ชุดสุดยอดศิลตราวุธตอนที่หก

ดาบ
ไม้หนึ่ง
ตรีศูล
หัวกรู

1

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

มวลหมู่มังกรน้อยใหญ่ ไอนปราศจากเศียรได้

รายชื่อตัวละครสำคัญในเตียรหมู่มังกร

มังกรเก้าปรากฏเชิกเสียวเชียง

ปีศาจกระบี่ชุนอี่กู่

ภูตกระบี่อ้อทอเอี่ยม

เซียนกระบี่ไร้วชุ่งโค่ว

ชุนแชเอี้ย

ผู้วิเศษประกายดำ

เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดกวนฉิก

บัณฑิตคลื่นฟิโรธ

เด็กป่วยเกียว

จูง้วยเม้ง

ปี้กงกง

ภาคต้น

เท้าของเรานี่

"ข้าพเจ้าดีต่อคนดี ร้ายต่อคนร้าย ข้าพเจ้าคิดเป็นคนดีที่เลวร้าย คนเลวที่ซื่อสัตย์ผู้หนึ่ง"

คำกล่าวของเซ็กเสียวเซียง

บทที่ 1

ศึกษะที่เดินบิน

เมื่อลงมือสัมเหลว
พวกมันล่าถอยในปัดดล

.....

ปฏิบัติการของพวกมันทั้งสี่ครั้งนี้ กล่าวได้ว่า "ขวัญบังอาจเทียมฟ้า"
เนื่องจากแผนการครั้งนี้ช่างอุกอาจ เพียงพอกับการสะท้านแผ่นดิน
พวกมันจึงลงมือจึงเคลื่อนไหว

ปฏิบัติการของพวกมันครั้งนี้ เพื่อลอบสังหารคนผู้หนึ่ง
คนผู้นี้แซ่เตี่ย*

เตี่ยเป็นแซ่ใหญ่ ในบ้านเมืองมีขุนนางเตี่ยต้า เตี่ยกุนสื่อ เป็นต้น ในยุทธจักรมีพี่มังกรน้องพยัคฆ์เตี่ยไต้เต้ากับเตี่ยไต้เต๋าและจอมสังหารเตี่ยอิงจือ

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าเจ้า

คนเหล่านี้แม้มีชื่อเสียง แต่ต่อให้ฆ่าพวกมัน ยังไม่เพียงพอกับการสะท้านฟ้าสะเทือนดิน

มาตรว่าสังหารคนแซ่เตี่ยนี้ได้ เพียงพอกับการพลิกฟ้าคว่ำแผ่นดิน

ทั้งนี้เพราะเป้าหมายของพวกมันแซ่เตี่ยนามกิก เป็นย่องเต้ทรงพระนามซ้องฮุยจงย่องเต้

พระองค์เป็นย่องเต้ แต่เป็นที่แน่ใจว่ามิใช่ย่องเต้ที่ดี

พระองค์ปล่อยให้ขุนนางกังฉินครองอำนาจ คนดีงามถูกกำจัดกวาดล้าง โดยที่พระองค์หาทรงทราบไม่ ทุกวันยังทรงพระเกษมสำราญ

หากปลงพระชนม์ย่องเต้โฉดได้ ไม่ทราบช่วยชีวิตชาวบ้านมากน้อยเท่าใด

ซุนอิ่วเลียก เนี่ยจั่วยี้ ย่อไท่เจาะและอี้อเก่งแม่เฝ้ารอเป็นเวลานานในที่สุดรอจนสบโอกาสเหมาะ

ฮุยจงย่องเต้แม้มีพระสนมนางกำนัลมากมาย ยังเสด็จมาหาหญิงงามเมืองที่ตัวเมืองตะวันออก

เนี่ยจั่วยี้แห่งสำนักสันดิ อี้อเก่งแม่แห่งขบวนขวานบิน ย่อไท่เจาะแห่งชั้นต่ำที่สาม และซุนอิ่วเลียกแห่งร้านตัวประหลาด.ฝ่ารอคอยวันนี้เอง

ค่ำคืนนี้ฮุยจงย่องเต้จะประทับราชรถจำลองเสด็จรอกน้ำหวานน้อยมาหาหญิงงามเมืองเลื่องชื่อโบตั๋นขาว

ข่าวคราวนี้จริงแท้แน่นอน มาจากลูกหลานสายนอกของร้านตัวประหลาดตระกูลซุน มั่นใจว่าไม่แปลกปลอม

ดังนั้นซุนอิ่วเลียก อี้อเก่งแม่ เนี่ยจั่วยี้ และย่อไท่เจาะนัดรวมตัวกันที่นครหลวง เพื่อปฏิบัติการสังหารฟ้า

พวกมันล้วนไม่คิดมีชีวิตรอดกลับไป เพียงหวังลอบสังหารย่องเต้โฉดสำเร็จ

พวกมันพอมาถึงนครหลวง ก็สลายกำลังแยกย้ายอยู่ในหมู่คณะ

สร้างฝันกับเจดีย์งวงช้าง และหอลมพิรุณโปรย

ในจำนวนนี้มีศิษย์ที่เพิ่งเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรยนามซุนแชแง้ สนิทสนมกับหนึ่งในสี่นักฆ่าซุนอิ่วเลียกเป็นพิเศษ เห็นอาสามที่ปรกติมีอารมณ์วู่วาม ยามนี้เอาแต่ดื่มสุรา ดวงตาทอประกายดุร้าย คาดว่าเตรียมปฏิบัติภารกิจสำคัญ จึงสอบถามดู ซุนอิ่วเลียกตอบว่า

"เราเตรียมกระทำการใหญ่ที่สะท้านฟ้าสะเทือนดินประก"รหนึ่ง"

ซุนแชแง้หัวร่อออกมา กล่าวว่า

"ทุกผู้คนล้วนบอกว่ากระทำการใหญ่ แต่ไม่แน่ว่าจะสะท้านฟ้าสะเทือนดินจริงๆ"

ซุนอิ่วเลียกบันดาลโทสะ กล่าวว่า

"เรื่องที่เราคิดกระทำสามารถพลิกฟ้า...พวกเราคิดฆ่าคนผู้หนึ่ง"

ซุนแชแง้จงใจกล่าวว่า

"ฆ่าคนผู้หนึ่งสามารถพลิกฟ้า?"

ซุนอิ่วเลียกชู่คำรามว่า

"มารดาเจ้าเถอะ เราเทียฆ่าเฮ่ยงเท้เจ้าเชียวิต เจ้าเห็นว่าฟ้าไม่ถล่มดินไม่ทลายหรือ?"

ซุนแชแง้หน้าแปรเปลี่ยนไป

แน่นอน มันย่อมไม่เปิดเผยความลับนี้ออกไป

มันรับปากอาสามว่า ก่อนที่จะกระทำการสำเร็จ จะไม่บอกต่อผู้ใดเด็ดขาด

ซุนแชแง้ยังเสนอผู้เป็นอา ชักชวนเหล่านักสู้ผู้กล้าของหอลมพิรุณโปรย เจดีย์งวงช้างและหมู่คณะสร้างฝัน "ร่วมก่อการใหญ่" แต่ซุนอิ่วเลียกปฏิเสธบอกปัด

มันตระเตรียมผนึกกำลังกับสหายทั้งสาม ปฏิบัติภารกิจครั้งนี้

มันเห็นว่าคนมากอาจเกิดความผิดพลาด มาตรว่าหอลมพิรุณโปรย

เป็นค่ายสำนักอันเที่ยงธรรม แต่ยากรับรองว่าไม่มีไส้ศึกปะปนอยู่

ชุนอิ่วเลียกปฏิเสธข้อเสนอของหลานชาย

แท้ที่จริงมันยังมีคำพูดบางประโยคไม่ได้บอกออกมา

มันไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม

มันตัดสินใจยอมตาย ดังนั้นไม่คิดกระทบถึงผู้อื่น

อย่าว่าแต่หอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างซึ่งผนวกรวมกันเป็

ขุมกำลังที่สามารถแข็งข้อกับมหาเสนาบดีฉั่วเกีย มันไม่ต้องการให้ปฏิบั

การลอบสังหารครั้งนี้ ส่งผลกระทบกระเทือนถึงขุมกำลังพิทักษ์ธรรมขุมนี้

ชุนแซแง้กีรักษาคำพูด ไม่รายงานเรื่องนี้ต่อเล้าจู้ (หัวหน้าหอ)

...หากแม้นมันบอกออกไป เหตุการณ์อาจไม่เป็นเช่นนี้

อย่างนั้นยุทธจักรนครหลวงอาจไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่

ถึงเพียงนี้

พวกมันเรียกตัวเองเป็นห้าเสือสำนักใหญ่

นอกจากชุนอิ่วเลียก เนี่ยจั่วยี้ ฮ่อไท่เจาะและอื้อเก่งแม่แล้ว ยังมีอี

"หนึ่งเสือสำ" เป็นคนของหน้าคำตระกูลฉั่วนามฉั่วซิมคง

ฉั่วซิมคงล่วงรู้แผนการของพี่ร่วมสาบานทั้งสี่

มันยังทราบว่าทั้งสี่ไฉนปฏิบัติการเสี่ยงอันตรายเช่นนี้

แต่ก่อนที่ทั้งสี่จะออกเดินทาง มันขอให้ทั้งสี่บอกเหตุผลสำคัญที่คิ

ลอบสังหารเจ้าชีวิตออกมา

...ให้บอกเพียงข้อเดียว

...ต้องบอกกล่าวจากใจจริง

จะอย่างไรพวกมันตัดใจไม่เสียดายชีวิต ยังมีอันใดไม่อาจบ่งบอ

ดังนั้นชุนอิ่วเลียกกล่าวอย่างโกรธแค้นว่า

"เราหลงรักโบตั๋นขาว ในเมื่อเราไม่ได้และต้องลี้ซือซือ เดี่ยกิกก๊อย่

ผิดหมาย"ด้และเล็ม"

..ลี้ซือซือคือโบตั๋นชาว โบตั๋นชาวเป็นคนดังแห่งตรอกน้ำหวานน้อย ได้รับขนานนามร่วมกับฉื่อพั้วเซียะ ฮงงี้โน้ว ซุนสามสี่เป็นสี่ยอดหญิงงามเมือง

ย่อไท่เจาะกลับกล่าวอย่างเคียดแค้นว่า

"เตี่ยกิกกับฉั่วเกียสมคบคิดกันสั่งทำลายภาพวาดตัวหนังสือหลักศิลาของโชวตังปอ" กับอี้งเท้งเกียง ตระกูลย่อเราทำการคัดค้าน กลับถูกราหน้าว่าเป็นพวกชั้นต่ำที่สาม สั่งประหารชีวิตผู้นำเราหลายคน ดังนั้น หากไม่ฆ่าเตี่ยกิก ไม่อาจระบายความแค้นในอกได้"

เนี่ยจั่วยี้กล่าวด้วยโทสะว่า

"ผู้คนบอกว่าคนของสำนักสันติรู้จักแต่ใช้วิชาตัวเบาหลบหนี ไม่กล้าสู้ศึก เราเรียกว่าจั่วยี้ ผู้คนยามอยู่ลับหลังเรียกเราว่าจั่วนั้ง (คนเลวทราม) หากย่องเต้เจ้าชีวิตตายใต้เงื้อมมือคนต่ำช้าเช่นเรานับเป็นความสุขประการหนึ่ง"

...มันต้องการพิสูจน์ว่าคนในสำนักสันติมิใช่คนขลาดเขลาตัวมันไม่ใช่คนเธรรมดา จึงเข้าร่วมปฏิบัติการครั้งนี้

อี้อเก่งแม่กล่าวอย่างรวบรัดว่า

"เราต้องการมีชื่อ"

มันกล่าวเสริมว่า

"การลอบสังหารย่องเต้ เป็นหนทางลัดที่จะสร้างชื่อ"

ยามนั้น ฉั่วซิมคงกีบอกเหตุผลที่คิดสังหารย่องเต้โฉดว่า

"ฉั่วเกียเป็นมหาเสนาบดี สร้างความเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ตระกูลฉั่ว,ราพลอยอับอายขายหน้า ขอเพียงสังหารย่องเต้ที่หนุนหลังมัน มันจะถูกกวาดลงจากเวทีเอง"

เนี่ยจั่วยี้ ย่อไท่เจาะ ซุนอิ่วเลียกและอี้อเก่งแม่ล้วนห้ามมิให้มันเสี่ยง

• ภาษาจีนกลางอ่านว่าชูตงปอ เป็นทั้งกวี ศิลปกรมือหนึ่งและจิตรกรมือเยี่ยม

อันตราย พากันบอกเหตุผลว่า

"หนึ่ง คนที่ท่านสมควรฆ่าคือฉั่วเกีย มิใช่เตี่ยกิก"

"สอง พวกเราทั้งห้าสาบานเป็นพี่น้อง ไม่อาจออกศึกทั้งหมด มา
ว่าทำงานสัมเหลว จะให้ผู้ใดล้างแค้นให้แก่พวกเร?"

"สาม หากพวกเราสังหารฮ่องเต้ไม่สำเร็จ ท่านก็กำจัดเสนาบดีโ

"สี่ มาตรว่าพวกเราลงมือล้มเหลว ท่านก็รับหน้าที่ถ่ายทอดบ
ภารกิจของพวกเราต่อคนในสำนักพวกเรา ให้ทั้งหมดพยายามต่อไป สัก
หนึ่งต้องก่อการสำเร็จ"

ดังนั้นฉั่วชิมคงไม่ได้เข้าร่วมปฏิบัติการลอบสังหาร

แต่มันยังเดินทางมายังนครหลวง

มันมาสมทบกับสหายของน้องชายผู้ล่วงลับฉั่วจุ้ยโต๊ะ...มือดีในเจดี
งวงช้างเตียถั่ว

มันรอฟังข่าวที่เจดีย์งวงช้าง

เตียถั่วทราบว่าสหายเก่าผู้นี้กำลังรอข่าวคราวใด แต่ก็ไม่ได้ไต่ถา

ทั้งนี้เพราะเตียถั่วเป็นชาวยุทธจักรที่ล่วงรู้กฎเกณฑ์เป็นอย่างดี เ
ฝ่ายเมื่อไม่บอกกล่าว เตียถั่วก็ไม่สะดวกกับการไต่ถาม

นอกจากนี้เตียถั่วยังจมอยู่ในความรักอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

เป้าหมายของเตียถั่วคือสตรีไร้ฝัน ซึ่งช่วยเหลือจากพื้นหิมะน้ำแ
หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รวยริน

ถึงแม้ว่าการปลงพระชนม์ฮ่องเต้เกิดจากสาเหตุหลักที่ขจัดภัยให้แ
แผ่นดิน แต่เบื้องหลังของสาเหตุหลักยังมีเหตุผลส่วนตัวแอบแฝงอยู่

ถึงอย่างไรก็ตาม ซุนอิ่วเลียก อี้อเก่งแม่ ย่อไท่เจาะ เนี่ยจั้วยี้ถือเ
ภาระหน้าที่ที่จะปฏิบัติการปลงพระชนม์

ตอนแรกปฏิบัติการปลงพระชนม์ดำเนินไปด้วยความราบรื่น

พวกมันแยกย้ายหมอบซุ่มในตำแหน่งอันมิดชิดของครอกน้ำหวาน
น้อย โดยที่ไม่ถูกพบเห็น

ยุยจงฮ่องเต้ประทับราชรถจำลอง ปรากฏขึ้นที่ปากครอก โดยมี
ราชองครักษ์ใกล้ชิดสิบกว่านาย และขุนนางคนโปรดสามสี่คนร่วมทาง

ดังนั้นซุนอิ่วเลียกส่งรหัสสัญญาณคำหนึ่ง

"ชักเท้า"

...นี่เป็นรหัสลับในยุทธจักร เป็นความหมายให้ถอนตัวจากไป

แต่ตอนนี้กลับตรงกันข้าม

นั่นเป็นความหมายให้ลงมือ

...เป้าหมายของพวกมันเมื่อเป็นฮ่องเต้เจ้าชีวิต หมายถึงการก่อกบฏ
เมื่อก่อกบฏ พวกมันแม้กระทั่งรหัสลับยัง "ประพฤติย้อนทวน"

แต่พริบตานั้น สถานการณ์พลันพลิกกลับกลาย

ปฏิบัติการปลงพระชนม์เผชิญการทดสอบอย่างโหดร้าย

ทั้งยังสั่นเทาโดยสิ้นเชิง

.....

ซ่อไท่เจาะลงมืออย่างเฉียบขาดและรวดเร็ว

มันพุ่งปราดลงไปเป็นบุคคลแรก

มันเตะราชรถพลิกล้ม เลิกม่านรถสีเหลืองออก เห็นภายในรถนั่งไว้
ด้วยคนชุดดำที่สูงสง่าผู้หนึ่ง

คนผู้นี้สวมมงกุฎทรงสูง อยู่ในเครื่องแบบโบราณ หาแตกตื่นลนลาน
ไม่ เพียงถามว่า

"เจ้าคิดทำอะไร?"

"เราจะฆ่าท่าน"

"เหตุใดคิดฆ่าเรา?"

ย่อไท่เจาะจู่โจมลงมือพลางตวาดว่า
"เพราะว่าท่านไม่สมควรเป็นย่องเต้"
คนชุดดำทอดถอนใจกล่าวว่า
"น่าเสียดายที่เรามิใช่ย่องเต้"
ขาดคำยกมือขึ้นปรากฏประกายสีดำสายหนึ่งจู่โจมใส่ศีรษะย่อไท่เจาะ
เสียงปังคราหนึ่ง เบื้องบนศีรษะย่อไท่เจาะปรากฏประกายโลหิตกลุ่ม
หนึ่งแตกระเบิดออก

ย่อไท่เจาะยังกรีดวาดมือเตะกราดเท้าอย่างเปะปะ ในที่สุดเรี่ยวแร
สิ้นสูญ ล้มตัวลงในราชรถ

คนชุดดำชิง "ลิ่นไหล" ออกจากในราชรถก่อน ราชองครักษ์ที่ข้าง
ราชรถทั้งสิบกว่าคนล้วนไม่ลงมือ และไม่กล้ามองมาทางด้านนี้

ทั้งนี้เพราะพวกมันทราบว่า ขณะที่ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี๋ย
ร่ายเวทปราบปีศาจ ทั้งมิต้องให้พวกมันช่วยเหลือ และไม่ชมชอบให้ผู้คนชมดู

...ทุกความเคลื่อนไหวของผู้วิเศษประกายดำเป็น "ความลับของฟ้า
เมื่อเป็นความลับของฟ้าก็ไม่อาจนเพร่งพราย

อี๊อเก่งแม่ดงมือเป็นคนที่สอง

มันร่างผอมเล็ก แต่กระบวนท่ารุนแรงยิ่ง

...อาจเป็นเพราะมันร่างผอมเล็กเป็นพิเศษ ดังนั้นกระบวนท่าที่ใช้ยิ่ง
รุนแรง

ต่อให้เป็นผู้ที่สูงใหญ่กว่ามันเท่าตัว มีพลังฝีมือสูงส่งกว่ามันสิบเท่า ก็
ถูกกระบวนท่าอันเกรี้ยวกราดรุนแรงของมันสะกดจนระยนย่อ จนพบกับ
ความพ่ายแพ้

ภารกิจของมันคือกรุยพื้นที่ให้แก่ย่อไท่เจาะ

หากแปรวาศจากมันกรุยพื้นที่ ย่อไท่เจาะไม่อาจเข้าประชิดราชรถได้

อี้อเก่งแม่พอกระโดดลงไป ก็โค่นราชองครักษ์ล้มลงสองคน พอ
ตัวขึ้น ก็จัดการกับราชองครักษ์อีกสามคน

แต่อาวุธลับมาถึงแล้ว

อาวุธลับเต็มท้องฟ้า สาดซัดมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง

แสดงแน่ชัด ทั้งในและนอกตรอกที่ครึกครื้นแห่งนี้ ไม่ทราบซุ่มไว้
ว่ายอดฝีมือมากน้อยเท่าใดคักรอพวกมันอยู่

อี้อเก่งแม่ฉุกคิดว่าผิดท่า

แต่อี้อเก่งแม่หากลัวไม่

ตรงกันข้ามกลับกระตุ้นความคิดต่อสู้ของมันขึ้น

มันแทนที่จะล่าถอย กลับบุกฝ่าไป

คนสัญจรภายในตรอกประสบเหตุแปรเปลี่ยนไม่คาดหมาย ส่งเสียง
ร้องดังระงม หลบหลีกไม่ทันการณ์ แผดร้องพลางล้มตายลง

อี้อเก่งแม่ฝ่าไปยังตำแหน่งที่ปรากฏอาวุธลับซัดพุ่งออามาแน่นหนา
ที่สุด

แต่มันพอทิ้งตัวลง เหลือบเห็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาผู้หนึ่ง ประคอง
ชายชราที่มือเท้าอ่อนระทวยไว้ เห็นแน่ชัดว่าจะถูกลูกเกาทัณฑ์สามดอกและ
ลูกดอกอีกสองตัวซัดใส่ร่างแล้ว

อี้อเก่งแม่ไม่อาจเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ

มันตวาดก้อง ใช้อาวุธคู่มือออก

อาวุธของมันคือดาบล่าชีวิตพรากวิญญาณ

ดาบมีสองเล่ม หนึ่งเป็นล่าชีวิต หนึ่งเป็นพรากวิญญาณ

มันใช้ดาบหนึ่งปัดป่ายลูกเกาทัณฑ์ อีกด้ามหนึ่งกระแทกลูกดอกร่วง
หล่น

มันคลี่สะบัดดาบคู่แล้วรั้งกลับ ประคองหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัย ผลัก
ดันเข้าตรอกซอย

...มีแต่ทำเช่นนี้ คนที่ไร้ความผิดทั้งสองนี้จึงไม่พลาดพลั้งถูกอาวุธลับชัดใส่

แต่แล้วยามนั้น มันบังเกิดความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง...มันเองจึงเป็นคนไร้ความผิด

โดยเฉพาะขณะที่มันบังเกิดอาการปวดแปลบที่กลางหลังท้องน้อย ความรู้สึกนี้ยิ่งแจ่มชัดเป็นพิเศษ

ที่กลางหลังมันถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง
ที่ท้องน้อยก็ถูกแทงใส่ดาบหนึ่ง
คนลงมือคือหนึ่งชราหนึ่งเยาว์วัยคู่นั้น
ผู้ชรายิ้มพลางกล่าวว่า
"เราคือยิ่มเส้า"
ผู้เยาว์ก็ยิ้มพลางกล่าวว่า
"เราคือยิ่มอ่วง"
ดาบของทั้งสองสั้นยิ่ง แทงเข้าทางกลางหลังท้องน้อย ปลายดาบบรรจบกันที่อวัยวะภายในของมัน กระทบกันหลายครา

อี้อเก่งแม่ก่อนตายได้ยินเสียงอาวุธกระทบกันภายในกายตัวเอง ไม่ทราบมีความรู้สึกใด?

ชุนอิ่วเสียกไม่คิดอันใด
มันเพียงเสี่ยงชีวิต
มันเพิ่งลุกขึ้นยืนบนหลังคาตึก ไม่ทันโถมจู่โจมลง ก็ปรากฏดาบสามเล่ม ทวนสี่เล่มจ้วงแทงใส่มัน
มันบิดทวนสองเล่มหัก เตะศัตรูล้มลงสามคน
จากนั้นปรากฏอาวุธลับชัดพุ่งมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง
ที่นี้กลับหมอบซุ่มด้วยศัตรู

อาวุธลับที่ซัดพุ่งมามีทุกแบบทุกขนาด ซัดออกด้วยฝีมือนานัปการ

บางคนโผพุ่งขึ้นฟ้าก่อน ค่อยโปรยปรายอาวุธลับลงมา บางคนหมอบทะลุกระเบื้องหลังคา รอจนเท้าสัมผัสพื้นค่อยซัดอาวุธลับออก อาวุธลับบางชนิดแหลมคม บางชนิดที่อด้าน บางชนิดเป็นรูปสามเหลี่ยมแปดมุม บางชนิดมีขนาดเท่าเล็บนิ้ว ยังมีอาวุธลับที่ประดับด้วยหนามเล็กๆ หนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ดอัน หนักถึงสามชั่งเจ็ดตำลึง

อาวุธลับผิดแผกแตกต่าง ฝีมือที่ใช้ไม่ละม้ายเหมือนกัน แต่จุดประสงค์มีเพียงหนึ่งเดียว

...ต้องการชีวิตมัน

ซุนอิ่วเลียกไม่ต้องการชีวิต และไม่กลัวอาวุธลับ

มันพบว่าฮ่อไท่เจาะเสียชีวิต ถึงกับตาแดงฉานด้วยสายเลือด

จากนั้นเห็นอี้อเก่งแม่ตกตาย ยิ่งตัดใจไม่คำนึงถึงชีวิต

มันอ้าปากแดงฉานกว้างใหญ่

...ปากของมันกลับมีขนาดเท่าอ่างล้างหน้า

มันพออ้าปากขึ้น ปากก็ฉีกถึงใบหู ก่อเกิดเป็นพลังดึงดูดอันลี้ลับชนิดหนึ่ง พริบตานั้นสรรพอาวุธลับไม่ว่าที่อด้านหรือแหลมคม หนักหรือเบา ใหญ่หรือเล็ก รูปทรงสามเหลี่ยมสี่เหลี่ยม บี้แบนหรือทรงกลม ล้วนถูกดูดเข้าปากมัน

มันกลับขบเคี้ยวเป็นเสียงดัง

ซุนอิ่วเลียกเป็นคนกลืนกินอาวุธลับ

ปากใหญ่ตระกูลซุนแห่งชานตุง กลับใช้ปากรับอาวุธลับ กลายเป็นเอกลักษณ์ของอาวุธลับตระกูลถังแดนเสฉวน

ซุนอิ่วเลียกกลืนกินอาวุธลับลงไปหลายคำ หวดกระแทกศัตรูที่บุกเข้ามาในหลังคาตึกมาหมายคร่าชีวิตมันร่วงหล่นลงหลายคน

นับตั้งแต่มันปรากฏกาย มีศัตรูจำนวนสิบสองคนถูกมันกวาดล้าง

กระแทกลงจากหลงคาตก

แต่แล้วยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งพลิกตัวขึ้นบนสันหลังคาตึก

คนร่างผอมสูง สวมใส่ชุดสีเทา กลางหลังสะพายห่อผ้าผู้หนึ่งเดินเข้าม

สีหน้าคนผู้นี้น่ากลัวยิ่ง

คล้ายกับคนตายผู้หนึ่ง

แววตาคนผู้นี้น่ากลัวยิ่งกว่า

คล้ายกับคนที่ตายแล้วฟื้นคืนชีพผู้หนึ่ง

แต่คนผู้นี้ให้ความรู้สึกที่ขบขันอยู่บ้าง

ความขบขันความจริงไม่สมควรบังเกิดแก่คนผู้นี้ จนใจที่ขณะที่มั
ให้ความรู้สึกอึดอัดขัดข้องแก่ผู้คน ยังบังเกิดความขบขันอยู่บ้าง

สาเหตุเกิดจากใบหน้ามัน

ทั้งนี้เพราะแหว่งไปมุมหนึ่ง ทำให้ใบหน้าที่เยือกเย็นยะเยียบ สร้า
ความหวั่นไหวแก่ผู้คนจนสั่นสยิวของมัน กลายเป็นความขบขันที่ไม่สมดุ
ขนิดหนึ่ง

ซุนอิ่วเลียกกลับหัวร่อไม่ออก

คนผู้นี้หยุดยั้งลง แก้ห่อผ้าที่กลางหลังลงมา

มันคลายเงื่อนที่ผูกไว้แก้ห่อผ้าออกมาอย่างเชื่องช้าและละเอียดถี่ถ้ว

ซุนอิ่วเลียกสังเกตเห็นมือซ้ายของมันมีนิ้วมือเพียงสามนิ้ว

...นิ้วนางกับนิ้วก้อยขาดด้วนไป

ซุนอิ่วเลียกพอเห็นนิ้วขาด ถึงกับหน้าเขียวคล้ำ ถามเสียงแหบพร่
ว่า

"ท่านคือ...ที่เจ็ด?"

คนผอมสูงชุดเทาผงกศีรษะรับ กล่าวว่า

"เราคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน"

มันเป็นหนึ่งในยอดฝีมือที่ลึกลับที่สุด และเป็นนักฆ่าที่มีฝีมือสู

เที่ยมที่สุดในสังกัดมหาเสนาบดีฉัวเกีย...ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

อาจบางทีที่หนึ่งแห่งแผ่นดินไม่น่ากลัวดังที่คาดคิดไว้

ทั้งนี้เพราะทุกผู้คนคิดแย่งชิงความเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ดังนั้นที่หนึ่งแห่งแผ่นดินไม่ร้ายกาจสมคำร่ำลือ ไม่เช่นนั้นก็ไม่อาจดำรงอยู่นาน อย่าว่าแต่ผู้ที่ยกตนเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ผู้อื่นไม่แน่ว่าจะยึดถือท่านเป็น "ที่หนึ่ง" ที่ว่า "ที่หนึ่ง" แห่งแผ่นดิน เพียงเป็นเจ้าวานรของ "แผ่นดิน" เล็กๆ แห่งหนึ่ง

อย่าว่าแต่ผู้ที่เข้าใจว่าตัวเองเป็น "ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน" เท่ากับไม่มีหนทางถอย ยากที่จะมีความรุดหน้า

ดังนั้นหากแม้นมีคนทอดถอนรำพึงว่า "ไร้ผู้ต่อต้านเป็นความเปลี่ยวเหงา ทอดตาทั่วแผ่นดินมีผู้ใดเปรียบติด?" แสดงว่าเป็นคนเสียสติที่ฝันกลางวัน หรือประโคมโอ่โอ้อวด

แต่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับน่ากลัวยิ่ง

มันทำการคำนวณโดยละเอียดว่า ในมวลหมู่ผู้กล้านับตั้งแต่โบราณกาลจวบปัจจุบัน มันจัดอยู่อันดับเจ็ด

อย่าว่าแต่อันดับเจ็ด ต่อให้เป็นยอดฝีมืออันดับที่เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดก็เป็นยอดฝีมือที่น่ากลัวยิ่ง

มันจัดอยู่อันดับเจ็ด เพราะมีความสำนึกตัว

ทั้งยังเชื่อมั่นตัวเอง ถือดีในตัวเอง

...คู่มือเช่นนี้ย่อมน่ากลัวอย่างยิ่ง

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันมีชื่อเรียงเสียงใด มาดว่ามีคนทราบว่ามันกราบง้วนจับชาหังเป็นอาจารย์ แต่ท่าไม้ตายและอาวุธที่ใช้เป็นอย่างไร ไม่มีผู้ใดทราบกระจ่าง

ผู้ที่ประมือกับมันล้วนตายแล้ว

ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่ทราบชัด

ผู้ที่ต่อสู้กับมันแล้วยังมีชีวิตอยู่ อย่างน้อยมีอยู่สองคน

หนึ่งคือปิงหึงเสี้ยว

แต่คราครั้งนั้นปิงหึงเสี้ยวโชคดีที่ได้รับการช่วยเหลือจากภูษาฟ้ามีตะเขิบ ค่อยรอดชีวิตมาได้ ปิงหึงเสี้ยวพอพบเห็นที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็คิดอาเจียนบังเกิดความหวาดหวั่น

อีกผู้หนึ่งคือเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แม้แต่บุคคลที่ไม่สำรวม ไม่หวั่นหวาด ไม่วิตกทุกข์ร้อนเช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะ พอได้ยินชื่อที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน ยังต้องขมวดคิ้ว ศีรษะพองโตขึ้นเจ็ดเท่า

ตอนนี้ชุนอิ่วเลียกกลับเผชิญพบกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันรู้สึกสมองพองโตแทบระเบิด

แต่ความคิดต่อสู้ของมันก็ระเบิดออก

ก่อนที่ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินจะแก้ห่อผ้าออก ยังถามเสียงเย็นชาว่า

"คนของปากใหญ่ตระกูลชุนถนัดในการกลืนกินอาวุธลับ กระเพาะของพวกเจ้าสร้างจากเหล็กกล้าหรือ?"

ชุนอิ่วเลียกขู่คำรามว่า

"อย่าได้พร่ำไร้สาระ หากเก่งกล้าก็ไสม้าเข้ามา บิดาจะกินเจ้าเอง"

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกล่าวว่า

"เราไม่มีม้า เรามีแต่สิ่งนี้ เจ้ารับประทานเถอะ"

ขาดคำแก้ห่อผ้าออก

ค่ำคืนนี้มีจันทร์แต่ไร้ดาว

จันทราอยู่ที่ด้านหลังที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

ทันใด จันทราลับหาย

กลับบังเกิดอาทิตย์แทนที่

อาทิตย์พวยพุ่งออกจากห่อผ้าที่เจ็ดแห่งแผนดิน

ไม่เพียงดวงเดียว หากแต่เป็นอาทิตย์พันดวง

ซุนอิ่วเลียกยืนบนหลังคา หันหลังให้แก่ท้องถนน

ที่ท้องถนนหมอบซุ่มด้วยมือดี เจ้าหน้าที่มือปราบ ราชองครักษ์และทหารรักษาพระองค์นับร้อย

พวกมันพลันเห็นอาทิตย์ยามค่ำคืน

ทุกผู้คนตาลายละลาน

หลังแสงสว่างถึงที่สุด เป็นความมืดมิดสนิททั่ว

ต่อจากนั้นพวกมันเห็นซุนอิ่วเลียกที่สูงใหญ่ดุจราชสีห์ ส่ายร่างโงนเงนบนหลังคา แล้วถอยกายไปหนึ่งก้าว สองก้าว สามก้าว...

สุดท้ายพลิกร่วงลงมา

ร่างละลิ่วลงมา

เสียงโครมเมื่อร่วงหล่นลงยังกลางถนน

ร่างสูงใหญ่ของมันกดทับพื้นหินเขียวยุบลง

ซุนอิ่วเลียกคล้ายหุ่นไม้ที่หลุดลุ่ยแขนขาหลุดกระจายจากร่างไม่มีชิ้นดี นอกจากดวงตา

มันตายในสภาพดวงตาเบิกโพลง

ก่อนที่มันร่วงหล่นลง ก็สิ้นใจตายแล้ว

หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ชันสูตรศพตรวจดูซากศพมัน พบว่ามีปากแผลรวมหนึ่งร้อยสามสิบเอ็ดแห่ง

บ้างเป็นบาดแผลกระบี่ บ้างเป็นบาดแผลดาบ บ้างถูกทิ่มแทง บ้างถูกลวกทำร้าย...

มีปากแผลที่สะดุดตาที่สุดตรงคอหอย

เป็นรูโลหิตรูใหญ่

นั่นเป็นอาวุธหรืออาวุธลับใด กลับจู่โจมทำร้ายชายฉกรรจ์ที่แข็งแรงดุจราชสีห์ผู้หนึ่งถึงหนึ่งร้อยสามสิบเอ็ดแห่ง ทั้งคร่าชีวิตมันในบัดดล?

เจ้าหน้าที่ชันสูตรศพทั้งตื่นตระหนก ทั้งเคลือบแคลงสงสัย

แต่ไม่มีผู้ใดกล้าไต่ถาม

พวกมันมิใช่ที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ไหนเลยกล้าไต่สวนเรื่องของที่เจ็
แห่งแผ่นดิน?

พวกมันมิใช่บ้อเช้ง ทิชิ่ว ตุยเมี่ย แนฮ้วยทั้งสี่ยอดมือปราบ ที่ส
สาวราวเรื่องถึงที่สุด

แต่ผู้ที่ขุดหลุมพรางวางแผนการครั้งนี้ ไม่เปิดโอกาสให้สี่ยอดม
ปราบสอดมือเข้ามาได้

พวกมันจึงไม่แส่หาความลำบากใส่ตัว

เนี่ยจั่วอี้มิใช่คนแส่หาความลำบากใส่ตัว

มันมีไหวพริบปราดเปรียว

มันพบเห็นตั้งแต่แรกว่าผิดท่า

...พวกมันความจริงเป็นคนวางกับดักไว้ สุดท้ายคล้ายติดกับเอง

มันพอพบว่าผิดท่าก็หนีหน้า

...มาตรว่าปฏิบัติการครั้งนี้ เพื่อล้างยัปยหให้แก่สำนักสันติซึ่งถูกต
หน้าว่า ฝึกวิชาตัวเบาเพื่อหนีเอาชีวิตรอด แต่เมื่อพบว่าย่อไท่เจาะจบชี
มันก็หลบหนี

มันมิใช่เห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ หากทว่าช่วยเหลือไม่ได้

ดังนั้นมันได้แต่หลบหนี

เมื่อมันพบว่าอี้อเก่งแม่ดิดกับด้วย ยิ่งแน่ใจว่าตัวเองเลือกถูกแล้ว

ไม่ว่าอย่างไรรักษาชีวิตไว้แล้วค่อยว่ากล่าว

มันความจริงเข้าใจว่าตัวเองเหี้ยมหาญพอดุดันพอ จึงเข้าร่ว
ปฏิบัติการครั้งนี้ แต่พอถึงเวลา ความคิดประการแรกของมันคือหนี

หนีอย่างสุดชีวิต

มันจะอย่างไรเป็นมือดีสำนักสันติ มีวิชาตัวเบาลือเลื่อง ขอเพี

หลบหนี ไม่ว่าผู้ใดก็ตามไม่ทัน สกัดขัดขวางไม่สำเร็จ

มันพุ่งปราดประดุจดาวบิน

รวดเร็วดั่งประกายสายฟ้า

มันสาดพุ่งดราเดียวหลายวา ทุ่มเทฝีเท้าวิ่งตะบึงหลบหนี

ดาบฟันขาม้าสามเล่มยื่นออกจากความมืด คิดฟันร่างมันเป็นหกท่อ

แต่ว่าฟันไม่ถูก

มันลอยตัวขึ้นบนหลังคาตึก พุ่งตัวไปตามกระเบื้องหลังคา

รอบบริเวณปรากฏศัตรูถลันออกมา ชักดาบ กระบี่ หอก กระบ

องถูก

แต่ว่าทิ่มแทงไม่ถูก

เมื่อศัตรูพบเห็นมัน มันก็ผ่านไปแล้ว

อาวุธลับโหมสาดซัด

ลูกเกาทัณฑ์ยิงจู่โจม

แต่ว่าอาวุธลับลูกเกาทัณฑ์ไม่รวดเร็วเท่ากับท่าร่างมัน

ถ่าว่าแต่ต่ดให้เป็นหน้าไม้ที่กล้าแข็งกว่านี้ มือที่ทรงพลังกว่า

ต้องมีเวลาที่พลังอ่อนโทรมสิ้นสูญ

แต่เนี่ยจั่วยี้ยิ่งวิ่งยิ่งรวดเร็ว

อย่าได้บอกว่าคนของสำนักสันติรู้จักแต่วิ่งหนี ดูจากท่วงท่าสภา

ที่มันพุ่งผ่านศัตรูนับร้อย ราวกับอยู่ในสถานที่ไร้ผู้คนเช่นนี้ แสดงว่าหากม

ที่ปลิดชีพระดับชั้นศึกกลางทหารม้านับพันนับหมื่น หาใช่เรื่องยากลำบากไม่

เนี่ยจั่วยี้แม้หลบหนีแต่กลางคัน ในใจยังขบคิดใคร่ครวญ

...ขอเพียงเราหนีเอาชีวิตรอด สักวันหนึ่งเราจะกลับมาล้างแค้นใ

แก่พี่น้องทั้งหลาย

เมื่อมันเหลือบเห็นซุนอิ่วเลียกต่อสู้จนตัวตายบนหลังคาตึก มันก็

ยิ่งเตลิดราวคลุ้มคลั่ง

มันบัดเดี๋ยวพุ่งขึ้นสูง บัดเดี๋ยวหมอบลงต่ำ เห็นแน่ชัดว่าจะทะลวงฝ่าออกจากวงล้อมใหญ่แล้ว

แม้แต่มือดีที่โอบล้อมอยู่เบื้องล่าง เห็นมันสามารถวิ่งในอีดใจเดียวอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้ ผ่านด่านสกัดเจ็ดแปดชั้น ในใจยังอดโห่ร้องชมเชยแทนมันมิได้

แต่แล้วยามนั้น คนผู้หนึ่งปรากฏกายใต้จันทร์กระจ่าง

เป็นเงาร่างที่งามระหงสายหนึ่ง

หากทว่าดุดัน

มันดีดตัวขึ้นมา

หลังฉากของมันเป็นดวงเดือนขนาดใหญ่

มันกางแขนเหยียดขาเข้ารับหน้าเนี่ยจั่วยี้

ความเคลื่อนไหวของมันอ่อนช้อยสวยงาม แต่ในความอ่อนช้อยสวยงามแฝงความป่าเถื่อนดุดัน

นี่ความจริงเป็นความแปลกแยกสองประการ แต่คนผู้นี้พอกางแขนเหยียดขาออก ก็ให้ความรู้สึกที่แปลกประหลาดเช่นนี้

มันพอปรากฏกาย ก็ "ดีดตัว" เข้าหาเนี่ยจั่วยี้

พุ่งชนใส่เนี่ยจั่วยี้

เรื่องนี้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

เนี่ยจั่วยี้อยู่ระหว่างการพุ่งปราด

มันไม่ทันล่าถอยกลับไป

และไม่สามารถเปลี่ยนทิศทาง

ทั้งไม่มีปัญญาหยุดยั้ง

มันดระเดียมปะทะแดกหัก

ยอดวิชาของสำนักสันดิคือตัวเบาแต่ท่าไม้ตายของมันไม่เพียงหลบหนี

มันยังสามารถเสี่ยงชีวิต

เนี่ยจั่วยี้คำรามก้อง เช่นฆ่าใส่ฝ่ายตรงข้าม

บนหลังคาตึก
ใต้เดือนเต็มดวง
ผู้คนบนท้องถนนเห็นเงาร่างที่เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วสองสาย
หนึ่งพุ่งจู่โจมใส่ฝ่ายตรงข้ามดุจลูกเกาทัณฑ์หลุดจากแหล่ง
หนึ่งกางแขนเหยียดขา เข้ารับหน้าเนี่ยจั่วยี้ดุจนกนางนวล
เสียงหวีดหวิวคราหนึ่ง
ผู้คนบนถนนไกลตา ได้ยินเสียงแหลมเล็กระคายโสตแหวกฝ่าอากาศ
เงาร่างที่สูงระหงนั้นชักกระบี่ของมันออก
มันไม่ได้ใช้มือชักกระบี่
หากแต่ใช้เท้าแทนกระบี่
ดังนั้นศีรษะหัวหนึ่งปลิวกระเด็นขึ้นฟ้า
ร่างของเนี่ยจั่วยี้ยังถาโถมต่อไป

วิชาตัวเบาของมันรวดเร็วปานใด ท่าถาโถมเร่งร้อนเพียงไหน มันที่สูญเสียศีรษะ ยังคงถาโถมไม่หยุดยั้ง ถาโถมต่อไปอีกหนึ่งวา สองวา สามวา... จนกระทั่งถึงชายคาตึก ได้เท้าเหยียบใส่อากาศธาตุ ค่อยร่วงหล่นลงไป

ไม่มีเสียงแผดร้องอันใด
ทั้งนี้เพราะมันสูญเสียศีรษะ
ปราศจากศีรษะแล้ว
เพียงกระบี่เดียวก็ปลิดชีวิตเนี่ยจั่วยี้
มิหนำซ้ำกระบี่นี้ยังจู่โจมด้วยเท้า
เท้าของมันคือกระบี่
คนผู้นี้พอปลิดชีวิตเนี่ยจั่วยี้ ก็พลิ้วร่างลงบนหลังคาห้อง
ปอยผมกระจุกหนึ่งปิดบังใบหน้าของมัน

มันสลัดปอยผมไปด้านหลัง
ใต้แสงจันทร์สาดส่อง ดวงตาของมันสุกใสยิ่ง
และป่าเถื่อนยิ่ง
แต่มันยกมือกุมหัวใจ
คล้ายกับเจ็บปวดอยู่บ้าง
ชาวยุทธจักรในนครหลวงล้วนได้ยินว่ามีบุคคลเช่นนี้คนหนึ่ง
นั่นเป็นมือกระบี่ที่มีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมเจ็ดคน เรียกว่ากระบี่สัตต
พิฆาต ผู้นำของพวกมันคือกระบี่หลอสุยกัก
ทั้งหมดล้วนได้ยินชื่อคนผู้นี้
วันนี้ค่อยเห็นคนผู้นี้กับตา
เห็นกระบี่ปีศาจของมัน
และดวงตาปีศาจของมัน

บทที่ 2

ปฏิบัติการทราฆร่วฆ

ศีรษะของเนี่ยจั่วยี้หลุดจากปา เนื่องจากสภาวะกระบี่รวดเร็วเกินไป ยังคงเหินละลิ่วต่อไป เหินข้ามกระเบื้องสีเขียว ข้ามถนนตรอกซอย ข้ามตลาดร้านสิ่น ข้ามต้นท้อที่เป่งบาน ร่วงหล่นลงยังลานตึกแห่งหนึ่ง

เนื่องจากกระบี่นั้นรวดเร็วเกินไป เนี่ยจั่วยี้ยังไม่ทันหลับตาลง
ดังนั้นมันตาไม่หลับกลับเหินลมผ่านการเดินทางช่วงสุดท้ายของชีวิต
...ศีรษะที่ปราศจากร่าง ใช่เหินละลิ่วอย่างอิสรเสรีกว่าเดิมหรือไม่?
...ศีรษะที่เหินละลิ่วใช่รู้สึกถึงความเจ็บปวดของคอขาดหรือไม่?
...ระหว่างที่พุ่งฝ่าอากาศ ควงตาที่เบิกค้างใช่แสบเคืองหรือไม่?
ไม่ทราบได้
ทั้งนี้เพราะพวกเรามิใช่เนี่ยจั่วยี้
พวกเราไม่ได้ผ่านการเดินทางเช่นนี้
พวกเราไม่ได้คอขาด

ศีรษะหัวนั้นร่วงหล่นลงกลางทางเดินในลานตึก กลิ้งหลุนๆ ไปตลอด
ทาง

ดูจากสภาพเกลือกกลิ้งของศีรษะหัวนี้ไม่ทราบว่าจะเกลือกกลิ้งไปนาน
เท่าใด ยาวไกลเพียงไหน

แต่แล้วมันปะทะกับเท้าคู่หนึ่ง

เท้าคู่นี้เดินอยู่บนทางเท้าที่ปูลาดด้วยก้อนอิฐในลานตึกอันกว้างขวาง

เท้าพลันหยุดชะงักลง

เหนือข้อเท้าเป็นส่วนชายของชุดขาวเนื้อหยาบสีขาว ขลิบริมด้วย
สีเงิน

เท้าพอหยุดชะงักลง คนผู้นั้นก็ก้มกายลงช้อนมือวูบหนึ่ง

ศีรษะที่หมุนกลิ้งหัวนั้นถูกช้อนขึ้นมาอยู่ในมือ

คนผู้นั้นช้อนศีรษะมนุษย์ด้วยมือเดียว อาศัยแสงจันทร์เพ่งดูโดย
ละเอียด

ศีรษะมนุษย์เบิกตามองดูเขา คล้ายมีคำพูดมากมายคิดกล่าว

น่าเสียดายศีรษะถูกปลิดปลง

คนจบสิ้นชีวิต

มีคำพูดไม่อาจกล่าวจากปาก

เนื่องจั่วยี้ไม่มีคำพูดจะกล่าว

แต่คนที่รับศีรษะของมันต้องการฟัง

ทั้งนี้เพราะศีรษะของเขายังอยู่

หากไม่คิดถูกปลิดศีรษะ ทางที่ดีให้รับฟังคำพูดและเรื่องราวของคน
ที่ถูกปลิดศีรษะสิ้นลมปราณให้มากไว้

ผู้ที่ยิ่งชาญฉลาด ยิ่งต้องทำเช่นนี้

ผู้นำที่ยิ่งหลักแหลม ยิ่งสมควรทำเช่นนี้

คนที่เก็บศีรษะมนุษย์หัวนี้ เป็นผู้นำที่หลักแหลมโดยมิต้องสงสัย

เป็นอัจฉริยบุรุษที่ยากยิ่งจะพบพานในยุทธจักร ทั้งเป็นยอดคนที่ ...เกนคราเคราะห์ ฟุบชีวิตกลับคืนมาใหม่ผู้หนึ่ง

เขาเป็นผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย เท่ากับเป็นผู้ ...งการแทนหัวหน้าเจดีย์งวงช้าง

เขาแซ่เซ็กนามเสียวเซียง

เขาเคยได้รับขนานฉายามังกรเก้าปรากฏ แต่ระหว่างนี้ผู้คนเรียก ...กเขาเป็นมือปราบแขนเดียว

เขาทลงเทลือเพียงแขนเดียว

เขาประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย กอปรด้วยฝีมืออันเลิศล้ำ เป็น ...หล่นลูกใหม่ในยุทธจักร

เขาช่วยเหลือบุคคลอันโดดเด่นของตึกอสนีแดนกังหน่ำนามสุ้ยก้วง ...กแดนฮูยี้ ก่อตั้งสำนักอสนีบาต ทั้งผนึกกำลังกับโฉมสะคราญผู้รู้ใจเสือกอั้งหลุย ...งมึ่งซื้อ ฉิ้งมึ่งแจ้ สร้างนครล้างคำมั่นกับห้วงเหวปันเมฆจนกล้าแข็ง ...กลายเป็นขุมกำลังหลักของฝ่ายธัมมะ

เนื่องจากชาติบ้านเมืองฟอนเฟะ อธิราชประชิดชายแดน เขาตัดสิน ...ใจดำเนินแผนอันตราย แสร้งแตกหักกับห้วงเหวปันเมฆ หาญสู้เก้าหัวหน้า ...ค่ายใหญ่ จนก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ จากนั้นอาศัยขุมกำลังนี้ผดุง ...ยุติธรรมแทนฟ้า ชจัดเภทภัยให้แก่ส่วนรวม กำจัดขุนนางกังฉิน ขับไล่ทัพ ...เหลี่ยวพันจากชายแดน

ตอนนั้นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยแห่งนครหลวงโซวมั่งจิ้ม กับวีร- ...บุรุษอายุเยาว์แห่งแว่นแคว้นหนึ่งเชือกเสียวเซียงยังไม่ได้ประสบพบหน้า แต่ก็ ...นิยมยกย่องกันและกัน

แต่เชือกเสียวเซียงให้การสนับสนุนกู่เซียะเชี้ยว ยึดถือเป็นผู้รู้ใจ หา ...หารับไม่ว่ากู่เซียะเชี้ยวได้รับการหนุนหลังจากฉั่วเกีย ลงมือลอบทำร้าย จน

เช็กเสียวเชียงเสียแขนข้างหนึ่ง แทบเอาชีวิตไม่รอด

หลังจากกรำศึกนานปี ภายใต้การช่วยเหลือของมือปราบทิชิ่วม
บ้อเชัง เช็กเสียวเชียงค่อยพลิกตัวฟื้นคืนมา ทั้งยังชำระล้างแค้นสำเร็จ

แต่ที่น่าเศร้าเสียใจคือ เช็กเสียวเชียงเพิ่งผ่านพ้นห้วงกัลป์ ยิ
ภารกิจมากหลายรอกอบกู้ เส็กอั้งหลุยที่สู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเขากลับป
ตัวไปจากเขา

แผลหัวใจยังหนักหนากว่าบาดแผลร่างกาย ความพลาดหวัง
ทำลายความหวังยิ่งกว่าสิ้นหวัง

เช็กเสียวเชียงกลายเป็นอยู่ตัวคนเดียว สูญเสียทุกสิ่ง เห็นแน่ชัด
ต้องจมอยู่ในห้วงท้อแท้ทอดอาลัยจบชีวิตวาย

แม้แต่ทิชิ่วที่ยื่นมือช่วยเช็กเสียวเชียงด้วยคุณธรรม ก็ตั้งข้อสง
ต่อภาระหน้าที่ของตัวเองว่า มือปราบเช่นเขาปฏิบัติหน้าที่ถึงที่สุดหรือไ
ในโลกที่แท้มีหลักเหตุผลอันเที่ยงธรรมของฟ้าหรือไม่? ต่ำใต้ที่แท้มีกฎแ
กรรมตามสนองไม่พลาดหรือไม่? ที่แท้เป็นธัมมะสูงส่งหรืออธรรมผยอง?

ปัญหาเหล่านี้รบเร้าจิตใจของทิชิ่ว มีอยู่ช่วงหนึ่งถึงกับเร้นห
สาบสูญจากยุทธจักร ไม่ปฏิบัติหน้าที่มือปราบ

ตรงกันข้ามกับเช็กเสียวเชียง

เขายังไม่ล้มลง

เขาที่แขนเดียว เขาที่ครองตัวคนเดียวกลับยืนหยัดอยู่อย่างเด็ดเดี่
อยู่อย่างทระนงกว่าเดิม

หลังจากผ่านความกระทบกระเทือนนานัปการ ขอเพียงคนยังไม่ต
ปณิธานยังไม่สิ้นสูญ สมควรมีชีวิตสืบไป อยู่อย่างแน่วแน่ไม่แปรผัน

คำพูดที่ว่าในโลกไม่มีเรื่องลำบาก เพียงกลัวคนขาดความตั้งใจ
ส่วนที่ต้องตั้งข้อสงสัย ทั้งนี้เพราะในโลกมีเรื่องบางประการ ต่อให้ตั้งอกตั้
ใช้ความพยายามถึงที่สุด ยังคงทำไม่ได้ กระทำไม่สำเร็จ

ไม่ว่าท่านตั้งใจอย่างไร ก็ไม่อาจชุบชีวิตคนตายฟื้นคืนชีพ ไม่อาจ
หยุดยั้งอาทิตย์อัสดง ไม่อาจให้สตรีที่รักท่านมีรักอันแน่วแน่ต่อท่านไปชั่วชีวิต

ฉมควรบอกว่าในโลกไม่มีเรื่องลำบาก เพียงกลัวคนขาดความตั้งใจ
และไร้ซึ่งปัญญาจึงถูกต้อง

เช็กเสียวเซียงกอปรด้วยปัญญา

เขาผ่านห้วงกัปกัลป์ ในเมื่อไม่ตาย จะมีชีวิตสืบไป

มาตรว่าเขาไว้วางใจพี่น้องตัวเองเกินไป เป็นเหตุให้เสียแขน ระหว่าง
ที่หลบหนี มีผู้คนมากหลายต้องเสียชีวิต เขานับว่ามีชีวิตสืบต่อ ดังนั้นเขา
ต้องอยู่เพื่อผู้คนที่สละชีวิตเหล่านั้น

คนมักอวยพรให้ผู้อื่นประสบความราบรื่นตลอดรอดฝั่ง แต่คนมี
ชีวิตอยู่ในโลก ควรกระทำเรื่องราวที่ทวนกระแส ฝ่าคลื่นลมบ้าง นี่เป็นหลัก
การที่เช็ก.สียวเซียงยึดถือตลอดมา

อย่าว่าแต่เขาสูญเสียเสักอั้งหลุยไป

สุดโศกศัลย์ไม่มีใดเกินหัวใจตายด้าน

.ขาเมื่อยังไม่ตาย ได้แต่ทุ่มเทสมาธิจิตใจกับกิจการ

จูกัวะชิงแซเห็นซึ้งถึงข้อนี้

ดังนั้นจูกัวะชิงแซเชิญเช็กเสียวเซียงเดินทางเข้านครหลวง ระหว่าง
ที่ทิชิ่วทบทวนหวนนึก ค้นหาเส้นทางให้แก่ตัวเองใหม่ ท่านขอให้เช็กเสียว·
เซียงปฏิบัติหน้าที่แทนทิชิ่ว

ช่วงเวลานั้น สี่ยอดมือปราบปรากฏศักชิ่ว (มือเดียว) เช็กเสียวเซียง
แทนที่ทิชิว (มือเหล็ก) ทิอิ้วแซ่

ด้วยไหวพริบปฏิภาณ บวกกับการทำงานอย่างทุ่มเทของเช็กเสียว·
เซียง สามารถคลี่คลายทำลายคดี สร้างผลงานไม่น้อย

หลังจากนั้นทิชิ่วผ่านช่วง "เห็นภูเขามิใช่ภูเขา" เข้าสู่ขอบเขต
"เห็นภูเขายังเป็นภูเขา" กลับเข้าขบวนสี่ยอดมือปราบ คืนสู่สังกัดจูกัวะชิงแซ

เช็กเสียวเชียงค่อยถอนตัวออกมา

แต่จูกัวะชิงแซกำหนดเส้นทางเดินให้แก่เช็กเสียวเชียงใหม่

บ้านเมืองไม่เหมาะกับเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงนึกรังเกียจขุนนางที่ดืออำนาจบาตรใหญ่

จูกัวะชิงแซก็ไม่ต้องการให้เช็กเสียวเชียงกลับเข้าสู่ยุทธจักร

มังกรพอดีนสู่สมุทร ยามใดที่พบความสำเร็จ เช็กเสียวเชี

ว่าจะตั้งประจันหน้ากับทางการและทหารซ้อง

นี่เป็นสิ่งที่จูกัวะชิงแซไม่ต้องการเห็น

บุคคลเช่นเช็กเสียวเชียง เป็นผู้ที่นักพิชัยสงครามต่างช่วงชิ

จูกัวะชิงแซรักชาติมาตุภูมิ ชื่นชมผู้มีความสามารถ ไม่

ปล่อยให้เช็กเสียวเชียงหลุดมือไป

ประจวบยามนั้น ในยุทธจักรเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ

ยุทธจักรนครหลวงความจริงประกอบด้วยทอลมพิรุณโปรย

ทุนตรึ่ง สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธ์ เป็นกำลังสามเส้า ต่อมา,ซวมั่งจิ้มแ

พิรุณโปรย จับมือกับสุ้ยซุ่งแห่งตึกหกทุนตรึ่ง จัดการกับเจ้าเท้าเต็สิ

กวนฉิก หลังการต่อสู้อาบเลือด กวนฉิกกลายเป็นฟั่นเฟือนคล้ายปัญ

สาบสูญจากยุทธจักร ในนครหลวงคงเหลือหอลมพิรุณโปรยกับตึกห

ตั้งประจันกัน

โซวมั่งจิ้มรู้จักใช้คน รับตัวแป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะไว้

โค่นสุ้ยซุ่งลงแต่ฉั่วเกียกลับหนุนหลังแป๊ะโซ้วปวย ให้แป๊ะโซ้วป

ทำร้ายโซวมั่งจิ้ม ยึดครองหอลมพิรุณโปรย

แต่โซวมั่งจิ้มกลับอาศัยกำลังของตึกหกทุนตรึ่งที่เป็นคู่อริ

เฮ้งเซี่ยวเจียะ พลิกสถานะเป็นฝ่ายโค่นแป๊ะโซ้วปวย หากทว่าโซว

ยอมอยู่ภายใต้การควบคุมของสุ้ยซุ้งแห่งตึกหกทุนตรึ่ง เลือกหนทาง

ดังนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะกลายเป็นเตียรหมู่มังกรในนครหลวง

แต่ฉั่ว.กียไหนเลยปล่อยให้เฮ้งเซี่ยวเจียะอยู่ในนครหลวงได้ กลับ
เงราชโองการสั่งประหารชีวิตถังป้องกับปิงหึงเสี้ยวทั้งวางกำลังที่ลานประหาร
เฉวยโอกาสกำจัดกวาดล้างเฮ้งเซี่ยวเจียะกับยอดฝีมือฝ่ายธัมมะ ที่คิดชิง
นักโทษประหารให้สิ้นซาก

มิคาดเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับเป็นฝ่ายรุก สยบฉั่วเกียไว้ บีบบังคับให้ฉั่ว-
เกียปล่อยตัวปิงหึงเสี้ยวกับถังป้องกู้ ทั้งไม่เอาผิดกับยอดฝีมือฝ่ายธัมมะที่บุก
เข้นประหาร

ภายหลังเหตุการณ์ เฮ้งเซี่ยวเจียะนำปิงหึงเสี้ยว ถังป้องกู้และพวก
เสบหนีออกจากนครหลวงแต่ก่อนที่จะทลบหนี เฮ้งเซี่ยวเจียะขอให้จูกัวะชิง-
ชซึ่งมีศักดิ์เป็นซือเจ่ก (ศิษย์ผู้น้องของอาจารย์) ช่วยดูแลเหล่านักสู้ผู้กล้า
งหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้าง

จูกัวะชิงแชพอดีสบอารมณ์ จึงแนะนำเซ็กเสียวเชียงต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ
เซ็กเสียวเชียงกับเฮ้งเซี่ยวเจียะนิยมยกย่องกันและกัน
เฮ้งเซี่ยวเจียะกับจูกัวะชิงแชล้วนต้องการให้เซ็กเสียวเชียงแบกรับ
เน้าที่ดูแลหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยชั่วคราว

ผู้ที่จะนั่งตำแหน่งนี้ ต้องกอปรด้วยเงื่อนไขสิบประการ
หนึ่ง มีฝีมือสูงเยี่ยม จึงกำราบเหล่าผู้กล้าได้
สอง ต้องมีชื่อเสียงเกียรติภูมิ เป็นที่เกรงขามของผู้คนหมู่มาก
สาม รู้จักกล้ำกลืนฝืนอัปยศ ผ่านการทดสอบนานัปการ
สี่ ต้องอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ จึงมีพลังงานแบกรับภารกิจของค่าย
เรวดที่หนึ่งแผ่นดินได้
ห้า ต้องเจ้าอุบายความคิด จึงรับมือกับชนชั้นสุ้ยซุ้ง เด็กปวยเกีย
งเอ่งโทย บี้กงกงและพวกได้
หก ทางที่ดีมีขุมกำลังของตัวเอง สำหรับข้อนี้ เหล่าพี่น้องของนคร
เงคำมั่น สำนักอสนีบาต หัวงเหวปันเมฆ ค่ายเทียมเมฆ และค่ายฟ้าเขียว

ล้วนยินดีรับใช้เช็กเสียวเชียง

เจ็ด ต้องได้รับความไว้วางใจจากเฮ้งเซี่ยวเจียะ ประการนี้ไม่เป็
ปัญหา เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถฝากฝังหอลมพิรุณโปรยแก่เช็กเสียวเชียงอย่า
วางใจ

แปด ต้องเป็นความยินยอมพร้อมใจของเขาเอง หากเปลี่ยนเป็
ผู้คนทั่วไป จึงไม่เสนอหน้าออกมารับเผือกเผาลูกนี้

เก้า ต้องได้รับการยอมรับจากพี่น้องของหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์
งวงช้าง

สิบ ต้องกล้าแข็งข้อกับฉั่วเกีย ไม่ยอมสยบต่ออิทธิพลของผู้ม
อำนาจบ้านเมือง

เช็กเสียวเชียงมีคุณสมบัติครบถ้วนทุกประการ

เขาพอฟังจูกัวะชิงแชถ่ายทอดบอกคำร้องขอของเฮ้งเซี่ยวเจีย
หลังจากลังเลเล็กน้อยก็ตกปากรับคำ

อาจบางทีการที่ต้องใช้ชีวิตหลบหนีของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ทำให้เข
นึกถึงช่วงเวลาที่เตลิดหลบหนีของตัวเอง

เช็กเสียวเชียงมีเงื่อนไขเพียงหนึ่งเดียวคือ

"ให้ก้อนหินน้อยรีบกลับมา ข้าพเจ้าเพียงรักษาการ อย่างมากคั้
ยันถึงลมหายใจอีดสุดท้าย แต่พี่น้องของหอลมพิรุณโปรย เจดีย์งวงช้างและ
หมู่คณะสร้างฝันล้วนรอคอยมัน บอกต่อมันว่าหลังจากเหตุการณ์สงบลง ให
รีบกลับนครหลวง ข้าพเจ้าจะได้ปล่อยวางหาบ กลับคืนสู่ยุทธจักร"

เช็กเสียวเชียงไม่มีโอกาสพบหน้าเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะต้อ
รีบนำอุนยิ้ว ถังป้องู้ ปิงหึงเสี้ยว เนี่ยอางู้ ฮ่อเซี่ยวฮ้อและพวกออกจากนครหลว
ก่อนออกเดินทาง เฮ้งเซี่ยวเจียะทราบว่าเช็กเสียวเชียงยอมรั
ภาระอันหนักอึ้งนี้ ค่อยจากไปอย่างวางใจ ทั้งขอให้เตียถั่วถ่ายทอดบอกต่อ
เช็กเสียวเชียงว่า

"มันคิดทำอะไร ในฐานะอะไร ขอให้กระทำอย่างเต็มที่ เพียงแต่ต้องระวังฉั่วเกียวางแผนคิดร้าย ยังมีตกหกทุนครึ่งอาจจับมือกับหน่วยงานสะพาน"

มันจึงเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยที่แท้จริง มีขีดความสามารถคิดอ่านมองการณ์ไกล ปกครองหน่วยงานได้

"มันไม่ต้องรอข้าพเจ้า ต่อให้ข้าพเจ้าสามารถกลับมา เพียงมาเที่ยมเยียนมัน เยี่ยมเยียนพี่น้องข้าพเจ้า มันยังคงเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย"

เตียถั่วถ่ายทอดคำพูดเหล่านี้ต่อเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงกำลังรับประทานอาหารกับโง้วซังเจ่กแห่งถ้ำหินลับที่ยังมีชีวิตหลงเหลืออยู่

หลังจากรับฟังจนจบ เช็กเสียวเชียงพลันบิดตะเกียบไม้ไผ่หักไปข้างหนึ่ง

จากนั้นเขาดื่มสุราในถ้วยจนหมดสิ้น ฝืนยิ้มพลางกล่าวกับโง้วซังเจ่กว่า

"ท่านดู ข้าพเจ้ามีมือเพียงข้างเดียว คิดบิดตะเกียบคู่นี้ ยังหักได้เพียงข้างเดียว"

โง้วซังเจ่กมีอายุสูงวัย ผ่านโลกมาอย่างช่ำชอง ทราบว่าเช็กเสียวเชียงบัง.กิดความลำบากใจ ดังนั้นไม่กล่าวกระไร เพียงดื่มสุราเป็นเพื่อนกับเช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงหันไปกล่าวกับเตียถั่วว่า

"ท่านถ่ายทอดบอกคำพูดของข้าพเจ้าต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ"

เตียถั่วกล่าวว่า

"ก้อนหินน้อยออกเดินทางแล้ว"

เช็กเสียวเชียงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวราวกับพึมพำกับตัวเองว่า

"หากวันหน้าท่านพบกับมัน ให้บอกต่อมันว่า ข้าพเจ้าเป็นชาวยุทธจักร สุดท้ายต้องกลับสู่ยุทธจักร ส่วนมันสมควรอยู่ที่นครหลวง"

เตียถั่วกล่าวว่า

"หากเราไม่ได้พบกับก้อนหินน้อยเล่า?"

เช็กเสียวเชียงงงงันวูบหนึ่งจึงกล่าว

"อย่างนั้นบอกต่อทั้งหมดว่า พวกเราจะรักษาหอลมพิรุณโปรยไว้จนกว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะกลับมา"

เรื่องที่เฮ้งเชี่ยวเจียะยกตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยต่อเช็ก-เสียวเชียง แม้ไม่ทันประกาศต่อทั้งหมด แต่พี่น้องสำคัญเช่นเตียถั่ว จูตั่วกอยี้ ฉั่วชิมคง ซ่งเตี้ยงไบ๊ งิ้นเส็งเซาะ เช็กล่วงเฮี้ยล้วนทราบเรื่อง

ประการสำคัญคือกุนซือ (เสนาธิการ) หอลมพิรุณโปรยเอี้ยบ้อเชี้ย ผู้นำหมู่คณะสร้างฝันอันได้แก่ฮวยโกวฮวดและอุนมั่งเซ้งล่วงรู้เจตนาของเฮ้ง-เชี่ยวเจียะ ทั้งยังทราบว่าการตัดสินใจมาจากจูกัวะชิงแซ

ขอเพียงคนเหล่านี้เข้าใจเจตนาของเฮ้งเชี่ยวเจียะ ทั้งหมดล้วนสนับสนุนการตัดสินใจของเฮ้งเชี่ยวเจียะ

และสนับสนุนเช็กเสียวเชียง

ดังนั้นระหว่างที่เฮ้งเชี่ยวเจียะหลบหนี เช็กเสียวเชียงทำหน้าที่ดูแลหอลมพิรุณโปรย

มาตรว่าเขามีมือเพียงข้างเดียว

ทั้งยังต้องคอยรับมือกับมืออำมหิตที่ซุ่มคอยทีอยู่มากมายหลายคู่ก็ตาม

ค่ำคืนนี้เช็กเสียวเชียงเดินแต่นที่ลานตีกหน้าหอแดงในหอลมพิรุณโปรย

ทันใด ศีรษะหัวหนึ่งพุ่งฝ่าม่านวิกาลมา

เขาเก็บศีรษะมนุษย์หัวนี้ขึ้นมา

นี่เป็นศีรษะมนุษย์ที่ถูกผู้คนฟันขาดในกระบี่เดียว

เป็นกระบี่ที่รวดเร็วนัก
เช็กเสียวเชียงจดจำศีรษะหัวนี้ออก
ศีรษะหัวนี้นำมาซึ่งข่าวสารประการหนึ่ง
ข่าวร้ายประการหนึ่ง
ขณะที่เขาเก็บศีรษะมนุษย์หัวนี้ขึ้นมา ที่ข้างกายยังมีคนผู้หนึ่ง
คนผู้นี้ร่างสูง ใบหน้ายาว มุมปากมีไฝดำเม็ดหนึ่ง ที่ลำคอมีไฝสีแดงตเม็ดหนึ่ง

มันเรียกว่าฮ่อโต๊ะเจ็ง เป็นมือดีชั้นต่ำที่สามตระกูลฮ่อ แต่ลำดับรุ่นเกว่าฮ่อเชี่ยวฮ้อ

หลังจากที่เฮ้งเชี่ยวเจียะหลบหนีออกจากนครหลวง เช็กเสียวเชียงต่งตัวคนผู้นี้มาอยู่ข้างกาย เช่นเดียวกับที่แป๊ะโช้วปวยใช้สอยเนี่ยฮ่อ

บุคคลสำคัญต้องมีผู้ช่วยอันเข้มแข็ง
คนงานยุ่งวุ่นวายต้องมีคนทำงานแทน
เช็กเสียวเชียงพอเก็บศีรษะมนุษย์ขึ้นมา ก็ถามฮ่อโต๊ะเจ็งว่า
"คืนนี้กุนซือ (เสนาธิการ) อยู่ที่ใด?"
ฮ่อโต๊ะเจ็งตอบว่า
"ที่หอขาว"
...หอขาวเป็นสถานที่เก็บรักษาข้อมูลของหอลมพิรุณโปรย
...โซวมั่งจิ้มให้ความสำคัญกับข้อมูล ขณะที่แป๊ะโช้วปวย เฮ้งเชี่ยว-จ่ยะและเช็กเสียวเชียงที่รับตำแหน่งสืบต่อก็เช่นกัน
เช็กเสียวเชียงออกคำสั่งว่า
"เชิญกุนซือมา"
ฮ่อโต๊ะเจ็งรีบรุดไปเชิญเอี้ยบ้อเชี้ย
ทั้งนี้เพราะมันฟังจากน้ำเสียงเช็กเสียวเชียง ทราบว่าเรื่องราวรับคนสำคัญ

ฮ่อโค้ะเจ็งเพิ่งจากไป ที่ตานศึกเพิ่มบุคคลสองคน
หนึ่งคือเตียถั่ว
หนึ่งคือซุนฮื้อ

เตียถั่วฉายาราชาข้าว เป็นบุตรบุญธรรมของหัวหน้าหน่วยปฏิภาณ-ฟ้าเตียซาปา ขณะเดียวกันเป็นสมาชิกในลมหวนเจ็ดสาย ตอนนี้อยู่ในนครหลวงรั้งตำแหน่งองครักษ์หอลมพิรุณโปรยทั้งยังเป็นหัวหน้าสาขาสังกัดเจดีย์งวงช้าง

เมื่อตอนเหล่านักสู้ผู้กล้าบุกแดนประหาร เพื่อช่วยชีวิตถังป้อผู้กับปิงหึงเสี้ยว เตียซาปาต่อสู้จนตัวตาย เตียถั่วกับเฮ้งเซี่ยวเจียะก็ทำความตกลงว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะนำกำลังหลบหนี ส่วนเตียถั่วรั้งอยู่นครหลวง เฝ้าดูแลหอลม-พิรุณโปรย

เช็กเสียวเชียงชื่นชมคนผู้นี้ แต่งตั้งเตียถั่วเป็นองครักษ์ซ้าย
ซุนฮื้อความจริงเป็นผู้ช่วยของเนี่ยซ้อ
เนี่ยซ่อเป็นคนสนิทของแป๊ะโช้วปวย
พวกมันทั้งสองเพาะสร้างหนึ่งร้อยแปดคดีให้แก่แป๊ะโช้วปวย
หนึ่งร้อยแปดคดีเป็นขุมกำลังที่รับใช้แป๊ะโช้วปวยแต่ผู้เดียว
น่าเสียดายที่ตอนท้ายแป๊ะโช้วปวยระแวงสงสัยว่าซุนฮื้อเอาใจออกห่างสั่งให้เนี่ยซ่อฆ่าทิ้ง
แต่เนี่ยซ่อไม่ได้ฆ่าซุนฮื้อ
ทั้งนี้เพราะเนี่ยซ่อได้คิดว่า หากฆ่าซุนฮื้อ อีกไม่นานจะถึงรอบของมัน

...เคียงคู่เจ้าชีวิต เฉกเช่นคู่เคียงพยัคฆ์
ซึ่งความจริงคู่เคียงพยัคฆ์ไม่อันตรายเคียงคู่เจ้าชีวิตอันตรายยิ่งกว่า
พยัคฆ์เป็นสัตว์ป่า ขอเพียงปราบพยศฝึกจนเชื่องเชื่อ จะไม่ทำร้ายผู้คน
เจ้าชีวิตหาเป็นเช่นนั้นไม่

ที่ผ่านมามีเจ้าชีวิตอันประเสริฐสักเท่าใด?

เนี่ยฮ่อไม่ฆ่าซุนฮื้อ เพราะมันเข้าสังกัดฉั่วเกีย ถูกจัดให้ขึ้นตรงต่อเหกทุนครึ่ง ทำหน้าที่ไส้ศึกในหอลมพิรุณโปรย

สุดท้ายแป๊ะโช้วปวยก่อนตายจู่โจมสังหารเนี่ยฮ่อ

ซุนฮื้อกลับมีชีวิตรอด

แป๊ะโช้วปวยตายแล้ว เนี่ยฮ่อจบชีวิต เฮ้งเซี่ยวเจียะที่ชิ่นชมมันต้องจากนครหลวง ซุนฮื้อยังรั้งอยู่ที่หอลมพิรุณโปรย

เช็กเสียวเซียงให้ความสำคัญกับคนผู้นี้

เขาแต่งตั้งซุนฮื้อเป็นองครักษ์ขวา

ดังนั้นเตียถั่วกับซุนฮื้อกลายเป็นมือซ้ายขวาของผู้รักษาการตำแหน่งหน้าหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้าง

เตียถั่วดูแลเจดีย์งวงช้าง

ซุนฮื้อเฝ้าหอลมพิรุณโปรย

ขอเพียงเช็กเสียวเซียงต้องการตัว พวกมันจะปรากฏกาย

เช่นเดียวกับยามนี้

ฟังว่าที่ตรอกเทียจื้อกับตรอกน้ำหวานน้อยเกิดเหตุวุ่นวาย

หน่วยยามที่อยู่เวรพบเห็น "วัตถุประหลาด" เหินบินเข้าหอลมพิรุณ-วาย

เตียถั่วกับซุนฮื้อฉุกคิดว่าเกิดเรื่อง

ดังนั้นรีบรุดเดินทางมา

มาได้รวดเร็วนัก

แต่เช็กเสียวเซียงไม่ได้กล่าวชมเชย

ถึงกับไม่แสดงสีหน้าอันใด

เขาเพียงมองดูศีรษะมนุษย์ในมือ

เดียถั่วกับชุนเอ๊อก็มองดูศีรษะมนุษย์หัวนั้น
พวกมันล้วนดื่นตระหนก
ไม่ สมควรบอกว่าคนหนึ่งสะท้าน คนหนึ่งดื่นตัว
มิใช่ดื่นตระหนก
ยุทธจักรเต็มไปด้วยคลื่นลม นักสู้ผู้กล้าประหัตประหารฆ่าฟัน พ
มันพบเห็นจนชาชินแล้ว
ไม่มีอันใดสร้างความ "ตระหนก" แก่พวกมันอีก
เช็กเสียวเชียงไม่ได้เหลียวหน้ามอง
เขาไม่ได้มองดูพวกมัน ตล้ายล่วงรู้ว่าสีหน้าพวกมันเป็นอย่างไร
ถึงกับล่วงรู้ว่าในใจพวกมันคิดอะไร
เช็กเสียวเชียงเพียงถามว่า
"พวกท่านรู้จักมัน?"
ชุนอื้อตอบว่า
"รู้จัก"
มันมีปฏิกิริยารวดเร็วกว่าเดียถั่ว
นั่นเป็นเพราะมันผ่านการฝึกอบรมอย่างเคร่งครัด บุคคลประเภ
จะละเอียดถี่ถ้วนกว่า มีระเบียบแบบแผนกว่าผู้คนทั่วไป
ทั้งนี้เพราะพวกมันไม่ยึดถือว่าระเบียบวินัยเป็นข้อผูกมัด หาก
เป็นความเคยชิน
เช่นเดียวกับนักฆ่ายึดถือการฆ่าคนเป็นงานชนิดหนึ่ง มิใช่เรื่องร
ที่เสี่ยงอันตราย
เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า
"มันเป็นใคร?"
ชุนอื้อกล่าวว่า
"เนี่ยเจ๋วยี้"

เซ็กเสียวเชียงกำลังรอ

ระให้ซุนฮี้อกล่าวต่อ

ซุนฮี้อกล่าวสืบต่อ

"มันเป็นคนของสำนักสันติคระกูลเนี่ยเช่นเดียวกับเนี่ยอาฮู้สังกัดหอเรา ทั้งยังเป็นบริวารรอบนอกแถบกวางตุ้งของหอลมพิรุณโปรยเรา เทียบเท่ากับหัวหน้าสาขา เคยเข้าพบเส้าจู้ (หัวหน้าหอ)"

เซ็กเสียวเชียงถามว่า

"นั่นเป็นเรื่องเมื่อใด?"

"ประมาณสามเดือนก่อน"

"ไม่ถูกต้อง นั่นเป็นเรื่องเมื่อวันที่แปดเดือนสอง ห่างจากปัจจุบันสองเดือนอีกหนึ่งวัน"

ซุนฮี้อกล่าวด้วยความละอายว่า

"ถูกแล้ว ข้าพเจ้าจำผิดไป"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ในเวลาเช่นนี้ไม่อาจผิดพลาดได้ ตอนนั้นมันเข้าพบข้าพเจ้าคนเดียว หรือเข้าพบพร้อมกับผู้ใด?"

คำถามนี้ถามต่อเตียถั่ว

เตียถั่วงงงันวูบหนึ่ง ต่อจากนั้นกล่าวโดยเร็วว่า

"ช่วงเวลานี้เส้าจู้มีงานรัดตัว ไม่รับแขกผู้หนึ่งผู้ใดคนเดียว เนี่ยจั่วยี่เดินทางมาร่วมงานตัว ซึ่งเป็นประเพณีปฏิบัติปีละครั้ง ดังนั้นสมควรมาพร้อมกับหัวหน้าสาขาอีกหลายคน โดยเฉพาะซุนอิ่วเลียก ย่อไท่เจาะสนิทแนบกับมันเป็นพิเศษ คาดว่าคงมาด้วยกัน..."

เซ็กเสียวเชียงกล่าวกระตุ้นเตือนว่า

"ยังมีอีกคนหนึ่งคืออี้อเก่งแม่"

เตียถั่วค่อยได้คิดปรุโปร่ง กล่าวว่า

"เราจำได้แล้ว พวกมันเป็นห้าเลิศล้ำตระกูลใหญ่ สาบานเป็นพี่น้อ
กัน ประกอบด้วยซุนอิ่วเลียท เนี่ยจั่วยี้ ฮ่อไท่เจาะ อี้อก่งแม่...ยังมีฉั่วซิมค
ซึ่งความจริงเตียถั่วก็มีความจำดียิ่ง แต่มันไม่ได้รับการฝึกอบร
เป็นพิเศษ

มันเพียงมีความคิดนึกโยงใย
นต่างกับซุนฮือ
สมองของซุนฮื้อคล้ายขึงไว้ด้วยลายพิณนับร้อยพันเส้นสาย พอก
ใส่เส้นใด จะส่งเสียงชนิดหนึ่ง และคล้ายกับเถ้าแก่ร้านขายยา ต้องการสมุ
ไพรใด สามารถดึงลิ้นชักของตู้ยาโดยไม่ผิดพลาด
นั่นเป็นปฏิกิริยาที่แน่นอน
ส่วนเตียถั่วเป็นผลตอบรับ
ทั้งสองประการนี้มีความแตกต่าง
เนื่องด้วยแตกต่างกัน เซ็กเสียวเซียงจึงรั้งพวกมันไว้ข้างกาย
ทั้งนี้เพราะความแตกต่างจึงเกิดประโยชน์

...พลังในทางตรงอันเนื่องมาจาก "ส่วนพิเศษ" ในนิสัยใจคย จึงเป็
ปัญญาความสามารถ

ไม่ว่าเป็นยอดฝีมือหรือไม่ หากเป็นเช่นเดียวกันทั้งหมด ก็ไม่นั
เป็นลักษณะพิเศษแล้ว

หากไม่มีลักษณะพิเศษ เท่ากับไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง หาแต
ต่างกับคนธรรมดาไม่

น่าเสียดายที่ผู้คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจหลักเหตุผลข้อนี้ ดังนั้
นึกอิจฉาผู้นี้ฝีมือร้ายกาจ ผู้นั้นร่ำรวยเงินทอง พยายามลอกเลียนแบ
อย่างถึงกับขโมยคัดลอก สุดท้ายกลายเป็นสี่ไม่เหมือน" สูญเสียความเป็

---

*เป็นสัตว์เลื้อยคลานหัวยาวแบน ลักษณะเหมือนกวางเขาคล้ายเขากวาง หางคล้ายง
ขาคล้ายวัว คอคล้ายอูฐ มีถิ่นกำเนิดที่จีนที่ใกล้จะสูญพันธุ์ ใช้เปรียบเปรยว่าเป็นเช่นห
มังกุท้ายมังกร

ท่านของตัวเองไป

เตียถั่วก็เคยคิดเลียนแบบซุนฮื้อกับเอี้ยบ้อเซี้ย

เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นมันสมอง เป็นเสนาธิการของหอลมพิรุณโปรย ครั้งกระโน้นโซวมั่งจิ้มกำหนดแผนการ ต้องสอบถามความเห็นจากเอี้ยบ้อเซี้ยก่อน

เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นผู้ดูแลหอขาว หอขาวเป็นคลังข้อมูล โซวเจียหมอกับโซวมั่งจิ้มให้ความสำคัญกับการรวบรวมข้อมูล แม้แต่แปะโซ้วปวยที่เพียงผยอง หลังจากยึดครองหอลมพิรุณโปรย มาครว่าระเบิดทำลายเจดีย์หยกและหอเขียว ยังรักษาหอขาวที่เป็นคลังข้อมูลเอาไว้

ที่แล้วมาเอี้ยบ้อเซี้ยดูแลรับผิดชอบหอขาว ดังนั้นซึมซับรับความรู้มากกว่าเดิม หากบอกว่าหอขาวเป็นศูนย์กลางข้อมูลในยุทธจักร เอี้ยบ้อเซี้ยก็เป็นตู้สมุดมีชีวิต

เอี้ยบ้อเซี้ยยังมีความทรงจำที่น่าตระหนก ขอเพียงท่านเอ่ยถึงคนผู้หนึ่ง เรื่องราวหนึ่ง ชื่อชื่อหนึ่ง สถานที่หนึ่ง มันสามารถจาระไนส่วนที่เกี่ยวข้องกันออกมา ทั้งอธิบายที่มาที่ไป ปีที่เกิดอย่างละเอียด ไม่ว่าเรื่องราวใดมันล้วนมีบทสรุปแยกแยะปิดท้าย

บทสรุปแยกแยะของมันละเอียดลึกซึ้ง เป็นสิ่งที่ผู้นำอันหลักแหลมมักเต็มรับฟัง

เตียถั่วนึกอิจฉาเลื่อมใสเอี้ยบ้อเซี้ย

มันยังคิดเลียนแบบซุนฮื้อที่สามารถตอบคำถามทุกคำถาม ถึงกับแม่นยำวันเดือนปี เวลาและสถานที่ได้โดยละเอียด จนใจที่เลียนแบบไม่ได้

เอี้ยบ้อเซี้ยพอทราบความประสงค์ของมันก็เกลี้ยกล่อมมันว่า "ท่านไม่ต้องอิจฉาเลื่อมใสผู้อื่น ในลำธารส่องเห็นภาพคนถือผลส้มผลหนึ่ง ท่านไม่ต้องกระโดดลงน้ำไปแย่งชิง ผลส้มอยู่ในมือท่าน มีแต่ท่านรับประทานได้แต่เพียว"

เตียถั่วไม่เข้าใจ เอี้ยบ้อเซี้ยจึงกล่าว "ในโลกนี้ความคิดที่มีค่าที่สุ
คือการนึกโยงใย ความรู้เป็นของตาย ความคิดโยงใยชุบให้มีชีวิตขึ้นมา ไ
ว่าจอมแพทย์ฮูโต๋ ยอดคนขงเบ้ง นักสถาปนิกลู่ปัง ล้วนมีจุดร่วมกันประก
หนึ่ง นั่นคือใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ รู้จักนึกจินตนาการเป็นนักฝันผู้ยิ่งให
เพราะมีความคิดโยงใย จึงบังเกิดความฝัน เมื่อมีความฝันจึงกลายเป็นจ
มีความนึกฝันอันยิ่งใหญ่ จึงสำเร็จกิจการอันยิ่งใหญ่ ความคิดโยงใยเป็นก้
ก้าวหนึ่งของความรู้ ชุนฮื้อจดจำแม่นยำ เราเพียงมีความรอบรู้อยู่บ้าง ห
ท่านสามารถใช้จุดเด่นของการนึกจินตนาการ พวกเรายังสู้ท่านไม่ได้ ท่านไ
ต้องเลียนแบบพวกเรา?"

เตียถั่วพอฟัง ค่อยเลิกล้มความคิดเลียนแบบ และล่วงรู้คุณค่าข
ตัวเอง

มันไม่คล้ายกับก่อนหน้านี้ที่เอาแต่รับประทานข้าว โดยเฉพาะห
จากที่อยู่ร่วมกับสตรีไร้ฝัน

ทั้งสองฝึกฝีมือร่วมกัน หารือร่วมกันถึงกับใช้ "สมอง" ครุ่นคิดเรื่
ราวด้วยกัน

นั่นไม่เพียงเป็น "คุณค่า" ส่วนตัวของมัน ถึงกับเป็นคุณค่าของก
"รวมตัว"

มันทวงแหน "คุณค่า" นี้ยิ่ง

เซ็กเสียวเซียงก็ให้ความสำคัญกับ "คุณค่า" นี้

ดังนั้นมันจัดให้เตียถั่วกับชุนฮื้อเป็นมือซ้ายขวาของมัน

เซ็กเสียวเซียงรอจนเตียถั่วบอกรายชื่อของห้าเสือสำนักใหญ่
ออกมา ค่อยกล่าวว่า

"เนี่ยจั่วยี้ความจริงไม่อยู่ในนครหลวง ตอนนี้กลับประสบภัย
ใจกลางเมือง เกรงว่าตอนที่เกิดเรื่องไม่เพียงมันคนเดียว"

เตียถั่วเกาะมุม "ข่าวสาร" นี้เอาไว้ กล่าวว่า

"เราจะตรวจสอบดูว่าอี้อเก่งแม่ ย่อไท่เจาะ ซุนอิ่วเลียกและฉั่วซิมคง ผู้ที่ใด? สอบถามพวกมันว่าทราบว่าเกิดเรื่องหรือไม่?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ยังคงเสาะหาฉั่วซิมคง มันเป็นคนของหอเราในนครหลวง ควรได้รับการดูแล"

เตียถั่วรับคำคราหนึ่ง หันกายจากไป

เซ็กเสียวเซียงมองดูเงาหลังของมันจนลับตา ค่อยถามซุนอี้อว่า

"ท่านดูออกหรือไม่?"

ซุนอี้อตอบว่า

"มันมีตัวเบาสูงเยี่ยมกว่าเดิม"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"สมควรบอกว่ามันมีกำลังภายในสูงล้ำกว่าเดิม ส่งเสริมให้วิชาตัวเบาเจริญรุดหน้า"

ซุนอี้อคล้อยตามคำหนึ่ง

เซ็กเสียวเซียงหันเหหัวเรื่องว่า

"ศีรษะหัวนี้เหินบินมาจากท้องถนน ไม่เช่นนั้นโลหิตคงไม่ไหลจนแห้งแห้ง แต่ศีรษะหัวนี้เพิ่งถูกปลิดปลงลงมา รอยเลือดช่วงคอขาดยังไม่แข็งตัวแข็งตัว"

ซุนอี้อก็ศึกษาดูศีรษะมนุษย์ แต่ถูกดวงตาที่เบิกโพลงก่อนตายของเจ้าตัวยื้อสิงมองจนปวดตาอยู่บ้าง ไม่กล้ามองดูมากความ

เซ็กเสียวเซียงกล่าวสืบต่อ

"อย่างนั้นที่ท้องถนนต้องเกิดเรื่องราวใหญ่โต ท่านออกไปสำรวจรอบๆดูเที่ยวหนึ่ง เชื่อว่ามีข่าวคราวกลับมา"

ซุนอี้อรับคำ เซ็กเสียวเซียงกล่าวเสริมว่า

"แต่ท่านต้องกลับมาโดยเร็ว เรากับเอี้ยจ้งก้วง (พ่อค้านแซ่เอี้ย)

สมควรสรุปเรื่องราวได้โดยไม่ชักช้า"

มิเพียงไม่ชักช้า

ทั้งยังรวดเร็วยิ่ง

ทั้งนี้เพราะซุนเฮี้อรับคำสั่งหมายจากไป เอี้ยบ้อเชี้ยก็รุดมาแล้ว

ฮ่อโต๊ะเจ็งไปเชื้อเชิญเอี้ยบ้อเชี้ยโดยเร็ว

เอี้ยบ้อเชี้ยรุดมารวดเร็วยิ่งกว่า

ในยุทธจักรถือ "ความเร็ว" เป็นเรื่องสำคัญ ไม่ว่าใช้กระบวนท่า ปฏิกิริยา หรือว่าตัดสินใจล้วนต้องรวดเร็ว

นอกจากรวดเร็ว ยังต้องแม่นยำ เฉียบขาด และมีพลัง

ซึ่งความจริงไม่เพียงแต่ในยุทธจักร ไม่ว่าวงราชการหรือสนามการค้า ล้วนต้องกอปรด้วย "เคล็ดลับ" เหล่านี้

ผู้ใดบอกว่า "ยุทธจักร" เพียงเป็นโลกสมมติประการหนึ่ง?

ผู้ใดบอกว่าโลกแห่งความจริงมิใช่ "ยุทธจักร"?

เอี้ยบ้อเชี้ยหน้าขาวไร้หนวดเครา หน้าตาหมดจดคมคาย เพียงแต่ขาวชีดเพราะขาดเลือด

มันพอรุดมาถึง ก็จ้องมองศีรษะมนุษย์ ทั้งยังลูบคลำคราหนึ่ง จากนั้นถามว่า

"สั่งคนไปตามตัวฉั่วซิมคงแล้วหรือไม่?"

เซ็กเสียวเชียงตอบว่า

"ไปแล้ว"

"ส่งผู้ใดไป?"

"เตียถั่ว...เรายังสั่งให้มันตามตัวซุนอิ่วเลี้ยก ฮ่อไท่เจาะและอี้อเก่งแม่"

เอี้ยบ้อเชี้ยทอดถอนใจกล่าวว่า

"เทวงว่าไม่ต้องแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"ซุนอิ่วเลียก เนี่ยจั่วยี้ ย่อไท่เจาะ อี้อเก่งแม่เคลื่อนไหวร่วมกันตลอดมา เนี่ยจั่วยี้ตายอย่างอนาถถึงเพียงนี้ ดูท่าอี้อเก่งแม่ ย่อไท่เจาะ ซุนอิ่วเลียกคงไม่มีจุดจบที่ดี เราได้ยินว่าพวกมันทั้งสี่เดินทางเข้านครหลวงพร้อมกัน เว่ยซิมคงยังไปทบกับพวกมัน แต่ฉั่วซิมคงไม่ได้เคลื่อนไหวด้วย เมื่อสองชั่วยามก่อนเรายังพบกับมัน"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"หวังว่ามันไม่เคิดเรื่องราวใด มันเป็นคนของสำนักใหญ่ทอลมพิรุณ-ไปรย ก่อนที่จะได้รับอนุญาต ต้องไม่เคลื่อนไหวโดยพลการ"

"มันเป็นคนที่อยู่ในวินัยโดยเคร่งครัด...ศีรษะหัวนี้อยู่ในมือเล้าจู้ได้อย่างไร?"

"มันโบยบินเข้ามา"

เอี้ยบ้อเชี้ยบังเกิดความตื่นตระหนก กล่าวว่า

"เมื่อครู่ที่ตรอกน้ำหวานน้อย ตรอกกระเบื้องซึ่งจัดเป็นเขตเส้นสีความสีแดงเกิดความปั่นป่วน เราทราบว่าเกิดเรื่องขึ้น อาจบางทีเป็นเรื่องนี้ ศีรษะของเนี่ยจั่วยี้บินมาไกลถึงเพียงนี้ แสดงว่าตายตาไม่หลับ คิดส่งข่าวต่อเล้าจู้"

เช็กเสียวเชียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็คาดคิดเช่นนี้ ผู้คนบอกว่าสำนักสันติตระกูลเนี่ยมีตัวเบาเป็นเลิศ คนถือสัตย์ธรรม มาตรว่าตัวตายยังไม่ลืมหน้าที่ ตอนนี้ศีรษะบินมาถึง แสดงเห็นถึงนิสัยอันเข้มแข็งและจิตใจที่เด็ดเดี่ยว"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ศีรษะหัวนี้ถูกกระบี่ฟันหลุดลงมา"

"อีมม์ กระบี่ที่รวดเร็วนัก"

"ในนครหลวงน้อยคนที่มีกระบี่ที่รวดเร็วกว่าวิชาตัวเบาของสำนักสันติ"

"อย่างมากมีเพียงห้าหกคน"

เอี้ยบ้อเชี่ยมองดูรอยตัดของศีรษะมนุษย์โดยละเอียด กล่าวว่า

"นี่มิใช่เพลงกระบี่ของผู้คนทั่วไป พลังที่ใช้ แง่มุมที่จู่โจมล้วนแปลก พิเศษ คล้ายมิใช่เพลงกระบี่อันเที่ยงธรรม"

"อย่างนั้นในนครหลวงคงเหลือผู้คนสามสี่คนที่มีเพลงกระบี่เช่นนี้"

"ในผู้คนสามสี่คนนี้ สมควรนับท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทยอยู่ด้วย"

"แต่ปิงเอ่งโทยออกจากนครหลวง ไล่ตามเฮ้งเซี่ยวเจียะไปแล้ว"

เอี้ยบ้อเชี่ยกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"อย่างนั้นในนครหลวงตอนนี้ คงเหลือผู้ที่มีเพลงกระบี่เช่นนี้เพียง คนเดียว..."

เช็กเสียวเชียงกล่าวเสริมว่า

"เนี่ยจั่วยี้ตายในสภาพลืมตาโพลง แสดงว่าตายอย่างไม่ยินยอม มิ หน่ำซ้ำจบชีวิตเพราะถูกจู่โจมอย่างไม่คาดหมาย ผู้ที่มีเพลงกระบี่ระดับนี้ ทั้ง ยังใช้กระบี่ในสภาพที่มิใช่ต่อสู้อย่างยุติธรรม มีไม่มากจริงๆ"

ทั้งสองสบตากันวูบ พากันยื่นนิ้วกลางนิ้วนาง และนิ้วก้อยออก จากนั้นงอเข้าหาใจกลางฝ่ามือตามลำดับ เมื่องอถึงนิ้วสุดท้าย พากันร้อง โพล่งราวกับนัดแนะกันว่า

"หลอสุยกัก"

...กระบี่หลอสุยกักจัดอยู่อันดับแรกในกระบี่สัตตพิฆาต
กระบี่ยังหมายถึงพลังที่เป็นหนึ่งไม่มีสองของคนผู้นี้
ในยุทธจักรมีแต่มันที่ใช้ฉายา "กระบี่" ทั้งนี้เพราะ...
กระบี่คือมัน
มันคือกระบี่
ทั้งสองประการนี้ไม่สามารถแบ่งแยกจากกันได้
เอี้ยบ้อเชี่ยกล่าวว่า

"มิน่าเล่าเราได้ยินซ่งเตี้ยงไบ๊แห่งหน่วยเหยี่ยวบอกว่า ทลบค่ำวันนี้ พบเห็นเหลอสุยกักและหกกระบี่ที่เหลือเดินเข้าถนนกางเกงเหลือง ต่อจากนั้นมาแต่เข้าสู่ตรอกน้ำหวานน้อยเขตเส้นสีแดงเพียงคนเดียว หกกระบี่ที่เหลือรั้งอยู่ที่เขตเนกลางวิกาลเขตเส้นสีคราม ที่แท้พวกมันเตรียมซุ่มสังหารเนี่ยจั่วยี้"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวด้วยสีหน้าวิตกกังวลว่า

"มิน่าเล่ากระบี่นี้จึงประหลาดพิกล พิสดาร ลี้ลับถึงเพียงนี้ เนี่ยจั่วยี้เผชิญกับปีศาจร้ายนี้ มีแต่หนทางตายสายเดียว เพียงแต่..."

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวเสริมว่า

"...หากเพียงเพราะเนี่ยจั่วยี้ ต้องเรียกระดม 'กระบี่' มือหนึ่งของแผ่นดินหรือ?"

ยามนั้นประจวบกับเมฆดำบดบังจันทร์

จันทราสิ้นแสง

พสุธาเคลือบแคลง

เสียงกั่วกลับมาแล้ว

มาพร้อมกับฉั่วซิมคง

ฉั่วซิมคงพอเห็นศีรษะของเนี่ยจั่วยี้พลันส่งเสียงร้องคร่ำครวญคำหนึ่งแทบสิ้นสติไป

มันไม่ได้กลัว

หากแต่พลุ่งพล่านเกินไป

พลุ่งพล่านจนเอี้ยบ้อเชี้ยกับเซ็กเสียวเซียงไม่กล้ารบกวนอารมณ์เหี้ยโหดของมัน

แต่เรื่องราวรีบร้อนคับขัน ดังนั้นเอี้ยบ้อเชี้ยถามว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า คราครั้งนี้มันปฏิบัติการเพียงลำพัง หรือเคลื่อนไหวพร้อมกับผู้อื่น?"

ฉั่วชิมคงกล่าวเสียงสั่นเครือว่า

"มันเคลื่อนไหวพร้อมกับฮ่อยี่กอ (พี่รองแซ่ฮ่อ) ซุนซากอ (พี่สามแซ่ซุน) และอี้อสี่กอ (พี่สี่แซ่อี้อ)..."

มันขยับคิ้นรนคราหนึ่ง กล่าวว่า

"...ข้าพเจ้าจะไปช่วยเหลือพวกเขา..."

เอี้ยบ้อเชี้ยยับยั้งมันเอาไว้ กล่าวว่า

"ไปในตอนนี้สายเกินการณ์แล้ว ท่านบอกต่อเส้าจู้ก่อนว่า พวกท่านเตรียมปฏิบัติการอันใด?"

ฉั่วชิมคงกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"เป็นปฏิบัติการสังหารฟ้า เตรียมซุ่มสังหารฮ่องเต้ที่ตรอกน้ำหวานน้อย..."

เอี้ยบ้อเชี้ยหน้าเปลี่ยนสี

เช็กเสียวเชียงกระทืบเท้า

เอี้ยบ้อเชี้ยร้องโอยกล่าวว่า

"ปฏิบัติการสำคัญเช่นนี้ พวกท่านไฉนไม่รายงานต่อเช็กเส้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่เช็ก) ถังปัอจู้กับปิงหึงเสี้ยวทำร้ายโอรสสวรรค์ สุดท้ายเป็นข้ออ้างให้ฉั่วเกียกำจัดกวาดล้างชาวยุทธจักรนครหลวง เป็นเหตุให้เฮ้งเชียว-เจียะและพวกต้องหลบหนีไปแดนไกล ยังก่อกวนไม่วุ่นวายพอหรือ? ตอนนี้ยังคิดลอบสังหารฮ่องเต้อีก?"

ฉั่วชิมคงกล่าวเบาๆ ว่า

"ทั้งหมดกลัวกระทบกระเทือนถึงพี่น้องของหอ จึงไม่กล้าบอกต่อเส้าจู้ เราก็คิดไม่ถึงว่าพวกมันกล้าลงมือจริงๆ จะอย่างไรพวกมันมิใช่คนในนครหลวง มาตรว่าเกิดเรื่องขึ้น หอเราแสร้งเป็นไม่ทราบ ก็ไม่มีเรื่องราวใด..."

เอี้ยบ้อเชี้ยดุว่า

"เหลวไหล ปิงหึงเสี้ยวกับถังปัอจู้บุกที่พักร้อนเปียกเอี้ย ทุบตีทำร้าย

แม้ย พวกเราสามารถหลุดพ้นจากความรับผิดชอบหรือ?"

ฉั่วชิมคงตะกุกตะกักคำ "เรา..." ไม่มีข้อสรุปใด ชุนอี้อกลับได้ข้อ
ปกลับมา รายงานว่า

"อี้อเก่งแม่ ชุนอิ่วเลียก เนี่ยจั่วยี้ ฮ่อไท่เจาะ คิดลอบสังหารฮ่องเต้ ขตเส้นสีแดง แต่ติดกับเสียชีวิตหมดสิ้น..."

ข่าวของชุนอี้อมาเร็วยิ่ง

ในนครหลวงมีการส่งข่าวอย่างรวดเร็ว ผู้คนซุบซิบบอกต่อกันเป็น เตๆ จากหนึ่งเป็นสิบจากสิบเป็นร้อย จากร้อยเป็นพัน มิหนำซ้ำเลือกส่ง งที่ครึกโครม บันดาลให้ผู้คนไม่ยอมเชื่อ แต่มิอาจไม่เชื่อ

ฉั่วชิมคงพอฟังข่าวนี้ ถึงกับแทบพังทลาย อย่างน้อยเศร้าเสียใจ ไม่ว่าจะตายตาม

แต่นี่ไม่ใช่เวลาเศร้าเสียใจ

เอี้ยบ้อเซี้ยลำดับเหตุแปรเปลี่ยนว่า

"เหตุการณ์คล้ายกับว่าเนี่ยจั่วยี้ อี้อเก่งแม่ ฮ่อไท่เจาะ รวมทั้ง เอิ่วเลียกเดินทางเข้านครหลวง คิดลอบสังหารฮ่องเต้ในคืนนี้ ผลสุดท้าย เกับถูกฆ่าทิ้ง เนี่ยจั่วยี้แม้ถูกตัดศีรษะ แต่ศีรษะยังโบยบินเข้าหอ แจ้งเหตุ เคับแค้นต่อเส้าจู้"

เช็กเสียวเชียงเลิกคิ้วเรียวงาม กล่าวว่า

"เหตุใดบอกว่าเป็นเหตุอันคับแค้น?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"พวกมันแสดงว่าติดกับ ไม่เช่นนั้นคงไม่สิ้นตายหมดสิ้น และไม่เป็น ตุให้ยิ่มเส้า ยิ่มอ่วง ผู้วิเศษประกายดำ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและกระบี่ เอสุยกักซุ่มสังหารพวกมัน ดังนั้นพวกมันตายด้วยความคับแค้นนัก"

เช็กเสียวเชียงสันนิษฐานว่า

"เมือหลงกลติดกับ แสดงว่ามีคนแพร่งพรายปฏิบัติการสังหารฟ้าออกไป"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"หากสามารถหาตัวคนที่แพร่งพราย เท่ากับหาตัวไส้ศึก ล้างแค้นให้แก่คนทั้งสี่ได้"

เช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า

"แต่ก็มีความเป็นไปได้อีกประการหนึ่งคือ ข่าวที่โอรสสวรรค์เสด็จไปยังตรอกน้ำหวานน้อยเป็นหลุมพรางประการหนึ่ง คนทั้งสี่พอรุดไปเท่ากับหาที่ตาย"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวอีกว่า

"เขตเส้นสีแดงสดรามล้วนเกิดความเปลี่ยนแปลง ผู้ที่สั่งการกระบี่หลอสุยกัก ผู้วิเศษประกายดำ ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินและพวก ต้องมีความเป็นมาใหญ่หลวง"

ที่ว่าเขตเส้นสีแดงสดราม เป็นทอลมพิรุณโปรยกำหนดขึ้น ล้วนเป็นพื้นที่ที่ดรึกดรื้นที่สุด รุ่งเรืองที่สุดในนครหลวง

เช็กเสียวเชียงสันนิษฐานว่า

"คาดว่าเป็นฉั่วเกียวางแผนไว้ โอรสสวรรค์ต้องไม่ใช้คนมาลอบสังหารพระองค์เอง"

"หากเป็นฉั่วเกีย มันทุ่มเทแรงกายแรงใจถึงเพียงนี้ เป้าหมายการฆ่าต้องไม่เพียงเนี่ยจั่วยี้ ซุนอิ่วเลียก ย่อไท่เจาะและอี้วเก่งแม่ทั้งสี่"

"ถูกต้อง เป้าหมายของมันอาจเป็นทอลมพิรุณโปรย"

"อย่างน้อยเนี่ยจั่วยี้และพวกทั้งสี่เป็นคนของทอลมพิรุณโปรย มาตรว่าพวกมันเป็นศิษย์รอบนอก ถึงอย่างไรเป็นคนของพวกเรา"

เช็กเสียวเชียงกล่าวเสียงเครียดว่า

"หากฉั่วเกียขุดหลุมพรางให้พวกมันลอบสังหารฮ่องเต้ อย่างนั้นมัน

แม่เรถอาศัยเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นข้ออ้าง กราบทูลขอให้ฮ่องเต้ยกทัพล้อม
ปราบหอลมหิรุณโปรย พวกมันคิดฉวยโอกาสที่เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่อยู่
แม่เฒล้างพวกเราให้สิ้นซาก ที่ผ่านมาจูก้วะซิงแซให้การปกป้องพวกเรา
แต่เรื่องราวครานี้หนักหนาสาหัส ถึงขั้นลอบสังหารฮ่องเต้ เกรงว่าจูก้วะ
ซิงแซปกป้องไม่สำเร็จ"

ฉั่วซิมคงรับฟังหัวใจแทบกลวงว่างเปล่า
ซุนฮื้อหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา
เตียถั่วก็หน้าเปลี่ยนสีราวกับสีถ่าน
เรื่องนี้ก็ส่งผลกระทบกระเทือนใหญ่หลวงจริงๆ
ผู้ใดบอกว่านี่เพียงเป็นความเป็นความตายของผู้คนไม่กี่คน?
การก่อการโดยวู่วาม ผลสุดท้ายมิเพียงไม่อาจสำเร็จกิจการ ทั้งยัง
กระทบกระเทือนถึงส่วนรวม
เซ็กเสียวเซียงหลังจากกล่าวจบ ก็ถามเอี้ยบ้อเชี้ยว่า
"กุนซือ (เสนาธิการ) ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไร?"
เอี้ยบ้อเชี้ยพลันปลดหินหยกมรกตที่คล้องคอลงมา
หลังจากนั้นสวมดังเดิม
เซ็กเสียวเซียงตาเป็นประกาย กล่าวว่า
"ผู้ผูกกระพรวนควรแก้กระพรวน?"
เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า
"บางครั้งเส้นสายเบาะแสยุ่งเหยิงยากสะสาง แต่ขอเพียงค้นพบหัว
เส้นต้าย ก็สะสางง่ายดายกว่าเดิม"
เซ็กเสียวเซียงซักถามว่า
"แต่ว่ากระพรวนอยู่ที่ใด? กุนซือเห็นว่าหัวต้ายอยู่ที่ใด?"
ที่แล้วมาโซวมั่งจิ้มกับเฮ้งเซี่ยวเจียะยกย่องเอี้ยบ้อเชี้ยเป็นจังก้วง
(พ่อบ้าน) แต่เซ็กเสียวเซียงยกย่องอีกฝ่ายเป็นกุนซือ (เสนาธิการ)

แสดงออกถึงความยกย่องเป็นพิเศษ

เอี้ยบ้อเชี้ยตอบว่า

"ฮ่องเต้อยู่ที่ใด หัวต้ายอยู่ที่นั้น"

เช็กเสียวเชียงนิ่งครุ่นคิด

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"แค่ไม่ว่าคิดแก้กระพรวนหรือแก้หัวต้าย พวกเราต้องได้รับการ
ประสานงานจากคนผู้หนึ่ง"

"ผู้ใด?"

"จูก้วะชิงแซ"

ดังนั้นเช็กเสียวเชียงส่งคนไปสืบสาวเรื่องหนึ่ง

...ตอนนี้ฮ่องเต้ประทับอยู่ที่ใด?

ฮ่องเต้ย่อมประทับอยู่ในวังหลวง

แต่ว่าฤยจงฮ่องเต้ไม่ใคร่ประทับอยู่ในวังหลวง หากแต่เสด็จประพาส
เป็นการส่วนพระองค์ ออกมาหาความสุขทางเบื้องนอก

เอี้ยบ้อเชี้ยกระตุ้นเตือนว่า

"คิดสืบหาฮ่องเต้ไม่ยากนัก อย่างน้อยคืนนี้ไม่ยากเย็น"

เช็กเสียวเชียงตากระจ่างวูบ กล่าวว่า

"คาดว่าอยู่ละแวกตรอกกระเบื้อง หรือตรอกน้ำหวานน้อย"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"ถูกต้อง ระหว่างนี้ฮ่องเต้ทรงโปรดลี้ซือซือ ทุกช่วงเวลาหนึ่งต้อง
เสด็จมาประทับค้างแรม"

เช็กเสียวเชียงสันนิษฐานว่า

"ในเมื่อฮ่องเต้ไม่อยู่ที่เขตเส้นสีคราม ก็ต้องเป็นเขตเส้นสีแดง
สถานที่เกิดเรื่องกับเนี่ยจั่วยี้และพวกทั้งสี่เป็นเขตเส้นสีแดง อย่างนั้นฮ่องเต้

แวดวงอยู่ที่เขตเส้นสีครามแล้ว"

เอี้ยบ้อเชี้ยบังเกิดความนิยมยกย่องต่อผู้นำคนนี้

ผู้ที่มันนิยมยกย่องมีไม่มากนัก ทั้งนี้เพราะบุคคลที่มันรับใช้ล้วนเป็นที่สามารถ

โชวเจียหมอสร้างกิจการในความมั่นคง เป็นผู้ก่อตั้งหอลมพิรุณโปรย

โชวมั่งจิ้มร่างกายอ่อนแอออมโรค แต่มีใจทะเยอทะยาน สร้างหอลมพิรุณโปรยจนโดดเด่นในนครหลวง

เอี้ยบ้อเชี้ยไม่ได้รับใช้แป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยทรยศต่อโชวมั่งจิ้ม มันก็ติดตามโชวมั่งจิ้มหลบหนีออกจากหอ

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่ามันอยู่ที่ใด จวบกระทั่งสุ้ยซุ้งแห่งตึกหกหุนครึ่งจัดการให้มันพบกับโชวมั่งจิ้ม

หลังจากที่มันพบกับโชวมั่งจิ้ม ค่อยผนึกกำลังกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ ล้มล้างแป๊ะโช้วปวย

ภายหลังเหตุการณ์ ทุกผู้คนล้วนเสียดายแทนแป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยเมื่อคิดทรยศต่อโชวมั่งจิ้ม สมควรกำจัดเอี้ยบ้อเชี้ยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่ว่ามิใช่ไม่ได้กระทำ หากทว่าทำไม่ได้

มันสร้างเหตุการณ์ หยิบยื่นพระคุณต่อราษฎร กระตุ้นให้มวลชนเกลียดชังเฮ้งเซี่ยวเจียะ น่าเสียดายที่แผนการล้มเหลว กลับเป็นเหตุให้มันถูกประณามกว่าเดิม

สุดท้ายแป๊ะโช้วปวยต่อสู้จนตัวตาย

ปณิธานไม่บรรลุ ผู้คนตกตายก่อน

การตายของมันสืบเนื่องจากการตอบโต้ของโชวมั่งจิ้มและเฮ้งเซี่ยวเจียะ ทั้งสืบเนื่องจากฉั่วเกียที่หนุนหลังมัน ล่วงรู้ความทะเยอทะยานของมัน

ไม่ให้การสนับสนุนอีกต่อไป

หากสิบสาวถึงที่สุด ชนชั้นฉั่วเกีย จูกัวะชิงแช เด็กปวยเกียเห็นว่าแป๊ะโซ้วปวยเพียงบีบบังคับเฮ้งเซี่ยวเจียะออกจากนครหลวง ทั้งไม่กำจัดฆ่าเอี้ยบ้อเซี้ย ก็ทรยศต่อโซวมั่งจิ้ม เป็นที่แน่ใจว่าต้องรับผลสนอง สุดท้ายเป็นเช่นนั้นจริงๆ

แต่ว่าสุ้ยซุ้งซึ่งคิดอาศัยเรื่องนี้ควบคุมบงการโซวมั่งจิ้มคิดไม่ถึงว่าโซวมั่งจิ้มกลับสั่งเอี้ยบ้อเซี้ยฆ่ามัน มิให้หอลมพิรุณโปรยต้องตกอยู่ใต้อำนาจของตีกหกหุนครึ่ง

ขณะเดียวกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะเพื่อช่วยเหลือถังป้อฮู้กับปิงหึงเสี้ยวไม่มีโอกาสปรับปรุงหอลมพิรุณโปรย ได้แต่หลบหนีออกจากนครหลวงเรียนเชิญเช็กเสียวเชียงมาดูแลหอลมพิรุณโปรยชั่วคราว

ถึงแม้ว่าโซวเจียหมอกับโซวมั่งจิ้มสองพ่อลูก และเฮ้งเซี่ยวเจียะล้วนเป็นยอดอัจฉริยะ แต่ในสายตาของเอี้ยบ้อเซี้ยยังมีจุดอ่อนข้อบกพร่อง

โซวเจียหมอขยันอดทน ถึงกับควบคุมตัวเอง แต่หากเอ่ยถึงปัญญาความสามารถ การทุ่มเทใช้พลังงาน ยังไม่เทียบเท่าบุตรชาย

โซวมั่งจิ้มพอก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ก็ขีดเส้นแบ่งกับฉั่วเกียอย่างชัดเจน ทั้งใช้สอยผู้มีความสามารถเช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ก็ชักนำแป๊ะโซ้วปวยเข้ามา เป็นเหตุให้มันพบกับความพินาศ

ยังมีสุขภาพร่างกายโซวมั่งจิ้มไม่ดี ตัวเองอยู่สูงเลิศลอย ไม่ลดตัวลงมาคลุกคลีกับผู้ใต้บังคับบัญชา

เฮ้งเซี่ยวเจียะหาเป็นเช่นนั้นไม่

เขารักสนุก ผู้อื่นล้วนเห็นว่าเขาเป็นบุคคลที่สนุกสนาน

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะก็มีข้อบกพร่อง

ในสายตาเอี้ยบ้อเซี้ยเห็นว่า เฮ้งเซี่ยวเจียะบริสุทธิ์เกินไป เน้นอารมณ์ความรู้สึกเกินไป ขาดความทะเยอทะยาน ไม่มุมานะแสวงหาความ

เขาเป็นคนดีคนหนึ่ง

เขาเป็นพี่ใหญ่อันประเสริฐ

แต่ไม่แน่ว่าจะเป็นผู้นำอันเลิศล้ำ

เช็กเสียวเชียงกลับแตกต่าง

เขาอำมหิตพอ และหนักแน่นพอ

เขามิเพียงสามารถตั้งรับ ยังสามารถตอบโต้

เขาไม่เปิดเผยเช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ไม่เย็นยะเยียบเช่นโชวมั่งจิ้ม

ไม่ถึงกับไม่เลือกวิธีที่ใช้เช่นแป๊ะโช้วปวย

เขาไม่คล้ายกับเฮ้งเซี่ยวเจียะที่ดีงาม

แต่ดื้อรั้นยืนกรานเช่นเดียวกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เขาเจ้าอุบายความคิดเช่นแป๊ะโช้วปวย

ยังดีที่ไม่ถึงกับทรยศเนรคุณเช่นแป๊ะโช้วปวย

บางครั้งเขาเกิดความหม่นหมองเช่นโชวมั่งจิ้ม

โชคดีที่เขามีร่างกายแข็งแรงกว่าโชวมั่งจิ้ม

ถึงแม้ว่าเขาหลงเหลือแขนเพียงข้างเดียว มิหนำซ้ำหลังจากผ่านการสุมในยุทธจักร จอนผมของเขาเริ่มขาวดอกเลาแล้ว

ในสายตาของเอี้ยบ้อเชี้ย ข้อเสียของเช็กเสียวเชียงคือมีแขนเพียงข้างเดียว ทั้งยังครองตัวเป็นโสด

บุรุษที่มีอายุสามสิบเศษ ทั้งงดงามสง่า ที่ข้างกายกลับไม่มีสตรี ทั้งไม่มีครอบครัว ออกจะผิดปรกติวิสัยไปบ้าง

เขาต่างกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้งเซี่ยวเจียะอายุอ่อนกว่าเขา ยังไม่มีครอบครัว ยังมีคำอธิบายได้

เขายิ่งมิใช่โชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มป่วยหนัก
เช็กเสียวเชียงไม่ได้เจ็บป่วย
เขาเพียงแขนขาดข้างหนึ่ง
...ย่อมไม่อาจบอกว่าเมื่อแขนขาดข้างหนึ่ง ก็สมควรครองตัวเป็นโส
บางครั้งเอี้ยบ้อเชี้ยครุ่นคิด
...เช็กเสียวเชียงอาจไม่เพียงแขนขาด ทั้งยังใช้กระบี่สะบั้นใยรักในอ

แต่เอี้ยบ้อเชี้ยยังนับถือเลื่อมใสผู้นำคนใหม่ ซึ่งอยู่ร่วมกันไม่นาน

ก่อนหน้านี้เอี้ยบ้อเชี้ยได้ยินชื่อเช็กเสียวเชียง ทราบว่าคนผู้นี้เป็
วีรบุรุษที่ปล่อยตัวไม่สำรวม แต่ยังไม่ถึงกับเคารพยกย่อง

ทั้งนี้เพราะเอี้ยบ้อเชี้ยทราบว่า ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ไม่แน่ว่
จะสำเร็จกิจการใหญ่ อย่างมากร่ำสุราโก่งคอร้องเพลง อยู่อย่างเดียวตายไ
ชั่วชีวิต

ดังนั้นเมื่อเฮ้งเซี่ยวเจียะตัดสินใจช่วยเหลือพี่น้องร่วมสาบานทั้งสอ
โดยไม่เสียดายกับการลงมือสยบฉั่วเกีย เอี้ยบ้อเชี้ยต้องทอดถอนรำพันในใจ

...คนผู้นี้ถือน้ำใจเกินไป ไม่อาจสำเร็จกิจการใหญ่

ไม่ว่าอย่างไร เฮ้งเซี่ยวเจียะไม่สมควรเสียสละขุมกำลังฝ่ายธัมม
เพียงเพื่อสหายสองคน

ตอนนั้นเฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายล่วงรู้ความคิดอีกฝ่าย จึงกล่าว

"ข้าพเจ้าความจริงไม่เหมาะสมกับการเป็นผู้นำค่ายพรรค หากแ
ได้รับการชี้แนะจากท่าน ทั้งยังมีพี่น้องทั้งหลายในความช่วยเหลือ ค่อ
ประคับประคองอยู่ได้ หากคราครั้งนี้ข้าพเจ้าสามารถรักษาชีวิตไว้ อา
ฉวยโอกาสปลีกตัวจากไป จะได้ไม่ชักนำความยุ่งยากมาสู่หอลมพิรุณโปรย"

แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะยามรีบร้อน ขอให้เอี้ยบ้อ.ชี้ยช่วยผลักดันเช็กเสีย
เชียงเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย ในใจเอี้ยบ้อเชี้ยกลับนึกต่อต้าน หาไ
เลิงผลเลิศไม่

...เช็กเสียวเชียงเพียงเป็นมือกระบี่อันเข้มแข็ง มิใช่ผู้นำอันประเสริฐ

ไม่เช่นนั้นเช็กเสียวเชียงไหนเลยชักนำกู่เชียะเชี้ยวเข้ามา เป็นเหตุให้ [illegible]เทียมเมฆล่มสลายไป?

...เช็กเสียวเชียงอย่างมากเป็นกวีที่ถือน้ำใจ มิใช่นักการเมืองที่รู้จัก [illegible]ตามสถานการณ์

ในนครหลวงเต็มไปด้วยการต่อสู้ช่วงชิง ผู้นำของค่ายพรรคต้อง [illegible]ด้วยความคิดอ่านอันลุ่มลึก

แต่เมื่อเป็นการตัดสินใจของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เอี้ยบ้อเชี้ยก็ไม่มีคำพูด [illegible]

จวบกระทั่งเอี้ยบ้อเชี้ยทำงานร่วมกับเช็กเสียวเชียงระยะหนึ่ง มัน [illegible]พบว่าตัวเองประเมินผิดพลาดไป

เช็กเสียวเชียงก่อนแชนชาด อาจเป็นมือกระบี่ที่ปล่อยตัวไม่สำรวม แต่[illegible]นี้เพิ่มความสุขุมหนักแน่นกว่าเดิม มังกรเก้าปรากฏก่อนที่จะปราชัย [illegible]จเป็นกวีที่อ่อนไหวมากน้ำใจ แต่ตอนนี้เป็นนักกุศโลบายอันชาญฉลาด [illegible]จักรุกรู้จักถอย

เช็กเสียวเชียงเปลี่ยนไปแล้ว เปลี่ยนเป็นรู้จักใช้ฝีมืออันเฉียบขาด เพื่อ[illegible]บรรลุถึงเป้าหมาย

บางครั้งแม้กระทั่งเอี้ยบ้อเชี้ยยังคำนวณจิตใจเช็กเสียวเชียงไม่ออก

มีแต่คอนรับศึก ความคิดของทั้งสองจึงเชื่อมโยงกัน บางครั้งคล้าย [illegible]เป็นเครื่องสายเข้าด้วยกัน ท่านบรรเลงท่วงทำนองนี้ เขาก็บรรเลงท่วง [illegible]ทำนองนั้น ผสานเป็นท่วงทำนองดนตรีอันไพเราะ บางครั้งยังกระตุ้นหนุน [illegible]กันและกัน ปลุกเร้าพลังซ่อนเร้นของอีกฝ่ายขึ้นมา

เมื่อมีนายเหนือที่หลักแหลมเช่นนี้ เอี้ยบ้อเชี้ยก็ไม่อาจเกียจคร้าน [illegible]ต่อไป

ยามนี้เอี้ยบ้อเชี้ยได้ยินเช็กเสียวเชียงกล่าวเช่นนี้ ทราบว่าถึงเวลา

ที่มันต้องทุ่มเทอย่างเต็มที่แล้ว

มาตรว่าที่ทุ่มเทมิใช่ "สติกำลัง" แต่ก็ควรที่จะแสดง "สติปัญญา" ออกมา

ดังนั้นเอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"คาดว่าเป็นเช่นนั้น หากฉั่วเกียคิดหาข้ออ้างกวาดล้างให้สิ้นซาก ต้องทำให้ฮ่องเต้ตระหนกพระทัย หลังจากนั้นค่อยทรงกริ้ว จึงทรงอนุญาตให้มันก่อการตามอำเภอใจ เพื่อบรรลุผลดังกล่าว อาจเป็นไปได้ว่า การซุ่มสังหารกระทำที่เขตเส้นสีแดง ส่วนฮ่องเต้ยังเสพสุขสำราญที่เขตเส้นสีคราม"

หลังจากที่มันสนับสนุนข้อสันนิษฐานของเซ็กเสียวเซียง ค่อยเสนอหัวข้อสำคัญออกมาว่า

"หากคิดตอบโต้ ก่อนอื่นต้องทราบว่าตอนนี้ฮ่องเต้ประทับอยู่ที่ใด"

นับตั้งแต่ลอบสังหารล้มเหลว จวบกระทั่งศีรษะเนี่ยจั่วยี้ลอยมาถึงมือเซ็กเสียวเซียง กินเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยาม ขอเพียงปฏิบัติการหลังจากนี้รวดเร็วพอ ยังเคลื่อนไหวทันเวลา

แต่นี้เป็นปฏิบัติการครั้งใหญ่ ต้องประสานกับหลายฝ่าย ในช่วงเวลาอันฉุกละหุกเช่นนี้ หอลมพิรุเนโปวยกระทำได้หรือ?

นี่เป็นการทดสอบประการหนึ่ง

หากแก้ไขวิกฤตการณ์ได้ จะกลายเป็นโอกาส

สามารถผ่านการทดสอบ ค่อยมีความก้าวหน้า

ปัญหาอยู่ที่กระทำได้หรือ?

เซ็กเสียวเซียงไม่รีบร้อนสั่งการ หากแต่ถามฉั่วซิมคงว่า

"เท่าที่ท่านทราบ เป็นผู้ใดแพร่งพรายข่าวว่า คืนนี้ฮ่องเต้จะเสด็จประพาสเขตเส้นสีแดงสีครามต่อสี่เลิศล้ำตระกูลใหญ่?"

ฉั่วซิมคงตอบว่า

"เราไม่ทราบ"

"เพราะเหตุใด?"

"เราไม่ได้ถาม"

เซ็กเสียวเซียงระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เรื่องนี้ส่งผลกระทบใหญ่หลวง ท่านกลับไม่ไต่ถาม ไม่เพียงเป็นการเสียเวลา ทั้งยังทำร้ายตัวเองทำร้ายผู้อื่น"

ฉั่วซิมคงรับคำคราหนึ่ง เซ็กเสียวเซียงค่อยผ่อนคลายท่าที กล่าวว่า

"ท่านทราบหรือไม่ว่า ความเคลื่อนไหวของเนี่ยจั่วยี้และพวกทั้งสี่มีผู้ใดล่วงรู้?"

คราครั้งนี้ ฉั่วซิมคงตอบว่า

"ซุนแซแง้ล่วงรู้"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เบิกตัว"

เขาออกคำสั่งต่อฮ่อโต๊ะเจ็ง

ฮ่อโต๊ะเจ็งจากไปดุจกับสายลมหอบหนึ่ง

แต่เอี้ยบ้อเชี้ยชิงยกมือทำท่าแย่งมันก้าวหนึ่ง

มันพอส่งสัญญาณมือออกไป เวรยามบนหอแดงกับหอเขียวก็จุดตะเกียงควง

เป็นหนึ่งแดงกับหนึ่งเขียว

ความหมายของเอี้ยบ้อเชี้ยชัดแจ้งยิ่ง ก่อนที่จะเคลื่อนไหว มันคิดทำความเข้าใจกับเรื่องราวสองประการ

...หน่วยงานสะพานซึ่งหอลมพิรุณโปรยถือเป็นเส้นตะวันออกมีท่าทีเคลื่อนไหวใดหรือไม่?

...ตึกหกหุนครึ่งซึ่งหอลุมพิรุณโปรยถือเป็นเส้นตะวันตกมีความเคลื่อนไหวใดหรือไม่?

หากเคลื่อนไหวโดยพลการ ขุมกำลังทั้งสองฉวยโอกาสกลุ้มรุม-

กระหนาบ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

มีข่าวตอบกลับมาโดยเร็ว

ตอบกลับด้วยสัญญาณโคมเช่นกัน

ผู้ที่ส่งข่าวกลับมาก่อน เป็นงิ้นเส็งเซาะที่เฝ้าคุมเชิงตีกหกหุนดริ่ง

คำตอบคือไม่มีความเคลื่อนไหว

ต่อจากนั้นช่งเตี้ยงไบ๊ที่จับตาดูหน่วยงานสะพานก็ตอบกลับมา

ไม่มีท่าทีอันใด

...ขุมกำลังทั้งสองสายไม่มีความเคลื่อนไหวผิดปกติใด

เซ็กเสียวเชียงพอได้รับข่าวสารครบถ้วน ก็กล่าวกับเอี้ยบ้อเชี้ยว่า

"เอี้ยกุนซือ หากต้องการทราบว่าฮ่องเต้หาความสุขอยู่ที่ใดกันแน่ ต้องให้กุนซือออกศึกด้วยตัวเองแล้ว"

เอี้ยบ้อเชี้ยรับคำ ฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"มาตรว่าการติดค้างน้ำใจหญิงงามเมืองเป็นเรื่องที่ยากรับได้ แต่คราครั้งนี้จำต้องติดค้างแล้ว"

เซ็กเสียวเชียงสั่งให้หลีเซี่ยวกิกกับจูยู่สีคุ้มทรยงส่งเอี้ยบ้อเชี้ย

เอี้ยบ้อเชี้ยเป็นหมากสำคัญของหอลมพิรุณโปรย ไม่อาจเกิดเหตุพลาดพลั้งเด็ดขาด

ในสี่องครักษ์ยู่อี่กิกเชี้ยง หลีเซี่ยวกิกกับจูยู่สีไม่พอใจแปะโช้วปวยแต่แรก ดังนั้นเช้าร่วมกับฝ่ายโซวมั่งจิ้ม คงเหลือแต่เชี้ยงกอยี้ กับอาวเอี้ยง-อี่อี่ยังรับใช้ฉั่วเกียต่อไป สุดท้ายจบชีวิตที่ตลาดผัก

เอี้ยบ้อเชี้ยพอจากไป เซ็กเสียวเชียงก็ไม่ได้อยู่นิ่งเฉย

มันออกคำสั่ง เรียกระดมยอดฝีมือขบวนหนึ่ง

พวกมันประกอบด้วยจูตั่วกอยี้ เตียถั่ว ซุนฮื้อ ถังเค่ง เล้งโท่วจู ลกโหงวเอี้ย

ทั้งถังขอให้เซ็กล่วงเอี้ยกับฉั่วตุยเงียวลอบส่งข่าวต่อสุ้ยก้วงแห่ง

สามัคคีสนิบาต และผู้ดูแลห้วงเหวปันเมฆ...

ผู้คนรุดมาพร้อมหน้า

หากยังไม่ทราบว่าเป็นเรื่องอันใด

เพียงทราบว่าเป็นภารกิจสำคัญ

ในจำนวนนี้มีแต่ซุนอี๋อกับเตียถั่วเพียงล่วงรู้ต้นเหตุอยู่บ้าง แต่ยังไ

ดว แบว่าเช็กเสียวเชียงคิดอ่านอย่างไร

พวกมันเพียงรอเวลาลงมือ

...นักสู้ผู้กล้านอนหนุนหอกง้าว ฝนกระบี่สิบปี เพียงเพื่อแสดงฝีมื

อกเหวิ่ง

ต่อโต๊ะเจ็งชักนำซุนแชแง้มาถึง

ซุนแชแง้ยังนำวัตถุสิ่งหนึ่งมา

เป็นกรรไกรทองขนาดใหญ่เล่มหนึ่ง ส่วนคมเป็นเขี้ยวชยัก สามาร

ถตัดศีรษะผู้คนลงมา

เช็กเสียวเชียงมองดูกรรไกรสีเหลืองทองเล่มนั้นสีหน้าตะแวงคลุ่นคิ

ดแบบว่า

"นี่เป็นอาวุธที่สร้างชื่อให้แก่ซุนอิ่วเลียก...กรรไกรผิดถูก?"

ซุนแชแง้ตอบว่า

"ถูกแล้ว"

"มันไฉนอยู่ในมือท่าน?"

"ซุนอิ่วเลียกไม่ได้พกติดตัวไป"

"มันฝากไว้กับท่าน?"

ซุนแชแง้ขบกรามกรอด ผงกศีรษะรับ

ได้ยินที่ด้านหลังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"ซุนอิ่วเลียกเมื่อไม่ได้พกอาวุธคู่มือไปแสดงว่าไม่คิดมีชีวิตรอดกลับม

อย่างนั้นมันคงต้องบอกเรื่องสำคัญต่อท่าน"

คนกล่าววาจาเป็นเอี้ยบ้อเชี้ย

มันกลับมาโดยที่หอบหายใจเลือกน้อย

เซ็กเสียวเซียงไม่ได้เหลียวหน้าไป ก็ทราบว่าเอี้ยบ้อเชี้ยกลับมาแ

...กลับมารวดเร็วนัก

...เซ็กเสียวเซียงอดบังเกิดความยินดีมิได้

เอี้ยบ้อเชี้ยคงต้องมีผลรับ...หากไม่มีผลงาน คนผู้นี้จะไม่กลับ
ด้วยมือเปล่า

เอี้ยบ้อเชี้ยกอปรด้วยขวัญพยัคฆ์

...มาตรว่ามันถือกำเนิดจากนักศึกษา แต่นักศึกษาไม่แน่ว่าจะข
อ่อนกว่านักสู้ผู้กล้า

เซ็กเสียวเซียงเคยชมเชยมันว่า "ท่านเป็นขวัญเหล็กของหอ เ
ท่านกำหนดแผนการ พวกเราจึงสามารถเคลื่อนไหวด้วยกำลังขวัญอย่างเ
เปี่ยม"

เขายังสรรเสริญยกว่า "น่าเสียดายท่านปราศจากเขี้ยวงาแห่งวัฏจักร ไม่เช่นนั้
ต่อให้เกิดใหม่อีกสามชาติภพ ยังขบใช้หนี้ดอกท้อไม่หมดสิ้น"

เซ็กเสียวเซียงที่กล่าวเช่นนี้ เพราะเอี้ยบ้อเชี้ยเคยช่วยเหลือต่อหน
งามเมือง

มันไม่เคยข่มเหงพวกนาง และห้ามมิให้พี่น้องของหอเอารัดเ
เปรียบพวกนาง

ครั้งกระโน้นตอนที่เจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าก่อตั้งสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิ
ก็ควบคุมดูแลสถานเริงรมย์ หอนางโลมที่ตรอกน้ำหวานน้อย ถนนกลางวิก
และตรอกกระเบื้อง ไม่ว่าพวกนางขายร่างกายได้เท่าใด ต้องแบ่งส่วนแบ่ง
ครึ่งหนึ่ง

เรื่องนี้ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหอลมพิรุณโปรย แต่เอี้ยบ้

เซี่ยกลับดำเนินการผลักดันจนโชวเจียหมอยกกำลังขับไล่สหพันธ์เจ็ดศักดิ์-
สาเด็ดออกจากย่านสถานเริงรมย์

ภายใต้กำลังอันกล้าแข็งของทอลมพิรุณโปรยบวกกับเหล่าหญิงงาม
เมืองร่วมแรงร่วมใจ ในที่สุดขับไล่สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ออกไปเป็นผลสำเร็จ

หลังจากนั้นทอลมพิรุณโปรยเพียงสั่งห้ามมิให้ผู้ใดใช้วิธีบังคับ
ขู่เข็ญ หลอกลวงสตรีดีงามเข้าสู่หอนางโลม หากทว่าไม่รับส่วนแบ่งจาก
พวกนางเพียงแต่ถนนเริงรมย์เหล่านั้นพอรุ่งเรืองเฟื่องฟูก็เสนอเงินทอง
แก่ทางหมู่คณะสร้างฝัน มอบให้แก่ทอลมพิรุณโปรย

ภายหลังดึกหกทุนครึ่งกลับคิดสุบเนื้ออันโอชะชิ้นนี้ เตรียมมอบผล
ประโยชน์อันมหาศาลนี้ให้แก่ขุนนางบ้านเมือง เพื่อแลกกับการสนับสนุนดึก
หกทุนครึ่ง

ดังนั้นฉั่วเกียใช้คนออกคำสั่ง กำหนดให้ถนนหลายสายนั้นอยู่ใน
การควบคุมของทางการ รายได้ทั้งหมดให้ทางการตรวจรับ...นั่นเท่ากับเข้า
สู่กระเป๋าพวกมัน

หากแม้นมีคนอิดเอื้อน ดึกหกทุนครึ่งจะทำหน้าที่ลงมือ ทั้งทุบตี ฆ่าฟัน
และขับไล่ผู้ที่แข็งขืนออกไป

พวกนางได้แต่ขอความช่วยเหลือจากทอลมพิรุณโปรย

โชวมั่งจิ้มความจริงไม่ชมชอบผู้ที่ขายร่างกายตัวเอง ไม่คิดยุ่งเกี่ยว
ด้วย ที่น่าประหลาดคือเอี้ยบ้อเชี่ยกลับเสนอหน้าว่ากล่าวแทนพากนาง

มันเห็นว่าหากกิจการนี้ตกอยู่ในมือของฉั่วเกีย สภาพของหอนาง
โลมต้องต่ำช้าเลวทรามกว่าเดิม มาตรว่าสถานเริงรมย์อยู่ในความควบคุม
ของดึกหกทุนครึ่ง จะกลายเป็นที่ซ่องสุมของชาวอธรรมอันชั่วช้า

โชวมั่งจิ้มรับฟังจนคล้อยตาม ส่งกำลังเข้าคุ้มครองถนนหลายสายนั้น
ต่อต้านการรุกรานของดึกหกทุนครึ่ง

เอี้ยบ้อเชี่ยยังขอเข้าพบจูกัวะชิงแซ ขอความช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

จูกัวะชิงแซพอฟังจบก็กล่าวว่า "หากพวกเรารักษากิจการนี้เอาไว้ ไยมิใ
เท่ากับปกป้องผู้ที่ยึดอาชีพขายตัว?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า "หากชิงแซไม่ยื่นมือเข้ามา กิจการนี้ก็ไม่สิ้นสูญ
เพียงตกไปในมือฉั่วเกีย ส่งผลกระทบกว้างขวางกว่าเดิม"

จูกัวะชิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "นี่ใช่เป็นการช่วงชิงระหว่างหอลม
พิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งหรือไม่ หากเรายื่นมือเข้าไป ไยมิใช่ยุ่งเกี่ยวกั
การต่อสู้ช่วงชิงของฝ่ายอธรรม?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า "ผิดแล้ว หากกิจการนี้ตกเป็นของตึกหกหุนครึ่
พวกมันจะส่งเสริมให้สตรีขายตัว หมกมุ่นกับการพนัน ปกป้องคนทำผิดคิดร้า
ก่อกรรมทำเข็ญต่างๆ นานา หากยังอยู่ในความดูแลของหอลมพิรุณโปร
พวกเราจะลงโทษผู้ที่ล่อลวงสตรีดีงาม หรือบังคับขืนใจให้ขายร่างกาย หา
พวกเขาไม่ป่าวประกาศชักชวน หรือกระทำผิดศีลธรรม พวกเราจะไม่ยุ่
เกี่ยวกับการขายยิ้มที่ยินยอมพร้อมใจทั้งสองฝ่าย"

จูกัวะชิงแซกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า "ท่านกล่าวมีเหตุผล แต่การเปิ
กิจการค้าประเวณี ยังเป็นเรื่องผิดกฎหมาย เจ้าหน้าที่บ้านเมืองไทนเล
จะนิ่งดูดายได้?"

เอี้ยบ้อเชี้ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า "ชิงแซออกจะคร่ำครึงมงายไปแล้
ขอถามในโลกมีตัวเมืองใดไม่ขายยิ้มขายความงาม ยิ่งเจริญรุ่งเรืองยิ่
พบเห็นสถานเริงรมย์ ที่ว่าอาหารราคะเป็นนิสัยของปุถุชน หากออกคำสั่งห้า
เปลี่ยนเป็นประกอบการอย่างลับๆ ยิ่งยากแก่การควบคุม ยังมีหากห้ามมิให
ค้าประเวณี เกรงว่าขาดที่ระบาย ยิ่งเป็นภัยร้ายแรง ชิงแซไม่คิดควบคุม
กิจการประเภทนี้ หากปล่อยให้ตกอยู่ในมือคนชั่วช้า อาจส่งผลกระทบถึง
ความสงบเรียบร้อยของนครหลวง สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง"

จูกัวะชิงแซพอฟังจบต้องหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า "กล่าวประเสริฐ สมเป็น
บัณฑิตขวัญเหล็กแห่งหอลมพิรุณโปรย เราจะนำความขึ้นกราบทูลย่องเต้เอง

เอี้ยบ้อเซี้ยพอจากไป ตุยเมี่ยซึ่งอยู่ข้างกายจูกัวะชิงแซอดถามมิได้ว่า "เอี้ยบ้อเซี้ยไฉนวิ่งเต้นให้แก่หญิงงามเมืองถึงเพียงนี้?"

จูกัวะชิงแซยกมือลูบเครา กล่าวว่า "เราส่งคนไปตรวจสอบแล้ว แท้จริงมันความจริงเป็นหญิงงามเมือง มันถือกำเนิดจากหอนางโลม หากยังแต่เรียนหนังสือจนแตกฉาน นับเป็นบุคคลที่น่ายกย่องคนหนึ่ง"

ตุยเมี่ยกล่าวอย่างได้คิดว่า "มันเมื่อถือกำเนิดจากสถานเริงรมย์ มิน่าเล่าจึงบังเกิดความผูกพันเป็นพิเศษ"

จูกัวะชิงแซยิ้มพลางกล่าวว่า "เป็นไร ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของเอี้ยบ้อเซี้ยหรือ?"

ตุยเมี่ยรีบกล่าว "ไม่ มันเท่ากับกล่าวแทนเรา ในชีวิตของคนอาจไปแสวงหาความสุขเป็นครั้งคราว หากถูกปิดกั้นหมดสิ้น ยังมีความสุขอันใด? แต่เท่าที่เราทราบ ท่านอากราบทูลฮ่องเต้แล้วว่า หากทางการเข้าควบคุมสถานเริงรมย์ สีสันคงลดลงกว่าเดิม ฮ่องเต้ก็ทรงเห็นด้วย เหตุใดท่านอาไม่บอกต่อเอี้ยบ้อเซี้ย?"

จูกัวะชิงแซยกมือลูบเครา ยิ้มพลางกล่าวว่า "โดยหลักการควรกำหนดเช่นนี้ แต่เรื่องเยี่ยงนี้สมควรให้ค่ายสำนักยุทธจักรเป็นฝ่ายเสนอขึ้นมาจะเหมาะสมกว่า"

นี่เป็นคำสนทนาระหว่างจูกัวะชิงแซกับศิษย์ เอี้ยบ้อเซี้ยย่อมไม่ได้ยิน

แต่มันกลับถึงหอลมพิรุณโปรยไม่นาน ก็ได้ยินว่าฮ่องเต้มีรับสั่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนั้นฉั่วเกียถอนตัวจากการเข้าควบคุมสถานเริงรมย์ ตึกหมาหุนครึ่งบังเกิดความกริ่งเกรงต่อหอลมพิรุณโปรย ไม่กล้ายื่นมือเข้ามา

ทั้งหมดทราบว่าเอี้ยบ้อเซี้ยวิ่งเต้นช่วยเหลือผู้ประกอบอาชีพที่แร่แก่ที่สุด หากันเดินทางมากล่าวขอบคุณ

เอี้ยบ้อเซี้ยฉวยโอกาสนี้ทำหน้าที่ตัวแทนของโชวมั่งจิ้ม ทำข้อตกลงกับอุนมั่งเซ้งแห่งหมู่คณะสร้างฝันรวมสามข้อ กล่าวคือห้ามมิให้กระทำ

การบังคับชู่เขิญหรือติดสินบน ไม่ว่าหญิงงามเมืองหรือแชกที่ไปหาความสำราญจะได้รับประกันความปลอดภัย ขณะเดียวกันห้ามขยับขยายกิจการหอนางโลมออกไป

หมู่คณะสร้างฝันเห็นว่า เอี้ยบ้อเชี้ยช่วยให้พวกมันไม่ถูกอิทธิพลของฉั่วเกียและตีกหกทุนครึ่งครอบงำ ล้วนแซ่ซ้องสรรเสริญ

เอี้ยบ้อเชี้ยไม่รับคำสรรเสริญเยินยอ แต่ยกความดีความชอบทั้งหมดให้แก่โชวมั่งจิ้ม

โชวมั่งจิ้มบังเกิดความพึงพอใจต่อผลงานของเอี้ยบ้อเชี้ยแต่ยังถามว่า "ท่านไฉนดูแลสตรีในหอนางโลมเป็นพิเศษ?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวสั้นๆ ว่า "พวกนางเป็นบุคคลที่น่าเวทนา ทั้งที่ร่างกายเป็นของตัวเอง แต่ต้องเปิดรับผู้คนนับพันนับหมื่น สมควรมีหลักประกันจึงถูกต้อง"

โชวมั่งจิ้มกล่าวว่า "แต่ก็มีสตรีบางส่วนยินยอมใฝ่ต่ำ หวังมีชีวิตอย่างสุขสบาย"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า "สตรีที่ปราศจากเสียงร่ำไห้ มิใช่หมายความว่าในอกไม่ได้สะอื้นไห้"

เอี้ยบ้อเชี้ยไม่ได้ "ติดตามรับใช้" แป๊ะโช้วปวย

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า "หน้าผากท่านมีไฝ ควรที่จะพบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า "เราไม่หวังความสำเร็จ ขอเพียงใช้วิชาความรู้ที่เล่าเรียนมาให้เป็นประโยชน์"

แป๊ะโช้วปวยกล่าวว่า "เหตุใดท่านไม่เข้าสอบแข่งขัน หวังตำแหน่งบัณฑิต อย่างนั้นผลจากการศึกษาเล่าเรียนจึงไม่สูญเปล่า?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า "คุกจ้วน" แต่งกวีนิพนธ์หลีเซา (นิราศรันทด)

---

* ภาษาจีนกลางอ่านว่าชวีหยวน

ซีเป๋เซียม** จัดทำหนังสือชื่อจี้ (บันทึกประวัติศาสตร์) ล้วนเป็นผลงานอันยิ่งใหญ่ แต่พวกเขาไหนเลยเคยมีตำแหน่งใหญ่โตครงกันข้ามกลับไม่บรรลุเป้าหมาย แม้กระทั่งเฮ้งอันเจียะ*** ซีเป๋กวง**** ในรัชกาลก่อนบัดเดี๋ยวถูกลดตำแหน่ง บัดเดี๋ยวถูกถอดออกจากตำแหน่ง เราเล่าเรียนหนังสือ โดยไม่คิดหวังตำแหน่ง ยังเข้าสอบไยกัน?"

แป๊ะโซ้วปวยกล่าวว่า "แต่ด้วยความรู้ความสามารถของเอี้ยกุนซือ (ผู้ดูแลแซ่เอี้ย) เพียงเป็นผู้ดูแลหอขาว ออกจะลดตัวท่านไปแล้ว"

เอี้ยบ้อเซี้ยมองดูแป๊ะโซ้วปวย ย้อนถามว่า "ท่านเข้าใจว่าเราสมควรรับตำแหน่งได้จึงเหมาะสม?"

แป๊ะโซ้วปวยถูกจ้องมองจนใจสั่นสะท้าน แต่ยังกล่าวว่า "ด้วยความคิดความชอบของท่านอย่างน้อยสมควรได้รับแต่งตั้งเป็นอู่เส้าจู้ (รองเจ้าหน้าที่)"

เอี้ยบ้อเซี้ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า "เราจึงไม่เป็นอู่เส้าจู้ ทั้งไม่เป็นเส้าจู้ (เจ้าหน้าที่) หากต้องรับตำแหน่งสำคัญเช่นนั้น เราไหนเลยมีเวลาอ่านหนังสือหนังหาและเก็บรวบรวมข้อมูล? การรวบรวมข้อมูลจึงเป็นความรักความชอบของเรา หากต้องแบกรับภาระใหญ่โต ไม่มีเวลาหาความบันเทิง จะกลายเป็นไม่น่าเล่นแล้ว"

แป๊ะโซ้วปวยถูกยันกลับมา อดกล่าวเหน็บแนมมิได้ว่า "ดูท่าเอี้ยกุนซือไม่มีจิตปณิธานใหญ่จริงๆ"

เอี้ยบ้อเซี้ยชี้มือไปที่หน้าผากตัวเอง กล่าวว่า "เราไม่มีจิตปณิธานใหญ่จริง หากแต่บนหน้าผากมีไฝใหญ่เม็ดหนึ่ง"

** ภาษาจีนกลางอ่านว่าซือหม่าเชียน

*** ภาษาจีนกลางอ่านว่าหวังอันสือ เป็นผู้ผลักดันนโยบายปฏิรูประบบราชการ

**** ภาษาจีนกลางอ่านว่าซือหม่ากวง เป็นผู้จัดทำหนังสือประวัติศาสตร์ซือฉีอทงเจี้ยน

มันมีอายุมากกว่าแป๊ะโซ้วปวย แต่ดูเผินๆ ทั้งสองไม่ต่างกันมากนัก แป๊ะโซ้วปวยคึกคักแจ่มใส คล้ายต้นไม้หยกกลางสายลม แต่เอี้ยบ้อเซี้ยปล่อยตัวตามสบาย ยามยิ้มเผยเห็นฟันขาวแววววาว

แป๊ะโซ้วปวยลอบขุ่นเคืองใจ นับแต่นั้นไม่เกลี้ยกล่อมชักชวนเอี้ยบ้อเซี้ยเข้าเป็นพวก แต่ตกลงใจว่าจะกำจัดฆ่าคนผู้นี้

หาทราบไม่ว่าผลจากการเลียบเคียงถามครั้งนี้ สร้างความตื่นตัวแก่เอี้ยบ้อเซี้ย เพิ่มการระแวดระวังกว่าเดิม

ขณะเดียวกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะกับเอี้ยบ้อเซี้ยสนิทสนมกันเป็นพิเศษ

เอี้ยบ้อเซี้ยชื่นชมกับความเปิดเผยบริสุทธิ์ของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เฮ้ง-เซี่ยวเจียะเข้าใจทุกสิ่ง แต่ไร้เล่ห์อุบาย บางครั้งเลอะเลือนงมงายอยู่บ้าง

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ชื่นชมเอี้ยบ้อเซี้ยที่ฉลาดปราดเปรื่อง แต่ยังรักหาความปลอดโปร่งสบายอารมณ์ไว้ ถึงแม้มันล่วงรู้ทุกสิ่ง แต่ยังมีจิตใจที่เปิดเผยจริงใจ

เฮ้งเซี่ยวเจียะก็เคยถามคำถามเอี้ยบ้อเซี้ย แต่ว่าที่ถามต่างกับแป๊ะโซ้วปวย

อย่างน้อยจิตเจตนาผิดแผกแตกต่าง

เฮ้งเซี่ยวเจียะเคยพิจารณาดูเอี้ยบ้อเซี้ย จากนั้นกล่าวว่า "ท่านไม่ถูกต้อง"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างงุนงงว่า "เราไม่ถูกต้องที่ใด?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า "ท่านเป็นคนใช้ความคิดเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ คนใช้อุบายความคิดล้วนมีผมขาวโพลน ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น หน้านิ่วคิ้วขมวดตลอดเวลา ท่านกลับเบิกบานสำราญใจ ไม่คล้ายกุนซือเจ้าความคิดแม้แต่น้อย?"

เอี้ยบ้อเซี้ยหัวร่อพลางกล่าวว่า"ผู้ใดบอกว่ามันสมองต้องเป็นเช่นนั้น? หากมีสารรูปเช่นนั้น นอกจากมีรูปโฉมมาแต่กำเนิด ไม่เช่นนั้นแสดงว่า

ตามเพิ่มค่านของมันไม่นับเป็นอย่างไรได้"

เย้งเซี่ยวเจียะลืมตากลมกว้าง กล่าวว่า "คำพูดนี้หมายความอย่างไร ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า "นักภูคโลบายที่แท้จริงสมควรดูแลตัวเองก่อน ตามเพิ่มค่านค่าเนินการรุก สมมติเช่นขงเบ้ง ครั้งแรกที่เล่าปี่ได้พบหน้าขงเบ้ง แต่งกายเรียบร้อย คลุมเสื้อคลุมขนนกกระเรียน ศีรษะโพกผ้านักศึกษา หน้าตาคล้ายสลักเสลาจากหยก สามารถแยกแยะสถานการณ์บ้านเมือง แต่งชัดแจ้ง เป็นที่นับถือเลื่อมใสของผู้คน ตรงกันข้ามกับเอียวสิวที่อวด แต่ คาดเดาจิตใจของโจโฉอยู่ตลอดเวลา สุดท้ายถูกฆ่าทิ้ง นักวางแผน ไม่ สามารถเอาตัวรอด รู้จักแต่อวดฉลาดเล็กๆ น้อยๆ ไม่อาจนับเป็นผู้ชาญ แต่ เราตั้งจิตปณิธานตั้งแต่ต้นว่าจะไม่รับใช้เจ้าชีวิต ไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่อง ของบ้านเมือง ต่อมาได้พบกับสองพ่อลูกตระกูลโชว นับว่าเสาะพบนาย เหนือหัวประเสริฐ ดังนั้นทุ่มเทสติปัญญารับใช้หอลมพิรุณโปรย เท่ากับอุทิศ ให้กับฝ่ายธัมมะด้วย ขณะเดียวกันก็หยิบยื่นพระคุณแก่ทุกชนชั้น มีส่วนช่วย ในการจัดเก็บข้อมูลของเรา เรามีความสุขกับการงานจนลืมเรื่องอื่นไป คน ของสุขสำราญบานใจ ผู้ชาญฉลาดต้องไม่แสวงหาความยุ่งยากใส่ตัวจึงถูกต้อง"

คำพูดเหล่านี้กระตุ้นให้เย้งเซี่ยวเจียะได้คิด พึมพำว่า "ผู้มีจิตปณิธาน ไม่ต้องมีใจทะเยอทะยาน..."

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า "เช่นนี้ค่อยมีความสุข คนมีความรู้ความ สามารถต้องแบกภาระ ยิ่งมีความสามารถยิ่งแบกภาระหนักอึ้ง คนผู้หนึ่ง แบกอีกคนหนึ่งได้ แต่ไม่สามารถแบกวัวตัวหนึ่ง ต่อให้แบกวัวอีกตัวหนึ่งได้ ก็ไม่สามารถแบกบ้านหลังหนึ่ง ถึงแม้แบกบ้านหลังหนึ่งได้ หากเพิ่มภูเขาอีก ลูกหนึ่งคงต้องถูกกดทับล้มลง อำนาจเป็นเช่นนี้ เงินทองก็เป็นเช่นนี้ แม้แต่ตัณหาราคะ หรือวิชาฝีมือ ก็มีเวลาที่ท่านยันไว้ไม่ได้ สมมติเช่นหาก ท่านเป็นหัวหน้าหอคงถูกเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าโค่นล้มหรือถูกดึกหกหุนครึ่งฆ่าทิ้ง

ถึงแม้พวกมันไม่ฆ่าเรา โชวกงจื้อ (คุณชายแช่โชว) ก็ต้องกำจัดเรา แต่ตอน
นี้เรายังสามารถอ่านหนังสือเล่มโปรด รวบรวมข้อมูลที่เป็นประโยชน์ ทั้งยัง
เลี้ยงปลาได้"

เฮ้งเซี่ยวเจียะงงงันวูบจึงกล่าว "เลี้ยงปลา?"

เอี้ยบ้อเซี้ยยิ้มจนเผยเห็นฟันขาวแววววาว กล่าวว่า "มิผิด เราชอ
ชอบเลี้ยงปลาบางครั้งยังแวะกรายไปยังตรอกกระเบื้องหรือตรอกน้ำหวานน้อย
ร้องขับขานบทเพลงกับหญิงงามผู้รู้ใจ" มันย้อนถามว่า "ท่านเล่า?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า "ข้าพเจ้ายินดีรักษาคน ชมชอบวาดภาพ
เขียนตัวหนังสือ เก็บรวบรวมก้อนหิน โดยเฉพาะข้าพเจ้าชอบเล่นสนุกสนาน"

เอี้ยบ้อเซี้ยสนับสนุนว่า "อย่างนั้นเล่นไปเถอะ ชีวิตคนช่างทุกข์ร้อน
ไยไม่เล่นสนุกสนานให้เต็มที่?"

เฮ้งเซี่ยวเจียะกล่าวว่า "มิน่าเล่าท่านแม้ใช้สมองความคิด แต่ยังไม่
ชรา เพราะท่านยังรักษาหัวใจอันบริสุทธิ์ไว้"

การสนทนาครั้งนี้ บังเกิดผลทางจิตใจของเฮ้งเซี่ยวเจียะ

หลังจากนั้นไม่นาน เฮ้งเซี่ยวเจียะขยายออกจากตำแหน่งหัวหน้าที่
สามหอลมพิรุณโปรย ไปรักษาเยียวยาคนป่วยที่ร้านขายยาย้วยชุนตึ้ง และ
ขายภาพวาดตัวหนังสือที่ร้านโช้วเจียะแจ

จวบกระทั่งเขาจู่โจมสังหารโป่วจงจือ หลบหนีออกจากนครหลวง
ต่อมาย้อนกลับมาก่อตั้งเจตีย์งวงช้าง ตั้งประจันกับหอลมพิรุณโปรยที่ถูก
แปะโช้วปวยยึดครอง

นับตั้งแต่โชวมั่งจิ้มถูกโค่นล้ม เอี้ยบ้อเซี้ยก็เปลี่ยนไป

มันกลับเข้าสู่ยุทธจักร ช่วยเหลือโชวมั่งจิ้มจัดการกับแปะโช้วปวย
ทั้งปฏิบัติตามคำสั่งโชวมั่งจิ้ม ฆ่าหัวหน้าหอของตัวเอง

เมื่อมันปรากฏโฉมใหม่ กลายเป็นศีรษะล้าน ผมหร็อมแหร็มสีขาว
ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น

มันคล้ายชราภาพไปยี่สิบปี

คนเปลี่ยนเป็นเงียบขรึมไม่พูดจา

ทั้งไม่เลี้ยงปลาอีก

มันเพียงช่วยเหลือเฮ้งเซี่ยวเจียะดูแลหอลมพิรุณโปรยอย่างเงียบงัน เฮ้งเซี่ยวเจียะพอจากไป มันก็ปฏิบัติตามคำสั่งเฮ้งเซี่ยวเจียะ ช่วยเหนี็อเซ็กเสียวเซียงรักษาหอลมพิรุณโปรยสืบไป

ฟันในปากของมันยังอยู่ครบถ้วน เพียงแต่เปลี่ยนจากขาวเป็นเหลือง

เซ็ก.สียวเซียงแม้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยเพียงช่วงสั้นๆ ยังรู้สึกว่าเอี้ยบ้อเซี้ยให้การปกป้องหญิงงามเมืองเป็นพิเศษ ดังนั้นกล่าวว่า "หอลมพิรุณโปรยไม่ข้องแวะกับการพนัน ค้าประเวณี หลอกลวงฉ้อเช้ง รายได้ของพวกเรามาจากการประกอบการค้าและซื้อขาย รวมทั้งกิจการที่มีความเสี่ยงเช่นคุ้มกันสินค้า อารักขาตัวบุคคล ตอนนี้กุนซือท่านให้การปกป้องหญิงงามเมือง ไยมิใช่มีส่วนช่วยกระพืออาชีพประเภทนี้?"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า "เราไม่ได้ปกป้องอาชีพขายตัว ผู้ที่ขายร่างกายถือว่าไม่อาจขายสิ่งอื่นอีก มีสภาพหล้ายกับนักโม่ที่ขายชีวิตตัวเอง หากปิบัติเพวกนางเข้าตาจน นับเป็นเรื่องที่ไม่ชาญฉลาด โดยเฉพาะอุนมั่งเซ้งแห่งหมู่คณะสร้างฝันดูแลอาชีพนี้มานาน ทั้งควบคุมโดยเข้มงวด ควรที่จะให้การสนับสนุน ไม่เช่นนั้นเท่ากับผลักดันพวกนางไปให้แก่ฉั่วเกียและพวกที่ละโมบไม่สิ้นสุด"

เซ็ก.สียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้าย่อมไม่บีบบังคับผู้คนจนสิ้นหนทาง ขอเพียงไม่เอ่อล้นท่วมทัน ไม่เกินเลยขอบเขตก็พอ ไม่ว่าเรื่องอันใดหากเอ่อท่วมทัน เฉกเช่นน้ำท่วมทำนบ ต้องกลายเป็นความเสียหาย กุนซือท่านกระทำตามที่เห็นสมควรเถอะ"

ดังนั้นเอี้ยบ้อเซี้ยดูแลกิจการที่เขตเส้นสีแดงสีครามต่อไป

ผลจากการคุ้มครองดูแล บังเกิดเป็นผลรับคืนสนอง หญิงงามเมือง

ทั้งหลายล้วนให้การสนับสนุนหอลมพิรุณโปรย

โบตั๋นขาวที่เป็นผู้นำพวกนางกล่าวว่า "พวาเขาเป็นหอ พวกเราเ
เป็นหอ ถือเป็นครอบครัวเดียวกัน"

คำพูดนี้ยังไม่ล่วงรู้ถึงหูเซ็กเสียวเซียง เอี้ยบ้อเซี้ยพอฟัง ก็ไม่ถือส
อันใด

คราครั้งนี้เอี้ยบ้อเซี้ยเดินทางไปยังครอกน้ำหวานน้อย พบกับซุน
สามสี่ที่เป็นหนึ่งในสี่ยอดหญิงงามเมือง ถามว่า

"คืนนี้ นายผู้เฒ่ามาหาความสำราญในที่นี้หรือไม่?"

"นายผู้เฒ่า" หมายถึงฮ่องเต้ปัจจุบัน

เอี้ยบ้อเซี้ยทราบว่า ซุนสามสี่ต้องให้ความกระจ่างแก่มัน

หนึ่ง นั้นซุนสามสี่คิดตอบแทนบุญคุณตั้งแต่แรก

สอง ซุนสามสี่เป็นทายาทรอบนอกของปากใหญ่ตระกูลซุนแห่
ชานตุง เพียงแต่พบคนไม่ดี ต้องตกอยู่แดนคณิกา คราครั้งนี้ซุนอิ่วเลียกถู
คนหักหลังจบชีวิตที่นครหลวง ซุนสามสี่ไม่มีเหตุผลที่ไม่คิดล้างแค้น

ซุนสามสี่ก็ทราบข่าวการตายของซุนอิ่วเลียก นางตอบว่า

"นายผู้เฒ่าอยู่"

"อยู่กับท่านหรือไม่?"

"ไม่อยู่...เขาน้อยครั้งจะแวะเวียนมาหาข้าพเจ้า"

"อย่างนั้นตอนนี้เขาอยู่ที่ใด?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบ แต่มีคนสมควรทราบ"

"ผู้ใด?"

"โบตั๋นขาว"

โบตั๋นขาวจัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดหญิงงามเมืองนครหลวง ม่
เพียงงามเฉิดฉัน ทั้งมีความสามารถด้านระบำรำฟ้อน ร้องเพลงขับกล่อม

และเอื้อนโคลงท่องกวี

โบตั้นขาวคือลี้ซือซือ

เอี้ยบ้อเซี้ยรีบรุดไปหาลี้ซือซือ

ลี้ซือซือกำลังรับ "แขกพิเศษ" ความจริงไม่อาจพบกับผู้ใด

แต่นางฟังว่าเอี้ยบ้อเซี้ยมาถึง ก็ปลีกตัวออกมาพบกับเอี้ยบ้อเซี้ยที่ห้องลับ นางพอพบหน้าชิงถามว่า

"บ้อคีชิงแซ (ท่านไม่หลอกลวง) มีคำแนะนำสั่งสอนใด?"

เอี้ยบ้อเซี้ยฉายาทั้งโซ่วบ้อคี (ไม่หลอกลวงชราทารก) สตรีที่หอแห่งโลมล้วนเคยย่องมันเป็นบ้อคีชิงแซ (ท่านไม่หลอกลวง)

มันมิเพียงไม่หลอกลวงเด็กและคนชรา ทั้งไม่ข่มเหงรังแกสตรีที่หอแห่งโลม

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า

"ไร้เรื่องราวไม่ขึ้นโบสถ์พระประธาน ท่านทราบหรือไม่ว่าตอนนี้ 'นายผู้เฒ่า' อยู่ที่ใด?"

ลี้ซือซือตอบอย่างรวบรัดชัดเจนเช่นกันว่า

"อยู่ในห้องข้าพเจ้า"

เอี้ยบ้อเซี้ยถามอีกว่า

"นายผู้เฒ่านำยอดฝีมือมาเท่าใด?"

"เพียงห้าหกคน แต่ล้วนดึงมือยิ่ง"

"ท่านทราบหรือไม่ว่า 'นายผู้เฒ่า' คิดจากไปเมื่อใด?"

"คืนนี้เขาคิดค้างแรมอยู่ที่นี้"

เช่นนี้ประเสริฐสุด

เอี้ยบ้อเซี้ยขณะจะกล่าวขอบคุณ โบตั้นขาวกลับกล่าวว่า

"ท่านต้องระวัง โปรดเรียนต่อเส้าจู้ (หัวหน้าหอ) ว่าลมแรงน้ำค้างแรงหนัก ขอให้ถนอมตัว"

เอี้ยบ้อเชี้ยผงกศีรษะกล่าวว่า

"ทราบแล้ว ไม่ทราบขอบคุณท่านอย่างไรดี"

ลี้ซือซือเผยอยิ้ม

ยิ้มอย่างหยาดเยิ้ม ยิ้มอย่างอ่อนหวาน

ในรอยยิ้มแฝงความเหนื่อยล้า หากทว่าแฝงกลิ่นหอมเจือจาง

สามารถแย้มยิ้มส่งกลิ่นหอมกรุ่น นับเป็นยอดยิ้มในแดนดิน

ลี้ซือซือกล่าวว่า

"หากเซ็กเล้าจู้คิดขอบคุณข้าพเจ้า ขอให้เยื้องย่างมาสนทนาสัหลายคำเถอะ"

เอี้ยบ้อเชี้ยประสานมือกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เรื่องในวันนี้ขอขอบคุณอย่างสูง เราจะถ่ายทอดคำพูดของท่านต่เล้าจู้แน่นอน"

ลี้ซือซือย่อกายคารวะกล่าวว่า

"บุญคุณของชิงแซ ความเมตตาของเล้าจู้ ผู้คนในที่นี้ต่างคิดตอบแท หากต้องการให้รับใช้ อย่าได้ลืมเลือนข้าพเจ้า"

ดังนั้นเล่ามา"เข้ามาชักนำเอี้ยบ้อเชี้ยพร้อมด้วยจูยู่สีกับหลีเชี่ยวกิออกไป

คงเหลือแต่ลี้ซือซือยืนอยู่ใต้เงาโคม คล้ายโบตั๋นขาวที่เบ่งบานยาวิกาลดอกหนึ่ง

เล่าเอี้ยจื้ออยู่ที่ครอกน้ำหวานน้อย ทั้งยังอยู่ในหอห้องของโบตั๋นขาวลี้ซือซือ

นี่เป็นข่าวสารจากเอี้ยบ้อเชี้ย

ยังมีข่าวที่สอง

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวกับเซ็กเสียวเชียงว่า

• คำเรียกสตรีสูงอายุ ในที่นี้หมายถึงแม่เล้า

"นอกจากสืบทราบร่องรอยของ 'นายผู้เฒ่า' แล้ว เรายังมีข่าวที่สอง"

ข่าวของเอี้ยบ้อเชี้ยย่อมมีความสำคัญยิ่งยวด แม้แต่เซ็กเสียวเชียงก็งดหิ้งใจฟัง

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"เราสอบถามซุนสามสี่ว่า สี่เลิศล้ำตระกูลใหญ่เข้าสู่นครหลวง ต้องให้ข่าวสารที่น่าเชื่อถือจึงเคลื่อนไหว ที่แท้เป็นผู้ใดส่งข่าวให้?"

มันกล่าวเสริมว่า

"ซุนสามสี่ก็เป็นคนของปากใหญ่ตระกูลซุน ร่วมสำนักเดียวกับซุนอิ่วเลียก ย่อไท่เจาะกับเนี่ยจั่วยี้ล้วนรักชอบนาง พวกมันเดินทางเข้านครหลวง ปฏิบัติการเสี่ยงชีวิต ไม่มีเหตุผลที่ไม่ไปหานาง"

เซ็กเสียวเชียงทราบว่านี่เป็น "ปลายด้าย" หากบอกว่าฮุยจงฮ่องเต้เป็น "หัวด้าย" ขอเพียงหาพบ "ปลายด้าย" นำมาผูกเข้าด้วยกันจะกลายเป็น "เกาะแสเส้นด้าย" แล้ว

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"ซุนสามสี่บอกว่า ซุนอิ่วเลียกเป็นคนหาข่าว มันกับซุนอี่กู่มีการไปมาหาสู่กัน"

เซ็กเสียวเชียงทวนคำว่า

"ซุนอี่กู่? หมายถึงคนในกระบี่สัตตพิฆาต ฉายากระบี่ปีศาจซุนอี่กู่?"

เอี้ยบ้อเชี้ยรับคำ พลางกวาดตาไปยังซุนแชแง้

ซุนแชแง้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าวว่า

"ซุนอี่กู่ก็เป็นคนของปากใหญ่ตระกูลซุนเรา มาตรว่าทำงานรับใช้ผู้เกี่ยว ยังมีการติดต่อกับตระกูลซุนที่ชานตุง"

ฉั่วซิมคงก็กล่าวว่า

"ซุนอี่กู่เป็น 'ไส้ศึก' ที่พวกเราทั้งห้าวางตัวอยู่ในทำเนียบมหาเสนาบดี แต่ที่เพเจ้าทราบว่ามันมิใช่คนดี ในหตุการณ์บุกแดนประหารแถบพั่วปั้งมึ้ง

มันฆ่าพี่น้องพวกเราไม่น้อย"

มันก็เป็นหนึ่งในเสิศล้ำตระกูลใหญ่มาตรว่าไม่ได้เข้าร่วมปฏิบัติกา
แต่ย่อมทราบเรื่องมากกว่าคนภายนอก

ได้ยินเคนผู้หนึ่งร้องว่า

"ใช่แล้ว ต้องเป็นซุนอี่กู่ส่งข่าวให้ ข้าพเจ้าเห็นซุนอิ่วเลียกพบป
ซุนอีกู่เป็นการส่วนตัว..."

คนกล่าววาจาคือซุนยี้อ

ทั้งหมดค่อยฉุกคิดว่ามันก็แซ่ "ซุน"

ซุนยี้อใช่เป็นคนของปากใหญ่ตระกูลซุนหรือไม่ เช็กเสียวเชียงกลั
ไม่ได้สืบสาวราวเรื่อง เพียงกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นซุนอี่กู่"

เขากล่าวเสริมว่า

"ข้าพเจ้าความจริงเข้าใจว่า คนให้ข่าวเป็นซุนชิวพ้วยเสียอีก"

ซุนชิวพ้วยเป็นพ่อบ้านที่พักร้อนเปียกเอี้ยเป็นสมุนคู่ใจของฉั่วเกี
ทำหน้าที่เทียบเท่ากับเอี้ยบ้อเชี้ยแห่งหอลมพิรุณโปรย

มันย่อมแซ่ "ซุน" ด้วย

แต่จากเบาะแสที่มีอยู่ ผู้ที่ขายสี่เลิศล้ำตระกูลใหญ่มิใช่พ่อบ้านซุ
หากแต่เป็นปิศาจกระบี่ซุนอี้กู่

เช็กเสียวเชียงกล่าวสรุปว่า

"นี่มีเหตุผล หากเป็นพ่อบ้านซุนให้ข่าว ซุนอิ่วเลียกไม่แน่ว่าจะยอ
เชื่อ ทั้งนี้เพราะมันเป็นคนใกล้ชิดของฉั่วเกีย ไม่มีเหตุผลที่จะขายนายเหนื
เพื่อตระกูลซุน"

พ่อบ้านซุนไม่มีเหตุผลที่ขายฉั่วเกียจริงๆ

แต่ปิศาจกระบี่ซุนอี่กู่อาจเป็นไปได้

ทั้งนี้เพราะซุนอี่กู่แม้มีฝีมือสูงเยี่ยม แต่โดยศักดิ์ฐานะและตำแหน่

เพียงเป็นหนึ่งในกระบี่สัตตพิฆาต ไม่อาจเทียบเปรียบกับผู้เป็นพี่ใหญ่...กระบี่หลอสุยกักได้

ฉั่วเกียให้ความสำคัญกับกระบี่หลอสุยกัก ปูนบำเหน็จมันเป็นพิเศษ ไหนเลยจะปลูกสร้างเรือนฝันหอมให้แก่หลอสุยกักโดยเฉพาะ

ฉั่วเกียกล่าวอย่างรวบรัดชัดเจนว่า "ผู้ใดมีประโยชน์ เราจะชุบเลี้ยงผู้นั้น ขอเพียงมีประโยชน์ มันต้องการอะไร เราจะสร้างความพึงพอใจแก่มัน หากไม่มีประโยชน์ แม้ตายก็ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรา เราไม่มีเวลาว่างพอที่จะห่วงใยสนใจผู้คนและเรื่องราวที่ไม่มีประโยชน์"

ในฐานะที่เป็นหนึ่งในกระบี่สัตตพิฆาตซุนอี่กู่ย่อมไม่ยินยอมพร้อมใจอย่างนั้นมันมีเหตุผลที่ "ทรยศ" แล้ว

ซุนอี้อกล่าวสืบต่อ

"อย่าว่าแต่ระหว่างนี้ฉั่วเกียสั่งให้ปลูกสร้างเรือนรำลึกอดีตให้แก่ซุนอี่กู่ หากซุนอี่กู่ไม่มีความดีความชอบ ไหนเลยได้รับการปูนบำเหน็จเช่นนี้?"

เรื่องราวชัดเจนยิ่งฉั่วเกียนอกจากให้ความสำคัญกับกระบี่หลอสุยกักที่มีฝีมือสูงเยี่ยม ยังปูนบำเหน็จปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่ เพราะซุนอี่กู่กระทำความดีความชอบใหญ่หลวง

ความดีความชอบใหญ่หลวงอันใด?

หรือเป็นเรื่องให้ข่าวลวงแก่พี่น้องผองเพื่อน ทรยศต่อตระกูลซุนแลงตัวเอง?

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"อย่างนั้นพวกเราเคลื่อนไหวเถอะ"

ฉั่วชิมคงยืดกายขึ้น กล่าวว่า

"ให้ข้าพเจ้าไป"

ซุนเซแง้กกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าก็ไปด้วย"

พวกมันล้วนชุ่นแค้นแน่นอก คิดล้างแค้นให้แก่พีน้องร่วมสาบาน

เช็กเสียวเชียงกลับกล่าวว่า

"คราครั้งนี้พวกเราดำเนินแผนอุบาย มิใช่คิดหมายแก้แค้น หากพวกท่านรุดไป กลับก่อกวนเรื่องราวเสียหาย"

ซุนแชแง้กับฉั่วชิมคงมีสีหน้าผิดหวัง เอี้ยบ้อเซี้ยพลันกล่าวว่า

"เล้าจู้ ทหารโคกพึงใช้สอย"

เช็กเสียวเชียงขมวดคิ้วเข้าหากัน แต่ยังยอมรับข้อเสนอของเอี้ยบ้อเซี้ย กล่าวถามคนทั้งสองว่า

"พวกท่านกลัวตายหรือไม่?"

ซุนแชแง้ร้องดังๆ ว่า

"ไม่กลัว"

ฉั่วชิมคงกลับกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัว แต่หากสามารถล้างแค้นให้กับพี่ร่วมสาบานทั้งสี่ แม้ตายก็คู่ควร"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ประเสริฐ พวกท่านไปด้วย แต่ต้องปฏิบัติตามแผนของข้าพเจ้า ไม่อาจหุนหันวู่วาม"

ซุนแชแง้กับฉั่วชิมคงรับคำ เช็กเสียวเชียงกล่าวสืบต่อ

"ความเคลื่อนไหวของพวกเราครั้งนี้ หากกระทำสำเร็จ จะได้รับการจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ต่อให้ไม่สำเร็จก็เพียงพอกับการสะท้านนครหลวง คนมีชีวิตอยู่ในโลก หากสามารถตายอย่างระบือลือลั่น จะเป็นที่โจษขานไปตราบนานเท่านาน"

ทุกผู้คนมีสีหน้ากระเหี้ยนกระหือ ปรารถนาใคร่เคลื่อนไหวในบัดดล

เช็กเสียวเชียงเห็นว่าปลุกความฮึกเหิมของส่วนรวมเป็นผลสำเร็จ จึงกล่าว

"ความเคลื่อนไหวครั้งนี้เรียกว่าปฏิบัติการทรายร่วน เตียถั่ว ซุนฮือ จูผู่ หลีเซี่ยวกิกติดตามข้าพเจ้า ส่วนถังเค่ง เล้งโท่วจู ลกโหงวเฮี้ยและจูกัดอยี้ติดตามกุนซือหมอบซุ่มที่เส้นเขตสีคราม..."

ทุกผู้คนรับคำโดยพร้อมเพรียง มาตรว่ายังไม่ล่วงรู้รายละเอียด แต่ก็ยอมรับต่อการจัดสรรกำลังของเช็กเสียวเซียง

มีแต่จูตั่วกอยี้ที่ตะกุกตะกักถามว่า

"ข้าพเจ้า...สามารถถามหรือไม่?..."

เช็กเสียวเซียงตัดบทว่า

"มีคำพูดรีบถาม พวกเรามีเวลาไม่มาก"

เขาให้ความสำคัญกับเวลา

ทั้งนี้เพราะเวลาหมายถึงชีวิต

หากเสียเวลาสูญเปล่า เท่ากับปล่อยให้ชีวิตสูญเปล่า ความเกียจคร้านเท่ากับฆาตกรรมตัวเอง

เขาเป็นบุคคลที่พอกำหนดเป้าหมาย จะรุกหน้าอย่างเต็มกำลัง

เขาคังชมชอบให้ผู้คนไต่ถาม

การถามตอบสามารถเสริมสร้างความเข้าใจของคน

แต่เขาไม่ชมชอบลากถ่วง

ทั้งนี้เพราะรังแต่ทำลายความคิดต่อสู้ของผู้คน

จูตั่วกอยี้พอถูกตวาดว่า กลับกลายเป็นติดอ่าง กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าข้าพเจ้า...ไม่ไม่...เข้าใจเข้าใจว่า เหตุใดเรียกเรียก...เรียกว่าปฏิบัติการทรายทราย..."

เช็กเสียวเซียงหน้าเคร่งเครียดลง เตียถั่วรีบกล่าวว่า

"มันไม่เข้าใจว่าไฉนเรียกว่าปฏิบัติการทรายร่วน?"

เช็กเสียวเซียงค่อยผ่อนคลาย กล่าวว่า

"นี่เป็นที่ระลึก และเป็นเครื่องเตือนใจ ระลึกนึกถึงเนี่ยจั่วยี้และพวก

ทั้งสี่เคลื่อนไหวโดยพลการ มีสภาพคล้ายทรายร่วนที่กระจัดพลัดพราย ขณะ
เดียวกันก็เตือนสติพวกเราว่า หากพวกเราเคลื่อนไหวดุจเม็ดทรายที่กระจัด
พลัดพราย จะมีจุดจบเช่นเดียวกับสี่เสิดล้ำตระกูลใหญ่..."

จากนั้นกล่าวเบาๆ กับเอี้ยบ้อเชี้ยว่า

"กุนซือเพียงนำกำลังไปซุ่มอยู่ที่เขตเส้นสีคราม แต่อย่าได้ลงมือ
ด้วยตัวเอง ทางด้านจูกัวะชิงแซ ยังต้องพึ่งพาท่าน..."

เอี้ยบ้อเชี้ยพอฟัง ก็ล่วงรู้แผนการของอีกฝ่าย ชิงกล่าวว่า

"ท่านวางใจ พวกเราพอเคลื่อนไหว เราจะรุดไปหาจูกัวะชิงแซ
กลัวแต่ว่า...กระบี่สัตตพิฆาตยากจัดการได้"

เชิกเสียวเชียงยอมรับข้อนี้ กล่าวว่า

"ตอนนี้เพียงขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเวลา ชัยภูมิพื้นที่ และความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคล..."

ยามนั้นปรากฏเงาร่างสองสายพุ่งปราดเข้าลานดึก เอี้ยบ้อเชี้ยเพ่ง
ตามอง เห็นเป็นเชิกล่วงเฮี้ยกับเนี่ยเสิก จึงถามว่า

"เหตุการณ์เป็นอย่างไร?"

เชิกล่วงเฮี้ยชิงรายงานว่า

"มันรุดมาแล้ว อยู่ที่ร้านโช้วเจียะแจ"

เนี่ยเสิกก็กล่าวว่า

"พวกมันทั้งหกไม่ได้อยู่ร่วมกัน กระบี่เดินทางไปรับความดีความ
ชอบที่ทำเนียบมหาเสนาบดี เทพกระบี่ กระบี่ประหลาด มารกระบี่ชักชวน
กันไปดื่มสุราที่เหลาชาอะ คงมีแต่ภูตกระบี่ เซียนกระบี่อยู่ร่วมกับปีศาจ
กระบี่ที่เรือนรำลึกอดีต"

เชิกเสียวเชียงกับเอี้ยบ้อเชี้ยพอฟัง ต้องสบตากันแวบหนึ่ง สีหน้า
ปรากฏแววยินดีขึ้น พากันกล่าวว่า

"ช่างเป็นโอกาสเหมาะนัก"

นี่เป็นราตรีจันทร์

แสงจันทร์สุกสกาว

ราตรีนุ่มละมุน

นี่เป็นช่วงเวลาที่เหมาะกับกวีเอื้อนบทกลอน นักเที่ยวร่ำสุรา หญิงงาม เงาตัวขาน คนรักหวั่นไหวใจ

สายลมโชยเฉื่อยฉิว บุปผานิทรางามซึ้ง กึ่งหลิวเอนลู่เพียงเดียวดาย ที่ไม่มีความรักมาก่อนรู้สึกว่าคืนนี้ช่วงเปลี่ยวเหงานัก

หอทุกหลังล้วนมีหน้าต่าง

หลังหน้าต่างสะท้อนเงาโคม

ใต้เงาโคมมีเงาร่างชดช้อย

หญิงงามข้างตวงโคมริมหน้าต่าง ใช่คิดถึงผู้พเนจรที่ร่อนเร่หรือไม่?

ราตรีจันทร์อันบรรเจิดเช่นนี้ พวกมันไม่เอื้อนกวี ไม่ดื่มสุรา ไม่แบ่งคนรัก

พวกมันรวมตัวกัน เพื่อปฏิบัติการทรายว่วน

เป็นปฏิบัติการฆ่าคนเปลี่ยนฟ้า

อาจบางทีแผนการฆ่าคนที่สมบูรณ์พร้อม คล้ายบทกวีที่บรรเจิดบทหนึ่ง

ตำนานที่บรรเจิดแฝงความอำมหิตอยู่บ้าง

หรืออาจบางทีฆ่าคนที่สมควรฆ่า ให้ความรู้สึกที่ปิติคล้ายกับแต่งบทกวีที่ดีบทหนึ่ง

ฆ่าคนเช่นแต่งบทกวีที่ดี แต่เขียนบทกวีดีกว่าดีกว่าฆ่าคน

ทั้งนี้เพราะกวีงดงาม

กวีเป็นการสร้างสรรค์ชนิดหนึ่ง

ฆ่าคนกลับเป็นการทำลายล้าง

แต่ให้ความรู้สึกที่สมใจ
โดยเฉพาะฆ่าคนเพื่อชาติ กำจัดเภทภัยเพื่อมาลชนยิ่งสมใจนัก

บทที่ 3

ราตรีสังหาร

ปฏิบัติการ

ทุกประการล้วนขึ้นอยู่กับการปฏิบัติ

เพียงกล่าวด้วยลมปากไม่มีประโยชน์

โดยเฉพาะในยุทธจักร ยิ่งยึดถือปฏิบัติการเป็นหลัก

ปฏิบัติการในที่นี้ต้องพึ่งพาพละกำลังกับพลังฝีมือ

การศึกษาคนผู้หนึ่ง ไม่เพียงฟังว่ามันกล่าวว่ากระไร หากแต่ดูว่ามัน

ทำอะไร

ตอนนี้เซ็กเสียวเซียงกำลังจะทำอะไร

เซ็กเสียวเซียงความจริงจัดอยู่ฝ่ายปฏิบัติการ เขาชมชอบนำพี่น้อง

ท่งหลายบุกบั่นเสี่ยงภัย เสพรับความสำเร็จล้มเหลวด้วยกัน

ทั้งนี้เพราะเช่นนี้จึงมีความหมาย

จึงแสดงออกถึงธาตุแท้

ก่อนที่จะออกเดินทาง เซ็กเสียวเซียงกลับกล่าวกับเอี้ยบ้อเชี้ยว่า

"การเคลื่อนไหวครั้งนี้ เป็นชุนสามสี่ให้ข่าวสาร ลี้ซือซือเปิดเผยรา
ละเอียด ข้าพเจ้าขอบคุณพวกนางยิ่ง ให้ฝากความระลึกถึงแทนข้าพเจ้าด้วย

นี่ย่อมไม่เป็นปัญหา

เซ็กเสียวเซียงกล่าวสืบต่อ

"แต่เมื่อเป็นเช่นนี้ พวกเราไยมิใช่ติดค้างน้ำใจของสตรีหอนางโลม?

นี่เป็นปัญหาแล้ว

สำหรับกับเอี้ยบ้อเชี้ย ยิ่งไม่เข้าใจว่าเซ็กเสียวเซียงไฉนเอ่ยถึงเรื่อง

จริงดังคาดหมาย เซ็กเสียวเซียงกล่าวอีกว่า

"ข้าพเจ้าเห็นว่าหากหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างและหมู่คณ
สร้างฝันผนวกรวมกัน สิ่งที่ต้องใช้จ่ายอย่างมากมายคือเงินทอง"

เอี้ยบ้อเชี้ยค่อยเข้าใจว่า นี่จึงเป็นคำถามที่แท้จริง ดังนั้นตอบว่า

"นั่นได้แต่ประหยัดค่าใช้จ่ายแล้ว"...

เซ็กเสียวเซียงกล่าวอีกว่า

"...หากพวกเราติดค้างน้ำใจของผู้คนที่เขตเส้นสีแดงกับสีครามมา
เกินไป ก็ไม่อาจรับเงินจากพวกนางแล้ว"

เอี้ยบ้อเชี้ยรับคำคราหนึ่ง

เซ็กเสียวเซียงกล่าวเสริมว่า

"อย่างนั้นหากมีโอกาส พวกเราจะตอบแทนน้ำใจที่ติดค้างด้วยกา
แสดงคุณธรรมต่อทั้งหมด"

เอี้ยบ้อเชี้ยรับคำอีกครา รู้สึกมีเหงื่อเย็นเยียบไหลซึมออกมา

เซ็กเสียวเซียงโบกมือออกคำสั่งว่า

"ออกเดินทาง"

ครั้นแล้วหลีเซี่ยวกิก จูยู่สี ซุนฮื้อ เตียถั่วติดตามเซ็กเสียวเซียงออ
เดินทาง

ที่หลงเหลือได้แก่เส้งโท่วจู ลกโหงวเฮี้ย จูตั่วกอยี้ ถังเค่ง ยังอยู่ที่เหอเหอชาว รอคอยคำสั่งของเอี้ยบ้อเซี้ย

เอี้ยบ้อเซี้ยก็กำลังรอคอย

รอคอยคน

ในที่สุดคนที่เอี้ยบ้อเซี้ยรอคอยมาถึงแล้ว

เป็นผู้นำหมู่คณะสร้างฝันนามฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้ง

ผู้นำทั้งสองพอมาถึง ก็สอบถามสถานการณ์ล่าสุดจากเอี้ยบ้อเซี้ย

มาตะว่าฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้งทุ่มเถียงค่าทอกันหลายสิบปี แต่ในยามยังเวลาสำคัญ กลับรวมตัวเป็นแนวร่วมเดียวกัน

หลังจากรับทราบสถานการณ์โดยรวม อุนมั่งเซ้งกล่าวว่า

"เราติดต่อกับคนของสำนักอสนีบาตแล้ว หัวหน้าสุ้ยน้อมรอ.ชักเส้าจู้ (หัวหน้าหอแซ่เชีก) ที่ร้านโช้วเจียะแจ"

ฮวยโกวฮวดก็กล่าวว่า

"คนของสมาคมผู้ห้าวหาญก็ชุมอยู่ที่เขตเส้นสีคราม รอคำสั่งลงมือ"

เอี้ยบ้อเซี้ยพอฟัง ค่อยคลายใจลงกว่าครึ่ง

ไม่ว่าปฏิบัติการใด การประสานงานมีความสำคัญอย่างยิ่ง

ปฏิบัติการของเชีกเสียวเชียงครั้งนี้เสี่ยงภัยอันตราย หากล้มเหลวจะส่งผลกระทบอย่างกว้างขวาง นอกจากคัดเลือกคนสนิทแปดคนเข้าร่วมปฏิบัติการทรายร่วนแล้ว เขาไม่ดึงตัวพี่น้องภายในหอเข้าร่วม มาตรว่าพลังเพลั้งถูกจับกุม จะลดความรุนแรงของผลกระทบลง

ดังนั้นในปฏิบัติการรุก เชีกเสียวเชียงเลือกใช้คนของสำนักอสนีบาต

ก่อนที่เชีกเสียวเชียงจะรับตำแหน่งหัวหน้าค่ายเทียมเมฆ ได้ช่วยเหลือสุ้ยก้วงก่อตั้งสำนักอสนีบาต

มาตะว่าภายหลังเชีกเสียวเชียงถูกกู่เชียะเชี้ยวทรยศ แต่สุ้ยก้วงยังคง

เป็นพี่ชาย เป็นสหายของเขาไม่เสื่อมคลาย

สำหรับหนทางถอย เช็กเสียวเชียงมอบหมายให้แก่สมาคมผู้ห้าวห

ทั้งนี้เพราะหัวหน้าสมาคมผู้ห้าวหาญดังเด้งไว้มีความสัมพันธ์ก
หมู่คณะสร้างฝัน บุตรเขยมันฉายาแปดโลกบาลใหญ่ กอตั๋วเมี้ยตายใต้เงื้อ
มือมังกรเขียวหกบรรจบ ดังนั้นสมาคมผู้ห้าวหาญเดียดแค้นฉั่วเกียจับใจ

พวกมันล้วนเป็นชาวบ้านร้านถิ่น คุ้นกับพื้นที่ในนครหลวง จึงเหม
สมกับหน้าที่คุ้มกันล่าถอยที่สุด

ส่วนคนของหมู่คณะสร้างฝันล้วนยินดีขายชีวิตให้แก่หอลมพิรุณโป

ทั้งสองฝ่ายแทบเป็นครอบครัวเดียวกัน

ดังนั้นเมื่อเช็กเสียวเชียงขอให้เอี้ยบ้อเชี้ยออกคำสั่ง ฮวยโกวฮ
กับอุนมั่งเช้งก็รุดมาในบัดดล

เนื่องด้วยปฏิบัติการครั้งนี้สำคัญยิ่งยวด อุนมั่งเช้งอดถ
เอี้ยบ้อเชี้ยมิได้ว่า

"ท่านเห็นว่า...เช็กเส้าจู้กระทำสำเร็จหรือไม่?"

เอี้ยบ้อเชี้ยตอบว่า

"เราไม่ทราบ เรื่องเช่นนี้ขึ้นอยู่กับโชค ฝากไว้กับวาสนา"

ฮวยโกวฮวดก็กล่าวว่า

"ชิงแซแตกฉานวิชาเสี่ยงทาย ไยไม่...เสี่ยงทายปฏิบัติการทรายร่
ครั้งนี้สักครา?"

เอี้ยบ้อเชี้ยกลับกล่าวว่า

"เมื่อเป็นเรื่องสำคัญ การเสี่ยงทายงดเว้นได้ควรงดเว้น ไม่ถามไถ่
ถามไถ่ภูตเทพ ไม่เช่นนั้นรังแต่สร้างความวุ่นวายใจ เพียงแต่ก่อนที่เช็กเส้
ออกเดินทาง ได้ถามคำถามเราบางประการ..."

ฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเช้งพากันถามรายละเอียด เอี้ยบ้อเชี้ยยิ้มพล
กล่าวว่า

"มิ.ชเรืองราวใหญ่ใดอันใด เพียงคิดเพิ่มรายได้ให้แก่ทอเรา แต่ก่อนออกเดินทาง เชิกเล้าจู้เอ่ยถึงเรื่องนี้ต่อเรา แสดงว่าเต็มไปด้วยความคิดต่อสู้ พลอยนึกถึงอนาคตข้างหน้า"

ฮวยโกวฮวดยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เมื่อเกิดความคิดต่อสู้ โอกาสสำเร็จย่อมสูงยิ่ง"

เอี้ยบ้อเชี้ยเห็นผู้นำทั้งสองรุดมาสมทบก็นำกำลังออกเดินทาง แต่ในใจยังบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย ซ่อนความวิตกกังวลไว้

...ก่อนออกเดินทาง เชิกเสียวเชียงบอกใบ้ว่าอาจรับส่วนแบ่งจากสตรีผ่านทางโลม นี่ใยมิใช่เป็นเรื่องที่เขาคัดค้านตลอดมาหรอกหรือ?

...ก่อนการทำศึก เชิกเสียวเชียงเปลี่ยนนิสัยใจคอ ใช่เป็นลางร้ายหรือไม่?

นึกถึงตอนนี้ เอี้ยบ้อเชี้ยอดวิตกกังวลมิได้

คนไม่มีความวิตกทางไกล ต้องมีความกังวลระยะใกล้

ปัญหาอยู่ที่นี่เป็นความวิตกทางไกล หรือเป็นความกังวลระยะใกล้? หรือว่าเป็นทั้งสองประการ?

ไม่ว่าอย่างไรที่ต้องทำศึกยังคงต้องทำศึก

จูตั่วกอยี้ ถังเด่ง ลกโหงวเฮี้ย เล้งโท่วจูติดตามเอี้ยบ้อเชี้ยออกเดินทาง

พวกมันมีขุมกำลังกล้าแข็งดุจวชิระคงกระพัน

ชุนอื้อ เตียถั่ว หลีเซี่ยวกิก จูฝูสี่ล้วนคลุมหน้าปกปิดรูปโฉม ติดตามเชิกเสียวเชียงเร่งรุดสู่ร้านโอ่วเจียะเจ

พวกมันพกความฮึกเหิมอย่างเต็มเปี่ยม

ในชีวิตของคน มีการศึกษาบางประการมิอาจไม่กระทำ

...ถึงแม้ทราบว่าสุดท้ายต้องพ่ายแพ้ ยังต้องทำสงคราม

ที่น่าประหลาดคือ การศึกษาที่ทราบดีว่าต้องพ่ายแพ้ สุดท้ายกลับพลิกเป็นฝ่ายชนะ

อย่างน้อยก็ไม่พ่ายแพ้อย่างยับเยินเกินไป

การศึกษาสงครามเช่นนี้เกิดขึ้นทุกวัน

อย่าได้บอกว่าท่านไม่

คนมีชีวิตอยู่ในโลก สุดท้ายไม่รอดพ้นความตาย แต่ยังต่อสู้ดิ้นรนเพื่อมีชีวิตที่ดีกว่านี้

ไม่เช่นนั้นเมื่อทราบว่าต้องตาย มิสู้ไม่ขอมีชีวิตสืบไป

คิดตายง่ายตาย คิดมีชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรียากเย็นเข็ญใจ

ในยุคสมัยนี้ นักสู้ผู้กล้าที่มีชีวิตเลือดเนื้อ ต่างสะท้อนธาตุแท้วีรบุรุษออกมา

นี่คือชีวิต

ชีวิตที่มีเลือดเนื้อ มีรอยยิ้ม และน้ำตา มีเงาดาบประกายกระบี่

จันทร์สกาวประดับอยู่เหนือร้านโช้วเจียะแจ

หลายปีมานี้ผู้คนและวัตถุล้วนเปลี่ยนแปร ร้านโช้วเจียะแจเปลี่ยนจากขายภาพวาดตัวหนังสือเป็นร้านอาหารเจ

ส่วนแป๊ะโช้วป่วยไม่สามารถบินต่อ ต้องร่วงลับดับสูญ

เฮ้งเซี่ยวเจียะคล้ายก้อนหินที่กลิ้งจากไปไกลลิบลับ

แต่ยามวิกาลเช่นนี้ กลับมีคนแวะเวียนมาที่ร้านโช้วเจียะแจ

พวกมันเป็นใคร?

ไม่ว่าพวกมันชุมนุมอยู่ที่นี้ยามวิกาลด้วยจุดประสงค์ใด แต่เป็นที่แน่ใจว่าไม่ได้มารับประทานอาหารเจ

มิใช่เป็นเพราะร้านรวงไม่เปิดประตู

หากเป็นเพราะพวกมันแฝงกลิ่นอายฆ่าฟัน

ยามนั้น ชั้นแมงมบนท้องฟ้าคล้ายถูกฝ่าแยกออก จันทร์ทั้งกลมทั้งสกาว

ส่างวบที่เบื้องหน้า

ที่สว่างไม่เพียงแสงจันทร์

ยังมีคนที่สว่างไสว

ดูเผินๆ คล้ายกับว่าชุดขาวของคนผู้นี้สว่างสดใส จากนั้นค่อยพบว่า

คนแสว่างไสวยิ่งกว่า เมื่อพิศดูให้ดี ที่สว่างมิใช่คน และมิใช่เสื้อผ้า หากทว่า

เป็นบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพที่พิเศษเฉพาะประการหนึ่ง

บุคลิกภาพที่คล้ายกระบี่หลุดจากฝักเล่มหนึ่ง

คนชุดขาวพอมาถึง ก็แสดงความเคารพต่อผู้คนที่ชุมนุมอยู่ก่อน

เขาแสดงความเคารพโดยงอนิ้วชี้ข้างขวาแตะกับนิ้วหัวแม่มือ ชูนิ้ว

กลาง นิ้วนาง นิ้วก้อยขึ้นฟ้า

นี่เป็นรหัสมือของค่ายสำนักในยุทธจักร

คนชุดขาวพอแสดงรหัสมือออก ก็เรียกหาเบาๆ ว่า

"ก้วงกอ"

น้ำเสียงของเขาแฝงความพลุ่งพล่านสุดระงับ

เขาคือเซ็กเสียวเซียง

ชุนยื้อกับเตียถั่วน้อยครั้งจะเห็นเซ็กเสียวเซียงพลุ่งพล่านถึงเพียงนี้

พวกมันติดสอยห้อยตามหัวหน้าหอคนใหม่ผู้นี้ระยะเวลาหนึ่ง เพียง

พอแม่ว่าเชายโสยิ่ง เย็นชายิ่ง ทั้งหม่นหมองยิ่ง แต่น้อยครั้งจะพลุ่งพล่าน

ตอนนี้ เซ็กเสียวเซียงกลับพลุ่งพล่าน...มิเพียงแต่สุ้มเสียง แม้แต่

พอแเสื้อก็สั่นพลิ้ว

พวกมันยังต้องการเห็นบุคคลที่ร่ำลือกัน...สุ้ยก้วง

สุ้ยก้วงที่เซ็กเสียวเซียงเรียกหาเป็นก้วงกอ (พี่ก้วง) มีรูปโฉมอย่างไร?

เห็นผู้คนสี่คนยืนรวมกัน ทุกผู้คนกำยำสูงใหญ่ เหี้ยมหาญดุร้ายดุจทุนพลสวรรค์

คนทั้งสี่ล้วนสวมหมวกเล้ยปีกกว้าง ไม่อาจเห็นหน้าค่าตา

...ที่แท้ผู้ใดเป็นสุ้ยก้วง?

ไม่ว่าผู้ใดก็มิใช่สุ้ยก้วง

สุ้ยก้วงอยู่หว่างกลางพวกมันทั้งสี่ อยู่กึ่งกลางคนทั้งสี่ คล้ายเป็นคนไม่อาจเห็นแสงสว่างผู้หนึ่ง

เตียถั่วพอแรกพบพาน รู้สึกว่าอีกฝ่ายคล้ายวัตถุในความมืดสิ่งหนึ่ง แต่บอกไม่ถูกว่าเป็นอะไร

ซุนฮื้อพอพบหน้ามีความรู้สึกคุ้นเคย เห็นว่าสุ้ยก้วงคล้ายคนผู้หนึ่ง

...คลับคล้ายผู้ใด?

ยามนั้นเซ็กเสียวเชียงเดินออกไป กุมมือสุ้ยก้วงที่ผอมเล็ก ซูบเซียว โหนกแก้มนูนสูง เบ้าตาลึกกลวงคล้ายมีไฟเย็นลุกไหม้อยู่สองกลุ่ม กล่าวว่า

"ก้วงกอ ร่างกายของท่าน..."

สุ้ยก้วงกล่าวว่า

"ไม่ดีนัก"

ซุนฮื้อนึกออกแล้ว

คนเบื้องหน้านี้มีส่วนคลับคล้ายหัวหน้าทอลมพิรุณโปรยคนก่อน โชวมั่งจิ้ม

ต่างก็ป่วยหนักจนร่อแร่

ต่างก็เย็นยะเยียบจับใจ

ต่างก็มีดวงตาดุจไฟเย็น

ที่แตกต่างคือ โชวมั่งจิ้มแม้ป่วยเป็นโรคยี่สิบเจ็ดชนิด ยังคล้ายเทียนไขที่ลุกไหม้ทั้งสองด้าน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเทียบเปรียบได้ มาตรว่ามันป่วยหนัก แต่ยังงามสง่า

สุ้ยก้วงกลับป่วยหนักจนมีสภาพราวกับดินเหลวก้อนหนึ่ง ตัวมันเกาะฝังอยู่กับดินเหลว

มาดรว่าเป็นคืนวสันต์ ตลอดทั้งร่างมันถูกห่อหุ้มอยู่ในชุดขนสัตว์หนาเตอะ คล้ายตระเตรียมบรรจุฝัง ราวกับว่ามีแต่ดวงตาที่คล้ายไฟเย็นสองกลุ่มจึงมีชีวิต

ยามใดที่มอดดับ ทุกประการก็จบสิ้นอวสาน

ถึงกับไม่จำเป็นต้องกลบฝัง สุ้ยก้วงใช้ชุดขนสัตว์ และความเปลี่ยวเหงาฝังตัวเองไว้แล้ว

คนทั้งสองล้วนเป็นคนไข้ที่ป่วยหนักปางตาย ล้วนเป็นผู้นำที่คิดกำหนมองการณ์ไกล แต่หากเพ่งพิจารณาโดยละเอียด กลับมีความแตกต่างกัน

ได้ยินเซ็กเสียวเซียงกล่าวอย่างเสียใจว่า

"ก้วงกอ ข้าพเจ้าไม่สมควรตามตัวท่านมา..."

สุ้ยก้วงตัดบทว่า

"เหลวไหลไร้สาระ ท่านไม่เสาะหาเราเสาะหาผู้ใด?"

เซ็กเสียวเซียงผงกศีรษะ หันไปแลดงความเคารพต่อคนทั้งสี่กล่าวว่า

"ใช่เป็นลูกหลานแปดอสนีบาตหรือไม่?"

คนทั้งสี่ทยอยงอนิ้วชี้กับหัวแม่มือ ยกขึ้นนิ้วกลาง นิ้วนาง นิ้วก้อยต่อเซ็กเสียวเซียง กล่าวว่า

"เราสุ้ยซิก"

"เราสุ้ยซก"

"เราสุ้ยคา"

"เราสุ้ยอะ"

สุ้ยก้วงกล่าวเสริมว่า

"ส่วนสุ้ยยู่ สุ้ยอู๋ สุ้ยสุ้ย สุ้ยตั้งถูกสุ้ยซุ้งซื่อตัวไป"

เชิกเสียวเชียงกล่าวด้วยความตื้นตันใจว่า

"ก้วงกอ ขอบคุณ..."

ไม่ทันกล่าวจบ สุ้ยก้วงก็กล่าวว่า

"เริ่มเคลื่อนไหวเถอะ"

เตียถั่วมองดูเชิกเสียวเชียงในชุดขาว และสุ้ยก้วงที่คล้ายวิญญาณภูตพราย ต้องบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่งขึ้น

เชิกเสียวเชียงคล้ายกระบี่

สุ้ยก้วงคล้ายฝักกระบี่

กระบี่คมกล้ากว่าฝัก

ฝักสามารถเก็บซ่อนกว่ากระบี่

คนทั้งสองร่วมงานกัน นับว่าเกื้อหนุนส่งเสริมกันอย่างแนบเนียน

เชิกเสียวเชียงกลับไม่เคลื่อนไหว

สุ้ยก้วงสังเกตออกในบัดดล ถามว่า

"เป็นไรแล้ว?"

เชิกเสียวเชียงกล่าวด้วยความลำบากใจว่า

"...ต้องคลุมหน้า"

เขาเองก็คลุมหน้าเอาไว้

การคลุมหน้าไม่ลำบาก แต่เชิกเสียวเชียงคล้ายต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมากค่อยกล่าวจากปากได้

สุ้ยก้วงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ท่านกลัวว่าหลังจากนี้เราไม่อาจเผยโฉมท่องนครหลวงได้?"

เชิกเสียวเชียงคิดกล่าวกระไร สุ้ยก้วงชิงกล่าวว่า

"ท่านก็ทราบว่าลูกหลานตระกูลสุ้ยไม่เคยคลุมหน้า ไม่กระทำเรื่องลับๆ ล่อๆ"

เชิกเสียวเชียงแลบลิ้นเลียริมฝีปาก กล่าวว่า

"ถูกแล้ว แต่ว่า..."

ลุ้ยก้วงสอดคำขึ้น

"ตกลง พวกมันทั้งสี่ดึงหมวกเล้ยต่ำลง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยโฉมหน้าพวกมันแล้ว"

ลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยอะพากันดึงหมวกเล้ยหลุบต่ำลงมา ซ่อนไว้หน้าอยู่ใต้ขอบหมวก

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"แต่ว่าที่สำคัญยังคงเป็นก้วงกอท่าน..."

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"เราไม่คลุมหน้า..."

พลางยื่นนิ้วสองนิ้วตัดวูบ ผมยุ่งเยิงทั่วศีรษะล้วนปรกห้อยลงมาแทบปิดบังใบหน้าทั้งหมดไป ปากกล่าวว่า

"...ใช้ได้แล้วกระมัง?"

เซ็กเสียวเซียงค่อยวางใจ กล่าวว่า

"ใช้ได้แล้ว เพียงแต่สร้างความอัดอั้นตันใจแก่ก้วงกอแล้ว"

ลุ้ยก้วงพอสยายผมปรกลงมา เตียถั่วกับซุนยี้อล้วนบังเกิดความรู้สึกประการหนึ่ง

เมื่อถึงเวลาเคลื่อนไหวลุ้ยก้วงพุ่งปราดไปพร้อมกับลุ้ยซกและพวกทั้งสี่ ทว่าความรู้สึกนี้ยิ่งรุนแรงเป็นพิเศษ

ให้จันทร์สกาว ร่างอันผอมเล็กของลุ้ยก้วง คลับคล้ายค้างคาวตัวหนึ่ง

หากบอกว่าลุ้ยก้วงคล้ายค้างคาว อย่างนั้นเซ็กเสียวเซียงก็คลับคล้ายกระเรียน

กระเรียนที่ตระเตรียมโผบินขึ้นฟ้าตัวหนึ่ง

เนื่องจากมันหลงเหลือแขนเดียว แขนเสื้อที่ว่างเปล่าอีกข้างหนึ่งจึงพัดกระพือพลิ้ว ยิ่งคล้ายกระเรียนที่เห็นละลิ่วตัวหนึ่ง

เขากับสุ้ยก้วงเป็นภาพที่ตัดกันอย่างรุนแรง

แต่บุคคลที่มีเปลือกนอกแตกต่างทั้งสองคน คืนนี้กลับกระทำการเสี่ยงภัยร่วมกัน

เหตุผลคือเพื่อคุณธรรม

เพื่อประกอบวีรกรรม

พวกมันคิดทำอะไร?

พวกมันมาถึงถนนรำลึกอดีต

ถนนรำลึกอดีตอยู่ทางเหนือของเขตเส้นสีคราม

สุดถนนมีตึกใหญ่ภูมิฐานหลังหนึ่ง ขนานนามเรือนรำลึกอดีต

ยามนี้เตียถั่วกับซุนยี้อ้วนทราบกระจ่างแล้ว

เรือนรำลึกอดีตเป็นที่อยู่ของปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่

ปีศาจกระบี่ ภูตกระบี่ เซียนกระบี่อ้วนชุมนุมอยู่ในเรือนรำลึกอดีต

ทั้งสามอ้วนหน้านิ่วคิ้วขมวด ทอดถอนใจไม่ขาดปาก

ปีศาจกระบี่ ซุนอี่กู่กล่าวว่า

"ได้รับความเมตตาจากเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) ยกเรือนรำลึกอดีตหลังนี้แก่เรา แต่พอเข้าพำนัก เหล่าพี่น้องมิใช่แตกหัก ก็ปั้นหน้าเย็นชาเข้าใส่กัน"

เซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วรีบกล่าวว่า

"อย่าได้กล่าวเช่นนี้ ท่านกล่าวเช่นนี้กลับคล้ายตำหนิเสี่ยงเอี้ย ท่านได้รับตึกใหญ่หลังนี้นับเป็นเกียรติอย่างสูง อีกประการพวกเราเป็นแนวร่วมเดียวกับท่าน จึงไม่อิจฉาตาร้อนเช่นฮ้วยกุ้งกับเซียะซิมและลั้งก่วย"

ฮ้วยกุ้งหมายถึงเทพกระบี่อุนฮ้วยกุ้ง เซียซิมหมายถึงมารกระบี่เนี่ยเซียวซิม ลั้งก่วยหมายถึงกระบี่ประหลาดฮ่อลั้งก่วย

ปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่กล่าวว่า

"เราไหนเลยกล้าตำหนิเสี่ยงเอี้ย เพียงแต่ท่านผู้เฒ่ายกตึกหลังนี้แก่เรา เป็นเหตุให้ผู้แซ่อุน อาเนี่ยและฮ่อน้อยไม่ยอมรับ แม้แต่ล้อเล่าเอียว (สุดท้องแซ่ล้อ) ก็กล่าวเหน็บแนม เกรงว่าเราไม่มีบุญวาสนารับไว้ได้"

ภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยมกล่าวว่า

"ท่านสนใจความคิดอ่านผู้อื่นไปไย ครั้งกระโน้นพวกเราแยกย้ายกันกระบี่บนเขาสิบปี มิใช่วาดหวังชื่อเสียงลาภยศหรอกหรือ ตอนนี้พวกเราต้องการสิ่งใดได้สิ่งนั้น ต้องการหญิงงามมีหญิงงาม ต้องการสุรามีสุรา ไยต้องสนใจเหล่าผู้คนที่ไม่อาจยัดกรวดทรายเข้านัยน์ตาด้วย?"

ปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่รู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า เพียงดื่มสุราอย่างเงียบงัน

ภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยมขณะจะเกลี้ยกล่อมอีกฝ่ายดื่มให้น้อยลง กลับเห็นเซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วกรอกสุราเข้าปากอีกผู้หนึ่ง ต้องกล่าวอย่างสะทกสะท้อนว่า

"พวกเรากระบี่สัตตพิฆาตกราบลาอาจารย์เดินทางเข้านครหลวงคิดสร้างกิจการ ดูท่ายังไม่บรรลุกิจการ กลับแบ่งกำลังออกเป็นสามทาง"

เซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า

"สามทางใด?"

ภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยมกล่าวอย่างเหนื่อยหน่ายว่า

"ล้อเล่าเอียวมีเพลงกระบี่สูงเยี่ยมที่สุดกลายเป็นคนโปรดของเสี่ยงเอี้ยงั้นมันไม่เห็นพวกเราอยู่ในสายตา ตอนนี้เสี่ยงเอี้ยอยู่ดีๆ ยกตึกหลังหนึ่งให้แก่ผู้แซ่อุน สร้างความไม่พอใจแก่ผู้แซ่อุน อาเนี่ยกับฮ่อน้อย แม้แต่พวกเราทั้งสองก็เห็นว่าไม่ยุติธรรม มิใช่แบ่งกำลังออกเป็นสามทางหรอกหรือ?"

ปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่พึมพำว่า

"เพราะตึกหลังหนึ่ง เป็นเหตุให้ไม่ยอมรับนับถือ เกิดความห่างเหินมีผู้คนตึกให้แก่เสี่ยงเอี้ยให้หมดเรื่องสิ้นราว..."

เซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วร้องว่า

"ท่านกล่าววาจาปีศาจอันใด? ท่านไม่ต้องการ มิสู้ยกให้แก่เรา..."

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งตวาดว่า

"ตกลง ยกให้แก่ท่าน"

เสียงโครมเมื่อหลังคาห้องถูกทะลวงทะลุเป็นช่องใหญ่

ที่ช่องแตกปรากฏแหปากหนึ่งคลี่คลุมลงมา คลุมลงบนร่างปีศ
กระบี่ซุนอี่กู่

ปฏิกิริยาของปีศาจกระบี่ ไม่อาจบอกว่าไม่รวดเร็ว

มิหนำซ้ำรวดเร็วยิ่ง

มันตะปบคว้ากระบี่ ทั้งยังชักกระบี่ แต่แหสีแดงปากนั้นคลุมใส่มันแ

หมายความว่าเมื่อมันพบเห็นร่างแห ร่างแหก็คลุมใส่ร่างมัน ไ
ช่องว่างให้ถลันหลบหลีก ไม่มีช่วงเวลาให้หนีพ้นแม้แต่น้อย

ดังนั้นปีศาจกระบี่กลายเป็นคนในร่างแห

ปีศาจกระบี่ยังชักกระบี่

กระบี่ในมือปีศาจกระบี่เป็นกระบี่ดี แต่กระบี่ที่ดียังไม่อาจทำล
ร่างแหได้

นี่เป็นอสนีฟ้าร่างแหดินของสำนักอสนิบาตตระกูลสุ้ย

ปีศาจกระบี่ฟาดฟันทำลายร่างแหไม่ขาด ยังคงใช้กระบี่ออกไป

ทั้งนี้เพราะกระบี่ของมันเล็กเรียวยิ่ง

แต่ว่ารูของร่างแหใหญ่โต

รูของร่างแหใหญ่เท่ากำปั้น ต่อให้รูที่เล็กกว่าก็มีขนาดเท่าเล็บนิ้ว

ดังนั้นกระบี่ของปีศาจกระบี่ยังคงเล็ดลอดผ่านรูของร่างแหจู่โ
ออกไป

จู่โจมใส่คนถือร่างแห

คนที่ถือร่างแหตระเตรียมตวาดถึงร่างแห

พวกมันไม่เพียงคนเดียว

หากแต่เป็นสี่คน

...พวกมันย่อมเป็นสุ้ยฮะ สุ้ยคา สุ้ยซก และสุ้ยซิกในลูกหลานแปด

กงน้ำวาด

พวกมันมาจัดการกับปีศาจกระบี่โดยเฉพาะ

ร่างแหของพวกมันใช้กำจัดปีศาจกระบี่อย่างเจาะจง

กระบี่ของปีศาจกระบี่ประหลาดลี้ลับ

มันไม่มีกระบี่ใดที่แทงตรง

ทุกกระบี่ล้วนแทงเฉียง

มันไม่มีกระบี่ใดที่เป็นท่ากระบี่ และไม่มีกระบวนท่าใดที่เป็น

ระเบียบแบบแผน

ที่มันใช้ออกคล้ายมิใช่กระบี่ หากแต่เป็นคาถาอาคม

แต่เพลงกระบี่ที่คล้ายคาถาอาคมของมัน กลับใช้,วลาฝึกปรือบน

ภูเขาไท้ชัวสิบปี

ชีอแปของพวกมันทั้งเจ็ด เป็นเทพกระบี่สัตตพิฆาต ซึ่งเคยช่วย

เหลือสังคีเกาก่อการกบฏที่แดนก้วงน้ำ

ถึงแม้ว่าในที่สุดเทพกระบี่สัตตพิฆาต ถูกจูกัวะชิงแช ง้วนจับซาหัง

กับผู้สันโดษภูษาฟ้าโค่นพ่ายแพ้ รับบาดเจ็บสาหัสยากทุเลา นับแต่นั้นถอน

ตัวเร้นกาย แต่ยังรับศิษย์เจ็ดคน ขนานนามว่ากระบี่สัตตพิฆาต

หลักเหตุผลของเทพกระบี่สัตตพิฆาตคือ หากคิดเข้าสังกัดสำนัก

ต้องมีใจจดจ่อ คิดมีใจจดจ่อ ต้องเดินทางขึ้นเขา

ทั้งนี้เพราะในโลกกีย์วิสัยมีผู้คนและเรื่องราวแบ่งแยกสมาธิจิตใจผู้คน

มากเกินไป

นี่เป็นเหตุผลที่คนฝึกวิชาบู๊เหตุใดต้อง "เดินทางขึ้นเขา"

เมื่อเดินทางขึ้นเขา ตัดขาดจากทางโลก จึงสามารถฝึกวิชาบู๊ต่าง

จดจ่อ เช่นเดียวกับคิดเล่าเรียนหนังสือ ต้องเข้าสู่สถานศึกษา ร่ำเรียนเขียนอ่าน ค่อยมีความสำเร็จ

ขึ้นเขาเพื่อลงจากเขา

ดังนั้นการลงจากเขาเป็นเรื่องใหญ่ประการหนึ่ง มีความสำคัญดุจเดียวกับนักศึกษาต้องผ่านการสอบ

ศิษย์ทั้งเจ็ดของเทพกระบี่สัตตพิฆาต แยกย้ายขึ้นเขาที่แตกต่างที่ขึ้นเขาไปฝึกฝีมือ เพราะคิดหวังแปลงความเพริศแพร้วของฟ้าดินเข้าสู่เพลงกระบี่ หวังพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน

แต่ว่าเรื่องราวไม่เป็นไปตามที่วาดหวังไว้

สมมติเช่นฝึกกระบี่บนภูเขาไท้ชัวคิดหวังให้เพลงกระบี่สูงตระหง่านง้ำ ฝึกระบี่บนภูเขาฮั้วชัว คิดหวังมีเพลงกระบี่เลิศพิสดาร ฝึกกระบี่บนภูเขาอึ้งชัว คิดหวังมีเพลงกระบี่วิจิตรงดงาม แต่บางครั้งกลับตรงกันข้าม

ปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่ฝึกระบี่บนภูเขาไท้ชัว เพลงกระบี่กลับเดินในแนวประหลาดและลี้ลับ

ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อมมิใช่สิ่งสำคัญทุกประการขึ้นอยู่กับนิสัยใจคอบุคลิกลักษณะของตัวเองจึงเป็นเครื่องกำหนด

ดังนั้นเพลงกระบี่ของซุนอี่กู่มิใช่กระบี่ไท้ชัวหากแต่เป็นกระบี่ปีศาจ

ยามนี้ภายใต้ร่างแหอสนีคลี่คลุม มันคิดใช้ความลี้ลับของกระบี่ ต่อสู้กับการจู่โจมทำร้ายครั้งนี้

คำสั่งของเซ็กเสี่ยวเซียงคือ

"จับเป็นปีศาจกระบี่ ที่หลงเหลือล้วนฆ่าทิ้ง"

คิดฆ่าปีศาจกระบี่ยากเย็น คิดจับเป็นปีศาจกระบี่ ยากเย็นยิ่งกว่า

แต่ว่ายากเย็นมิใช่หมายความว่าเป็นไปไม่ได้ หรือทำไม่ได้

ยิ่งยากเย็นยิ่งต้องลุล่วง หากกระทำได้จึงถือเป็นความสำเร็จ

สุ้ยชิก สุ้ยซก สุ้ยคา สุ้ยอะถือร่างแหด้วยมือซ้าย กำลังสาวดึง
เมื่อทอดแหออก ก็ต้องสาวดึงแห
ไม่สาวดึงแหไหนเลยมีผลรับ?
แต่สาวดึงแหก็ต้องเผชิญกับปลาใหญ่ในร่างแห
ไม่ว่ามันยังมีชีวิตและดิ้นรน หรือว่าอ้าปากที่มีฟันเขี้ยวแหลมคม
ตายตอบโต้ก็ตาม
ในมือพวกมันถือขวาน
พวกมันใช้ขวานปิดป้องต้านรับเพลงกระบี่ที่คล้ายคาถาอาคมของ
ปีศาจกระบี่ ทางหนึ่งจามกลับไป
เพียงจามใส่โดยไม่เข่นฆ่า
พวกมันเพียงคิดจามทำร้ายคนในร่างแห มิใช่ฆ่ามัน
ทั้งนี้เพราะมิเพียงเชือกเสียวเชียงสั่งให้จับเป็น สุ้ยก้วงยังกล่าวย้ำว่า
"คำสั่งของเชือกเสียวเชียงเท่ากับเป็นคำสั่งของเรา หากมีคนไม่เชื่อฟัง
จะมีจุดจบเช่นเดียวกับไม่เชื่อฟังคำสั่งเรา"
พวกมันย่อมต้องปฏิบัติตามคำสั่ง
แต่เหยื่อในร่างแหไม่ยอมรับชะตากรรม
มันดิ้นรนอย่างรุนแรง ลงมือตอบโต้
ตอนนี้สุ้ยชิก สุ้ยซก สุ้ยคา สุ้ยอะทั้งสี่คล้ายประมงกลางทะเล
ทอดแหจับได้ปลาฉลามตัวใหญ่ ถูกลากดึงเข้าสู่ท้องทะเล ทั้งไม่อาจถอนตัว
และตกปลาไม่สำเร็จ

หากมิใช่มีจุนเอื้อ เตียถั่ว หลีเชี่ยวกิกและจูยู่สี สุ้ยชิกและพวกทั้งสี่
อาจกลายเป็นเหยื่อ ถูกผัวนเข้าสู่วังวน จนร่างแหลอกลายฉลาย
จูยู่สีกับหลีเชี่ยวกิกเป็นมือดีที่โชวมั่งจิ้มรับไว้ ต่อมาเป็นคนสนิท
ของแป๊ะโป้วปวย และได้รับความไว้วางใจจากเฮ้งเชี่ยวเจียะ หมายความว่า

ก่อนที่เช็กเสียวเชียงจะรักษาการตำแหน่งหัวหน้าหอดมพิรุณโปรย พวกมันก็กรำศึกอย่างโชกโชน

ส่วนเตียถั่วระหว่างนี้มีฝีมือรุดหน้า เดินในแนวทางลี้ลับ กลายเป็นดาวข่มของปีศาจกระบี่

ความน่ากลัวของชุนฮื้อมิใช่อยู่ที่ความสามารถในการต่อสู้ หากแต่เป็นสมรรถนะในการประเมินสถานการณ์

เมื่อเผชิญกับบุคคลกลุ่มนี้ ปีศาจกระบี่ในร่างแหได้แต่ตกอยู่ในร่างแหแล้ว

ที่น่าประหลาดคือ ปีศาจกระบี่ในร่างแหทางหนึ่งสู้ศึก ทางหนึ่งนึกถึงเรื่องราวที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วย

มันมักมากกามคุณ

จนบัดนี้มันผ่านสตรีสามร้อยเก้าสิบเจ็ดนาง บ้างยินยอมโผเข้าสู่อ้อมอกมันเอง บ้างเป็นหญิงงามเมืองที่ชายร่างกาย บ้างเป็นสตรีดีงามที่ถูกบังคับขืนใจ

มันจดบันทึกเรื่องราวของสตรีแต่ละนาง เพศสัมพันธ์แต่ละครั้งลงในบันทึกระลึกอดีตแสวงหาปัจจุบัน

...หากแม้นคืนนี้มันจบชีวิตในที่นี้ บันทึกเล่มนี้ใช่ถูกเผาทำลายหรือถูกเปิดเผยออกไป?

หากทั้งหมดได้อ่านดู ไม่ทราบจะเผยอยิ้มนึกอิจฉาเลื่อมใส หรือก่นด่าประณาม?

เรื่องนี้ความจริงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ในคืนนี้ แต่มันยังอดนึกถึงมิได้

ความคิดคำนึงความจริงไม่อาจหักห้าม

...หากคิดห้าม "ความคิด" ของคนผู้หนึ่ง นับเป็นเรื่องที่ลำบากยากเย็นยิ่ง

ภูตกระบี่อี้ทอเฮี่ยมไม่มีความคิดเช่นนี้
มันไม่ทันครุ่นคิด
ศัตรูของมันกลับไม่ได้เปิดฉากจู่โจมต่อมัน
หากแต่จ้องมองมัน
ใช้ประกายตาที่เย็นเยียบราวกับมองดูซากศพซากหนึ่งจ้องมองมัน
คนที่จ้องมองมันก็คล้ายเป็นคนตายที่ปราศจากสำนึกของการมีชีวิต
ผู้หนึ่ง
ขณะที่ศัตรูปรากฏกาย ปีศาจกระบี่ก็ถูกร่างแหคลี่คลุมไว้
มันคิดรุดไปช่วยเหลือ พลันได้ยินเสียงตึกตราหนึ่ง คล้ายปรากฏ
ใบเพลาะหนึ่งร่วงหล่นลงจากหลังคาห้อง ตกลงบนโต๊ะ
คลับๆคล้ายวัตถุสิ่งของมากกว่าผู้คน
แต่ว่ามันกลับเป็นคน
ศัตรูผู้หนึ่งเป็นคน
ศัตรูที่คล้ายห้างคาวสีดำตัวหนึ่ง
ภูตกระบี่พอพบเห็นคนผู้นี้ รู้สึกมีพลังความเย็นคุกคามคน หัวใจถึง
กับเย็นเฉียบ
กระบี่ในมือมันเยียบเย็นยิ่งกว่า
ตัวมันแฝงกลิ่นกายภูตผี
กระบี่ของมันมีกลิ่นอายภูตผียิ่งกว่า
มันเร่งเร้าพลังกระบี่ แต่กระบี่แรกไม่ได้แทงใส่ผู้คน หากทว่าแทง
ไปโคม
โคมบนโต๊ะ
กระบี่แรกของมันไม่ได้ใช้คมกระบี่ หากแต่ใช้ออกด้วยลมกระบี่
ลมกระบี่กระโชกโคมไฟบนโต๊ะดับไป

จากนั้นมันค่อยใช้กระบี่
กระบี่ของมันเป็นสีดำ หลอมกลืนเข้ากับรัตติกาล
ตัวมันดำยิ่ง
ผมเผ้าดกดำ
สวมใส่ชุดสีดำ
บวกกับกระบี่สีดำในมือมัน ผู้ที่ประมือกับมัน คล้ายกับต่อสู้กับภูต
ร้ายที่สิงสถิตอยู่ในรัตติกาลตนหนึ่ง

แต่คราครั้งนี้มันเผชิญกับคู่มือที่คล้ายมารวิกาลตนหนึ่ง
"มารวิกาล" ผู้นี้โน้มตัวโถมเข้ามา ขยับศอกชักขวานออกมาเล่มหนึ่ง
มันจามขวานใส่ภูตกระบี่
คนที่ใช้ขวานย่อมเป็นเจ้าสำนักอสนีบาตสุ้ยก้วง
ขวานกระบี่ปะทะกันเจ็ดแปดครั้ง สะเก็ดไฟที่แลบกระจายก็เป็นสีดำ
สิบห้ากระบวนท่าให้หลัง ขวานรุกไล่กระบี่ถอยร่น
ร่างของสุ้ยก้วงม้วนจู่โจมออกดุจพายุหมุนทอบหนึ่งจากนั้นตวาดก้อง
ชัดขวานหลุดจากมือ

คมขวานทำลายร่างแหเข้าไป จามใส่ทรวงอกผู้หนึ่ง ตรึงคนติดกับ
ผนังห้อง

ได้ยินเสียงแผดร้องราวกับถูกเปลวไฟจี้ใส่ วัตถุที่ถูกขวานจามใส่ขยับ
ดิ้นรนอยู่หลายครา บังเกิดเป็นเสียงดังแหลมเล็กเสียดประสาท

แต่นั่นเพียงเป็นชุดยาวตัวหนึ่ง
ชุดยาวสีดำตัวหนึ่ง
คนเล่า?
คนอยู่ด้านหลัง
ด้านหลังของสุ้ยก้วง
อื้อทอเอี่ยมฝึกปรือวิชาภูตกระบี่บนภูเขาคุนลุ้น มีเพลงกระบี่ละลิ่ว

แต่งพลิ้ว ภูตเทพยากหยั่งคาด

ภูตกระบี่เป็นภูตผีแห่งกระบี่อย่างแท้จริง

แต่มันเผชิญกับผีอมโรค

เป็นนักรบที่ถูกโรคภัยเคี่ยวกรำจนเหลือแต่คราบร่างอันว่างเปล่า

อื้อทอเอี่ยมที่คล้ายภูตผี เผชิญกับสุ้ยก้วงที่คล้ายผีตายซาก

ผู้ใดกลายเป็นภูตผีก่อน?

ภูตกระบี่ทลบวูบไปด้านหลังสุ้ยก้วง

กระบี่ของมันบรรลุถึงก่อนท่าร่าง แทงกระบี่ใส่ขอกรักแร้ข้างซ้ายของสุ้ยก้วง

ที่มันใช้ออกเป็นกระบี่แห่งภูตผี ดังนั้นทุกกระบี่ล้วนแทงใส่ "ตำแหน่งผีสาง"

มิคาดได้ยินเสียงดัง กระบี่แทงถูกเป้าหมาย แต่มิใช่กระดูกมิใช่เลือดเหลือ ไม่มีโลหิตไหลหลั่ง ไม่มีเสียงแผดร้องคร่ำครวญ กลับบังเกิดเสียงโลหะปะทะ สะเก็ดไฟแลบกระจาย

ทั้งนี้เพราะปลายกระบี่ของมันแทงใส่ขวาน

...ในชุดชนสัตว์อันหนาหนักนั้น ไม่ทราบซ่อนไว้ด้วยขวานกี่เล่ม?

อย่างน้อยที่ได้รักแร้มีอยู่เล่มหนึ่ง

กระบี่ของมันจึงแทงใส่ขวาน

สุ้ยก้วงพลิกข้อมือวูบ ก็ชักขวานออกถือมั่น

ตัวขวานสะท้อนประกายเยือนเยียบ กลับสะท้อนจากประกายเย็นเยียบในดวงตามัน

แสงโคมดับไปแล้ว

ต่อให้เกิดประกาย ก็ไม่สว่างจ้า

แต่สองตาของสุ้ยก้วงกลับเปล่งประกายในความมืด

เป็นประกายสีเขียวปัด
นี่เป็นประกายอันใด? แสงสว่างอันใด? มาจากพลังขุมใด?
พลังที่ชักนำผู้คนไปสู่ความตาย และมาจากความตาย
นั่นเทียนสำนึกความตาย มิใช่ความคิดต่อสู้
ความคิดต่อสู้เป็นพลังและความคิดของการมีชีวิตช่วงชิงชัยชนะ สำนึกความตายมีแต่ทำลายล้าง ไม่มีเจตนาอื่นอีก
แม้กระทั่งตัวเองมีชีวิตสิบไปหรือไม่ล้วนไม่สำคัญ
ประการสำคัญคือมันต้องการให้ท่านตาย ท่านก็มิอาจไม่ตาย
ขวานอีกเล่มหนึ่งบินคว้างออกไป
ภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยมส่งเสียงร้องราวภูตคร่ำครวญ ฟาดฟันกระบี่ออก
กระบี่สีดำฟันใส่ขวานปีศาจ
สภาพที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ภูตกระบี่บังเกิดขึ้นในบัดดล
ลุ้ยก้วงชูบผอมแห้งกรัง
คล้ายปีศาจโรคปอดผู้หนึ่ง
มือของมันก็ผอมชูบดุจขานก ข้อมือขนาด.ท่าปากถ้วยที่ใช้เซ่นไหว้เทพเจ้า หลังมือมีเอ็นเขียวขึ้นโปน
มันใช้มือเช่นนี้ซัดขวานเล่มหนึ่ง
เป็นขวานขนาดเล็ก
ส่วนภูตกระบี่ทุ่มเทพลังสิบส่วนใส่กระบี่ ดมกระบี่ฟาดฟัน บังเกิดเสียงปานภูตคร่ำปีศาจครวญ กระบี่นี้ขนานนามภูตฟันเจ็งคุ้ย*ฟันใส่ขวานอย่างถนัดถนี่
ผลปรากฏว่าขวานบิน
กระบี่ปันสลาย

---

*ภาษาจีนกลางอ่านว่าจงขุย เป็นเทพเจ้าปราบปีศาจของจีนหมุนตัวจากไป

กระบี่นี้กลับไม่อาจต้านทานขวานไว้ได้ ปันสลายเป็นเข็มนับพันเล่ม
มิใช่พันชิ้น หากแต่กลายเป็นพันเข็ม
เข็มสีดำเล็กละเอียดเป็นเส้นสาย ยังสาดพุ่งใส่สุ้ยก้วง
นี่คือเพลงกระบี่ภูตผีของภูตกระบี่
เข็มนับพันถล่มพุ่งใส่สุ้ยก้วง
ทุกเข็มแทงทะลุหัวใจ
ทุกเข็มปลิดชีพคร่าชีวัน
สุ้ยก้วงพลันเคลื่อนไหวประการหนึ่ง
ตลอดทั้งร่างของมันพลันบิดกระตุก ม้วนเป็นเกลียว ม้วนตัว
วนกับพายุหมุน
มันพอม้วนตัว ชุดขนสัตว์ที่สวมใส่ก็ม้วนตาม บังเกิดเป็นกระแสลม
หอบหนึ่ง
พร้อมกันนั้นประกายเย็นเยียบวูบหนึ่งแวบขึ้น
มันชัดขวานบินออกอีกเล่มหนึ่ง
ชุดขนสัตว์หนาหนัก เข็มแทงไม่เข้า
พายุหมุนยังม้วนกวาดเข็มกระบี่ร่วงหล่นหมดสิ้น
...แต่ว่าภูตกระบี่สามารถหลบรอดจากการตอบโต้ของสุ้ยก้วงหรือไม่?
ภูตกระบี่ไม่มีกระบี่แล้ว
มันส่งเสียงราวภูตกู่ร้อง รับขวานบินด้วยมือเปล่า
ไม่มีผู้ใดทราบว่ารับไว้ได้หรือไม่ เพียงทราบว่าขวานร่วงหล่นลง
เฉียดฉิวกับพื้น ภูตกระบี่กลับหมุนตัวจากไป
มันไม่ต่อสู้สืบต่อ
หากแต่หนีอย่างสุดชีวิต
มันพุ่งปราดออกไป พุ่งชนประตูพังทลายพุ่งผ่านทางระเบียง ถลา
ลงสระน้ำ ทิ้งตัวลงที่นอกกำแพงล้อม ค่อยหยุดพักหอบหายใจ

มิดาดยามนั้น สุ้ยก้วงดวัดมือกลับหลัง ชัดออกอีกขวานหนึ่ง ขวานนี้พุ่งผ่านประตูทางระเบียง อ้อมผ่านสระน้ำ ทลายกำแพงล้อม ปักฉึกใส่ร่างภูตกระบี่

ภูตกระบี่ยังคิดถลันหลบหลีก

มันได้ยินกำแพงล้อมบังเกิดเสียงดัก ก็รีบถลันปราด ถลันหลบจากจุดสำคัญ ขวานบินเพียงปักใส่กระดูกแขนข้างซ้ายของมัน

พริบตานี้ ภูตกระบี่ไม่รู้สึกเจ็บปวด

และไม่หวาดกลัว

มันไม่ทันครุ่นคิดอันใด เพียงบังเกิดความคิดประการหนึ่ง

...ชีวิตคนที่แท้มีวัฏสงสารหรือไม่?

ก่อนหน้านี้มันเป็นภูตกระบี่ ไม่เชื่อเรื่องวัฏสงสาร จะอย่างไรตายแล้วไม่ทราบอันใด มีหรือไม่ล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

ดังนั้นมันไม่เห็นว่ามีวัฏสงสาร

มันยังหวั่นเยาะผู้อื่น คิดหวังมผลสนองว่าดหวังผลรับ จึงเชื่อวัฏสงสาร

แต่พริบตานี้ มันมุ่งหวังว่ามีเรื่องของวัฏสงสารจริงๆ

...ไม่เช่นนั้นมันต้องตายแล้ว ไม่ทราบอันใดแล้ว ไม่มีทุกสิ่งแล้ว

อย่างน้อยไม่มีวัฏสงสาร ก็ต้องมีผีสาง

ทั้งนี้เพราะมีผีสางก็มีเทพเจ้า มีเทพเจ้ามีผีสาง ยังกลัวไม่มีคนหรือ?

หากยังเป็นผู้คน ก็ต้องมีวัฏสงสาร

...ผู้ที่คิดมีชีวิตสืบต่อ ไม่คิดใคร่ตาย จึงมุ่งหวังมีวัฏสงสาร

มันมีความรู้สึกแต่เพียงนี้

มันตายแล้ว

ขวานนั้นแม้เพียงจามใส่กระดูกแขนของมัน แต่หลังจากนั้นบังเกิดเป็นพลังกระแทกกระเทือน กระแทกทำลายกระดูกเส้นเอ็นทั่วร่างของมัน

ฅล้ายเดาะทำลายน้ำแข็งก้อนหนึ่ง หรือคล้ายกับก้อนหินก้อนหนึ่งชัดต้อ
าวดเคลือบใบหนึ่ง

มันตายใต้ขวานบิน

แต่ในเรือนรำลึกอดีตไม่เพียงมีแต่ลุ้ยก้วงที่ใช้ขวานบินคนเดียว

ยังมีผู้คนขบวนหนึ่ง

อย่างน้อยสุ้ยชิก สุ้ยชก สุ้ยคา สุ้ยอะ ต่างใช้ออกด้วยขวาน

ฮำแฮยิ่ง

นี่เป็นคำรำพึงในใจของปีศาจกระบี่ชุนอี่กู่ แต่ไม่กล้าร่ำร้องจากปาก

มันไม่ยอมรับการจับกุม

มันสู้เยี่ยงสัตว์จนตรอก

กระบี่ของมันไม่ได้ตั้งรับ หากแต่รุกไล่มิหนำซ้ำยิ่งรุกยิ่งรวดเร็ว

มันมิอาจไม่เร่งเร็ว ทั้งนี้เพราะเชือกวิเศษซ่อนแผ่นเหล็กของจูยู่สี

กับม่านมู่ลี่ดั่งฝันของหลีเซี่ยวกิกพัวพันมันเอาไว้มุ่งใส่จุดชีวิตจุดสำคัญของมัน

มันยังอยู่ในร่างแห ได้แต่ต่อสู้ชนิดหลังพิงฝา

ดีที่ยามนั้น กำลังหนุนในเรือนรำลึกอดีตมาถึงแล้ว .

จูยู่สีกับหลีเซี่ยวกิกปลีกตัวออกไปยันศัตรูไว้ มิให้พวกมันเข้าสู่

เรือนรำลึกอดีต

ปีศาจกระบี่ชุนอี่กู่รู้สึกว่าพลังกดดันผ่อนคลายลง

จากนั้นมันพบว่านี่มิใช่ความโชคดี หากแต่เป็นโชคร้าย

จูยู่สีกับหลีเซี่ยวกิกพอล่าถอย ปรากฏผู้คนอีกสองคนเข้ามาแทนที่

หนึ่งในสองถือทวน เฝ้าจับจ้องคุมเชิง จนบัดนี้ยังไม่ลงมือ

อีกคนหนึ่งสู้กับมันด้วยมือเปล่า

คนผู้นี้ใบหน้าซีกหนึ่งดำซีกหนึ่งขาว พลังฝ่ามือแปลกประหลาด

ท่าร่างลี้ลับพิสดาร

ขณะเดียวกัน สุ้ยซิกและพวกทั้งสี่ตวาดก้อง ชัดขวานบินออก
ขวานขนาดเล็กที่เหินบินสี่เล่ม แยกย้ายฟันใส่แขนขาของมัน
ปิศาจกระบี่ร้องเสียงแหลมเล็ก ใบหน้าผมเผ้า ชนคิ้ว ดวงตา ริมฝีปากล้วนขาวซีด
มันพุ่งขวับคราหนึ่ง ก็มุดฝ่าออกจากอัสนีฟ้าร่างแหดิน
นั่นเป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้
ไม่มีผู้ใดสามารถเล็ดลอดออกจากร่างแห
นอกจากเป็นภูตผีปิศาจ
ซุนอี่กู่เป็นปิศาจ
มันเป็นปิศาจกระบี่
มันใช้ออกด้วยไม้ตายประจำตัว นามเสือขาวปะทะชน โถมทะลวงออกจากร่างแห แต่ก็สูญเสียพลังลมปราณ พลังฝีมือลดทอนลงมากหลาย
คนใบหน้าซีกหนึ่งดำซีกหนึ่งขาวคือเตียถั่ว
เตียถั่วพลันลงมือ
มันใช้มือซ้ายขวาหนีบประกบกระบี่ที่ลี้ลับดั่งภูตผีเล่มนั้นเอาไว้
ปิศาจกระบี่รู้สึกมีพลังประหลาดหนึ่งตรงหนึ่งย้อนแล่นจู่โจมเข้ามาได้แต่โคจรพลังต่อต้าน
มันไม่ต่อต้านยังพอทำเนา พอทำการตอบโต้ พลังประหลาดนั้นกลับดูดซับหล่อหลอมพลังของมัน จากนั้นกระแทกสะท้อนกลับมาอย่างรุนแรง
ปิศาจกระบี่ได้แต่ทิ้งกระบี่
ไม่ทิ้งกระบี่ ได้แต่ทิ้งชีวิตเอาไว้
ชีวิตไม่อาจละทิ้ง
แต่กระบี่ละทิ้งได้
ละทิ้งกระบี่หนึ่ง สามารถใช้กระบี่เล่มอื่น เท่ากับรอคอยโอกาสช่วงชิงกลับมาต่อสู้ใหม่

แต่มันเพิ่งละทิ้งกระบี่ สูญเสียอาวุธชั่วคราว

พลังใหม่ยังไม่ก่อเกิด ความคิดต่อสู้ไม่ทันปลุกปลอบขึ้น ปรากฏ
ท งนเล่มหนึ่งแทงสวบมาถึง

มันไม่ทันหลบหลีก ไม่ทันมีปฏิกิริยาใด

มันถูกทวนทิ่มแทงล้มลง

ฝ่ายตรงข้ามไม่ได้ใช้ปลายแหลมของทวน หากแต่ใช้ด้ามทวนทิ่ม
แทงใส่จุดเส้นของมัน

ดังนั้นปีศาจกระบี่ที่โดมออกจากร่างแห กลับถูกสยบจุดส้มระทวยลง

คนเสือกแทงทวนคือชุนฮื้อ

ชุนฮื้อที่เป็นลูกหลานรอบนอกของสมาคมทวนวิเศษปากใหญ่
ตระกูลชุนมณฑลชานตุง

ปีศาจกระบี่ชุนอี่กู่ล้มลง

เซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วเล่า?

เซียนกระบี่แม้มีชื่อว่าฮุ่งโต่ว (ต่อสู้) กลับไม่ต่อสู้

มันละทิ้งตั้งแต่แรก

...การต่อสู้พอเปิดฉากขึ้น มันพอเห็นปีศาจกระบี่ตกอยู่ในร่างแห
ภูตกระบี่ตกเป็นเบี้ยล่างมันก็ชักเท้าหลบหนี

หลบหนีชนิดที่ว่าหนีไปได้เร็วเท่าใดก็เร็วเท่านั้น

คนหาได้ต่อสู้สมชื่อไม่

กระเบื้องหลังคาแตกทำลาย ร่างแหคลี่คลุมลง ศัตรูทิ้งตัวตามลงมา
มันก็หมายตาช่องแตกบนหลังคานั้น พุ่งทะยานขึ้นไป พอขึ้นถึงบนหลังคา
ขณะจะทุ่มเทฝีเท้าวิ่งหลบหนี พลันเห็นที่ชายคาตึกยืนไว้ด้วยคนชุดขาว
มือข้างเดียวถือกระบี่คล้ายหยกขาวเล่มหนึ่ง จ่อปลายกระบี่ใส่มัน

คล้ายกับว่ายืนเอยู่เป็นเวลานาน น้อมรออยู่นานปี เป็นเหตุให้

แขนเสื้อข้างหนึ่งว่างเปล่า

เชียนกระบี่พอเห็นคนผู้นี้ หัวใจคล้ายตกวูบลงยังถนนเบื้องล่าง

มันได้ยินชื่อคนผู้นี้

มันไม่ต้องการพบกับคนผู้นี้ โดยเฉพาะเวลานี้

มันถึงกับคิดกลับเข้าห้อง ต่อสู้กับคนที่คล้ายค้างคาวมหึมานั้นต่อยดีกับคนที่ถือร่างแหทั้งสี่ หรือคนหน้าซีกหนึ่งดำซีกหนึ่งขาว โดยไม่ต้องการประมือกับคนแขนเดียวบนหลังคาห้องผู้นี้

แต่ตอนนี้ มันคิดกลับเข้าห้องก็ทำไม่ได้แล้ว

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่า ตอนนี้ขอเพียงชะล่าเลินเล่อแม้แต่น้อย ตัวมันต้องจบสิ้นชีวิตไป

เหตุผลคือคนผู้นี้เมื่อชักกระบี่อย่างนั้นคืนนี้มีจุดจบเพียงประการเดียว

นั่นคือใช้กระบี่ของท่านฆ่ามัน หรือว่ามันปลิดชีวิตท่านใต้คมกระบี่

จุดจบล้วนเป็นเช่นเดียวกัน

คือตาย

ขึ้นอยู่กับว่าท่านตายหรือเป็นมันสิ้น?

คนชุดขาวยืนอยู่ใต้แสงจันทร์ขาวนวล

เขาไม่ได้เงยหน้าขึ้น จากหน้าด้านข้างของเขา มองเห็นคิ้วเรียวที่ชี้เฉียงจรดจอน ได้ยินเขากล่าวว่า

"ไม่ต่อสู้แล้ว?"

เชียนกระบี่ได้แต่ต่อสู้

ซึ่งความจริง ตอนนี้มันไม่ได้ "ต่อสู้" หากแต่กำลัง "ดิ้นรน"

ชือแปมันต้องการให้มันต่อสู้เพื่อความก้าวหน้า จึงตั้งชื่อมันว่าโง้วฮุ่งโต่ว แต่การต่อสู้เป็นเรื่องราวที่ยากลำบาก มันมีนิสัยเกียจคร้านเพองกระบี่ของมันเน้นที่สำนึกกระบี่ ไม่ขยันหมั่นเพียรเท่าที่ควร พี่น้องของมันหัวร่อเยาะมันไม่สมชื่อ มันกลับโต้แย้งว่า

"ผู้ใดว่าเราไม่สมชื่อ? อย่าลืมว่าเราแซ่โง้ว"

มันเป็นชาวกวางตุ้ง แซ่โง้วอ่านออกเสียงว่าอึ่ม พ้องกับคำว่าอึ่มที่แปลว่าไม่ ดังนั้นชื่อแซ่ของมันแปลว่าไม่ต่อสู้

แต่ตอนนี้มันไม่มีหนทางถอย

ได้แต่ต่อสู้ดิ้นรน

การต่อสู้เพื่อความก้าวหน้าเป็นความสวยงาม

ขั้นตอนแห่งการต่อสู้บากบั่นยังประทับใจยิ่งกว่าตอนพบความสำเร็จ

การดิ้นรนไม่ใช่

การดิ้นรนรังแต่อกสั่นขวัญแขวน

เซียนกระบี่ชักกระบี่ของมัน

เสียงชักกระบี่ดังสดใสกังวาน

มันใช้ท่วงท่ามนุษย์เซียนชี้ทาง จ่อจี้ใส่คนชุดขาวแต่ไกล

บนหลังคาลมพัดแรง

กระบี่อยู่ในสายลม คนอยู่ในสายลม ชายเสื้อพัดพลิ้วในสายลม

เซียนกระบี่ใต้แสงจันทร์ เกลับคลับคล้ายมนุษย์เซียนที่จะเหาะเหินไปตามลม

คนชุดขาวยังคงไม่เคลื่อนไหว

ยังไม่ชักดาบเงยหน้าขึ้น

กระบี่ในมือยังจ่อจี้ใส่มัน

ยืนประจันชั่วขณะ เซียนกระบี่ตวาดว่า

"เป็น'ร ผู้แซ่เซ็ก ท่านเมื่อกล้าบุกจู่โจมสถานที่นี้ กลับไม่มีกำลังวังวัญลงมือต่อเราหรือ?"

คนชุดขาวคือเซ็กเสียวเซียง

เซ็กเสียวเซียงยังมองดูมือของตัวเอง

มือของเขาทั้งขาวทั้งสวยงาม

นี่ไม่คล้ายเป็นมือของนักบู๊ผู้หนึ่ง

มือของเขาจับกระบี
นั่นก็ไม่คล้ายเป็นกระบี่ที่ฆ่าคน
เช็กเสียวเชียงไม่เคลื่อนไหว
หากบอกว่ามีความเคลื่อนไหว ปลายกระบี่ของเขาคล้ายลดต่ำลง
แต่ลดต่ำลงอย่างเชื่องช้า
มิหนำซ้ำลดต่ำลงทีละเล็กทีละน้อย หากไม่สังเกตดู ยากที่จะดูออก
...เป็นมือของเขาเมื่อยล้า หรือว่ากระบี่ของเขาหนักเกินไป?
เซียนกระบี่เห็นว่ามันไม่อาจรอต่อไป
และไม่สมควรรอต่อไป
มันตวาดคำ "ลงมือเถอะ" สืบเท้าออกไปสามก้าว เปลี่ยนเป็นยืนาเดียวด้วยท่วงท่ากระเรียนอวยพรวันเกิด ปลายกระบี่จ่อจี้ใส่เช็กเสียวเชียงยตรง ประกบนิ้วซ้ายทำท่า ได้เท้าแฝงท่วงท่ารุกไล่
คล้ายกับขอเพียงสายลมหนุนส่ง มันสามารถใช้กระบวนท่าใช้กระบี่มแทงศัตรูเป็นรูกระบี่จนปรุพรุน
แต่เช็กเสียวเชียงยังไม่เคลื่อนไหว
อย่างมากเพียงแต่ปลายกระบี่ลดต่ำลงต่อไป
เซียนกระบี่ไม่มีช่องว่างจู่โจม ดังนั้นตวาดว่า
"ปีศาจขวัญอ่อน เสียเวลาสูญเปล่าอันใด?"
มันสลับเท้าตามตำแหน่งของดาวทั้งเจ็ด กระบี่คล้ายมังกรท่องมุนตัวใช้ออกด้วยท่วงท่าเหล่าเซียนตั้งขบวน
กระบวนท่านี้แฝงการตั้งรับเจ็ดส่วน รุกไล่อยู่สามส่วน ห่างจากเช็ก-ไขวเชียงเพียงสามก้าว หากฝ่ายตรงข้ามยังไม่เคลื่อนไหว มันจะพลิกแพลงป็นท่าที่สี่นามเทพธิดาโปรยบุปผา กระบี่แปลงเป็นดาวกระบี่นับร้อยทงใส่จุดสำคัญทั่วร่างของเช็กเสียวเชียง
ของเพียงฝ่ายตรงข้ามถูกแทงใส่หนึ่งกระบี่ต้องล้มลงแน่นอน มาตร

เปิดป้องต้านรับกระบี่ไว้ ยังมีกระบี่นับร้อยโถมแทงตามติด ต้องโค่นเศัตรู
มลงในอึดใจเดียว

ประการสำคัญคือ ไม่ว่าใช้กระบวนท่าเปลี่ยนกระบวนท่า ตั้งรับ
เรือรุกไล่ ล้วนแฝงกลิ่นอายมนุษย์เซียน

กระบี่ของมันบรรลุถึงสำนักเซียน

น่าเสียดายที่มันมิใช่เซียนวิเศษ

ดังนั้นมันได้แต่กลายเป็นภูตผี

เซียนกระบี่เปิดฉากรุโจมแล้ว ท่วงท่าของมันสวยงาม มิหนำซ้ำรุก
ล่เจ็ดส่วน ตั้งรับอยู่สามส่วน หากลงมือประสบผล จะทิ่มแทงสังหารฝ่าย
รงข้ามได้คมกระบี่ หากเห็นผิดท่า ก็สามารถเปลี่ยนเป็นตั้งรับ

สภาวะกระบี่ของมันบรรเจิดเฉิดฉัน ประดุจเซียนเหินใต้แสงจันทร์
ดยเฉพาะขณะที่ใช้กระบี่ สีหน้ามันเปี่ยมอารมณ์ความรู้สึก คล้ายเคลิบเคลิ้ม
ล้ายคึมคำ คล้ายมึนเมาคล้ายงมงาย

มันงมงาย

กระบี่กึงมงาย

กระบี่แฝงสำนึกเซียน

คนแฝงกลิ่นอายมนุษย์เซียน

แต่เชิกเสียวเชียงไม่งมงาย

เชิกเสียวเชียงใต้แสงจันทร์งามราวกับเทียนไขที่ส่องแสงยามราตรีกาล
าตรว่ากระบี่ของเขาลดต่ำลง แต่เพียงดูจากท่วงท่าถือกระบี่ของเขาก็ทราบ
า คนผู้นี้ยินยอมเป็นหยกแหลกลาญ ไม่ขอเป็นกระเบื้องสมบูรณ์

เชิกเสียวเชียงดีโต้แล้ว

ดำเนินการตอบโต้ต่อท่าจู่โจมของฝ่ายตรงข้าม

แต่หากบอกว่านี่เป็นการตอบโต้ของเชิกเสียวเชียง สมควรบอกว่า

"ประหลาดจนเหลือเชื่อ" จึงถูกต้อง

ทั้งนี้เพราะเช็กเสียวเชียงไม่ได้ตอบโต้ต่อศัตรูของเข
หากแต่จ่อจี้ปลายกระบี่ใส่กระเบื้องหลังคา
กระเบื้องหลังคาเป็นสิ่งไม่มีชีวิต
ผู้ที่จู่โจมโหมใส่เขาเป็นผู้คน
เป็นเชียนกระบี่ไร้วรุ่งโรจน์

เขาไม่รับมือกับท่าจู่โจมของเชียนกระบี่ กลับท
หลังคาที่ตัวเองยืนหยัดอยู่

นั่นเป็นเพราะเหตุใด?

ไม่เพราะเหตุใด

เพราะเพื่อตอบโต้ เพื่อสังหารศัตรู

มาตรว่าเป้าจู่โจมของเขาเป็นกระเบื้องหลังคา แต่
เดียวกับการดำรงชีวิตของคน

คนผู้หนึ่งเล่าเรียนหนังสือ เข้าสอบแข่งขัน แต่งงา
กระทั่งกำเนิดบุตรธิดา ดูไปไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำรงชี
เป็นจริง หากไม่มีสิ่งเหล่านี้ คงไม่มีชีวิตด้วยดี ไม่มีชีวิตอ
และไม่มีชีวิตอยู่สืบไป

เพลงกระบี่ของเช็กเสียวเชียงในตอนนี้ก็เช่นเดียวกัน

อย่างน้อยเป็นหลักเหตุผลเดียวกัน

เป็นหลักการเดียวกัน

ปลายกระบี่ของเช็กเสียวเชียงแผ่พุ่งประกายสีขาวสา

เสียงฉี่เมื่อประกายกระบี่พวยพุ่งใส่กระเบื้องหลังคา

จากนั้นเป็นเสียงโครมเมื่อกระเบื้องหลังคายุบทล
เศษกระเบื้องร่วงพร่างพรู ขณะเดียวกัน ภูตกระบี่เพิ่งโถ
เช็กเสียวเชียง

หากเซ็กเสียวเซียงใช้กระบวนท่าต่อมัน มันเตรียมระวังป้องกันอยู่ก่อน

หากสภาวะจู่โจมของเซ็กเสียวเซียงรุนแรงเกินไป มันต้านรับไม่ได้ก็สามารถล่าถอย

น่าเสียดายมิใช่

เซ็กเสียวเซียงไม่ใช้กระบี่ต่อมัน

หากแต่แผ่พุ่งพลังกระบี่ใส่กระเบื้องหลังคา

กระเบื้องหลังคายุบทลายลง

มันเหยียบใส่อากาศธาตุ ร่วงลิ่วลงพร้อมกับเศษกระเบื้อง

เมื่อเป็นเช่นนี้เศษกระเบื้องผงผลีพุ่งใส่เสื้อผ้าสะอาดสะอ้านของมันและบังม่านสายตาของมัน

เซียนกระบี่ร้องเสียงแหลมเล็กคำหนึ่ง เสียกิริยาท่าทาง กรีดมือขวาดเท้าวุ่นวาย ร่ายรำกระบี่คุ้มครองกาย รีบร้อนเสาะหาที่หยั่งเท้า

กระเบื้องหลังคายุบทลาย

ผู้ที่ร่วงหล่นลงไม่เพียงมันคนเดียว

ยังมีเซ็กเสียวเซียง

ที่เซ็กเสียวเซียงแตกต่างกับเซียนกระบี่คือ

เซียนกระบี่ก้าวพลาดร่วงหล่นลง

ส่วนเขาตกวูบลงโดยที่เตรียมตัวอยู่ก่อน

เป็นการตกวูบลงที่เยือกเย็นจนแทบเป็นความอำมหิตชนิดหนึ่ง

รวมทั้งกระบี่ของเขา

รังสีการฆ่าฟันของเขา

เซ็กเสียวเซียงเพียงตกวูบลง ก็พลิ้วลงบนชายคาดีก แขนเดียวถือกระบี่สำหน้าเหว่ว้าอยู่บ้าง

คู่มือของมันกลับตกวูบลง

เชียนกระบี่ไม่สามารถต่อสู้ได้อีก
ถึงกับไม่สามารถดิ้นรนอีก
มันตกวูบลงตลอดเวลา คล้ายไม่เพียงตกวูบลงในห้อง ตกวูบลงก้นหุบเหว หากแต่ตกวูบลงถึงขุมนรก
โลกนี้มีขุมนรกหรือ?
คำถามนี้ผุดขึ้นในห้วงสมองเชียนกระบี่ตุจเดียวกับก่อนที่ภูตกระบี่จะจบชีวิต

ขณะที่มันตกวูบลง ก็ทราบว่าไม่อาจต่อต้านแข็งขืน
ทั้งนี้เพราะผู้ที่มันเผชิญหน้าเป็นศัตรูที่เป็นกบฏต่อโชคชะตา
เพลงกระบี่ที่มันเผชิญหน้าเป็นเพลงกระบี่ที่กบฏต่อโชคชะตา

บทที่ 4

ดำเนินแผนแฝนหลาย

ปฏิบัติการสำเร็จอุส่วง

หนึ่ง ลุ้ยก้วงที่ลึกลับดุจภูตพรายจู่โจมสังหารภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยม

สอง สี่ในแปดลูกหลานอสนีบาตใช้อสนีฟ้าร่างแหดิน บวกกับซุนฮื้อ และเตียถั่วคร่ากุมปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่เป็นผลสำเร็จ

สาม เซ็กเสียวเซียงใช้กระบี่ที่ทิ่มแทงใส่ความเป็นจริง ปลิดปลงสังหารเซี่ยนกระบี่โง้วฮุ่งโต่ว

หลังปฏิบัติการสำเร็จ หลีเซี่ยวกิก และจูยู่สีทำหน้าที่รั้งท้าย

ทั้งหมดล่าถอยออกจากเรือนรำลึกอดีตอย่างรวดเร็ว

เมื่อขามาพวกเขาประกอบด้วยเซ็กเสียวเซียง ลุ้ยก้วง ซุนฮื้อ เตียถั่ว จูยู่สี หลีเซี่ยวกิก ลุ้ยซิก ลุ้ยซก ลุ้ยคา ลุ้ยฮะ รวมสิบคน

ตอนขากลับเพิ่มเป็นสิบเอ็ดคน

คนที่ถูกคร่ากุมเป็นเชลย...ปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่

ทิ้งหมดคราคุมมันไปทำอะไร?

ในเมื่อฆ่าภูตกระบี่ และเชียนกระบี่ เหตุใดปล่อยให้ปิศาจกระบี่มีชีวิตอยู่เพียงลำพัง?

ปิศาจกระบี่ที่ถูกสยบจุดไว้ก็ไม่เข้าใจ

ตอนนี้มันเพียงหวังว่าไชคดีมีชีวิตสืบไป

...ตายดีมิสู้อยู่อย่างอัปยศ

หากแม้นตาย ก็ไม่มีทุกสิ่ง และไม่มีตลอดกาล ดังนั้นต้องมีชีวิตสืบไป

มันแม้ท่องยุทธจักรเป็นเวลานาน แต่ยามนี้ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้าย ค่อยได้คิดขึ้น

หากพบกับความล้มเหลว ขุนนางเพียงหมดสิ้นอำนาจ นักศึกษาเพียงแต่ตำแหน่งหลุดลอย พ่อค้าวาณิชอย่างมากล้มละลาย แต่ค่าตอบแทนที่นักสู้ผู้กล้าต้องจ่ายออกไปมักเป็นความตาย

ไม่ว่ามีอำนาจบาตรใหญ่ปานใด หากต้องจ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิตออกจะใหญ่หลวงไปแล้ว

แต่ตอนนี้มันค่อยได้คิดถึงข้อนี้

มันนึกเสียใจที่เหตุใดไม่ได้คิดแต่เนิ่นๆ?

มันหาทราบไม่ว่า ก่อนที่ผู้ดนจะเดินถึงขั้นนี้ จิตใจจะไม่คล้อยตาม

ต่อให้ได้คิดก็เป็นเช่นเดียวกัน

แก่นแท้ของชีวิตมักต้องผ่านความทุกข์โศก ค่อยเห็นซึ้งปรุโปร่ง

เชิกเสียวเชียงและพวกไม่ตรงไปยังตรอกน้ำหวานน้อย แต่แวะมาที่ร้านเฮ้วยชุนตึ้ง

ร้านเฮ้วยชุนตึ้งเป็นสถานที่ซึ่งเฮ้งเซี่ยวเจียะตรวจรักษาคนไข้และรักษาโรคฟกช้ำ

ก่อนหน้านี้ไม่นาน เหล่าผู้กล้าหลั่งโลหิตในที่นี้ จูเซี่ยวเฮีย ตั้งปุกเต็ง

ฝังปุกโป๊ยและพวกล้วนจบชีวิต

ทางการตราหน้าพวกมันเป็นโจรร้ายบุกปล้นลานประหาร แต่ชาวบ้าน
ร้านถิ่นกลับจารึกวีรกรรมของทั้งหมดไว้ในใจ

ยามค่ำคืนความครึกครื้นรวมอยู่ที่ตรอกกระเบื้อง ถนนกลางวิกาล และ
ถนนกางเกงเหลือง

ที่หน้าร้านย้วยชุนตั้งเงียบวังเวง หากจัดตั้งดอกนกแขกเต้ากระถาง
หนึ่ง มาตรว่าใต้แสงจันทร์สาดส่องเป็นสีเทา แต่ยังไหวโอนเอนท้าสายลม

ที่ข้างดอกนกแขกเต้ามีคน

เป็นชายหนุ่มตาสุกใสผู้หนึ่ง

มันอยู่ที่นี่ดล้ายรอคอยเป็นเวลานานมากแล้ว แม้แต่สีหน้ายังเคลือบ
คลุมด้วยธิสันวิกาลชนิดหนึ่ง

มันพอเห็นเช็กเสียวเซียงก็ประสานมือคารวะ

ในสายตาของมันมีแต่เช็กเสียวเซียง หามีบุคคลอื่นไม่

ในสถานการณ์รีบร้อนคับขันเช่นนี้ มันไฉนมารอคอยเช็กเสียวเซียง
อยู่ที่นี่?

ท่ามกลางความเป็นความตายเช่นนี้ เช็กเสียวเซียงไฉนอ้อมทางมา
พบกับมัน?

คนตาสุกใสเงยหน้าขึ้นในดวงตาดล้ายปรากฏประกายน้ำตา แต่สีหน้า
ยังสงบเยือกเย็นยิ่ง สุขสบายใจยิ่ง

ที่น่าประหลาดคือ ความสงบเยือกเย็นนี้เป็นความรู้สึกของ "หัวใจ
ตายด้าน" ความสุขสบายใจของมันดล้ายไม่ได้มาจากความ "เบิกบานใจ"

บุรุษหนุ่มตาสุกใสที่ดล้าย "ไม่มีหัวใจ" กล่าวว่า

"ในที่สุดท่านมาแล้ว"

เช็กเสียวเซียงใช้น้ำเสียงที่อ่อนโยนกล่าวอย่างแช่มช้าว่า

"ขออภัยที่ปล่อยให้ท่านรอนาน"

บุรุษหนุ่มตาสุกใสกล่าวถามว่า
"คืนนี้หรือ?"
เซ็กเสียวเซียงตอบว่า
"คืนนี้เอง"
บุรุษหนุ่มตาสุกใสระบายลมจากปากคำหนึ่ง กล่าวว่า
"หลังจากนี้ท่านจะเปิดเผยความจริงต่อผู้คนทั้งแผ่นดิน ข้าพเจ้าจะเป็นคนมีชื่อเช่นเดียวกับพวกท่านกระมัง?"

ดวงตาเซ็กเสียวเซียงทอแววให้กำลังใจอย่างเต็มเปี่ยม กล่าวว่า
"ท่านความจริงใช่ สักวันหนึ่งข้าพเจ้าจะสะลางให้แก่ท่าน"
บุรุษหนุ่มตาสุกใสยิ้มพลางกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเฝ้ารอคอยคืนนี้ตลอดมา...พวกท่านยังรออันใด?"
เซ็กเสียวเซียงผงกศีรษะ ยื่นมือที่มีอยู่เพียงข้างเดียวประคองมันตระเตรียมโลดแล่นเดินทาง
ทั้งหมดค่อยพบว่าคนผู้นี้ไม่รู้จักวิชาตัวเบา ไม่มีฝีมือติดตัว
บุรุษตาสุกใสพลันอุทานคำหนึ่ง หล้ายนึกได้อันใด ยังมีคำพูดจะกล่าว
เซ็กเสียวเซียงก็หยุดยั้งลง เขาคล้ายมีความอดทนต่อบุรุษหนุ่มผู้นี้เป็นพิเศษ
ทั้งยังห่วงใยกังวลเป็นพิเศษ
บุรุษหนุ่มตากลมโตพลันถามคำถามที่แปลกประหลาดประการหนึ่งว่า
"ท่านยังจำชื่อแซ่ของข้าพเจ้าได้หรือไม่?"
เซ็กเสียวเซียงตอบว่า
"จำได้"
บุรุษหนุ่มตากลมโตกลับกล่าวว่า
"ท่านลองบอกอีกเที่ยวหนึ่ง"
เซ็กเสียวเซียงไม่ถือสาหาความ กล่าวว่า

"ท่านเรียกว่าตั้งเนี่ยมจู"

บุรุษหนุ่มตากลมโตยิ้มออกมา ยิ้มอย่างเฉิดฉันดุจเดียวกับประกายจันเทร์

มันยิ้มพลางถามอีกว่า

"จำได้หรือไม่ว่าข้าพเจ้าเป็นคนพื้นเมืองใด?"

"คนพื้นเมืองฮุดซัวมณฑลกวางตุ้ง"

"บิดาเราคือ..."

เซ็กเสียวเชียงตอบในบัดดลว่า

"ตั้งเล่ย"

นี่เป็นชื่อที่พื้นเพธรรมดาชื่อหนึ่ง

แม้แต่ชื่อ "ตั้งเนี่ยมจู" ก็ไม่เคยได้ยินผู้คนเอ่ยถึง ในยุทธจักรคล้ายไม่มีบุคคลเช่นนี้อยู่ด้วย

แต่ในห้วงคับขันสำคัญเช่นนี้บุรุษหนุ่มผู้นี้กลับรบเร้าถามไถ่เซ็กเสียว-เชียงก็ตอบโดยไม่มีท่าทีขุ่นข้องรำคาญแต่อย่างไร

หากมิใช่ทั้งหมดยอมรับนับถือต่อเซ็กเสียวเชียง ตอนนี้คงอาละวาดออกมาแล้ว

จะบกระทั่งเซ็กเสียวเชียงเอ่ยชื่อบิดาของบุรุษหนุ่มผู้นี้ เตียถั่วค่อยหน้าแปรเปลี่ยนไป ดวงตาซุนฮ้อก็ทอประกายวูบหนึ่ง

ลุ้ยก้วงกลับแค่นเสียงคำหนึ่ง

เซ็กเสียวเชียงพลันถามคำถามเตียถั่วคำหนึ่งว่า

"ท่านยังจำรูปแบบของการกล่าววาจาของมันได้หรือไม่?"

"มัน" ที่ว่าหมายถึงปีศาจกระบี่ที่ถูกปิดสกัดจุดไว้

เตียถั่วตอบว่า

"จำได้"

เซ็กเสียวเชียงแสดงว่าพึงพอใจยิ่ง จากนั้นออกคำสั่งว่า

"นี่เป็นราตรีปลงพระชนม์ย่องเต้ พวกเราออกเดินทางเถอะ"

ยุยจงย่องเต้ซึ่งมีพระนามเดิมว่าเตี่ยกิกทรงวุ่นวายยิ่ง

มิใช่วุ่นวายกับราชการงานเมือง หากแต่ทรงวุ่นวายกับการหาความสุขสำราญพระทัย

ตอนแรกที่ขึ้นครองราชย์ พระองค์กลับตั้งพระทัยบริหารราชการแผ่นดิน ทรงดำริปฏิรูประบบราชการ เพื่อความสันติสุขของแผ่นดิน

แต่ช่วงเวลานี้กระชั้นยิ่ง

หลังจากนั้นพระองค์ทรงเกียจคร้าน ทรงละเลย หันไปแสวงหาความเกษมสำราญแทน

พระองค์ความจริงเป็นย่องเต้ ทรงมีพระราชอำนาจอย่างเต็มเปี่ยม ปรารถนาสิ่งใดก็ได้สิ่งนั้น ไยต้องลำบากลำบนปฏิรูป สุดท้ายผู้ที่เหนื่อยยากเป็นพระองค์เอง

มหาเสนาบดีฉั่วเกียก็กราบทูลสอพลอว่าย่องเต้เปี่ยมด้วยบุญญาธิการควรที่จะทรงพระเกษมสำราญ เป็นเหตุให้ราชสำนักฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยยิ่งกว่าเดิม

ยุยจงย่องเต้ทรงโปรดหินงามหลากสี ถึงกับจัดตั้งหน่วยงานเสาะหาหินงามโดยเฉพาะ หน่วยงานดังกล่าวฉวยโอกาสบุกรุกบ้านเรือนราษฎร เมื่อพบเห็นสิ่งของพึงตาต้องใจ ก็ริบเข้าเป็นของหลวง

ยังมีหินงามบางก้อนอยู่บนภูเขาสูงกลางทะเลลึก ทางการยังกะเกณฑ์ผู้คนขึ้นเขาไปขุดขนย้ายลงทะเลไปยังมหา หลังจากนั้นกะเกณฑ์ผู้คนขนส่งทั้งทางบกและทางทะเล สร้างความเดือดร้อนแก่ราษฎรอย่างแสนสาหัส

ในส่วนของยุยจงย่องเต้ พระองค์ทรงโปรดนิพนธ์ลำนำบทกวี ทั้งภาพวาดตัวหนังสือฝีพระหัตถ์ จนกระทั่งหญิงงามจากทุกสารทิศ

พระองค์ทรงเห็นว่า พระสนมสามพันนางในวังหลวงไม่เร้าพระทัยพอ

ทั้งนั้นประทาสหอนางโลม เสาะแสวงหาหญิงงามเมือง

เรื่องนี้ไม่มีผู้ใดกล้าทูลทัดทานพระองค์ ทั้งนี้เพราะขุนนางที่สัตย์ซื่อทั้งงาม ถูกขุนนางกังฉินกำจัดหมดสิ้น ผู้ใดกล้าทูลทัดทาน ผู้นั้นต้องประสบกะตากรรม

ในบ้านเมืองคงเหลือแต่จูก้วะซิงแซและพวกไม่กี่คน ที่นับเป็นบุคคลกันเที่ยงธรรม ช่วยกันประคับประคองสถานการณ์ไว้

ค่ำคืนนี้ฮุยจงฮ่องเต้ทรงเคลิบเคลิ้มกับใบหน้าอันงดงามของโบตั๋นขาวลี้ซือซือ ทอดพระเนตรยอดหญิงงามเมืองนางนี้กรีดกรายร่ายรำ ร้องเพลงขับกล่อม ดำริแต่เรื่องประโลมโลก หาได้คำนึงถึงความรุ่งเรืองเสื่อมโทรมของชาติบ้านเมืองไม่

แต่แล้วยามนั้น ลี้ซือซือหยุดการร่ายรำ สร้างความฉงนพระทัยแก่ฮุยจงฮ่องเต้จนตรัสถามว่า

"เหตุใดไม่ร้องต่อ?"

ลี้ซือซือจัดแจงเสื้อผ้า ทูลถามว่า

"ฝ่าบาทเสด็จมาครั้งนี้ ไม่ทราบนำกำลังมามากน้อยเท่าใด?"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงงงงันวูบหนึ่งจึงตรัสว่า

"เพียงนำคนสนิทสิบกว่าคนร่วมทาง"

ลี้ซือซือกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ในจำนวนนี้ ใช่มีมือดีหรือไม่?"

ฮุยจงฮ่องเต้ค่อยเข้าพระทัย ที่แท้หญิงงามเกิดความวิตกกังวล ดังนั้นตรัสว่า

"เรื่องความปลอดภัยอยู่ในความดูแลของท่านฉั่ว ไม่มีใดต้องวิตกกังวล"

ลี้ซือซือกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ฝ่าบาททรงทราบหรือไม่ว่า คืนนี้ที่ปากตรอกน้ำหวานเกิดเหตุการณ์

ไม่สงบขึ้น?"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสอย่างปลอดโปร่งว่า

"ท่านฉั่วกับแม่ทัพทังมิใช่จัดการจนเรียบร้อยแล้วหรือ?"

ลี้ซือซือช้อนตามองขึ้นไป ชี้มือไปที่ใบหู กล่าวเบาๆ ว่า

"แต่ว่าผู้อาภัพได้ยินเสียงอาวุธปะทะกันบนหลังคาห้อง"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงสดับเล็กน้อย พบว่ามีเสียงอาวุธปะทะกันจริงๆ พระพักตร์พลันแปรเปลี่ยนไป ตรัสว่า

"โจรกบฏที่บังอาจนัก...นี่จะทำอย่างไร?"

ลี้ซือซือทูลถามว่า

"ครั้งนี้ฝ่าบาททรงนำยอดฝีมือมาเท่าใด?"

"มีที่หนึ่ง (หมายถึงเจ่กเอี้ย) หลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว แม่ทัพทังหัวหน้าจู ยังมีเส้งโป๊ยและมือดีของมันอีกหลายคน"

"ซูบ้อยี่ไม่ได้มาหรือ?"

"คนผู้นี้ทูลปรามข้าอย่าได้มายังสถานเริงรมย์ข้าจึงไม่เรียกตัวมันมา"

ลี้ซือซือค้อนฮุยจงฮ่องเต้วงหนึ่ง กลับดึงดาบสั้นเบาบางคมกล้าจากในแขนเสื้อเล่มหนึ่ง

ฮุยจงฮ่องเต้สะท้านในพระทัย ตรัสเสียงสั่นสะท้านว่า

"...หญิงงามคิดทำอะไร?"

"ศัตรูประชิดใกล้ที่อยู่ของผู้อาภัพ คนของฝ่าบาทคงต้านทานไม่ได้ ขอทูลเชิญฝ่าบาทหลบเข้าห้องด้านใน ผู้อาภัพจะยันศัตรูเอาไว้ จูก้วะชิงแซมีหน้าที่รักษาความสงบในนครหลวง หากมีความเคลื่อนไหวผิดปรกติ คงส่งคนมาถวายการอารักขาเอง"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงทราบมาว่า ลี้ซือซือมิใช่หญิงงามเมืองธรรมดา พอสดับว่านางเสี่ยงตายถวายการอารักขา กลับดื้นดันพระทัยยิ่ง ก่อนที่จะเสด็จเข้าห้องด้านในของลี้ซือซือ ยังรับสั่งว่า

"หญิงงามระวัง หากคืนนี้ข้าปลอดภัย จะไม่ลืมความดีของเจ้า"
ลี้ซิอซือถือกระบี่สั้น ยิ้มอย่างเย็นชาวูบหนึ่ง
นางเพิ่มดื่มสุราร่วมกับฮ่องเต้
ดังนั้นใบหน้านางแฝงแววมึนเมาอยู่บ้าง
หากทว่าในใจนางบังเกิดเพลิงอำมหิต
เมื่อเป็นเช่นนี้ ยิ่งงามเฉิดฉันกว่าเดิม

นางใช้ดาบสั้นเชี่ยผลส้มที่จัดวางอยู่ในถาดบนโต๊ะมาผลหนึ่ง
สีผิวของส้มสดใส
นางใช้มือขาวผ่องเรียวงามปอกเปลือกส้มออก เผยเห็นกลีบส้มที่
เหลืองส้มชุ่มฉ่ำ
นางห่อปากดูดน้ำในกลีบส้มคำหนึ่ง ทางหนึ่งรอคอย
เสียงสวบเมื่อกระเบื้องหลังคาถูกแกะออกหลายแผ่น วัตถุสิ่งหนึ่
ร่วงหล่นลงมา

ดูจากเงาร่างคล้ายกระเรียนคล้ายนกกระสา พังจากลุ่มเสียงคล้า
หนังสือเล่มหนึ่ง คล้ายกระดาษม้วนหนึ่งร่วงหล่นลงมา
แต่ว่ามิใช่
เป็นคนผู้หนึ่ง
คนชุดขาวผู้หนึ่ง
และกระบี่ของเขา
กระบี่คล้ายจันทร์นวล
คนเยียบเย็นกว่าแสงจันทร์
คนที่เยียบเย็นถามเสียงเย็นเยียบว่า
"คนอยู่ที่ใด?"
ลี้ซิอซือยังรับประทานส้มอย่างปลอดโปร่ง
มือของนางยังถือดาบ กล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ผู้ใด?"

คนชุดขาวกล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"ย่องเต้โฉด"

ลี้ซือซือหยุดการขบเคี้ยว แต่ยังไม่กลืนกลีบส้มลงไป ปากกล่าวว่า

"ส้มนี้น่ารับประทานยิ่ง"

ยามนั้นฮุยจงย่องเต้หลบหนีเข้าห้องส่วนตัวของลี้ซือซือทอดพระเนตรผ่านมุ้งปล่อยห้อยลงครึ่งหนึ่ง ทรงบังเกิดความรู้สึกหุ่นเคยและปลอดภัย ดังนั้นทรงมุดเข้ามุ้งไป

พระองค์ภาวนาให้ราชองครักษ์รีบมาถวายการอารักขา ทั้งสำนึกเสียพระทัยที่ไม่รับสั่งให้จูก้วะชิงแซจัดส่งผู้คนร่วมทาง มาตรว่าจูก้วะชิงแซชมชอบทำท่าขึงขัง ทูลทัดทานว่าที่นี้ไปไม่ได้ เรื่องนั้นทำไม่ได้ แต่ยังดีกว่าตอนนี้ตกอยู่ในอันตราย

ฮุยจงย่องเต้ ซ่อนพระวรกายในผ้าห่ม ในผ้าห่มยังมีกลิ่นหอมของลี้ซือซือหลงเหลือแต่พระองค์ไม่มีเวลาทรงสูดดม หากทว่าทรงสดับสุ้มเสียงผิดปรกติที่ห้องรับแขก

ก่อนอื่นเป็นเสียงแกะกระเบื้องหลังคา จากนั้นมีคนสนทนาโต้ตอบกัน ลี้ซือซือกล่าวว่า

"ส้มนี้น่ารับประทานยิ่ง"

ฮุยจงย่องเต้ฝันแย้มพระโอษฐ์...หรือว่าเหล่าโจรกบฏบุกเข้ามาเพื่อรับประทานส้ม? ซือซือช่างไม่รู้จักพูดจา อย่างน้อยกล่าววาจาผิดเวลาสถานที่

สุดท้ายพระองค์ทรงสดับสุ้มเสียงที่สมควรสดับ แต่กลัวสดับที่สุดเป็นเสียงการต่อสู้

เสียงปึงปังโครมคราม ต่อสู้อย่างดุเดือด

ฮุยจงย่องเต้ทรงคร่ำครวญในพระทัย...จบสิ้นแล้ว

...ซือซือไหนเลยเป็นคู่มือของโจรกบฏ?

...ซือซือพอจบสิ้น พระองค์คงยากรอดพ้นจากชะตากรรม

ลี้ซือซือพอกล่าวคำ "ส้มนี้น่ารับประทานยิ่ง" ก็ยื่นมือซ้ายส่งผลส้ที่แกะเปลือกออกต่อเช็กเสียวเซียง

สีหน้าเช็กเสียวเซียงปรากฏแววลี้ลับแฝงเลศนัย พลางสั่นศีรษะครหนึง

ลี้ซือซือพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

นางโยนผลส้มทิ้ง

ใต้แสงโคมสาดส่อง กลีบส้มคล้ายฝนสีเหลืองทองหอบหนึ่งปลิกระจายออาไป

อีกมือหนึ่งของนางยื่นส่งดาบออกไป

ดาบสั้นยิ่ง

คมดาบแหลมคม

ดาบจู่โจมใส่เช็กเสียวเซียง

มิใช่มุ่งใส่เช็กเสียวเซียง หากแต่จู่โจมใส่กระบี่ของเช็กเสียวเซียง

เหตุการณ์ประหลาดลี้ลับยิ่ง

ลี้ซือซือถือดาบสั้น ความจริงสมควรตั้งรับ มิใช่เปิดฉากรุต่อให้รุกจู่โจม สมควรมุ่งใส่จุดชีวิตบนร่างกายของเช็กเสียวเซียงจึงถูกต้อง

แต่นางกลับใช้ดาบสั้นเล่มนี้ กระทบกระแทกกับกระบี่จันทร์นวของเช็กเสียวเซียง

ที่น่าประหลาดยิ่งกว่าคือ เช็กเสียวเซียงก็ดำเนินการตอบโต้ในบัดค

วิธีการตอบโต้ของเช็กเสียวเซียงแปลกประหลาดยิ่งกว่า

เขาใช้กระบี่กระทบกระแทกกับดาบสั้นของลี้ซือซือไม่หยุดยั้ง

ดังนั้นเสียงดิงๆ ดังๆ ดังไม่ขาดหู หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ หนึ่งส้

หนึ่งยาวปะทะกันหลายสิบกระบวนท่า บนมวยผม คามเสื้อผ้าของเซ็กเสียว-เชียงแปดเปื้อนกลีบส้มซึ่งลี้ซือซือโปรยใส่เขา แต่ทั้งสองฝ่ายล้วนไม่ใช้ดาบกระบี่ใส่ร่างกาย ส่วนหนึ่งส่วนใดของกันและกันแต่ะย่างไร

พวกเขากำลังทำอะไร?

...นี่มีจิตเจตนาใด?

จิตเจตนาของพวกเขาคือ เมื่อ "ต่อสู้" ในระยะประชิดใกล้ ก็ใช้สุ้มเสียงที่เร่งร้อนแผ่วเบาชนิดหนึ่งสนทนาโต้ตอบกัน

ลี้ซือซือกล่าวขึ้นก่อนว่า

"ท่านคิดฆ่าคนจริงๆ?"

"คนผู้นี้สมควรฆ่า"

"แต่ข้าพเจ้าทำความตกลงกับพวกท่านว่าเพียงขู่ขวัญเขา บังคับให้เขากระทำเรื่องราวที่เอื้อประโยชน์สุขแก่แผ่นดิน แต่ไม่อาจทำร้ายเขา"

"เขาทำร้ายราษฎรอย่างแสนสาหัส พวกเรากลับไม่อาจทำร้ายย่องเต้โฉด"

"ตอนแรกที่ย่องเต้ขึ้นครองราชย์ ก็ดำริที่จะปฏิรูป เพียงแต่หลังจากนั้นถูกขุนนางกังฉินครอบงำ ทั้งนึกถึงแต่ความสุขสบาย หากพระองค์สามารถแก้ไข ชาติบ้านเมืองจะดีขึ้น"

"หากคิดแก้ไขให้ดีขึ้น ไม่ทราบมีผู้คนอีกมากน้อยเท่าใดต้องตกตายมิสู้ให้ข้าพเจ้าฆ่าทิ้งในกระบี่เดียว"

"หากแม้นท่านลงมือฆ่า สามารถสรรหาย่องเต้ที่ดีกว่านี้หรือไม่ หากไร้ซึ่งย่องเต้ ฉั่วเกียและสมัครพรรคพวกไยมิใช่เหิมเกริมกว่าเดิม เมื่อท่านลงมือฆ่า แทนที่จะเป็นเรื่องดี กลับกระทบถึงสถานการณ์โดยรวม"

เอ่ยถึงตอนนี้ ทั้งสองพากันตวาดคำหนึ่ง ใช้ดาบกระบี่กระทบติดต่อกันหลายคราว

ฮุยจงฮ่องเต้ซ่อนพระวรกายในผ้าห่ม ทรงสดับเสียงดาบกระ
กระทบกัน กลับดังเป็นจังหวะจะโคน พระองค์ทรงรอบรู้ด้านดนตรีการ เ
ฉงนพระทัยอยู่บ้าง

...เสียงดาบกระบี่กระทบกันไฉนเร็วช้าอย่างเป็นจังหวะ คล้ายท่
ทำนองที่บรรเลงร่วมกัน?

แต่พระองค์ยังทรงคลายพระทัยอยู่บ้าง

...อย่างน้อยซือซือยังยันโจรกบฏไว้ได้ ช่างไม่เสียทีที่โปรดปรานน

แต่หลังจากนั้นเสียงปะทะอาวุธเร่งร้อนกว่าเดิม ฮุยจงฮ่องเต้เ
ความร้อนพระทัย กลับใช้ผ้าห่มห่อหุ้มพระวรกาย มุดปราดไปใต้เตียง

ใต้เตียงคับแคบและมืดมิด

แต่ฮุยจงฮ่องเต้ทรงรู้สึกปลอดภัยกว่าเดิม อย่างน้อยศัตรูไม่เ
พระองค์ พระองค์ก็ไม่ทอดพระเนตรพบศัตรู

...พระองค์ไม่ได้ทอดพระเนตรพบศัตรู แต่ศัตรูไม่พบเห็นพระอ
หรือ?

เช็กเสี่ยวเซียงกับลี้ซือซือประทะดาบกระบี่เคะโต๊ะม้านั่งพลิกล้ม ป
ตวาดเบาๆ ว่า

"หากข้าพเจ้ายื่นกรานลงมือฆ่า ท่านจะลงมือปกป้องแน่นอน?"

ลี้ซือซือกล่าวโดยไม่ขบคิดว่า

"ใช่"

เช็กเสี่ยวเซียงตวาดเบาๆ ว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าไม่ฆ่า การมาของข้าพเจ้าครั้งนี้ ความจริงไม่คิดสังห
ฮ่องเต้"

ลี้ซือซือหยุดสภาวะดาบ กล่าวว่า

"ประเสริฐ ข้าพเจ้าเชื่อท่าน"

ไม่ทันขาดคำ ที่เบื้องนอกปรากฏแสงไฟสว่างวูบวาบ ประกายอาวุธแววับจับตา เสียงคนสับสนวุ่นวาย มีคนร้องดังๆ ว่า

"ฝ่าบาท ฝ่าบาท ทรงปลอดภัยหรือไม่?"

เพลงกระบี่ของเซ็กเสียวเชียงพลันเปลี่ยนแปร

เปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราดพิสดาร

จู่โจมใส่ลี้ซือซือ

ลี้ซือซือไม่ทันระวัง เสียงฉับเมื่อแขนเสื้อข้างซ้ายถูกกระบี่ตัดขาดไป

เซ็กเสียวเชียงหมุนตัวดังขวับ ยื่นมือรับเศษแขนเสื้อไว้ คลุมลงบนใบหน้า กล่าวว่า

"ขอหยิบยืมใช้แขนเสื้อแดงของหญิงงามอันดับหนึ่งแห่งนครหลวงเพื่อที่ระหว่างเช่นฆ่าสุนัขรับใช้ ยังได้ดื่มด่ำกับกลิ่นหอมยวนใจ"

พลันได้ยินเสียงโครม ประตูห้องถูกเตะเปิดออก ราชองครักษ์เจ็ดแปดคนโห่ร้องพลางโถมเข้ามา

เซ็กเสียวเชียงคลี่กระบี่เข้ารับหน้า

ลี้ซือซือเห็นชุดขาวของเขากระพือพัด เศษผ้าสีชมพูที่คลุมหน้าปลิวไสว ยิ่งขับเน้นขนคิ้วทั้งสองข้างคล้ายมีดดาบสีดำสองเล่ม

เขาขมวดคิ้วพลางลงมือ คล้ายกับการฆ่าคนเป็นเรื่องราวที่เศร้าเสียใจประการหนึ่ง

ส่วนเขาเป็นผู้วิปโยคคนหนึ่ง

...คนผู้นี้สมควรมีความในใจที่เศร้าเสียใจมากหลาย

คนที่มีความหลังที่เศร้าเสียใจ ต่อให้เบิกบานใจกว่านี้ หัวคิ้วก็ยากคลายออก

กระบี่ของผู้วิปโยคกลับเป็นกระบี่ทำร้ายคน

เหล่าราชองครักษ์พอโถมเข้ามา ก็เผชิญกับประกายกระบี่ดุจงูเงิน เห็นหยาดโลหิตสาดกระจาย ล้มตายลงสามสี่คน

ราชองครักษ์ที่หลงเหลือสี่ห้าคนสู้พลางถอยพลางทางหนึ่งร้องบอกว่า

"มีคนร้าย รีบมาถวายการอารักขา"

ไม่ทันขาดคำ ปรากฏผู้คนห้าคนบุกรุกเข้ามา

คนทั้งห้าล้วนคลุมหน้าไว้

คนหนึ่งสูงใหญ่ มือยาวเท้ายาว แต่ให้ความรู้สึกที่ชัดมือชวางเท้า

คนหนึ่งไม่สูงใหญ่ แต่ดวงตาทั้งคู่สุกใสเป็นพิเศษ

อีกคนหนึ่งสุขุมหนักแน่น แต่บนหน้าผากที่ไม่ได้คลุมหน้า กลับใช้สีหมึกป้ายใส่จนดำ

ยังมีอีกคนหนึ่งรูปร่างสันทัด มือถือทวนพู่แดงเล่มหนึ่ง

คนสุดท้ายถือกระบี่ลี้ลับตุจปีศาจ ประกายตาก็แปลกประหลาด คล้ายทอแววเลื่อนลอย คล้ายลึกลับราวปีศาจ

...คนผู้นี้คล้ายถูกคนที่ใช้สีหมึกป้ายหน้าผากประคองเข้ามา

ขณะเดียวกัน คนตาสุกใสก็คล้ายถูกคนสูงใหญ่นั้นหอบหิ้วเข้ามา

คนเหล่านี้มาจากที่ใด? ในคนทั้งห้าคล้ายมีอยู่สองคนเคลื่อนไหวไม่สะดวก ต้องรับการประคับประคองจากผู้อื่น

ราชองครักษ์ที่หลงเหลือทั้งห้าสังเกตเลขนัยไม่ออก

ต่อให้ดูออกก็ไม่มีประโยชน์ ทั้งนี้เพราะคนสูงใหญ่ลงมือโค่นราชองครักษ์ล้มลงอีกสองคน ยังมีราชองครักษ์อีกสองคนถูกอาวุธลับซัดใส่ล้มลงกับพื้น

อาวุธลับกลับเป็นชามที่ฮุยจงฮ่องเต้เสวยพระกระยาหารว่างกับลี้ซือซือ

เหล่าราชองครักษ์พอล้มลงหมดสิ้น คนหน้าผากดำกับคนสูงใหญ่พากันผงกศีรษะต่อเซ็กเสียวเชียง

เซ็าเสียวเชียงก็เบิกทาง บุกเข้าห้องส่วนตัวของลี้ซือซือ ตวาดว่า

"ฮ่องเต้โฉด ออกมา"

เสียงตวาดครั้งนี้มิเพียงสร้างความตระหนกแก่ลี้ซือซือจนใจสั่นสะท้าน แม้แต่ฮุยจงฮ่องเต้ซึ่งซ่อนพระวรกายอยู่ใต้เตียงทรงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง พระเศียรกระแทกใส่พื้นเตียงเป็นเสียงดัง

เซ็กเสียวเชียงและพวกล้วนได้ยิน

คนหน้าผากสีดำที่ติดตามเซ็กเสียวเชียงเข้าห้องย่อมเป็นเตียถั่ว

ใบหน้ามันซีกหนึ่งดำซีกหนึ่งขาว สะดุดตาเป็นพิเศษ ดังนั้นพานถูทาหน้าผากเป็นสีดำ มิให้ผู้คนจดจำออก

เตียถั่วมีโสตประสาทปราดเปรียวเพียงไหน พอฟังก็ผงกศีรษะต่อคนถือทวน

คนถือทวนย่อมเป็นชุนฮื้อ ชุนฮื้อชิงสะอึกปราดไป ใช้ปลายทวนเขี่ยม่านมุ้งขึ้น กวาดมองแวบหนึ่งแล้วกล่าว

"บนเตียงไม่มีคน"

เตียถั่วกล่าวเสียงหนักๆ ว่า

"บนเตียงไม่มีคน ใต้เตียงเล่า?"

เซ็กเสียวเชียงหัวร่อเฮอะๆ กล่าวว่า

"ชนชั้นเจ้าชีวิตไหนเลยหลบซ่อนอยู่ใต้เตียง?...แต่ท่านเมื่อกล่าวเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะเข้าไปตรวจดู"

ได้ยินเสียงตวาดดังสดใส ลี้ซือซือถือดาบติดตามเข้ามา ร้องว่า

"โจรร้ายบังอาจนัก ขอเสี่ยงกับท่านแล้ว"

เซ็กเสียวเชียงโบกมือวูบหนึ่ง ชุนฮื้อก็เสือกทวนเข้าต่อกรกับลี้ซือซือ เสียงปะทะอาวุธดังขึ้นอีกครา

เซ็กเสียวเชียงยกลี้ซือซือให้แก่ชุนฮื้อ ย่อมมีเหตุผล

...โบตั๋นขาวไม่ไว้วางใจคนเหล่านี้ จึงติดตามเข้าห้อง มิให้พวกเขาทำร้ายฮ่องเต้

...อีกประการฮ่องเต้ทรงคับขัน หากลี้ซือซือไม่มีการแสดงออก

ันหน้าสืบสาวราวเรื่องขึ้นมา เกรงว่าลี้ซือซือต้องรับเคราะห์กรรม

เช็กเสียวเซียงให้ซุนฮื่อพัวพันลี้ซือซือไว้ เพราะเป็นข้อตกลงที่นำ
หมายอยู่ก่อน

เตียถั่วมีภาระหน้าที่พิเศษต้องกระทำ

จูตัวกอยี้ถนัดในการต่อยตี ไม่เหมาะกับการเสแสร้งแกล้งต่อสู้

ตั้งเนี่ยมจูต้องเก็บรักษาไว้ตอนท้าย

กระบี่ปีศาจซุนอี่กูที่ถูกสยบเป็นบุคคลที่ต้องเสียสละ

เช็กเสียวเซียงเองต้องควบคุมสถานการณ์ทั้งหมด

เขายื่นกระบี่ไปยังใต้เตียงคราหนึ่ง จากนั้นกล่าวกับจูตั่วกอยี้ว่า

"ท่านมือยืดยาว ลองยื่นเข้าไปดูว่ามีคนหรือไม่?"

ซึ่งความจริงขณะที่เขายื่นกระบี่เข้าไป ก็กระทบถูกเรือนร่างผู้คน

เขาถึงกับคิดเสือกแทงกระบี่เข้าไป

แต่ในที่สุดหักห้ามใจไว้

กระบี่นี้ไม่ได้แทงเข้าไป กลับได้ยินเสียงโครม ห้องหับนี้แทบถูกผ่
แยกออกเป็นสองส่วน

ถูกผู้คนใช้ดาบผ่าแยกเป็นสองส่วน

ทอดตาทั่วแผ่นดินผู้ที่สามารถใช้ดาบผ่าห้องหับแยกออกเป็นสองส่ว
นเพียงหนึ่งเดียว

เป็นหัวหน้าราชองครักษ์ที่มีสิทธิ์พกพาดาบ...เจ่กเอี้ย(นายท่านที่หนึ่

ดาบของมันยืดยาวยิ่ง

ดาบที่ยาวสิบเจ็ดเชียะเจ็ดนิ้วเจ็ดหุนเจ็ดเล่มหนึ่ง

ดาบนี้พอชักออกมาฟาดฟันลง เป็นสภาพเบิกฟ้าเปิดพิภพ ผ่าศิล
แยกภูเขา แต่ก็ควบคุมใช้พลังเป็นมั่นเหมาะ

ทั้งนี้เพราะดาบนี้เพียงฟาดฟันห้องหับหลังนี้แยกออกเป็นช่อ
ทำลายขบวนที่เช็กเสียวเซียงและพวกก่อตั้งขึ้นจนแตกแยกออกแต่ไม่ทำร้ายค

หมายความว่าหากย่องเต้อยู่ในรัศมีดาบ ก็ไม่ได้รับเภทภัยอันตรายใด

ดาบนี้ดูไปคล้ายทุนหันพลันแล่น แท้ที่จริงละเอียดอ่อนยิ่ง

ดาบถึงคนถึง

คนชุดสีคราม ใบหน้าแดงก่ำ ตาเล็กหยี จมูกงองุ้ม ผมเผ้ายีดยาว แต่รูปร่างต่ำเตี้ยผู้หนึ่งสาวเท้าก้าวปราดมาถึง

มันคือเจ่กเอี้ย

แก้วตาเช็กเสียวเซียงหดเล็กลง

ทั้งนี้เพราะมันไม่เพียงพบเห็นเจ่กเอี้ยคนเดียว

ที่ข้างกายเจ่กเอี้ยยังมีคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้ทั้งอ้วนทั้งกลม ดูไปเป็นเครื่องถ่วงผู้คน แต่มันกลับคิดตามเจ่กเอี้ย "ลิ่นไหล" เข้ามา เช็กเสียวเซียงและพวกเพียงพบเห็นมัน แต่ไม่ทราบว่ามันลอบเข้ามาตั้งแต่เมื่อใด

คนเช่นนี้จึงน่ากลัว

แต่คนที่น่ากลัวผู้นี้กลับยิ้มพราย

คนผู้นี้ทั้งอ้วนทั้งขาว หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส

มันคล้ายพ่อค้าวาณิชผู้หนึ่ง

พ่อค้าวาณิชมีอัธยาศัยไมตรีอันดี หากไม่มีอัธยาศัยไมตรี ไหนเลยมั่งมีเงินทอง?

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่ามันมิใช่พ่อค้าวาณิช

...หากยืนกรานบอกว่ามันมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้า อย่างนั้นมันเพียงค้าชีวิตคน

ทั้งนี้เพราะมันเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้ายเม้ง

จูง้วยเม้งที่ยิ้มแย้มแจ่มใสผู้นี้ เป็นบุคคลที่ใครเห็นใครหวาดกลัว

มันมักบอกว่าตัวเองไม่มีลักษณะพิเศษอันใด

แต่แม้กระทั่งชนชั้นยิ่มเล้ายิ่มอ่วง ยังคิโวราบต่อมัน ทั้งยังเป็น

บุคคลที่มันให้การสนับสนุนจนมีหน้ามีตา
จนใจที่มันพานทั้งอ่อนโยนทั้งยิ้มแย้ม
ไม่คล้ายหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ กลับคล้ายพ่อค้าวาณิช

พริบตาที่เจ่กเอี้ยกับจูง้วยเม้งเร่งรุดมาถึง จูตั่วกอยี่ก็ยื่นมือดึงตัวบุคคลผู้หนึ่งออกจากใต้เตียง
ย่อมเป็นฮุยจงฮ่องเต้
เช็กเสียวเชียง เจ่กเอี้ย จูง้วยเม้งเห็นเช่นนั้นล้วนตากระจ่างวูบ
คนทั้งสามพากันสิบเท้าลงมือ
เช็กเสียวเชียงมีกระบี่รวดเร็ว ปฏิกิริยาก็รวดเร็ว
เขาเสือกกระบี่แทงใส่พระศอฮุยจงฮ่องเต้
ขอเพียงสยบฮ่องเต้เอาไว้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าเคลื่อนไหวโดยพลการ
เขาความจริงสามารถสั่งให้จูตั่วกอยี้ทำเช่นนี้
จนใจที่จูตั่วกอยี้เป็นคนสัตย์ซื่อถือมั่น
มันเพียงรู้จักแต่ดึงคนออกมา ไม่รู้จักใช้ข่มขู่ศัตรู
เช็กเสียวเชียงก็ไม่ทันออกคำสั่ง
ทั้งนี้เพราะกระบี่ของเขารวดเร็วกว่าเสียงอีก
กระบี่รวดเร็ว
แต่ว่าดาบรวดเร็วกว่า
ดาบยังยืดยาวยิ่งกว่า
เจ่กเอี้ยใช้ดาบที่ยืดยาวเกือบสิบแปดเชียะ ต้านทานรับกระบี่เอาไว้
ดาบกระบี่เพียงปะทะกันหนึ่งกระบวนท่า เช็กเสียวเชียงก็ทราบแน่แก่ใจว่ายากที่จะเอาชัย
ยามนั้นเตียถั่ว "ฉุดลาก" ปีศาจกระบี่มาถึง ดูท่าคนทั้งสามศึกษนักกำลังจัดการกับเจ่กเอี้ย

แต่เชิกเสียวเชียงกระซิบที่ข้างหูเตียถั่วว่า

"ตระเตรียมใช้พลังสะท้อนกลับของท่าน ทุกประการล้วนขึ้นอยู่กับท่านแล้ว"

เตียถั่วไม่ตอบคำ แต่จากแววตาแสดงว่ามันตระเตรียมทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

เจ่กเอี้ยผนึกสมาธิ รวมรั้งพลัง

มันยกดาบถึงระดับคิ้ว จับด้ามดาบด้วยสองมือ

มันคล้ายหลอมรวมเข้ากับดาบ แต่ไม่ได้เปิดฉากจู่โจม

มันคล้ายปล่อยให้เชิกเสียวเชียงเตรียมการออกคำสั่งอย่างเต็มที่

อาจบางทีหน้าที่ของมันคือดึงดูดชักนำศัตรูมา ฮ่องเต้ยิ่งทรงปลอดภัย มันยิ่งบรรลุภาระหน้าที่

แต่เตียถั่วพอได้รับคำสั่งจากเชิกเสียวเชียง กลับไม่ผนึกกำลังกับหัวหน้าหอบุกจู่โจมเจ่กเอี้ย หากแต่ฉุดลากปีศาจกระบี่ไปทางจูตั่วกอยี้

หากแม้นจูตั่วกอยี้รู้จักใช้ฮ่องเต้เป็นเครื่องข่มขู่การรุกจู่โจมของศัตรู สภาพการต่อสู้ในที่นี้ต้องเปลี่ยนไป

แต่จูตั่วกอยี้มิใช่คนเช่นนั้น

ดังนั้นการถวายการอารักขาของจูง้วยเม้งจึงประสบผลยิ่ง

สภาวะจู่โจมของจูง้วยเม้งแปลกประหลาดยิ่ง

มันร่างกลมเกลี้ยง ดังนั้นกลิ้งตัวเข้ามาคล้ายกับถูกผู้ใดหรือพลังอันใด "เตะ" เข้ามา จากนั้นหยุดการจู่โจม หากแต่แผ่พุ่งพลังคุ้มครองฮุยจงฮ่องเต้เอาไว้

มันลงมืออย่างไม่คาดหมายดังนั้นช่วงชิงฮ่องเต้กลับไปได้ในคราเดียว

น่าเสียดายที่มันเผชิญกับจูตั่วกอยี้

จูตั่วกอยี้ไม่ช่างเจรจา ไม่ถนัดในการแสดงออก ตำแหน่งในหอลม-พิรุณโปรยไม่สูงนัก แต่หลังเหตุการณ์ต่อสู้กับมังกรเขียวหกบรรจบ ทุกผู้คน

ล้วนทราบว่า ขีดความสามารถในการต่อสู้ของจูตั่วกอยี้ หาเป็นรองผู้ใดไ
เจดีย์งวงช้างไม่

หัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้งกลับซุกง่าประกายไว้อย่างมิดชิ
มาตรว่าตอนที่สุ้ยซุ่งกับโซวมั่งจิ้มปะทะแตกหัก มันมีส่วนลงมือ แต่ผู้อยู่ใ
เหตุการณ์ยังหยั่งความตื้นลึกหนาบางของมันไม่ออก

จูตั่วกอยี้มีนิสัยโง่ทึบยิ่งหยั่งคำนวณแนววิชาฝีมือของจูง้วยเม้งไม่ออ
มันพานไม่หยั่งคำนวณ

มันลงมือต่างดาบแทนกระบี่ เพลงดาบโอ่อ่าผ่าเผย เพลงกระบี่ตร
ไปตรงมา ผสานกับท่าเท้าอันสับสน และเพลงเท้าที่ไร้ระเบียบแบบแผ
กลับทำลายท่วงท่าลภาวะรุกจู่โจมอย่างไม่คาดหมายของจูง้วยเม้งไป

จูง้วยเม้งต้องร้องชมเชยออกมาคำหนึ่ง

มันทราบว่านี่เป็นวิชาฝีมือที่สาบสูญจากการถ่ายทอดทั้งสิ้
ประกอบด้วย...

เท้าคลุ้มคลั่ง

ท่าเท้าฟั่นเฟือน

เพลงดาบยี่ห้อใหญ่

เพลงกระบี่เจ้าอารมณ์

วิชาฝีมือทั้งสี่แขนงนี้พอใช้ออกโดยคนสูงใหญ่ที่ห้าวหาญดุดันผู้
ยิ่งกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน ยากที่จะคลี่คลายทำลายได้

อย่าว่าแต่จูง้วยเม้งยังกลัวว่า ภายใต้การจู่โจมโหมรุกเช่นนี้ หา
พลาดพลั้งกระทบกระเทือนถึงพระวรกายย่องเต้ มันคงไม่อาจรับผิดชอบได้

แต่จูตั่วกอยี้ไม่มีข้อกริ่งเกรงเช่นนี้ ดังนั้นลงมืออย่างเต็มที่

จูง้วยเม้งเพื่อรับมือกับท่าจู่โจมของคนสูงใหญ่นี้ ได้แต่ให้ฮุยจ
ย่องเต้ล่าถอยไปด้านหลัง

ฮุยจงย่องเต้ทอดพระเนตรเจ่กเอี้ยกับจูง้วยเม้งรุดมาช่วยเหลือทันใด

ทรงโสมนัสยินดี แต่แล้วกลายเป็นตระหนกพระทัย

ทั้งนี้เพราะปรากฏนตาแดงก่ำหน้าผากเป็นสีดำผู้หนึ่งรุกรานเข้ามา

แต่ว่าคนหน้าผากสีดำไม่ได้ลงมือ คนลงมือกลับเป็นมือกระบี่ที่เคียงคู่มาพร้อมกัน

เดียถั่วที่หน้าผากดำ กระซิบบอกต่อปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่ซึ่งถูกสยบไว้ว่า

"ท่านแบกหม้อก้นดำแทนเถอะ ผู้ใดให้ท่านทรยศต่อซุนอิ่วเลียก?"

ปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่รับฟังจนใจสั่นสะท้าน

แต่ว่ามันถูกปิดสกัดจุด ไม่สามารถส่งเสียง ย่อมไม่สามารถตอบคำ

หากทว่ามีคนกล่าววาจาแทนมัน กล่าวด้วยสุ้มเสียงของมันว่า

"ย่องเต้โฉดรับความตาย"

พร้อมกับเสียงดัง กระบี่ในมือมันแทงปราดใส่ฮุยจงย่องเต้

ยามนั้นปรากฏราของครักษ์เจ็ดแปดคนหนุนเนื่องมาถึง พากันโถมเข้ามาถวายการอารักขาอย่างไม่คิดชีวิต

ขณะเดียวกัน บนหลังคาห้องปรากฏชายฉกรรจ์สี่คนทิ้งตัวลงมา ทุกผู้คนถือขวานเล่มหนึ่ง พากันจามใส่ราของครักษ์เหล่านั้น

เสียงคมขวานจมลึกไปในเลือดเนื้อตัดกระดูกหัก สร้างความตระหนกพระทัยแก่ฮุยจงย่องเต้จนพระชานุอ่อนระทวย ล้มพระวรกายลง

เมื่อเป็นเช่นนี้ กลับหลบรอดจากกระบี่ของคนร้ายนั้น

แต่คนร้ายแทงออกอีกหนึ่งกระบี่ ฮุยจงย่องเต้เบี่ยงพระเศียรหลบเลี่ยงพระอังสาจึงถูกกรีดใส่กระบี่หนึ่ง เข้าพระทัยว่าพระองค์สิ้นพระชนม์ชีพแล้ว

เจ่กเอี้ยเห็นย่องเต้ทรงคับขันอันตราย รีบวกตาบเข้าช่วยเหลือ แต่เชี่กเสียวเซียงชิงจู่โจมกระบี่สะกดมันเอาไว้

จูง้วยเม้งก็ถูกจูตั่วกอยี้พัวพันไว้

มันประกบนิ้วใช้หลังมือกระแทกถูกจูตั่วกอยี้ห้าครั้ง ตามเหตุผล

อให้คนสูงใหญ่นี้เป็นหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ก็ต้องแตกออกเป็นเสี่ยงๆ แล้ว

แต่จูตั๋วกอยี้ยิ่งรับบาดเจ็บ ความคิดต่อสู้ยิ่งรุนแรง

มันไม่อาจสลัดหลุดจากคนสูงใหญ่นี้ ย่อมไม่สามารถุดไปถวายารอารักขาได้

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงชวนเชล่าถอยถึงมุมห้อง พลันชี้นิ้วพระหัตถ์ทรงว่าตวา

"โจรกบฏบังอาจนัก เหตุใดกระทำการที่กำเริบเสิบสานถึงเพียงนี้?"

มือกระบี่นั้นคล้ายงงงันวูบ กลับหยุดยั้งชะงักมือ ส่งเสียงแหลมง์กว่า

"เราไฉนคิดฆ่าท่าน? เรามีเหตุผลฆ่าท่านสองร้อยเจ็ดสิบแปดระการ ต่อให้จาระไนจนถึงยามฟ้าสางยังไม่หมดสิ้น ท่านทำร้ายชุนนางฉิน ผลาญเงินทองในท้องพระคลัง ท่านเมื่อยึดถือราษฎรเป็นเช่นสุนัขฟางเาก็จะฆ่าท่านราวกับเชือดสุนัข"

พลางขยับกระบี่หมายจ้วงแทงออกอีกครา

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสทัดทานคำ "ช้าไว้" จากนั้นรับสั่งว่า

"...เจ้าด่าว่าข้ายึดถือราษฎรเป็นเช่นสุนัขฟาง ดังนั้นคิดฆ่าข้าวกับเชือดสุนัข นับว่าไม่ถูกต้อง สุนัขฟางมิใช่สุนัข เพียงเป็นหุ่นฟางาหรับเช่นไหว้..."

มือกระบี่นั้นคล้ายส่งเสียงจากด้านหลังว่า

"ไม่ว่าอย่างไร คราครั้งนี้เราได้รับคำสั่งมาฆ่าท่าน ต้องไม่กลับไปวยมือเปล่า"

ฮุยจงฮ่องเต้อดตรัสถามมิได้ว่า

"เจ้าได้รับคำสั่งผู้ใด ทราบหรือไม่ว่าการลบหลู่เบื้องสูงเป็นความผิดเยแรง?"

มือกระบี่นั่นร่างสั่นกระตุกขึ้นมา ส่งเสียงอย่างยากลำบากว่า

"จะอย่างไรท่านใกล้ตายแล้ว บอกต่อท่านก็หาเป็นไรไม่...เราได้รับคำสั่งจากผู้ที่ท่านทรงโปรดที่สุดให้ฆ่าท่าน หลังจากที่ท่านตายแล้ว เขาจะแต่งตั้งผู้อื่นเป็นเจ้าชีวิต หากทว่ารวบอำนาจใหญ่ไว้ในมือ เมื่อถึงเวลาเรามิ.พียงไม่รับโทษ ทั้งยังมีความดีความชอบใหญ่หลวง..."

ฮุยจงฮ่องเต้ทั้งตระหนกพระทัย ทั้งพิโรธโกรธกริ้ว ทรงตวาดถามว่า

"เจ้าหมายถึงผู้ใด?"

ยามนั้นพลันปรากฏเงาร่างผอมเล็กสายหนึ่งโถมเข้ามา

มันสอดแทรกเข้ามายังหว่างกลางฮุยจงฮ่องเต้กับมือสังหารนั้น ตวาดว่า

"ห้ามมิให้ท่านทรยศต่ออึงกง (ท่านผู้มีพระคุณ) และห้ามมิให้ท่านทำร้ายฝ่าบาท"

มันเสือกแทงดาบใส่ตำแหน่งทรวงอกท้องน้อยมือกระบี่นั้น มือกระบี่นั้นแผดร้องคำหนึ่ง สุ้มเสียงโหยหวนปวดร้าวยิ่ง

คนผอมเล็กคลุมหน้านนถอนดาบกลับ มือกระบนนคลายมือจากการถือกระบี่ ใช้สองมือกุมท้องน้อย แต่โลหิตยังไหลซึมออกจากร่องนิ้ว มันแผดเสียงร้องคำหนึ่งว่า

"...มิใช่เรา"

ขาดคำล้มลงกับพื้นเสียชีวิต

มันตายในสภาพสองตาเบิกโพลง

เหตุแปรเปลี่ยนอุบัติอย่างกะทันหัน ฮุยจงฮ่องเต้ทรงรอดชีวิตจากห้วงความตาย สร้างความโสมนัสยินดียิ่ง

ยามนั้นราชองครักษ์เร่งรุดมาอีก รวมทั้งมือดีในสังกัดเส้งโป๊ยไท้เอี้ย ฉายาคีมคีบอาทิตย์ สากไม้สนธยา ฉาบจันทร์ฉาย ทานแสงเรือง และเทพเจ้าเปิดปิดชีคงชั้งฮุ่ย

คนหน้าผากสีดำที่อยู่ทางด้านหลังมือกระบี่นั้นสบเท้าออกไปหนึ่งก้าว ตวาดใส่คนผอมเล็กตาสุกใสที่ถือดาบนั้นว่า

"ตั้งเนี่ยมจู เจ้าได้รับพระคุณจากเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี) กลับกินในเอาใจออกห่าง"

ฮุยจงฮ่องเต้สะท้านพระทัยอย่างรุนแรง ทั้งทรงรู้สึกว่าสุ้มเสียงนี้คุ้นเคยอยู่บ้าง แต่เนื่องจากรอบข้างบังเกิดเสียงโห่ร้องวุ่นวาย เป็นเหตุให้จำแนกไม่ออก

คนผอมเล็กตาสุกใสชิงถือดาบคุ้มกันอยู่เบื้องหน้าฮุยจงฮ่องเต้ ชู่คำรามว่า

"เสี่ยงเอี้ยมีพระคุณต่อข้าพเจ้าดุจชุนเขา แต่ฝ่าบาทเป็นโอรสสวรรค์ไม่อาจรุกล้ำกล้ำเกิน ไม่เช่นนั้นต้องถูกฟ้าประหาร เสี่ยงเอี้ยให้ข้าพเจ้าทำงานเช่นม้าลาก็ได้ แต่ไม่อาจทำร้ายโอรสสวรรค์เด็ดขาด"

คนหน้าผากสีดำกระทืบเท้าร้องว่า

"เจ้าทรยศต่อ...เอี้ย"

พลันได้ยินเสียงผิวปากเป็นสัญญาณ เซ็กเสียวเชียงโหมจู่โจมสับเก้ากระบวนท่า ดุกคามเจ่กเอี้ยและดาบยาวสิบแปดเชียะถอยร่นไปปากร้องบอกว่า

"สุนัขป่ามาแล้ว พวกเราฝากศีรษะฮ่องเต้ไฉดไว้ก่อน รีบถอย"

คนสูงใหญ่พอฟังคำ "ถอย" พลันหยุดมือไว้ จูง้วยเม้งก็ไม่ตีโต้เรื่องประการแรกคือพุ่งตัวเข้ามาถวายการอารักขาฮ่องเต้

...ชื่อเสียงลาภยศในครึ่งชีวิตหลังของมันขึ้นอยู่กับการ "ถวายการอารักขา" ครั้งนี้

คนหน้าผากสีดำทราบว่าไม่อาจทำร้ายฮ่องเต้ พลันร้องเพ้ยใส่ผ้าคลุมหน้าตาสุกใสนั้น กล่าวว่า

"ตั้งเนี่ยมจู...เอี้ยต้องไม่ปล่อยปละละเว้นเจ้า เจ้าคอยดูต่อไปเถอะ"

กล่าวจบ ติดตามเช็กเสียวเชียง จูตั่วกอยี้ และพวกฝ่าออกจากวงล้อม ประจวบกับทังก่วงนำห้าชุนพลเข่นฆ่าเข้ามา

แต่ห้าชุนพลได้แต่ข่มเหงราษฎร พอเผชิญกับเช็กเสียวเชียงและพวก กลับแตกพ่ายไม่เป็นขบวน ถูกคนทั้งสามฝ่าวงล้อมออกไป

ส่วนชายฉกรรจ์ที่ใช้ขวานทั้งสี่ความจริงต่อสู้กับมือดีของเส้งโป๊ย-ไท้เอี้ย พอเห็นเช็กเสียวเชียงล่าถอย พวกมันก็ไม่สู้พัวพันสืบไป มือดีของเส้งโป๊ยไท้เอี้ยคิดไล่ล่าตาม เจ่กเอี้ยชิงร้องบอกว่า

"ถวายการอารักขาสำคัญกว่า"

มือดีของเส้งโป๊ยไท้เอี้ยทั้งสี่พากันหยุดร่ำงไว้ หันกายกลับมาอารักขาฮ่องเต้อย่างแน่นหนา

ส่วนชุนฮื้อที่ต่อสู้กับลี้ซือซือชิงพุ่งตัวออกนอกหน้าต่างหลบหนีจากไป

เช็กเสียวเชียง จูตั่วกอยี้ เตียถั่ว และชุนฮื้อฝ่าออกจากห้องของลี้ซือซือ ก็พบเห็นแหล่พันธมิตรที่มุมถนนของตรอกน้ำหวานน้อย

เห็นลุ้ยก้วงหาญสู้กับหลวงจีนไว้ผมมากนิ้ว ส่วนหลีเซี่ยวกิก จูยู่สี เส้งโท่วจู ลกโหงวเฮี้ย ถังเค่งและพวกยันกำลังหนุนของเส้งโป๊ยไท้เอี้ยกับราชองครักษ์เอาไว้ มิให้บุกเข้าห้องหับของลี้ซือซือ

เช็กเสียวเชียงอยู่บนหลังคาห้อง เหลือบเห็นด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ปรากฏเงาร่างสายหนึ่งพุ่งปราดมา ไม่ทราบเป็นศัตรูหรือสหาย ชุนฮื้อก็ร้องโพล่งว่า

"ผิดท่าแล้ว เทพกระบี่ มารกระบี่ และกระบี่ประหลาดรุดมาจากทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ดูว่าทราบเรื่องที่เรือนรำลึกอดีตแล้ว"

เช็กเสียวเชียงทราบว่าตอนนี้ไม่รีบไป เกรงว่าไปไม่ได้ รีบกระโดดเข้าวงต่อสู้ ผนึกกำลังกับลุ้ยก้วงคุกคามหลวงจีนไว้ผมมากนิ้วล่าถอย กลับปรากฏห้าจอมดาบใหญ่เร่งรุดมาถึง

หาจอมดาบเหญความจรงบระกอบดวยแบดจอมดาบเหญ แ
เจ้าของดาบซ่อนแปดทิศเมี้ยวโป๊ยฮึงเสียชีวิต เปิดฟ้าเบิกพิภพเชียวชั
กับเจ็ดสิบเอ็ดเครือญาติเชียวแปะตกตาย คงเหลือดาบกำพร้าฉั่วเชี่ยวเ
ดาบสะท้านวิญญาณรุ่นที่เจ็ดชิบเลี่ยงเทียน ทายาทดาบห้าเสือล้างตระกูลน
เจ๋ยม เจ้าดาบหญิงเตี่ยวลั้งย้ง และดาบวิเศษพบกันเม่งคงคงยังดวายชีวิ
วับใช้ย่องเต้

ยามนี้การศึกดำเนินถึงขั้นดับขัน ในเหล่านักสู้ผู้กล้าขอเพียงมีผู้ไ
ถูกพัวพันไว้ ผลสุดท้ายคงเลวร้ายสุดคาดคิด

แต่แล้วภายในตรอกน้ำหวานน้อยปรากฏเปลวไฟลุกไหม้ขึ้นหลายจุ
ควันดำคละคลุ้งอบอวล แสดงว่ามีคนวางเพลิง

หลวงจีนไว้ผมมากนิ้วเป็นนักเลงเก่าอันช่ำชอง พอเห็นเช่นนี้
ร้องสั่งว่า

"รีบเข้าห้องไปถวายการอารักขา อย่าได้หลงกลล่อเสียออกจากเ
ของศัตรู"

ภายในห้องขงลี้ซีคซีคกีกังเกิดเสียงหัวก่วงรัดงว่า

"รีบมาถวายการอารักขา มีเท่าใดรุดมาเท่านั้น มารดามันเถอะ โ
ดบฏเหล่านี้ไม่อาจนับเป็นผู้คน"

ดังนั้นทั้งหมดรีบฮือไปยังหอเห็ง "เมามายของลี้ซือซือ ทั้งแบ่งกำล
ไปดับไฟ เซ็กเสียวเชียง ลุ้ยก้วง และพวกค่อยฉวยโอกาสแยกย้ายกันฝ่าออ
จากวงล้อม

ทั้งหมดไม่กล้ากลับหอสมพิรุณโปรยหากแต่รวมตัวกันที่แถบพั่วปั้งมี่
พบว่านอกจากตั้งเนี่ยมจูกับปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่แล้วที่หลงเหลือเพียงรับบาดเจ็
ไม่เกิดการสิ้นตาย ค่อยคลายใจลง

• ต้นเหึงเป็นพันธุ์ไม้ยืนต้นชนิดหนึ่ง ออกผลรูปกลม เมล็ดในของผลเหึงทำเ
อาหาร ทั้งเป็นยาบำรุงโพรงเก้าอี้รับแขกระ

ลุ้ยก้วงแค่นเสียงอย่างเย็นชา คำพูดประโยคแรกที่ถามว่า

"ใช่เป็นเอี้ยบ้อเซี้ยวางเพลิงหรือไม่?"

เชิกเสียวเชียงทราบว่าลุ้ยก้วงแช่ลุ้ย มีช้อกินแหนงแคลงใจกับเอี้ยบ้อเซียแห่งหอลมพิรุณโปรยได้แค่รับคำว่า

"เป็นข้าพเจ้าสั่งให้มันคอยประสานเสริม"

ลุ้ยก้วงกล่าวว่า

"หากมิใช่มันวางเพลิง เกรงว่าพวกเราต้องถูกรั้งอยู่ในที่เกิดเหตุครึ่งหนึ่ง"

ทั้งหมดเห็นลุ้ยก้วงมีเหตุผลอยู่เหนืออคติส่วนตัว ค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก มีแต่เตียถั่วแหงนมองจันทร์ กล่าวด้วยความกังวลใจว่า

"เพียงไม่ทราบตั้งเนี่ยมจูทำงานที่รับมอบหมายได้หรือไม่?"

ทั้งหมดหันไปยังเชิกเสียวเชียง เชิกเสียวเชียงมือถือเศษผ้าที่ฉีกกระชากจากแขนเสื้อลี้ซือซือ สีหน้าคล้ายเศร้าสลดคล้ายแย้มยิ้ม ไม่ทราบครุ่นคิดอันใด

บทที่ 5

มติชมกู้เกียรติภูมิ

เชิกเสียวเชียงแตะเหล่าคนร้ายพอหลบหนีจากไป กองกำลัง
ทุกหน่วยที่รายล้อมตั้งเนี่ยมจูเอาไว้

แต่ทั้งหมดไม่รีบร้อนคร่ากุมตั้งเนี่ยมจู

เมื่อครู่ทั้งหมดล้วนเห็นคนร้ายนี้ หันอาวุธไปฆ่าปีศาจกระบี่กลายเป็น
ความดีความชอบ ดังนั้นก่อนที่ฮ่องเต้มีรับสั่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดลงมือ

มาตรว่าไม่ลงมือ แต่ยอดฝีมือวังหลวงยังรายล้อมตั้งเนี่ยมจูเอาไว้
มิให้มันมีโอกาสทำร้ายฮ่องเต้อีก

คนที่รับราชการทั้งไม่คิดเป็นคนแรก และไม่ขอเป็นคนสุดท้าย ต้อง
รู้จักเดินก่อนก้าวหนึ่ง แต่อย่าได้เดินเร็วเกินไป ไม่เช่นนั้นอาจเกิดข้อผิดพลาด
แต่ไม่อาจชักช้าเด็ดขาด เพราะมีคนรอการแต่งตั้งอีกมากมาย

นี่คือ "หลักการรับราชการ" ในสมัยราชวงศ์ซ้อง

ในโลกมีหลักการดำรงชีวิตมากกว่าหนึ่งประการ

แต่คนเหล่านี้ไม่เข้าใจข้อตกลงที่ยอมพลีชีพบูชาธรรมระหว่างเช็ก-เสียวเชียงกับตั้งเนี่ยมจู

ดังนั้น พวกมันเพียงเป็น "ขุนนาง" ไม่อาจเป็นผู้กล้า

เป็นผู้กล้ามีอันใดดี?

ตั้งเนี่ยมจูไม่ได้นึกถึงข้อนี้

มันเพียงกระทำ

ก่อนที่มันจะ "กระทำ" เพียงนึกถึงเรื่องราวหนหลัง

นั่นเป็นเหตุการณ์ตอนที่เช็กเสียวเชียงบ้านช่องพินาศ ต้องหลบหนีอย่างไม่คิดชีวิต

ตอนนั้นเช็กเสียวเชียงหลบหนีถึงเมืองทั้งลั้ง คนของฉั่วเกียยังติดตามโดยไม่ลดละ เช็กเสียวเชียงตระเตรียมสู้ตาย แต่ตั้งเนี่ยมจูกลับชักนำคนของฉั่วเกียไปอีกทางหนึ่ง

ตั้งเนี่ยมจูที่สามารถทำเช่นนั้น เพราะว่ามันเป็นคนของฉั่วเกียได้รับมอบหมายให้ไปค้นหาหยกอุ่นเยินที่เมืองทั้งลั้ง

หยกอุ่นเยินเป็นเครื่องหยกสมัยโบราณ ฟังว่าตกทอดมาจากสมัยราชวงศ์ตังฮั่น ฉั่วเกียคิดครอบครอง สั่งให้ตั้งเนี่ยมจูไปชูดรีดจากท้องถิ่น

ตอนนั้นเช็กเสียวเชียงบังเกิดความประหลาดใจ...เหตุใดตั้งเนี่ยมจูช่วยเหลือตน?

...ก่อนที่กู่เชียะเชี้ยวจะทรยศ เช็กเสียวเชียงไม่เคยเคลือบแคลงสงสัยผู้คนมาก่อน แต่ผลของการไว้วางใจ เป็นเหตุให้ค่ายพินาศคนล้มตาย เขาจึงเริ่มระแวงสงสัยผู้คน

แต่หลังจากการทำความเข้าใจกับชาติตระกูลของตั้งเนี่ยมจู เขาค่อยล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุ

ตั้งเนี่ยมจูเป็นชาวเมืองฮุดซัวมณฑลกวางตุ้ง บิดานามตั้งเล่ย เป็นคนโปรดของฮองเฮาในฮุยจงฮ่องเต้

ฮองเฮาในฮุยจงฮ่องเต้ทรงดำริว่า พระสวามีฟุ้งเฟ้อหุ่มเฟือย ทั้งไม่ทรงแบ่งแยกขุนนางคงฉินหรือกังฉิน ดังนั้นพยายามกราบทูลทัดทานฮุยจงฮ่องเต้มิเพียงไม่ทรงรับฟัง ยามโกรธกริ้วพานเหินห่างจากฮองเฮา

ตั้งเล่ยแม้เป็นขุนนางอยู่ห่างไกลจากนครหลวง แต่ด้วยสำนึกในบุญคุณที่ฮองเฮาทรงชุบเลี้ยง จึงเสี่ยงตายทำหนังสือกราบทูลเช่นกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้สร้างความไม่พอใจแก่ฉั่วเกีย สั่งการให้ทั้งก่วงตั้งข้อหาตั้งเล่ย "ลอบติดต่อกับอริราชศัตรู สร้างความระส่ำระสายแก่กองทัพ" จัดการเนรเทศไปยังแดนอุกลิ้ม แต่ตั้งเล่ยไม่อาจทนรับความลำบาก จึงเสียชีวิตในระหว่างทาง

ตั้งเล่ยพอสิ้นบุญ บุตรก็ตกเป็นหญิงรับใช้ของขุนนางใหญ่ ในทายาทบุรุษมีแต่ตั้งเนี่ยมโจ้วคิดล้างแค้น เปลี่ยนชื่อเป็นเนี่ยมจู เข้าสังกัดทำเนียบเสนาบดี

ฉั่วเกียความจริงเป็นคนระมัดระวัง ผู้ที่ทำงานให้แก่มัน ล้วนผ่านการตรวจสอบอย่างเคร่งครัด แต่อาจบางทีตั้งเนี่ยมจูใช้สิงโตหอมประจำตระกูลดิดสินบน พ่อบ้านขุนกลับตรวจสอบประวัติของตั้งเนี่ยมจู่ไม่ออก

ตั้งเนี่ยมจูทำงานรับใช้ฉั่วเกีย หากยังไม่สามารถเข้าใกล้ฉั่วเกีย

ต่อให้เข้าใกล้ได้ก็ไม่มีประโยชน์ ทั้งนี้เพราะฉั่วเกียมีมือดีอยู่ข้างกายตลอดเวลา

มันฆ่าฉั่วเกียไม่ได้

แก้แค้นให้แก่บิดาไม่สำเร็จ

ทั้งไม่อาจล้างอัปยศให้แก่วงศ์ตระกูล

มันรับการอบรมสั่งสอนตั้งแต่เล็ก ทราบว่าชื่อเสียงเกียรติยศสำคัญยิ่งกว่าชีวิต หากล้างแค้นชำระอัปยศไม่ได้ คงต้องเป็นข้าทาสรับใช้ฉั่วเกียไปชั่วชีวิต

จวบกระทั่งมันพบเห็นเซ็กเสียวเชียง ไม่ทราบเพราะเหตุใด กลับ

บังเกิดความรู้สึกว่า คนผู้นีสามารถบรรลุปณิธานของมัน

มันจงใจชักนำคนของฉั่วเกียไปอีกทาง จากนั้นบอกชาติตระกูลขอ ตัวเองต่อเซ็กเสียวเซียง เซ็กเสียวเซียงแม้เป็นชาวยุทธจักร แต่ล่วงรู้เรื่อ ของชาติบ้านเมือง ย่อมเคยได้ยินชื่อตั้งเล่ยมา ,ทีนตั้งเนี่ยมจูท้อแท้รันท จึงปลอบโยนว่า "ท่านวางใจ สักวันหนึ่งท่านจะได้ล้างแค้น กอบกู้ชื่อเสีย ของวงศ์ตระกูลกลับคืน"

ตั้งเนี่ยมจูพลุ่งพล่านใจยิ่ง พึมพำว่า "ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ เพียงเพื่ ล้างแค้นชำระอัปยศ หากท่านสามารถส่งเสริมข้าพเจ้า ขอเพียงข้าพเจ้ามีส่ว ช่วยเหลือได้ มาตรว่าท่านบอกให้ข้าพเจ้าไปตาย ข้าพเจ้ายินดีตายในบัดดล

มันล้วงพระคัมภีร์เล่มหนึ่งออกมา ประคองส่งต่อเซ็กเสียวเซีย กล่าวว่า "นี่เป็นวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร* ฉบับลายมือของท่านนาครชุน* ข้าพเจ้าขอมอบให้แก่ท่าน"

เซ็กเสียวเซียงรับพระสูตรมาพลิกดู เห็นเป็นวัชรปรัชญาปารมิตาสูต ถึงกับใจสั่นสะท้านพระพุทธส่งเสริมสำสัตว์ มีวิถีทางมากหลายอย่างน้อ ประกอบด้วยมหายานแปดคำสอนเก้บหินยานสองสำนัก แต่พระพุทธศาสน ฝ่ายมหายานคือที่สุดแห่งวิถีของพระพุทธศาสนา และในวิถีทางอันหลากหลา ยึดถือบารมีทั้งหก***เป็นหลัก ในบารมีทั้งหกก็ยึดถือปัญญาบารมีเป็นหลั

---

*ตามศัพท์แปลว่าพระสูตรว่าด้วยปัญญาประดุจเพชร เป็นพระสูตรชั้นหลักยั สำคัญยิ่งของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน ในวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร พระพุทธเจ้ ทรงเทศนาโปรดพระสุภูติ

**พระเถระผู้เป็นนักปรัชญา ผู้ก่อตั้งนิกายมาธยมิก มีอายุราวสี่ร้อยปีหลังพุท ปรินิพพาน ได้รับขนานนามว่าเป็นบิดาแห่งมหายาน เพราะเป็นผู้สอนหลักธรรมของ มหายานเรื่องศูนยตาก่อนใคร

***บารมีทั้งหกประกอบด้วยทานบารมี ศีลบารมี ขันติบารมี วิริยบารมี ฌานบารม ปัญญาบารมี

ดังนั้นปัญญาบารมีเป็นศูนย์กลางของพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน

ในพระสูตรทางพระพุทธศาสนา วัชรปรัชญาปารมิตาสูตรมีฐานะพิเศษ ด้วยเป็นกุญแจที่จะไขให้ผู้ปฏิบัติธรรมบรรลุถึงความเป็นพุทธะ ซึ่งหมายความว่าหากรู้แจ้งในวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร เท่ากับรู้แจ้งไตรปิฎกกับสิบสองพระพุทธพจน์ ดังนั้นนับตั้งแต่โบราณกาลมา มีผู้ศึกษาวัชรปรัชญาปารมิตาสูตรอย่างมากมาย

วัชรปรัชญาปารมิตาสูตรเมื่อมีผู้คนศึกษาเป็นจำนวนมาก ไม่เป็นที่น่าประหลาด แต่หากเป็นฉบับลายมือของท่านาครชุน นับเป็นของวิเศษที่หาค่าไม่ได้แล้ว

ตอนนั้นเซ็กเสียวเซียงถามว่า "พระสูตรนี้เป็นของวิเศษอันล้ำค่า ท่านได้จากที่ใด?"

ตั้งเนี่ยมจูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้รับบัญชาให้มากวาดรวบรวมของวิเศษละแวกนี้ แต่รื้อค้นวัดวาโบราณ แต่ไม่พบหยกอุ่นเย็น กลับพบวัชร-ปรัชญาปารมิตาสูตรเล่มนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าหากถวายต่อฮ่องเต้โฉด หรือมอบต่อมหาเสาเบบีชั่วออกจะไม่คู่ควร มิสู้มอบให้แก่ท่าน ถือเป็นการตอบแทนท่านที่ช่วยกอบกู้ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลข้าพเจ้าในภายหน้า"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า "นี่เป็นของท่านหาพบได้ ยังคงเก็บรักษาไว้เถอะ"

ตั้งเนี่ยมจูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าพลิกดูแล้ว แต่อ่านไม่เข้าใจ ชาตความรู้แจ้ง เซ็กไต้เฮียบ (วีรบุรุษแซ่เซ็ก) มีความรู้แจ้งกว่าข้าพเจ้า ยังคงรับไว้เถอะ"

เซ็กเสียวเซียงยังไม่ยอมรับ กล่าวว่า "นี่เป็นสิ่งของของท่าน ข้าพเจ้าไม่อาจรับไว้ อย่าว่าแต่ในใจข้าพเจ้ายามนี้ปราศจากพุทธะภาวะ มีแต่ความคิดฆ่าฟัน ท่านมอบให้แก่ข้าพเจ้าก็ไม่มีประโยชน์"

ตั้งเนี่ยมจูเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า "ข้าพเจ้าก็เช่นกัน ในใจข้าพเจ้าตอนนี้เพียงคิดล้างแค้นแทนบิดา กอบกู้เกียรติภูมิตระกูลตั้ง ไม่ว่าพระสูตรอันใด

หัวข้อสนทนาธรรมไหนล้วนไม่สนใจ อย่าว่าแต่สวดมนต์ภาวนาแล้ว"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า "นั่นไม่ถูกต้อง ท่านถูกเพลิงแค้นครอบงำจิตใจ บดบังเนตรกระจ่างใส ภาระหน้าที่ของพุทธะที่เข้าสู่ทางโลก คือชักนำให้สำสัตว์เข้าสู่พุทธะ สำเร็จเป็นพุทธะ การสำเร็จเป็นพุทธะมีหนทางมากมาย มีวิถีที่หลากหลาย พระสูตรต่างๆ จดบันทึกข้อคิดเห็นและปัญญาเหล่านั้นเอาไว้ในส่วนที่แปลเป็นจีน มีทั้งสิ้นเจ็ดร้อยสี่สิบเจ็ดสูตร สมมติเช่นมหาปรัชญาปารมิตาสูตรที่พระถังซำจั๋งแปลไว้ ซึ่งได้เทศนาตามสถานที่ต่างๆ ตลอดจนการประชุมสงฆ์ในวาระต่างๆ วัชรปรัชญาปารมิตานี้ ได้รับการเทศนาในการประชุมสงฆ์ครั้งที่เก้า และเป็นการประชุมสงฆ์ที่สำคัญยิ่ง"

ตั้งเนี่ยมจูอดถามมิได้ว่า"เหตุใดจึงใช้ชื่อว่าวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า "ทุกครั้งที่พระผู้มีพระภาคทรงแสดงธรรมต้องมีสาวกถามถึงชื่อพระสูตร เช่นสัทธรรมปุณฑริกสูตร อวตัมสกะสูตร มหาปรัชญาปารมิตาสูตร พระสุตตันตปิฎกเป็นต้น สำหรับวัชรปรัชญาปารมิตาสูตรมีที่มาดังนี้ สภูติทูลถามชื่อพระสูตร พระผู้มีพระภาคจึงให้ชื่อกิมกังปัวเยียกปอต่อมิกตอเก็ง แปลได้ความว่าวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร"

ตั้งเนี่ยมจูกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าไฉนใช้ชื่อกิมกัง (วัชร)?"

เช็กเสียวเชียงอ่านสรรพตำรา มีความรอบรู้กว้างขวาง จึงอธิบายว่า "ในพระสูตรบอกว่า พระอินทร์ที่สถิตยังสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีของวิเศษสิ่งหนึ่งคือวัชระ ใช้ต่อสู้กับอาซิวล้อ (อสูร) ล้วนรบชนะทุกครั้ง วัชรหมายถึงความแข็งแกร่งนั่นเอง"

ตั้งเนี่ยมจูคล้ายเข้าใจคล้ายไม่เข้าใจ กล่าวว่า "อย่างนั้นวัชรปรัชญาปารมิตาสูตรหมายความว่าอย่างไร?"

เช็กเสียวเชียงอธิบายว่า "วัชรมิเพียงมีคุณลักษณะที่แข็งแกร่ง ตามหลักแห่งพุทธศาสนา ความแข็งแกร่งของวัชร เปรียบประดุจธรรมธาตุช่วยให้เห็นสภาพแห่งความจริง ทั้งประดุจดังการเห่งจนเห็นแจ้ง เกิดปัญญา

เห็นตามความเป็นจริง ความกระจ่างของวัชร เปรียบเสมือนปัญญาทางอักษร ช่วยไขสติปัญญาให้เกิดความสว่าง ขจัดความคิดอุตรินอกรีด และความเคลือบแคลงสงสัยทั้งมวล นี่คือหลักใหญ่ของวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร"

ตั้งเนี่ยมจูกล่าวว่า "ที่แท้มีความหมายยิ่งใหญ่ถึงเพียงนี้ มิน่าเล่าคนไง่ทึบเช่นข้าพเจ้าจึงรับไว้ไม่ได้ ขอท่านเก็บรักษาพระสูตรนี้ไว้เถอะ"

เร็กเสียวเซียงกล่าวว่า "อย่าได้บอกว่าตัวเองโง่เขลา ขอเพียงได้รับการชี้นำ ก็จะรู้แจ้ง แม้แต่ต้นไม้ใบหญ้ายังสำเร็จเป็นพุทธะ พอวางตาบประหาร ก็กลายเป็นพุทธะ"

ตั้งเนี่ยมจูกล่าวว่า "อย่างนั้นไยมิใช่บอกว่าทุกผู้คนล้วนสำเร็จเป็นพุทธะ พุทธะกับสำสัตว์ไม่มีข้อแตกต่างแล้ว?"

เร็กเสียวเซียงกล่าวว่า "ซึ่งความจริง พระโพธิสัตว์กับสำสัตว์ไม่มีข้อแปลกแยก เมื่อรู้แจ้งสำสัตว์ก็เป็นพระโพธิสัตว์ แม้นงมงายพระโพธิสัตว์คือสำสัตว์ ดังนั้นพระโพธิสัตว์กับสำสัตว์ความจริงเป็นร่างเดียวกัน ท่านกล่าวถูกต้องแล้ว"

ตั้งเนี่ยมจูฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากล่าวถูกต้อง หมายความว่าข้าพเจ้าเริ่มรู้แจ้งแล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่คิดวางตาบประหาร ข้าพเจ้าคิดใช้ตาบประหารชำระล้างแค้น หากเกิดพุทธะภาวะก็ล้างแค้นไม่ได้แล้ว"

เร็กเสียวเซียงทอดถอนใจกล่าวว่า "ท่านถูกความแค้นบดบังสติ ข้าพเจ้าก็เช่นกัน ท่านมอบวัชรปรัชญาปารมิตาสูตรแก่ข้าพเจ้า มิสู้มอบกระบี่วัชรแก่ข้าพเจ้า วัชรปรัชญาปารมิตาสูตรสามารถคลี่คลายปัญหาความเป็นตาย ขจัดความคิดอุตรินอกรีต แต่ความคิดยึดติดของข้าพเจ้าคือชำระล้างแค้น ข้าพเจ้าไม่คิดขจัด หากรู้แจ้งถึงพุทธะ สำเร็จเป็นพุทธะ ก็ต้องตัดกิเลสตัณหา ละทิ้งชื่อเสียงลาภยศ ข้าพเจ้าเคยสำเร็จ เคยล้มเหลว ตอนนี้ยังมีเยยาก ข้าพเจ้ายังคิดสำเร็จกิจการ คิดตัดศีรษะของศัตรู"

ตั้งเนี่ยมจูรับฟังจนตะลึงลาน ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว "ฟังดูข้าพเจ้า

ไม่เข้าใจในพระสูตร ท่านก็ไม่ต้องการ อย่างนั้น..."

เซ็กเสียวเซียงกลับคืนสู่ความเยือกเย็นเพียงกล่าวว่า "ท่านยังคงเก็บรักษาไว้ก่อน"

หลังจากนั้นเซ็กเสียวเซียงหลบหนีต่อไป จวบกระทั่งล้างแค้นสำเร็จ ช่วงเวลานั้นเซ็กเสียวเซียงยังติดต่อกับตั้งเนี่ยมจู และเพื่อนตายที่คบค้ากันตอนหลบหนีอีกสี่ห้าคน

...อาจบางทีสักวันหนึ่งจะได้ใช้สอย

...อาจบางทีสักวันหนึ่งจะสู้รบเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

จริงดังคาดหมาย ตั้งเนี่ยมจูเข้าร่วมกับปฏิบัติการครั้งนี้

ตั้งเนี่ยมจูรอคอยวันนี้มานาน

มันยังอยู่ในทำเนียบมหาเสนาบดี แต่ไม่มีโอกาสเข้าใกล้ฉั่วเกียไม่สามารถล้างแค้น

ดังนั้นมันไม่สามารถกอบกู้เกียรติภูมิของวงศ์ตระกูล

หลังจากนั้นมันทราบข่าวเซ็กเสียวเซียงกลับสู่ยุทธจักรเข้าสู่นครหลวง

มันเจียงเสนอตัวออกมา โดยส่งมอบวัชรปรัชญาปารมิตาสูตรแก่เอี้ยบ้อเซี้ย ขอให้เอี้ยบ้อเซี้ยสอบถามเซ็กเสียวเซียงว่า "...ถึงเวลาแล้วหรือไม่?"

มันเฝ้ารอคำตอบที่ว่า "ถึงเวลาแล้ว"

เวลาที่มันรอคอยคือคืนนี้เอง

ตั้งเนี่ยมจูยิ้มแล้ว

มันทราบว่าชีวิตนี้ใกล้เดินถึงสุดทางแล้ว

อย่างมากกล่าววาจาอีกหลายคำ มันก็จะก้าวลงจากเวทีแล้ว

ดังนั้นมันยิ่งต้องแสดงละครฉากนี้ให้ดี

ถึงอย่างไรนี่เป็นละครฉากสุดท้ายในชีวิตของมัน

มันยิ้มพลางปลดผ้าคลุมหน้าลงมา

มันต้องเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริงต่อผู้คน แม้ตายก็ขอตายอย่างโอ่อ่าผ่าเผย

มันมีรูปร่างผอมเล็ก แต่ท่าขวางดาบองอาจยิ่ง

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงทราบว่า ผู้ที่ช่วยชีวิตพระองค์คือคนร้ายตาสุกใสผู้นี้ ยามนี้เจ่กเอี้ยถวายการอารักขาอยู่เบื้องซ้าย จูงวยเม้งอยู่ทางขวา ไม่มีอันตรายใดแผ้วพานพระองค์อีก จึงตรัสว่า

"จั่งสือ (ผู้เข้มแข็ง) รีบวางดาบลง เจ้าช่วยชีวิตข้า ข้าต้องปูนบำเหน็จเจ้าอย่างงาม"

ตั้งเนี่ยมจูยังถือดาบกวาดมองรอบข้างร้องถามว่า

"ไม่ทราบว่าแม่ทัพทังอยู่ที่ใดผู้น้อยมีความลับทางทหารจิดเรียนบอก"

ทังก่วงฉวยโอกาสที่มีกำลังพวกมาก มือซ้ายขวางดาบ มือขวาถือกระบี่ ร่วมถวายการอารักขาฮ่องเต้ มาดว่าได้ยินอย่างชัดถ้อยชัดคำ แต่เนื่องจากไม่ล่วงรู้เจตนาอีกฝ่าย จึงไม่กล้าตอบคำ

ฮุยจงฮ่องเต้มีพระประสงค์ทรงทราบว่า เป็นผู้ใดบังอาจบงการคนเหล่านี้มาปลงพระชนม์พระองค์ จึงตรัสเร่งรัดว่า

"แม่ทัพทัง ยังมิรีบเข้ามาสอบถามอีก? มันเป็นผู้มีพระคุณช่วยชีวิตข้า"

ทังก่วงมิอาจไม่เดินออกไป แต่ลอบบอกใบ้ให้ห้าหุนพลติดตามอยู่ทางซ้ายขวา ปากดวาดว่า

"ยังมิรีบวางดาบของเจ้าลงอีก? เจ้ามีความดีความชอบในการถวายการอารักขา ขอเพียงบอกชื่อคนบงการ จะได้รับการอภัยโทษ และปูนบำเหน็จรางวัล"

ตั้งเนี่ยมจูถามอย่างนอบน้อมว่า

"ท่านผู้นี้องอาจหาญกล้า คงเป็นท่านแม่ทัพใหญ่ทังก่วงแล้ว?"

ทังก่วงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"เด็กน้อยยังมีสายตาอยู่บ้าง เจ้ามีคำพูดใด สามารถกราบทูลต่อหน้าพระพักตร์ฝ่าบาท"

มันเห็นอีกฝ่ายแสดงความเคารพถึงเพียงนี้บังเกิดความกระหยิ่มยินดี แต่ยังไม่ถึงกับลืมตน สั่งให้อีกฝ่ายบอกกล่าวต่อหน้าผู้คน

ตั้งเนี่ยมจูโยนดาบทิ้ง คุกเข่าลงข้างหนึ่งชี้มือไปที่รองเท้า กล่าวว่า

"แม่ทัพหัง ความลับของผู้น้อยอยู่ที่นี้"

ทังก่วงเห็นตั้งเนี่ยมจูทั้งช่วยเหลือฮ่องเต้ ทั้งทิ้งอาวุธแสดงความเคารพต่อมัน จึงไม่คิดเป็นอื่น เดินออกไปสองก้าว ก้มหน้ามองดูรองเท้าของอีกฝ่าย แต่ไม่เห็นสิ่งผิดปรกติใด จึงกล่าว

"มีสิ่งของใครีบมอบออกมา..."

ไม่ทันกล่าวจบ ตั้งเนี่ยมจูกระโดดปราดขึ้น ยื่นท้าถีบใสใบหน้าทังก่วง

เท้านี้ถีบใส่อย่างรวดเร็ว ขุนพลที่อยู่ทางซ้ายขวาของทังก่วงหนึ่งนั้นถูกร่างสูงใหญ่ของทังก่วงบดบังไว้ สองไม่ทันระวัง ล้วนไม่ทันรับเหตุเปลี่ยนแปลง กลับเป็นทังก่วงระมัดระวังจนเคยชิน ดังนั้นหงายหน้าหลบเลี่ยงแต่ยังถูกถีบใส่ทรวงอก ไม่อาจทรงกายมั่น หงายร่างล้มตึงลง

พริบตานั้นแว่วเสียงตวาดด่าทอดังขึ้น ทั้งหมดทางหนึ่งคุ้มกันทังก่วงที่นอนอยู่บนพื้น ทางหนึ่งคิดเข้ามาสับสังหารตั้งเนี่ยมจู

ตั้งเนี่ยมจูพอถีบทังก่วงล้มลง ก็หยิบฉวยดาบเล่มนั้นขึ้นมา กล่าวว่า

"เท้าของข้าพเจ้านี้เตะแทนอึงกง (ท่านผู้มีพระคุณ) ท่านรายงานเท็จแอบอ้างความดีความชอบ แสงหิ่งห้อยอันน้อยนิดกลับกล้าเทียบเทียมกับเสี่ยงเอี้ย (ท่านมหาเสนาบดี)..."

มันดวงตาบคุกคามผู้คนที่คิดเข้ามาจับตัวมันล่าถอย หัวร่อคิกคักกล่าวว่า

"อย่าลืมว่าข้าพเจ้าเป็นชาวเมืองฮุดซัวมณฑลกวางตุ้ง มีชื่อเดิมว่าตั้งเนี่ยมโจ้ว ปัจจุบันใช้ชื่อเนี่ยมจู..."

คำพูดของมันสิ้นสุดแต่เพียงนี้
มันขวางคาบเชือดคอตัวเอง
โลหิตสาดกระจาย
คนจบสิ้นชีวิต
ตั้งเนี่ยมจูตายอย่างอาจหาญ ตายโดยปราศจากความเสียใจ
แต่ การตายของมันส่งผลกระทบกับบ้านเมือง เกิดความเปลี่ยนแปลงทางอำนาจอย่างรุนแรง

หากมีคนคิดปลงพระชนม์ฮ่องเต้ คนร้ายถูกปลิดปลงสังหาร จากการสืบสวนปรากฏว่าเป็นฉั่วเกียใช้ให้ลงมือ ฮุยจงฮ่องเต้ต้องไม่ทรงเชื่อแน่นอน

ทั้งนี้เพราะฮุยจงฮ่องเต้ไว้วางพระทัยฉั่วเกียไปแล้ว

พระองค์ทรงทราบว่า พระองค์กับฉั่วเกียพึ่งพากันและกัน หากฉั่วเกียปราศจากพระองค์ เท่ากับขาดที่พึ่งสำคัญ หากพระองค์ปราศจากฉั่วเกีย ก็ไม่สามารถเกษมสำราญเช่นทุกวันนี้

ในเมื่อการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ หามีประโยชน์ต่อฉั่วเกียไม่ หากมีคนบอาว่าได้รับการใช้สอยจากฉั่วเกียให้มาปลงพระชนม์ แสดงว่าคิดทำลายความสัมพันธ์ของพระองค์กับฉั่วเกีย

แต่ว่าครั้งนี้ผิดแผกแตกต่าง

ฮุยจงฮ่องเต้แทบทอดพระเนตรด้วยพระองค์เอง และทรงตกอยู่ในห้วงอันตราย

เนื่องด้วยทรงตกอยู่ใน "ห้วงอันตราย" จึงสะท้านพระทัยยากลืมเลือน

ดังนั้นพระองค์ไม่เสียดายกับการเสียเวลา ทรงสืบสาวราวเรื่องถึงที่สุด

เมื่อเป็นเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบไม่กล้าเพิกเฉยแล้ว

ผลการสืบสาวปรากฏว่าตั้งเนี่ยมจูเป็นแขกที่อาศัยอยู่ในทำเนียบมหาเสนาบดีจริงๆ

"แขกที่อาศัย" หมายความว่าเป็นทั้งบ่าวไพร่ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงาน ถึงกับเป็นทั้งผู้คุ้มกัน และมือสังหาร

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงทราบว่าฉั่วเกียระมัดระวังการใช้สอยคน หากระแวงผู้คนจะไม่ใช้สอย แม้นว่าตั้งเนี่ยมจูมีความเป็นมาน่าสงสัย ฉั่วเกียต้องไม่ใช้สอยเด็ดขาด

อย่าว่าแต่มือกระบี่ที่แทงทำร้ายพระองค์ ก็เป็นมือดีในสังกัดฉั่วเกียฉายาปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่

ถึงแม้ว่าผลจากการไต่ส่วนปรากฏว่า ค่ำคืนที่เกิดเหตุ เรือนรำลึกอดีตก็เกิดเรื่องขึ้น ภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยมกับเซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่วถูกฆ่าตาย แต่อาจบางทีปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่คิดกบฏ ศิษย์พี่ศิษย์น้องคัดค้าน พวกมันจึงถูกฆ่าทิ้ง

ตอนนั้นปีศาจกระบี่ซุนอี่กู่คงเข้าใจว่าฮุยจงฮ่องเต้ต้องสิ้นพระชนม์แน่นอน จึงแพร่งพรายออกมาว่าคนบงการเป็นผู้ที่ฮ่องเต้ทรงโปรดปรานที่สุด

นี่ยังมีผู้ใดได้?

ตั้งเนี่ยมจูทงเป็นขนชั้นถือสัตย์อวรม ฉั่วเกียเมื่อรับอุปการะมัน จึงยึดถือเป็นอึงกง (ท่านผู้มีพระคุณ) แต่ด้วยความจงรักภักดีต่อเจ้าชีวิต จึงหันอาวุธไปฆ่าปีศาจกระบี่ สุดท้ายนึกละอายใจต่อ "อึงกง" ดังนั้นฆ่าตัวตาย

ฮุยจงฮ่องเต้มีพระบัญชาให้จูง้วยเม้ง ทังก่วง จูกัวะชิงแซสืบประวัติของตั้งเนี่ยมจูโดยละเอียด

คนทั้งสามถือเป็นตัวแทนของกรมราชทัณฑ์ ฝ่ายทหาร และยุทธจักร

ผลการตรวจสอบปรากฏว่า ตั้งเนี่ยมจูเป็นทายาทของขุนนางทัตทานตั้งเล่ย

ฮุยจงฮ่องเต้พอทรงทราบเช่นนั้น ถึงกับทรงกริ้วเป็นการใหญ่

...วิเศษแท้ เจ้าเป็นต้นเหตุให้ตั้งเล่ยเสียชีวิต แต่แสร้งแสดงพระคุณรับอุปการะทายาทของมัน ให้ทายาทของมันเข้าใจว่าข้าเป็นคนทำร้าย

ขุนนางทัดทาน ยังดีที่ตั้งเนี่ยมจูจงรักภักดีไม่เสื่อมคลาย ไม่ยอมทำร้ายย่
ยินยอมฆ่าตัวตาย

...ฉั่วเกียเจ้าปรกติแอบอ้างราชโองการ ทำร้ายคนดีงาม เข้าใจ
ข้าไม่ทราบหรือ?

ขุยจงฮ่องเต้ยิ่งทรงดำริยิ่งโกรธกริ้ว ในบ้านเมืองก็ไม่มีผู้ใดช่วยแ
ต่างให้แก่ฉั่วเกีย

แม้แต่ทังก่วงที่ปรกติสุมหัวรวมกับฉั่วเกีย คราครั้งนี้ก็ปิดปากสนิท

นี่เป็นผลสืบเนื่องจากเท้าของตั้งเนี่ยมจู

...เท้านั้นแสดงว่าตั้งเนี่ยมจูถือแทนผู้เป็นนาย

...ฉั่วเกียดูแคลนเราตลอดมา คนของมันจึงมีความคิดเช่นนี้

...ครั้งกระโน้นเป็นฉั่วเกียท่านสั่งให้เราเนรเทศตั้งเล่ยไปแคนไก
ครั้งนี้ท่านกลับใช้สอยทายาทของมันมาหยามหยันเรา

ดังนั้นทังก่วงนึกแค้นฉั่วเกียจับใจ ไม่ช่วยปกป้องมันอีกต่อไป

ส่าหรับจูง้วยเม้งมีความดีความชอบในการถวายการอารักขาร่ว
กับเจ่กเอี้ย ความจริงสมควรช่วยพูดจาสักหลายคำ

แต่มันก็ไม่ปริปาก

มันทราบว่าฉั่วเกียไม่ไว้วางใจมัน เตรียมผลักดันยิ่มเส้ายิ่มอ่ว
แทนที่มัน

ดังนั้นในเหตุการณ์ครั้งนี้ มันไม่หวังความดีความชอบใหญ่หล
เพียงถวายการอารักขาฮ่องเต้

เมื่อถวายการอารักขาฮ่องเต้ มันก็จะรักษาตำแหน่งไว้ได้

อย่าว่าแต่มันดูออกว่าเรื่องนี้มีเลศนัย

แต่ว่ามันไม่ได้กล่าวจากปาก

ทั้งนี้เพราะเป้าหมายครั้งนี้อยู่ที่ฉั่วเกีย

นี่เป็นศัตรูอันดับหนึ่งทางการเมืองของมัน ดังนั้นมันนิ่งเฉยเอาไว้

มันรั้งตำแหน่งหัวหน้ากรมราชทัณฑ์เป็นเวลานาน ย่อมทราบว่าอันใดสมควรพูด สมควรกระทำ อันใดไม่สมควรพูด ไม่สมควรกระทำ

ยังมีเจ่กเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง) มันเพียงกล่าวว่า "ค่ำคืนนั้นที่หน้าตรอกกระเบื้องก็มีคนร้ายซุ่มโจมตี แต่เสี่ยงเอี้ยส่งคนไปจัดการหลังจากนั้นยังจัดงานเลี้ยงฉลอง กล่าวไปหากมิใช่ทั้งหมดไปร่วมงานฉลอง เป็นเหตุให้ขาดการระวังป้องกัน โจรกบฏยังไม่อาจเข้าใกล้ฝ่าบาทได้"

มันเมื่อกล่าวเช่นนี้ ฮุยจงฮ่องเต้ยิ่งทรงกริ้วกว่าเดิม

...ฉั่วเกียอันร้ายกาจ เจ้าเล่นละครได้แนบเนียนนัก

...ขณะที่ข้าเกิดเรื่อง เจ้าอยู่ที่ใด? มิเพียงไม่เห็นหน้า ทั้งยังดึงตัวมือดีที่ถวายการอารักขาไปจนหมดสิ้น

...ยังดีที่หญิงงามซือซือเสี่ยงตายช่วยชีวิตข้า ตรึงตัวรูเข้มแข็งไว้ก่อนข้าค่อยปลอดภัยไร้เรื่องราว

...ฉั่วเกีย เจ้าลงจากเวทีเถอะ

ฮุยจงฮ่องเต้แม้ทรงพิโรธโกรธกริ้ว แต่การจัดการกับขุนนางที่กุมอำนาจใหญ่เช่นฉั่วเกีย ไม่อาจหุนหันพลันแล่น

ดังนั้นพระองค์รับสั่งถามจูกัวะซิงแซ

จูกัวะซิงแซกำลังรอให้ฮ่องเต้รับสั่งถาม

ในที่สุดฮ่องเต้เบิกตัวท่านเข้าเฝ้าจริงๆ

เมื่อเดินทางเข้าวังฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามว่าจะจัดการกับฉั่วเกียอย่างไร จูกัวะซิงแซแสร้งเป็นไม่ทราบเรื่อง ฮุยจงฮ่องเต้ลอบทรงกริ้ว รับสั่งให้ขันทีบี้กงกงบอกเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากนั้นตรัสว่า

"ซิงแซคิดจัดการกับเรื่องนี้อย่างไร?"

จูกัวะซิงแซกล่าวอย่างประหวั่นลนลานว่า

"กระหม่อมไม่กล้าบอก"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า

"ชิงแซบอกได้อย่างเต็มที่ หรือยังกลัวท่านฉั่วแก้แค้น ไม่ว่าเรื่องราวใ
ข้าจะให้ความคุ้มครองเอง"

จูก๊วะชิงแซคอยกราบทูลพฤติการณ์ชั่วของฉั่วเกีย ที่ทำร้ายขุนนา
ตงฉินแทบหมดสิ้น ทั้งรีดนาทาเร้นราษฎร ขณะเดียวกันก็แอบอ้างราชโองกา
เป็นเหตุให้ผู้คนโกรธชิ้งโอรสสวรรค์ให้ทรงทราบ

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงกริ้วกว่าเดิม ตรัสว่า

"มีเรื่องเช่นนี้? ขุนนางทั้งหลายไยไม่รายงานต่อข้าแต่เนิ่นๆ?"

ซึ่งความจริงต่อให้มีคนกราบทูล ฮ่องเต้จะสดับตรับฟังหรือ? อย่
ว่าแต่ผู้ที่ทูอทัดทาน หลังจากนั้นไม่นานล้วนถูกฉั่วเกียกำจัดฆ่าสิ้น ยังมี
ใดกล้ากล่าว?

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามย้ำว่า

"ควรจัดการกับโจรเฒ่านี้อย่างไร?"

จูก๊วะชิงแซยังครุ่นคิด รองหัวหน้าราชองครักษ์ชูบ้อฮื่อดกล่าวมิได้ว่
"ควรประหาร"

ยามนั้นผู้คนที่เข้าร่วมประชุมพากันสนับสนุน แต่ฮุยจงฮ่องเต้ยั
ตรัสถามความเห็นของจูก๊วะชิงแซ จูก๊วะชิงแซได้แต่กราบทูลว่า

"พักราชการเถอะ"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสด้วยความฉงนพระทัยว่า

"ท่านฉั่วกับชิงแซตั้งประจันหน้า ไม่ลงรอยกันตลอดมา เหตุใ
ชิงแซจึงผ่อนผันมันเป็นพิเศษ?"

จูก๊วะชิงแซก้มศีรษะกล่าวว่า

"ไม่ว่าอย่างไรเสี่ยงเอี้ยเป็นขุนนางใหญ่ในบ้านเมือง สร้างผลงา
มากมาย หากเพียงเพราะพฤติการณ์ที่น่าสงสัย ก็ประหารชีวิตมหาเสนาเ
เกรงว่าไม่มีกฎหมายรองรับ ทั้งไม่ชอบด้วยเหตุผล"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงดำริแล้วตรัสถามบี้กงกงว่าจะจัดการกับฉั่วเกียอย่างไร บี้กงกงกราบทูลว่า

"หม่อมฉันไหนเลยกล้าวิจารณ์ราชการบ้านเมือง เพียงแต่เสี่ยงเอี้ยวางอำนาจบาตรใหญ่ ภายในวังล้วนกลัวเกรง ไม่กล้าที่จะขัดใจ"

วันรุ่งขึ้น ฮุยจงฮ่องเต้เบิกตัวฉั่วเกียเข้าวัง รับสั่งตำหนิอย่างรุนแรง ฉั่วเกียได้ยินคำเล่าลือที่ไม่เป็นผลดีต่อมันแต่แรกดังนั้นทราบแน่แก่ใจ เพียงคุกเข่าขออภัยโทษ เรื่องปลงพระชนม์ฮ่องเต้ ยืนกรานว่าตัวเองถูกใส่ความ ส่วนพฤติการณ์อื่นอีกล้วนยอมรับโดยไม่โต้แย้ง เพียงหวังฮ่องเต้ทรงเห็นแก่ความจงรักภักดีของมัน ลงโทษสถานเบา

เมื่อเป็นเช่นนี้ พระโทสะของฮุยจงฮ่องเต้ลงบลงกว่าครึ่ง ทรงดำริว่าหากปราศจากพระองค์หนุนหลัง ฉั่วเกียก็ไม่อาจนั่งตำแหน่งมหาเสนาบดีสืบไป

ซึ่งความจริง พระองค์เพียงทรงทราบว่าฉั่วเกียไม่มีความคิดปลงพระชนม์ ก็พึงพอพระทัย อย่าว่าแต่หากฉั่วเกียคิดร้าย มีโอกาสอยู่มากมาย ไยต้องเลือกลงมือที่ทอเทิงเมามาย

พระองค์ดำริแล้วดำริเล่าตกลงพระทัยไม่ลงโทษฉั่วเกีย...หากประหารชีวิตฉั่วเกีย พระองค์ก็จะสูญเสียเรื่องราวที่สนุกสนานมากมาย ไม่ได้เกษมสำราญอีกต่อไป

นี่คล้ายกับความฝันอันหวานชื่น ไม่ต้องการสะดุ้งตื่นแต่กลางคัน

พระองค์มีพระบัญชาลับ ให้ "ควบคุมตัว" ฉั่วเกียไว้ชั่วคราว

เรื่องนี้มีแต่ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ไม่กี่คน และคนใกล้ชิดกับฮ่องเต้ที่ล่วงรู้ มีคนถามจกัวะชิงแซว่า ฮ่องเต้จะจัดการกับฉั่วเกียอย่างไร จกัวะชิงแซฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คาดว่าฉั่วเกียสามารถรอดพ้นจากชะตากรรม"

ทุกผู้คนเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ซูบ้อยี่กลับตำหนิจกัวะชิงแซเป็นการ

ส่วนตัวว่า

"พวกเรารอคอยอย่างยากเย็น คอยสบโอกาสกำจัดฉั่วเกีย เห
ใดซิงแซทวนมติส่วนใหญ่ ขอให้ฝ่าบาทไว้ไมตรีฉั่วเกีย?"

จูกัวะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"หากทุกผู้คนล้วนขอชีวิตให้แก่ฉั่วเกีย ฝ่าบาททรงเห็นว่าฉั่วเกี
มากด้วยอิทธิพล กลับคิดกำจัดฆ่าทิ้ง แต่ทั้งหมดเสนอให้ประหารชีวิ
พระองค์กลับไว้ชีวิตมัน ทั้งเข้าพระทัยว่าหลังจากนี้ฉั่วเกียต้องจงรักภักดีก
เดิม"

จริงดังคาดหมาย ฮุยจงฮ่องเต้ทรงดำริถึงความสัมพันธ์เก่าก่อ
จนแล้วจนรอดไม่ลงโทษฉั่วเกีย บวกกับจูเมี่ยง เฮ้งโพ่วและพวกที่มีผ
ประโยชน์ผูกพันกับฉั่วเกีย พากันเสนอหน้าช่วยพูดจาให้กับฉั่วเกีย ในที่สุ
ฮุยจงฮ่อง.ต้เบิกตัวจูกัวะซิงแซเข้าวังอีกครั้ง รับสั่งว่า

"ข้าความจริงคิดกำจัดขุนนางโฉด จนใจที่ในบ้านเมืองมีคนแซ่ซ้อ
สรรเสริญคุณงามความดีของฉั่วเกีย ในความเห็นของซิงแซ ข้าสมควรท
อย่างไร?"

จูกัวะซิงแซทราบดีว่า ฮ่องเต้รับสั่งถามท่าน แท้ที่จริงตัดสินพระท
อยู่ก่อน จึงกล่าว

"ในความเห็นกระหม่อม ฉั่วเกียยังไม่กล้าปลงพระชนม์ แต่หา
ใช้สอยในทันที เกรงว่ามีโจรกบฏคิดลอกเลียนแบบ เข้าใจว่าฝ่าบาททร
พระเมตตา สามารถลบหลู่ล่วงเกิน"

ฮุยจงฮ่องเต้ปรบพระหัตถ์ตรัสว่า

"ซิงแซหมายความว่าให้รักษาชีวิตฉั่วเกีย แต่ยังไม่คืนตำแหน่งไ
ในทันทีกระมัง?"

จูกัวะซิงแซทราบว่าเรื่องราวไม่อาจช่วงชิงมิสู้พักราชการฉั่วเกียก่อ
ค่อยหาทางผลักดันขุนนางที่มีความรู้ความสามารถดำเนินการกอบกู้บ้านเมือ

ดังนั้นแสร้งขมวดคิ้วครุ่นคิดไม่กล่าววาจา

ฮุยจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรเช่นนั้น จึงตรัสถามว่า

"ซิงแซยังมีความเห็นอันใด?"

จูกัวะซิงแซค่อยกราบทูลว่า

"กระหม่อมเพียงห่วงใยความปลอดภัยของฝ่าบาท"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสด้วยความสนพระทัยว่า

"คำพูดนี้หมายความว่าอย่างไร ขอซิงแซบอกกล่าวตรงๆ"

จูกัวะซิงแซกล่าวอย่างจริงจังว่า

"นี่มิเพียงเกี่ยวข้องกับการจัดวางกำลังทหารรักษาการณ์ ทั้งยังครอบคลุมถึงขุมกำลังในยุทธจักรนครหลวง กระหม่อมความจริงวิตกกังวลแต่กลัวถูกผู้คนเข้าใจผิด คิดว่ากระหม่อมซ่องสุมกำลังชาวยุทธจักร อย่างนั้นกระหม่อมคงรับไว้ไม่ได้"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"ข้าล่วงรู้แต่แรกว่าซิงแซมีชื่อเสียงอยู่ในยุทธจักร ซิงแซมีคำพูดใดรีบบอก ข้าเป็นฮ่องเต้ เมื่อไม่ตำหนิซิงแซ ผู้ใดกล้ากล่าวโทษ?"

จูกัวะซิงแซค่อยกราบทูลว่า

"นครหลวงกอปรด้วยขุมกำลังยุทธจักรสามเส้า ได้แก่สหพันธ์เจ็ด-ศักดิ์สิทธิ์ ตึกหกหุนครึ่งและหอลมพิรุณโปรย คอยตรึงกันและกันไว้ ไม่เกิดเหตุการณ์ลบหลู่พระบารมี ถือว่าสงบสุขกว่าปัจจุบันมากนัก"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงสนพระทัยขึ้นมา ตรัสถามว่า

"ตอนนี้ขุมกำลังทั้งสามเส้าเป็นอย่างไร? ระหว่างนี้เกิดเหตุไม่สงบอันใด?"

จูกัวะซิงแซกล่าวว่า

"ระหว่างนี้สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์เสื่อมอำนาจ ฉั่วเกียก็ใช้สอยบงการหัวหน้าคนที่สองหอลมพิรุณโปรยแปะโช้วปวย ล้มล้างหัวหน้าใหญ่โชวมั่งจิ้ม

ทั้งยังซื้อตัวบุคคลในดึกหกทุนครึ่ง..."

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"ข้ากลับเคยได้ยินชื่อโชวมั่งจิ้มมาบ้าง...มันกับโชวตังปอ (ชูตงปอ) มีความสัมพันธ์อันใด? ชิงแชกล่าวเช่นนี้ ไยมิใช่หมายความว่าฉั่วเกียควบคุมยุทธจักรนครหลวงเอาไว้ มิสู้กำจัดกวาดล้างให้สิ้นซาก จะปลอดภัยกว่า"

จูก๊ะชิงแชรีบกราบทูลว่า

"ขุมกำลังยุทธจักรมาจากชาวยุทธจักร ชาวยุทธจักรมาจากชาวบ้านร้านถิ่น กำจัดกวาดล้างไม่หมดสิ้น มิสู้รับตัวไว้ใช้สอย เท่ากับควบคุมขุมกำลังเหล่านี้ ไม่สามารถก่อความวุ่นวายได้"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงคล้อยตาม ตรัสถามว่า

"ไม่ทราบรับตัวไว้ใช้สอยอย่างไร?"

จูก๊ะชิงแชกล่าวว่า

"ซึ่งความจริง ในหอลมพิรุณโปรยมีนักสู้ผู้กล้าที่ไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจฉั่วเกีย รวบรวมกำลังล้มล้างแป๊ะโช้วปวย คนผู้นี้เรียกว่า..."

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า

"สนใจไยกันว่ามันเรียกว่าอะไร บอกให้มันนำกำลังในยุทธจักรคอยฟังคำสั่งข้า มันต้องการอะไรจะได้สิ่งนั้น ข้าจะละเมิดกฎระเบียบ แต่งตั้งตำแหน่งแก่มัน"

จูก๊ะชิงแชฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ชาวยุทธจักรเหล่านี้ถือคุณธรรมธัมมะ ไม่สนใจตำแหน่งลาภยศ ตอนนี้คนผู้นี้ถูกฉั่วเกียบีบบังคับออกจากนครหลวง เป็นเหตุให้มวลหมู่ผู้กล้าไร้ผู้นำ เกิดความวุ่นวายขึ้น..."

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"นั่นง่ายดายยิ่ง เรียกให้มันกลับมา"

จูก๊ะชิงแชจงใจกล่าวว่า

"แต่ว่ามันกระทำความผิด...มันเคยบุกแดนประหาร"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"บุกแดนประหารแล้วจะเป็นไร? ข้าเรียกให้มันกลับมาก็กลับมา ขอเพียงมันสามารถคุ้มครองข้า ผู้ใดบีบบังคับมันไปได้?"

จูก้วะชิงแซฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ฝ่าบาททรงปรีชาสามารถ กระหม่อมโง่เขลาเบาปัญญา เพียงแต่เสียงเอี้ยเคยแอบอ้างราชโองการเนรเทศคนผู้นี้กับพวกท้ามมิให้กลับนครหลวง นอกจากฝ่าบาทมีราชโองการนิรโทษ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าไม่มีผู้ใดกล้าขัดราชโองการ"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"นี่ง่ายดายยิ่ง ข้ายกโทษให้"

จูก้วะชิงแซฉวยโอกาสกราบทูลว่า

"คนผู้นี้เรียกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ยังมีผู้กล้าอีกคนหนึ่ง ช่วยดูแลหอลมพิรุณโปรยแทน เรียกว่าเซ็กเสียวเซียง..."

ฮุยจงฮ่องเต้ไม่มีพระประสงค์ลดับฟังต่อดรัสว่า

"อย่างนั้นชิงแซร่างราชโองการแทนข้า ถ่ายทอดโองการออกไปยกโทษให้แก่เฮ้งเซี่ยว...เอ้อ ยังมีเซียงเสียวเซ็กนั้น ให้ถวายการอารักขาข้าให้ดี รับรองว่าจะเสพสุขวาสนาไม่สิ้น"

พระองค์ไม่ได้สนพระทัยสดับฟัง กลับรับสั่งเรียกเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นเฮ้งเซี่ยวเอ้อ*และรับสั่งชื่อเซ็กเสียวเซียงกลับตาลปัตร

จูก้วะชิงแซลอบทอดถอนใจ ปากรับพระบัญชานับว่าวิ่งเต้นช่วยเหลือหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างคราหนึ่ง หากยังขมวดคิ้ว ทำท่าครุ่นคิด

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามว่า

---

* เซี่ยวเอ้อเป็นคำเรียกผู้รับใช้

"ชิงแซยังมีเรื่องใด บอกได้อย่างเต็มที่"

จูกัวะชิงแซต้องการให้ฮ่องเต้ตรัสถามอยู่แล้ว จึงกล่าว

"ตั้งเนี่ยมจูผู้เป็นบุตรชายชุนนางทัดทานตั้งเล่ยสละชีวิตถวายการารักขาฝ่าบาท แต่เรื่องหลังของคนผู้นี้คล้ายจัดการไม่ถูกต้อง"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามว่า

"เป็นไรหรือ?"

จูกัวะชิงแซกราบทูลว่า

"ตั้งเนี่ยมจูพอเห็นพระบารมีฝ่าบาท ก็ผละจากความมืดสู่แสงสว่างงหารโจรกบฏให้แก่ฝ่าบาท เพียงแต่มันแค้นที่แม่ทัพทังเนรเทศบิดาผู้ล่วงลับองมันไปแดนไกล จึงหยามแม่ทัพทังต่อหน้าผู้คน สุดท้ายไม่ต้องการชายเป็นนาย ดังนั้นฆ่าตัวตาย ทั้งหมดไม่คิดล่วงเกินแม่ทัพทัง ไม่กล้าบรรจุพตั้งเนี่ยมจูอย่างสมเกียรติ ทั้งศพอยู่ที่กรมราชทัณฑ์"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสด้วยทรงกริ้วว่า

"ตั้งจั่งสือ (ผู้เข้มแข็งแซ่ตั้ง) มีบุญคุณช่วยชีวิตข้า ไหนเลยไม่บรรจุพอย่างสมเกียรติได้?"

จูกัวะชิงแซยังกล่าวว่า

"แต่ทางด้านแม่ทัพทัง เกรงว่ารู้สึกเสื่อมเสียหน้า..."

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสตัดบทว่า

"มันมีหน้ามีตานักหรือ? ให้จัดพิธีศพตั้งจั่งสืออย่างสมเกียรติ ทั้งยยศไล่หลังเป็นแม่ทัพขวาองอาจหาญกล้า"

จูกัวะชิงแซลอบยินดี ปากตะกุกตะกักว่า

"แต่ว่า...มันเคยเป็นแขกผู้อาศัยในทำเนียบมหาเสนบาดี ทั้งขายเป็นนาย หากอวยยศไล่หลังมัน เสี่ยงเอี้ย..."

ฮุยจงฮ่องเต้ไม่อาจสะกดพระทัยได้ ตรัสเรียกชื่อของจูกัวะชิงแซว่า

"จูกัวะเจี๋ยอั้ว ท่านคร่ำครึจนงมงายแล้ว ปะกติฉั่วเกียใส่ความท่านต่อเรา ท่านกลับปกป้องมันทุกวิถีทาง หากมิใช่เห็นแก่ท่านจงรักภักดี ข้าพลอยปลดท่านออกจากตำแหน่ง"

จูกัวะชิงแซลอบหัวร่อในใจ รีบทูลขออภัยโทษ อ้างว่าปะกติฉั่วเกียรี้นิ้วสั่งการ อีกทั้งฉั่วเกียได้รับการสนับสนุนจากฝ่าบาท ดังนั้นไม่กล้าขัดใจฉั่วเกีย

ฮุยจงฮ่องเต้รับสั่งตำหนิจูกัวะชิงแซคร่ำครึงมงาย แต่ในพระทัยดำริว่า พระองค์โปรดปรานฉั่วเกียไปแล้ว เป็นเหตุให้ผู้คนทั้งแผ่นดินเชื่อฟัง คำสั่งมหาเสนาบดี ลืมเลือนโอรสสวรรค์ไป

จูกัวะชิงแซกล่าวอีกว่า

"...ซึ่งความจริงมีเรื่องมากหลาย ที่ฝ่าบาททรงวินิจฉัยด้วยพระปรีชาสามารถ แต่ขุนนางที่รับไปปฏิบัติกลับดำเนินการผิดพลาด เป็นเหตุให้ผู้คนที่ไม่ทราบความจริงพากันโกรธขึ้ง สมมติเช่นตั้งเนี่ยมจูจงรักภักดีต่อฝ่าบาท บิดาผู้ล่วงสับของมันทั้งเล่ยก็ทำหนังสือทัดทาน กลับถูกเสี่ยงเอี้ยและแม่ทัพทังตัดสินลงโทษ จนเสียชีวิตระหว่างที่ถูกเนรเทศ เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้คนทั้งแผ่นดินล้วนเข้าใจว่าฝ่าบาทไม่ทรงรับฟังคำทัดทาน...กระหม่อมพลอยคับแค้นใจแทนนัก"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสด้วยความขุ่นพระทัยว่า

"ข้ารับฟังความเห็นจากทุกฝ่ายไหนเลยเคยตัดสินลงโทษผู้ใดมาก่อน? ชิงแซรับหน้าที่อวยยศไล่หลังตั้งเล่ยสองพ่อลูก ให้ผู้คนทั้งแผ่นดินทราบความจริงโดยทั่วหน้า"

จูกัวะชิงแซรับคำว่า

"รับพระบัญชา"

ฮุยจงฮ่องเต้พลันตรัสถามว่า

"ในความเห็นชิงแซ ทังก่วงผู้นี้ความสามารถอย่างไร?"

จูกัวะชิงแซงงงันวูบ ขณะนึกใคร่ครวญ ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"ที่แล้วมาข้าใช้ให้ทังก่วงออกศึก ล้วนมีรายงานว่ารบชนะ ตีเมืองมาได้ ประสบความสูญเสียเพียงเล็กน้อย ดังนั้นมันได้รับการปูนบำเหน็จมากมาย เต่หากมันห้าวหาญชาญศึก เหตุใดถูกตั้งจั่งสือถีบส้มลง?"

จูกัวะชิงแซลอบยินดีที่ฮ่องเต้ค่อยมีพระสติสัมปชัญญะแจ่มใส ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"หากฝ่าบาทต้องการพิสูจน์เพียงจัดส่งชุนนางตงฉินไปสำรวจแนวรบ เจะปูนบำเหน็จหรือลงโทษได้"

ฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามว่า

"ชิงแซเห็นสมควรจัดผู้ใดไป?"

จูกัวะชิงแซกราบทูลเสนอรายชื่อแม่ทัพที่เที่ยงธรรมหลายนาย ฮุยจงฮ่องเต้รับสั่งว่า

"ตกลง ข้าความจริงคิดส่งแม่ทัพทังไปตีชิงพื้นที่อี้ฮุ้น แต่เมื่อเรื่องกาวน่าสงสัย ยังคงระงับแผนทำศึกแดนไกลไว้ก่อน"

จูกัวะชิงแซรู้สึกหัวใจร้อนวูบ อดหลั่งน้ำตาออกมาฺมิได้ ท่านรักชาติบ้านเมือง แต่ราชวงศ์ซ้องเสื่อมโทรม ชุนนางตงฉินถูกกำจัดหมดสิ้น ยามโวดร้าวรันทด ความจริงคิดลาออกจากราชการ แต่เห็นว่าหากรั้งอยู่อีกหนึ่งวัน สามารถช่วยคนผู้หนึ่ง ทำงานเพิ่มอีกเรื่องหนึ่ง จึงตัดสินใจอยู่ต่อ

คราครั้งนี้จูกัวะชิงแซกับเซ็กเสียวเชียงและเอี้ยบ้อเซี้ย ร่วมกันวางแผนแสร้งปลงพระชนม์ฮ่องเต้ที่หอเหิงเมามาย จุดประสงค์เพื่อแก้ข้อกล่าวหาให้แก่ตั้งเล่ย และหาทางให้เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถกลับคืนสู่นครหลวง เน็กกำลังกับเซ็กเสียวเชียง เพื่อรับมือฉั่วเกีย หากสามารถทำให้ฉั่วเกียสื่อมอำนาจ นับเป็นผลรับไม่คาดหมาย คราครั้งนี้ฮ่องเต้ทรงทบทวนถึงความสามารถของทังก่วงใหม่ ถือเป็นบุญกุศลของราษฎร สร้างความดีแต่

ใจยิ่ง

จูกัวะชิงแซเห็นว่า ย่องเต้พระองค์นี้ความจริงมีน้ำพระทัยดีงาม ไม่เสียทีที่ตนเองทุ่มเทแรงกายแรงใจถึงหลายสิบปี ยามนั้นคุกเข่าถวายบังคม กราบทูลว่า

"ฝ่าบาทปรีชาสามารถยิ่งแล้ว ขอพระองค์มีพระชนมายุหมื่นปีหมื่นๆ ปี"

เหล่าขุนนางและขันทีที่ร่วมประชุม พากันคุกเข่าตามจูกัวะชิงแซร้องสดุดีเจ้าชีวิตมีพระชนมายุหมื่นปี

ฮุยจงย่องเต้แย้มพระโอษฐ์ ทรงเคลิบเคลิ้มอยู่บ้างดำริว่าพระองค์มีพระบารมีเสมอบูรพย่องเต้ราชวงศ์ซ้อง

แต่พระองค์อดฉงนพระทัยอยู่บ้างมิได้ ย่องเต้ที่แล้วมามิใช่กอปรด้วยศักดานุภาพในการทำศึกชายแดนหรอกหรือ เหตุใดตอนนี้พระองค์ทรงเลื่อนแผนการทำศึกแดนไกลออกไป กลับได้รับการแซ่ซ้องสดุดีว่าทรงพระปรีชาสามารถ?

หลังจากนั้นพระองค์ทรงสรุปว่า แผ่นดินสงบสันติ ควรที่จะทรงพระเกษมสำราญอย่างเต็มที่

จูกัวะชิงแซถวายบังคมทูลลาย่องเต้ กลับถึงตำหนักจูกัวะ เซ็กเสียว-เชียงลอบเข้าตำหนักมาน้อมรออยู่ก่อน กำลังสนทนากับบ๊อเชิง พอเห็นจูกัวะชิงแซกลับมา ก็ลุกขึ้นคารวะกล่าวว่า

"แผ่นดินเต็มไปด้วยความผันแปร ชิงแซต้องลำบากมากแล้ว"

เขาได้รับพระคุณจากจูกัวะชิงแซ สามารถกลับเข้านครหลวงมาดูแลหอลมพิรุณโปรย ดังนั้นให้ความเคารพจูกัวะชิงแซอย่างสูง

จูกัวะชิงแซถ่ายทอดบอกพระกระแสรับสั่งของฮุยจงย่องเต้ให้ทราบ สร้างความยินดีแก่เซ็กเสียวเชียงยิ่ง จากนั้นกล่าวว่า

"ฉั่วเกียได้รับผลกระทบกระเทือน คงต้องผูกใจอาฆาต ก่อนหน้านี้ มันหาเหตุใช้สอยสามในสี่ยอดมือปราบออกจากนครหลวง คงเหลือเส็งเฮีย เฝ้าตำหนักจูกัวะ ท่านอาต้องระวังให้มากไว้"

จูกัวะชิงแซก็กล่าวว่า

"ฉั่วเกียเห็นหอลมพิรุณโปรยเดิบโตแข็งกล้า คงต้องหาทางทำลาย เอนนี้เซ็าโท่ยเส้าจู้ (รักษาการหัวหน้าหอแซ่เซ็ก) เป็นเศียรหมู่มังกรใน ทธจักรนครหลวง ต้องระมัดระวังเช่นกัน"

เซ็กเสียวเซียงกลับกล่าวว่า

"ในนครหลวงมีผู้มีฝีมือดับดั่ง ข้าพเจ้ายังไม่คู่ควรเป็นเศียรหมู่มังกร"

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"หลานเราไม่ต้องถ่อมตนไป ตอนนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะยังไม่กลับมา ซวมั่งจิ้มเสียชีวิต แปะโช้วปวยตกตาย สุ้ยซุ่งจบชีวิตก่อน กวนฉิกหาย าบสูญ สุ้ยซุ้งแม้เจ้าความคิด จะอย่างไรเป็นสตรี เด็กปวยเกียนม้เปรื่องปราด เต่เป็นคนพิการ ทอดตาทั่วยุทธจักรนครหลวง หมู่มังกรขาดส่วนเศียร แต่ท่านจึงรับตำแหน่งนี้ได้"

เซ็กเสียวเซียงรับฟังโดยละเอียด ค่อยกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะคงใกล้กลับมาแล้ว"

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"หากรีบแจ้งต่อคนในเส้นทางยุทธจักร เชื่อว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะจะได้รับ าวโดยเร็ว"

พลางใช้สายตาที่เจนโลกสำรวจมองเซ็กเสียวเซียง กล่าวว่า

"...ปัญหาอยู่ที่เซ็กโท่ยเส้าจู้จะส่งคนไปแจ้งข่าวต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะ หรือไม่? คิดแจ้งข่าวต่อเขาเมื่อใด? มีความจำเป็นต้องส่งข่าวต่อเขาหรือไม่?"

เซ็กเสียวเซียงฟังความหมายในวาจาจูกัวะชิงแซออก จึงย้อนถามว่า

"ชิงแซเห็นว่าข้าพเจ้าจะไม่ส่งข่าวต่อเฮ้งเซี่ยงเจียะว่า สถานการณ์

เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นหรือ?"

จูกัวะชิงแชยิ้มพลางกล่าวว่า

"หากท่านเชิญเฮ้งเซี่ยวเจียะกลับคืนสู่นครหลาง จะมีสภาพเฉกเช่นพยัคฆ์ติดปีก หอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้างยิ่งกล้าแข็งไร้ผู้ต่อต้านเพียงแต่..."

เชียกเสียวเชียงยิ้มพลางสอดคำขึ้น

"เพียงแต่ที่แท้ผู้ใดเป็นพยัคฆ์ ผู้ใดเป็นส่วนปีก ชิงแชเป็นห่วงข้อนี้กระมัง?"

จูกัวะชิงแชยอมรับ กล่าวว่า

"หากพวกท่านไม่ร่วมมือกัน กลายเป็นตั้งประจันหน้า อนาคตเป็นที่น่าวิตกนัก"

"หอลมพิรุณโปรยความจริงเป็นของเฮ้งเซี่ยวเจียะ เพียงแต่เกิดเรื่องราว ต้องออกจากนครหลวง ข้าพเจ้ารักษาการแทนชั่วคราว นี่เป็นเรื่องที่ทั้งหมดล้วนทราบดี ข้าพเจ้าอาศัยอะไรแย่งชิงกับเขา?"

จูกัวะชิงแชจับจ้องมองหน้าเชียกเสียวเชียง กล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ ท่านวางแผนแนบเนียน เป็นเหตุให้ฉั่วเกียถูกพักราชการ ตอนนี้ฝ่าบาทยังทรงชะลอแผนการส่งกำลังไปตีชิงเมืองกลับคืน ไม่ว่าคนของหอลมพิรุณโปรยเจดีย์งวงช้างและหมู่คณะสร้างฝันล้วนยอมรับนับถือท่าน"

"ชิงแชเห็นว่าความดีความชอบของข้าพเจ้าเพียงนี้ สามารถเทียบเทียมกับเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือ?"

จูกัวะชิงแชกล่าวว่า

"เฮ้งเซี่ยวเจียะโอบเอื้ออารี ท่านคมกล้าหลักแหลม"

"อันใดเรียกว่าโอบเอื้ออารี อันใดเรียกว่าคมกล้าหลักแหลม?"

"เฮ้งเซี่ยวเจียะรักชอบสหาย สหายรักชอบมัน ถือเป็นสหายที่ดี ส่วนท่านเป็นศัตรูที่น่ากลัว ศัตรูล้วนเกรงกลัวท่าน แม้แต่เรายังยึดถือท่าน

เป็นคู่มือที่น่าเกรงขาม"

เซ็กเสียวเซียงน้อมกายกล่าวว่า

"ซิงแซกล่าวหนักไปแล้ว พวกเราเป็นสหายหาใช่ศัตรูไม่"

จูก้ะซิงแซทอดถอนใจกล่าวว่า

"ในโลกความจริงยากแบ่งแยกศัตรูสหาย บางครั้งกาลก่อนเป็นสหายปัจจุบันเป็นศัตรู บางคราหากมิใช่ศัตรูก็เป็นสหาย"

เซ็กเสียวเซียงถามตรงๆ ว่า

"เมื่อครู่ซิงแซบอกว่ามีความจำเป็นต้องส่งข่าวต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะหรือไม่ เพราะเข้าใจว่าข้าพเจ้าหวงแหนตำแหน่งนี้กระมัง?"

จูก้ะซิงแซตอบว่า

"หากท่านร่วมมือกับมันจะได้รับการกล่าวขวัญกว่าเดิม แต่ไม่สามารถเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว เสือสองตัวยังไม่อาจอยู่ถ้ำเดียวกัน อย่าว่าแต่ผู้กล้า"

เซ็กเสียวเซียงถามอีกว่า

"การส่งข่าวต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะเมื่อใด มีข้อแตกต่างด้วยหรือ?"

"ย่อมมีข้อแตกต่าง หากท่านรออีกสามปีค่อยส่งข่าวต่อมัน มันไม่ทราบอยู่ที่ใด หอลมพิรุณโปรยกลับตกเป็นของท่านแล้ว"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"เรื่องสำคัญเช่นนี้ข้าพเจ้าไหนเลยไม่ส่งข่าวต่อเฮ้งเซี่ยวเจียะในบัดดล ปัญหาอยู่ที่ต่อให้เขาทราบข่าว จะเดินทางกลับมาหรือไม่?"

ครั้งนี้จูก้ะซิงแซไม่ทันตอบคำ บ้อเช้งชิงกล่าวว่า

"มันต้องกลับมาแน่นอน"

เซ็กเสียวเซียงถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ทั้งนี้เพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะมิเพียงต่อสู้กับท่านน้ำมันวิเศษที่ประตูน้ำ

เสือร้าย มิหนำซ้ำอุนยิ้วยังถูกลักพาตัวที่โรงเตี๊ยมพิถีพิถัน ตอนนี้อุนยิ้วอยู่ระหว่างคุมตัวกลับนครหลวง"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวอย่างตื่นตระหนกว่า

"เป็นผู้ใดลักพาตัวอุนยิ้ว?"

บ้อเซ้งปั้นหน้าเคร่งเครียด หาตอบคำถามไม่

เซ็กเสียวเชียงเปลี่ยนเป็นถามว่า

"ที่มาของข่าวนี้น่าเชื่อหรือไม่?"

บ้อเซ้งกล่าวว่า

"ก่อนหน้านี้ตุยเมี่ยถูกฉั่วเกียส่งไปสืบคดีทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ ข่าวของตุยเมี่ยย่อมเชื่อถือได้"

เซ็กเสียวเชียงนิ่งเงียบงัน ไม่ทราบคร่ำคิดอันใด

จูกัวะชิงแซกล่าวด้วยความหมายลึกซึ้งว่า

"หากร่วมมือกันเป็นประโยชน์ทั้งสองฝ่าย หากแตกแยกล้วนเกิดความเสียหาย"

เซ็กเสียวเชียงพลันถามว่า

"เมื่อครู่ชิงแซยังถามว่าคิดส่งผู้ใดไปแจ้งข่าวต่อเซ้งเชี่ยวเจียะ หรือมีข้อแตกต่าง?"

จูกัวะชิงแซไม่ตอบคำ บ้อเซ้งตอบแทนว่า

"หากท่านส่งจูตั่วกอยี้ที่โง่ทึบงมงายไป ต่อให้ปีหน้ายังหาตัวเซ้งเชี่ยเจียะไม่พบ อย่างนั้นมิสู้อย่าได้ส่งคนไปประเสริฐกว่า"

เซ็กเสียวเชียงแทนที่จะมีโทสะ กลับยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เมื่อครู่พวกเรายังสนทนากันด้วยดี ตอนนี้ท่านกลับมีท่าทีไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง"

บ้อเซ้งกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"เมื่อครู่พวกเราหารือกันว่าจะจัดการกับฉั่วเกียอย่างไร แต่ตอนนี้

กำลังสนทนาถึงสหายของข้าพเจ้าเฮ้งเชี่ยวเจียะ"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าก็เป็นสหายของท่าน"

บ้อเช้งกล่าวอย่างเด็ดขาดว่า

"แต่ว่าข้าพเจ้ายืนอยู่ฝ่ายเฮ้งเชี่ยวเจียะ"

เช็กเสียวเซียงหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย บ้อเช้งกล่าวอีกว่า

"เช่นเดียวกับที่ตั้งเนี่ยมจูยืนอยู่ฝ่ายท่าน"

จูกัวะซิงแซฉวยโอกาสหันเหหัวเรื่องว่า

"ตั้งเนี่ยมจูสมเป็นลูกผู้ชายชาตรี อย่าได้เห็นมันมีกำลังเพียงลำพังทั้งไม่มีฝีมือติดตัว มาตรว่าอยู่ท่ามกลางศัตรูพวกมาก ยังมีการกระทำที่สะท้านทั้งดินฟ้า นับเป็นที่น่ายินดีน่าอวยพร"

เช็กเสียวเซียงกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"มันกล้ำกลืนฝืนอัปยศมานาน ไม่คิดมีชีวิตสืบต่อตั้งแต่แรก ในชีวิตคนขอเพียงเปล่งประกายสักครั้ง ก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดมา คิดไม่ถึงมันมีการแสดงออกถึงเพียงนั้น กลับถีบใส่ทังก่วงเท้าหนึ่ง เตะจนทังก่วงตกจากเวทีการเมือง ทั้งสรรเสริญฉั่วเกียคำหนึ่ง กลับทำร้ายฉั่วเกียไปชั่วชีวิต"

จูกัวะซิงแซก็กล่าวว่า

"ตั้งเนี่ยมจูพลีชีพบูชาธรรม หยุดอำนาจของมหาเสนาบดีโฉดเปรียบกับเหล่าผู้คนที่ร่ำร้องพลีชีพเพื่อชาติ ยังน่ายกย่องกว่ามากนัก"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"มันตายในเวลาและสถานการณ์อันเหมาะเจาะ ขณะเดียวกันก็ช่วยแรรลุถึงกิจการใหญ่ของเช็กโก่ยเส้าจู้ท่าน"

เช็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"การเสียสละของมันแลกมาถึงความหวังอันเรืองรองของชาติบ้านเมือง เสี้ยงเย็ยโฉนมุ่งเป้ามาที่ข้าพเจ้าคนเดียว?"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากลัวท่านขึ้นเขาง่ายดายลงจากเขาลำบากความเย็นลงจากเขาเหน็บหนาว"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"มือปราบที่หนึ่งไม่ต้องเป็นห่วง ข้าพเจ้ามิเพียงลงเคยพลัดตกหน้าผา"

บ้อเช้งมีนามเสี้งไง้อื้อ (ผาที่เหลือ) เช็กเสียวเชียแสดงว่ามีเจตนาโต้ตอบ

จูกัวะชิงแชกลัวบุรุษหนุ่มทั้งสองทำสงครามคารมกัหัวเรื่องว่า

"เพียงไม่ทราบโฉมสะคราญผู้รู้ใจของท่าน...เส็กอั้ง(สตรีที่หนึ่งแซ่เส็ก) ตอนนี้เป็นอย่างไร?"

เช็กเสียวเชียงตอบว่า

"นางสบายดี ในเหตุการณ์บุกแดนประหารนางก็..."

จูกัวะชิงแชตัดบทว่า

"ท่านอย่าได้บอกต่อเรา เราไม่สะดวกกับการรับทิ้งเป็นผู้รักษาความสงบในนครหลวง ไง้อื้อก็เป็นมือปราบ ล้วนไ

เช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างนึกได้ว่า

"ข้าพเจ้าพลั้งปากไปแล้ว"

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

"ตั่วเนี้ยแต่งให้กับฮักเลี้ยงชุนจุ้ย นางมีชีวิตที่สุขสยินดีแทนนาง"

เขากล่าวด้วยรอยยิ้ม แต่กล่าวไปกล่าวไปกลับพบว่เองขมฝาดอยู่บ้าง

เขาทราบว่าหนึ่งชรา หนึ่งเยาว์วัยที่เบื้องหน้าล้วนมีอ

สมควรสังเกตรอยยิ้มที่ไม่เป็นธรรมชาติของเขาออกได้

จูกัวะชิงแซกล่าวว่า

"ฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเป็นบุรุษหนุ่มที่มีปณิธาน มีจริยธรรม บิดามันก็เป็นแม่ทัพชาญศึก"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ถูกต้อง ดังนั้นนางแต่งเข้าจวนแม่ทัพฮักเลี้ยง นับว่าดีกว่าอยู่ร่วมกับข้าพเจ้า"

เขากล่าวย้ำว่า

"มิหนำซ้ำดีกว่ามากนัก"

บ้อเซ้งพลันกล่าวว่า

"นางแต่งกับฮักเลี้ยงชุนจุ้ย ท่านไม่เจ็บปวดใจหรือ?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"นางสมควรแต่งกับมัน ข้าพเจ้าไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง นางอยู่ร่วมกับข้าพเจ้ารังแต่รับความลำบาก"

บ้อเซ้งกล่าววาจาเสียดแทงใจว่า

"แต่ว่าท่านรักนาง หากท่านรักชอบนางจริงๆ สมควรหาที่อยู่เป็นหลักแหล่ง แต่ในที่สุดถึงแม้นางช่วยเหลือท่าน กลับแต่งงานกับผู้อื่น"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ากับนางถือว่าไม่มีบุพเพสันนิวาส จนแล้วจนเล่าเพียงเป็นผู้รู้ใจกัน นิเปรียบกับความรักฉันบุรุษสตรี ยังมีคุณค่ายิ่งกว่า"

บ้อเซ้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ผิดแล้ว ความผูกพันที่สวยงามที่สุดในโลก ถือความรักอยู่อันดับแรก เป็นมิตรแม้อาจหาญ แต่ไม่ดื่มด่ำเท่าความรักฉันบุรุษสตรี นางความจริงเป็นแค่รักของท่าน ตอนนี้ท่านเป็นฝ่ายถอนตัว ไม่มีเหตุผลที่ไม่ผิดหวังเสียใจ"

เซ็กเสียวเซียงหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"มือปราบที่หนึ่ง ข้าพเจ้าผิดหวังเสียใจแล้วจะเป็นไร ไม่ผิดหวังเสียใจแล้วจะเป็นไร? หรือจะให้ข้าพเจ้าปิดหน้าร่ำไห้ หรือแหงนหน้าหัวร่อ? ท่านต้องการทราบไปไย หรือว่าอยู่ว่างไร้เรื่องราว?"

บ้อเช้งมีสีหน้าเป็นปกติไม่เปลี่ยนแปร กล่าวว่า

"ในชีวิตข้าพเจ้าชิงชังเรื่องเสแสร้งแกล้งดัด ความจริงรักชอบคนผู้หนึ่ง แต่แสร้งเป็นแค้น ทั้งที่ห่วงใยนาง กลับแสร้งเป็นไม่ใส่ใจ ทั้งที่ริษยาแต่แสร้งเป็นใจกว้าง มาตรว่าฮักเลี้ยงชุนจุ้ยเป็นบุรุษอันประเสริฐ แต่ท่านไม่มีใดสู้มันไม่ได้ สุดท้ายเส็กตั่วเนี้ยแต่งกับมัน ท่านไม่มีเหตุผลที่ไม่รวดร้าวใจ นี่ออกจะแสร้งมารยาไปแล้ว"

เช็กเสียวเชียงไม่อาจสะกดกลั้นใจ ร้องว่า

"ข้าพเจ้าไม่เจ็บปวดไม่สมใจ เกี่ยวข้องใดกับท่าน?"

บ้อเช้งไม่มีโทสะ เพียงกล่าวว่า

"นั่นก็ใช่แล้ว มีโทสะก็ระบายออกมา สำหรับกับท่านนับเป็นเรื่องดี ไม่เช่นนั้นท่านรักษาการหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยเจดีย์งวงช้าง หมู่คณะสร้างฝันกลับต้องเก็บกดอารมณ์ความรู้สึกไว้ ยามใดที่ระเบิดออกมา ต้องส่งผลกระทบอย่างรุนแรง"

จนบัดนี้เช็กเสียวเชียงค่อยเข้าใจจุดประสงค์ที่บ้อเช้งสนทนาถึงเรื่องนี้ ค่อยทราบว่าอีกฝ่ายหามีความประสงค์ร้ายไม่

จูกัวะชิงแชยิ้มพลางกล่าวเสริมว่า

"ตอนนี้ฝ่าบาททรงแต่งตั้งท่านเป็นผู้นำยุทธจักรนครหลวง และทรงอนุญาตให้เฮ้งเซี่ยวเจียะกลับนครหลวง ท่านสามารถผ่อนคลายตัวเอง ทุกวันนี้ท่านสมควรมีอายุสามสิบกว่าปี ถึงเวลามีครอบครัวแล้ว"

เช็กเสียวเชียงฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"ผ่านห้วงมหรรณพเห็นน้ำไร้ความหมาย อั้งหลุยเมื่อจากไปเสียวเชียงได้แต่แล้วแต่วาสนา กล่าวไปอย่าได้หัวร่อเยาะ ข้าพเจ้ารักชอบ

สตรี แต่มิใช่ถึงกับไม่มีสตรีไม่อาจมีชีวิตอยู่ได้ จะอย่างไรผู้ที่ดีกว่าข้าพเจ้
คงไม่เหลียวแลข้าพเจ้า ผู้ที่ไม่อาจเทียบเปรียบกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ดูแคลนผู้อื่น"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"หากปล่อยให้แล้วแต่วาสนา ในที่สุดไร้วาสนา ความโชคดีและบุ
วาสนาล้วนแต่ใจคับแคบ เมื่อเคาะประตูบ้านท่านสามครั้ง หากไม่มีปฏิกิริย
ตอบรับ จะสะบัดหน้าจากไป เช็กโท่ยเส้าจู้ เงื่อนปมในหัวใจต้องคลายออ
จึงปลอดโปร่ง ข้าพเจ้ากลัวว่าเรื่องราวความรักกลายเป็นความกดดันใ
จิตใจท่านเกินไป สุดท้ายไม่อาจรับไว้ได้"

เช็กเสียวเชียงยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า

"ไม่หรอก หลายปีมานี้ข้าพเจ้าใช้ชีวิตร่อนเร่พเนจร หาความสุ
เป็นครั้งคราว หากทว่าไร้ซึ่งความรักอย่างเอาเป็นเอาตาย ขาดความรู้สึก
หลั่งไคล้ ความรักระหว่างอั้งหลุยกับข้าพเจ้าพอสิ้นสุด เกรงว่าชั่วชีวิตนี้ไม่
ความรักอีก..."

จูก้วะชิงแซดับทว่า

"ซึ่งความจริงท่านกับเส็กอั้งหลุยแยกจากกันเช่นนี้ กลับเป็นผล
ต่อทั้งสองฝ่าย มีความรักไม่แน่ว่าต้องครองคู่อยู่ร่วม แม้นหากเป็นสา
ภรรยาจริงๆ มีสักกี่คนที่อยู่ร่วมกันชั่วฟ้าดินสลาย นับแต่โบราณกาลมา
ท่านคู่รักมากมาย แต่ไม่ได้จดบันทึกว่าหลังแต่งงานเป็นอย่างไร มีบุต
ชีพาแล้วเป็นอย่างไร? อาจบางทีเพราะการงานรัดตัวเกิดการทะเลาะวิวา
แยกกับกาลเวลาทำร้ายคนและทำร้ายน้ำใจ ดังนั้นไม่รับรู้ยังดีกว่า รับรู้ไ
กลับฝันสลาย ท่านกับเส็กอั้งหลุยรักถึงขั้นลึกล้ำ สุดท้ายแยกจากกัน กลั
ชีพถึงกันไปชั่วชีวิต ถือเป็นเรื่องดี และเป็นเรื่องอันเพริศแพร้ว"

เช็กเสียวเชียงรับฟังจนตะลึงลานยามกะทันหันไม่อาจกล่าววาจาใดไ

จูก้วะชิงแซดบไหล่อีกฝ่าย ยิ้มพลางเอื้อนเอ่ยว่า

"ไม่ครองคู่อยู่ร่วมจะเป็นไร เคยรักผูกพันปราศจากความเสียใจ"

พลางหันไปกล่าวกับบ้อเช้งว่า

"หวังว่าฝ่าบาททรงปรีชาสามารถ ยุติการศึกสงคราม ถอดถอนฉั่วเกียและสมัครพรรคพวกออกจากตำแหน่ง อย่างนั้นราษฎรจะกลับคืนสู่สันติสุขแล้ว"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"เช่นนั้นตั้งเนี่ยมจูนับว่าตายอย่างมีคุณค่า ตายโดยปราศจากความคับแค้นอีก"

บ้อเช้งกล่าวว่า

"อย่างน้อยเอ้งเซี่ยวเจียะสามารถกลับมา และสมควรกลับมาแล้ว"

พวกเขาล้วนคาดหวังเช่นนี้

น่าเสียดายฮุยจงฮ่องเต้หาได้จัดส่งขุนนางคงฉินและแม่ทัพเที่ยงธรรมไปตรวจสอบฉั่วเกียกับทังก่วง ตามที่จูกัะชิงแชกราบทูลเสนอไม่กลับทรงใช้สอยขุนนางใกล้ชิด คนเหล่านั้นล้วนได้รับการติดสินบนจากฉั่วเกียทังก่วงและพวก ย่อมต้องสรรเสริญเยินยอมหาเสนาบดีและแม่ทัพใหญ่ไม่ขาดปาก

คำสรรเสริญเยินยอพอรับฟังบ่อยครั้งความคิดอ่านย่อมเปลี่ยนแปลงไป

บทที่ 6

ตามติดชีวิตหฤหรรษ์

ชีวิตคนช่างเปลี่ยวเหงานัก

คนผู้หนึ่งไม่มีคนที่คนรักร่วมเส้นทางชีวิตอันยาวนาน เป็นความเศร้าประการหนึ่ง

คนที่ไม่มีความรักเป็นคนน่าเศร้า ชีวิตที่ปราศจากความรักเป็นชีวิตที่น่าเศร้านัก

โดยเฉพาะคนที่โดดเด่น มีอารมณ์ความรู้สึก

ความรักทำร้ายผู้คนได้โดยง่าย แต่ไม่ควรที่จะไม่กล้ารักเพราะกลัวถูกทำร้าย

ความเปลี่ยวเหงายากทนทาน

โดยเฉพาะผู้ที่มีอารมณ์รักและมีความรู้ความสามารถ ความเปลี่ยวเหงาเป็นมือเพชฌฆาตที่กัดกร่อนวิญญาณ มักจู่โจมสังหารขณะที่ท่านป่วยไข้เพราะรัก

ผู้ที่มีความรู้ความสามารถไม่อาจบรรลุปณิธาน ปล่อยให้กาลเวลากัดกร่อนเรือนผมหงอกขาว ย่อมบังเกิดความสะทกสะท้านที่เปลี่ยวเหงา

ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่ากอปรด้วยปัญญาด้อยโอกาส เป็นเพราะยังขาดประสบการณ์ในชีวิต หาไม่ก็ไม่ได้พลิกดูบทปลีกย่อยในบันทึกประวัติศาสตร์ ที่เชียนถึงอัจฉริยบุรุษเหนือธรรมดามีผลบั้นปลายอย่างไร

ผู้ที่มีอารมณ์รักยิ่งไม่อาจทนรับความเปลี่ยวเหงา

เมื่อเห็นบุปผาดอกหนึ่งรู้สึกว่ามันงามเฉิดฉัน พบเห็นซากปรักหักพังนึกถึงอดีตที่รุ่งเรือง ได้เห็นหญิงงามนางหนึ่งบังเกิดความนุ่มละมุนเพราะบทเพลงหนึ่ง ลำน้ำท่อนหนึ่ง สายน้ำเชี่ยวที่ไหลสู่บูรพา ลมเฉื่อยฉิวเดือนไกล้ร่วงลับ บังเกิดความรู้สึกที่อ่อนไหวกว่าคนธรรมดาทั่วไป ยิ่งไม่อาจทนความเปลี่ยวเหงา

ผู้ที่จับดาบ ถือกระบี่ แม้แต่คนที่มือเปล่าใช้แต่สมองความคิดล้วนเป็นเช่นเดียวกัน หลังจากที่ถูกเคี่ยวกรำเป็นเวลาหลายสิบปี อาจบางทีเพียงคิดช่วงชิงอันใดจากกาลเวลาหรือความตาย

หญิงงามกลัวความชรา

ผู้กล้ากลัวโรคาพยาธิ

ทั้งหมดล้วนกลัวเปลี่ยวเหงา

โดยเฉพาะเขา

เขากลัวเปลี่ยวเหงา

เชี่ยวเสียวเชียงไม่ได้ตายใต้เงื้อมมือศัตรู แต่เป็นเช่นเดียวกับผู้ยิ่งใหญ่มากหลาย สุดท้ายจบสิ้นในเงื้อมมือพี่น้องที่ทรยศ

แต่ว่าเขายังไม่ถูกโค่นล้มลง

ศัตรูเพียงรุกเร้าจนเขาต้องหนีเอาชีวิตรอด

เขาไม่ได้ชรา

แต่กาลเวลากลับกัดกร่อนเขา

เขากลัวเห็นจันทรา

เพราะจันทร์กระจ่างชวนให้คิดถึง

เขายังกลัวสายลม

เพราะลมตะวันตกโชยพัดพฤกษา ชี้นหอสูงเพียงลำพัง ทอดตามองเส้นทางสุดขอบฟ้า

เขายังกลัวดื่มสุรา

เพราะสุราราดรดลำไส้ทุกข์ มลายกลายเป็นน้ำตาคะนึงหา

เขายังกลัวได้ยินเสียงพิณ

เพราะพิณชิมชวนรำลึกถึงวัยเรืองโรจน์ สุดท้ายรักนี้ได้แต่หวนนึกถึง

เพื่อมิให้ความเปลี่ยวเหงามาเยือน ดังนั้นเขาทำตัววุ่นวาย ทำตัวให้สะอาดสะอ้าน ทำตัวให้ตื่นเต้นตึงเครียด

คนที่วุ่นวายสมควรไม่มีเวลาที่จะเปลี่ยวเหงา

แต่ความจริงเป็นเช่นนั้นไม่

ไม่ว่าเขาวุ่นวายเพียงไหน ขอเพียงหยุดพักผ่อน เขาจะพบว่าความวุ่นวายเป็นความเปลี่ยวเหงาชนิดหนึ่ง อย่างน้อยเป็นการหลีกหนีความเปลี่ยวเหงา ดังนั้นความวุ่นวายเพียงเป็นเงาสะท้อนความเปลี่ยวเหงา

เป็นตัวแปลงของความเปลี่ยวเหงา

ความสะอาดสะอ้านก็เช่นกัน

มีอยู่วันหนึ่ง เขาพบว่าเสื้อผ้าที่สะอาดสะอ้านของตัวเองส่งกลิ่นหอมของเสื้อผ้าชนิดหนึ่ง กลับเป็นกลิ่นอันอ้างว้างที่ยวนใจและทำร้ายจิตใจ

เขากลัวกลิ่นเช่นนี้

ตามเหตุผลคนที่ดิ่นเต้นตึงเครียดจะไม่รู้สึกถึงความเปลี่ยวเหงา

เพราะไม่ทันที่จะเปลี่ยวเหงา

แต่เรื่องราวหาเป็นไปตามที่คาดคิดไม่

มาตรว่าเวลาที่ฝึกซ้อมฝีมือ เมื่อใช้ออกด้วยท่าอิจฉานกเป็ดน้ำ ต้องตะลึงลานชั่วขณะ เนื่องจากมือขวาใช้กระบี่ มือซ้ายขาดด้วน เป็นเหต ให้เหม่อลอยซึมเซา

ถึงแม้ขณะที่เคลื่อนไหวอย่างรุนแรง ยังไม่อาจสลัดความเปลี่ย เหงาไปได้

ในที่สุดเช็กเสียวเซียงทำความเข้าใจกับข้อนี้

เขาทราบว่านี่มิใช่ศัตรูธรรมดา เขาไม่อาจหลีกหนีได้

ดังนั้นเขาตกลงใจเผชิญหน้ากับมัน

เพราะว่าเขาต้องเผชิญหน้ากับนาง

นางคือโบตั๋นขาวลี้ซือซือ

วันเวลาที่ผ่านมา เขามาหาลี้ซือซือหลายครั้ง

บางครั้งปลอมแปลงโฉมไป เพื่อสะดวกกับตัวเองและสะดวกกับ ลี้ซือซือ

บางคราปลอมเป็นพ่อค้า จนถึงคุณชายเชื้อพระวงศ์ ไปเยือนหอ เหิงเมามาย

บางโอกาสเขาไปด้วยโฉมหน้าแท้จริง ทั้งยังใช้วิชาตัวเบาอันเลิศล้ ไปเยือนหอห้องของลี้ซือซือยามวิกาล

แต่ไม่ว่าเขาไปเยือนนางในฐานะอันใด เขาต้องได้รับอนุญาตจาก ลี้ซือซือก่อน ค่อยเข้าสู่หอห้องของนาง

เขาสนทนาถึงบทกวีกับลี้ซือซือ

ลี้ซือซือถามถึงเรื่องยุทธจักรกับเขา

เขาถกถึงเรื่องราวทางการเมืองกับลี้ซือซือ

• มาเปิดน้ำมีชื่อจีนว่าอวนเยาง เป็นสัญลักษณ์แห่งความรักยั่งยืนมั่นคง กล่าวคือ หากมีตัวผู้หรือตัวเมียตายไป อีกตัวหนึ่งจะตายตาม

ลี้ซือซือเอ่ยถึงโชคชะตาชีวิตกับเขา

เขากับลี้ซือซือชมบุปผาชมจันทรา รวมทั้งสายลมที่มองไม่เห็น

ที่หน้าบุปผาใต้จันทรา ทั้งสองสนทนาอย่างถูกคอ หัวร่ออย่างชื่นบ

หากทว่ารักษามารยาทอันดี ไม่ถึงกับยุ่งเหยิงพัลวัน

ไม่ยุ่งเหยิงพัลวันใช่เป็นเรื่องดีหรือไม่?

...เหตุใดไม่อาจยุ่งเหยิง?

ไม่ยุ่งเหยิงหมายถึงสงบสุข

ความสุขสงบนับเป็นวาสนา

แต่ว่าประกายชีวิตของวีรบุรุษ จะได้รับการจุดชี้นในห้องนภ

จลาจลวุ่นวาย

ผู้เหี้ยมหาญก็เช่นกัน

...เชือกเสียวเซียงเป็นวีรบุรุษหรือผู้เหี้ยมหาญ?

อย่างน้อยเขามิใช่คนธรรมดาแน่นอน

...คนที่ไม่ธรรมดาต่อให้คิดมีชีวิตอย่างเรียบง่ายธรรมดา ก็เฉกเ

เหลือกหมาดในถุงผ้า จะช้าเร็วต้องแทงทะลุถุงผ้าออกมา

แต่ว่าการเปล่งประกายคมกล้า โดดเด่นเหนือกว่าผู้ใด ที่แท้เป็

ความโชคดีหรือโชคร้าย?

เชือกเสียวเซียงยังชอบความวุ่นวาย

ทั้งนี้เพราะความวุ่นวายค่อยบีบคั้นให้เขาแสดงออกถึงฝีมือในก

รับเหตุเปลี่ยนแปลง และแก้ไขวิกฤตการณ์ได้

;ขาต่างกับจูกัวะชิงแช

จูกัวะชิงแชต้องการความมั่นคง

ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ต้องเกิดความมั่นคงก่อน ค่อยผลักดันก

ปฏิรูปได้

จูกัวะชิงแชเป็นคนคำนึงถึงสถานการณ์โดยรวม

เฮ้งเซี่ยวเจียะยิ่งแตกต่าง

เขาปล่อยให้กระแสพัดพาไป มีความสุขตามอัตภาพ

เขาปล่อยตัวตามกระแส แต่ไม่ใฝ่ต่ำ เขามีความสุขเท่าที่เป็นอยู่

ต่ยินดีร่วมทุกข์สุขกับผู้อื่น

เมื่อเขาครองอำนาจจะทำคุณประโยชน์แต่ทั้งหมด เวลาตกต่ำก็ทำ

นสิ่งที่ตัวเองคิดกระทำ สำหรับกับเขา ยามขึ้นเขามีความสุข เพราะขึ้นสูง

เมารถมองไกล ลงจากเขาก็มีความสุข เพราะสามารถพิงต้นไม้ชมเมฆา

เขาไม่ยึดติด

และไม่นำพา

เขาจุดประกายชีวิตอยู่ตลอดเวลา

เขายามรุกมีความสุข เวลาถอยก็มีความสุข

ในชีวิตของเขามีทั้งรุกและถอย

เซ็กเสียวเซียงหาเป็นเช่นนี้ไม่

วันนี้ของเขาอยู่เพื่อวันพรุ่งนี้

อดีตมือดีตที่รุ่งเรือง

เขาไม่ฝากความหวังกับอนาคต

ชื่อเสียงของเขาเฉกเช่นอาทิตย์ยามเที่ยง แต่ชีวิตที่เหลือกลับมีอยู่

ม่มากนัก

ดังนั้นวันนี้ของเขาสำคัญที่สุด

...ทุกหยาดเหงื่อที่หลั่งในวันนี้ เพื่อผลิดอกในวันพรุ่งนี้

เพราะเหตุนี้ทุกวี่วันเขาต่อสู้โดยไม่ย่อท้อ

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ทุกวันมีชีวิตด้วยความเบิกบาน

...ทำอย่างไรจึงมีชีวิตอย่างเบิกบาน?

คำตอบคือหาความสุข

...ทำงานอย่างเอาจริงเอาจัง หาความสุขอย่างเต็มที่

เช่นนี้จึงไม่เสียทีที่มีชีวิตอยู่ นี่เป็นหลักการที่เชิกเสียวเชียงยึดถือ
ดังนั้นเขาไม่กลัวความวุ่นวาย
ทั้งนี้เพราะความวุ่นวายค่อยบีบคั้นเขาแสดงภูมิปัญญา แสดงความสามารถ และแสดงอารมณ์รักออกมา
ยามนี้จิตใจของเขาวุ่นวายอยู่บ้าง
ซึ่งความจริง ระหว่างนี้เขาวุ่นวายใจยิ่ง
ทั้งนี้เพราะเขาพบว่าสตรีที่มีรูปร่างยวนใจ มีความรอบรู้กว้างไกลนางนี้ ด้านชีวิตส่วนตัวกลับเหลวแหลกอยู่บ้าง
การพบเห็นครั้งนี้สร้างความหงุดหงิดใจแก่เชิกเสียวเชียง
เขาไม่ได้มีโทสะ
เพียงแต่หงุดหงิดใจ
เป็นความหงุดหงิดใจที่แฝงความรู้สึกเสียดาย และเจ็บปวดใจอยู่บ้าง
เชิกเสียวเชียงพบว่าลี้ซือซือมีเพื่อนสนิทมากกว่าหนึ่งคน
นอกจากฮุยจงฮ่องเต้เจ้าสำราญแล้ว ยังมีนักลำนำเกี้ยเอ็ก นักดนตรีจิวปังงัง ผู้มีชื่อเสียงเมืองโซวจิวนามซุนกงชัง ล้วนเป็นแขกในเหอห้องของลี้ซือซือ

เนื่องจากคนเหล่านี้ล้วนมีชื่อเสียง จึงต้องปกปิดร่องรอย ขอให้จัดสรรเวลา คอยหลีกเลี่ยงจากฮุยจงฮ่องเต้ จนบัดนี้ฮ่องเต้เจ้าสำราญไม่ทรงทราบระแคะระคาย แต่ไม่อาจรอดพ้นจากสายตาเชิกเสียวเชียงที่มีวิชาตัวเบาเป็นเลิศ

เขาความจริงไม่เห็นเหล่านักกวีนิพนธ์อยู่ในสายตา เห็นว่าขณะที่ชาติบ้านเมืองยังมีภัย ราษฎรได้รับความเดือดร้อน คนเหล่านี้กลับแสร้งเป็นสุนทรียรมณ์ รู้จักแต่ใช้ลมปาก เปลือกนอกยกยอกันและกัน แต่เชือดเฉือนกันอย่างลับๆ หากทว่าลูกผู้ชายที่แท้จริงควรที่จะสร้างกิจการลือลั่น ได้กระทำสังหารคนโฉดชั่วสามานย์

กวีเพียงเป็นอักษรบนแผ่นกระดาษ ลำนำเป็นส่วนปลีกย่อยจากกวี เสียงเพลงเพียงเป็นคลื่นเสียงในอากาศ ท่วงทำนองเพียงประเทืองอารมณ์ในยามว่าง ภาพวาดยิ่งเป็นการค้นหาในความฝัน หนังสืออ่านมากเกินไป อาจย่อยสลายไม่หมด วีรบุรุษที่แท้ควรประกาศสัจจะ ประกอบกิจการยิ่งใหญ่จึงถูกต้อง

คนผู้หนึ่งเพียงศึกษาบทความ ท่องชมทิวทัศน์ ค้นหาความรักออกจะรวบง่ายเกินไป สำหรับเช็กเสียวเซียง คนผู้หนึ่งควบคุมคนหนึ่ง ออกจะขาดความก้าวหน้า วีรบุรุษควรที่จะเป็นผู้นำสิบคน ร้อยคน พันคนถึงหมื่นคนจนถึงร้อยพันหมื่นคน จึงเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่

คิดเป็นผู้นำคนหมู่มาก ต้องมีจิตปณิธานที่โอ่อ่าผ่าเผย มีฝีมือที่หนักแน่นเด็ดขาด แต่คำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว การเป็น "ผู้นำ" ไม่แน่นักว่าต้องควบคุมบงการ ตรงกันข้าม เพียงเป็นผู้นำทางความคิดและจิตวิญญาณก็ใช้การได้แล้ว

สิบปีปลูกต้นไม้ ร้อยปีปลูกสร้างคน
นี่จึงเป็นภาวกิจอันยิ่งใหญ่
เช็กเสียวเซียงความจริงไม่ชมชอบนครหลวง

จากการศึกษาประวัติศาสตร์พบว่า วีรบุรุษผู้กล้าพอเข้าสู่นครหลวงจะลุ่มหลงกับแสงสี ถูกกัดกร่อนปณิธานไป

ความฟอนเฟะเป็นการฆ่าตัวตายชนิดหนึ่ง
การใฝ่ต่ำเป็นโรคภัยประการหนึ่ง
...แต่โรคภัยและการฆ่าตัวตาย ล้วนเป็นหนทางสู่ความตาย
เขาเคยหนีเอาชีวิตรอดแต่ไม่เหนื่อยหน่าย
ขณะที่เขาถูกตามล่าหาหวาดหวั่นไม่
แต่เขากลัวการใช้ชีวิตในนครหลวงที่เจริญรุ่งเรือง แทบทุกค่ำคืนต้องทนรับความเปลี่ยวเหงาและแหนงหน่าย

เช็กเสียวเชียงก็ทราบว่าผู้กล้าที่แท้มิอาจไม่เข้าสู่นครหลวง
ไม่เข้าสู่นครหลวง ก็ไม่ได้เผชิญกับหมู่ผู้กล้า ไม่สามารถสำเร็จกิจการ
...คิดเป็นเตียรของหมู่มังกร ต้องทดสอบกับงูใหญ่น้อย ค่อยสำเร็จเป็นมังกรเหินเก้าฟ้า
ดังนั้นถึงแม้เขากลัวนครหลวง หากยังเข้าสู่นครหลวง
น้อยคนที่ทราบว่าเขาพอถึงยามค่ำคืน หากมิใช่ไปเยือนลี้ซือซือ ก็ไปยังซากกำแพงโบราณ นั่งดูจันทร์ทั้งกลมและแหว่งเว้าเพียงเดียวดาย

บุปผาวสันต์จันทร์ฤดูสารท เมื่อใดจึงสิ้นสุดยุติ เรื่องราวความหลังที่สะท้อนใจ มีคนล่วงรู้สักเท่าใด

ชนชั้นที่จริงแท้จะไม่อาวรณ์กับความหลังเกินไป ผู้ที่เอาแต่เอ่ยถึงความอาจหาญเก่าก่อน แสดงว่าตัวเองไม่อาจหาญเช่นเก่าก่อนแล้ว
ผู้ยิ่งใหญ่เพียงให้ความสำคัญกับวันนี้
ทำวันนี้ให้ดีที่สุด วันพรุ่งนี้จะเป็นอดีตที่รุ่งเรืองของเขา
เพียงแต่ทนผู้หนึ่งหากไม่มีอดีต ไหนเลยมีเขา หรือนางในวันนี้?
ยกตัวอย่างเช่นคืนนี้
เช็กเสียวเชียงอยู่บนเส้นทางไปเยือนลี้ซือซือ เมื่อผ่านตรอกน้ำหวานน้อย เห็นเด็กหญิงนางหนึ่งหิ้วถังไม้ที่บรรจุน้ำหวานหล่อเลี้ยงดอกไม้ นางพอเหลือบแลเห็นเขา ก็ยื่นดอกไม้ให้ช่อหนึ่ง
ดอกไม้สีชมพู
ส่งกลิ่นหอมรวยรื่น
ในกลิ่นหอมซ่อนความหม่นหมอง
เป็นความหม่นหมองเจือจางชนิดหนึ่ง
เช็กเสียวเชียงรู้จักดอกไม้ชนิดนี้
มัน.เรียกว่าฤหลาบป่า

กุหลาบป่าสีชมพูบันดาลให้เขานึกถึงนาง

....เสียงอึ่งหลุยเสียงตั๊วเนี้ย (สตรีที่หนึ่งแซ่เสี่ย)

ครั้งกระโน้นเขาฮึกเหิมองอาจ นางงดงามเฉิดฉาย พวกเขารู้จักกันไปมาหาสู่กัน เกิดความเข้าใจผิด และปรับความเข้าใจ ข้ามลำน้ำด้วยกัน

เป็นลำน้ำเขียวกราก

ตอนนั้นยังไม่เพียงเขา ยังมีพี่น้องของเขาและนาง ฟ้าเขียวสดใส น้ำสีครามใส วิหคบินร่อนโดยเสรี มัจฉาแหวกว่ายกลางวารี

ก่อนข้ามลำน้ำ ที่ใต้ผาขาดมีดอกไม้พุ่มหนึ่ง

นางเห็นแล้ว

เขาพบว่านางเห็นแล้ว

เขาเห็นในดวงตานางทอประกายดื่นเต้นยินดี

ดังนั้นเขากระโดดหน้าผา ในความตื่นตระหนกของเหล่าพี่น้องเข้าใจว่าเขาคิดฆ่าตัวตาย เขาใช้ปากคาบดอกไม้ หงายร่างดีลังกากลับขึ้นมา

เขามอบดอกไม้แก่นาง

นางแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน ก้มศีรษะลงปล่อยให้ผมเผ้าสยายลงมา เอียงศีรษะให้เขาทัดดอกไม้แก่นาง

เป็นดอกกุหลาบป่าสีชมพูดอกหนึ่ง

ดอกไม้ประดับบนเรือนผมนาง ใบหน้านางแดงเข้มสดใส

ดอกไม้ถูกโฉมหน้าบดบังรัศมีไป

เหล่าพี่น้องของเขากับนางหัวร่อร่า โห่ร้องตะโกนหนุน ปรบมือวุ่นวาย

เขาเหลือบมองช่วงคอที่งามระหงดุจคอห่านป่าของนาง บังเกิดความพลุ่งพล่านคิดลูบคลำสักครา

นางกลับร้องโอยออกมา

เขาใจหายวาบ คล้ายกับพลัดตกลงจากหน้าผา

นางลูบคลำหนังศีรษะ โอดครวญว่า "ดอกไม้นี้มีหนาม...กลับแทง

ใส่ข้าพเจ้า•

ทั้งหมดโห่ร้องวุ่นวายกว่าเดิม

เขาก็หัวร่อแล้ว

สายน้ำเชี่ยวกรากถึงเพียงนั้น ผู้คนกลับเบิกบานถึงเพียงนั้น ดอกไม้บานปานนั้น...เขากลับกระโดดลงจากหน้าผาเด็ดดอกไม้มาให้แก่นาง

เขาไม่ได้บอกเล่าฉากเหตุการณ์อันหวาดเสียวออกไป

ขณะที่เขากระโดดหน้าผาลงไปเด็ดดอกไม้ แทบหาที่หยั่งเท้ายืม กำลังไม่ได้ แทบไม่อาจตีลังกากลับขึ้นมา

หากเป็นเช่นนั้น เขาคงต้องจบชีวิตเพราะดอกไม้ดอกหนึ่ง...สมควรบอกว่าเพราะสตรีนางหนึ่ง

หลังจากนั้นเขาเคยครุ่นคิด หากเขาต้องจบชีวิตเพราะกระโดดหน้าผาไปเด็ดดอกไม้ให้แก่เสกอั้งหลุย ใช่ยังดีกว่าหรือไม่? อย่างน้อยพี่น้องค่ายเทียมเมฆคงไม่ตกตายหมดสิ้น เขาเองก็ไม่ต้องหนีเตลิดราวสุนัขสูญเสียเจ้าของ เสกอั้งหลุยก็จะคิดถึงเขา นึกถึงความโง่งมของเขาไปชั่วชีวิต

เขาไม่ทราบ เพียงทราบว่าตอนนั้นเขาไม่ตาย

เขาเด็ดดอกไม้ให้แก่นาง

ภายหลังนางไปจากเขา

ต่อมาเขามีสตรีมากมาย แต่ไม่อาจลืมเลือนนาง

เขาไม่ได้มอบดอกไม้ให้แก่สตรีอื่นอีก

จวบกระทั่งเขาพบกับนางอีก พบกันที่จวนแม่ทัพฮักเลี้ยง เขาผ่านทางไป จึงแวะไปเยี่ยมนาง นางให้การต้อนรับเขาแทนฮักเลี้ยงชุนจุ้ยผู้เป็นสามี

ทั้งสองจิบน้ำชาสนทนากัน ทั้งไปเดินเล่นที่ลานตีก มาดรว่าที่ด้านหลังติดตามด้วยบ่าวไพร่หญิงรับใช้ เขาเดินไปเดินไป พลันเหลือบเห็นดอกไม้เป็นกุหลาบป่าสีชมพู

เขาไม่อาจหักห้ามใจ ยื่นมือเด็ดดอกไม้มา ขณะจะทัดดอกไม้แก่นาง

นางกลับกล่าวว่า "ข้าพเจ้าไม่อยู่ในวัยปล่อยผมยาวหัดดอกไม้แล้ว"

นางไม่ได้หัดดอกไม้ของเขา

เขาถือดอกไม้ที่หักจากกิ่ง พลันรู้สึกปวดแปลบที่ปลายนิ้ว ค่อยทราบว่าถูกหนามบนกิ่งกุหลาบแทงใส่

ที่ปลายนิ้วมีโลหิตไหลซึม

ช่างแดงสดใสนัก

เขาค่อยทราบว่าโลหิตของตัวเองแดงถึงเพียงนั้น แดงราวกับต้องการให้คนเห็น ต้องการพิสูจน์ต่อผู้ใด

เขาแอบดูดโลหิตที่ปลายนิ้ว มิให้ผู้คนพบว่าเขาหลั่งโลหิต มาตรว่าเพียงหยดเดียวก็ตาม

แต่เขาพบเห็นเรื่องราวหนึ่งซึ่งไม่เปลี่ยนจากเหตุการณ์ที่ริมลำน้ำเชี่ยวกราก

พริบตาที่เขาคิดหัดดอกไม้ให้แก่นาง นางยังหน้าแดงสดใส

เป็นรูปโฉมเดียวกัน หน้าแดงเดียวกัน งามเฉิดฉันเดียวกัน

...มาตรว่านางจะปฏิเสธดอกไม้จากเขาก็ตาม

เขาเมื่อไม่อาจลืมภาพเหตุการณ์ที่เด็ดดอกไม้ริมหน้าผาแลกกับยิ้มเดียวของนาง ย่อมไม่อาจลืมความรวดร้าวที่นางปฏิเสธดอกไม้ทั้งแทงถูกปลายนิ้วของเขา

ยามนี้เด็กหญิงนี้ยื่นดอกไม้แก่เขา ดวงตาทอประกายมุ่งหวัง กล่าวว่า

"กงจื้อ (คุณชาย) ซื้อดอกไม้"

เช็กเสียวเชียงจมอยู่ในห้วงความหลัง ดังนั้นงงงันวูบหนึ่ง นิ้วมือสัมผัสถูกกลีบดอกไม้อันอ่อนนุ่มแล้ว แต่ยามกะทันหันไม่ทราบรับดอกไม้ไว้หรือปฏิเสธดอกไม้?

...ที่นี้คลาคล่ำด้วยผู้คน เด็กหญิงนี้ไฉนเจาะจงให้เขาซื้อดอกไม้? นี่

เป็นถิ่นนางโลม มาตรว่าเป็นยามวิกาล ยังมีผู้คนมาท่องเที่ยวมากมาย ข้างทางมีแผงขายสินค้าไม่น้อย เด็กหญิงนี้พานเลือกชายดอกไม้แก่เขา

...ถังไม้ที่บรรจุน้ำในมือนางมีดอกไม้มากมาย มองคร่าวๆ สมควรมีเจ็ดแปดชนิด นางกลับยื่นดอกกุหลาบป่าแก่เขา ทั้งเป็นกุหลาบป่าสีชมพู

...นางเลือกตัวเขา หรือเลือกดอกไม้? เป็นเขาพบพานนาง หรือได้พบดอกไม้ช่อนี้?

...เหตุใดต้องซื้อดอกไม้?

...ซื้อให้แก่ผู้ใด?

...เหตุใดไม่ซื้อดอกไม้?

...ไม่ซื้อดอกไม้ช่อนี้ ดอกไม้จะตกอยู่ที่บ้านใด?

ในที่สุดเซ็กเสียวเซียงรับดอกไม้มา สูดดมคราหนึ่ง ดังนั้นสูดได้กลิ่นหอมที่รวยรินและหม่นหมองนั้นอีกนึกถึงสตรีซึ่งเป็นที่มาของกลิ่นหอมนั้นอดเจ็บปวดใจมิได้

เขาพลันถามว่า

"เหตุใดต้องซื้อดอกไม้?"

คราครั้งนี้ถึงรอบเด็กหญิงนั้นงงงันวูบหนึ่ง

นางคล้ายคิดไม่ถึงว่ามีคนถามคำถามนี้ต่อนาง ซื้อดอกไม้ต้องมีเหตุผลหรือ?

แต่ว่านางเป็นเด็กหญิงที่เฉลียวฉลาด ดังนั้นตอบว่า

"เพราะว่ากงจื้อต้องการดอกไม้ช่อหนึ่ง"

เซ็กเสียวเซียงยิ้มออกมา ยิ้มพลางถามว่า

"เหตุใดข้าพเจ้าต้องการดอกไม้?"

เด็กหญิงนั้นยิ้มเช่นกัน ยิ้มอย่างหล่อเหลายิ่ง

อาจเป็นเพราะนางตัดผมสั้น ดังนั้นยิ่งคล้ายเป็นเด็กชายที่คมคาย

เด็กหญิงนางหนึ่งมักงามราวกับเด็กชายที่คมคาย ความงามที่ก้าว

ข้ามเพศลิงค์เช่นนี้ ยิ่งสร้างความหวั่นไหวใจแก่ผู้คน ชวนให้นึกเวทนา

"เพราะมีแต่ดอกไม้นี่ จึงเหมาะสมกับกงจื้อ"

เด็กหญิงตอบเช่นนี้

ทั้งยังยิ้มอย่างโง่งม

เช็กเสียวเชียงความจริงคิดใจแข็ง กลับกลายเป็นอ่อนโยน รู้สึกว่าเด็กหญิงเบื้องหน้านี้คลับคล้ายกับเพื่อนหญิงเมื่อยามเยาว์วัย

ดังนั้นเช็กเสียวเชียงซื้อดอกไม้ช่อนี้

เขาถามราคา

เด็กหญิงนั้นชูนิ้วมือหนึ่ง

นางย่อมหมายถึงหนึ่งเหรียญสตางค์

แน่นอน ราคานี้ยังแพงเกินไป

นางกล้าเรียกราคาเช่นนี้ เพราะดูออกว่าเช็กเสียวเชียงเป็นคนถนอมบุปผา

แต่หลังจากเรียกราคา นางนึกเสียใจที่ตัวเองเรียกราคาสูงเกินไป หวังว่าอย่าได้กระตุ้นโทสะของลูกค้า เป็นเหตุให้เขาสะบัดหน้าไป

เมื่อเช็กเสียวเชียงล้วงเงินมาแท่งหนึ่งยัดให้แก่นาง ถือดอกไม้จากไป นางก็ถือเงินค้างไว้ ถือจนเงินที่เย็นเฉียบกลายเป็นอุ่นร้อน ใบหน้าที่งามอย่างฉลาดเฉลียวของนาง รวมทั้งดอกไม้ในถังไม้ของนาง ผสานเป็นความงามที่ฉงนฉงายชนิดหนึ่ง

เช็กเสียวเชียงถือดอกไม้จากมา

เขาไม่สมควรปล่อยให้นางเป็นต้นเหตุให้เขาไม่ซื้อดอกไม้ ไม่เด็ดดอกไม้ ไม่รักดอกไม้

เขาตั้งใจมอบดอกไม้ช่อนี้แก่คนที่ตนรัก

เขาหาพบแล้ว

เมื่อเห็นดอกไม้ยิ่งรู้สึกว่าวสันตฤดูใกล้เข้ามาแล้ว

มาตรว่าเป็นวสันตฤดูที่มาสาย แต่ก็ยังเป็นวสันตฤดู
เขาคิดลองส่งดอกไม้ดู

กุหลาบป่าช่อหนึ่ง กระปี๋เล่มหนึ่ง
คนชุดขาวราวหิมะ เหยียบแสงจันทร์ข้ามหลังคาไปเยี่ยมเยือนนาง
แสงจันทร์เยียบเย็น

เงาโคมอบอุ่น

ในที่สุดเชิกเสียวเชียงเห็นเงาโคมบนเรือนรมความหอม ซึ่งอยู่บนชั้นสามของหอเก็งเมามายในครอกน้ำหวานน้อยแล้ว

นั่นเป็นที่อยู่ของลี้ซือซือ

แสงไฟวับแวมกลับให้ความอบอุ่นแก่หัวใจที่แห้งแล้งของเชิกเสียว-เชียง ทำให้เขาเกิดความรู้สึกคิดมีบ้าน

...หากเป็นบ้านจริงๆ ช่างประเสริฐแท้

ในสายตาของผู้กล้าพเนจร ดูเหมือนมีแต่การร่อนเร่และต่อสู้
ซึ่งความจริงผู้กล้าพเนจรก็เหนื่อยล้า
เมื่อถึงเวลานั้น ต่อให้เป็นคนเร่ร่อนที่พยศยังเกิดความรู้สึกคิดมีบ้าน
ในความรู้สึกของผู้คนส่วนใหญ่ บ้านยังสำคัญกว่าชาติบ้านเมือง

...ชาติบ้านเมืองเป็นเรื่องของส่วนรวม ไม่มีชาติบ้านเมืองที่มั่นคงไหนเลยมีบ้านที่สุขสงบ?

แต่ว่าเรื่องสำคัญของชาติบ้านเมือง อาศัยกำลังเพียงลำพัง มักไม่อาจดำเนินการ ยากที่จะกอบกู้ได้

บ้านกลับแตกต่าง นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวเป็นเรื่องใกล้ตัว สามารถรับรู้ได้

...หากมิใช่เพื่อรักษาบ้านช่องอันอบอุ่นไว้ ไยต้องพลีชีพเพื่อชาติ?
ดังนั้นเรื่องทางบ้านถูกจัดลำดับอยู่ก่อนเรื่องของชาติ เพียงแต่

แผ่นดินเกิดกลียุค ชาติบ้านเมืองมีภัย อย่างนั้นบ้านช่องคงยากจะรักษาไว้

สำหรับกับเชียกเสียวเชียงเขาก่อตั้งค่ายเพาะสร้างชุมกำลังในยุทธจักร ตอนนี้ทำหน้าที่ดูแลค่ายสำนักอันดับหนึ่งในนครหลวง แต่ไม่เคยมีบ้านมาก่อน ดังนั้นแสงไฟจุดนี้คล้ายกับเป็นบ้านที่ร้างลามานาน

มันกลายเป็นการรอคอย

บังเกิดเป็นความหวัง

หากแม้นหอห้องที่จุดโคมไฟเป็นบ้านของเขา สตรีที่จุดโคมเพียงรอคอยเขาคนเดียวก็ประเสริฐ

ดังนั้นเขาให้ความสำคัญกับแสงไฟจุดนี้

ทั้งนี้เพราะในสายตาของเขาคือบ้าน

นกบินจนเหนื่อยล้าต้องกลับรวงรัง

คนเร่ร่อนที่เหนื่อยล้าต้องกลับบ้าน

เชียกเสียวเชียงบัดเดี๋ยวรุ่งเรืองบัดเดี๋ยวตกต่ำ ตอนนี้ยังมีฐานะที่โดดเด่น หากยังเป็นเช่นเดียวกับผู้คนส่วนใหญ่ นั่นคือต้องการมีบ้าน

...บ้านคืออะไร?

อาจเพียงเป็นที่ซึ่งมีข้าวร้อนกรุ่น มีเตียงเก่าคร่ำคร่ารอให้เขากลับไปซุกหัวนอน มีสตรีที่ยอมลำบากลำบนโดยไม่ปริปากบ่น มีเด็กน้อยรอเรียกเขาเป็น "ท่านพ่อ"

บ้านคือที่พักพิงแห่งหนึ่ง

นกบินเป็นเวลานาน ยังต้องร่อนลงสู่พื้น

ทิวาวารอันแรงกล้า ยังต้องเปลี่ยนเป็นราตรีอันนุ่มนวล

กระบี่ที่ฆ่าคน ในที่สุดต้องคืนสู่ฝัก

คนเสเพลเหนื่อยล้า ต้องมีบ้านหลังหนึ่ง

ปัญหาอยู่ที่นี่นับเป็นบ้านของเขาจริงหรือ?

เรือนรมความหอมของลี้ซือซือจุดโคมสีเหลือง อบอุ่นราวกับความฝัน

ลี้ซือซือก็นุ่มนวลดุจราตรี งามราวกับความฝันอันวาบหวาม หากนี่เป็นบ้านของเขา ยอมเป็นบ้านของหญิงงามประดุจหยกกระบี่ดั่งสายรุ้ง

...แต่ว่านี่เป็นบ้านที่เพียงรอคอยเขาคืนกลับคนเดียวหรือ?

หากเขาไม่อาจยึดถือที่นี้เป็นบ้าน อย่างนั้นก็รับตัวลี้ซือซือกลับหอลมพิรุณโ รย เมื่อมีโบตั๋นขาวตอกนี้เคียงคู่ เพียงพอกับการสานฝันอันสุขสม

เพียงแต่ลี้ซือซือใช่เป็นสตรีของเขาหรือไม่? นางเพียงเป็นสตรีของเขาแต่ผู้เดียวหรือไม่?

เช็กเสียวเชียงตกลงใจว่า คืนนี้จะถามให้กระจ่างชัด

ในช่วงเวลาที่ไม่นับว่ายาว และไม่ถือว่าสั้นนี้ พวกเขาอยู่ร่วมกันด้วยดี ถูกอัธยาศัยใจคออย่างดี

ในช่วงเวลาดังกล่าว เช็กเสียวเชียงเพียรพยายามมาพบกับลี้ซือซือเท่าที่เวลาจะเอื้ออำนวยให้ ทั้งสองสนทนาถึงบทกวี วิจารณ์ภาพวาด ถกถึงประวัติศาสตร์ ย่อมเอ่ยถึงความรัก

ที่ผ่านมาเช็กเสียวเชียงพบพานหญิงงามไม่น้อย บ้างเพียงทราบว่าเขาเป็นเช็กเสียวเชียงก็ยอมเป็นของเขา บ้างไม่ทราบว่าเขาเป็นใครยังชมชอบเขา แน่นอน มีบ้างที่เขาชมชอบ แต่ไม่สมปรารถนา จะอย่างไรการเอ่ยถึงความรักกับลี้ซือซือเป็นเรื่องราวที่ตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง

การเอ่ยถึงความรัก บางครั้งไม่เพียงพูดถึงแต่ความรัก บางคราหมากล้อมยังสามารถพูดแทนความรัก

เช็กเสียวเชียงความจริงไม่ทราบว่าวิชาหมากของลี้ซือซือสูงเยี่ยมยิ่ง เขาถนัดในการรุก ลี้ซือซือเยินยอเขาว่า วิชาหมากของเขาคล้ายเพลงกระบี่บุกตีเมืองชิงพื้นที่ราวกับหยิบฉวยวัตถุจากในถุงย่าม

แต่วิชาหมากของลี้ซือซือก็ไม่ธรรมดา ระหว่างที่ตั้งรับ ช่อนโอกาสบุกกลับ มักตั้งรับอย่างมั่นคง รอให้อีกฝ่ายรุกจนอ่อนเปลี้ย นางค่อยตีโต้บ

ตลบกลับ ไค่นคู่ต่อสู้ลง

เซ็กเสียวเซียงกับนางหนึ่งรุกหนึ่งรับ ผสานกันอย่างกลมกลี
แม้แต่มารดาเลี้ยงของลี้ซือซือยังกล่าวว่า "ซือซือถนัดในการรับ กงจื้อถนั
ในการรุก ช่างเหมาะเจาะสอดคล้อง เป็นที่น่าอิจฉาเลื่อมใสนัก"

ตอนแรกลี้ซือซือไม่มีปัญญารับมือเซ็กเสียวเซียงได้ ภายใต้การรุกร
โจมของเขา ผลที่สุดประสบความพ่ายแพ้

เซ็กเสียวเซียงกลับชมเชยว่า "ท่านมีพรสวรรค์ในวิชาหมากล้อม
เพียงแต่ครำ่ครึเกินไป รับเสียแปดส่วน รุกเพียงสองส่วน ไม่ทราบอาจารย์
ของท่านเป็นใคร?"

ลี้ซือซือยิ้มพลางกล่าวว่า "เตียโซยสอนวิชาหมากล้อมแก่ข้าพเจ้า"

เซ็กเสียวเซียงส่งเสียงดังอ้อกล่าวว่า"เตียโซยเป็นนักลำนำเลื่องชื่อเค
แต่งลำนำว่าความงามของท่านจัดเป็น 'ที่สองในโลกหล้า ใต้ฟ้าไร้ผู้ทัดเทียม

ลี้ซือซือคิดไม่ถึงว่าเซ็กเสียวเซียงสามารถเอ่ยเอื้อนลำนำที่ผู้อื่นแต่ง
ชมเชยนาง สร้างความปลาบปลื้มยินดียิ่ง กล่าวว่า "เตียโซยแต่งลำนำไพเราะ
คนก็ดีงาม หากพวกท่านได้พบกันต้องคบหาเป็นสหาย"

เซ็กเสียวเซียงยิ้มพลางตัดบทว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการรู้จักมัน"

ลี้ซือซืองงงันวูบหนึ่ง เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า "ในสายตาข้าพเจ้
ลำนำของมันเจือปนฝุ่นหอมมากเกินไป ขณะที่ชาติบ้านเมืองมีภัย มันเพียง
ฝันเพ้อเจ้อเหลวไหลไม่ตื่น"

ลี้ซือซือเข้าใจความหมายของเซ็กเสียวเซียง หลังจากนั้นแม้เอ่ยถึง
คนมีชื่อเสียงเช่นเกี้ยเอ็ก ฉิ้งเสียวอิ้วและพวก เพียงยุติในระดับอันควร

แต่อาจเป็นเพราะวางหมากกับเซ็กเสียวเซียงมากขึ้น วิชาหมากล้อม
ของนางมีความรุดหน้า รุกรับอย่างเหมาะสม บางครั้งแม้แต่เซ็กเสียวเซียง
แทบถูกพลังกระบี่ในหมากล้อมของนางสะกดไว้

เซ็กเสียวเซียงถึงกับทอดถอนชมเชยว่า "ท่านอาศัยแนวทางหมาก

ของข้าพเจ้า ค้นพบเส้นทางของตัวเอง ปรับตัวอย่างเหมาะสม นับเป็นปัญญาอันสูงส่ง"

ลี้ซือซือเพียงแย้มยิ้ม แต่หลังจากพันดูถึงตอนท้าย นางเป็นฝ่ายแพ้เขาเบี้ยหนึ่ง

หลังจากที่แพ้ติดต่อกันหลายกระดาน เซ็กเสียวเซียงต้องทอดถอนชมเชยว่า "ท่านค้นหาแนวทางเดินหมากของตัวเองได้ไม่น่าประหลาด ที่หายากคือกลับยอมแพ้ยอมปราชัย เปรียบกับผู้ที่คิดเอาชนะคะคานถ่ายเดียวยังเหนือกว่ามากนัก"

ลี้ซือซือยังคงแย้มยิ้มไม่ตอบคำ

การเดินหมากเฉกเช่นกับการซ้อมมือ ผลจากการประมือ สามารถสะท้อนนิสัยใจคอที่แท้จริงออกมา

พวกเขาดูเผินๆ เดินหมากกัน แท้ที่จริงประมือกัน แลกเปลี่ยนความคิดกัน และถกถึงความรักกัน

แม้แต่การดีดพิณก็เช่นเดียวกัน

การดีดพิณสามารถถ่ายทอดความรักกัน

บางครั้งพวกเขากผลัดกันดีดพิณเพื่ออีกฝ่ายฉวยโอกาสบอกความในใจ ส่วนใหญ่เซ็กเสียวเซียงแสดงออกถึงนิสัยอันองอาจหาญกล้า ประดุจพลังกระบี่เกลื่อนกล่น ส่วนลี้ซือซือแสดงออกถึงความอ่อนโยนละมุนละไมคล้ายสายน้ำที่ไหลริน บางคราทั้งสองจะบรรเลงพิณและขิมร่วมกัน อาศัยเสียงดนตรีเป็นสื่อรักแทนใจ

ในเสียงพิณท่วงทำนองดนตรี บางครั้งสะท้อนนิสัยใจคอที่แท้ยิ่งกว่าสื่อภาษาอีก

พวกเขามิเพียงปลูกรัก ทั้งยังปล่อยใจที่จะรัก

ความรักเป็นเรื่องดีงาม

ความใคร่คือความสมอยาก

ความรักมิใช่ความใคร่

ความใคร่ ไม่มีน้ำใจ

แต่ความรักบังเกิดเป็นความใคร่ สามารถปลุกเร้าความรัก ความใคร่บังเกิดเป็นความรัก ก็จะยกระดับของความรัก ดังนั้นการมีความรักและความใคร่ เป็นเรื่องราวที่บรรเจิดเฉิดฉัน

สำหรับลี้ซือซือ เชิกเสียวเชียงรู้สึกว่านางยามยิ้มยามแย้มคล้ายหญิงสาวเยาว์วัย ทั้งยังรู้สึกว่านางช่างวิเศษนัก

การเอ่ยถึงความรักกับนาง นอกจากเป็นความดื่นเต้นยินดีแล้ว ยังต้องข่มกลั้นเอาไว้

ข่มความหวั่นไหวใจ

เมื่อหวั่นไหวใจ ก็ต้องข่มความต้องการ

ด้วยวัยของเชิกเสียวเชียง หากจะเอ่ยถึงความรัก ไม่เพียงแค่ความรัก ยังมีความใคร่

ความรักความใคร่ความจริงแยกไม่ออก... หากจะแบ่งแยก ต้องดูว่าหลังจากบรรลุความใคร่แล้วยังรักนางหรือไม่ หากว่ายังรัก แสดงว่าเป็นรักแท้

บุรุษวัยฉกรรจ์เช่นเชิกเสียวเชียง ย่อมมีอารมณ์ที่เต็มเปี่ยม และพลังงานที่ไม่หมดสิ้น หากเขาคิดรักสตรีนางหนึ่ง ย่อมคิดรักทุกส่วนของนาง ไม่เพียงแค่ดวงตาของนาง ขนคิ้วของนาง หัวใจของนาง จิตวิญญาณของนาง...

ยามเมื่อลี้ซือซือชม้ายชายตา โปรยหว่านเสน่ห์อันแพรวพราว เขาถึงกับคิดครองรักกับนาง

แต่ว่านางไม่ยินยอม

นางตอบปฏิเสธ

ตอนแรกเชิกเสียวเชียงไม่ถือสา

...เขาเพียงคิดต้องการ มิใช่ต้องการให้จงได้

ต่อมาเริ่มขุ่นข้องเคืองใจ

...เหตุใดผู้คนมากมายสามารถค้างคืนกับนาง กลับปฏิเสธอกปัดเรา?

...ในเมื่อดูแคลนเรา ก็ไม่ต้องคบหาอีกต่อไป

...เราปฏิบัติต่อนางด้วยใจจริง เราไม่เลือกสตรีมากหราย แต่เลือกเฟ้นนาง นางกลับกลั่นแกล้งเราถึงเพียงนี้

เซ็กเสียวเซียงคิดตัดรอนนาง

หากทว่าตัดไม่ขาด

นางเป็นสตรีที่กอปรด้วยปัญญาความสามารถ หากตัดรอนนางไซ่เป็นเช่นเดียวกับเสือกอั้งหลุย ซึ่งสร้างความเสียใจเฉกเช่น "มีบุปผาไม่เด็ดดมชมชื่นใจ หากรอให้ไร้บุปผาฝืนหักกิ่ง" หรือไม่?

เขาไม่อาจหักใจได้

...อย่างนั้นสมควรเป็นรักแท้ที่ไม่อาจตัดรอนแล้ว?

เขาเคยถามคำถามนี้ต่อนาง เมื่อรุกหนักเข้า นางกลับตอบว่า "เราท่านจะอย่างไรรู้จักกันในหอนางโลม..."

เซ็กเสียวเซียงก็ไม่บังคับขืนใจ แต่เมื่อเข้านอน นึกถึงคำพูดนี้ ดดมีโทสะมิได้

...เราไม่เคยรังเกียจนางเป็นหญิงงามเมือง นางกลับตั้งข้อรังเกียจเราเป็นนักเที่ยว ต่อให้เราเป็นคนเสเพล แต่ก็ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน มิใช่เด็กหนุ่มที่บังเกิดความหุนหันชั่วแล่น หรือคนต่ำช้าที่เพียงคิดใคร่ระบายออกเท่านั้น

หลังจากนั้นเซ็กเสียวเซียงพบว่านอกจากยุยจงย่องเต้แล้ว นางยังไปมาหาสู่กับคนมีชื่อเสียงมากมาย ทั้งฉิ้งเสียวอิ้ว เกี้ยเอ็ก ซุนกงฮ้ง เตียโซยจิวปังงัง...

สำหรับกับเขา นางคล้ายใกล้ชิดคล้ายเหินห่าง ยุติในระดับอันควร

...หากนางเป็นสตรีที่ยุติในระดับอันควร เหตุใดจึงพะเน้าพะนอ

เอาใจเรา? หากนางเป็นสตรีที่รักษาความบริสุทธิ์ไว้ เราก็จะประพฤติตัวเป็นวิญญูชน เพียงแต่นางมั่วสุมกับผู้คนมากมาย เหตุใดพานรักษาระยะห่างกับเรา?

เขาไม่สมควรหวั่นไหวใจต่อนาง?

เมื่อหวั่นไหวใจ ไหนเลยหักห้ามความต้องการได้?

ดังนั้นเขาคาดคั้นถามนางอีก นางกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลัวว่าเมื่อให้แก่ท่าน ท่านจะดูแคลนข้าพเจ้า...?" กล่าวพลางร่ำไห้ออกมา

เช็กเสียวเชียงค่อยนึกเสียใจต่อความวู่วามของตัวเอง บังเกิดความไม่สบายใจขึ้นมา

เขาได้แต่โอนอ่อนผ่อนตามนาง

วิธีโอนอ่อนผ่อนตามนางคือ สร้างความตื้นตันใจแก่นาง ให้นางทราบว่าเขาดีต่อนางจริงๆ หาใช่ความต้องการชั่วแล่นไม่ รอจนนางเข้าใจ นางจะเป็นของเขาตลอดกาล...

นึกถึงตอนนี้ เขาพกพาอยยิ้มหลับไหลไป

หลังจากนั้นเขาเข้าสู่ห้วงความฝัน

ความฝันดีเลิศกว่าความจริง

...ต่อให้เลวร้ายกว่าก็ไม่เป็นไร เพราะจะอย่างไรเพียงเป็นความฝันประการหนึ่ง

หากบอกว่านางไร้น้ำใจไมตรีต่อเขา ก็มิใช่เด็ดขาด ไม่เช่นนั้นเขาคงตัดความสัมพันธ์กับนางแล้ว

นางมักแสดงความรู้สึกที่ดีต่อเขา ทั้งหาข้ออ้างเหนี่ยวรั้งเขาเอาไว้

นางเรียนถามเรื่องมากหลาย รวมทั้งพิธีวีตองในบ้านเมือง คดีปริศนาในประวัติศาสตร์ และหลักการครองตนในโลก

นางชมชอบฟังเขากล่าววาจา มักใช้มือเท้าคางมองดูอย่างซึมเซา

เพื่อรั้งตัวเขาอยู่ในนานกว่านี้ นางไม่เสียดายกับการตีคพิณซับกล่อม

หรือปรุงอาหารว่างให้เขาลิ้มลอง

นางแต่งตัวอย่างพิถีพิถันเพื่อเขา นางผลัดเปลี่ยนเครื่องประดับเพื่อเขา ไต่ถามเขาว่า "ข้าพเจ้างดงามหรือไม่?"

นางพอชม้ายชายตามองเขา คล้ายได้ยินในกลุ่มคนแว่วเสียงหัวใจแตกสลายหลายเสียง นางออดอ้อนต่อเขาครึ่งคำ คล้ายกับเห็นผู้คนมากหลายพลอยเคลิบเคลิ้มงมงาย

นี่เป็นความสุขชนิดหนึ่ง

เขาไม่อาจหักใจละทิ้ง

...นี่เป็นความรู้สึกที่อับจนปัญญาชนิดหนึ่ง เขาทราบว่าตัวเองดีต่อลี้ซือซือเป็นพิเศษ ไม่เพียงเพราะรูปโฉมของนาง ชื่อเสียงของนาง สติปัญญาของนาง ทั้งยังรักนาง ห่วงใยนางจากใจจริง นางกลับพาตัวตกต่ำ ไม่ยอมไถ่ถอนตัวเอง

เขาไม่อาจทนดูได้

เขาต้องช่วยเหลือนาง

...ไม่ถือสาข้อกินแหนงแคลงใจ

...ไม่เสียดายกับการจ่ายค่าตอบแทน

หากมิใช่เพราะความรู้สึกที่จริงแท้เช่นนี้เขาคงไม่ถึงกับปลีกเวลามาหานาง ถึงกับเหยียบย่ำจันทรา ข้ามหลังคาห้องหับ มาเยือนสตรีในหอนางโลมนางหนึ่ง

ลี้ซือซือตกอยู่ในแดนโลกีย์แต่แรก สัมผัสกับความเป็นไปของโลกเกลือกกลั้วจนรู้ซึ้งว่า สุขเศร้าอยู่ร่วมพลัดพรากเช่นความฝัน บุปผาบานจันทร์เฉิดฉายคือว่างเปล่า ดังนั้นถึงแม้ว่านางแตกฉานวิชากาพย์กลอน พิณหมากล้อมภาพวาด ดนตรีการ แต่มีความคิดอ่านที่มองทะลุปรุโปร่ง

นางทราบว่าที่ผ่านมามาตรว่าหญิงงามเมืองมีชื่อลือกระฉ่อนสุดท้ายไม่เห็นมีผลบั้นปลายที่ดี

หากพวกนางงมงายต่อความรัก สุดท้ายต้องถูกคนไร้หัวใจทิ้งขว้าง หากพวกนางยึดมั่นในสัจธรรม ในที่สุดต้องถูกคนอสัตย์หลอกลวง หากพวกนางแสวงหาเงินทองหวังความมั่นคง ผลที่สุดต้องสูญเสียทั้งผู้คนและทรัพย์สิน ที่น่าเศร้าคือคนอายุมากสภาพเสื่อมโทรม ต้องอยู่อย่างอ้างว้างจวบชีวิตวาย

ดังนั้นนางฉวยโอกาสที่ตัวเองยังงามเฉิดฉัน มีชื่อเสียงเรียงนาม เพิ่มพูนความรู้ให้แก่ตัวเอง ร่ำเรียนศิลปะวิทยาการจากแขกเหรื่อที่นิยมในตัวนาง เช่นการแต่งลำนำ เขียนบทเพลง วิชาร่ายรำ และเพลงกระบี่...

นางถนัดในการต้อนรับขับสู้ ใช้ฝีมือที่แตกต่าง รับมือกับบุคคลทุกระดับชั้น และมีความรู้ความสามารถแขนงต่างๆ

นางรู้จักผู้คนจำนวนมาก

บางคนเป็นที่ต้องตานาง แต่ว่าบางคนไม่

หากทว่านางยังต้อนรับพวกมัน

นางเป็นสตรีที่ซื่อสัตย์ต่อตัวเอง

เนื่องด้วยนางเป็นสตรี ดังนั้นนางไม่อาจประพฤติเช่นบุรุษที่พบคนหนึ่งรักคนหนึ่ง สามารถรักสตรีนางนี้ และคิดถึงสตรีนางนั้น ทั้งสามารถพัวพันกับสตรีทุกนาง

นางไม่มี "ทุนรอน" เช่นนี้

บาดแผลจากความรัก ยากที่จะรักษาเยียวยาได้

นางไม่อาจรับบาดเจ็บ

นางไม่สามารถจ่ายค่าตอบแทน

...หากอยู่ร่วมกับบุรุษผู้หนึ่ง บุรุษนั้นเปลี่ยนสตรีคนใหม่ ผู้คนจะบอกว่าบุรุษนั้นมีความสามารถ มาตรว่าผู้ที่ทิ้งขว้างเป็นสตรีที่มีความงามเลื่องลือ ทั้งหมดล้วนอิจฉาบุรุษผู้นี้โชคดีนัก สตรีบางนางถึงกับเสนอตัวไปหามัน นิยมชมชอบมัน

แต่หากเปลี่ยนเป็นสตรีเล่า?

ผู้คนล้วนประณามว่านางแพศยา

นางมีชะตาอันคับแค้น ต้องตกอยู่ในแดนโลกีย์ ความจริง "เสียเปรียบ" มากแล้ว

ไม่ว่าบุรุษจะติดตามพัวพันนางอย่างไร เพื่อให้นางเหลียวแล แต่หากเอ่ยถึงเรื่องแต่งงานเป็นที่แน่ใจว่าไม่มีบุรุษใดไม่ถือสาศักดิ์ฐานะของนาง

มิหนำซ้ำวันหน้าต้องมีปากเสียง ถึงกับนึกสำนึกเสียใจ

ลี้ซือซือเข้าใจข้อนี้ ดังนั้นนางตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า จะฉวยโอกาสที่นางยัง "เด่นดัง" รักษาสถานะของตัวเองไว้

นางไม่ยอมพาตัวตกต่ำ

ดังนั้นนางเป็นเช่นเดียวกับหญิงงามส่วนใหญ่ที่ถือดี รักชอบบุรุษหลายคน แต่ที่สมควรรักคงเหลือไม่กี่คน ที่คิดแต่งงานแต่งการด้วยแทบหาไม่ได้แล้ว

นางต้องควบคุมโอกาสให้ดี

เชิกเสียวเชียงแสดงว่ามิใช่บุรุษที่ควบคุมได้โดยง่าย

เขายามสงบคล้ายหญิงสาวบริสุทธิ์ยามเคลื่อนไหวเช่นกระต่ายเปรียวยามโกรธแค้นเฉกเช่นเทพพิโรธ เวลาอ่อนโยนเสมือนพระโพธิสัตว์

เขาเองก็ผ่านโลกมาอย่างโชกโชน มิหนำซ้ำหลังจ-กรู้ซึ้งถึงท่าทีของลี้ซือซือ ยังให้ความชื่นชมกับความเจ้าเล่ห์แสนกลของนาง

เพราะเหตุนี้เขารับมือกับนาง เล่นละครหน้าพระพักตร์ฮุยจงฮ่องเต้

ที่แล้วมาเชิกเสียวเชียงเห็นว่า หญิงงามที่แท้จริงต้องแฝงความดุร้ายอยู่บ้าง

เขาไม่กลัวนางแข็งกร้าว

...ขอเพียงนางอ่อนโยนนุ่มนวลต่อเขา

เขาถึงกับไม่ถือสา "ร้ำนะเดิม" ของนาง

...ผู้กล้ามาจากชนชั้นเชือดสุนัข น้ำใจค้นพบได้จากดงบุปผา

เขาเองก็มีฐานะเดิมที่แปลกพิเศษ กล่าวได้ว่าเป็นผู้คงแก่เรียน แต่ก็สุมหัวรวมกับชาวมิจฉาชีพก่อร่างสร้างตัว ดังนั้นมีสายตายาวไกล ไม่ปล่อยให้ "ชาติตระกูล" ของผู้ใด ส่งผลกระทบถึงความไว้เนื้อเชื่อใจต่อผู้คนของเขา

สำหรับกับเสตรีก็เช่นเดียวกัน

...ขอเพียงเป็นสตรีที่งดงาม มีสติปัญญา ประพฤติตัวดี เขาล้วนชมชอบ

แต่เขาไม่ชมชอบท่าทีที่ชัดเดี่ยวใกล้ชิดบัดเดี่ยวห่างเหินของอีกฝ่าย

ยิ่งไม่ชมชอบที่อีกฝ่ายมีบุรุษอื่น ทั้งยังมีมากกว่าหนึ่งคน

เขาเป็นบุรุษที่โดดเด่น

เขาย่อมไม่คิดแบ่งปันสตรีร่วมกับบุรุษในโลกหล้า

เขายังเป็นคนยุ่งวุ่นวาย

เขาทุ่มเทเวลาและแรงกายสำหรับโบตั๋นขาวดอกนี้ไปมากมาย ไม่อาจเสียเวลาสูญเปล่า

เขายังตั้งจิตปณิธานใหญ่

ยังคิดกระทำการใหญ่

...มาตรว่าขณะที่เปลี่ยวเหงาเห็นว่าการแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ของชีวิต มีสตรีนับเป็นเรื่องดี แต่ไม่มีสตรีไม่แน่ว่าต้องตาย

ดังนั้นขณะที่เขาไปมาหาสู่กับลี้ซือซือ ได้แสดงท่าทีดังนี้

เขาเป็นบุรุษที่รักนาง ชื่นชมนาง ยกย่องนางไม่ถือสาอดีตของนาง แต่ก็ขาดความอดทนไม่อาจรอนานได้

...หากท่านไม่มีใจฝักใฝ่ เราก็จะเลิกร้างจากไป

ความรู้สึกอันล้ำเลิศบางครั้งสนิทสนมกลมเกลียว แทบร่วมเป็นร่วมตายกัน บางคราก็ลับยุติในระดับอันควร เห็นดีก็เลิกรา

ประการนี้ เช็กเสียวเชียงทราบกระจ่างดี มาตรว่าความรักที่เขามีต่อโบตั๋นขาวดอกนี้จะบานอย่างโกรธเกรี้ยวมากกว่าแย้มยิ้มก็ตาม

เขาคิดขอความรักจากนาง มิใช่หลอกลวงนาง ยิ่งมิใช่มา "เที่ยวสตรี"

หรือต้องการในสิ่งที่ "เราให้เงินแก่นาง นางมอบใบรับเงินแก่เรา"

ตอนแรกที่เขาเข้าสู่นครหลวง เคยสัตย์สาบานว่า เขาต้องทำให้ผู้คนในนครหลวงจดจำชื่อของเขา แต่ตอนนี้เห็นว่าหากมีภรรยาเช่นนางก็ไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมาแล้ว

เขาชมชอบนาง

...เขาไม่อาจปราศจากนาง หากปราศจากนาง คงมีช่วงเวลาหนึ่งที่เขาปวดร้าวยิ่ง อ้างว้างยิ่ง

นางพอฟังเพียงแต่ยิ้ม

หันเหหัวเรื่องไปทางอื่น

นี่ทำให้เขาไม่อาจอาละวาด ไม่อาจรีบร้อนได้

บางครั้งเขาถึงกับคิดละทิ้งนาง แต่เมื่อนึกถึงความรู้สึกที่เคียงจันทร์กับนาง ความรื่นรมย์ที่พิงราวระเบียง ความซาบซึ้งที่นั่งอยู่ริมหน้าต่าง ต้องบังเกิดความเลื่อนลอย ครั้นนึกถึงเหตุการณ์ที่ชงชา เผากำยาน รดน้ำดอกไม้ ฝนหมึกต่ำ เอื้อนลำนำ คลี่ม้วนภาพ ปักลายตอก เขียนขนคิ้วของนาง ต้องเกิดความเคลิบเคลิ้ม รำพึงในใจ

...หากไม่สามารถบแต่งสตรีนางนี้เป็นภรรยา สุดท้ายคงไร้บุปผาให้เด็ดดมอีก

...มาตรว่าเสียเวลาสูญเปล่าโดยไร้ข้อสรุปเช่นนี้ ไยมิใช่น่าแค้นใจนัก?

นอกจากความรู้สึกอาวรณ์จนเช็กเสียวเชียงไม่อาจตัดรอนแล้ว ยังแฝงความตื่นตะลึง

เนื่องจากเขาทราบว่าลี้ซือซือมิใช่สตรีที่ปล่อยตัวปล่อยใจ ดังนั้นข้อเรียกร้องของเขามักจะยุติในระดับอันควร

ที่แล้วมาเขาเป็นวิญญูชนที่รักษากิริยามารยาท ในชีวิตของเขาไม่หัวร่อผู้อื่นชรา ไม่รังเกียจผู้อื่นขี้ริ้ว ไม่ด่าว่าผู้อื่นโง่เขลา

ทั้งนี้เพราะเขาเยาว์วัย แต่ว่าผ่านคลื่นลมอย่างโชกโชน ทั้งรุ่งเรือง

ทั้งตกต่ำ หากทว่าไม่กลายเป็นชรา กลับเป็นบุรุษที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ใบหน้าและผิวพรรณที่ขาวนวลกว่าสตรีของเขาปราศจากรอยย่น มาตรว่าหัวใจจะคล้ายกระดาษที่ถูกผู้คนขยำจนยับย่นก็ตาม

เพราะเหตุนี้เขายิ่งไม่หิวร่อผู้อื่นชรา

เพราะว่าทุกคนล้วนแก่ชรา

ความชราหาใช่ความผิดไม่

ผู้ชราที่เขาพบพาน มีแต่ช่วยเหลือเขา

เขายกย่องคนชรา

เขาเองกลัวความชรา

วีรบุรุษกลัวความชรา

หญิงงามยิ่งกลัวความชรา

ในเมื่อเขาหล่อเหลาเยาว์วัย ต้องไม่ตั้งข้อรังเกียจคนที่แก่เฒ่าเงอะงะ เขายังงามสง่า

ไม่ว่าเขาไปถึงที่ใด ที่นั้นคล้ายเกิดประกายรัศมีขึ้นมา ต่อให้เขาไปถึงสถานที่สกปรกเลอะเทอะขอเพียงเขาหยุดยืนอยู่ที่นั้นสถานที่นั้นจะสูงส่งขึ้น

เขามีความงามสง่าเหนือวิสัยชนิดหนึ่ง ดังนั้นต่อให้เขาเที่ยวหอนางโลม ยังบังเกิดเป็นอารมณ์กวีอยู่เจ็ดส่วน

แต่เขาก็เป็นคนที่ถือสภาพความจริง

...หากท่านเห็นองค์เอวของหญิงงามเมืองซุนสามสี่ เกรงว่าไม่มีวันลืมเลือน ช่วงเอวของนางคอดกิ่วจนน่าเป็นห่วง กลัวว่าบุรุษโอบรัดกระชับแน่นเข้าจะหักไป

แต่เมื่อผู้คนนึกถึงข้อนี้ ต้องคาดคิดว่าผู้ที่จะโอบเอวคอดกิ่วของซุนสามสี่ สมควรเป็นเซ็กเสียวเชียง

ในสี่ยอดหญิงงามเมืองยังมีสตรีชื่อฮงงี้โน้ว แววตานางอ่อนช้อย สุ้มเสียงอ่อนโยน แม้แต่รูปร่างก็แช่มช้อย หากแม้นท่านมองดูท่าน ชมชอบ

ท่าน เพียงกล่าววาจาไม่กี่คำ คล้ายกับแววตา สุ้มเสียงและรูปร่างนางล้วนเกาะเกี่ยวกับตัวท่าน

ขณะเดียวกัน หากผู้คนคาดคิดว่านางจะเกาะเกี่ยวร่างอันอ่อนช้อยร้อนผ่าวกับตัวบุรุษ บุรุษผู้นั้นต้องเป็นเชิกเสียวเชียง

อาจบางทีเพราะว่าผู้คนมักเรียกชานวีรบุรุษหญิงงามร่วมกัน

เนื่องด้วยเชิกเสียวเชียงมีบุคลิกลักษณะพิเศษและสะอาดหมดจดถึงแม้เขาสวมใส่เสื้อผ้ามานาน ยังรักษาความสะอาดหอมฟุ้ง คล้ายกับเปลี่ยนใหม่อยู่เสมอ ต่อให้สวมใส่เสื้อผ้าที่ตัดเย็บมานานปี ยังคล้ายกับเป็นเสื้อผ้าตัวใหม่

ดังนั้นเขายิ่งไม่ตั้งข้อรังเกียจว่าผู้อื่นขี้ริ้ว

...ทั้งนี้เพราะความงามหรือขี้ริ้วติดตัวมาแต่กำเนิด

รูปโฉมที่ขี้ริ้วอัปลักษณ์ ถือเป็นความ "พิการ" อย่างหนึ่ง เป็นเรื่องราวที่อับจนปัญญา ผู้คนขี้ริ้วอัปลักษณ์ ก็เสียใจอยู่แล้ว ทั้งยังเสียเปรียบมากแล้ว หากยังมีผู้คนมากมายที่ให้ความสำคัญกับอาภรณ์แพร มองจากรูปโฉมภายนอกก่อน มีเรื่องมากหลายที่คนเปลือกนอกภูมิฐานเป็นฝ่ายได้เปรียบ พอพบเห็นขี้ริ้วอัปลักษณ์จะหัวร่อเยาะ .

เขายิ่งไม่ชมชอบผู้คนที่หัวร่อเยาะว่าสตรีขี้ริ้ว

ทั้งนี้เพราะความงามหรือขี้ริ้วของสตรีมีความสำคัญยิ่งกว่า

มาดว่าหัวร่อผู้อื่นขี้ริ้ว เท่ากับหัวร่อต่อความโชคร้ายของผู้อื่น อย่าว่าแต่ผู้ที่หัวร่อผู้อื่นไม่เห็นจะงดงาม เมื่อหัวร่อผู้อื่นขี้ริ้ว เท่ากับสะท้อนถึงความอัปลักษณ์ของจิตใจตัวเอง

เขายังไม่ด่าว่าผู้อื่นโง่เขลา

เพราะว่าเขาชาญฉลาด

คนที่ชาญฉลาดอย่างแท้จริง จะไม่หัวร่อเยาะผู้อื่นโง่เขลา คนที่หัวร่อเยาะผู้อื่นโง่เขลา แท้จริงแล้วไม่อาจนับเป็นคนชาญฉลาด

คนผู้หนึ่งชาญฉลาดหรือไม่ เกิดจากพรสวรรค์ครึ่งหนึ่ง และความขยันหมั่นเพียรในภายหลัง การใช้สมองความคิดและหาความรู้เพิ่มเติม ก็มีความสำคัญยิ่ง คนโง่เขลาที่อ่านหนังสือมาก ใช้ความคิดมาก ยังมีความสำเร็จกว่าคนเกียจคร้านที่ชาญฉลาด ส่วนคนฉลาดหากยอมที่จะเรียนรู้และใช้ความคิด จะยกระดับฐานะเป็นผู้ทรงภูมิปัญญาที่แท้จริง

คนที่อวดฉลาดแท้ที่จริงเป็นตัวโง่เขลาที่น่าสมเพช คนฉลาดที่แท้จริงจะไม่ให้ผู้อื่นทราบว่าเขาชาญฉลาด

คนที่ฉลาดสุดยอดกลับอิจฉาคนที่ทื่อด้าน มีแต่คนที่ทื่อด้านจึงมีความหนักแน่น จึงยอมมุ่งมั่น ยอมอดทนค้นคว้า จนพบกับความสำเร็จ

ความที่อด้านความจริงเป็นเรื่องดี

ความชาญฉลาดกลับสะเพร่าเลินเล่อ

เชิดเสียวเชียงเป็นคนชาญฉลาด เขาได้คิดว่าความล้มเหลวของเขาเกิดจากความฉลาด หาใช่พลาดพลั้งเพราะโง่เขลาไม่

...ฉลาดเกินไปรู้จักเดินทางลัด

...ทางลัดมักเป็นทางอันตราย

...ผู้ที่ไม่ฉลาดกลับกล้าที่จะเผชิญกับวิกฤต

...วิกฤตมักกลายเป็นโอกาส

ดังนั้นเขาดูดซับบทเรียน เปลี่ยนเป็นใช้สอยคนที่อด้าน

...ทั้งนี้เพราะคนทื่อด้านจึงมีความอดทนและความมานะบากบั่นทำงานให้ลุล่วง

ดังนั้นเขาไม่ด่าว่าผู้อื่นโง่เขลาที่อด้าน

เขาความจริงเป็นอัจฉริยบุรุษที่ถือดี ไม่เหลือบแลผู้คนและเรื่องราวมากความ แต่ไม่ข่มเหงคนอ่อนแอ กลับยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ทั้งรู้จักความพอดี หยุดในระดับอันควร

เขาปฏิบัติต่อลี้ซือซือเช่นนี้

นอกจากเรื่องที่นางไม่ยอมมอบกายให้แก่เขาแล้ว อื่นๆ ขอเพียงกระทำได้ นางจะโอนอ่อนผ่อนตาม

ทั้งสร้างความดื่นตะลึงแก่เขา

บางครั้งเขาเพียงคิดจุมพิตนาง

เพียงสัมผัสกับหน้าผากกลมมนของนางเบาๆ ก็พึงพอใจแล้ว

คิดไม่ถึงนางกลับเผยอริมฝีปาก จบเขาอย่างดดดื่ม

ปลายลิ้นของนางยังสอดใส่เข้ามา ชอนไชรอบหนึ่ง

,ซึกเสียวเซียงคล้ายได้รับลาภลอยอย่างไม่คาดฝันต้องตะลึงลานกับที่

ซือซือกลับยกแขนเสื้อปิดบังใบหน้า พกความเอียงอายจากไป

ปล่อยให้เซ็กเสียวเซียงวาบหวามตลอดทั้งคืน

มีอยู่ครั้งหนึ่งเขาเห็นลี้ซือซือส่องกระจก ถึงกับคิดโอบเอวของนางสักครา

แต่ก็กลัวนางปฏิเสธ

...มาตรว่าปฏิเสธอย่างแยบคาย เขาก็ไม่ยินดี

เขาน้อยครั้งจะร้องขอต่อผู้คน

เขาไม่ชมชอบให้ผู้คนปฏิเสธ

แต่ตอนนั้นขณะที่เขารีรอลังเล ลี้ซือซือพลันถอยกายไปหนึ่งก้าว หล้ายสะดุดเสียหลักร้องโอยคำหนึ่ง ร่างอันอ่อนนุ่มแอบอิงกับทรวงอกของเขา แผ่นหลังของนางแนบสนิทกับร่างของเขา จมูกสูดได้กลิ่นหอมของนาง ที่ข้างแก้มถูกเส้นผมของนางลูบไล้ผ่าน ในมือโอบหัวไหล่อันกลมมนของนาง

เขาถึงกับคิด...

แต่นางหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วหลบเลี่ยงไปหัวร่อเยาะเขาหน้าไม่อาย บอกว่าเขาหน้าไม่อาย นางเองกลับอับอายจนหน้าแดง

เพราะเหตุนี้นางกับเขาแม้อยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่ก็คล้ายอยู่,กลถึงขอบฟ้า คนแม้อยู่ในรัศมีที่พอยื่นมือก็ได้ครอบครอง แต่พานไขว่คว้าไม่ถูก

หากทว่าเกิดความตื่นตะลึงอยู่เสมอ

เนื่องจากความสัมพันธ์ที่คล้ายใกล้ชิดคล้ายห่างเหิน บัดเดี๋ยวเย็นชาบัดเดี๋ยวร้อนแรง ยิ่งทำให้ลี้ซือซือน่าลุ่มหลงกว่าเดิม

มีอยู่ครั้งหนึ่งนางกำลังประทินโฉม ประจวบกับเชิกเสียวเชียงกระโดดข้ามหลังคาห้องหับมาหานาง ขณะจะพุ่งตัวเข้าหอห้อง เหลือบเห็นลี้ซือซือเตรียมผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่สะดวกกับการรุกล้ำ จึงชะงักร่างเอาไว้

ลี้ซือซือพอดีพบเห็น จึงเรียกรั้งเขาเอาไว้ ทั้งยังกล่าวว่า "หวีสางผมให้แก่ข้าพเจ้า"

ดังนั้นเขาเข้าหอห้อง หยิบหวีไม้หวีสางเรือนผมที่นุ่มสลวยของนาง นับเป็นค่ำคืนที่ชวนเคลิบเคลิ้มรัญจวน

อีกครั้งหนึ่งลี้ซือซือกล่าวว่า "ข้าพเจ้าปวดศีรษะ ท่านช่วยข้าพเจ้า"

ดังนั้นเขายื่นปลายนิ้วกระทบถูกช่วงคอที่งามระหงของนาง ค้นหาตำแหน่งจุดเส้น นวดเฟ้นให้แก่นางเบาๆ

นิ้วมือของเขาเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว

หัวใจของเขาเป็นสุขยิ่ง

ยังมีอีกครั้งหนึ่ง นางพลันม้วนแขนเสื้อ เผยเห็นข้อแขนผ่องขมวดคิ้วกล่าวว่า "ข้าพเจ้าปวดตำแหน่งนี้ ท่านนวดเฟ้นให้แก่ข้าพเจ้าได้หรือไม่?"

เมื่อเห็นท่อนแขนราวรากบัวที่หอมรวยรินเช่นนี้ คล้ายกับเป็นรางวัลที่ใฝ่ฝันมานาน เขาไหนเลยไม่ยื่นนิ้วออกสัมผัส ด้วยความคล่องแคล่วและสุขสันต์ได้?

แต่บางครั้งเขากลับกล่าวว่า "ไม่ ข้าพเจ้ายังคงอย่าได้กระทบถูก"

นางรู้สึกเหนือความคาดหมาย ถามว่า "...เพราะเหตุใด?"

เชิกเสียวเชียงกล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลัวว่าหอกระทบจะปะทุออกมา"

นางกะพริบตาเป็นเชิงไม่เข้าใจ

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีอารมณ์ที่ไม่อาจหักห้ามได้ แต่ก็ไม่คิดล่วงเกินหญิงงาม"

นางถามว่า "ท่าน...ท่านไม่ชมชอบข้าพเจ้าแล้ว?"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า "คำถามของท่านนี้อันตรายยิ่ง เพราะท่านอาจปฏิเสธไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่มีหนทางถอย"

นางพานกระเง้ากระงอดว่า "ท่านเลวยิ่ง"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า "เพราะข้าพเจ้ายังไม่เลวพอ จึงไม่กลืนกินแขนรากบัวของท่านลงไป"

นางกล่าวว่า "ทุกครั้งข้าพเจ้าทุ่มเถียงสู้ท่านไม่ได้..."

เซ็กเสียวเซียงยังกล่าวว่า "ท่านเป็นสตรีที่มองไกลยิ่งสวยซึ้ง ทำให้ข้าพเจ้าแทบไม่กล้าเข้าใกล้ท่าน หากเข้าใกล้กลัวเกิดความต้องการ เมื่อเกิดความต้องการ จะนึกละอายตัวเอง"

นางเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังถอย แต่ไม่ทราบว่ารุกหรือถอยกันแน่ พานขยี้เท้ากล่าวอย่างแง่งอนว่า "ข้าพเจ้าไม่ยินยอม ท่านบอกว่าข้าพเจ้ามองไกลงดงาม มองใกล้ก็ไม่งามงดแล้ว..."

บางทีเซ็กเสียวเซียงรู้สึกอับจนปัญญา

หากลี้ซือซือปฏิเสธเขา ชาเย็นต่อเขา เขาสามารถหักใจใช้คมดาบตัดเยื่อใย ห่างไกลจากนางหมื่นลี้

แต่ว่านางไม่

ลี้ซือซือไม่ชาเย็นต่อเขา เมื่อเขามองดูนาง นางมักปอนเม็ดบัวเห็ดหูหนูขาวที่ต้มด้วยไฟอ่อนแก่เขา จนเขาหวานตั้งแต่ปลายลิ้นถึงหัวใจ

ลี้ซือซือไม่เหินห่างจากเขา เมื่อเขามองดูนาง จะบังเกิดความรู้สึกแนบชิดใกล้ บางครั้งในคืนฤดูร้อน นางสวมเสื้อตัวน้อยแนบเนื้อ ถือพัดโบกไหว ถามว่า "ท่านเห็นว่าหน้าอกข้าพเจ้างามหรือไม่? เล็กเกินไปหรือไม่?"

ขณะที่ถามนางยิ้มจนเผยเห็นฟันบนเจ็ดส่วน ฟันล่างสามส่วน

ไม่ทราบจงใจหรือไม่เจตนา นางตันหน้าอกหน้าใจขึ้นเล็กน้อย บันดาลให้ผู้คนเลือดลมพลุ่งพล่าน

แม้แต่เช็กเสียวเชียงที่กรำศึกมาก่อน ยังถึงกับตะลึงลาน

...นางกลับกล่าวคำพูดเช่นนี้ต่อเรา

...หากมิใช่นางยึดถือเราเป็นคนใกล้ชิดสนิทสนม ไหนเลยกล่าววาจาเช่นนี้ต่อเรา?

ดังนั้นเช็กเสียวเชียงบังเกิดความยินดี

แต่เมื่อเขารุกคืบให้นางแสดง "ท่าที" ออกมา นางกลับลิ่นไหลหลบไปราวงูขาวตัวหนึ่ง ทำให้หยั่งคำนวณไม่ออก

เขาเคยเชิญชวนนางไปยังหอลมพิรุณโปรย นางมักบ่ายเบี่ยงว่าไม่มีเวลา

ไม่เช่นนั้นนางจะแอบอิงกับอ้อมอกเขา ตอบว่า "ท่านยังมีภารกิจต้องกระทำคดีที่ฮ่องเต้ถูกประทุษร้ายยังไม่ยุติ หากข้าพเจ้าเข้าออกหอลมพิรุณโปรยเกรงว่า...ไม่เป็นผลดีต่อท่าน..."

เช็กเสียวเชียงได้แต่ลูบคลำเรือนผมนาง บังเกิดความคิดคำนึง... พวกเราอาจเป็นคู่สร้างคู่สม นางชมชอบแอบอิงกับอ้อมอกเรา เรากลับหลงใหลกับการลูบคลำเรือนผมดำขลับของนาง

เมื่อไม่สะดวกกับการไปยังหอลมพิรุณโปรย เขาเปลี่ยนเป็นเสนอว่า "ไปยังเจดีย์งวงช้างเถอะ ที่นั้นมีสิ่งของให้ซื้อหา มีของกินมากมาย สถานที่ที่เฮ้งเซี่ยวเจียะก่อตั้งขึ้น มักครื้นเครงสนุกสนาน ท่านไปยังที่นั้น ไม่มีผู้ใดครหานินทา"

ลี้ซือซือกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า "ท่านบอกให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าจะไป" น้ำเสียงของนางแฝงความขี่นขมอยู่บ้าง

ผู้พังรู้สึกวาบหวาน ในความหวานแฝงความขมฝาด

แต่จนแล้วจนเล่าลี้ซือซือยังไม่ได้ติดตามเช็กเสียวเชียงไปยังเจดีย์

งวงช้าง

ครั้นเมื่อเชกเสียวเชียงถามอีก ลี้ซือซือจะบอกว่า "ข้าพเจ้าไปแล้ว"

เชกเสียวเชียงถามว่า "ไปเมื่อใด? ข้าพเจ้าไฉนไม่ทราบ?"

นางกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า "วันนั้นข้าพเจ้าไปที่ตลาดครั้งหนึ่ง"

เชกเสียวเชียงลอบขุ่นเคืองใจ เขาชักชวนนางอย่างยากเย็น นางกลับไม่ร่วมทางไปกับเขา ยามนั้นกล่าวว่า "ไปแล้วก็ดี ที่นั้นครื้นเครงยิ่งกระมัง?"

ลี้ซือซือคล้ายล่วงรู้ความรู้สึกของอีกฝ่าย ดังนั้นกระตุกแขนเสื้อเชกเสียวเชียง กล่าวว่า "ท่านอย่าได้มีโทสะ ข้าพเจ้าไปกับท่านแม่บุญธรรม นางต้องการซื้อแพรพรรณที่มาจากชายแดนตะวันตก จึงฉุดลากข้าพเจ้าไป"

เชกเสียวเชียงเห็นบนขนตางอนยาวของนาง ตัดความหม่นหมองอยู่หลายส่วน ไม่อาจหักใจสืบไป ตบไหล่ของนาง กลับเป็นฝ่ายปลอบโยนนางว่า "ไม่เป็นไร ไปแล้วก็ดี หลายวันนี้ข้าพเจ้ามีการงานวุ่นวาย ไม่มีเวลานำท่านไปเช่นกัน...รอไว้โอกาสหน้าไปเยือนหมู่คณะสร้างฝันด้วยกันเถอะ"

ผู้นำหมู่คณะสร้างฝันคือฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเซ้ง ปกครองชาวยุทธจักรวะต้บล่าง เชกเสียวเชียงศิษยเวะต้บของหมู่คณะสร้างฝัน เลื่อนหนที่มีชาติตระกูลต่ำต้อยขึ้นมารับตำแหน่งสำคัญ

ลี้ซือซือพอฟังแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวานกล่าวว่า "ข้าพเจ้าคิดไปเยี่ยมคำนับผู้นำหมู่คณะสร้างฝันทั้งสองแต่แรก ผู้เฒ่าที่น่ารักเพียงนั้นในโลกยากจะพบพานแล้ว"

เชกเสียวเชียงยินดีต่อคำกล่าวของลี้ซือซือนี้ยิ่ง

น่าเสียดายลี้ซือซือไม่ได้ไป

ไม่ได้ไปแม้สักครั้งเดียว

เมื่อถามไถ่เชกเสียวเชียงค่อยเข้าใจ

...นางไม่ต้องการไปกับเขา

เขามีโทสะขึ้นมา

...ท่านไม่ไปก็ไม่ต้องแก้ตัวเช่นนี้

เขาไม่รบเร้านางอีก

แต่ลี้ซือซือสังเกตความไม่พอใจของเขาออกชักชวนว่า "พวกเราไปยังทัดงที่ของหมู่คณะสร้างฝันดีหรือไม่?"

"ไม่ไปแล้ว"

"เพราะเหตุใด?"

"ไม่มีใครต้องไปแล้ว"

ลี้ซือซือยิ้มออกมา กล่าวว่า "ท่านมีโทสะ? ท่านคงมีโทสะแล้ว"

ต่อจากนั้นนางออดอ้อนว่า "อย่าได้มีโทสะ ขออย่าได้มีโทสะต่อข้าพเจ้า..."

นางยังกล่าวด้วยความคับข้องใจว่า "ผู้อื่นไม่กล้าไปกับท่าน...ท่านมีชื่อเสียงเกินไป หากพวกเราปรากฏตัวบนท้องถนนพร้อมกัน ผู้คนคงเข้าใจว่าข้าพเจ้าต้องแต่งกับท่านแล้วท่านยังไม่ทราบยินยอมตบแต่งข้าพเจ้าหรือไม่?"

เมื่อเป็นเช่นนี้ เซ็กเสียวเซียงแม้ยังปั้นหน้าเคร่งเครียด หัวใจกลับพองโตขึ้นมา

นางเฝ้าพะเน้าพะนอว่า "อย่าได้มีโทสะต่อข้าพเจ้าแล้ว เป็นข้าพเจ้าไม่ดี แต่ท่านเป็นวีรบุรุษ วีรบุรุษต้องไม่ถือสาสตรี"

นางยังกล่าวอีกว่า "อย่าได้เห็นท่านมีชื่อเสียงกระเดื่องดัง มีสติปัญญาเลิศล้ำ หากยังคล้ายเด็กทารก พอชุ่นข้องใจ ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออก"

เซ็กเสียวเซียงพอฟัง 'คำวิจารณ์' เช่นนี้ ได้แต่ยกมือเช็ดตาซ้ายฝืนยิ้มออกมา

...ระหว่างนี้เขาต่อสู้กับศัตรู รับบาดเจ็บเล็กน้อยที่ตาซ้าย เกิดอาการบวมแดงอยู่บ้าง บางครั้งรู้สึกคัน ดังนั้นใช้ปลายนิ้วเช็ดถู กระทบถูกเป็นครั้งคราว

คล้ายกับอาการคันนั้นเป็นการซ่องเสพชนิดหนึ่ง

...ตอนนี้กลับมีคนบอกว่า เขาคล้ายเด็กทารกผู้หนึ่ง

...อย่างนั้นแล้วกันไปเถอะ

ดังนั้นเขาไม่เร่งรัดนางอีก

แต่ว่าเขาไม่อาจทนทานที่ลี้ซือซือยังมีเตียโซย เกี้ยเอ็ก ฉิ้งเสียวอิ้ว จิวปังงัง ซุนกงฮังรวมทั้งฮุยจงฮ่องเต้

...เขาจัดอยู่ลำดับเท่าใดกันแน่?

ที่เขาไม่อาจทนทานรับได้ยิ่งกว่าคือ ลี้ซือซือเคยพลั้งปากออกมาว่า "ตอนที่ข้าพเจ้ารู้จักเสียวอิ้ว เขาเป็นคนมีชื่อเสียงแล้ว เขาเมื่อชื่นชมข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรต้องเอาอกเอาใจเขา ยึดตัวเขาเอาไว้..."

...ที่แท้นางหลงใหลได้ปลื้มกับชื่อเสียงจอมปลอมของฉิ้งเสียวอิ้ว

...เมื่อเป็นเช่นนี้ ลี้ซือซือมีข้อแตกต่างใดกับสตรีที่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม?

เซ็กเสียวเซียงบังเกิดความไม่พอใจ

ลี้ซือซือก็ดูออก หลังจากนั้นไม่เอ่ยถึงความรู้สึกที่นางมีต่อบุรุษอื่นกับเขาอีก

นางหวาเมจริงทราบว่าบุรุษไม่อาจทนฟังสตรีที่ตนรักเอ่ยถึงความหลังอันวาบหวามอื่น เพียงแต่บางครั้งนางยึดถือเซ็กเสียวเซียงเป็นพี่ชายมากว่าคนรัก ยึดถือเป็นผู้รู้ใจมากกว่าสามี ดังนั้นกล่าวคำพูดที่ไม่สมควรกล่าวออกมา

ถึงแม้ลี้ซือซือเห็นว่านางรู้จักฉิ้งเสียวอิ้ว ก่อนที่จะพบกับเขา เซ็ก-เสียวเซียยังบังเกิดความปวดร้าวเขาไม่อาจทนเห็นนางพัวพันกับบุรุษทั้งหลาย

เนื่องจากนางยังติดต่อกับบุรุษอื่น เซ็กเสียวเซียงอดเค้นถามเหตุผลมิได้

...เหตุใดยังรับหน้าเอาใจคนเหล่านั้น คนประเภทนั้นอีก?

ลี้ซือซือไม่ได้ตอบคำถามโดยตรง เพียงกล่าวว่า "เพื่อความอยู่รอด"

เช็กเสียวเชียงย่อมไม่พอใจต่อคำตอบเช่นนี้ ต้องแค่นหัวร่อกล่าวว่า "หากไม่คลุกคลีกับคนเหล่านั้น ก็ไม่สามารถอยู่รอดต่อไปหรือ?"

ลี้ซือซือเห็นเช็กเสียวเชียงไม่พอใจ จึงกล่าว "ข้าพเจ้าก็อับจนปัญญา ข้าพเจ้าย่อมไม่อาจปฏิเสธย่องเต้เจ้าชีวิต"

เช็กเสียวเชียงกล่าวแดกดันว่า "ท่านได้พบย่องเต้ นับเป็นความโชคดีของท่าน"

ลี้ซือซือฉวยโอกาสกล่าวว่า "ดังนั้นข้าพเจ้าต้องไขว่คว้าความโชคดีนี้เอาไว้ ไม่ว่าอย่างไรย่องเต้ลอบเสด็จออกจากวังมาพบกับข้าพเจ้า"

เช็กเสียวเชียงเหน็บแนมนางว่า "ดูท่าขอเพียงย่องเต้รับท่านเข้าวัง ท่านกระทั่งรองเท้ายังไม่ทันสวมใส่ ก็รีบขึ้นเกี้ยวไปแล้ว"

ลี้ซือซือกลับไม่สนใจต่อน้ำเสียงเหน็บแนมของเช็กเสียวเชียง กล่าวว่า "ข้าพเจ้าย่อมมีความคิดอ่าน"

เช็กเสียวเชียงพอฟัง คล้ายถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง พลันนึกถึงผู้รู้ใจเมื่อครั้งกระโน้นเสียอั้งหลุย

ในค่ำคืนต้นฤดูร้อนเช่นนี้ เช็กเสียวเชียงซื้อดอกไม้ เหยียบแสงจันทร์โลดข้ามหลังคาตึกมาหานาง ส่งดอกไม้แก่นาง ถามว่าสตรีที่ไม่เลือกวิธีการ บางครั้งไม่เสียดายกับการอยู่ร่วมกับศัตรูเช่นนาง ยินยอมใคร่ครวญว่าจะแต่งให้กับเขาหรือไม่?

เพราะว่าเขาเหมาะสมกับนาง
เขายังรักนาง
อย่างน้อยค่ำคืนนี้เขายึดถือจริงจัง
ช่วงเวลานี้เขารักนางอย่างจริงใจ
ดังนั้นเขาคิดส่งดอกไม้แก่นาง

ภาคกลาง

ไร้ผู้ต่อต้าน

ความน่ากลัวของไร้ผู้ต่อต้านย่อมมิใช่ความเปลี่ยวเหงาหลังจากบรรดาสิ่งรอบเขต "ไร้ผู้ต่อต้าน" หากแต่เป็นความยากลำบาก และค่าตอบแทนที่ต้องจ่ายก่อนที่จะ "ไร้ผู้ต่อต้าน"

บทที่ 7

ตลังเมามาดแฝกจากกัด

ค่ำคืนนี้เธียกเสียวเชียงพลันบังเกิดความกระดือรือร้น คิดมอบช่อดอกไม้ที่รับจากมือเด็กหญิง ส่งให้แก่สตรีที่เขารักชอบ

การมอบดอกไม้เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่ง ความพลุ่งพล่านชนิดหนึ่ง ความพลุ่งพล่านที่คิดมอบความรักออกไปชนิดหนึ่ง

สตรีที่รับดอกไม้ช่อนี้จากเขา มาตรว่าไม่อาจรับรักของเขา เขาก็จะนึกถึงนาง

นึกถึงนางไปชั่วชีวิต

ทั้งนี้เพราะคืนนี้เขาเปลี่ยวเหงา

เขาเพียงต้องการสตรีที่ยอมรับดอกไม้ช่อนี้จากเขาด้วยความยินดี

การรับมอบดอกไม้ของผู้อื่นเป็นความรู้สึกชนิดหนึ่ง ความรู้สึกของการยอมรับชนิดหนึ่ง

วิกาลเทียนสาเท

จันทรากระจ่างใส

เมื่อตอนกลางวัน เขาร้องบทเพลง ผ่านการทำศึก เดินตามเส้นทาง แห่งลมฝน พอถึงยามค่ำคืน เขาคิดมอบดอกไม้ในมือออกไป

พร้อมกับความเปลี่ยวเหงาของเขา

ค่ำคืนนครหลวงเช่นนี้ คาดว่าคงมีบุรุษที่เปลี่ยวเหงามากมาย มีหัวใจที่เปลี่ยวเหงาอยู่มากหลาย

บุรุษเช่นเชิกเสียวเชียง ยามต่อสู้ไม่เคยวตาย แต่เมื่อบังเอิญพบเห็นดอกไม้ช่อหนึ่ง พลันเห็นโคมไฟดวงหนึ่งถูกจุดขึ้น อยู่ดีๆ ความเปลี่ยวเหงาก็ประดังเข้ามา ท่วมบดบังเขาจนหมดสิ้น

...มิน่าเล่าในโลกมีโจรเด็ดบุปผา พวกมันที่เสี่ยงภัยอันตราย คงไม่เพียงเพื่อลิ้มรสเรือนร่างของสตรี ขณะเดียวกันยังคิดแบ่งปันความอบอุ่นของแสงไฟและความตำมืดที่ลี้ลับ เป็นเหตุให้กระทำผิด

เชิกเสียวเชียงย่อมมิใช่โจรเด็ดบุปผา ถึงกับรังเกียจคนที่เด็ดบุปผา เพราะความคิดชั่วแล่นของคนผู้หนึ่ง กลับเด็ดบุปผาที่มีชีวิตลงมา ออกจะทำลายบรรยากาศไปแล้ว

แต่ในมือเขามีดอกไม้ช่อหนึ่ง

เขากำลังค้นหาเจ้าของดอกไม้

เพียงไม่ทราบนางยอมรับหรือไม่?

ชมชอบหรือไม่?

ยามสิ้นร่วมทุกข์

หลังเมามายแยกจากกัน

นี่เป็นบทเพลงที่นางชอบขับร้อง

เมื่อเห็นแสงโคมไฟในเรือนรวมความหอมของหอเก๋งเมามาย เขา

พลันนึกถึงบทเพลงนี้

ขณะที่เขาพุ่งตัวใต้แสงจันทร์ เนื่องจากฮัมบทเพลงของลี้ซือซือนี้ เขาพลันนึกถึงคนผู้หนึ่ง

...นึกถึงเสี่ยวอั้งหลุย

เขาคล้ายถูกลมราตรีต่อยใส่หมัดหนึ่ง

วัยหนุ่มสาวเป็นสิ่งที่ไม่ทนทาน

คนที่หวนรำลึกเพราะไม่ได้ครอบครองอีก

แต่คนกับวัยหนุ่มสาวและการหวนรำลึกล้วนเป็นเรื่องที่น่าเล่น ทั้งนี้เพราะทั้งสามสิ่งนี้ล้วนไม่อาจควบคุมบังคับได้

บางคนขณะที่อยู่ในพิธีศพพลันคิดแต่งงาน บางคนวลานั่งปลดทุกข์คิดไหว้เทพเจ้า บางคนตอนรับประทานข้าวนึกถึงอาการอาเจียนเมื่อคืน บางคนขณะร่วมสัมพันธ์รักกับสตรีนางนี้ ราวกับโรมรันพันตูกับงูเหลือมยักษ์หนักเจ็ดสิบชั่งตัวหนึ่ง ในใจกลับนึกถึงหญิงสาวอันแช่มช้อยอีกนางหนึ่ง

จากบทเพลงของลี้ซือซือ เซ็กเสียวเซียงพลันนึกถึงเสี่ยวอั้งหลุย

แต่เขาไม่ได้ทรยศรัก

เขาเพียงแต่ใจโลเล เขาไม่เคยทรยศต่อความรักของสตรีที่เขารักชอบมาก่อน

เนื่องจากเขานึกถึงเสี่ยวอั้งหลุยมีครอบครัว มีสามีแล้ว ดังนั้นเขายิ่งต้องกาพบลี้ซือซือ

เขาคิดมอบดอกไม้แก่นาง ถามนางว่า แต่งให้เขาดีหรือไม่?

...คล้ายกับถึงเวลามีครอบครัวแล้ว

เขาพอเห็นแสงไฟในหอห้องของลี้ซือซือ ในใจต้องบังเกิดความอบอุ่นขึ้น

เขายังต้องหยุดพักหายใจสักครา

ดังนั้นเขาพลิ้วเฉียงๆ ลงบนหลังคาตึกโรงเราณหลังหนึ่ง หมอบฟุบ

ร่างลง

เขาต้องระงับสติสักครา

...สมควรออกปากขอแต่งงานกับนางหรือไม่?

...ไม่กลัวถูกปฏิเสธหรือ?

...เพราะกลัวถูกปฏิเสธ จึงไม่กล้าถามหรือ?

พอหวนนึกถึงใบหน้าที่สวยซึ้งตรึงใจของลี้ซือซือ ยังมีอิริยาบถอันอ่อนช้อยงดงาม ศิลปะวิทยาการอันหลากหลายของนาง เขาก็ไม่รีรออีกต่อไป

เช็กเสียวเชียงขณะจะพุ่งปราดไปยังเรือนรมความหอมของลี้ซือซือ พอเงยหน้าขึ้น เห็นได้แสงจันทร์มีคนผู้หนึ่งเดินเข้าหาเขาอย่างผ่าเผย อีกคนหนึ่งเดินมือไพล่หลังมาจากทางด้านหลัง

เขาอดใจหายวาบมิได้

แสงจันทร์สุกสกาว ดังนั้นเห็นชัดตาว่าผู้ที่เดินตรงเข้าหาเขาเป็นเขาเอง

คนที่เดินมาจากทางด้านหลังเป็นเขาอีกคนหนึ่ง

หมายความว่าเช็กเสียวเชียงเห็นที่เบื้องหน้ามีเช็กเสียวเชียงคนหนึ่งทางด้านหลังมีเช็กเสียวเชียงอีกคนหนึ่งเดินเข้าหาเขาเอง

เช็กเสียวเชียงสะท้านหวั่นไหว

...คนที่เบื้องหน้าเป็นใคร?

...คนทางด้านหลังเป็นใคร?

...เช็กเสียวเชียงที่เบื้องหน้าเป็นใคร?

...เช็กเสียวเชียงทางด้านหลังเป็นใคร?

...หากที่เบื้องหน้าทางด้านหลังล้วนเป็นเช็กเสียวเชียง อย่างนั้นเราเป็นใคร?

...ใครเป็นเรา?

เช็กเสียวเชียงบังเกิดความเลื่อนลอย พลันได้ยินสุ้มเสียงประหลาด

ชนิดหนึ่งดังจากถนนเบื้องล่าง พอก้มศีรษะมองลงไป ก็เห็นภาพประหลาดที่ไม่เคยเห็นมาก่อนฉากหนึ่ง

ที่เบื้องล่างวุ่นวายอึ่ง อึกทึกโครมครามราวกับน้ำแกงที่ต้มจนเดือดพล่านหม้อหนึ่ง และคล้ายกับข้าวต้มที่ถูกปัดพลิกคว่ำชามหนึ่ง

หากแม้นไม่ได้ก้มศีรษะมองลงไป เพียงแต่รับฟัง จะพบว่าสุ้มเสียงนี้ขัดกับเที่ยงคืนในนครหลวงยิ่ง

...ไม่มีเหตุผลที่จะอึกทึกวุ่นวายถึงเพียงนี้

ถึงแม้ว่าถนนใหญ่ในนครหลวงมีรถราม้าต่างคับคั่ง ผู้คนแออัดเบียดเสียด แต่ต้องไม่บังเกิดสุ้มเสียงประหลาดเช่นนี้ คล้ายกับปรากฏสัตว์ประหลาดในยุคดึกดำบรรพ์ตัวแล้วตัวเล่าเคลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทั้งยังพ่นควันดำคละคลุ้งออกมา

แต่ว่าพวกมันมีสี่ล้อ เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว บางครั้งส่งเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท ราวกับมังกรดิดปีกที่ถูกลูกธนูเทพสุริยันยิงใส่ก็มิปาน

ที่แปลกพิสดารยิ่งกว่าคือ เช็กเสียวเชียงพอมองจากเบื้องบน กระทั่งสิ่งปลูกสร้างก็เปลี่ยนไป

...กล่องสีเทารูปสี่เหลี่ยมเหล่านั้นเรียกว่าบ้านหรือ?

...หาไม่เป็นเขาตกอยู่ในค่ายกลหลังหนึ่ง?

เช็กเสียวเชียงพลันรู้สึกวิงเวียนศีรษะ

ทั้งปวดตาอยู่บ้าง

เขายกมือปาดเช็ด กลับเช็ดถูกคราบเปียกชื้น

เมื่อส่องดูกับแสงจันทร์ กลับเป็นคราบโลหิต

เขาไม่ได้รับบาดเจ็บ ไฉนมีโลหิต?

หรือว่าโลหิตร่วงหล่นลงจากฟ้า?

เช็กเสียวเชียงแหงนมองฟ้า

ฟ้าไร้สุ้มเสียง
จันทร์กระจ่างดาวริบหรี่
วิหคโบยบินสู่ทิศตะวันออกเฉียงใต้
เขาพลันนึกถึงเสี่ยวอั้งหลุย
ดังนั้นต้องการพบกับลี้ซือซือ
เพื่อมอบดอกไม้แก่นาง

ดังนั้นเขายกมือแตะหน้าผาก นั่งอองๆ บนรายคาตึก หลับตาลงช้าๆ ตกลงใจไม่มองดูมายาภาพและมันร้าย

บนหลังคาตึกโบราณกลางวิกาลเช่นนี้ เขาพลันรู้แจ้งประการหนึ่ง

ไม่ว่าภาพที่เห็นเป็นจริงหรือลวง เป็นพุทธภูมิหรืออาณาจักรมาร ยังคงอย่าได้รับรู้ อย่าได้เฉียดกรายใกล้ อย่าได้แยแสลนใจดีกว่า

...หากนั่นเป็นความจริง ตัวเองไยมิใช่กลายเป็นเท็จ? หากที่เบื้องหน้าเป็นอดีต อย่างนั้นตัวเองในตอนนี้เป็นใคร? หากที่เบื้องหน้าเป็นอนาคต อย่างนั้นอดีตของเขาใช่คงอยู่หรือไม่? เมื่อไม่ทราบว่าจริงหรือลวง ก็ไม่สนใจว่าถูกหรือผิด ไม่คำนึงถึงเราท่าน ไม่แบ่งแยกพุทธหรือมาร

พริบตานั้นเซ็กเสียวเซียงรู้สึกว่าฟ้ากว้างดินไพศาล จตุรธาตุล้วนว่างเปล่า ดังนั้นพานปิดหู ตา จมูก ลิ้น กาย สำนึก จิตเป็นจักรวาล สำนึกคืนสู่ศูนย์ตา ไม่มีความคำนึง มารร้ายไม่อาจรุกล้ำก้ำเกิน

ซึ่งความจริง เซ็กเสียวเซียงผ่านห้วงกัลป์ครั้งหนึ่ง

...ขณะที่จิตใจปั่นป่วน บังเกิดความผิดเพี้ยน ยามงุนงงสงสัย พุทธกรายมารบรรลุ แทบถูกธาตุไฟเข้าแทรก

ยังดีที่เขารู้สึกตัว สงบจิตใจสำรวมใจ พุทธกรายไม่ยินดี มารบรรลุไม่หวั่นวิตก สภาพทั้งหลายล้วนดับสูญ

คงเหลือแต่เขากับตัวเอง

ล้วนเป็นความว่างเปล่า

เซ็กเสียวเชียงอยู่บนหลังคาตึกกลางนครหลวง อาบแสงจันทร์นั่งกรรมฐานอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยลืมตาช้าๆ ระบายลมจากปากเบาๆ

หลังจากทบทวนหวนนึก เขายังคงไปหาลี้ซือซือ

ลี้ซือซือคือความจริงที่เขาคิดไปค้นหา

...ถึงแม้ว่านั่นอาจเพียงเป็นความฝันตื่นหนึ่งก็ตาม

ความฝันตื่นหนึ่งจะเป็นไร? หากชีวิตเป็นเช่นความฝันในฝันตามล่าความฝัน เฉกเช่นโนความว่างเปล่าไล่ล่าความว่างเปล่า ในสายลมไล่กวดสายลม ความฝันในฝันกลับคล้ายความจริงในภาพวาด เมื่อวาดแล้วเสร็จ กลับก้าวล้ำความจริง กลายเป็นจริงแท้

เพียงแต่ตามล่าความสุขชั่วแล่น อาจเป็นความสิ้นสูญในชั่วพริบตา

สำหรับกับเซ็กเสียวเชียง เขากำลังตามหาความฝันประการหนึ่ง

ตามหาความจริงเพียงจุดเดียวในความฝัน

นั่นคือความรัก

ในโลกยุทธจักร ความเป็นความตายแขวนอยู่บนเส้นด้าย

ในโลกมนุษย์ พุทธกับมารขึ้นอยู่กับความคิดชั่ววูบ

เมื่อครู่เซ็กเสียวเชียงยามเคลิบเคลิ้ม พลันเห็นภาพที่สมควรเห็นในยุคปัจจุบัน

เขาสะท้านหวั่นไหว

แต่ในที่สุดเขากลับคืนสู่สภาวะเดิม กลับคืนสู่ความว่างเปล่า

ความจริงไร้วัตถุธาตุ ฝุ่นละอองจับเกาะได้อย่างไร? พุทธกรายมารก็บรรลุ เรื่องราวทางโลกล้วนว่างเปล่า อดีตเป็นความฝัน อนาคตคือว่างเปล่า คนมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน กลับคืนสู่สภาวะดั้งเดิมคือกลับคืนสู่ความคิดอ่านของตัวเอง

เมื่อเห็นจันทร์สกาวอยู่กลางฟ้า เชิกเสียวเชียงต้องคิดถึงเสิกอั้งหลุย นึกถึงรอยยิ้มและน้ำตาของนาง

เมื่อเห็นแสงโคมไฟในเรือนรมความหอม เชิกเสียวเชียงกลับนึกถึงสี้ซือซิย

นึกถึงการปฏิเสธอย่างยิ้มแย้ม และการตอบสนองอย่างเอียงอายของนาง

ดังนั้นเขาโลดแล่นเข้าใกล้หอเห็งเมามาย รู้สึกถึงความอบอุ่นที่หลังโคมไฟ ถึงกับคิดพุ่งตัวเข้าเรือนรมความหอมไป

แต่เขายังระงับยับยั้งเอาไว้

ดีที่เขาหยุดยั้งเอาไว้ ทั้งนี้เพราะเขาได้ยินสุ้มเสียงหนึ่งดังว่า

"บทละครที่ดีที่สุดคือแสดงด้วยตัวเอง"

คนผู้นี้อยู่ในหอห้อง ทั้งยังกล่าวสืบต่อ

"ผู้คนบอกว่าซือซือท่านรูปโฉมงดงาม ,สันเสียงไพเราะ บทเพลงเสนาะ ร่ายรำเฉิดฉัน มีแต่ข้าพเจ้าที่ทราบว่าท่านแสดงละครได้ยอดเยี่ยม...นี่นับเป็นผู้รู้ใจของท่านหรือไม่?"

เชิกเสียวเชียงพอฟังก็พุ่งถอย ตีลังกาห้อยหัว เกี่ยวเท้ากับใต้ชายคาห้อง สดับฟังความเคลื่อนไหวในหอห้อง

ได้ยินเสียงหัวร่อดังขึ้น เป็นเพียงหัวร่อของลี้ซือซือ จากนั้นนางกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"ซึ่งความจริงข้าพเจ้าไม่มีอันใดดีเลิศ ม้าพันลี้ต้องมีแป๊ะลัก* คนขายภาพวาดต้องมีผู้ที่ชื่นชอบศิลปะ หากมิใช่บุคคลเช่นซุนกงจื้อ (คุณชายแซ่ซุน) นิยมชมชื่น การเล่นของข้าพเจ้านับเป็นอย่างไรได้?"

ซุนกงจื้อนั้นหัวร่อพลางกล่าวว่า

---

* ผู้ชำนาญการดูลักษณะม้าสมัยเลือกตึก

ผู้รู้ใจของซือซือเบื้องบนนับตั้งแต่เซ็กเสียวเซียงแห่งหอลมพิรุณโปรย ผู้ทรงภูมิบัญญาจิงปังงัง เบื้องล่างรวมถึงฮ่องเต้ราชวงศ์ซ้อง และมหาเสนาบดีโฉดฉั่วเกีย ยังไม่มีคนชื่นชมกับศิลปะวิทยาการของท่านหรือ?"

คำพูดเหล่านี้ กึ่งชมเชยกึ่งเหน็บแนม ที่เซ็กเสียวเซียงรู้สึกน่าสนใจคือคนผู้นี้กลับวางตัวเขาอยู่เบื้องบน จัดวางฮ่องเต้มหาเสนาบดีอยู่เบื้องล่าง สะท้อนความลำพองผยองของมันออกมา

ลี้ซือซือยังหัวร่อ
แสงโคมไฟสั่นไหวเล็กน้อย
ดอกอบเชยที่หน้าระเบียงก็สะท้านเล็กน้อย
ราตรีอันเพริศแพร้วเช่นนี้ ลี้ซือซือกลับอยู่ร่วมกับคนผู้นี้
คนผู้นี้ร่างสูงยิ่ง เงาหลังผึ่งผาย นั่งหันหลังให้กับเซ็กเสียวเซียง
มันพอกล่าวจบความ ก็คารวะสุราต่อลี้ซือซือถ้วยหนึ่ง
วิธีคารวะสุราของมันแปลกประหลาดยิ่ง

มันดื่มสุรารวดเดียวหมดสิ้น แต่ยังไม่สมอยาก คล้ายคิดกัดถ้วยสุราเป็นรอยบิ่นแห่งหนึ่งจึงยอมเลิกรา

มันคารวะสุรา แต่ไม่บังคับผู้อื่นดื่มสุรา
ลี้ซือซือไม่ดื่มสุรา
เพียงมองดูมันดื่ม

หลายปีมานี้นางอยู่ในแคนโลกีย์ ผ่านพบผู้คนมากหลาย ย่อมทราบว่าเวลาใดสมควรดื่ม เวลาไหนไม่สมควรดื่ม ยามใดสมควรกล่าววาจา ยามไหนไม่สมควรกล่าว ตลอดจนยามใดเพียงนิ่งรับฟัง ยามไหนสมควรกล่าวโต้แย้ง

เมื่ออยู่เบื้องหน้าคนผู้นี้ นางไม่ดื่มสุรา เพียงมองดูมันดื่ม
คนผู้นี้ไม่เคยบังคับผู้คนดื่มสุรา
มันดื่มสุราราวกับกลืนกินมีดดาบ กลืนมีดดาบที่ร้อนลวกลงท้องไป

มันดื่มสุราเสมือนหนึ่งกำลังแก้แค้น ความเคลื่อนไหวร้อนแรงยิ่ง
มันยิ่งดื่มสีหน้ายิ่งขาวซีด
ลี้ซือซือไม่ดื่มสุรา แต่ต้องตอบคำ นางกล่าวว่า
"สตรีประทินโฉมเพื่อผู้รู้ใจ ต่อให้มีบุรุษนับสิบนับร้อยนับพันนับหมื่นชื่นชมข้าพเจ้าจะมีประโยชน์ใด? ข้าพเจ้าเพียงหวังให้ผู้ที่ชมชอบข้าพเจ้าชื่นชมข้าพเจ้า รักชอบข้าพเจ้า อย่างนั้นสตรีจะเฉิดโฉมเพื่อผู้รู้ใจ"
คำพูดประโยคแรกของนางคือ "สตรีประทินโฉมเพื่อผู้รู้ใจ" คำพูดประโยคหลังของนางคือ "สตรีจะเฉิดโฉมเพื่อผู้รู้ใจ" ล้วนสั่นไหวจิตใจผู้รับฟัง
เชี่กเสียวเชียงทั้งรู้สึกคุ้นเคยกับลี้ซือซือ ทั้งมีจิตใจละเอียดอ่อน ดังนั้นสังเกตออกว่านางประหวั่นลนลานอยู่บ้าง
...เหตุใดนางประหวั่นลนลานอยู่บ้าง?
มาตรว่านางปกปิดอย่างแนบเนียน แต่เชี่กเสียวเชียงยังสังเกตออก นับตั้งแต่ลี้ซือซือหาข้ออ้างไม่ยอมร่วมทางกับเขา เขาก็ดูออกว่าเมื่อใดนางจริงใจ เมื่อใดนางคล้ายจริงใจ และเมื่อใดไม่จริงใจ
คนที่หันหน้าหาลี้ซือซือ และหันหลังให้แก่เชี่กเสียวเชียงกล่าวว่า
"เกี้ยเอ็กเล่า? ลำนำเกี้ยเอ็กเป็นที่เลื่องลือ ทั้งยังแต่งลำนำน่ำเฮีย-จื้อให้แก่ท่าน สมควรเป็นผู้รู้ใจของท่าน"
ลี้ซือซือทอดถอนใจกล่าวว่า
"เกี้ยเอ็กหรือ? มันพอฟังว่าฮ่องเต้ประพาสหอเก๋งเมามาย ก็แตกตื่นจนไม่กล้าเหยียบย่างมายังที่นี้ ไหนเลยมีขวัญผู้กล้าเช่นท่าน?"
คนผู้นั้นกล่าวว่า
"เอ่ยถึงขวัญผู้กล้า สมควรนับเชี่กเสียวเชียงกอปรด้วยขวัญผู้กล้าสะท้อนความเป็นชายชาติที่สุด มันมิใช่ผู้รู้ใจของท่านหรอกหรือ?"
เชี่กเสียวเชียงพอได้ยินคำถามนี้ ก็เงี่ยหูสดับฟัง
เขาต้องการทราบคำตอบ

ต้องการทราบอย่างยิ่ง

คำตอบคือเสียงทอดถอนใจคำหนึ่ง

เสียงทอดถอนใจของลี้ซือซือ

เช็กเสียวเชียงคล้ายถูกต่อยหน้าหมัดหนึ่ง

หากเจ็บปวดที่ใจ

มาตรว่าลี้ซือซือไม่ได้ตอบว่ากระไร เพียงทอดถอนใจคำหนึ่ง

เพียงนี้ก็พอแล้ว

เช็กเสียวเชียงผ่านคลื่นลมแรง แต่อารมณ์รักยังไม่อ่อนโทรม ไ
รักยิ่งร้อนระอุ เขาพกพาความรู้สึกที่เต็มเปี่ยมเตรียมมอบดอกไม้ช่อนี้ ถึงกั
ไม่นึกถึงอนาคตข้างหน้า เพียงคิดขอความรักต่อสตรีนางหนึ่ง

สตรีที่คู่ควรให้เขามอบรักแท้ออกไปนางหนึ่ง

...ลี้ซือซือใช่หรือ?

แต่แล้วเขาได้ยินคำถามเช่นนี้ข้อหนึ่ง

คำตอบของลี้ซือซือคือทอดถอนใจ

เช็กเสียวเชียงพลันรู้สึกว่า ภายในกายคล้ายมีสิ่งใดแตกสลาย ศักดิ์
ศรีและความเชื่อมั่นของเขาคล้ายมีราคาเพียงสามเหรียญฮตางค์ ราวกั
ถ้วยเปล่าที่เบื้องหน้าคนผู้นั้น

มาตรว่าเขายังไม่ถลำลึก แต่นับเป็นคนมากรัก

มากรักมักถูกไร้น้ำใจทำร้าย

ทำร้ายใจยิ่งกว่าทำร้ายร่างกาย

พร้อมกับเสียงทอดถอนใจนั้น คนร่างสูงนั้นหัวร่อแล้ว

มันทางหนึ่งหัวร่อ ทางหนึ่งรินสุราดื่มลงไป ใช้น้ำเสียงที่เชื่อดเฉือา
ชนิดหนึ่งกล่าวว่า

"ท่านเห็นว่าคนผู้นี้ก็ใช้การไม่ได้หรือ?"

เช็กเสียวเชียงแอบดูคนผู้นี้อยู่นอกห้อง อารมณ์พลุ่งพล่านสับสน รู้สึกว่าคนผู้นี้ชั่วช้าน่าชัง แต่ก็ชวนให้สนิทสนมอยู่บ้าง

ความสัมพันธ์ระหว่างคนผู้นี้กับลี้ซือซือ ตลอดจนเนื้อหาที่สนทนากัน ล้วนสะกิดความสนใจของเช็กเสียวเชียง

ที่น่าชิงชังคือคนผู้นี้กล่าววาจาเชือดเฉือนราวกับว่าหากไม่กล่าวเช่นนี้ ไม่อาจสะท้อนความลำพองผยองของมันออกมา

เช็กเสียวเชียงความจริงไม่ชมชอบคนที่แสร้งเป็นกำเริบเสิบสาน แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด พานรู้สึกว่าคนผู้นี้มีส่วนคล้ายคลึงกับเขา กลายเป็นความสนิทสนมอยู่บ้าง

คนผู้นั้นพลันหัวร่อออกมา

จากนั้นรวบมือขวากำเป็นหมัด ยกชูต่อหลังคาห้อง

...มันทำอะไร?

...ชูหมัดต่อผู้ใด?

...หรือว่าชูหมัดต่อเช็กเสียวเชียง?

...หรือว่ามันพบเห็นร่องรอยของเช็กเสียวเชียง?

แต่ก็ไม่คลับคล้าย

มันชูหมัดใส่หลังคาห้อง หาใช่ชูใส่หน้าต่างห้องที่เช็กเสียวเชียงแชวนร่างอยู่ไม่

แม้แต่ลี้ซือซือก็บังเกิดความประหลาดใจถามว่า

"ท่านชูหมัดต่อผู้ใด?"

คนผู้นั้นกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"ฟ้า"

"...ฟ้า?"

"ที่แล้วมาข้าพเจ้าไม่ชูหมัดต่อคน หากแต่ยกชูต่อฟ้า"

ลี้ซือซือคล้ายบังเกิดความสนใจต่อความเคลื่อนไหวนี้ ดังนั้นถามว่า

"ไฉนยกชูต่อฟ้า?"

"ข้าพเจ้าชูหมัดต่อฟ้าเพื่อถามฟ้า หากแม้นเป็นคน เพียงต่อยหมัดใส่"

ลี้ซือซือหัวร่อคิกกล่าวว่า

"ฟ้ามีอันใดต้องถาม?"

"มีเรื่องมากมายไปแล้ว ข้าพเจ้าคิดถามฟ้าว่า เหตุใดมีเรื่องอยุติธรรมมากหลาย? เหตุใดคนดีไร้อำนาจ คนชั่วกุมอำนาจ? เหตุใดคนดีถูกข่มเหง คนชั่วช้าข่มเหงคน? เหตุใดผู้คนแบ่งเป็นงดงามอัปลักษณ์และสูงศักดิ์ต้อยต่ำ...เหตุใด...เหตุใดท่านไม่แสดงความเห็นเกี่ยวกับเช็กเสียวเซียง?"

ลี้ซือซือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ตอบได้หรือไม่?"

คนผู้นั้นผงกศีรษะรับ

ทั้งยังดื่มสุราอีกถ้วยหนึ่ง

ไห้ยินเสียงดิง มันคล้ายขบกัดขอบถ้วยบิ่นไปมุมหนึ่ง

เช็กเสียวเซียงรู้สึกผิดหวัง

เขาต้องการคำตอบของนาง

เขาเข้าใจว่านางถือบุญคุณน้ำใจ

คิดว่านางมีความฝัน

เขาเตรียมมอบช่อดอกไม้ให้

แต่เผชิญกับขวากหนาม

เขาพบว่าดอกไม้ในมือคล้ายโรยราแล้ว

ที่ไม่โรยราอาจเป็นหัวใจของเขา

หัวใจของเขาเพียงรับบาดเจ็บ

แต่ว่าไม่ตาย

เขามิใช่บุคคลที่เลิกล้มความตั้งใจได้โดยง่าย

ยามนั้นเขาได้ยินคนผู้นั้นถามอีกว่า

"จิวปังงังเล่า?"

เซ็กเสียวเซียงตั้งใจสดับฟัง

เขาทราบว่านักลำนำผู้นี้คลุกคลีอยู่กับลี้ซือซือ เขาต้องการทราบว่าลี้ซือซือมีคำวิจารณ์ต่อคนผู้นี้อย่างไร?

ไม่มี

ลี้ซือซือไม่มีท่าทีอันใด

นางเพียงก้มศีรษะลง

หลังจากนั้นกล่าวหันเหหัวเรื่องว่า

"คืนนี้ท่านมาหาข้าพเจ้า เพื่อถามคำถามที่ทำลายบรรยากาศเหล่านี้หรือ?"

ซุนกงจื้อที่ถือดีนั้นกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงคำพูดเหล่านี้มีคนถามท่านแล้ว?"

เซ็กเสียวเซียงรับฟังจนใจสั่นสะท้าน

ร่างที่ห้อยหัวลงของเขาแทบพลัดตกลงไป

เขารีบสงบจิตระงับใจ ตรึงร่างเอาไว้ ค่อยสดับฟังคำโต้ตอบในหอห้อง

ลี้ซือซือถามโพล่งว่า

"เขา...บอกต่อท่านแล้ว?"

ซุนกงจื้อกล่าวว่า

"เซ็กแจ่จู้ (หัวหน้าค่ายแซ่เซ็ก) ไหนเลยเป็นคนปากมากเช่นนั้น เพียงแต่เมื่อสามคืนก่อน ข้าพเจ้าแอบฟังคำสนทนาของพวกท่านที่นอกหน้าต่าง"

ลี้ซือซืองงงันวูบหนึ่ง จากนั้นยิ้มพลางกล่าวว่า

"...ข้าพเจ้ายังเข้าใจว่าซุนกงจื้อเป็นคนที่กระจ่างเปิดเผยเสียอีก"

ซุนกงจื้อแค่นหัวร่ออย่างเยินชา กล่าวว่า

"กระจ่างเปิดเผย? มารราคะที่มีชื่ออื้อฉาวเช่นข้าพเจ้า ไหนเลยจะมีข้อความนี้ได้?"

ลี้ซือซือค้อนมันวงหนึ่ง กล่าวว่า

"ทั้งหมดล้วนเข้าใจชุนกงจื้อท่านเผิดไป ซือซือหาได้..."

ชุนกงจื้อสอดคำขึ้น

"ซึ่งความจริงข้าพเจ้าไม่มีเจตนาแอบฟัง เพียงแต่มาเยือนหญิงงามยามวิกาล ประจวบกับเช็กแจ่จู้รบเร้าถามท่าน ข้าพเจ้าจึงคิดรับฟังดู"

ลี้ซือซือแย้มยิ้มอย่างอ่อนหวาน กล่าวว่า

"พวกท่านเหล่าบุรุษชมชอบถามคำถามเหล่านี้อยู่ร่ำไป"

ชุนกงจื้อไม่ยอมผ่อนคลาย กล่าวว่า

"พวกมันก็ต้องการทราบว่า ท่านใช่เป็นสตรีที่สามารถร่วมรักโดยที่ไร้รักหรือไม่?"

ลี้ซือซือหน้าแปรเปลี่ยนไป ปากยังกล่าวว่า

"...ไฉนหยามดูแคลนข้าพเจ้าถึงเพียงนี้? ที่ว่าร่วมรักโดยที่ไร้รักเป็นพฤติการณ์ของพวกท่านเหล่าบุรุษต่างหาก"

ชุนกงจื้อกล่าวโดยไม่ลดราวาศอกว่า

"ความรักสามารถชุบชีวิตจากห้วงความตาย ความรักก็เป็นอาวุธทำลายชีวิต ขึ้นอยู่กับท่านจะใช้อย่างไร หามีการแบ่งแยกบุรุษสตรีไม่"

ลี้ซือซือหน้าแปรเปลี่ยนเล็กน้อย กล่าวว่า

"ไม่ทราบว่าชุนกงจื้อมองข้าพเจ้าอย่างไร?"

ชุนกงจื้อผุดลุกขึ้น เช็กเสียวเชียงค่อยสังเกตเห็นว่า บนโต๊ะด้านที่อยู่ใกล้กับมันจัดวางพิณตัวหนึ่ง

พิณสีแดงเข้ม ส่วนหางมีรอยไหม้ตัวหนึ่ง

เสียงดิงเมื่อชุนกงจื้อกรีดปาดนิ้วลงบนพิณสีแดงหางไหม้คราหนึ่ง นั่นไม่คล้ายเป็นเสียงพิณ

กลับคล้ายเป็นกระแสลมกระบี่

เป็นเสียงชักกระบี่

เมื่อร้อยปีก่อนคงปรากฏวีรบุรุษผู้กล้าควบม้าชักกระบี่ ต่อสู้กันในนครหลวง อีกร้อยปีให้หลังสมควรมีนักสู้ผู้ห้าวหาญชักกระบี่ชิงชัยกันในนครหลวงเช่นกัน

เช็กเสียวเชียงครุ่นคิดจนเคลิบเคลิ้ม

เขายังบังเกิดความเคลือบแคลงต่อชาติตระกูลของคนผู้นี้

ได้ยินซุนกงจื้อส่งเสียงหัวร่อที่เสียดแทงใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจำได้ว่า ท่านตอบคำถามของเช็กเสียวเชียงไม่ต่างกับวันนี้เท่าใด เพียงแต่เช็กเสียวเชียงไม่ได้ถามถึงจิวปังงังเท่านั้น...ข้าพเจ้าทราบว่าเช็กเสียวเชียงไม่ยอมพ่ายรัก มันไม่สามารถผ่านด่านความรักมาก่อน..."

เช็กเสียวเชียงรับฟังจนสมองลั่นอึงอล

เขาปรารถนาใคร่ฆ่าคนที่กำเริบเสิบสานผู้นี้ แต่ก็บังเกิดความรู้สึกแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง

เขารู้สึกว่าคนผู้นี้เป็นตัวตนของเขา

คำพูดของคนผู้นี้แม้ระคายหู แต่ก็สะท้อนตัวตนของเช็กเสียวเชียงออกมา

ทั้งยังกล่าววาจาแทนเช็กเสียวเชียง

ลี้ซือซือไม่ได้แย้งอันใด เพียงยกมือกุมแก้มเอาไว้ มองดูซุนกงจื้อปล่อยให้มันกล่าววาจาอย่างเต็มที่

ซุนกงจื้อกล่าวอีกว่า

"จำได้ว่าท่านเคยวิจารณ์จิวปังงังว่า มันมีความรู้ชั้นที่หนึ่ง แต่งบทความชั้นที่สอง ความประพฤติชั้นที่สาม แต่วันนี้กลับไม่กล้าวิพากษ์วิจารณ์..."

เช็กเสียวเชียงที่แอบฟังรู้สึกโล่งอก

...ที่แท้ลี้ซือซือเคยวิพากษ์วิจารณ์จิวปังงังเช่นนี้

...เขายังเข้าใจว่านางชื่นชมต่อจิวปังงัง ที่แท้ไม่ให้ความสำคัญอันใด

ได้ยินซุนกงจื้อหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบสาเหตุที่วันนี้ท่านไม่แสดงความเห็นต่อจิวปังงัง ระหว่างนี้มันกลายเป็นคนโปรดของฮ่องเต้ ทั้งรับราชการในสังกัดฉั่วเกีย เพียงไม่ทราบเต่าที่หดหัวนับเป็นชายชาติหรือไม่?"

ลี้ซือซือคล้ายถูกกระตุ้นโทสะขึ้นมาบ้าง กล่าวว่า

"กงจื้อหากดูแคลนซือซือ ก็ไม่ต้องมาหาสตรีอาภัพเช่นซือซือ ไยต้องด่าว่าผู้คนอยู่ทุกคำ?"

ซุนกงจื้อดื่มสุราอีกถ้วยหนึ่ง จากนั้นทิ้งขว้างถ้วยสุรา ทอดถอนใจกล่าวว่า

"กล่าวถูกต้อง จนใจที่ข้าพเจ้าไม่อาจหักใจจากท่าน ความงามของซือซือ งามจนผู้คนไม่อาจละทิ้ง ไม่สามารถตัดรอน มีแต่ปล่อยให้ท่านสลัดตัดรอนคน นี่เป็นพวกเราเหล่าบุรุษใฝ่ต่ำเอง ครั้งก่อนเซ้าเสียวเซียงถามท่านว่ามีความเห็นต่อข้าพเจ้าอย่างไร ท่านก็ทอดถอนใจคำหนึ่ง เช่นเดียวกับที่คืนนี้ข้าพเจ้าถามถึงเซ็กเสียวเซียง"

คราครั้งนี้ลี้ซือซือดื่มสุราแล้ว

นางใช้อิริยาบถที่สวยงามหยิบถ้วยสุรา ดื่มสุรารวดเดียวหมดถ้วย จากนั้นกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าหลังจากทอดถอนใจ ยังวิพากษ์วิจารณ์ท่าน ท่านลืมเลือนแล้วหรือ?"

ซุนกงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ไม่ลืมเลือน ท่านบอกว่า 'อัจฉริยชนกำเนิดทุกยุคสมัย กวีนิพนธ์ระบือไกลสี่ห้าปี' เพียงสี่ห้าปีช่างกระชั้นสั้นยิ่ง"

ลี้ซือซือกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า

"ตอนนั้นข้าพเจ้าถูกมันคาดคั้นหนักเข้า ได้แต่กล่าวเช่นนี้"

ซุนกงจื้อกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าคาดคั้นท่านบ้าง ท่านใช่เปลี่ยนคำวิจารณ์ต่อข้าพเจ้าหรือไม่?"

ลี้ซือซือตอบว่าเปลี่ยน จากนั้นเอื้อนเอ่ยว่า

"คนเลวร้ายกำเนิดทุกยุคสมัย อาละวาดใหญ่สี่ห้าวัน"

พอเอื้อนจบความ ต้องหัวร่อเสียงเจื้อยแจ้วออกมา

ซุนกงจื้อพึมพำว่า

"เช่นนี้วิเศษแท้ กลับลดเหลือสี่ห้าวัน ทั้งเปลี่ยนจากอัจฉริยชนกลายเป็นคนเลวร้ายแล้ว"

ลี้ซือซือกล่าวเสียงเจื้อยแจ้วว่า

"ข้าพเจ้าเพียงล้อเล่น ซุนกงจื้ออย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง"

ซุนกงจื้อกล่าวว่า

"ยึดถือเป็นจริงเป็นจังจะเป็นไร? ข้าพเจ้ามีชื่ออื้อฉาวอยู่แล้ว ย่องเต้เล่า? ฟังว่าย่องเต้คิดรับท่านเข้าวัง ท่านยึดถือเป็นจริงเป็นจังหรือไม่?"

ครั้งนี้ลี้ซือซือกลับหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง

ยิ้มเดียวของหญิงงาม เพียงพอกับการล่มเมือง

ความโกรธเคืองของหญิงงามเล่า?

ความงามของลี้ซือซืออยู่ที่ยามยิ้ม รอยยิ้มคล้ายบุปผาแรกบาน ส่งกลิ่นหอมจรุงใจ งามจนผู้คนหวั่นไหวใจ

แต่ที่หายากยิ่งกว่าคือ นางยามขุ่นเคืองแง่งอนก็งดงาม

เป็นความงามที่สะท้อนใจชนิดหนึ่ง

นางพลันไม่ยิ้มไม่แย้ม ที่บังเกิดขึ้นมิเพียงแต่ความขุ่นเคืองแง่งอน ทั้งยังแฝงรังสีอำมหิต แม้กระทั่งเครื่องประดับบนมุ่นมวยผม ไข่มุกบนสายรัดเอวก็แผ่รังสีโลหะออกมา

นางเงยหน้าขึ้นถามว่า

"ท่านได้ยินข่าวจากที่ใด?"

ชุนกงจื้อยิ้มพลางกล่าวว่า

"ทุกที่ทางล้วนโจษจันเช่นนี้ คำเล่าลือยังโจษขานกว่าเรื่องจริงอีก"

ในดวงตาลี้ซือซือปรากฏรอยยิ้มขึ้น แต่ในคำพูดซ่อนเข็มเอาไว้กล่าวว่า

"หากเพียงรับฟังแต่คำเล่าลือ ท่านนับเป็นมารราคะในยุทธจักร"

ชุนกงจื้อหาถือสาไม่ คล้ายกับรับฟังจนชาชิน เพียงกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าจึงสอบถามท่าน"

ลี้ซือซือกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"อย่าว่าแต่ฮ่องเต้ไม่มีน้ำใจต่อข้าพเจ้า ต่อให้คิดรับข้าพเจ้าเข้าวังข้าพเจ้าก็ไม่ไป"

"ท่านเคยบอกว่านั่นเป็นเกียรติยศที่หายากยิ่ง เป็นโอกาสที่ยากจะพบพาน ไม่ทราบเป็นความปรารถนาของผู้คนมากน้อยเท่าใด ท่านไฉนไม่ฉกฉวยเอาไว้?"

"ข้าพเจ้ามีความสำนึกตัว รู้จักควบคุมตัวเอง"

"ควบคุมตัวเอง?"

ลี้ซือซือกล่าวว่า

"ข้าพเจ้ารู้ตัวดีว่า ฮ่องเต้เสด็จมาหาข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ามีความแตกต่างจากผู้อื่น"

"ผู้อื่น? ท่านหมายถึงพระสนมนางห้ามของฮ่องเต้หรือไม่?"

"พวกนางนั่งจับเจ่าเฝ้ารอ พอเบิกตัวจะเข้าเฝ้าในบัดดล ข้าพเจ้ากลับนั่งอยู่ในหอห้อง ให้ฮ่องเต้เสด็จมา พวกนางอยู่ในวัง ข้าพเจ้าอยู่กลางตลาด หากเอ่ยถึงมารยาทธรรมเนียม ไหนเลยมีที่ว่างสำหรับลี้ซือซือ? แม้เปรียบเทียบรูปโฉมโนมพรรณ สมควรมีพระสนมที่งดงามกว่าซือซือ หากข้าพเจ้า

เข้าวังไปประชันกับพวกนาง ต้องถูกข่มหมองศรี ดังนั้นต่อให้ฮ่องเต้คิดรับข้าพเจ้าเข้าวัง ข้าพเจ้ายังไม่กล้าไป"

"ฮาๆ คิดไม่ถึงโบตั๋นขาวที่มีชื่อลือกระฉอนทั่วนครหลวง กลับกลัวเหยียบย่างเข้าวังชือชือได่เต้าขึ้นจากเบื้องล่างยังกลัวพระสนมที่อยู่ในวังหรือ?"

ลี้ชือชือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ด้วยฐานะเดิมของข้าพเจ้า หากคิดประชันกับพระสนมที่ต่างมีคนหนุนหลัง คงต้องพบกับจุดจบอย่างอนาถ มิสู้รั้งอยู่ในแดนโลกีย์ ปล่อยให้ผู้คนล่วงเกินลวนลาม ผ่านชีวิตที่เหลืออย่างอ้างว้าง"

ซุนกงจื้อรับฟังจนคล้ายไม่สบายใจ ไม่อาจทนนั่งต่อไป พลันผุดลุกขึ้น เงยหน้าขึ้นมากวาดตาไปยังนอกหน้าต่างแวบหนึ่ง ประกายตาเจิดจ้าดุจสายฟ้า แทบประสานสบตากับเซ็กเสียวเชียงดราหนึ่ง

เห็นคนผู้นี้ใบหน้าแหลมขาวซีด ขนคิ้วคล้ายกระบี่ ริมฝีปากเบาบางดุจกระดาษ สีหน้ายโสเย็นชา เปล่งประกายวัตมีคุกคามคน

แต่แล้วยามนั้น พลันบังเกิดเสียงเคาะประตูอย่างเร่งร้อน แว่วเสียงสตรีสูงอายุนางหนึ่งกล่าวอย่างร้อนรนว่า

"ชือชือ ชือชือ ฮ่องเต้เสด็จมาแล้ว"

บทที่ 8

ลอบดูดักดงิงงาม

ลี้ซือซือหน้าถอดสี กล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"พระองค์...พระองค์เสด็จมาแล้ว...ตอนนี้เป็นเวลาใด ทิพเสตี๋งก็เสตี๋งมา..."

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งมองดูซุนกงจื้อ ดวงตาทอแวาประหวั่นลนลาน ชวนให้ผู้คนบังเกิดความรักเวทนา

ซุนกงจื้อกล่าวเสียงเยือนชาว่า

"...ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าหลบไปก่อน ใช่หรือไม่?"

ลี้ซือซือผงกศีรษะด้วยทีท่าน่าเวทนา

ซุนกงจื้อยื่นมือตะปบคว้าป้านสุราบนโต๊ะ แต่ไม่รินสุราใส่ถ้วย ยืดคอดื่มสุราในป้านจนหมดสิ้น จากนั้นกัดจะงอยปากป้านหักดังเป๊าะกล่าวว่า

"ตกลง ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็จะไป...จะอย่างไรผู้ที่ลับๆ ล่อๆ อยู่ที่นี้ ไม่ได้มีเพียงข้าพเจ้าคนเดียว"

กล่าวจบคว้าพิณทางไหมขึ้นมา เหลียวหน้าไปยังหน้าต่างห้องแวบหนึ่ง

เช็กเสียวเชียงสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

ยามนี้เขาสบสายตากับอีกฝ่ายเป็นครั้งแรก

เช็กเสียวเชียงเข้าใจว่าอีกฝ่ายเตรียมพุ่งตัวออกทางหน้าต่าง ขณะจะหาที่ซ่อนตัว ได้ยินชุนกงจื้อแค่นเสียงอย่างเย็นชา มือหนึ่งหนีบพิณ มือหนึ่งเปิดประตูห้องออก ลี้มา (สตรีสูงอายุแซ่ลี้) ที่อยู่เบื้องนอกแทบเซถลาเข้ามา

เช็กเสียวเชียงรู้สึกว่าพอสบตากับอีกฝ่าย คล้ายปรากฏประกายไฟแลบกระจาย

เขานึกแค้นคนผู้นี้

...คล้ายกับคนผู้นี้สามารถกระทำเรื่องที่เขาทำไม่ได้

เขายังบังเกิดความสนิทสนมกับคนผู้นี้

...ระหว่างเขากับคนผู้นี้คล้ายไม่มีข้อแตกต่างอันใด

ความรู้สึกนี้สับสนวุ่นวาย ยามกะทันหันไม่สามารถอธิบายได้

แต่ที่เหนือความหมายคือ ชุนกงจื้อพอฟังว่าย่องเต้เสด็จ แทนที่จะพุ่งตัวออกทางหน้าต่างกลับส่ายอาดๆ ไปยังประตูห้อง

...หรือว่าเขาไม่กลัวเผชิญกับย่องเต้และผู้ติดตาม?

ชุนกงจื้อพอออกจากห้อง ลี้มาก็ถลาเข้ามา พร้อมกันนั้นม่านแพรในเรือนรมความหอมสั่นไหวไม่หยุดยั้ง

ลี้มากล่าวอย่างลนลานว่า

"...ลูกเรา เสียงกระดิ่งสั่นไหว...ฝ่าบาทจะเสด็จมาถึงในบัดดล..."

ไม่ทันขาดคำ แว่วเสียงหัวร่อฮาๆ ม่านแพรภายในห้องถูกเลิกขึ้นก่อนอื่นเป็นผู้ทรงพลังสองคน ถัดมาเป็นราชองครักษ์สี่นาย ตามด้วยขันทีสามคน จากนั้นเป็นนางกำนัลหกนาง ห้อมล้อมฮุยจงย่องเต้ ในชุดฉลอง

พระองค์เนื้อแพรสีเหลืองเข้ามา

เซ็กเสียวเซียงค่อยเข้าใจในบัดดล

...ที่แท้ภายในหอห้องติดตั้งกลไกไว้

...ฮ่องเต้ทรงขุดอุโมงค์จากภายในวัง ทอดถึงเรือนรมความหอมของลี้ซือซือ

...เมื่อเป็นเช่นนี้ ฮ่องเต้มีพระประสงค์เสด็จมากี่เสด็จมา เพิ่มความสะดวกกว่าเดิมมากนัก

...แต่การขุดอุโมงค์เช่นนี้ไม่ทราบทุ่มเทแรงงานผู้คนเท่าใด สิ้นเปลืองเงินทองเพียงไหน

เซ็กเสียวเซียงนึกถึงตอนนี้ ต้องบังเกิดความชุ่นเคืองใจ ได้ยินฮุยจงฮ่องเต้ตรัสถามว่า

"ซือซือคิดถึงข้าหรือไม่? พรุ่งนี้ข้าไม่ออกว่าราชการ คืนนี้จะค้างอยู่ที่นี้กับเจ้า"

ลี้ซือซือค่อยระงับสติ ถวายบังคมกล่าวว่า

"ขอพระองค์มีพระชนมายุหมื่นปี"

ฮุยจงฮ่องเต้รับสั่งให้ผู้ติดตามออกไปจนหมดสิ้น ค่อยประคองลี้ซือซือขึ้นมา เตรียมสนิทสนมกับนาง ลี้ซือซือกลับกราบทูลว่า

"วันนี้ผู้อาภัพพอดีมีระดู รู้สึกอ่อนเพลีย ฝ่าบาทเสด็จมาไม่ประจวบเหมาะ เกรงว่าผู้อาภัพไม่อาจถวายการปรนนิบัติ"

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงรู้สึกหมดสนุก ตรัสว่า

"นี่ไม่ยากลำบาก ข้าจะสั่งให้หมอหลวงจัดเตรียมยา หยุดระดูไว้ก่อน เจ้าคงมิใช่เป็นเพราะข้ามาอย่างกะทันหันกระมัง?"

ลี้ซือซือกล่าวว่า

"นี่จะได้อย่างไร พอหยุดระดู จะส่งผลให้ร่างกายเสื่อมโทรม ฝ่าบาทคงไม่ต้องการผู้อาภัพอีกแล้ว"

ฤยจงฮ่องเต้ทรงแค่นพระสุรเสียงคำหนึ่งตรัสว่า

"ซือซือ ข้ารักเอ็นดูเจ้า แต่พฤติการณ์ของเจ้า เข้าใจว่าข้าไม่ทราบหรือ?"

ลี้ซือซือกล่าวอย่างสำรวมว่า

"ฝ่าบาทอย่าได้ทรงกริ้ว ไม่ทราบทรงหมายถึงเรื่องใด?"

ฤยจงฮ่องเต้ตรัสถามตรงๆ ว่า

"ก่อนหน้านี้ข้าเบิกตัวเจ้าเข้าวัง รับการแต่งตั้งเป็นพระสนม เจ้ากลับอิดเอื้อน ไม่กลัวหมิ่นพระเดชานุภาพหรือไม่?"

ลี้ซือซือทอดถอนใจคำหนึ่ง ก้มศีรษะไม่กล่าววาจา

ฤยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"มีคำพูดใดบอกได้อย่างเต็มที่"

ลี้ซือซือกล่าวโดยไม่กล้าเงยหน้าขึ้นว่า

"ผู้อาภัพกลัวว่าฝ่าบาทจะทรงกริ้ว สั่งประหารผู้อาภัพ"

ฤยจงฮ่องเต้แย้มพระโอษฐ์พลางตรัสว่า

"ไหนเลยมีเรื่องเช่นนั้น เจ้าบอกได้อย่างเต็มที่"

ลี้ซือซือกล่าวว่า

"ผู้อาภัพไม่ต้องการให้ฝ่าบาททรงกริ้ว"

ฤยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"หากข้าโกรธเคืองเจ้า คงโกรธเคืองแต่แรก คราก่อนข้าเผชิญกับคนร้าย ต้องซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง ค่อยทราบว่านั่นเป็นที่ซ่อนอันประเสริฐ"

ลี้ซือซือใจสั่นสะท้าน ระงับจิตใจแล้วกล่าว

"ฝ่าบาททรงหมายความว่า..."

ฤยจงฮ่องเต้ตรัสว่า

"เป็นไปได้หรือไม่ว่ามีคนซ่อนตัวอยู่ใต้เตียง แอบฟังข้ากับเจ้าสนิทสนมกัน?"

ลี้ซือซือกล่าวเสียงละห้อยว่า

"ฝ่าบาทไม่ไว้วางใจผู้อาภัพ ผู้อาภัพมิสู้พุ่งศีรษะชนผนังตายให้หมดเรื่องสิ้นราว"

ฮุยจงฮ่องเต้ทอดพระเนตรลี้ซือซือขอบตาบวมแดง สีหน้าเศร้าสร้อยละห้อยหวน พระโทสะค่อยสงบลง ตรัสว่า

"...ข้าไม่ถือสาหาความหญิงงาม เพียงแต่ข้าเร่งรัดเจ้าเข้าวัง เจ้ากลับบ่ายเบี่ยงปฏิเสธ นี่มีคำว่ากล่าวอันใด?"

ใบหน้าลี้ซือซือประดับด้วยรอยน้ำตา หากยังยื่นมือมานวดเฟ้นพระอังสาฮุยจงฮ่องเต้ กราบทูลว่า

"ถึงอย่างไรผู้อาภัพไม่อาจรอดพ้นอยู่แล้ว หากฝ่าบาทรับผู้อาภัพเข้าวัง หลังจากนั้นเสด็จประพาสหาความสำราญที่เบื้องนอก เมื่อถึงเวลาผู้อาภัพได้แต่อยู่เฝ้าหอห้องเพียงเดียวตาย"

นางพอนวดเฟ้นหลายครา แม้แต่พระสุรเสียงของฮุยจงฮ่องเต้ก็อ่อนลง ตรัสว่า

"ตกลง ข้าไม่บังคับขืนใจเจ้า จะอย่างไรหากข้าต้องการมาหาเจ้าสามารถใช้ทางอุโมงค์มีความสะดวกสบาย แม้นคิดนอนหนุนตักหญิงงามก็กระทำได้ทุกเมื่อ คืนนี้ถือว่าให้อภัยโทษเจ้า"

ลี้ซือซือรีบกล่าวว่า

"เป็นพระมหากรุณา ขอพระองค์มีพระชนม์มายุหมื่นปี หมื่นๆ ปี"

เร็กเสียวเซียงที่เบื้องนอก ชมดูจนจิตใจพลุ่งพล่านตุจมรสุม

เขาไม่คิดชมดูต่อไป

เขาสะบัดหน้าหมายจากไป

แต่พอเหลียวหน้ากลับ ก็ไม่อาจไปได้

ทั้งนี้เพราะเขาเห็นคนผู้หนึ่งรอเขาอยู่ใต้แสงจันทร์

คนผู้นี้มิใช่ตัวเขาเอง

หากแต่เป็นซุนกงจื้อ

มันไม่ทราบอยู่บนสันหลังคาห้อง มาถึงด้านหลังเซ็กเสียวเซียงตั้งแต่เมื่อใด

หากมิใช่ในมือมันถือพิณโบราณหางไหม้ตัวหนึ่ง เซ็กเสียวเซียงยังเข้าใจว่าเผชิญกับตัวตนของเขาเองเสียอีก

แต่คราครั้งนี้มิใช่ตัวเขาเอง หากแต่เป็นคนชุดขาวสะอาด คิ้วเรียวชี้เฉียงดุจกระบี่ ริมฝีปากเบาบางดั่งกระบี่ ตาเจิดจ้าราวกระบี่ ร่างผอมสูงคล้ายกระบี่นั้น

มันเร้นกายถึงด้านหลังเซ็กเสียวเซียงห่างเพียงแปดเชียะ ตลอดทั้งร่างคล้ายกระบี่ที่ชักจากฝักเล่มหนึ่ง

กระบี่เยียบเย็น

แต่ในประกายตาที่ยโสเย็นชา กลับแฝงความอบอุ่นอย่างประหลาดอยู่บ้าง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เซ็กเสียวเซียงพอเห็นคนผู้นี้ พลันบังเกิดความรู้สึก "ดับดิ้นสิ้นสูญในชั่วพริบตา" ชนิดหนึ่ง

เหตุการณ์ถึงขั้นนี้ เซ็กเสียวเซียงทราบดีว่าอีกฝ่ายมิใช่ตัวเขา แต่ยังรู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามแทบเป็นตัวเขา อย่างน้อยคล้ายคลับคล้ายกับเขา

...เขาแทบมองเห็น "ตัวเอง" ที่มิใช่ "ตัวเอง" ผู้หนึ่ง

เซ็กเสียวเซียงบังเกิดความเลื่อนลอยอยู่บ้าง แต่ไม่ได้ตะลึงลานคล้ายกับเป็นเรื่องที่สมควรเกิดขึ้นแต่แรก เพียงแต่ก่อนหน้านี้เขาไม่ทราบว่าเกิดขึ้นเมื่อใด

คำพูดประโยคแรกของเซ็กเสียวเซียงคือ

"คำพูดที่ท่านกล่าวกับซือซือ ใช่กล่าวให้ข้าพเจ้าฟังหรือไม่?"

ซุนกงจื้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่านอยู่ที่เบื้องนอก"

เชิกเสียวเชียงกล่าวว่า

"เมื่อสามวันก่อน ข้าพเจ้าก็ทราบว่าท่านแอบฟังอยู่ที่เบื้องนอก"

ชุนกงจื้อกล่าวว่า

"ดังนั้นคืนนี้ข้าพเจ้าถามย้ำอีกครั้ง ให้ท่านฟังดูว่าซือซือยามอยู่ลับหลังท่านกล่าวถึงท่านอย่างไร"

สุ้มเสียงของทั้งสองเบายิ่ง เบาจนมีแต่พวกเขาทั้งสองที่ได้ยิน

พวกเขาทราบดีว่า หากสร้างความแตกตื่นแก่เบื้องล่าง ยอดฝีมือที่ถวายการอารักขาย่องเต้จะยือกันเข้ามา เมื่อถึงเวลานั้นคิดถอนตัวล่าถอยเกรงว่ายุ่งยากมากหลาย

ดังนั้นพวกเขาสนทนาอย่างรีบร้อนและแผ่วเบา

เพียงกล่าวให้อีกฝ่ายได้ยิน และกล่าววาจาที่อีกฝ่ายจึงเข้าใจ

พวกเขายืนเผชิญหน้ากันบนหลังคาตึกกลางนครหลวง

ชุนกงจื้อกวาดตามายังช่อดอกไม้ในมือเชิกเสียวเชียง กล่าวว่า

"ท่านคิดมอบดอกไม้แก่นาง?"

เชิกเสียวเชียงก้มศีรษะลงมองดูดอกไม้ในมือ

พริบตาที่เขาก้มศีรษะมองดูดอกไม้ ชุนกงจื้อพลันรู้สึกเจ็บปวดใจอยู่บ้าง

จันทร์กระจ่างดั่งกระจก สายลมพัดเย็นสบาย

มันรู้สึกว่าคนที่เบื้องหน้าขาวประดุจจันทร์ สกาวราวกับจันทร์เยียบเยินคล้ายกับจันทร์ และอ่อนละมุนเสมือนกับจันทร์

นั่นคล้ายกับ "มัน" อีกคนหนึ่ง ที่พบพานในราตรีจันทร์ลึกลับ

เป็นเหตุให้มันจำแนกไม่ออกว่า...

เป็นศัตรูหรือสหาย?

เป็นถูกหรือว่าผิด?

...เป็นเราหรือว่ามัน?

...เป็นอดีตหรืออนาคต?

...เป็นความฝัน?

...หรือเป็นความจริง?

ศึนฤดูร้อนฤษาเบาบาง

ใต้จันทร์ฤดูร้อน คนทั้งสองเผชิญพบกันบนหลังคาห้องของนครหลวง

โคมไฟในหอห้องที่ฮ่องเต้ประทับอยู่กับหญิงงามเมืองอันดับหนึ่งดับลงแล้ว

แสงโคมดับ

จันทร์กระจ่าง

ดอกไม้อยู่ในซอกนิ้วเขา

พิณทางไหม้อยู่ในซอกแขนมัน

มีดอกไม้

หากไร้ฝัน

เชิกเสียวเชียงพลันกล่าวว่า

"ดอกไม้นี้ไม่มอบให้แล้ว...หากจะส่งมอบขอมอบแก่ท่าน"

ซุนกงจื้อยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ท่านมอบดอกไม้แก่ข้าพเจ้า?"

เชิกเสียวเชียงกล่าวว่า

"มอบดอกไม้แก่ท่าน ถือว่าช่วยประหยัดเวลาให้แก่ท่าน ท่านจะอย่างไรเป็นโจรเด็ดบุปผาอยู่แล้ว"

ซุนกงจื้อสะท้านขึ้นคราหนึ่ง

มันเริ่มแก้ถุงผ้ากำมะหยี่ที่ห่อหุ้มพิณตัวนั้นออก

เชิกเสียวเชียงยังกล่าววว่า

"อย่าได้เข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านเป็นใคร"

ดวงตาซุนกงจื้อทอประกายอำมหิตขึ้น กลายเป็นคมกล้าราวกระบี่ปากถามว่า

"ข้าพเจ้าเป็นใคร?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ระหว่างนี้ในยุทธจักรปรากฏนักฆ่าลือกระฉ่อนคนหนึ่ง ทั้งยังเป็นมารราคะอันอื้อฉาว ไม่ว่าเจ้าหน้าที่ทางการ หรือชาวสัมมาชีพมิจฉาชีพในยุทธจักรล้วนเตรียมคิดบัญชีกับมัน แต่ผู้คนเพียงเล่าลือว่ามันมากราคะ หากไม่มีพฤติการณ์ยืนยัน ยังมีคนที่ถูกมันฆ่าทิ้ง ล้วนเป็นคนชั่วช้าสุดสามานย์"

ซุนกงจื้อยิ้มแล้ว

รอยยิ้มเดียวดายยิ่ง

ทั้งยังหยิ่งทระนง

เช็กเสียวเชียงจับจ้องมองอีกฝ่าย กล่าวว่า

"ฟังว่ามารราคะนั้นเคลื่อนไหวอยู่ทุกแห่งหน ระหว่างนี้ยังเผยโฉมในนครหลวง คิดปลอมชื่อเป็นซุนเซี่ยวทุย ซุนลี้จื้อ ซุนเกียเส้ง ซุนฮั้วเช้ง"

จากนั้นกล่าวย้ำทีละคำว่า

'ตอนนี้มันใช้ชื่อปลอมว่าซุนกงฮ้ง"

หากบอกว่าซุนกงจื้อคล้ายกระบี่เล่มหนึ่ง ตอนนี้กระบี่ของมันชักจากฝักแล้ว

นั่นเป็นกระบี่ที่กราดเกรี้ยว เมื่อชักจากฝักจะไม่สอดคืนกลับโดยว่างเปล่า

มันกล่าวถามว่า

'อย่างนั้นข้าพเจ้าเป็นใคร?"

เช็กเสียวเชียงยิ้มแล้ว

เขายิ้มอย่างสง่างาม

หากแฝงความเปลี่ยวเหงา

เขากล่าววาจาสามคำว่า

"ขุนแชเฮี้ย"

จากนั้นเขาไม่กล่าวสืบต่อ แต่ท่าทีของเขาคล้ายจันทร์ผยองกลางนภา

ในซอกนิ้วของเขายังคีบจับช่อพยอมไม้

มือของเขาสวยงามราวกับมือของสตรี

แสงจันทร์พอดีส่องต้องกลีบดอกไม้ในซอกนิ้วของเขา

ดอกไม้ร่วงโรยกลางคัน

ราตรีผ่านพันครึ่งทาง

คนกรำน้ำค้างเพื่อผู้ใด?

จันทร์สาดส่องคนปีวารใด?

ขุนเกงอังซึ่งมีชื่อจริงว่าขุนแชเฮี้ยแม้ร่างสูงยิ่ง แต่มือของมันสวยงามเช่นกัน

มันใช้มือที่สวยงามชักกระบี่ออกมา ชี้กระบี่ขึ้นฟ้า กลางฟ้ามีจันทรา

กระบี่ความจริงซ่อนอยู่ในพิณ

ขณะที่ชักกระบี่ คล้ายปาดนิ้วใส่ลายพิณ บังเกิดเป็นเสียงเสนาะ

กระบี่ใสเย็นยิ่ง

นี่เป็นกระบี่ที่ไม่มีสหายเล่มหนึ่ง

แสงจันทร์ส่องต้องคมกระบี่ สะท้อนเป็นความเลิศทะนงชนิดหนึ่ง

ใบหน้ามันกลับกลายเป็นสีเขียว แต่ที่หว่างคิ้วกลับฉายแสงสีรุ้งแดงออกมา กล่าวว่า

"ท่านเมื่อทราบว่าข้าพเจ้าเป็นขุนแชเฮี้ยแล้วจะเป็นไร?"

เชิกเสียวเชียงกล่าวเบาๆ ว่า

"ข้าพเจ้าจะผดุงธรรมแทนฟ้า..."

เขากล่าวทั้งสิ้นแปดคำ

เมื่อเริ่มกล่าวคำแรก เขาก็ชักกระบี่
จวบจนกล่าวจบความ เขาค่อยชักกระบี่ถึงที่สุด
ท่าชักกระบี่ของเขาไม่รวดเร็ว
หากทว่าระมัดระวัง
ทั้งยังทะนุถนอม
เขาบังเกิดความทะนุถนอมต่อกระบี่ราวปฏิบัติต่อบุตรชิดา
เสียงกระบี่ดังกระหึ่มสะท้านจิต
เขาดึงกระบี่จากข้างเอว จากนั้นจ่อจี้ใส่ตำแหน่งหัวใจของศัตรู ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว
ดวงตาของเขาเป็นสีขาวมากกว่าตาดำ แต่ความขาวใสขับเน้นความดำเข้ม แฝงความเปลี่ยวเหงาอย่างยิ่ง
แสงจันทร์ก็สาดส่องคมกระบี่ในมือเขา สะท้อนความเปลี่ยวเหงาชนิดหนึ่ง
นั่นเป็นกระบี่ที่เปลี่ยวเหงาเล่มหนึ่ง
คนทั้งสองล้วนชักกระบี่คู่มือออกมา
กระบี่หนึ่งชี้ขึ้นฟ้า บ่งบอกความเลิศทะนง
กระบี่หนึ่งจ่อหัวใจ ถ่ายทอดความเปลี่ยวเหงา
ชุนแชเอี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า
"ฟังว่าท่านเคยเป็นโจร ทั้งยังเป็นหัวหน้าค่าย ทั้งบังอาจปลงพระชนม์ฮ่องเต้ ท่านไม่เห็นประเสริฐเลิศกว่าข้าพเจ้าที่ใด กลับกล้าจับตัวข้าพเจ้า?"
เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า
"หากท่านเป็นโจรราคะตนหนึ่งจริงๆ ข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ท่านกระทบถูกซือซือ"
"ลี้ซือซือหาได้เป็นของท่านไม่"

"ไม่ได้เป็นของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่อาจกระทบถูก"

ชุนแชเฮี้ยหัวร่อออกมา กล่าวว่า

"เพราะเหตุใด? ท่านคิดรักษาความบริสุทธิ์ของยอดหญิงงามเมือง เพื่อช่องเต้เจ้าสำราญหรือ? ท่านทำเช่นนี้คิดสร้างความตื้นตันใจแก่นางหรือ?"

"ข้าพเจ้าเมื่อรักสตรีนาง ย่อมต้องปรารถนาลีต่อนาง"

ชุนแชเฮี้ยเงียบงันชั่วขณะจึงกล่าว

"ดูท่าคำเตือนของข้าพเจ้าเมื่อครู่ไม่บังเกิดผลแล้ว"

เซ็กเสียวเซียงกลับมองดูกระบี่ของอีกฝ่ายกล่าวว่า

"ศัตรูของท่านอยู่เบื้องหน้า ท่านกลับชี้กระบี่ขึ้นฟ้า หรือเป็นศัตรูกับฟ้า?"

"ข้าพเจ้าเป็นศัตรูฟ้าจริง"

"ศัตรูฟ้า? โอหังบังอาจนัก"

ชุนแชเฮี้ยย้อนถามว่า

"ท่านจ่อกระบี่ใส่ข้าพเจ้า ไยมิใช่ยึดถือข้าพเจ้าเป็นศัตรูฟ้าด้วย?"

"ไม่กระบี่ข้าพเจ้าจ่อใส่หัวใจท่าน แต่ใจศัตรูคือใจเรา"

แก้วตาของชุนแชเฮี้ยหดเล็กลง กล่าวว่า

"ท่านใช้ใจคำนวณจิตสำนึกศัตรู?"

เซ็กเสียวเซียงตอบว่า

"ข้าพเจ้าเพียงใช้กระบี่ด้วยใจ"

ชุนแชเฮี้ยส่งเสียงดังกว่าเดิมว่า

"ตกลง ข้าพเจ้าขอทดสอบ 'กระบี่ใจ' ของท่าน"

กล่าวพลางหนีบพิณทางไหม้ตัวนั้นไว้ที่ใต้ขอกแขนซ้าย

เซ็กเสียวเซียงก็กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าจะขอรับทราบกระบี่ฟ้าของท่าน"

กล่าวจบ ทั้งสองพากันลงมือ

ก่อนลงมือเคลื่อนท้าก่อน
พอเริ่มต้นคนก็เคลื่อนไหว
ไม่รุกไล่หากล่าถอยก่อน
ชุนแชเฮี้ยล่าถอยไปก่อน
ล่าถอยอย่างรวดเร็วแต่ไร้เสียง
มันล่าถอยไปด้านหลัง ยังหยิ่งทะนงกว่ารุกหน้าอีก
แม้แต่การล่าถอยก็กระทำด้วยความสง่างาม
ทั้งไม่เห็นมันใช้ท่าเท้าอันใด เพียงก้าวยาวๆ ถอยไปด้านหลัง
แต่ละย่างก้าวทั้งยาวและรวดเร็ว
ส่วนเช็กเสียวเชียงรุกไปข้างหน้า
มือขวาของเขาถือกระบี่ในระดับเสมออก
ส่วนนิ้วหัวแม่มือนิ้วชี้ข้างซ้ายคีบดอกไม้ไว้
เช่นเดียวกับที่ชุนแชเฮี้ยมือขวาถือกระบี่ชี้ขึ้นฟ้า มือซ้ายยังหนีบพิณตัวนั้นไว้ เทียงแต่คนหนึ่งรุกหน้า คนหนึ่งล่าถอย
เช็กเสียวเชียงรุกคืบอย่างรวดเร็วและคล่องแคล่ว
ฝีเท้าของเขาเช่นสายน้ำ ขณะเดียวกันก็ "ไหล" ความช้างว้างชนิดหนึ่งออกมา
น้อยคนที่อยู่ระหว่างไล่ล่าฆ่าฟัน ยังรักษาความงามสง่าเปลี่ยวเหงาเช่นนี้
หนึ่งถอย
หนึ่งรุก
ทั้งสองเหยียบย่ำกระเบื้องแสงจันทร์ ถอยห่างจากตำแหน่งห้าหกสิบวา หมายความว่าทั้งสองยังรักษาระยะห่างกันแปดเชียะ เพียงแต่อยู่ห่างจากที่เดิมหลายสิบวา
ตำแหน่งที่ทั้งสองหยุดเท้าลง ประจวบกับเป็นบริเวณที่เช็กเสียวเชียง

เมื่อขามาแทบถูกธาตุไฟเข้าแทรก

เพียงแต่คอนนี้เขาเผชิญหน้ากับ "มารฟ้า" แทน

ซุนแชเฮี้ยก็สำรวมจิตจดจ่อแน่วแน่

ในสายตาของเขามีแต่ศัตรู

นั่นเป็น "ศัตรูฟ้า" ของเขา

มาตรว่าทั้งสองตกลงใจต่อสู้กัน แต่ก่อนที่จะประมือ ยังไม่คิดสร้างความแตกตื่นแก่ยอดฝีมือที่ถวายการอารักขาฮ่องเต้

พวกเขาไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดหยิบยืมกำลังของทางการมาจัดการกับศัตรูเบื้องหน้า

ศัตรูที่แท้จริงสมควรได้รับการยกย่องจากตัวเอง ทั้งนี้เพราะการดงอยู่ของพวกมัน จะทำให้เกิดความมานะบากบั่น เสริมสร้างความเข้มแข็งให้แก่ตัวเอง การดูแคลนศัตรูเท่ากับดูถูกความสามารถของตัวเอง

พวกเขาไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมรับยอดฝีมือวังหลวงที่คุกเข่าคิโรราบต่อซุนนางเชื้อพระวงศ์ โดยปราศจากความละอายใจ

ชาวยุทธจักรมีหลักการของชาวยุทธจักร

ยอดฝีมือพึงมีบุคลิกภาพของยอดฝีมือ

ตลอดจนวิธีการของการดำเนินเรื่องราว

...เพียงสังหารศัตรู ไม่หยามเหยียดศัตรู นั่นเป็นหลักการร่วมกันของพวกเขา

ดังนั้นพวกเขาถอยห่างไปก่อน แล้วค่อยทำศึก

สำหรับยอดฝีมือ นั่นเป็นเรื่องราวในชั่วพริบตา

ไม่ว่าผู้ใดก็จำแนกไม่ออกว่าที่แท้เป็นเซ็กเสียวเชียงใช้กระบี่ก่อนหรือว่าซุนแชเฮี้ยใช้กระบี่ก่อน? เป็นซุนแชเฮี้ยลงมือก่อน หรือว่าเซ็กเสียวเชียงลงมือก่อน?

แต่คนทั้งสองใช้กระบี่ลงมือพร้อมกัน

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เข้าใจว่า เหตุใดพวกเขาทั้งสองต้องลงมือ บางครั้งระหว่างพากเขามีความเหมือนกันมากมาย ตามเหตุผลควรจับมือกัน ไม่สมควรเผชิญหน้ากัน

แต่ค่ำคืนในนครหลวงนี้ พวกเขายังต่อสู้พิสูจน์ผลแพ้ชนะกัน

ทั้งหมดแทบไม่สามารถแยกแยะว่า ที่แท้เป็นเซ็กเสียวเชียงเป็นตัวแทนฝ่ายธัมมะ หรือว่าซุนแชเฮี้ยทมายถึงด้านมืด? ที่แท้เป็นซุนแชเฮี้ยมักมากกามคุณเกินไป หรือว่าเซ็กเสียวเชียงคิดครองอำนาจเกินไป?

หรืออาจมิใช่ทั้งสิ้น

พวกเขาเพียงเป็นบุคคลสองคน

สองคนที่ถือกำเนิดเกิดมาต้องพบกัน

ในเมื่อพบกันก็ต้องต่อสู้กัน

มีบ้างบางคนเป็นศัตรูคู่แค้น ไม่ขออยู่ร่วมกัน เมื่ออยู่ในโลกเดียวกันไม่เสียดายกับการต่อสู้เพื่อพิสูจน์ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงกัน

บางคนความจริงเป็นศัตรู ต่อมากลายเป็นแนวร่วมเดียวกัน หรือว่าตอนแรกเป็นพันธมิตรร่วมรุกร่วมถอย สุดท้ายกลายเป็นคู่แค้นที่ไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน แน่นอน ระหว่างนี้ย่อมต้องผ่านความเปลี่ยนแปลงของทางโลก และผ่านการทดสอบที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน

บางคนกลับกลายจากศัตรูเป็นสหาย

บางคนเปลี่ยนจากสหายเป็นศัตรู

แต่ว่าเซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ยเล่า?

พวกเขาชักกระบี่ ต่อสู้กันบนหลังคาดึกโบราณแล้ว

การต่อสู้เพียงเป็นเรื่องของพวกเขาสองคน

พวกเขาไม่ต้องการให้ผู้ใดยุ่งเกี่ยว

ไม่ต้องการให้ผู้อื่นล่วงรู้

พวกเขาเพียงเพื่อพิสูจน์ว่า

ระหว่างพวกเขาผู้ใดสูงล้ำผู้ใดต่ำต้อยกว่า?

หรือว่าผู้ใดสูงส่ง ผู้ใดต่ำช้า?

อาจบางทีเชื้อเสี่ยวเชียงเพียงเป็นซุนแชเฮี้ยที่ถือคุณธรรมกว่า กุมอำนาจการปกครองมากกว่า ขณะที่ซุนแชเฮี้ยเป็นเชื้อเสี่ยวเชียงที่ให้ความสำคัญกับความงามสตรีกว่า ปล่อยตัวปล่อยใจมากกว่า

อาจบางทีเชื้อเสี่ยวเชียงไม่ยอมรับซุนแชเฮี้ยที่ชิดชาชื่อเสียงและหลงระเริงรัก

ขณะเดียวกันซุนแชเฮี้ยก็ดูแคลนเชื้อเสี่ยวเชียงที่แสวงหาอำนาจทั้งงมงายในรักเกินไป

...หากว่าคนทั้งสองมีชื่อบกพร่องดังกล่าวจริง

เชื้อเสี่ยวเชียงกับซุนแชเฮี้ยล่าถอยถึงชายคาตึกโบราณที่ห่างไปตระเตรียมต่อสู้อย่างสุดกำลัง

พวกเขาไม่ต้องการให้ผู้คนรบกวน

พวกเขาเข้าใจว่าไม่มีผู้ใดรู้เห็นการต่อสู้ครั้งนี้

หากทว่ายังมีคนเห็น

อาจบางทีแม้แต่เชื้อเสี่ยวเชียงและซุนแชเฮี้ยยังรู้สึกเหนือความคาดหมาย ผู้ที่ประสบพบเป็นบุคคลแรกกลับเป็นฮุยจงฮ่องเต้

ถึงแม้ว่าฮุยจงฮ่องเต้ทรงสนิทสนมกับลี้ชือชือ ไม่ทราบเพราะเหตุใดทรงรู้สึกไม่สบายพระทัยอยู่บ้าง

ไม่ถูกต้องอยู่บ้าง

อาจบางทีพระองค์เคยตกอยู่ในห้วงอันตรายที่เรือนรมความหอม ดังนั้นทรงตื่นตัวเป็นพิเศษ

ยังมีพระองค์ทรงเชี่ยวชาญตนตรีกาว ดังนั้นทรงมีโสตประสาท

ราดเปรียวกว่าผู้คนทั่วไป

พระองค์ความจริงทรงดื่มต่ำกับความอบอุ่นหอมกรุ่น แต่หลังจากที่บโดมไฟ กลับทรงไม่สบายพระทัยขึ้นมา

คาดว่าเป็นเพราะตกอยู่ในความมืด ฮุยจงฮ่องเต้แม้ทรงโอบกอดญิงงาม พระทัยกลับคำริถึงความอัปยศครั้งก่อนที่ซ่อนพระวรกายอยู่ใต้เตียง เพระเนตรพลันปรากฏภาพฉากหนึ่งขึ้น

กำแพงนครโบราณ

ฟ้าน้ำแซ่งดินเหนียบหนาว

หอเลี้ยวโค้งมุมกำแพงเป็นศาลบูชาหลังหนึ่ง

หน้าศาลบูชาต้นไม้เหี่ยวโกร๋น สิงโตหินสีสันกะเทาะหลุดร่วง

ที่ข้างประตูศาลบูชาคล้ายมีบุคคลสองคนแบ่งเป็นหนึ่งหน้าหนึ่งหลัง ล้ายอยู่ที่นั้นเป็นเวลานาน เนิ่นนานมากแล้ว

หวกเขาคล้ายนึกถึงชาติมาตุภูมิ รอคอยกลับสู่บ้านเกิด แต่ความนไม่ลุล่วง

...เหตุใดคนผู้นั้นจึงหุ้นเคยยิ่ง?

เมื่อทอดพระเนตรใหม่ คนที่ด้านหลังมิใช่ราชโอรสคนโปรดหรอกร็อ? เหตุใดราชโอรสเปลี่ยนเป็นหม่นหมองถึงเพียงนี้?

พระองค์พอทอดพระเนตรให้ดี ทรงตระหนกพระทัยยิ่ง ที่แท้คนยกอไพล่หลังอยู่เบื้องหน้า มีผมหงอกขาว สีหน้าวิตกกังวล ท่าทางชราภาพลับเป็นทระองค์เอง

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงลุกขึ้นประทับนั่ง พระเสโทโชมพระวรกาย ลี้ซือซือนวดเฟ้นพระอังสาของพระองค์ ทูลถามว่า

"ฝ่าบาทฝันไปกระมัง? ฝันร้ายบ่งบอกว่าเรื่องดีใกล้กราย..."

ปากกล่าววาจา ในใจบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย เหตุใดฮ่องเต้เดจมาช่วยความกระตือรือร้น ตอนนี้กลับมีสภาพอ่อนระทวย ทั้งคล้ายกับ

นกหวาดเกาทัณฑ์ ดูท่าการตัดสินใจไม่เข้าวังเป็นเรื่องที่ถูกต้อง ไม่เช่นนั้นยามใดที่พระองค์ไม่ทรงโปรดอีก ต้องจับเจ่าอยู่ในวังเยือนจวบชีวิตวาย

นางทราบว่าในยามนี้ฮ่องเต้ทรงโปรดนาง มาตรว่าไม่จีรังยั่งยืนยาวแต่ก็พอแล้ว

อย่างน้อยมีเจ้าชีวิตผู้สูงส่งเคยดีต่อนาง

มิหนำซ้ำบุรุษที่ดีต่อนางมีมากกว่าหนึ่งคน

สำหรับกับสตรีนางหนึ่ง ยังเรียกร้องอันใด มุ่งมาดปรารถนาอันใด?

นางสำนึกบุญคุณทุกคน

มีน้ำใจต่อทุกคน

เรื่องของน้ำใจคิดตัดรอนก็ตัดรอนได้หรือ?

หากไม่ตัดใจสะบั้นรัก คงต้องเศร้าเสียใจไปชั่วชีวิต

แต่คนที่เศร้าเสียใจสมควรเป็นนาง เหตุใดตอนนี้ฮ่องเต้เจ้าสำราญจึงมีพระพักตร์เศร้าหมอง?

นางขบคิดไม่เข้าใจจริงๆ

ฮุยจงฮ่องเต้ทรงเป็นเจ้าชีวิต

แต่คืนนี้พระองค์กลับทอดพระเนตรพบบุคคลที่คุ้นเคยสองคน คนหนึ่งคล้ายพระองค์เอง คนหนึ่งคล้ายราชโอรสของพระองค์ ล้วนตกอยู่กลางฟ้าน้ำแข็งดินเหนียบหนาว นี่เป็นความฝัน? เป็นภาพลวง? เป็นความจริง? หรือเป็นศูนย์ตา?

...อาจบางทีถึงเวลาวางมือ ไม่ถามไถ่ราชการงานเมือง ยกราชบัลลังก์แก่รัชทายาท อยู่อย่างสุขสำราญ ไม่ต้องวิตกทุกข์ร้อนใด?

...ราชโอรสเมื่อครู่เป็นราชโอรสคนโปรด ใช่เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์บ่งชี้ให้เป็นผู้สืบราชบัลลังก์หรือไม่?

...แต่ว่าสายตาที่ลูกเรามองดูเงาหลังเรา เหตุใดทอแววอาฆาตแค้นถึงเพียงนั้น?

ฤยจงย่องเต้ทรงฉงนพระทัย ต้องผลักไสลี้ซือซีออกห่าง คล้ายทรงผลักความหม่นหมองออกจากพระอุระ กวาดพระเนตรไปยังนอกหน้าต่าง

าารกวาดพระเนตรครั้งนี้ พอดีทอดพระเนตรพบเชิกเสียวเชียงต่อสู้กับชุนแชเยี้ยใต้แสงจันทร์ที่ห่างไป

ตอนนั้นยอดฝีมือทั้งสองหยุดยั้งยืนหยัด ชักกระบี่ลงมือแล้ว

ทั้งนี้เพราะชุนแชเยี้ยแสยะยิ้มพลางกล่าววาจากับเชิกเสียวเชียงประโยคหนึ่ง

เป็นประโยคที่กระตุ้นโทสะเชิกเสียวเชียงขึ้นมา

"ทางที่ดีกระบี่ใจของท่านสามารถเอาชนะกระบี่ฟ้าของข้าพเจ้าไม่เช่นนั้นเรามารราคะจะข่มขืนลี้ซือซือเป็นบุคคลแรก"

คำพูดนี้กระตุ้นโทสะของเชิกเชียวเชียงและกระบี่ของเขา

กระบี่ของเขามีชื่อว่า "งมงาย"

ก่อนที่เขาจะใช้กระบี่ ยังกล่าววาจาทำร้ายคนว่า

"คนที่รักสตรีอย่างแท้จริงจะไม่ข่มขืนสตรีเพศ ท่านกำเริบเสิบสานกระทำการตามอำเภอใจ ข้าพเจ้าความจริงไม่คิดยุ่งเกี่ยว แต่เกือบสองเดือนนี้ท่านก่อคดีข่มขืนฆ่าทิ้งในนครหลวงสิบเอ็ดคดี ข้าพเจ้าจะฆ่าท่านบวงสรวงฟ้า เช่นไหว้ต่อหญิงงาม หากท่านกระทำเรื่องเช่นนั้นจริง ก็ไม่คู่ควรเป็นชาวยุทธจักร และไม่คู่ควรเป็นลูกผู้ชาย ยิ่งไม่คู่ควรเป็นคน"

ใบหน้าเขาขาวราวหิมะ

เสื้อผ้าขาวราวหิมะ

กระบี่ขาวกว่าหิมะ

สำนึก "หิมะ" พลันพวยพุ่ง

เขาจู่โจมกระบี่ใส่ชุนแชเยี้ย

ชุนแชเยี้ยจับจ้องมองมือของเชิกเสียวเชียงอยู่ตลอดเวลา

มิใช่มือที่ถือกระบี่

หากแต่เป็นมือที่คีบดอกไม้กึ่งโรยรา

มันยังกล่าววาจาที่ลำพองออกมาว่า

"ท่านบอกว่าข้าพเจ้ากระทำ ข้าพเจ้าก็กระทำ ข้าพเจ้าข่มขืนหญิงงามทั่วหล้า ท่านสามารถทำอย่างไรได้?"

มันตอบโต้ไปหนึ่งกระบี่

กระบี่ของมันก็มีชื่อ

ชื่อกระบี่ของมันคือ "ผิดพลาด"

ในโลกหล้าเต็มไปด้วยความมงมงาย มากไปด้วยความผิดพลาด มีผู้ใดจำแนกได้?

พวกเขาอยู่ห่างไกลออกไป ยุยจงย่องเต้เพียงทอดพระเนตรพบคนชุดขาวสองคนต่อสู้กันบนหลังคาตึกใต้แสงจันทร์ ไม่สามารถสดับว่าพวกเขากล่าวว่ากระไร

พระองค์เพียงพบว่ามีเงาร่างของคนผู้หนึ่งคุ้นเคยอยู่บ้าง อดสะท้านพระทัยมิได้

...นั่นมิใช่คนร้ายซึ่งประทุษร้ายพระองค์ที่เรือนรมความหอมแห่งนี้หรอกหรือ?

...คืนนี้ไฉนปรากฏตัวขึ้นอีก?

...ทุกครั้งที่มาหาลี้ซือซือ เหตุใดจึงเผชิญกับดาวมฤตยูเหล่านี้?

...หรือว่าค่ำคืนนี้คนเดนตายเหล่านี้มาหาข้า?

หากเป็นเช่นนั้น พวกเขาไฉนต่อสู้กัน?

ชุนแซเอี้ยกล่าววาจาด้วยใบหน้าเขียวคล้ำ

เสื้อผ้าของมันเป็นสีเขียวอ่อน

กระบี่เปล่งประกายสีเขียว

พลังสีเขียวพลันเพิ่มพูน

มันจู่โจมกระบี่ใส่เซ็กเสียวเซียง

ฤยจงฮ่องเต้กวาดพระเนตรออกนอกหน้าต่าง พบว่าคนทั้งสองหนึ่งถือประกายสีขาวราวกับเงิน หนึ่งถือประกายสีเขียวราวหยกเขียว แปลงเป็นมังกรสองตัวพวยพุ่งเข้าหากัน

พริบตานั้น มังกรขาวมังกรเขียวทั้งสองตัวกระทบกันดุจประกายสายฟ้า จากนั้นกลับไปในมือของคนทั้งสอง

ฤยจงฮ่องเต้ไม่อาจทอดพระเนตรชัดเจนว่าที่แท้ผู้ใดเป็นมังกรขาว ผู้ใดเป็นมังกรเขียว? เป็นมังกรขาวกลับไปในมือคนชุดขาว มังกรเขียวกลับไปในมือคนชุดเขียวอ่อน? หรือว่ามังกรขาวตกไปในมือคนชุดเขียวอ่อน ส่วนมังกรเขียวตกไปในมือคนชุดขาว?

จะอย่างไรมังกรขาวมังกรเขียวยังประจันกันบนหลังคาตึก

ฤยจงฮ่องเต้ไม่เข้าพระทัย

นั่นมิใช่กวี

และมิใช่ภาพวาด

เหล่านี้เป็น "ศิลปะ" ขั้นสูง ไม่คล้ายกับคนมุทะลุทั้งสองคนนั้นจับกระบี่ห้ำหั่นกัน

พระองค์ยังดำริถึงลี้ซือซือ สตรีนางนี้แม้งดงาม แต่ก็จับดาบควงกระบี่ทั้งยังไปมาหาสู่กับชาวยุทธจักรที่มาจากทุกระดับชั้น

พระองค์ความจริงทรงโปรดสตรีนางนี้

แต่ตอนนี้อดเคลือบแคลงพระทัยต่อนางมิได้

คืนนี้พระองค์ไม่มีพระประสงค์ยุ่งเกี่ยวกับยอดฝีมือที่ต่อสู้กันบนหลังคาตึกทั้งสองนั้น ขอเพียงพวกมันไม่ได้มุ่งเป้ามาที่พระองค์ พระองค์ก็ไม่สืบสาวราวเรื่องมากความ

ฤยจงฮ่องเต้ไม่ประทับอยู่ต่อ ทรงกระตุกเชือกกระดิ่งบนเตียง เหล่าผู้ติดตามรีบรุดเข้ามาในบัดดล

ฤยจงฮ่องเต้เสด็จจากไปดุจท่างเร่งร้อน

ทั้งหมดล้วนไม่เข้าใจว่า เหตุใดย่องเต้เสด็จมาด้วยน้ำพระทัยอย่างเต็มเปี่ยม แต่แล้วเสด็จกลับอย่างรีบร้อน

ลี้ซือซือกลับเข้าใจ

ทั้งนี้เพราะนางมองตามสายพระเนตรยุยจงย่องเต้ ดังนั้นเทินเงาร่างของคนที่ต่อสู้กันบนหลังคาตึกทั้งสองนั้น

...พวกเขาต่อสู้กันแล้ว?

...เหตุใดจึงต่อสู้กัน?

...เพราะย่องเต้? เพราะคุณธรรม? หรือว่าเพราะเรา?

ลี้ซือซือยังเหลือบเห็นย่องเต้ซึ่งประทับอยู่ในความมืด มีพระเนตรอันสุกใส ฉายประกายแห่งปัญญา

นางคิดไม่ถึงว่าย่องเต้ราชวงศ์ช้อง ซึ่งทรงหมกมุ่นกับแสงสีความงามพระองค์นี้ กลับมีประกายพระเนตรเช่นนี้

นางบังเกิดความตื่นตันใจที่ในราตรีจันทร์ที่มีผู้คนต่อสู้กัน ย่องเต้กลับประทับอยู่กับนางภายในห้อง

นางตื้นตันใจจนยินดีตายเพื่อพระองค์

ยามนี้ขอเพียงพระองค์รับสั่งให้นางเข้าวังอีก มาตรว่าพอเข้าวังแล้วไม่มีวันกลับออกมา นางก็ยินดีเข้าวังไป

แต่ว่าพระองค์ไม่ได้รับสั่ง

พระองค์เสด็จจากไปแล้ว

เพียงทิ้งฉลองพระองค์ชั้นในสีเหลืองอ่อนเอาไว้

บนฉลองพระองค์ปักรูปมังกรเหลืองที่แยกเขี้ยวกางเล็บตัวหนึ่ง

นางหยิบฉวยฉลองพระองค์ชั้นในชุดนั้นขึ้นมา นั่งอยู่ที่ขอบเตียงมองดูอยู่ครู่หนึ่ง ค่อยอ้าปากกัดส่วนหัวมังกรที่ปักอยู่บนชุดฉลองพระองค์ชั้นในคำหนึ่ง

ที่เบื้องนอกเช็กเสียวเชียงกับชุนแชเฮ้ยประมือกันท่าหนึ่ง

นี่เป็นท่าที่สอง

ท่าแรกไม่ได้ใช้กระบี่ เพียงถอนตัวออกห่างจากเรือนรมความหอม มาถึงตำแหน่งที่เหมาะสม ในขั้นตอนที่เคลื่อนย้ายตำแหน่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายฉกฉวย ถือว่าประมือกันท่าหนึ่ง

ตอนนี้เป็นท่าที่สอง

กระบี่มังกรทั้งสองตัวกรีดฝ่าอากาศเข้าปะทะ

จากนั้นสะท้อนกลับไปในมือทั้งสองฝ่าย

กลับไปยังกลางใจ

กระบี่แรกเมื่อไม่ปรากฏผลแพ้ชนะ พวกเขาก็ใช้กระบี่ที่สองออก

ชุนแชเฮ้ยลอยตัวขึ้น

คล้ายกระเรียนขาวตัวหนึ่งที่กราดเกรี้ยวจนหงอนแดงบนหัวตั้งชัน ทั้งคล้ายกับใบไผ่ที่กลับคืนสู่ความเขียวชจี

มันฟาดฟันกระบี่ลง

ฟันใส่เช็กเสียวเชียง

เช็กเสียวเชียงย่อตัวลง ก่อนที่มังกรจะทะยานฟ้า ต้องหมอบลงก่อน

เขาเป็นคนชมชอบหมอบชุ่ม ดังนั้นถนัดในการโผพุ่งขึ้น การหดรั้งของเขาเพื่อยืดขึ้น การถอยร่นของเขาเพื่อรุกหน้า การย่อต่ำลงของเขาเพื่อโบยบินขึ้นสูง

เขายื่นกระบี่ชี้เฉียง

เขี่ยใส่ชุนแชเฮ้ย

กระบี่หนึ่งจากบนลงล่าง

กระบี่หนึ่งจากล่างขึ้นบน

กระบี่ขาวราวหิมะ

ยังขาวยิ่งกว่าหิมะ

แต่ว่าโลหิตเล่า?

โลหิตวีรบุรุษที่ไหลหลั่ง ใช่แดงกว่าโลหิตหรือไม่?

ซึ่งความจริงไม่เพียงอุยจงฮ่องเต้ที่ทอดพระเนตรพบการต่อสู้ของพวกเขาทั้งสอง

อุยจงฮ่องเต้ทรงเป็นบุคคลแรก

แต่พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นบุคคลหนึ่งเดียว ผู้ที่พบเห็นการต่อสู้ครั้งนี้ยังมีอีกสองคน

หากทว่ามิใช่ลี้ซือซือ

นางไม่มีกะใจชมการต่อสู้

นางเป็นสตรี

นางฝึกวิชายุ๊ แต่ไม่นิยมวิชายุ๊

สตรีถือน้ำใจ

นางเพียงใส่ใจที่จะรัก แต่การรักคนผู้หนึ่งช่างยากเย็น พวกนางบางครั้งได้แต่แค้น หากทว่าการแค้นคนผู้หนึ่งก็ยากเย็น

ความรักเป็นวิชาฝีมือที่ทั้งทำร้ายคนและทำร้ายตัวเอง

บุรุษซื่อสัตย์ต่อคุณธรรม หาใช่ความรักไม่ ความรักเป็นอารมณ์ความรู้สึกของเขา

สตรีมีชีวิตอยู่ในบรรยากาศ

ดังนั้นสตรีพึงใจที่จะรัก

วีรบุรุษเป็นบรรยากาศอันองอาจชนิดหนึ่ง

ดังนั้นสตรีรักชอบวีรบุรุษ

แต่ว่าพวกนางไม่ชมชอบให้พวกเขาต่อสู้กัน ภาพที่เลือดเนื้อกระเซ็นซ่านไม่น่าดู ที่พวกนางรักชอบคือความรู้สึกที่พวกเขาต่อสู้กันเพื่อนาง พวกนางเพียงหวังว่า คนที่ต่อสู้เพราะนิยมรักใคร่พวกนาง

สามารถอยู่รอดปลอดภัย และกลับมาพร้อมกับชัยชนะ

กลับมายังอ้อมอกของพวกนาง

จากนั้นอยู่ในโอวาทของพวกนาง ราวกับเป็นทารกที่นางฟูมฟักเลี้ยงดูกับมือ

นี่จึงเป็นลูกผู้ชายในสายตาพวกนาง

คนรักในจิตใจพวกนางคือผู้ที่ยอมตายเพื่อนาง แต่ไม่ถึงกับเสียชีวิตจริงๆ ทั้งยังรักปกป้องนางและยอมให้อภัยให้แก่นาง

พวกนางยังเห็นว่า บุรุษที่ดีหากมิใช่ตายหมดสิ้น หมายความว่านางยังไม่ประสบพบพาน

ดังนั้นถึงแม้ลี้ซือซือพบเห็นฉากการต่อสู้ ทั้งยังห่วงใยบุรุษทั้งสอง แต่ไม่มีกะใจชมดู

ในใจลี้ซือซือบังเกิดความเศร้าสลดหดหู่ชนิดหนึ่ง

นางเพียงหวังว่าฮุยจงฮ่องเต้ เซ็กเสียวเซียง ซุนแชเฮี้ยล้วนมีชีวิตอยู่

...ไม่เช่นนั้นก็ต่อสู้จนตกตายตามกัน

หากไม่ได้ครอบครอง นางก็ไม่ต้องการ พานทำลายทิ้งไป

การต่อสู้ครั้งนี้ สิ่งที่ถูกทำลายมิใช่ความคิดต่อสู้ของลี้ซือซือ...สตรีแทนที่จะมีความคิดต่อสู้ กลับเป็นความหลงเชื่อที่ตายใจ

แต่ว่ามันแทบทำลายความคิดต่อสู้ของคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้คือราชครูรัชกาลปัจจุบัน...ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ย

ฮุยจงฮ่องเต้ความจริงทรงนับถือศาสนาพุทธ แต่ศาสนาพุทธมีข้อห้ามมากหลาย บวกกับทรงแสวงหาความเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า ดังนั้นละทิ้งศาสนาพุทธ เปลี่ยนเป็นนับถือลัทธิเต๋า

ยุคสมัยนั้นลัทธิเต๋ารุ่งเรืองเฟื่องฟูอารามนักพรตผุดขึ้นอย่างมากมาย บังเกิดคำสอนบำรุงชีวิต ปรุงกลั่นโอสถทิพย์จนโกลาหลวุ่นวาย

เจียมเปียกเอี้ยความจริงเป็นเณรน้อยรูปหนึ่ง หลังจากบำเพ็ญเพียรในที่สุดได้เลื่อนเป็นรองเจ้าอาวาสวัดหนึ่ง แต่เห็นลัทธิเต๋ารุ่งเรือง ศาสนาพุทธตกต่ำ จึงเรียกขานตัวเองเป็นเต้าหยิน ก่อตั้งสำนักประกาย อ้างว่าสามารถเรียกลมเรียกฝน หยั่งรู้จิตใจผู้คน

ต่อมาฉั่วเกียชักนำเจียมเปียกเอี้ยเข้าวังให้เจียมเปียกเอี้ยร่ายเวทมนตร์หน้าประพักตร์ย่องเต้ ชั่วพริบตาทำให้น้ำแข็งกลายเป็นลูกไฟ ทำให้น้ำเดือดแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง บังคับราตรีกาลมาเร็วก่อนกำหนดหนึ่งชั่วยาม สร้างความชื่นชมโสมนัสแก่ฮุยจงย่องเต้ เนื่องจากทรงทราบว่าเจียมเปียกเอี้ยบูชาสีดำ จึงทรงแต่งตั้งเป็นผู้วิเศษประกายดำ

ผู้วิเศษประกายดำได้รับความไว้วางพระทัยจากฮุยจงย่องเต้ ฮุยจงย่องเต้เมื่อเสด็จมาหาลี้ชือชือ ผู้วิเศษประกายดำก็ติดตามมาถวายการอารักขา แต่เมื่อย่องเต้เกษมสำราญกับลี้ชือชือ ผู้วิเศษประกายดำก็ไม่ยอมอยู่ว่างโอบกอดหญิงงามนางหนึ่งเข้าสู่ห้วงความฝันอันเพริดแพร้ว

แต่ผู้วิเศษประกายดำจะอย่างไรมีความสามารถเหนือธรรมดา

มาตรว่าอยู่ระหว่างหาความสุข ยังได้ยินสุ้มเสียงผิดปรกติ

ผู้วิเศษประกายดำยันกายลุกขึ้นในบัดดล

สตรีที่ได้ร่างไม่ทราบว่าอีกฝ่ายไฉนถอนตัวแต่กลางคัน ยังยกมือโอบคอของผู้วิศษประกายดำ คิดเหนี่ยวรั้งอีกฝ่ายอยู่ในห้วงหฤหรรษ์ต่อไป

ผู้วิเศษประกายดำมักมากกามคุณ

แต่ว่าฉลาดหลักแหลม

คนที่ฉลาดหลักแหลมล่วงรู้ว่า เวลาใดคะรที่จะหาความสุข

...นี่มิใช่เวลาหาความสุข

ย่องเต้ประทับอยู่ที่เรือนรมความหอมซึ่งอยู่ห่างไปสามห้อง แต่ที่ห่างไปมียอดฝีมือต่อสู้กัน หากเกิดเรื่องขึ้น มันไม่อาจรับผิดชอบได้

ผู้วิเศษประกายดำทราบว่า ความมั่งมีศรีสุข และตำแหน่งหน้าที่

ของตนเองได้รับพระราชทานจากฮ่องเต้ ดังนั้นความปลอดภัยของฮ่องเต้มีความสำคัญที่สุด

ผู้วิเศษประกายดำประกบนิ้วจี้ปราด ปิดสกัดจุดของสตรีผิวขาวผ่องซึ่งบิดตัวอยู่บนเตียงราวงูเหลือมใหญ่ตัวหนึ่ง

กล่าวตามความสัตย์ มันเองยังไม่สมอยากอยู่บ้าง

แต่ความปลอดภัยของฮ่องเต้ไม่อาจเพิกเฉยได้

ผู้วิเศษประกายดำพุ่งตัวถึงริมหน้าต่าง กวาดตามองออกไป ก็เห็นฉากการต่อสู้ที่อยู่ห่างไป

ยามนั้นเซ็กเสียวเซียงกับซุนแชเฮี้ยพอดีใช้กระบี่ที่สองออก

มันเห็นเซ็กเสียวเซียงตวัดเชี่ยกระบี่ขึ้นไป

หลังจากนั้นมิใช่ประกายกระบี่แล้ว

หากทว่าเป็นเพลิงอัคคีกลุ่มหนึ่ง

...อัคคีชีวิตกลุ่มหนึ่ง

มือกระบี่ผู้นี้กลับทุ่มเทพลังชีวิตทั้งหมดใส่กระบี่นี้

ผู้วิเศษประกายดำความเจริงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม ลมปราณประกายดำของมันเป็นการหล่อหลอมรวมพลังความมืดมิดของแผ่นฟ้าแผ่นดินเข้าด้วยกัน

ความมืดมิดความจริงไร้ที่สิ้นสุด

พลังปราณประกายดำก็ไร้ขอบเขตจำกัด

โดยเฉพาะเมื่อลงมือในยามวิกาล คล้ายหลอมกลืนเข้ากับความมืด

แสงสว่างกระชั้นสั้น

ความมืดมิดยาวนาน

ดังนั้นผู้วิเศษประกายดำ มักเป็นผู้ชนะ ยิ้มได้ในตอนท้าย

ผู้อื่นฝึกวิชาฝีมือที่เปิดเผย บ้างฝึกเพลงหมัด ฝ่ามือ ลมปราณ บ้างฝึกเพลงกระบี่ ดาบ ทวน

นั่นเป็นพลังที่เปิดเผย เป็นแสงสว่างที่แรงกล้า
น่าเสียดายฝีกวิชาฝีมือที่พึ่งพาแสงสว่างแรงกล้ายิ่งมาก พลังยิ่งอ่อนโทรม
เปลวเทียนมีเวลาเผาไหม้หมดสิ้น
ดวงอาทิตย์ก็ลาลับกับขอบฟ้า
ความมืดมิดจึงเป็นเจ้าครอบครองที่แท้จริง
มีแต่ผู้วิเศษประกายดำที่ฝึกพลังแห่งความมืดมิด
ดังนั้นมันซุกงำซ่อนเร้น ทั้งกล้าแข็งรุนแรง เฉกเช่นรัตติกาลที่ไม่อาจต้านทานรับได้
แต่แล้วตอนนี้มันเห็นกระบี่นั้น
นั่นมิใช่กระบี่
หากแต่เป็นชีวิต
เป็นประกายแห่งพลังชีวิต
ผู้วิเศษประกายดำสะท้านหวั่นไหว
...หากกระบี่นี้จู่โจมใส่มัน มันไม่ทราบต้านทานรับได้หรือไม่?
...เมื่อแสงสว่างมาถึง ความมืดมิดถูกขับไล่ไปสิ้น
...หรือนี่คืออธรรมไม่อาจเหนือธัมมะ สุดท้ายความมืดต้องถูกแสงสว่างขับไล่ไปสิ้น?
ในความคิ่นเต้นสงสัยของผู้วิเศษประกายดำ ยังเห็นประกายกระบี่อีกสายหนึ่ง
กระบี่ฟาดฟันลงหาเชิกเสียวเชียง
ประกายกระบี่กลายเป็นเปลวอัคคี
เป็นเปลวไฟที่ลุกโชนกลุ่มหนึ่ง
มือกระบี่ผู้นี้กลับแปรความรู้สึกอันร้อนแรงแข็งกล้าเป็นกระบี่นี้
ก่อนหน้านี้ผู้วิเศษประกายดำเข้าใจว่าแสงสว่างไม่ยืนนาน ความ

มืดต้องกลืนทุกสรรพสิ่ง

แต่ตอนนี้พอเห็นกระบี่ที่คล้ายพลังชีวิตและกระบี่ที่เสมือนเปลวอัคคี ความคิดอ่านของมันได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง

...ที่แท้แสงสว่างเอาชนะความมืดได้

แต่ว่าพลังของมันได้จากความมืด

อย่างนั้นมันไยมิใช่เป็นผู้แพ้?

ตอนนี้เปลี่ยนเป็นมุ่งสู่แสงสว่าง ยังทันท่วงทีหรือไม่?

หาไม่ก็กัดฟันยืนหยัดอยู่ในความมืดต่อไป?

หากแม้นฝึกปรือความมืดมิดถึงขั้นสุดยอด ใช่ทำลายล้างแสงสว่างได้หรือไม่?

หากบอกว่าแสงสว่างเป็นประกายชนิดหนึ่ง อย่างนั้นความมืดก็เป็นประกายชนิดหนึ่ง เพียงแต่ประกายสีสันแตกต่างกันเท่านั้น

เป็นประกายดำ

ขอเพียงประกายดำก็เป็นประกายชนิดหนึ่ง อย่างนั้นสามารถใช้ประกายสีดำแทนที่ประกายสีขาว คาจสามารถพลิกจากแพ้เป็นชนะได้

ค่ำคืนนี้ผู้วิเศษประกายดำถูกสภาพการต่อสู้ของเช็กเสียวเซียงกับชุนแชเย้ยสะกดจนตะลึงลาน

ความยึดถือที่มีต่อความมืดของมันถึงกับโยกคลอนขึ้นมา

ผู้วิเศษประกายดำยังเปลี่ยนแปลงความเชื่อโดยสิ้นเชิง

จากประกายแสงสว่างที่กระบี่ทั้งสองเล่มปะทะกัน มันได้คิดว่าความมืดไม่อาจอยู่เหนือแสงสว่าง นอกจากความมืดเป็นประกายชนิดหนึ่ง

เช่นเดียวกับจันทราที่ทอประกายนวลใยชนิดหนึ่ง

ความเปลี่ยนแปลงของมันคือ ความจริงเป็นดำ ตอนนี้เป็นขาว กระบี่ที่ปะทะกันทั้งสองเล่มชักนำมันออกจากความมืดสู่ประตูแสงสว่าง

ยามนี้ผู้วิเศษประกายดำเห็นว่าสีดำมิใช่สีดำ

ที่แลเห็นคล้ายเป็นขุนเขาธรณี ตลอดจนสุริยันจันทรา ทั้งยังเห็นคลื่นก่อตัวเมฆดับสูญ แต่ว่าคลื่นมิใช่คลื่น เมฆมิใช่เมฆ

มันยังเกิดความคิดผละจากความมืดสู่แสงสว่าง

แต่ผู้ที่ชมดูการต่อสู้ ไม่เพียงผู้วิเศษประกายดำกับขุยจงฮ่องเต้ ยังมีอีกคนหนึ่งที่เห็นการต่อสู้ของยอดฝีมือทั้งสอง

คนผู้นี้ไม่ดื่นตระหนก

หากทว่าได้คิด

ซึ่งความจริง ประสบการณ์หาได้ไม่ยาก

เรื่องที่กระทำติดต่อกัน นานเข้าย่อมเกิดเป็นประสบการณ์

ข้อคิดที่ได้มาก็ไม่น่าแปลก

หลังจากการทำงาน สิ่งที่ได้คือข้อคิด

แต่การได้คิดยากลำบากที่สุด

การได้คิดเป็นการคลี่คลายชนิดหนึ่ง เป็นการทำความเข้าใจกับวัตถุเรื่องราวที่ทั้งคุ้นเคยและแปลกใหม่อย่างถ่องแท้ ซึ่งต้องขึ้นอยู่กับจังหวะเวลาทั้งมุ่งไปที่จิตใจคน

ดังนั้นการได้คิดมีค่าที่สุด

ผู้ที่ได้คิดเป็นใคร?

เซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเอี้ยหลังจากรู้โจมคนละกระบี่ต่างไม่รู้โจมฮึกพากันรั้งกระบี่กลับมา

ยามนั้นซุนแชเอี้ยพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

ที่มันกระทำเป็นเรื่องราวที่แปลกประหลาด และไม่สอดคล้องอย่างยิ่ง

มันกลับบิดเอวข้างซ้าย บิดเอวข้างขวา ลดไหล่ซ้าย ลดไหล่ขวา ต่อจากนั้นยืนตรง บิดคอไปทางซ้าย เอี้ยวศีรษะไปทางขวา ค่อยใช้มือขวาตบ

ไหล่ซ้าย ใช้มือซ้ายตบกระดูกหัวไหล่ขวา หลังจากนั้นยืดตัวช้าๆ บิดข้อมือซ้าย บิดข้อมือขวา แล้วจึงใช้มือขวาแนบติดกับเท้าซ้าย ใช้มือซ้ายแนบติดกับเท้าขวา กระทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าหลายเที่ยว

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่า มันกำลังเคลื่อนไหวตามอิริยาบถทวิชาติจตุบาททั้งห้า

อิริยาบถทวิชาติจตุบาททั้งห้าเป็นท่วงท่าพื้นฐานของการปรับความเคลื่อนไหวภายนอกกับพลังลมปราณภายใน ไม่เป็นที่น่าประหลาด และมิใช่ท่าไม้ตายอันใด

ที่น่าประหลาดคือซุนแชเฮี้ยกลับกระทำในตอนนี้

...หรือมันลืมเลือนว่ากำลังต่อสู้กับเซ็กเสียวเซียง ทั้งยังไม่ทันพิสูจน์ผลแพ้ชนะ?

...หรือว่ามันไม่เห็นศัตรูสำคัญเช่นเซ็กเสียวเซียงอยู่ในสายตา?

...หาไม่หลังจากที่มันหักล้างสองกระบี่พลันได้คิดว่าปัญหาเฉพาะหน้าคือผ่อนคลายตัวเอง?

พริบตานี้การ "ผ่อนคลายตัวเอง" กลายเป็นความสำคัญถึงเพียงนี้หรือว่าในการต่อสู้คราวต่อไป มันต้องรวบรวมพลังชีวิตทั้งมวลค่อยรับมือได้?

ซุนแชเฮี้ยพลันหยุดการจู่โจม กลับเคลื่อนไหวยืดเส้นยืดสายพยายามผ่อนคลายตัวเอง ดังนั้นไม่สอดคล้องกับการต่อสู้อย่างเอาเป็นเอาตายเฉพาะหน้าอย่างยิ่ง

แต่ที่ไม่สอดคล้องยิ่งกว่าคือเซ็กเสียวเซียง

ทั้งสองประมือกันทั้งสิ้นสามกระบวนท่า

ปะทะกระบี่กันสองครั้งคราา

• วิธีการบริหารร่างกายที่คิดค้นโดยหมอชูโค่วมัยสามก๊ก โดยนำเอาอิริยาบถการเคลื่อนไหวของทวิชาติจตุบาททั้งเดือ กวาง หมี วานรและปักษา มาประยุกต์เป็นท่าบริหารร่างกาย

ดูจากสภาพการณ์ พวกเขาต้องหักล้างกระบี่ครั้งที่สาม

แต่ในห้วงคับขันจวนเจียนเช่นนี้ เช็กเสียวเชียงกลับหลับตาลงช้าๆ สูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

เขาสูดลมหายใจเข้าช้าๆคล้ายต้องการให้อากาศกระจายไปทั่วทั้งปอด ให้ปอดขยายตัวเต็มที่

เขากำลังซ่องเสพ

ดูจากการสูดลมหายใจของเขาเป็นที่เห็นได้ว่า การหายใจเช่นนี้ เป็นความยินดีปรีดาถึงเพียงนี้ แทบรับรู้ร่วมกับฟ้าดิน

แท้ที่จริงเขากำลังโคจรพลัง

มิหนำซ้ำยังหลับตาลง

ขณะที่เขาต่อสู้พิสูจน์ความเป็นความตายกับศัตรูสำคัญและศัตรูเข้ม แข็งเช่นซุนแชเฮี้ย

เขากลับกล้าหลับตาลง

การหลับตาในตอนนี้ มิเพียงเป็นการหยิบยื่นชีวิตตัวเองให้กับคู่ต่อสู้ ทั้งยังเป็นการหยามหยันศัตรูอย่างใหญ่หลวง

เขากลับหลับตาลง สงบจิต โคจรพลัง คล้ายยังครุ่นคิดอันใด

หรือคล้ายกับนึกได้เรื่องราวใด ดังนั้นเลิกคิ้วขึ้น มุมปากปรากฏ รอยยิ้มอันสดใสเย็นชาวูบหนึ่ง

เขาคิดอะไร?

ไฉนหลับตาลง?

เขาไม่ได้มองดูซุนแชเฮี้ย ย่อมไม่ทราบว่าซุนแชเฮี้ยมองดูเขาอยู่

ซุนแชเฮี้ยกำลังเคลื่อนไหวด้วยอิริยาบถอันอ่อนช้อย ไม่นับเป็นการจ้องมองเช็กเสียวเชียงตรงๆ

มันเพียงมองดูมือของเช็กเสียวเชียง

มือที่คีบจับช่อดอกไม้ช้างนั้น

ประจวบกับยามนั้น ที่ได้ชายคาตึกมีชายฉกรรจ์หาบอุจจาระสองถังฝานมา

ชายฉกรรจ์หยาบกร้านที่หาบอุจจาระผู้นี้คล้ายรู้สึกอันใด จึงเงยหน้าขึ้น

พอเงยหน้าขึ้น ก็เห็นบนหลังคาตึกมีคนชุดขาวสะอาดกับคนชุดเขียวนวลสองคนต่อสู้กัน

ยามนี้ฤดูไม้ร่วงผ่านพ้น

ฤดูดิมหันต์แรกกราย

แต่ชายฉกรรจ์ที่หาบอุจจาระกลับบังเกิดความเย็นเยียบชนิดหนึ่ง

คล้ายกับว่าหิมะใกล้ตกลงมา มิหนำซ้ำยังจะเห็นเลือด

ที่แห้บนหลังคาตึก ใต้แสงจันทรา มีการต่อสู้พิสูจน์ความเป็นตายกัน

ยามนั้นเชิกเสียวเชียงพลันสีมตาขึ้น

ชุนแขเอี้ยกลับกวะทำเรื่องปวะกาวหนึ่ง

มันชัดกระบี่ใส่เชิกเสียวเชียง

กระบี่เดียวกลายเป็นร้อยกระบี่ แปลบเป็นเงาสีเขียวนับร้อยสายมุ่งใส่เชิกเสียวเชียง

เชิกเสียวเชียงยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

เขาเล็งเป้าหมายเป็นมั่นเหมาะ ใช้กระบี่ออกด้วยกาะบวนท่าในเพลงกระบี่หนึ่งอักษร นามยิ้มด้วยอำนวยพร

คนไม่ได้ยิ้ม

คนเยียบเย็นดุจน้ำแข็ง

กระบี่กลับยิ้ม

กระบี่ส่งเสียงดังราวกับกำลังหัวร่อ

กระบี่นี้พอดีเขี่ยใส่ช่วงกลางของตัวกระบี่ที่ชัดพุ่งมาอย่างฉนัดถนี่

ปลายกระบี่ของเขาเพียงสัมผัสเบาๆ ก็ใช้ประกายสีเงินสายหนึ่งเขี่ยประกายสีเขียวที่แหวกพุ่งมากระเด็นไปไกลโข

อย่างนั้นซุนแชเฮี้ยไยมิใช่กลายเป็นมือเปล่า?

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไยมิใช่พิสูจน์ผลแพ้ชนะแล้ว?

ยังไม่

ซุนแชเฮี้ยยังผลักดันสภาวะจู่โจมของมัน

คราครั้งนี้อาวุธของมันมิใช่กระบี่

หากทว่าเป็นพิณ

ขณะที่เช็กเสียวเชียงรับกระบี่ มันก็ปลดแก้พิณของมันออก

มิเพียงแต่แก้ถุงผ้ากำมะหยี่ที่ห่อหุ้มพิณ

หากแต่ถอดแก้ชิ้นส่วนของพิณทั้งตัวออกมา และประกอบเข้าด้วยกันใหม่อย่างรวดเร็ว

ประกอบเป็นวัตถุที่แปลกพิเศษสิ่งหนึ่ง

วัตถุสิ่งนี้มีลักษณะยาว งอโค้ง มีกระบอกเลาหนึ่ง ประกอบด้วยประแจขัน บนตลับฝังวัตถุสีทองขนาดเท่าถั่วลิสง

จากนั้นมันเสียบกระบอกวัตถุใส่เช็กเสียวเชียง

พลันบังเกิดเป็นเสียงเทิงๆ ๆ ที่แปลกประหลาดออกมา

บทที่ 9

การต่อสู้ชิงชัย

คืนนี้แสงจันทร์สกาวเป็นพิเศษ

ในสายตาของชายฉกรรจ์ที่หาบอุจจาระยิ่งสกาวสดใส

ทั้งนี้เพราะที่ปรากฏแก่คลองจักษุของมัน มิเพียงแต่จันทร์สกาว ทั้งยังมีประกายกระบี่ที่เยียบเย็น และอาวุธที่แวววาว

ทั้งหลายทั้งปวงนี้จุดไฟแห่งการต่อสู้ของมันลุกโชนขึ้น

ทั้งจุดประกายความหวังที่ความจริงดับสูญไปของมันขึ้นมา

มันเป็นใคร?

มันเพียงเป็นชายฉกรรจ์ที่หาบอุจจาระผู้หนึ่ง

แต่ว่ามันมิใช่คนหาบอุจจาระธรรมดา

มันเป็นชาวยุทธจักรที่กระเดื่องเลื่องลือนาม แต่ต่อมารับบาดเจ็บแพ้พ่าย ต้องพกพาความผิดหวังถอนตัวออกจากยุทธจักร ยามนี้เป็นคนแบกอุจจาระในยามวิกาลผู้หนึ่ง

อาจบางทีทั้งหมดยังจดจำมันได้

มันแซ่สุ้ยนามกุ้ง

...สุ้ยกุ้ง

กาลก่อนสุ้ยกุ้งนั่งเก้าอี้ตัวที่หกของตึกหกหุนครึ่ง ได้รับความไว้วางใจจากหัวหน้าตึกหกหุนครึ่งสุ้ยซุ่ง มอบหมายหน้าที่สำคัญให้

สุ้ยกุ้งเมื่อครั้งกระโน้นมีตาโปนเกรี้ยวกราด เสียงดังปานอสนีบาต มือซ้ายใช้ค้อนดาวตกหนักเก้าสิบสามชั่ง มือขวาถือค้อนดาวตกหนักห้าสิบเก้าชั่ง รวมเป็นลมฝนสองสังหาร

แต่ในการศึกที่แถบพั่วปั้งมึ้ง มันถูกหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยใช้เพลงดาบอันโหดชี้ง โค่นทำลายค้อนดาวตกทั้งคู่ของมัน ทั้งยังเข่นฆ่าสังหารพี่น้องของมันต่อหน้ามัน ทำลายความเชื่อมั่นของมันโดยสิ้นเชิง

นี่ไม่เพียงนี้เท่านั้น

สุ้ยกุ้งหลังจากได้รับความตื่นตระหนก ยังถูกโชวมั่งจิ้มชื้อตัวไป ใช้ควันมอมวิญญาณลอบทำร้ายเด็กปวยเกีย*

ผลสุดท้ายยังอนาถยิ่งกว่า กลายเป็นความพ่ายแพ้อย่างยับเยิน

มันถูกเด็กปวยเกียซึ่งปรกติก้มหัวตลอดเวลา ไม่มีเรี่ยวแรงแม้ฆ่าฟันชัดมือสั้นทะลุอกไป

ที่น่าประหลาดคือมันยังไม่ตาย

...มือสั้นเพียงทะลุอก ไม่ได้ตัดชั้วหัวใจของมัน

มันมีพลังชีวิตที่กล้าแข็งเหนือธรรมดา

มันมีชีวิตอยู่ แต่ว่ามันมิใช่สุ้ยกุ้งอีกต่อไป

ตอนนี้ที่มันแบกคอนอยู่บนไหล่บ่า มิใช่ค้อนดาวตกทั้งคู่ หากแต่เป็นคราบกากที่ทุกผู้คนตั้งข้อรังเกียจ...อุจจาระ

---

* รายละเอียดอยู่ในตอนตาบเมียดฟ้า

มันแม้ยังมีชีวิตอยู่ แต่หัวใจตายแล้ว

ความฮึกหาญสูญสิ้นแล้ว

หลังจากได้รับความกระทบกระเทือนใจ ประสบความพ่ายแพ้ ทั้งสัมผัสกับดมมีดแห่งความตายเช่นนั้น มันมิใช่สุ้ยกุ้งหนเติมยี่

มันปราศจากความคิดต่อสู้อีก

มันทั้งไม่อาจแบกหน้าอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง ยิ่งไม่สามารถรั้งอยู่ที่หอลมพิรุฬโปรย มันไม่มีที่ยืนหยัดทรงกายในยุทธจักรนครหลวงอีก

แต่ว่ามันพานไม่ยอมไปจากดินแดนนครหลวงที่เต็มไปด้วยความเปลี่ยนแปลง และแก่งแย่งช่วงชิงแห่งนี้

มันยังรั้งอยู่

แต่กลายเป็นชายฉกรรจ์แบกอุจจาระที่ตกยาก

มันไม่นำพา

มันเพียงคิดมีชีวิตสืบไป

มันสูญเสียความเชื่อมั่นทั้งมวล

แต่ว่าค่ำคืนจันทร์กระจ่างนี้...

มันเห็นการต่อสู้บนหลังคาตึก

คลอดจนอาวุธและกระบวนท่าของทั้งสอง

นี่จึงเป็นการต่อสู้ที่แท้จริง

...มีแต่เพลงกระบี่เช่นนี้จึงสะกดข่มเพลงดาบอันโหดกชี้งของโชวมั่งจิ้ม

...มีแต่วิธีการต่อสู้เช่นนี้จึงรับมือกับเด็กปวยเกียได้

ดวงตามันยังเป็นประกาย ทั้งนี้เพราะมันเหลือบแลเห็นอาวุธอันลึกลับของซุนแซเยี้ย

มันเคยคิดวางส่วนประกอบโครงสร้างของอาวุธชนิดนี้

ซึ่งความจริง อาตัยตึกอสนีบาตแดนกังหน่ำที่คิดค้นอาวุธอัคคี บวกกับตึกหกหุนครึ่งตระกูลลุ้ย สามารถจัดสร้างอาวุธที่รื้อถอนชิ้นส่วนของพิณ

ฆ่าคนที่อยู่ห่างหลายสิบวาได้

ถึงแม้มันไม่ทราบว่าอาวุธชนิดนี้มีชื่อว่าอะไร แต่มันมองดูแวบเดียว ก็ไม่มีวันลืมเลือน

มันตั้งสัตย์ปฏิญาณว่า ในชีวิตนี้ต้องประดิษฐ์อาวุธชนิดนี้ออกมา

ทั้งยังจัดสร้างเป็นจำนวนมาก

หากแม้นมีวันนั้น มันต้องมีชื่อเสียงเกริกไกรแน่นอน

อย่างนั้นจะถึงเวลาแก้แค้น และสร้างชื่อตระกูลสุ้ยแล้ว

มันพอเหลือบแลเห็น "อาวุธ" ชนิดนี้ ก็ฟื้นฟูความเชื่อมั่น บังเกิดความหวังขึ้นมาใหม่

มาตรว่าสิ่งที่มันแบกไว้เป็นอุจจาระ แต่มันสามารถใช้ไหล่บ่าเดียวกันแบกชะตากรรมของยุทธจักรเอาไว้

มันต้องเลียนแบบ

มันต้องจัดสร้าง

เป็นอาวุธที่กุมชะตาของยุทธจักร

มันยังไม่ทราบว่า "อาวุธ" นี้มีชื่อว่าอะไร สมควรชื่อว่าอะไร

มันเพียงทราบว่าอาวุธนี้พอใช้ออก ต้องสะท้านดินฟ้าสะเทือนภูตเทพคล้ายฟ้าร้องติดต่อกัน

มันชมชอบเสียงชนิดนี้

นั่นคล้ายกับอำนาจการฆ่าฟันของมันเมื่อครั้งกระโน้น

มีส่วนคล้ายกับทวน

และปืนใหญ่

แม้แต่เช็กเสียวเชียงและซุนแชเฮี้ยที่ต่อสู้กันบนหลังคาตึกก็ไม่ทราบว่า ที่กลางถนนมีชายฉกรรจ์แบกอุจจาระผู้หนึ่งมีความคิด มีจินตนาการเช่นนี้

แม้แต่ซุนแชเฮี้ยไม่ทราบว่า "อาวุธ" ของมันพอปรากฏ ตกอยู่ในสายตาของชายฉกรรจ์แบกอุจจาระ จะส่งผลกระทบกระเทือนต่อยุทธจักร

ต่อแผ่นดินซ้อง ตลอดจนโลกหล้าอย่างใหญ่หลวงถึงเพียงนั้น

...ใหญ่หลวงจนถึงขั้นเช่นฆ่าสังหารผู้คนทั้งแผ่นดิน ทำลายล้างทุกสรรพสิ่งในโลก

พวกมันต่อสู้กันโดยบังเอิญ

มันแสดงอาวุธโดยไม่ตั้งใจ

แต่เรื่องยิ่งใหญ่ในโลกมักเกิดขึ้นโดยบังเอิญ ขณะที่เรื่องสำคัญในชีวิตก็มักเกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

ในโลกมีบุคคลชนิดหนึ่งไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป พอเคลื่อนไหวต้องระบือลือลั่น

ปรกติมันไม่ลงมือ พอลงมือต้องสั่นขวัญสะท้านวิญญาณ

ซุนแชเฮี้ยมีความคิดฆ่าฟันรุนแรงอยู่แล้ว เมื่อถึงเวลาฆ่าคนต้องไม่ใจอ่อน

แต่ปรกติแล้วมันน้อยครั้งจะใช้กระบวนท่าผ่านทางอาวุธชนิดนี้

ในโลกก็มีคนชนิดหนึ่งที่ผ่านการต่อสู้ใหญ่น้อย หากยังยืนหยัดอยู่ได้ไม่ล้มลง

เช็กเสียวเชียงเป็นบุคคลที่กัดฟันเม้มริมฝีปาก ไม่ว่าอย่างไรต้องมีผลรับ

เขาไม่คิดหวังเป็นคนสะดุดตา แต่ผลสุดท้ายเป็นเขาดีที่สุด เขาไม่หวังโชคช่วย หากทว่าในที่สุดเขาเป็นคนกำหนดชะตาชีวิตตัวเอง

การลงมือของเขาในวันนี้ก็ไม่ธรรมดา

ท่ากระบี่ของเขาไม่คล้ายกับซุนแชเฮี้ยหรือแนฮ้วยที่เสี่ยงชีวิตโดยไม่คิดชีวิต แต่พอเห็นศัตรูแสดง "อาวุธ" อีกชนิดหนึ่งเขาก็บังเกิดปฏิกิริยาขึ้น

เขาแทนที่จะล่าถอย

กลับสะอึกจู่โจม

เขาคล้ายคำนวณแน่ว่าซุนแชเฮี้ยจะแสดงอาวุธที่น่ากลัวเช่นนี้ออกมา

ดังนั้นนึกหาวิธีรับมือตั้งแต่แรก

เขากลับยกแขนซ้ายปิดป้อง กระบี่มือขวามุ่งใส่ซุนแชเฮี้ย

เขาไม่หลบหลีก ไม่ล่าถอยไม่รีรอชักช้า ไม่เปิดโอกาสให้อาวุธที่น่ากลัวนั้นแสดงความร้ายกาจออกมา

เขายินยอมเสียสละมือข้างหนึ่ง หมายมั่นเอาชีวิตฝ่ายตรงข้ามให้จงได้

เป็นมือข้างที่คีบจับดอกไม้

แว่วเสียงเทิงๆ ประกายไฟแลบกระจาย

พริบตานั้น มือข้างหนึ่งของเซ็กเสียวเชียงแทบถูกระเบิดแหลกเละ แต่กระบี่ของเขาแทงปราดอย่างหักโหม สุดท้ายหยุดยั้งชะงักไว้ ไม่เช่นนั้นกระบี่ชื่องมงายเล่มนี้คงแทงทะลุหว่างคิ้วของซุนแชเฮี้ยไป

ปลายกระบี่หยุดนิ่งที่หว่างคิ้วของซุนแชเฮี้ย

สีหน้าของซุนแชเฮี้ยยังคงกำเริบเสิบสาน หว่างคิ้วแววตาคล้ายกับบอกว่า

...ฆ่าเราเถอะ ท่านกัดเราไม่เข้า ท่านขบเคี้ยวเราไม่ลง ขึ้นอยู่กับว่าท่านกล้าฆ่าเราในกระบี่เดียวหรือไม่?

...หากว่าฆ่าเรา คงให้ความรู้สึกที่สมใจแก่ท่านแล้ว

ชีวิตของซุนแชเฮี้ยเท่ากับตกอยู่ในเงื้อมมือเซ็กเสียวเชียง

ตามเหตุผลเซ็กเสียวเชียงสมควรฆ่ามัน ต่อให้ทั้งสองไม่มีความแค้นต่อกัน แต่อาวุธประหลาดของซุนแชเฮี้ยก็ระเบิดแขนข้างหนึ่งของเซ็กเสียวเชียงไป

แต่ที่น่าประหลาดคือ สีหน้าท่าทีของเซ็กเสียวเชียงปราศจากความแค้น

ถึงกับไม่รู้สึกเจ็บปวด

แขนข้างหนึ่งถูกทำร้าย ไหนเลยไม่เจ็บปวดได้?

หากทว่าสีหน้าท่าทีของเซ็กเสียวเซียงยังคงปลอดโปร่งเฉื่อยชาถึงเพียงนั้น

ทั้งสองยืนประจันแน่วนิ่ง
ปลายเกระบี่เซ็กเสียวเซียงจ่อใส่หว่างคิ้วซุนแชเฮี้ย
"อาวุธ" ในมือซุนแชเฮี้ยก็เล็งมาที่ร่างเซ็กเสียวเซียง
ราตรีนครหลวง
เดือนใกล้ร่วงลับ
ชีวิตไม่สมบูรณ์พร้อม
ชะตาไม่ประเสริฐเลิศล้ำ

การศึกครั้งนี้มีคนรับรู้ไม่กี่คน
...มีคนประสบพบเห็นไม่กี่คน
แต่ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ยเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น
ตอนนี้มันกลับบังเกิดความตื่นตระหนก

ทั้งนี้เพราะมันพอเห็นเซ็กเสียวเซียงกับซุนแชเฮี้ยปะทะกระบี่กันก็ได้คิดแจ่มแจ้ง ขณะจับตาดูกระบี่ต่อไป กลับบังเกิดเหตุไม่คาดหมายขึ้น

เสียงหวีดเมื่อมังกรเขียวตัวหนึ่งแหวกพุ่งอากาศมา
เสียงฉึกเมื่อปักใส่กรอบหน้าต่างห้องพักของมัน
เป็นกระบี่เล่มหนึ่ง
กระบี่ห่างจากเบื้องหน้ามันเพียงสามนิ้ว แทบสัมผัสถูกจมูกมัน
ผู้วิเศษประกายดำตะลึงลานกับที่
ยามกะทันหันมันไม่กล้าเคลื่อนไหว กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ
กระบี่อยู่ที่เบื้องหน้า
การต่อสู้อยู่ห่างไป
...ที่แท้เป็นความจงใจ หรือเป็นเหตุบังเอิญ?

...พวกมันใช่พบเห็นเราแอบดูอยู่ แสดงฝีมือข่มขวัญหรือไม่?

...เราสมควรหลบลี้หนีหน้า หรือออกไปรับศึก?

...สมควรถอนกระบี่ออกมา หรือแผ่พุ่งลมปราณประกายดำออก?

เมื่อมองดูคมกระบี่ที่โผล่พ้นกรอบหน้าต่างผู้วิเศษประกายดำอด
สะท้านหวั่นไหวมิได้

...ช่างเสียทีที่มันเป็นราชครู

...ทั้งยังเป็นปรมาจารย์ยุทธจักร

มันกลับไม่คิดเผชิญหน้ากับยอดฝีมือที่ต่อสู้กันบนหลังคาตึกทั้งสองคน

กาลเวลาหยุดนิ่ง

แม้กระทั่งแสงจันทร์คล้ายแข็งตัวเป็นน้ำแข็ง

ปีวารยืดยาวราวสายน้ำ ชีวิตคนเปล่าเปลี่ยวเดียวตาย

ไม่ทราบมีวีรบุรุษผู้กล้าเท่าใดที่ตกอยู่ในสภาพเบื้องสูงสุดเหน็บหนาว
สำนึกเยือนเยียบบนคมกระบี่สะกดจนช่วงคอของซุนแชเฮี้ยชนลุกชี้ชัน

...ช่างเหน็บหนาวนัก

...ที่แท้ดอนใกล้ชิดกับความตาย กลับเย็นเยียบเสียดกระดูกถึง
เพียงนี้

แต่ว่าซุนแชเฮี้ยกระทั่งดวงตายังไม่กะพริบ

ปลายกระบี่จ่อใส่หว่างคิ้วมัน แต่กระแสลมกระบี่รุกคืบถึงหัวใจมัน

หากทว่ามันยังยืนหยัดท้าสายลม มองดูคนถือกระบี่ที่เบื้องหน้า

มองดูเช็กเสียวเซียงที่ยินยอมถูกระเบิดมือข้างหนึ่ง แต่ต้องสยบ
ศัตรูใต้คมกระบี่

เช็กเสียวเซียงก็มองดูมือซ้ายที่ถูกระเบิดทำลาย มองดูเศษผ้าที่ขาด
กะรุ่งกะริ่ง

ที่น่าประหลาดที่ย ใบหน้าเขากลับประดับด้วยรอยยิ้มวูบหนึ่ง

สำนึกรอยยิ้มที่ปรากฏขึ้นในยามนี้ช่างอำมหิตนัก
เขายังกล่าววาจาที่เยือกเย็นว่า
"น่าเสียดาย"
...น่าเสียดายอันใด?
...เขาเสียดายที่มือข้างหนึ่งถูกทำลาย?
....หรือว่านึกเสียดายแทนซุนแชเฮี้ย ซึ่งในที่สุดยังพ่ายแพ้ต่อคมกระบี่ของเขา?

เขากล่าววาจาอย่างคลุมเครือ โดยที่ผู้ฟังยากเข้าใจได้
แต่ซุนแชเฮี้ยกลับรับฟังเข้าใจ ดังนั้นตอบว่า
"น่าเสียดายจริงๆ"
มันเห็นด้วยกับคำพูดของเซ็กเสียวเชียง มันยังกล่าวไม่จบ ยามนั้นกล่าวสืบต่อ
"ข้าพเจ้าไม่ควรใช้อาวุธระเบิดทำลายมือของท่าน มือของท่านข้างนั้นความจริงพิการอยู่แล้ว"
เซ็กเสียวเชียงยิ้มอย่างเหี้ยมเกรียม ในสำนึกรอยยิ้มปราศจากความยินดี มีแต่ความอ้างว้าง เขากล่าวว่า
"ข้าพเจ้าความจริงหลงเหลือมือข้างเดียวและหลงเหลือตัวคนเดียว"
ซุนแชเฮี้ยกลับกล่าวด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า
"มือปลอมของท่านจัดสร้างอย่างประณีตสวยงามถึงเพียงนั้น สามารถคีบจับช่อดอกไม้ คาดว่าคงเป็นผลงานของบ้อเช้ง ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบกระมัง?"
เซ็กเสียวเชียงย้อนถามว่า
"ท่านไฉนเข้าใจว่าเป็นการจัดสร้างของมัน?"
ซุนแชเฮี้ยกล่าวอย่างเปิดอกว่า
"มีแต่คนที่ละเอียดอ่อนเช่นมัน จึงสามารถจัดสร้างมือปลอมที่

ประณีตจนคีบจับข่อดอกไม้ได้"

เซ็กเสียวเชียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ท่านกล่าวถูกต้อง และคาดเดาถูกต้อง นั่นเป็นผลงานของมันจริงๆ มันมีบุคลิกของตัวเอง แม้แต่อาวุธลับที่จัดสร้าง ตลอดจนฝีมือคลี่คลายเดิมล้วนมีแบบฉบับที่แรงกล้า คิดไม่ถึงว่าสิ่งที่มันประดิษฐ์ขึ้นมา ยังไม่อาจตบตาผู้อื่น"

ซุนแชเฮี้ยกลับกล่าวเป็นเชิงปลอบโยนว่า

"หากมิใช่ตบตาได้ ข้าพเจ้าไหนเลยใช้อาวุธไม้ตายต่อมือปลอมข้างหนึ่ง?"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"แต่ถึงอย่างไรยังทำลายมือที่มันจัดสร้างด้วยความประณีตไป เกรงว่ามันไม่มีเวลาจัดสร้างมือปลอมให้แก่ข้าพเจ้าใหม่แล้ว"

ซุนแชเฮี้ยกล่าวว่า

"แต่ว่าทำลายมือปลอมข้างหนึ่ง ยังดีกว่าทำลายมือจริงข้างหนึ่ง"

"ดีกว่ามากมายจริง อาวุธไม้ตายของท่านมีอำนาจการทำลายล้างอย่างรุนแรง หากมิใช่ข้าพเจ้ามีมือข้างหนึ่งใช้ต่อต้าน ข้าพเจ้าคงไม่อาจประชิดถึงตัวท่าน"

ซุนแชเฮี้ยถามด้วยความสงสัยอยากรู้ว่า

"ดูท่าท่านตระเตรียมรับท่าสังหารของข้าพเจ้านี้แต่แรกแล้ว?"

"ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านมีอาวุธเร้นลับอันใด แต่ข้าพเจ้าทราบว่าท่านกำลังจะใช้ท่าไม้ตายออก มิหนำซ้ำเชื่อมั่นว่าท่านต้องรอคอยโอกาสเปิดฉากจู่โจมที่น่ากลัว"

ซุนแชเฮี้ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"พวกเราไม่เคยประสบพบหน้ามาก่อน ท่านกลับทำความเข้าใจข้าพเจ้าถึงเพียงนี้?"

เซ็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"พวกเราความจริงประมือกันแล้ว"

"เมื่อใดกัน?"

"พวกเราเดินหมากกัน"

ซุนแชเฮี้ยสงสัยใจกว่าเดิม กล่าวว่า

"แต่ข้าพเจ้าไม่เคยเดินหมากกับท่านมาก่อน"

"พวกเราเดินหมากกัน ทั้งเดินหมากอยู่เสมอ"

ซุนแชเฮี้ยงงงันอีกครา จากนั้นค่อยได้คิด กล่าวว่า

"ท่านหมายถึง...ซือซือ?"

"ถูกต้อง ข้าพเจ้าสอนซือซือเดินหมาก ตอนแรกนางสู้ข้าพเจ้าไม่ได้ ต่อมาแฝงสภาวะเกรี้ยวกราด ข้าพเจ้าทราบว่านางต้องได้รับการชี้แนะจากผู้คน ต่อมาศึกษาการวางหมากจัดรูปขบวนของนาง ทำความเข้าใจกับวิธีการของท่าน"

ซุนแชเฮี้ยค่อยระบายลมจากปากคำหนึ่งกล่าวว่า

"ที่แท้เป็นเช่นนี้ รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครา ท่านรู้ซึ้งถึงวิธีการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าย่อมพบกับความพ่ายแพ้"

เซ็กเสียวเซียงแก้ไขว่า

"ท่านไม่ได้พ่ายแพ้ เป็นข้าพเจ้าใช้เล่ห์อุบาย ตามเหตุผลท่านระเบิดแขนข้าพเจ้าข้างหนึ่ง ข้าพเจ้ายามเจ็บปวดต้องไม่สามารถประชิดถึงตัวสยบท่านเอาไว้"

ซุนแชเฮี้ยยิ้มแล้ว

มันยิ้มด้วยทระนง กล่าวว่า

"ในโลกหล้าล้วนอาศัยความสำเร็จล้มเหลววิจารณ์วีรบุรุษ คืนนี้ข้าพเจ้าสู้แพ้ก็สู้แพ้ ท่านไม่ต้องกล่าวแทนข้าพเจ้าหรือพูดปลอบข้าพเจ้า"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวอย่างยินกรานว่า

"ท่านหลงกลอุบาย ไม่ได้พ่ายแพ้ใต้กระบวนท่า"

ซุนแชเยี้ยกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า

"หากท่านเพียงจ่อกระบี่ใส่ข้าพเจ้า ยังหอควรแก่การอวดอ้าง แต่ตอนนี้ท่านมิเพียงใช้กระบี่สยบข้าพเจ้า สามารถปลิดชีวิตข้าพเจ้าทุกเมื่อ ยังหยิบยืมกระบวนท่าข้าพเจ้า ใช้กำลังบังคับกระบี่บิน สะกดผู้วิเศษประกายดำไว้ ข้าพเจ้ายังไม่ถือว่าพ่ายแพ้หรือ?"

คนทั้งสองอยู่บนหลังคาตึกได้แสงจันทร์ กล่าวอย่างสงบราบเรียบ สุ้มเสียงไม่ก้องกังวาน แต่หากมีใช่ยอดฝีมือที่ถวายการอารักขาย่องเด่าถอยจากไป ด้วยโสตประสาทของพวกมัน สมควรได้ยินคำโต้ตอบของทั้งสอง

หากเป็นเช่นนั้น พวกมันคงจุนงงมากแล้ว

ทั้งนี้เพราะคนทั้งสองหลังจากผ่านการต่อสู้แตกหัก ผู้ชนะบ่งบอกว่าตัวเองไม่ได้ชนะ อย่างน้อยได้ชัยโดยขาดความองอาจ ผู้แพ้ก็ยืนกรานว่าตัวเองเป็นผู้พ่ายแพ้ ยอมรับการพ่ายแพ้

เซ็กเสียวเซียงยังกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอาศัยวิชาหมากล้อมของซือซือ คำนวณออกว่าหากท่านจู่โจมลงมือ ต้องใช้ออกด้วยสภาวะอันแหลมคมรุนแรง แต่หากเผชิญศัตรูเข้มแข็ง ตอนแรกจะกบดาน จากนั้นเปลี่ยนเป็นโผพุ่งชี้นฟ้า ข้าพเจ้าเห็นท่านหยุดการจู่โจมเคลื่อนไหวด้วยอิริยาบถต่างๆ ทราบว่าท่านต้องใช้วิธีการถอยอำพรางรุก รับการจู่โจมอย่างเกรี้ยวกราด ดังนั้นข้าพเจ้าสะสมกำลังใช้มือปลอมต้านทานการจู่โจมของท่าน ฉวยโอกาสเข้าประชิดติดตัว ท่านเพลี่ยงพล้ำเพราะยุทธการรั่วไหล ข้าพเจ้าไม่ถือว่าใช้ฝีมือแท้จริงเอาชนะท่าน"

ซุนแชเยี้ยสั่นศีรษะกล่าวว่า

"ผู้ใดว่ายามสัประยุทธ์ไม่อาจใช้ปัญญาเข้าช่วงชิง? ผู้ใดบอกว่าในยุทธการชิงเมืองไม่อาจทำสงครามจิตวิทยา? หากเช่นนี้ไม่อาจถือว่าได้ชัย

อย่างหมดจด อย่างนั้นยุทธวิธีของซุนวูและซงเบ้งก็ไม่สมควรยกย่องแล้ว"

จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า

"สำหรับอิริยาบถความเคลื่อนไหวของข้าพเข้า มิเพียงเคลื่อนไหวภายนอก ทั้งยังปลุกเร้าหัวใจ ตับ ม้าม ปอด กระเพาะ รวมพลัง สมาธิและลมปราณ และผนึกอากาศธาตุ จิตวิญญาณรอบข้างเข้าด้วยกัน แต่ท่านรับมือด้วยพลังปราณ สติพละแห่งพุทธะ พร้อมกับการสูดลมหายใจบรรลุถึงอภิธรรม ว่าด้วยจิต เจตสิก รูปและนิรวาณ นับว่าสุดที่ทุกผู้คนจะฝึกตนได้ คนที่จิตใจฟุ้งซ่านเช่นข้าพเจ้ายิ่งไม่อาจบรรลุดังนั้นได้แต่กล่าวคำนับถือเลื่อมใส"

มาตรว่ายอดฝีมือวังหลวงที่ถวายการอารักขาฮ่องเต้จะล่าถอยไป แต่ยังมีคนผู้หนึ่งแอบฟังอยู่

คนที่แอบฟังยิ่งเป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า ถึงกับรับฟังจนหลั่งเหงื่อออกมา

แม้กระทั่งหยาดเหงื่อก็เป็นสีดำ

ไม่เพียงแต่หยาดเหงื่อ แม้แต่น้ำตาก็เป็นสีดำ

เพียงไม่ทราบโลหิตเป็นอย่างไร? ใช่เป็นโลหิตสีดำด้วยหรือไม่?

ได้ยินซุนแชเอี้ยกล่าวด้วยความถือดีว่า

"ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวคำพูดเหล่านี้เพราะว่าท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าน้อยครั้งจะกล่าวคำ 'นับถือเลื่อมใส' ต่อผู้คน ครั้งก่อนข้าพเจ้าเพียงกล่าวกับโป๊ยบ้อชิงแช"

เช็กเสียวเซียงกล่าวถามว่า

"เป็นอุนโป๊ยบ้อ?"

ซุนแชเอี้ยตอบว่า

"มิใช่มันยังมีผู้ใด?"

เช็กเสียวเซียงพลันรั้งกระบี่กลับ

พอรั้งคืนกลับ ก็สอดกระบี่คืนฝัก

แต่ว่าหลังจากที่เขารั้งกระบี่กลับ คมกระบี่คล้ายยังอยู่ใต้แสงจันทร์อยู่หน้าหว่างคิ้วของซุนแชเฮี้ย คล้ายตำรงคงอยู่ตลอดกาล

กระบี่รั้งคืนกลับ สำนึกกระบี่ยังคงอยู่

ซุนแชเฮี้ยยิ้มอีกครา

รอยยิ้มนี้ไม่ทระนงอีก

อาจบางทีเนื่องจากอยู่บนหลังคาตึกโบราณใต้แสงจันทร์ลี้ลับ มันกับเช็กเสียวเชียงยิ่งมายิ่งมีส่วนคล้ายคลึงกัน

โดยเฉพาะเมื่อบนใบหน้าอันเยียบเย็นของซุนแชเฮี้ยปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ขึ้น

ขณะเดียวกัน แวว่ตาอันอ้างว้างของเช็กเสียวเชียงก็ปรากฏสำนึกอันอบอุ่นเล็กน้อย

ซุนแชเฮี้ยถามว่า

"ท่านรู้จักมัน?"

แววอบอุ่นในดวงตาเช็กเสียวเชียงยิ่งเข้มข้นกว่าเดิม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าย่อมรู้จักมัน มันเป็นคนดีที่ชั่วร้ายผู้หนึ่ง"

เขากล่าวเสริมว่า

"คนผู้หนึ่งเกลือกกลั้วในยุทธจักรที่มากเล่ห์เพทุบาย เพียงเป็นคนดีแต่ไม่ชั่วร้าย เป็นเรื่องที่ย่ำแย่ยิ่ง"

ซุนแชเฮี้ยเห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"มาตรว่าไม่สามารถเป็นคนดีที่เลวร้าย อย่างน้อยสมควรเป็นคนเลวที่ซื่อสัตย์"

"นั่นล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านเป็นคนเลวที่ซื่อสัตย์ผู้หนึ่ง"

"ส่วนท่านเป็นคนดีที่เลวร้ายผู้หนึ่ง"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"หากท่านไม่ซื่อสัตย์ คงไม่เข้าใจว่ามือข้างที่ข้าพเจ้าคีบจับดอกไม้เป็นมือจริง"

ซุนแชเยี้ยก็กล่าวว่า

"หากท่านมิใช่คนดีที่ชั่วร้าย คงไม่รั้งกระบี่กลับไป...ท่านความจริงไม่คิดฆ่าข้าพเจ้ากระมัง"

"ข้าพเจ้าไยต้องฆ่าท่าน? ข้าพเจ้าตรวจสอบคดีที่ท่านข่มขืนแล้วฆ่าสตรี เกรงว่ามิใช่พฤติการณ์ของท่าน แต่คดีที่ท่านฆ่าขุนนางฉ้อราษฎร์บังหลวง ตลอดจนผู้มีอิทธิพลท้องถิ่น กลับเป็นความสัตย์จริง อย่างนั้นข้าพเจ้าไยต้องฆ่าท่าน?"

ซุนแชเยี้ยพึมพำว่า

"มิน่าเล่าขณะที่ท่านอยู่โดดเดี่ยว แม้แต่ตอนที่ใช้กระบี่ฆ่าคน ยังมีท่วงท่าคล้ายคีบจับดอกไม้แย้มยิ้ม"

"ข้าพเจ้าคีบจับดอกไม้แย้มยิ้ม ท่านยามและเล็มบุปผาก็คงแย้มยิ้มด้วยฝีมือของซุนเยี้ย กลับหมกมุ่นอยู่กับสตรีในโลกหล้า ไยมิใช่น่าเสียดายยิ่ง?"

ซุนแชเยี้ยยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านไม่ฆ่าข้าพเจ้า คาดว่าคงคิดเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าเช่นนี้กระมัง? กุศลเจตนาของท่านขอรับด้วยใจ ข้าพเจ้าตั้งจิตปณิธานใกล้ชิดกับหญิงงามให้มากไว้ อย่างนั้นก็พึงพอใจแล้ว เช็กเฮีย ขอบอกตามความสัตย์ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านแบกรับเรื่องของชาติบ้านเมือง เรื่องของใต้หล้าเอาไว้ รังแต่สร้างความลำบากแก่ตัวเอง คนถือกำเนิดเกิดมา เวลาร้อยปีผ่านไปในชั่วพริบตา ไยต้องลำบากลำบน หมายมั่นประกอบการ มิสู้เก็บกู้จิตใจ เสพสุขกับชีวิตอยู่อย่างสุขสำราญ และอิสรเสรีทั้งชาติภพ"

เช็กเสียวเชียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ท่านผู้นี้นับว่าสำเร็จสัมเหลวไม่ใส่ใจขอเพียงสุขสำราญบานใจเท่านั้น ข้าพเจ้าอิจฉาเลื่อมใสท่าน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อเกิดมาชาตินี้ สมควรมี

ความรับผิดชอบบ้าง กระทำเรื่องราวอันใด อุทิศสิ่งใดเอาไว้"

ซุนแชเฮี้ยก็ยิ้มออกมา กล่าวว่า

"ตกลง ท่านลำบากของท่าน ข้าพเจ้าสุขเสร็ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเองเลื่อมใสท่าน นี่เป็นครั้งที่สองในคืนนี้ที่กล่าวคำนับถือเลื่อมใส สำหรับท่านหวังให้ประเมินปัญญากระทำตามนิสัยใจคอเถอะ"

เซ็กเสียวเซียงหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ผ่านความเปลี่ยนแปลงนานัปการ ค่อยสะท้อนถึงธาตุแท้วีรบุรุษ"

ซุนแชเฮี้ยก็หัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"ประลองกระบี่ทั่วแผ่นดิน ไม่ประหวั่นค่อการผุดเด่นสัมลง"

ทั้งสองหัวร่อพร้อมกัน เสียงหัวร่อเช่นเดียวกับแววตาและสำนึกรอยยิ้ม ส่งข่าวสารที่เด่นชัดประการหนึ่ง

...นั่นเป็นอะไร?

เซ็กเสียวเซียงพลันสลายรอยยิ้ม กล่าวว่า

"ข้าพเจ้าไม่ฆ่าท่าน เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าคืนนี้ท่านไม่มีเจตนาฆ่าข้าพเจ้าเช่นกัน"

ซุนแชเฮี้ยกล่าวว่า

"หากข้าพเจ้าไม่คิดฆ่าท่าน ไยต้องใช้อาวุธที่ร้ายแรงถึงเพียงนั้น?"

"ข้าพเจ้ามีความเห็นประการหนึ่ง หากไม่สะดวก ท่านไม่จำเป็นต้องตอบ"

"ท่านบอก ข้าพเจ้ารับฟัง"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

"ท่านถูกสมาคมทวนวิเศษตระกูลซุนขับออกจากชานตุง ถึงกับถูกตามล่าเอาชีวิต เพราะว่าท่านไม่ยอมใช้อาวุธอันร้ายแรงของตระกูลซุนทำร้ายชาวยุทธจักร คืนนี้ท่านอาศัยการต่อสู้กับข้าพเจ้า เปิดเผยอาวุธอันร้ายแรงนี้ออกมา เพื่อให้ชนชาวโลกเกิดความตื่นตัว"

ซุนแชเฮี้ยยิ้มไม่ออกแล้ว

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"แต่ท่านไม่ต้องหวั่นวิตก เท่าที่ข้าพเจ้าทราบ จูกัวะชิงแชคิดค้นอาวุธชนิดหนึ่ง เรียกว่าทวนพรรณราย วิธีการใช้คล้ายกับอาวุธของท่านเมื่อครู่ มาดรว่าปราดจากเปลวอัคคี แต่คล่องแคล่วว่องไวกว่า หากได้รับการผลักดันให้ใช้ออกอย่างแพร่หลาย ไม่แน่ว่าสามารถสะกดพิชิตอาวุธอันร้ายแรงของตระกูลซุน"

ซุนแชเฮี้ยไม่ยิ้มแล้ว

เช็กเสียวเชียงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"ไม่ว่าอย่างไร ข้าพเจ้าขอบคุณท่านที่แจ้งเรื่องนี้ต่อข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้ารับทราบอานุภาพของอาวุธนี้ต่อตัวเอง ท่านไม่ได้มาฆ่าข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าไม่ต้องการชีวิตของท่าน"

ซุนแชเฮี้ยกล่าวว่า

"ตอนนี้ข้าพเจ้าก็เข้าใจแล้ว"

"เข้าใจอันใด?"

"ท่านก็ไม่ได้มาสั่งสอนข้าพเจ้า หรือดร่ากุมข้าพเจ้า หากแต่เกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าอย่าได้หมกมุ่นกับความงามสตรี จนสูญเสียอนาคต"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจท่านเพิ่มขึ้น ที่แท้ท่านไม่ได้มักมากกามคุณตามคำร่ำลือ หากแต่ให้ความสำคัญกับความรักฉันบุรุษสตรีเกินไป"

ซุนแชเฮี้ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ท่านทำความเข้าใจได้อย่างไร? กล่าวถึงที่สุดข้าพเจ้าเป็นมารราคะตนหนึ่งจริงๆ"

"หากเป็นมารราคะจริง ไม่สามารถใช้เพลงกระบี่ที่เลิศล้ำเช่นนั้นได้"

ซุนแชเฮี้ยนิ่งเงียบงันไป ชั่วครู่ให้หลังจึงกล่าว

"ตอนนี้ข้าพเจ้าค่อยเข้าใจท่านเช่นกัน"

"อ้อ?"

"ตอนแรกข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านใฝ่อำนาจ ตอนนี้ค่อยทราบว่าท่านเพียงให้ความสำคัญกับชื่อเสียง มีความรับผิดชอบ ดังนั้นคิดสร้างความเชื่อมั่นจากความเพลี่ยงพล้ำ"

"ท่านทราบได้อย่างไร? พวกเราคบหากันอย่างตื้นเขินยิ่ง"

ชุนแซเฮี้ยลอกเลียนถ้อยคำของเชียวเชียงกล่าวว่า

"เพราะว่าคนที่ใฝ่อำนาจไม่สามารถใช้เพลงกระบี่ที่สูงส่งเช่นนั้นได้"

เชียวเชียงนิ่งเงียบงันไป

ชุนแซเฮี้ยหยีตาลงถามว่า

"ท่านมีชื่อเสียง มีคนมากมายห่วงใยท่าน เหตุใดท่านไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนรับรู้ถึงความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาของท่าน?"

เชียวเชียงย้อนถามว่า

"ท่านเล่า?"

ชุนแซเฮี้ยยิ้มอย่างเปิดเผย กล่าวว่า

"เพราะว่าคนที่โดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาอย่างแท้จริง กลัวถูกผู้คนยึดถือเป็นความครื้นเครงชนิดหนึ่ง หลังจากนั้นจะถูกผู้คนละเลยลืมเลือน"

"ถูกต้อง จะอย่างไรที่เหลืออยู่คือความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา หากเป็นความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาหลังความครื้นเครง จะโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงากว่าเดิม"

ชุนแซเฮี้ยหัวร่อออกมากล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้ามักมากกามคุณ ชีวิตพึงสนุกสนานให้เต็มที่ เมื่อสำราญบานใจยังยิ่งกว่าเชียนวิเศษ"

เชียวเชียงกีหัวร่อพลางกล่าวว่า

"ดังนั้นข้าพเจ้าถือดำนาจ เมื่อกุมดำนาจไว้ สามารถกระทำการ

อย่างเต็มที่ หากไร้ซึ่งการกระทำ ก็ปล่อยวางจะเป็นไร?"

ซุนแชเฮี้ยหัวร่อฮิฮะกล่าวว่า

"คิดปล่อยวางก็ปล่อยวาง อย่างนั้นไยมิใช่เฉกเช่นกับผายลม?"

"อำนาจเป็นความจอมปลอม ชื่อเสียงคือมายาภาพ เงินทองคือความว่างเปล่า หาแตกต่างกับการผายลมไม่"

ซุนแชเฮี้ยปรบมือหัวร่อดังๆ กล่าวว่า

"แต่ว่าต่อให้เป็นการผายลม คิดผายลมก็ผายลมออกมา ยังไม่ง่ายนัก"

ทั้งสองสนทนาโต้ตอบกันเช่นนี้

เมื่อครู่ยังใช้กระบี่หาญหัก ต่อสู้อย่างไม่คิดชีวิต

ตอนนี้กลับผ่อนคลาย สุขสำราญบานใจ

แต่ว่ามีคนผู้หนึ่งไม่ผ่อนคลาย

หากทว่ามันยังขึ้นมา

ขึ้นมาบนชายคาตึกด้วยความหวาดหวั่นวิตก

ยามนี้จันทราลอยอยู่กลางศีรษะ แต่ไม่ได้สาดส่องเงาร่างมัน

ทั้งนี้เพราะมันดำมืดกว่าเงาร่างอีก

มันเดินขึ้นมาทีละก้าว ตัวมันเบาราวนางแอ่น

มันเดินอย่างระมัดระวังทีละก้าว

ในมือมันประคองวัตถุสิ่งหนึ่ง

ที่มันประคองอยู่ในมือ เป็นกระบี่สีเขียวหม่นเล่มหนึ่ง

นั่นความจริงเป็นกระบี่ของซุนแชเฮี้ยถูกเชือกเสียวเชียงปัดป่ายกระเดินปักตรึงกับกรอบหน้าต่างเบื้องหน้ามัน

กระบี่มีชื่อว่าผิดพลาด

กระบี่ความจริงหลุดจากมือ

ตอนนี้มีคนเก็บไว้ และนำส่งมา

คนที่ประคองส่งกระบี่มา ย่อมเป็นยอดฝีมือที่เห็นการต่อสู้ครั้งนี้...ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ย

มันมิใช่ดื่นตระหนกต่อกระบี่นี้หรอกหรือ? ยังขึ้นมายังชายคาตึกทำอะไร?

"เราส่งกระบี่คืนมา"

ผู้วิเศษประกายดำเดินถึงเบื้องหน้าคนทั้งสอง มองดูเชึกเสียวเชียงจากนั้นยื่นส่งกระบี่ต่อซุนแชเอี้ย

กระบี่พอพบกับเจ้าของ ก็บังเกิดปฏิกิริยาขึ้น เปล่งประกายม่าฟันสีเขียวหม่น ส่งเสียงดังอึงอลเบาๆ

เชึกเสียวเชียงประสานมือกล่าวว่า

"ผู้วิเศษประกายดำ ดีที่ท่านส่งกระบี่เล่มนี้มา ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้ายังไม่อาจชดใช้กระบี่ให้แก่มัน"

ผู้วิเศษประกายดำกล่าวว่า

"ท่านถ่อมตนไปแล้ว ท่านเมื่อบังคับกระบี่เล่มนี้พุ่งใส่เรา หนึ่งนั้นไม่กลัวเราช่วงชิงไป สองไม่กลัวว่ากระบี่เล่มนี้ไม่กลับมา"

ซุนแชเอี้ยรับกระบี่มาถือไว้ ทั้งยังตรวจสอบกระบี่อย่างถี่ถ้วน ดวงตาสาดประกายเจิดจ้าวาววับ

กระบี่เล่มนั้นก็เปล่งประกายสีเขียวเข้มคล้ายกำลังมองดูเจ้าของอย่างน้อยมันทราบว่าเจ้าของมันดูมัน และหวงแหนมัน

มันทระนงถือดีดุจเดียวกับเจ้าของ

ทั้งเปล่งประกายเจิดจ้าดุจเดียวกัน

ผู้วิเศษประกายดำดูออกว่ากระบี่เล่มนี้เมื่อตกอยู่ในมือมันกับอยู่ในมือซุนแชเอี้ยมีความแตกต่างกัน ดังนั้นกล่าวด้วยความชื่นชมอยู่บ้างว่า

"นี่เป็นกระบี่ที่ดีเล่มหนึ่ง"

ซุนแชเอี้ยจับจ้องมองมันอย่างเย็นชา กล่าวว่า

"เมื่อเป็นกระบี่ดี ไยไม่ครอบครองไว้?"

ผู้วิเศษประกายคำตอบว่า

"เนื่องจากเป็นกระบี่ดี เราจึงไม่คู่ควรครอบครองมัน"

ชุนแชเยี้ยมองดูกระบี่ของตัวเอง กล่าวว่า

"กระบี่เล่มนี้มีชื่อว่าผิดพลาด..."

มันพลันขยับข้อมือ ประกายเจิดจ้าวูบขึ้นแวบหนึ่ง เมื่อจ่อปลายกระบี่ใส่ลำคอผู้วิเศษประกายดำ กล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านไม่สมควรให้ข้าพเจ้าจับกระบี่เล่มนี้อีก...นับตั้งแต่ข้าพเจ้าถือกระบี่เล่มนี้ ก็ตระเตรียมผิดพลาดถึงที่สุด"

ผู้วิเศษประกายดำกลับไม่หลบหลีก กระทั่งดวงตายังไม่กะพริบเพียงมองดูปลายกระบี่ คมกระบี่และกระบี่ ถามว่า

"ท่านคิดฆ่าเรา?"

สุ้มเสียงของมันคล้ายร้องคำราม มาตรว่าขณะที่รักษามารยาทไว้ยังคล้ายกับคำรนคำราม

ชุนแชเยี้ยตอบว่า

"กระบี่ของข้าพเจ้าเล่มนี้ผิดมาหลายครั้ง ข้าพเจ้ายังทำผิดหลายครา ดังนั้นไม่นำพากับการผิดพลาดอีกครั้ง"

ผู้วิเศษประกายดำฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"อาจบางทีการที่เราส่งกระบี่เล่มนี้มาเป็นความผิดพลาด เป็นก้าวเดินที่ผิดพลาด"

ชุนแชเยี้ยกล่าวเสียงเย็นชาว่า

"ท่านเป็นคนของฉั่วเกีย ข้าพเจ้าเคยลอบสังหารฉั่วเกียสองครั้ง แต่ประสบความล้มเหลว หนึ่งในสองเกิดจากการขัดขวางของท่าน"

ผู้วิเศษประกายดำกล่าวว่า

"เราสังกัดทำเนียบมหาเสนาบดี กินเงินเดือนท่านมหาเสนาบดี มิ

อาจไม่แบ่งเบาความกังวลของท่านมหาเสนาบดี"

ชุนแชเฮี้ยกล่าวว่า

"แต่ว่าท่านช่วยกระพือความชั่วร้าย ยังยิ่งกว่าทำร้ายคนด้วยตัวเอง"

ผู้วิเศษประกายดำกล่าวว่า

"เราหลีกเลี่ยงจากการทำร้ายคนแล้ว บางครั้งยังช่วยคนอย่างเปิดเผยและเป็นการลับ"

ชุนแชเฮี้ยกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านกล้าส่งกระบี่คืนแก่ข้าพเจ้า?"

ผู้วิเศษประกายดำกล่าวว่า

"กระบี่ความจริงเป็นของท่าน ย่อมสมควรคืนให้แก่ท่าน"

เซ็กเสียวเชียงสอดคำขึ้น

"หรือท่านไม่ทราบว่าขอเพียงฆ่าท่าน พวกเราเท่ากับกำจัดศัตรูเข้มแข็งไปคนหนึ่ง?"

ผู้วิเศษประกายดำกล่าวว่า

"เราจัดส่งกระที่มา มิใช่มาหาที่ตาย"

จากนั้นมันกล่าวด้วยความถือดีว่า

"อาจบางทีหากสู้กันตัวต่อตัว เราไม่แน่ว่าจะสู้แพ้"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ท่านทราบได้อย่างไรว่าพวกเราจะสู้กับท่านตัวต่อตัว?"

ผู้วิเศษประกายดำกล่าวว่า

"พวกท่านเป็นผู้กล้า ชนชั้นผู้กล้าไม่กระทำเรื่องต่ำช้า"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวอย่างเยือกเย็นว่า

"อย่างนั้นท่านผิดแล้ว"

ชุนแชเฮี้ยกล่าวเสริมว่า

"มันอย่างมากเป็นผู้เหี้ยมหาญ ชนชั้นผู้เหี้ยมหาญเพียงคิดโค่นศัตรู

สถานเดียว"

ผู้วิเศษประกายตำสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"เรากลับดูผิดไปแล้ว"

ชุนแชเฮี้ยพลันรั้งกระบี่กลับ

เสียงสวบเมื่อกระบี่หายวับ

มันชุกเก็บกระบี่ไว้ใน "อาวุธประหลาด" นั้น

จากนั้นมันรื้อแล้วประกอบอาวุธประหลาดนั้นใหม่ กลับคืนเป็นพิณหางไหมัดังเดิม

ชุนแชเฮี้ยค่อยกล่าวว่า

"ท่านไม่ได้ดูผิด คืนนี้ข้าพเจ้าไม่คิดฆ่าท่าน"

เซ็กเสียวเซียงก็กล่าวว่า

"ท่านก้าวเดินไม่ผิด ท่านเมื่อส่งกระบี่เล่มนี้มา มันก็ไม่ใช้กระบี่เล่มนี้ฆ่าท่าน"

ผู้วิเศษประกายตำค่อยระบายลมหายใจอย่างโล่งอก

...ชุนแชเฮี้ยแม้รั้งกระบี่เล่มนี้ แต่ที่สำเหยมันยังรู้สึกเย็นยะเยือก

จากนั้นผู้วิเศษประกายตำกล่าวว่า

"เราพอขึ้นมายังที่นี้ มีความรู้สึกประหลาดประการหนึ่ง"

เซ็กเสียวเซียงถามว่า

"ความรู้สึกอันใด?"

ผู้วิเศษประกายตำกล่าวว่า

"อาจบางทีจันทร์สกาวเป็นพิเศษ หรือว่าที่นี้อยู่สูงเป็นพิเศษ หาไม่ราตรีนี้มีเลศนัยอันใด เรารู้สึกใจเต้นระทึก ไม่อาจสงบจิตใจลงได้"

ชุนแชเฮี้ยชำเลืองมองอีกฝ่าย กล่าวว่า

"แต่ท่านยังเยือกเย็นยิ่ง"

เซ็กเสียวเซียงกลับกล่าวว่า

“กล่าวตามความสัตย์ ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกคล้ายกับเซี่ยงหยิน (ท่านผู้วิเศษ)”

ซุนแชเฮี้ยกล่าวว่า

“ใช่เป็นความรู้สึกไม่สบายใจหรือไม่?”

เซ็กเสียวเซียงรับคำ กล่าวว่า

“พร้อมกันนั้นยังรู้สึกมีวิกฤติการณ์ประการหนึ่งคุกคามเข้าใกล้คล้ายกับมีวัตถุธาตุใดคิดชำแรกพสุธาออกมา...”

ซุนแชเฮี้ยถามว่า

“ท่านใช่สังเกตคนแบกอุจจาระที่เบื้องล่างหรือไม่?”

เซ็กเสียวเซียงกล่าวว่า

“มันก็เป็นชาวยุทธจักร เคยเป็นชนชั้นหัวหน้าตึกในตึกหกหุนครึ่ง แซ่ลุ้ยนามเนี่ยมกุ้ง หลังจากมีชื่อก็ตัดคำ ‘เนี่ยม’ ทิ้งกลายเป็น ‘ลุ้ยกุ้ง’ ระหว่างนี้ตกอยู่ภาวะตกต่ำ ไม่แน่ว่าวันหน้าจะก่อหวอดใหม่...”

หยุดเล็กน้อยจึงกล่าวสืบต่อ

“แต่วิกฤติการณ์ที่คุกคามถึงตัว คล้ายกับเตะพวกเราจากปัจจุบันไปสู่อดีต และฟาดพวกเราไปสู่อนาคตไม่ได้มาจากมัน หากทว่า...”

เขาเงยหน้ามองจันทร์

จากนั้นก้มศีรษะมองดูกระเบื้องใต้เท้า

สีหน้าของเขาพลันเปลี่ยนเป็นเขียวคล้ำ

ไม่เพียงแต่เซ็กเสียวเซียง แม้แต่ผู้วิเศษประกายตำพอกวาดตามอง ตาม ก็หน้าขาวซีด ซุนแชเฮี้ยพลอยหน้าแดงฉานขึ้นมา

จบเล่ม 1

ชุดสุดยอดศิลตราวุธตอนที่หก

ไม้เท้าหัวกะโหลก

2

(จบ)

อุนสุยอัน ประพันธ์
น.นพรัตน์ เรียบเรียง

ลิขสิทธิ์ถูกต้อง

มวลหมู่มังกรน้อยใหญ่ ไอนปราศจากเศียรได้

รายชื่อตัวละครสำคัญในเศียรหมู่มังกร

มังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเซียง

ปีศาจกระบี่ชุนอี่กู่

ภูตกระบี่อื้อทอเอี่ยม

เซียนกระบี่โง้วฮุ่งโต่ว

ชุนแชเอี้ย

ผู้วิเศษประกายดำ

เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดกวนฉิก

บัณฑิตคลื่นพิโรธ

เด็กปวยเกีย

จูง้วยเม้ง

บี้กงกง

บทที่ 10

อริสวรรค์

ซุนแชเอี้ยเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

ระหว่างนี้ยากจะมีมือกระบี่ที่ทั้งดุดัน ทั้งลำพอง ทั้งทะนงตนเช่นมันเช็กเสียวเชียงก็เป็นยอดฝีมือชั้นแนวหน้า

ในยุทธจักรยากจะมีเตียรหมู่มังกรเช่นเขา มาตรว่าเฮ้งเซี่ยว,จียะใกล้ชิดสนิทสนมกว่าผู้คนเบื้องล่างกว่าเขา แต่ยังขาดธาตุแท้ผู้กล้าที่เปลี่ยวเหงาเช่นเดียวกับเขา

ผู้วิเศษประกายดำยิ่งเป็นยอดฝีมือสูงล้ำ

ในวังหลวงมีเต้าสือที่รับใช้ฮุยจงย่องเต้กับฉั่วเกียมากมายสุดคณานับแต่หากเอ่ยถึงวิชาฝีมือที่แท้จริง ไม่มีผู้ใดเทียบเท่าผู้วิเศษประกายดำได้

ค่ำคืนนี้พวกเขาชุมนุมกันบนหลังคาตึกใต้แสงจันทร์ เช็กเสียวเชียงกับซุนแชเอี้ยยังต่อสู้ชิงชัยกันรอบหนึ่ง

การต่อสู้ครั้งนี้จะได้รับการบันทึกในประวัติศาสตร์ยุทธจักรว่า ผู้

รักษาการตำแหน่งหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยตัดใจเสียสละมือปลอมข้างหนึ่ง บีบบังคับให้มารราคะซุนแชเฮี้ยแสดงอาวุธลึกลับออกมา

รอจนผู้วิเศษประกายดำขึ้นสู่ชายคาดึก คืนกระบี่ชื่อ "ผิดพลาด" ให้ซุนแชเฮี้ยแทบสะบัดกระบี่สังหารอีกฝ่าย

ก่อนหน้านี้เช็กเสียวเชียงก็หยิบยืมกระบี่ใช้กำลัง บังคับกระบี่บินจ่อคุกคามผู้วิเศษประกายดำ

คนทั้งสองล้วนมีความคิดปลิดปลงราชครูราชวงศ์ซ้อง และเป็นคนใกล้ชิดของฉั่วเกียผู้นี้

แต่ทั้งสองสะกดกลั้นใจเอาไว้

...ต่อให้ลงมือจริงๆ ไม่แน่ว่าจะประสบผล

ผู้วิเศษประกายดำน้อยครั้งจะต่อสู้กับผู้คน ดังนั้นน้อยคนที่ทราบว่ามันมีฝีมือระดับใด แต่ผู้ที่เคยประมือกับมันไม่มีโอกาสเปิดเผยวิชาฝีมือของมันออกไป

ทั้งนี้เพราะคนเหล่านั้นล้วนตายหมดสิ้น

ผู้วิเศษประกายดำมีหลักเกณฑ์ว่า ไม่ถึงคราจำเป็นจะไม่ลงมือ พอลงมือจะไม่ปล่อยให้ศัตรูมีชีวิตตลอด

ในยุทธจักรนครหลวงมีบุคคลที่น้อยครั้งจะลงมือ แต่เป็นที่ครั่นคร้ามของผู้คนอยู่หลายคน

หนึ่งในจำนวนนั้นคือจูกัวะซิงแซ

ด้วยศักดิ์ฐานะของจูกัวะซิงแซ ย่อมน้อยครั้งจะลงมือ

จูกัวะซิงแซแทบไม่ต้องลงมือ ก็จัดการกับศัตรูได้

อีกคนหนึ่งคือบี้กงกง

บี้กงกงเป็นยอดฝีมือที่รู้จักเพลงกระบองเทิดฟ้า แต่ยากที่จะมีคนเห็นมันลงมือ

ในที่สุดที่ตลาดผัก บี้กงกงลงมือสังหารอุนป้อกับผู้นำหน่วยปฏิภาณ

ฟ้าเตียซาปา ทั้งหมดค่อยทราบว่าบี้กงกงมีพลังฝีมือกล้าแข็งสุดยอด

บ้อเช้งเคยเรียนถามจูกัวะชิงแซว่า "บี้กงกงใช้กระบองสังหารเตียซาปา ท่านอามีความเห็นอย่างไร?"

จูกัวะชิงแซตอบว่า "น่ากลัว แต่ไม่น่าหวั่นหวาด"

ยังมีอีกคนหนึ่งแสดงความเห็นว่า "บี้กงกงหวดกระบองสังหารคนแต่ก็เปิดเผยฝีมือของตัวเองออกมา"

คนผู้นี้เรียกว่าลิ้มเล้งซู่

ลิ้มเล้งซู่เป็นเต้าสือที่ฮุยจงฮ่องเต้ทรงโปรดปราน ชาวนครหลวงเรียกขานเป็นสองผู้นำลัทธิเต๋าคู่กับผู้วิเศษประกายดำ นอกจากบำเพ็ญเพียรแนวทางพรต ยังศึกษาวิชาเบญจเทพอสนี ยามต่อสู้กับผู้คน ไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด คู่ต่อสู้ก็ตกตายต่อหน้า

ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ยก็มีวิชาฝีมือที่แท้จริง

ก่อนหน้าที่มันจะเข้าสู่เพศบรรพชิต ก็เป็นยอดฝีมือสำนักประกายดำตระกูลเจียม มีอยู่ครั้งหนึ่งรับหน้าที่ต้านทานการรุกรานของมือดีเจ็ดสำนักใหญ่ ตอนนั้นประจวบเป็นยามเที่ยงคืน เจียมเปียกเอี้ยยิ่งต่อสู้ยิ่งกล้าแข็งสุดท้ายปลิดปลงสังหารมือดีสิบกว่าคน

ตามเหตุผลนี่นับเป็นความดีความชอบ แต่ผลกลับตรงกันข้าม

เจ้าสำนักประกายดำเจียมสี่ซีเห็นเจียมเปียกเอี้ยก่อการฆ่าฟันรุนแรงเกินไป เป็นเหตุให้ค่ายสำนักต่างๆ พากันกล่าวโทษ จึงตั้งข้อหาเจียม-เปียกเอี้ยเป็นคนบาปของตระกูล ตระเตรียมพิจารณาโทษ สร้างความโกธรแค้นแก่เจียมเปียกเอี้ยจนถอนตัวออกจากสำนักประกายดำ

ช่วงเวลานั้นเจียมเปียกเอี้ยเผชิญการไล่ล่าล้างแค้นจากค่ายสำนักต่างๆ ดังนั้นตัดใจเข้าสู่สถาบันสงฆ์ จนพบกับความสำเร็จแตกฉาน แต่เนื่องจากฮุยจงฮ่องเต้ทรงเลื่อมใสลัทธิเต๋า เจียมเปียกเอี้ยจึงหลุดพ้นจากสถาบันสงฆ์ ครองตนเป็นนักพรต อาศัยวิชาฝีมือผสมผสานกับคาถาอาคม

ลัทธิเต๋า ได้รับความเคารพยกย่องจากฉั่วเกีย ชักนำไปเข้าเฝ้าฮุยจงฮ่องเต้ จวบจนได้รับสถาปนาเป็นราชครู

ผู้วิเศษประกายดำเจียมเปียกเอี้ยแม้มีตำแหน่งสูงส่ง ยังศึกษาค้นคว้าวิชาฝีมือ จวบจนสำเร็จยอดวิชาประกายดำ

ยอดวิชาประกายดำเป็นการสำแดงพลังความ "ดำมืด" ถึงขีดสุด

...มีแต่ดำจึงต่อต้านกับขาว

...มีแต่ราตรีดำมืดจึงแทนที่ทิวาวาร

...มีแต่พลังความมืดจึงต้านทานพลังของทิวาวารได้

นี่เป็นเคล็ดวิชาประจำตัว บุคคลอื่นไม่อาจลอกเลียนได้

ดังนั้นผู้วิเศษประกายดำเป็นใหญ่แต่ผู้เดียว

ผู้อื่นเดินเส้นทางธัมมะ ซึ่งเปรียบเป็นสีขาว มันกลับเดินเส้นทางอธรรม ซึ่งเปรียบเป็นสีดำ

มันเลือกสีดำโดยเฉพาะ

ผู้วิเศษประกายดำยังเชื่อมั่นใจหลักเหตุผลที่ว่า ชีวิตขึ้นอยู่กับฟ้า ไม่ขึ้นอยู่กับคน

คนมีชีวิตอยู่ในโลก มีสักกี่เรื่องที่ขึ้นอยู่กับคน หรือคนเป็นผู้กำหนด?

เมื่อเป็นเช่นนี้ มิสู้แล้วแต่เจตนารมณ์ของฟ้า ฉวยโอกาสเสพสุขอย่างเต็มที่ ตักตวงลาภยศสรรเสริญถึงที่สุด

นอกจากนั้นมันยังรู้จักกำจัดศัตรูทางการเมือง

ยอดฝีมือที่แท้จริงรู้จักว่าควรรุกเมื่อใด ควรถอยเมื่อใด

ไม่เพียงต้องทราบว่าสมควรพิฆาตฆ่าเมื่อใด ยังต้องรู้หลักไม่ฆ่า

สมมติเช่นคืนนี้ มันไม่คิดรับศึก มันทราบว่าขอเพียงมันไม่หนีหน้ากล้าที่จะสู้หน้า ชนชั้นเช็กเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ยจะไม่ผนึกกำลังจู่โจมลงมือต่อมัน

มันพานชิ้นสู่ชายคาตึก เผชิญหน้ากับยอดฝีมือทั้งสอง พลันพบว่า

ตัวเองบังเกิดความคิดฆ่าฟันอย่างประหลาด แต่ยังควบคุมตัวเองไว้ ปรากฏว่าคนทั้งสองไม่มีความคิดฆ่ามัน ขณะกระหยิ่มใจ กลับพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง

ไม่เพียงแต่มัน
ยังมีเช็กเสียวเซียงกับซุนแชเฮี้ย
คนทั้งสามต่างพบเห็นเรื่องประการหนึ่ง
ความคิดฆ่าฟันรุนแรง
รังสีทำลายล้างลุกโชน
เปรียบกับตอนที่ซุนแชเฮี้ยใช้อาวุธร้ายแรงจู่โจมใส่กระบี่ที่ฝินโชคชะตาของเช็กเสียวเซียง ยังมีสำนึกการฆ่าฟันยิ่งกว่า
รังสีฆ่าฟันมาจากใต้เท้า

จันทร์ดกาวเปลี่ยนเป็นหมองศรี
เมฆดำเคลื่อนคล้อยลอยเลื่อน
กระแสลมพัดกระโชก
ประกายวิชชุแลบแปลบ
พริบตาที่ประกายสายฟ้าแลบพุ่ง พวกเขาเหลือบเห็นอีกฝ่ายกลับกลายเป็นกระดูกขาว
เป็นโครงกระดูกโครงหนึ่ง
พวกเขาบังเกิดความตื่นตระหนก
เป็นความตื่นตระหนกที่จับขั้วหัวใจ
ต่อจากนั้นพวกเขาพบว่า...
แผ่นดินสะเทือน
แผ่นฟ้าสะท้าน
ตึกโบราณคล้ายกับจะพังทลายลง

ภายในห้องเบื้องล่างมีคนแผดเสียงคำรามที่แหบพร่าว่า

"ชะตา เรา ขึ้น อยู่ กับ คน"

เสียงครืนคราหนึ่ง กระเบื้องหลังคาที่พวกเขายืนอยู่แตกทำลายออกเป็นช่องใหญ่

พริบตานั้น คนทั้งสามไม่อาจทรงกายมั่นร่วงลิ่วลงไปพร้อมกับเศษกระเบื้องชิ้นส่วนของไม้

คนทั้งสามแยกย้ายกันใช้ท่าร่างถ่วงพันชั่ง ทางหนึ่งทิ้งตัวลง ทางหนึ่งกลั้นลมหายใจรวมรั้งพลัง เตรียมพร้อมรับมือศัตรู

ยามนั้นชายคาตึกโบราณซึ่งไม่ทราบปลูกสร้างมานานเท่าใดยุบลงทั้งแถบ ยอดฝีมือทั้งสามล้วนพลัดตกลง หากยังไม่เสียหลักการทรงตัว

คนหนึ่งเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุทธจักรนครหลวง

คนหนึ่งเป็นมารราคะที่มีชื่ออื้อฉาว

คนหนึ่งเป็นราชครูที่ฝึกฝีมือสีดำ

ที่ร่วงลิ่วลงเป็นยอดฝีมือสามคน แต่ในทองอิฐกระเบื้องเบื้องล่างกลับปรากฏผู้คนสามคนลอยตัวขึ้นมา

หนึ่งในสามรัดปลอกเหล็กที่ข้อเท้า ลากสายโซ่สีกระดำกระด่างหลงเหลือแขนข้างเดียว ผมเผ้ายุ่งสยาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นโฉมหน้ามันชัดตา

แต่ขณะที่คนผู้นี้ลอยตัวขึ้น ผู้วิเศษประกายดำ เข็กเสียวเชียงชุนแชเฮี้ยล้วนบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง

...ความดำมืด

...นี่จึงเป็นความดำมืดที่แท้จริง

...นี่จึงเป็นเส้นทางสีดำที่กว้างไกลไพศาลโดยไร้ขอบเขต

...มิหนำซ้ำไม่สามารถเผชิญหน้า ไม่อาจต่อกรด้วย

...คนผู้นี้พอลอยตัวขึ้นมา ก็บดบังแสงจันทร์ทั้งมวล มันจึงเป็น

รัตติกาลที่แท้จริง เป็นความดำมืดที่ไร้ขอบเขตอย่างแท้จริง

นี่เป็นความรู้สึกของผู้วิเศษประกายดำ

...ความลำพองผยอง

...นี่จึงเป็นความเย่อหยิ่งผยอง ลำพองลืมตนที่แท้จริง

...ไม่เพียงแต่เราลำพอง ยกตนว่าสูงส่ง มิหนำซ้ำไม่เห็นผู้ใดอยู่ในสายตา ไม่เห็นวัตถุธาตุในโลกหล้าอยู่ในระดับสายตา

...มันมิใช่เป็นคน หากทว่าเป็นเทพ

...ผู้ผยองนี้พอลอยตัวขึ้นมา ก็สะกิดความคิดต่อสู้ ตลอดจนท่าทีอันบ้าคลั่งของมันขึ้นมา คล้ายกับนอกจากนี้ไม่มีหนทางอื่น นอกจากความตายไม่มีทางเลือกอื่น

นี่เป็นความรู้สึกของซุนแชเยี้ย

...คู่อริ

...นี่จึงเป็นคู่อริที่แท้จริง เป็นคู่มือที่แท้จริง

...นี่มิใช่คู่ต่อสู้ธรรมดา หากทว่าเป็นเทพแห่งการต่อสู้ เป็นมารอันคลุ้มคลั่ง เป็นอริกับสวรรค์

...ไม่มีผู้ใดเป็นศัตรูของมัน

...เทพแห่งการต่อสู้นี้พอลอยตัวขึ้น คล้ายกับฟ้าดินยังเปลี่ยนสีทิวาราตรีกลับตาลปัตร ภูตเทพสะท้านหวั่นไหว

นี่เป็นความรู้สึกของเซ็กเสียวเซียง

พริบตานั้นคนทั้งสามยังมีความรู้สึกร่วมกันประการหนึ่ง

...คนผู้นี้มิเพียงไม่มีไฝหน้า คล้ายกับไม่มีหน้าตาด้วย

...แต่คนผู้นี้ให้ความรู้สึกที่คุ้นเคยยิ่ง

คล้ายกับว่าตั้งแต่ชาติภพก่อนก็เผชิญหน้ากัน พบกันบนเส้นทางดับแคบแล้ว หากทว่ายามกะทันหันนึกชื่อของมันไม่ออก

...มันเป็นใคร?

คนป้าคสั่งมมยุ่งสยายลอยตัวขึ้นทั้งที่อยู่ในท่วงท่านั่งชัดสมาธิ ปากยู่คำรามว่า

"ไม่ ขึ้น อยู่ กับ เรา"

เขี็กเสียวเซียงและพวกทั้งสามรับฟังจนใจสั่นสะท้าน

ถ้อยคำทั้งสองครั้งนี้หากปะติดปะต่อรวมกัน สมควรเป็นข้อความ "ชะตาเราขึ้นอยู่กับคนไม่ขึ้นอยู่กับเรา"

...หรือว่าบุคคลที่เขี็กเสียวเซียงและพวกทั้งสามมองปราดเดียวก็สะท้านหวั่นไหว ยังมีชะตาที่ขึ้นอยู่กับผู้คน โดยไม่ขึ้นอยู่กับมัน?

...หากว่าชะตาไม่ขึ้นอยู่กับมัน อย่างนั้นตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ใด?

ยามนั้น พวกเขายังเหลือบแลเห็นผู้คนอีกสองคน

คนหนึ่งร่างสูงโปร่ง คนหนึ่งเตี้ยสันทัด

ล้วนคลุมหน้าเอาไว้

และลอยตัวขึ้นมา

ทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวา คล้ายกับอารักขาคนป้าคสั่งผมยุ่งสยาย และคล้ายควบคุมอีกฝ่าย พากันกรีดมือวาดเท้า ส่งเสียงกู่ร้องออกมา

คนหนึ่งนิ้วมือเรียวยาวราวกับฮุกฮุก*

คนหนึ่งนิ้วมือกุดด้วนราวกับเขียงไม้

มาตรว่าไม่อาจเห็นโฉมหน้าพวกมัน แต่ดวงตาพวกมันล้วนทอแววร้อนรุ่ม

ล้วนทอสำนึกการฆ่าฟัน

ผู้วิเศษประกายดำ เขี็กเสียวเซียง ชุนแยเอี๋ยเห็นคนป้าคสั่งผมยุ่งสยายลอยตัวขึ้น จากนั้นพบเห็นผู้คลุมหน้าอีกสองคนแยกเขี้ยวกางเล็บใส่ล้วน

---

* สิงบาบูน

ฉุกใจได้คิดพร้อมกัน

...นึกถึงคนผู้หนึ่ง

...เหตุการณ์เรื่องหนึ่ง

...คดีปริศนารายหนึ่ง

หรือว่าคนบ้าคลั่งผมยุ่งสยายนี้เป็น...

คนทั้งสามพอนึกถึงคนผู้นี้ ล้วนเกิดปฏิกิริยาขึ้น หากทว่าวิธีการแตกต่างกัน

ผู้วิเศษประกายดำส่งเสียงร้องปานล่อแตก ร่างที่ตกวูบลงเปลี่ยนเป็นคล้ายควันดำสายหนึ่ง รวดเร็วกว่าค้างคาวเหินฟ้า พุ่งฝ่าช่องแตกบนหลังคาตึกออกไป

ตอนแรกที่ใต้เท้าคล้ายพวยพุ่งควันดำสายหนึ่ง หลังจากนั้นกลายเป็นประกายสีดำสายหนึ่ง

คล้ายสายฟ้าสีดำสายหนึ่ง

มันแม้รวดเร็ว เซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเอี้ยก็รวดเร็วเช่นกัน

เซ็กเสียวเชียงพลันตบฟาดฝ่ามือใส่ซุนแชเอี้ย

ตบฟาดใส่แต่ไกล .

...หรือว่ายามคับขันจวนเจียนเช่นนี้ เขากลับฉวยโอกาสจู่โจมทำร้ายซุนแชเอี้ย?

ซุนแชเอี้ยคล้ายเตรียมตัวอยู่ก่อน ดังนั้นตบฟาดฝ่ามือใส่เซ็กเสียว-เชียงเช่นกัน

เสียงปังเมื่อพลังฝ่ามือทั้งสองปะทะกันกลางอากาศ บังเกิดเสียงกระแสย้อนกลับ เซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเอี้ยหยิบยืมพลังกระแทกสะท้อนครั้งนี้เปลี่ยนสภาวะตกวูบลงเป็นพุ่งตัวขึ้นไป

พุ่งตัวขึ้นไปยังช่องแตกบนหลังคาตึก

พุ่งตัวเข้าหาใจกลางฟ้าที่ปกคลุมด้วยแสงจันทร์สีสันประหลาด

พวกเขาทั้งสามพลิกสภาพจากตกวูบลงแปลงเป็นเงาร่างหนึ่งดำหนึ่งขาว หนึ่งเขียว โผพุ่งขึ้นฟ้าพร้อมกัน

แต่ว่าไม่เพียงเงาร่างสามสาย ยังมีประกายอีกสายหนึ่ง

คนผู้นี้เปล่งประกายหลากสีสัน ทั้งยังแผ่งคลื่นเสียงดนตรี และกลิ่นหอมชื่นนาสา

มันความจริงอยู่ภายในห้อง แต่แสดงว่าไม่ใช่พวกเดียวกับผู้คลุมหน้าทั้งสอง

ทั้งนี้เพราะมันลอยตัวขึ้นมา ทางหนึ่งรับมือสภาวะจู่โจมของผู้คลุมหน้าทั้งสอง

ผู้คลุมหน้าทั้งสองกระโดดลอยตัวพร้อมกับกริดมือวาดเท้า แท้ที่จริงเปิดฉากจู่โจม

ผู้คนสองคนเปิดฉากจู่โจมสามประการ

สองในสามเป็นพลังฝ่ามือ อีกแขนงหนึ่งเป็นกรงเล็บ

พลังฝ่ามือสองชนิดกับกรงเล็บอีกแขนงหนึ่งล้วนเยือกเย็นชั่วร้ายดุจเดียวกัน

แต่คนที่ลอยตัวติดตามขึ้นมาหากลัวไม่

มันเพียงรับมือด้วยมือขวาข้างเดียว

ส่วนมือซ้ายปาดเช็ดเหงื่อ

มันใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวผืนหนึ่งเช็ดเหงื่อ

...คล้ายกับว่าอากาศร้อนอบอ้าวเกินไป หากมันไม่ปาดเช็ดเหงื่อหยาดเหงื่อจะชุ่มไปทั้งร่างก็มิปาน

มันคล้ายกับใช้พลังเพียงสองส่วนสะกดสภาวะจู่โจมของผู้คลุมหน้าทั้งสอง

และใช้พลังอีกสองส่วนปาดเช็ดเหงื่อ

ยังมีพลังอีกหกส่วนใช้เฝ้าสังเกต

เฝ้าสังเกตคนบ้าคลั่งผมยุ่งสยายนั้น ถึงแม้ว่าคนบ้าคลั่งนั้นคล้ายไม่ล่วงรู้ถึงการคงอยู่ของมัน แต่มันยังเฝ้าระมัดระวังราวกับเดินอยู่บนผิวน้ำแข็ง

กลิ่นหอมอบอวล คลื่นเสียงดนตรีและสีสันสารพันของมันแปล่งออกมาจากการปะทะกับพลังฝ่ามือ และกรงเล็บยันชั่วร้าย

มันทางหนึ่งรับกระบวนท่า ทางหนึ่งปาดเช็ดเหงื่อ จากนั้นทิ้งตัวลงบนหลังคาตึก

ถึงแม้ว่าหลังคาตึกยุบทลายเป็นช่องขนาดเท่าบ้านหลังหนึ่ง แต่ยังมีส่วนที่สมบูรณ์อยู่ ดังนั้นคนบ้าคลั่งนั้นพอลอยตัวขึ้นไป ก็ยึดครองสันหลังคาตึกที่สูงที่สุด ส่งเสียงหัวร่อเคียกๆ ออกมา

ผู้คลุมหน้าทั้งสองแยกย้ายเป็นหนึ่งซ้ายหนึ่งขวาทิ้งตัวลงที่ข้างกายคนบ้าคลั่งนั้น

คนที่ปาดเช็ดเหงื่อกลับทิ้งตัวลงที่ทิศตะวันออกของช่องแตก พอดียึดครองอยู่คนละมุมกับเซ็กเสียวเซียง ผู้วิเศษประกายดำ และซุนแชเอี้ยที่โผพ่งขึ้นมา

ยามนั้นเซ็กเสียวเซียงและพวกทั้งสามค่อยพบว่าคนที่ปาดเช็ดเหงื่อแต่งกายเช่นนักศึกษาเป็นคนอ้วนที่ดากลมโตผู้หนึ่ง

แต่ในยุทธจักรนครหลวงไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าดูแคลนนักศึกษาร่างอ้วนผู้นี้

ฟังว่าบัณฑิตคลื่นพิโรธโง้วคี้ยังเข้าร่วมการศึกที่ร้านขายยาช้วยซุนตึ้งอาศัยหนึ่งต้านรับห้า ยังเอาชนะปังปุกโป๊ย ตั้งปุกเต็ง ฮวยโกวฮวด อุนมั่งเช้ง และอุนมึ่ง ทั้งยังปลิดปลงสังหารจูเซี่ยวเอ๊ยที่เอวบางอย่างยิ่ง

การศึกครั้งนั้นสร้างชื่อให้แก่บัณฑิตคลื่นพิโรธ แต่ก็สะกิดความแค้นของเหล่านักสู้ผู้กล้า ทั้งหมดล้วนออกตามล่ามัน

เพราะเหตุนี้บัณฑิตคลื่นพิโรธเร้นหายจากยุทธจักรนครหลวงระยะหนึ่ง ไม่ทราบว่ามันยังอยู่ในนครหลวงหรือไม่

คิดไม่ถึงมันอยู่ที่ตึกโบราณหลังนี้ ยิ่งคิดไม่ถึงว่าจะเผชิญพบมันไเ

สภาพแวดล้อมเช่นนี้

คนทั้งสี่แยกย้ายยืนหยัดเป็นรูปสี่เส้า จับจ้องมองกันและกัน

แสงจันทร์ยิ่งประหลาดสั้ลับ ดวงจันทร์หล่ายหยงโตขึ้น แปรเปลี่ยนเป็นสีเขียว

คนบ้าคลั่งซึ่งนั่งขัดสมาธิบนสันหลังคาตึกยังพึมพำว่า

"ชะตา...เรา...ขึ้น...อยู่...กับ...คน ไม่...ขึ้น...อยู่...กับ...เรา"

สุ้มเสียงแหบแห้งแตกพร่า สร้างความหดหู่ใจแก่ผู้รับฟัง

ผู้ที่หดหู่ใจคือเช็กเสียวเซียง ทั้งนี้เพราะเสียงรำพึงรำพันนี้ ทำให้เขาหวนรำลึกถึงความคับข้อง และความไม่สมปรารถนาที่ผ่านมา

ซุนแชเอี้ยไม่หดหู่ แต่หงุดหงิดใจ มันกระทำการตามอำเภอใจมาครึ่งชีวิต พอได้ยินสุ้มเสียงอันวิเวกหดหู่เช่นนี้ อดหงุดหงิดรำคาญมิได้

ผู้วิเศษประกายดำทั้งไม่หดหู่ใจ และไม่หงุดหงิดใจ

หากแต่ประหวั่นใจ

ไม่ทราบเพราะเหตุใด คนบ้าคลั่งนี้พอร่ำร้องรำพัน มันพลันนึกถึงบาปกรรมความผิดที่เคยกระทำมา

เรื่องราวเหล่านั้นสร้างความประหวั่นพรั่นพรึงแก่มัน

ดังนั้นมันร้องถามเป็นบุคคลแรกว่า

"ท่านเป็นใคร?"

หลังจากถามคำถามแรกมันยังถามคำถามที่สองว่า

"ท่านใช่เป็นมันหรือไม่?"

..."มัน" เป็นใคร?

ดูท่าบุคคลที่ผู้วิเศษกลัวเกรงเป็น "มัน" ผู้นั้น

..."มัน" ที่สร้างความกริ่งเกรงแก่ผู้วิเศษประกายดำราวกับนกหวาดเกาทัณฑ์เป็นใคร?

จริงดังคาดหมาย ผู้วิเศษประกายดำร้องคำรามเป็นคำรบสามว่า

"ท่านใช่เป็นฉิกเอี้ย (นายท่านที่เจ็ด) หรือไม่?"

...ฉิกเอี้ย?

...ในนครหลวงมีฉิกเยี้ย (นายท่านที่เจ็ด) โปยเอี้ย (นายท่านที่แปด) รวมทั้งตั่วเอี้ย (นายท่านที่หนึ่ง) ยี่เอี้ย (นายท่านที่สอง) อย่างน้อยเก้าหมื่นเจ็ดพันเจ็ดร้อยหนึ่งคน

...ที่แท้เป็น "ฉิกเอี้ย" ของเส้นทางใด?

ผู้วิเศษประกายดำร้องถามด้วยเสียงอันดัง

มันควาดถามด้วยความแตกตื่นสงสัย

มันหวั่นวิตกว่าผู้ที่ปรากฏกายเบื้องหน้าเป็นบุคคลซึ่งมันกลัวเกรงที่สุด

มันยามหวาดกลัวกลับควาดถามด้วยเสียงอันดัง

มันความจริงมีสุ้มเสียงดังก้อง ทั้งยังแหบพร่า

มันยิ่งหวาดกลัว ยิ่งควาดเสียงดังสนั่นฟ้า

ตามหลักโทราพยากรณ์ วิชาสำเนียงลักษณ์เป็นความรู้ที่ลึกล้ำที่สุด

เพียงฟังเสียงก็ล่วงรู้ลักษณะ ถึงกับไม่ต้องดูรูปลักษณ์ ผู้วิเศษประกายดำส่งเสียงควาดทำลายความหวาดหวั่นพรั่นพรึงในใจนับเป็นปฏิบัติการรุกชนิดหนึ่ง

มันเท่ากับรุกจู่โจมกระบวนท่าหนึ่ง

แต่ขณะเดียวกัน คนบ้าคลั่งใช้สุ้มเสียงอันละห้อยหวนกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก กลับสะกิดให้ยอดฝีมือในบริเวณทั้งสามบังเกิดความหดหู่ใจ หงุดหงิดใจ และประหวั่นใจ ไยมิใช่เป็นการใช้สำเนียงควบคุมจิตสำนึก ซึ่งเป็นวิชาฝีมือนั้นสูงสุด?

ราชครูในยุยจงย่องเต้พอควาดถามไถ่ ทุกผู้คนพากันสงบนิ่งราวต้องมนต์สะกด แม้แต่บัณฑิตคลั่นพิโรธกับผู้คลุมหน้าทั้งสองก็ไม่มีข้อยกเว้น

ผู้วิเศษประกายดำพานถามคำถามที่ตรงเป้าที่สุดว่า

"ท่านใช่เป็นกวนฉิกหรือไม่?"

...กวนฉิก?

เจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดในเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าผู้ก่อตั้งสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ฉาชาอริสวรรค์กวนฉิก?

กวนฉิกทั้งเสียสติ ทั้งรับบาดเจ็บ หายสาบสูญเป็นเวลานาน คอนนี้กลับปรากฏขึ้นในยุทธจักรอีกครั้ง?

คนบ้าคลั่งแขนเดียวที่ปล่อยผมยุ่งสยายนั้นแหงนหน้าเหมือนมองจันทร์ชั่วขณะ ค่อยก้มสายตามองดูทุกผู้คน แยกเขี้ยวหัวร่อออกมา

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง คนผู้นี้แม้มีท่าทางคลุ้มๆ คลั่งๆ แต่เมื่อสงบนิ่งใช้ความคิด องคาพยพบนใบหน้ากลับหมดจดคมคาย ประกายตาทอแววมีนงงสงสัย และเต็มเปี่ยมด้วยความรู้สึก ทั้งบันดาลให้ผู้คนนึกละอายตัวเอง ทั้งเกิดความรู้สึกอันสับสนที่คิดต่อสู้แตกหักกับมัน และไม่อาจหักใจทำร้ายมัน

แต่ว่าคนผู้นี้ไม่นำพา

มันเพียงหัวร่อ

...ไม่ทราบหัวร่อคน หรือหัวร่อวัตถุ?

...หรือว่าหัวร่อฟ้า หัวร่อจันทร์?

จากนั้นมันชี้มือไปยังบัณฑิตคลิ่นพิโรธ ผู้คลุมหน้า เช็กเสียวเชียงผู้วิเศษประกายดำ และซุนแชเชี้ยแค่ไกล กล่าวย้ำทีละคำว่า

"ชะตา...คน...ขึ้น...อยู่...กับ...ฟ้า...ไม่...ขึ้น...อยู่...กับ...เรา"

ทุกผู้คนทราบว่ามันมีพลังฝ่ามือสูงสุดยอด ดังนั้นผู้ที่ถูกมันชี้ใส่ล้วนต้องหดหู่ หรือทำท่าปิดป้อง หรือคิดหลบเลี่ยง ไม่เช่นนั้นก็ลอบดิ้นตัวขึ้น

เห็นมันแยกเขี้ยวหัวร่ออีกครา กล่าวว่า

"มิใช่หรอกหรือ? คนมีชีวิตอยู่ในโลก มีสักกี่เรื่องที่แล้วแต่ผู้คน?"

ใบหน้ามันขาวซีด

แววตางงงาย

ทั้งยังบ้าคลั่ง

...คล้ายกับว่าในใจสุมด้วยอัคคี

ริมฝีปากของมันแดงยิ่ง คล้ายกับเพิ่งกระอักโลหิตคำหนึ่ง และกลืนเลือดลงไปคำหนึ่ง

...คนผู้นี้เป็นกวนฉิกจริงๆ?

...กวนฉิกที่หากมิใช่เสียสติไปในยุทธจักรนครหลวง ไม่มีผู้ใดเป็นคู่มือของมัน

...ครั้งก่อนตอนที่มันปรากฏกาย ก็มีสภาพกึ่งเสียสติ แต่ภายใต้การกลุ้มรุมจู่โจมของยอดฝีมือดึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยทั้งห้า ซึ่งประกอบด้วย ลุ้ยซุ่ง เต็กปวยเกีย โซวมั่งจิ้ม แปะโช้วปวย กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ สุดท้ายกวนฉิกถูกสายฟ้าฟาดใส่ร่าง รับบาดเจ็บหนีหายสาบสูญไป

คราครั้งนี้มันปรากฏกายอีกครั้ง โครงสร้างของขุมกำลังยุทธจักรนครหลวงเปลี่ยนไป กล่าวคือลุ้ยซุ่งตายแล้ว โซวมั่งจิ้มเสียชีวิต แปะโช้วปวยตกตาย เฮ้งเซี่ยวเจียะก็ไปจากนครหลวง เต็กปวยเกียเก็บเนื้อเก็บตัวอาศัยมังกรเก้าปรากฏเช็กเสียวเชียง ซุนแชเฮี้ยและผู้วิเศษประกายดำจะรับมือคนบ้าคลั่งแห่งยุคผู้นี้ได้หรือไม่?

กวนฉิกพอกล่าวจบ ทั้งหมดล้วนนิ่งเงียบไป เพียงนิ่งเงียบงันชั่วขณะ จากนั้นผู้คุมหน้าทั้งสองก็กรีดมือวาดเท้า ในลำคอส่งเสียงประหลาดคล้ายไก่ขันคล้ายกับเปิดร้องออกมา ขณะเดียวกัน บัณฑิตคลื่นพิโรธก็กรีดวาดสองมือทำท่าปางประทับ ปากท่องสวดว่า

"โอม ปอยูหลันเจอลี"

กวนฉิกสะท้านทั้งร่าง จากนั้นสั่นกระตุกราวกับคนไข้ที่ป่วยเป็นโรคเอี้ยกั้งเจ่ง*ยามกะทันหันคล้ายต้นไม้กลางลมหนาว ใบไม้ร่วงพรูใกล้หมดสิ้น

---

* โรคลมชักหรือโรคลมบ้าหมู

ยามนี้ดูไปมันคล้ายเป็นคนป่วยที่ไร้ที่พึ่ง มิเพียงเหน็บหนาว ทั้งยังไร้ที่พึ่งพิง

ถึงกับเวิ้งว่างเปล่า

...เป็นคนเวิ้งว่างเปล่าที่น่าเวทนาผู้หนึ่ง บัณฑิตคลื่นพิโรธทางหนึ่งท่องสวด ทางหนึ่งล้วงขลุ่ยจากอกเสื้อเลาหนึ่ง

นี่เป็นขลุ่ยโบราณหาค่ามิได้ความจริงเป็นของสะสมของเล้งโป๊ยไท้เอี้ย

คราครั้งก่อนบัณฑิตคลื่นพิโรธสามารถสยบศัตรูที่ร้านขายยาช้วยชุนตึ้งเล้งโป๊ยไท้เอี้ยเพื่อผูกมัดใจมัน จึงมอบขลุ่ยโบราณเลานี้ให้แก่บัณฑิตคลื่นพิโรธ

บัณฑิตคลื่นพิโรธไม่มีความรักชอบอันใด เพียงชื่นชอบศิลปะร่ายรำ ดนตรีการ นิยมหญิงงามและของสวยงาม เล้งโป๊ยไท้เอี้ยกำนัลขลุ่ยโบราณให้พอดีสบใจมัน

ยามนี้มันพอล้วงขลุ่ยออกมา ก็วางอยู่เหนือริมฝีปาก เป่าเป็นเสียงดังสองครา กวนฉิกค่อยสงบเยือกเย็นลงบ้าง หากยังพึมพำว่า

"ชะตา...คน...อยู่ที่...ฟ้ากำหนด..."

เสียงขลุ่ยพอดัง ผู้คลุมหน้าทั้งสองทั้งมีแววตาประหวั่นลนลาน ทั้งทอประกายดุร้ายออกมา

สุ้มเสียงของพวกมันพลันเปลี่ยนไป

คนร่างสูงโปร่งเปลี่ยนเป็นกู่ร้องเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท

คนเตี้ยสันทัดส่งเสียงขู่คำรามเบาๆ ราวกับเจ้าป่าคำรน

เห็นแน่ชัดว่าเสียงขลุ่ยโบราณต้องถูกเสียงกู่,เสียงคำรามสะกดเอาไว้ กวนฉิกพลันชูมือข้างเดียวขึ้น ร่ำร้องว่า

"ไม่ขึ้นอยู่กับเรา..."

บัณฑิตคลื่นพิโรธหน้าแปรเปลี่ยนไป เสียงขลุ่ยพลันเปลี่ยนแปร ทั้งแหลมทั้งสูง ทั้งกระชั้นทั้งไต่สูง ท่ามกลางเสียงกู่เสียงคำราม ยังดังอย่างชัดเจน

มันมิเพียงเป่าขลุ่ย ทั้งยังเหรียกรายร่ายรำให้แสงจันทร์ มาดรว่ามัน

มีว่เงอ้วนฉุ แต่ท่วงท่ายังสวยงามน่าดู คล้ายเคลิบเคลิ้มคล้ายเมามาย

ผู้ที่คล้ายเคลิบเคลิ้มคล้ายเมามายไม่เพียงแต่มัน ยังมีกวนฉิก

กวนฉิกส่งเสียงร่ำร้อง แต่คนอยู่ใต้แสงจันทร์ ยังมีรูปใบหน้าที่สดใส ผ่านความเปลี่ยนแปลงทางโลกอย่างโชกโชน เนื่องจากผมยุ่งเหยิงแขนขาดท้วน เศราครึ้มอยู่สองข้างแก้ม บวกกับแววตาที่เว้งว่างเปล่า คล้ายกับสูญเสียความรู้สึกมากเกินไป แม้กระทั่งชีวิตของมันก็ถูกสูบออกไป คงเหลือแต่ราบสังขารที่พิการ ดังนั้นผู้คนทั่วไปไม่กล้ามองดูมัน อย่าว่าแต่เผชิญหน้ากับมัน

เพียงแต่บัณฑิตคลื่นพิโรธพอบรรเลงว่ายรำ เสียงขลุ่ยกับเสียงกู่ร้องประชันกัน กวนฉิกคล้ายรับชมรับฟังจนเคลิบเคลิ้มงมงาย เช็กเสียวเชียงชุนแชเย้ยกับผู้วิเศษประกายดำค่อยเห็นมันโดยชัดตา

นี่เป็นเค้าใบหน้าที่น่าคืนตระหนกตกใจนัก

มิเพียงผ่านความเปลี่ยนแปลงทางโลก ทั้งยังเห็นซึ้งถึงทางโลกหาก ไม่ปล่อยวาง

มิเพียงเป็นเค้าความดุร้าย หากทว่าเป็นความอาจหาญที่ไม่พรั่นต่อความตาย

มิเพียงเป็นความเศร้าโศก ทั้งยังกอปรด้วยเค้าความอับจนปัญญาที่ได้มาแล้วสูญเสียไป

มิเพียงเป็นความโกรธเกรี้ยว หากยังคล้ายกับเทียนไขที่จุดพร้อมกันทั้งสองด้าน

มิเพียงเป็นเค้าความอำมหิต ทั้งยังเป็นความลำพองผยองที่ผูกพันความแค้นกับฟ้า

มิเพียงเป็นความโง่งมงาย หากทว่าเป็นความไร้ตัวตนที่ไม่หวังความสมเพชเห็นใจจากผู้คน

ในสายตาของเช็กเสียวเชียงที่หล่อเหลา เห็นว่านี่เป็นใบหน้าที่

สวยงามจนผู้คนต้องลุ่มหลงงมงาย

สำหรับกับชุนแชเยี้ยที่สูงสง่า รู้สึกว่าคนบ้าคลั่งนี้แม้ไม่สูงใหญ่นัก แต่บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความรู้สึกคล้ายกำลังแหงนมองภูเขาสูงตั้งตระหง่านง้ำ

ในใจผู้วิเศษประกายดำที่ลึกซึ้งเยือกเย็น กลับครุ่นคิดใคร่ครวญขึ้น

...ตามเหตุผลคนบ้าคลั่งผู้นี้ต้องไม่มีใบหน้าอ่อนเยาว์เช่นนี้ ที่แท้เป็นมัน หรือว่ามิใช่มัน? หรือว่ามารบ้าคลั่งไม่ได้ชราภาพ หาไม่เทพแห่งการต่อสู้มีอายุอ่อนเยาว์?

...เหตุใดคนบ้าคลั่งไม่ชราภาพ?

...มีวิธีการใดหยุดความชราภาพ?

...หากว่าไม่ชรา ใช่ไม่ตายหรือไม่?

ผู้วิเศษประกายดำกลัวความตายที่สุด

มันเข้าสู่สถาบันสงฆ์ หวังสำเร็จเป็นพุทธะหากสำเร็จเป็นพุทธะสังขารจะไม่เน่าเปื่อย

แต่สุดท้ายมันพบว่าผู้ตรัสรู้ยังดับขันธ์ ยังปรินิพพาน ดังนั้นมันละทิ้งพุทธะ เปลี่ยนเป็นมุ่งแนวทางพรต

มันมุ่งแนวทางพรต เพื่อความเป็นอมตะไม่แก่เฒ่า สำนักพรตมีหลักการหล่อเลี้ยงชีวิต สามารถยืดอายุขัยยืนยาว รักษาพลังธาตุเอาไว้

น่าเสียดายที่มันพบว่า ต่อให้บำเพ็ญพรตถึงที่สุด ยังต้องขึ้นสู่สรวงสวรรค์ มาตรว่าบำเพ็ญวิชามนตรยาน สำเร็จเป็นวชิรโพธิสัตว์ ยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร

เมื่อถือกำเนิดเป็นคนต้องตาย ต้องแก่ชรา

มันนอกจากกลัวตาย ยังกลัวความชรา

ในที่สุดมันพบว่าสิ่งที่จะรักษาความไม่ตายไว้คือวิทยายุทธ์

หากฝึกวิทยายุทธ์ จะรักษาความชราของตัวเองเอาไว้โดยไม่เสื่อมทรุดลง เพื่อป้องกันความชราภาพของตัวเอง มันยังใช้สมุนไพรอันล้ำค่า

วิเทพ เรูปโฉมตัวเองไว้

ดังนั้นมันพอเห็นเค้าใบหน้าของคนบ้าคลั่งแขนเดียวผู้นี้ อดพลุ่งพล่านในใจมิได้

...คนผู้นี้ฝึกวิชาฝีมือใด? เหตุใดยิ่งมายิ่งอ่อนเยาว์?

สำหรับกับผู้วิเศษประกายดำ พอพบเห็นเทพแห่งการต่อสู้อันบ้าคลั่งผู้นี้ มิเพียงตื่นตระหนกต่อความสำเร็จด้านวิชาฝีมือ ยังสะท้านหวั่นไหวต่อรูปโฉมที่อ่อนเยาว์ของอีกฝ่าย

แต่กวนฉิกที่เผชิญกับเสียงกู่ เสียงคำราม และเสียงขลุ่ย คล้ายถูกมุดกระชากจาห้วงอันเลื่อนลอย ตลอดทั้งร่างสั่นกระตุกช้าๆ คล้ายกับถูกสายฟ้าฟาดใส่ ถูกอสนีบาดกระแทกขม่อม คราบร่างสังขารถูกคลื่นเสียงทั้งหลายชนิดแล่ออกเป็นชิ้นๆ สุดท้ายชูมือขึ้นร้องคำรามว่า

"ฝากชะตา...ขึ้นอยู่กับฟ้า"

เห็นมันส่ายร่างโงนเงน คล้ายกับจะพังทลาย ถูกทำลายล้างโดยสิ้นเชิง

เชิกเสียวเชียง ชุนแซเอี้ย และผู้วิเศษประกายดำชมดูจนสงสัยใจกว่าเดิม

...หากเทพแห่งการต่อสู้ผู้นี้คือกวนฉิกที่หาญสู้ยอดฝีมือทั้งแผ่นดินไหนฝังตัวอยู่ที่นี้? เหตุใดกลายเป็นเช่นนี้? ตัวมันคล้ายตกอยู่ภายใต้การควบคุมของผู้คน จนสูญเสียความรู้สึกนึกคิดทั้งมวล แม้แต่เสียงกู่ เสียงคำรามและเสียงขลุ่ยโบราณก็โค่นมันลงได้?

แต่แล้วยามนั้นพลันเกิดเรื่องประการหนึ่งขึ้น

บังเกิดสุ้มเสียงชนิดหนึ่งดังขึ้น

"ป๊อกๆ ผ่างๆ ป๊อกๆ ผ่าง..."

นั่นเป็นเสียงเคาะเกราะ

ยังมีเสียงม้าล่อ

สุ้มเสียงนี้ไม่น่าประหลาด เพียงเป็นคนยามเคาะเกราะบอกเวลา ตอนนั้นเป็นเวลายามสองกับอีกสามจุด*

* สมัยโบราณแบ่งเวลากลางคืนออกเป็นห้ายาม แต่ละยามแบ่งออกเป็นห้าจุด

บทที่ 11

สัตว์ส่วนรวม

เวลายามสองกับอีกสามจุด

เสียงเคาะเกราะบอกเวลาดังจากท้องถนน บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความวู่วี่กแผ่นดินสงบสันติ ผู้คนนิทราอย่างเป็นสุข

แต่ว่าแผ่นดินไม่สงบสันติ

อย่างน้อยคืนนี้ที่นครหลวงไม่สงบมั่นคง

หลังคาตึกโบราณพอยุบทลายลงมาแถบหนึ่ง ก็ปลุกผู้คนที่เข้านอนแล้วดุ้งตื่นขึ้นมา

พวกมันลืมตางัวเงีย บุรุษในบ้านช่องสวมเสื้อผ้าออกมาชมดูต่อให้ตัวเองไม่ต้องการออกมา "เสี่ยงภัย" ก็ใช้ให้บ่าวไพร่ออกไปดูว่าเกิดเรื่องใดยามนั้นผู้ที่ได้รับความตระหนกตกใจมีไม่มากนัก

ผู้ที่ตื่นตระหนกเพียงเป็นคนที่มีปฏิกิริยารวดเร็ว และคนในบ้านใกล้เรือนเคียง แน่นอนในจำนวนนี้รวมทั้งยอดฝีมือวังหลวงและเจ้าหน้าที่ที่

รักษาความสงบเรียบร้อยในนครหลวง

พวกมันบังเกิดความร้อนรุ่มและตื่นเต้นตึงเครียดกว่าผู้ใด

ทั้งนี้เพราะดอนนี้ใจดนระส่ำระสาย ขอเพียงเกิดความเคลื่อนไหวผิดปรกติใด ผู้คนต่างรุดไปชุมนุม เป็นเหตุให้เกิดความวุ่นวายได้โดยง่าย

เจ้าหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยในนครหลวงกลับต้องการความสงบมั่นคง

อย่าได้วุ่นวาย

...แต่ว่าแผ่นดินไฉนวุ่นวาย? ใจคนไฉนระส่ำระสาย?

เหล่านี้พวกมันไม่สนใจ และไม่อาจยุ่งเกี่ยวได้

พวกมันเพียงปฏิบัติตามคำสั่งเบื้องบน ให้สถานที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบเกิดความสงบเรียบร้อย

แต่หากเบื้องบนเกิดการฉ้อราษฎร์บังหลวง ขุนนางบ้านเมืองรีดนาทาเร้น มวลชนไหนเลยไม่นึกถึงการเปลี่ยนแปลง? ใจคนไหนเลยไม่กระ-ด้างกระเดื่องได้?

...คิดเปลี่ยนแปลงต้องเกิดความวุ่นวาย

...ความวุ่นวายนำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลง

นี่เป็นหลักเกณฑ์ที่มีมาแต่โบราณกาล

ยามนั้นบนท้องถนนบังเกิดเสียงเคาะเกราะสองยาวสามสั้น

...เป็นยามสองกับอีกสามจุด

ทุกค่ำคืนล้วนมีเวลายามสองกับอีกสามจุด เช่นเดียวกับที่ทุกวันมีเวลาเที่ยงวันกับเที่ยงคืน

ทุกค่ำคืนล้วนมียามนี้ ขึ้นอยู่กับท่านได้ยินเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามหรือไม่ รับฟังเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามเข้าหูหรือไม่?

แต่ละค่ำคืนล้วนมียามสองกับอีกสามจุด เพียงไม่ทราบตอนนั้นท่านเข้านอนแล้วหรือไม่? หรือว่าคิดถึงอะไร?

...ท่านมีครอบครัวแล้วหรือไม่?

...ครอบครัวอบอุ่นหรือไม่?

...ฐานะมั่นคงสวยงามหรือไม่? นุ่มนวลหรือไม่? เด็กทารกอยู่ในโอวาทหรือไม่?

...หรือว่าท่านนอนนิทราเพียงลำพัง กำลังคิดถึงคนรักแดนไกล?

เสียงเคาะเกราะดังมาจากสุดถนน

คนยามถือโคมกระดาษริบหรี่ใกล้ดับดวงหนึ่ง เดินมาอย่างเชื่องช้า

โลกหล้าสงบสันติ จึงมีคนยาม มีพนักงานทำความสะอาดถนน ตลอดจนคนหาบอุจจาระ ขณะที่ผู้คนส่วนใหญ่หลับนิทราอย่างเป็นสุข มีแต่พวกเขายังตื่นอยู่ ทำงานเพื่อความสะอาดสวยงามของนครหลวง

เสียงเคาะความจริงเป็นเรื่องปรกติธรรมดา ตามถนนหนทางและตรอกซอยล้วนมีเสียงเคาะเกราะบอกโมงยาม

แต่เสียงเคาะเกราะบอกโมงยามครั้งนี้ ไม่ปรกติธรรมดา

...มิเพียงไม่ปรกติธรรมดา มิหนำซ้ำไม่ปรกติธรรมดาอย่างยิ่ง

ทั้งนี้เพราะเสียงเคาะเกราะบอกโมงยามพอดัง สภาพบนหลังคาตึกพลันแปรเปลี่ยนไป

ตอนแรกบัณฑิตคลื่นพิโรธกรีดมือวาดเท้า ปากท่องสวดมนต์ ก็สะกดเสียงกู่และเสียงคำรามของผู้คลุมหน้าทั้งสองลงได้

แต่กวนฉิกที่นั่งขัดสมาธิบนหลังคาตึกเริ่มเสียสติขึ้นมา เสียงสวดของบัณฑิตคลื่นพิโรธ ไม่อาจสะกดคนบ้าคลั่งนี้ จึงล้วงขลุ่ยโบราณออกมาเป่าเป็นเสียงดัง

เสียงขลุ่ยค่อยๆ สะกดกวนฉิกไว้อีกคราว

แต่เสียงเคาะเกราะพอดัง กวนฉิกพลันสะท้านทั้งร่าง ดวงตาทอประกายเขียวปัด ผุดลุกขึ้นกล่าวกระท่อนกระแท่นว่า

"ชะตา...เรา...ชี้น...อยู่...กับ...ฟ้า ไม่ขึ้นอยู่กับคน...ไม่ขึ้นอยู่กับพวกเจ้า"

หน้าผากบัณฑิตคลื่นพิโรธ ปรากฏหยาดเหงื่อไหลรินลงมา

ดวงตาผู้คลุมหน้าทั้งสองทอแววแตกตื่นพรั่นพรึง

...พวกมันคล้ายทราบว่า คนบ้าคลั่งนี้ขอเพียงฟื้นคืนสติสัมปชัญญะมาบ้าง พวกมันก็ไม่อาจสะกดตนเอาไว้ ทั้งตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย

ดังนั้นบัณฑิตคลื่นพิโรธเปาขลุ่ยกระชั้นเร่งร้อนกว่าเดิม

เสียงขลุ่ยเร่งร้อนดุจประกายไฟ เด็มไปด้วยกลิ่นอายฆ่าฟัน

ผู้คลุมหน้าทั้งสองก็ส่งเสียงกู่และชู่คำรามที่แปลกประหลาดกว่าเดิม คล้ายกับว่าผู้คนทั้งสองกลุ่มไม่ต่อสู้ช่วงชิงอีก หากแต่ผนึกกำลังสะกดมารบ้าคลั่งผู้นี้ไว้ก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

เสียงขลุ่ย เสียงกู่และเสียงคำรามก่อกวนจนเซ็กเสียวเชียง ซุนแช-เฮี้ยกับผู้วิเศษประกายดำดีรษะมึนงง แก้วหูระคายเคือง ใจสะท้านหวั่นไหว

คลื่นเสียงทั้งสามชนิดล้วนไม่ได้มุ่งเป้ามาที่พวกเขา มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น พวกเขายังถูกพรากขวัญกระชากวิญญาณไป

พวกเขาความจริงคิดลงมือ คิดกล่าววาจาและสกัดยับยั้งเสียงขลุ่ย เสียงกู่และเสียงคำราม แต่ภายใต้คลื่นเสียงทั้งสามชนิดนี้ กลับไม่สามารถลงมือไม่สามารถกล่าววาจา ยิ่งอย่าว่าแต่คิดยับยั้งคลื่นเสียงประหลาดเหล่านี้

ยามนั้นกวนฉิกพลันยื่นมือออก

มือของมันพอขยับเคลื่อนไหว โซ่เหล็กที่ล่ามพันธนาการมันก็สั่นไหวดังกราวใหญ่

มันยื่นมือออกไป ราวกับคิดสัมผัสมือกับผู้คน

แต่ว่ามันไม่ได้สัมผัสมือกับผู้คน ทั้งไม่ได้สัมผัสมือกับบัณฑิตคลื่น-พิโรธและผู้คลุมหน้าทั้งสอง และไม่คิดสัมผัสมือกับซุนแชเฮี้ย ผู้วิเศษ-ประกายดำและเซ็กเสียวเชียง

มันยื่นมือต่อฟ้า

กลางฟ้ามีจันทร์

แสงจันทร์เขียวซีด

มันยื่นมือต่อฟ้า มือของมันขาวซีด

พริบตานั้น มือของมันคล้ายถูกแสงจันทร์ย้อมใส่ เริ่มจากนิ้วมือ ลามไปทั่วร่าง กลายเป็นเคลือบคลุมด้วยสีเขียวชั้นหนึ่ง

แต่ว่าแสงจันทร์คล้ายถูกระบาด กลับกลายเป็นขาวซีด ราวกับใบหน้าคนตายที่ปราศจากองศาพยพใบหนึ่ง

แสงจันทร์คล้ายหลอมกลืนกับร่างมัน

เขียวปัตดุจเดียวกัน

ขาวซีดดุจเดียวกัน

ดวงจันทร์คล้ายถูกน้ำไหลซึม กลายเป็นเลอะเลือนพร่ามัว คล้ายยังเบ่งพองขึ้นมา

ร่างกายของมันก็แผ่รัศมีราวกับแสงจันทร์ เริ่มเบ่งพองขึ้นมาตลอดทั้งร่างกลายเป็นไม่จริงแท้ คล้ายกลับกลายเป็นเทพเจ้าที่สถิตบนสันหลังคา

อาจบางทีตัวมันไม่ได้เบ่งพองขึ้น เพียงแต่พลังลมปราณภายในกายทวีความกล้าแข็ง พองโตกว่าเดิม เป็นเหตุให้มองด้วยตาเปล่ากลายเป็นดุร้ายน่ากลัว

ยังมีสายโซ่บนปลอกเหล็กที่ล่ามเท้าของมัน ความจริงเป็นสีกระดำกระด่าง ยามนี้คล้ายบรรจุสายฟ้าเข้าไป กลับเปล่งแสงประหลาดสีเงินยวง ทั้งยังสั่นกระตุก บังเกิดเป็นเสียงเสียดประสาทชนิดหนึ่ง

ระหว่างข้อห่วงกับข้อห่วงบนสายโซ่กระทบกระแทก บังเกิดเป็นเสียงดังเป็นจังหวะจะโคน ราวกับท่วงทำนองบทหนึ่ง

...คล้ายกับความฝันดื่นหนึ่ง

ในฝันมีหญิงงามชุดสีครามนางหนึ่ง และคล้ายเป็นวิญญาณสีขาวที่กระโดดโลดเต้นตนหนึ่ง แต่ว่าแขนเสื้อของนางกลับเป็นสีชมพู

ที่น่าประหลาดคือ ข้อห่วงบนสายโซ่พอกระทบกัน กลับบันดาลให้ผู้คนนึกถึง...

ความฝันสีคราม

หญิงงามในฝัน

วิญญาณสีขาว

แขนเสื้อสีชมพู

เซ็กเสียวเซียงครุ่นคิดเช่นนี้ ซุนแชเฮี้ยก็ครุ่นคิดเช่นนี้ ผู้วิเศษประกายดำก็คาดคิดเช่นนี้ แม้แต่ลุ้ยกุ้งที่หาบอุจจาระบนท้องถนนเบื้องล่างยังคาดคิดเช่นนี้

นี่เป็นความคิดเชื่อมโยงที่แปลกประหลาดนัก

พวกเขาล้วนไม่รู้จักกวนฉิก ทั้งไม่เคยประมือ หรือคบหาเป็นสหายกับกวนฉิก ถึงกับไม่แน่ใจว่าคนที่เบื้องหน้าเป็นกวนฉิกหรือไม่?

...ในเมื่อพวกเขาไม่รู้จัก และไม่เคยพบหน้า เหตุใดบังเกิดความคิดโดยไร้ต้นสายปลายเหตุ แต่ก็คล้ายมีเหตุและผลเช่นนี้?

หรือว่าโซ่เหล็กบนร่างคนบ้าคลั่งผู้นี้สามารถสื่อนัยยะอันใด หาไม่ก็สุ้มเสียงสามารถแปลงเป็นภาพวาดใบหนึ่ง?

ความนี้บ่งบอกความลับอันใด? หรือว่าเป็นพลังลมปราณที่ลึกล้ำสุดเปรียบปาน?

แม้แต่ผู้วิเศษประกายดำที่เคยศึกษาแนวทางพุทธ แนวทางพรต และมนตรยานก็ไม่สามารถขบคิดเข้าใจ

แต่สุ้มเสียงครั้งนี้เกิดผลในบัดดล

เสียงชลุ่ย เสียงกู่และเสียงคำรามล้วนถูกสุ้มเสียงครั้งนี้สะกดไว้โดยอัตโนมัติ

พริบตานั้น ทั้งแผ่นฟ้าแผ่นดินคงเหลือแต่เสียงข้อห่วงบนสายโซ่กระทบกันเป็นจังหวะจะโคน

กวนฉิกยังแหงนมองจันทร์ที่กลางฟ้า พึมพำว่า

"ชะตาเราขึ้นอยู่กับฟ้า ไม่ขึ้นอยู่กับคน ขึ้นอยู่กับฟ้ายังพอทำเนา หากต้องขึ้นอยู่กับคนเล่า? แม้นปล่อยให้ผู้คนจัดการราวผักปลา มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า..."

ท่าทีอันบ้าคลั่งของมันค่อยบรรเทา แววตาแจ่มใสขึ้นทีละน้อย คำพูดก็ชัดถ้อยชัดคำขึ้น

...ที่แท้สุ้มเสียงของมันไม่แหลมสูง หากแต่อ่อนโยนยิ่ง

ขณะที่มันรำพึงรำพัน เสียงข้อห่วงบนสายโซ่กระทบกันก็เบาลง หวงกันข้ามกับส่วนท้องของบัณฑิตคลื่นพิโรธนูนขึ้น ทั้งสะท้อนขึ้นลงราวกับคลื่นคก เสียงขลุ่ยโบราณก็ดังปานฉีกแพร ระคายหูถึงที่สุด

ขณะเดียวกัน ผู้คลุมหน้าร่างสูงโปร่งคล้ายยืดสูงขึ้น ราวกับเป็นเส้นหมี

ในทางกลับกัน คนเตี้ยสันทัดคล้ายบี้แบนลง เปลี่ยนเป็นพิกลพิการยิ่ง

แต่เสียงกู่ของพวกมันยิ่งเกรี้ยวกราด เสียงคำรามยิ่งเลื่อนลั่น ยามกาลดึกสงัด คล้ายทหารสวรรค์เหินร่อนลงจากฟ้า ราวกับสัตว์ดึกดำบรรพ์ตกอาละวาด

เพียงแต่คราครั้งนี้ไม่ประสบผล

กวนฉิกไม่บ้าคลั่งอีก

มันไม่ขยับสายโซ่อีก

มันพอพบว่าคนทั้งสามผนึกกำลังใช้ "คลื่นเสียง" ควบคุมมัน เพียงเพราะทำเรื่องหนึ่ง

มันเยื่นมือออกไปอีก

ยื่นมือที่ขาวซีดออกไป
มันมีมือเพียงข้างเดียว
มือของมันสวยงามยิ่ง
...มาดรว่าร่างกาย ผมเผ้า หนวดเคราตลอดจนเสื้อผ้าของมัน สกปรกอยู่บ้าง เลอะเทอะอยู่บ้าง แต่มือของมันสะอาดสะอ้านยิ่ง
นิ้วมือของมันเรียวแหลม ราวกับดรรชนีนาง
กระดูกข้อมือของมันผอมเล็ก คล้ายมือของเด็กชาย
มันยื่นมือออกไป ดีดนิ้วคราหนึ่ง
ประกอบด้วยนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนางสามนิ้ว
นิ้วมือของมันพอดีดออก สภาพการณ์ก็แปรเปลี่ยนไป
พริบตานั้น แสงจันทร์คล้ายถูกดูดรั้งมายังปลายนิ้วมัน และลามขยายถึงข้อแขนของมัน
มันใช้สามดรรชนีมุ่งฟ้า
น่าเสียดายที่ฟ้าไร้น้ำใจ
ถึงกับไม่รับรู้
ฟ้าไร้น้ำใจ ดินไร้ไมตรี
คนเล่า?

กวนฉิกพอดีดนิ้วออกไป ก็บังเกิดสุ้มเสียงสองชนิดดังขึ้น
หนึ่งเป็นสุ้มเสียงประหลาดที่ดังจากขอบฟ้านสนไกล
ที่ว่า "ประหลาด" เพราะเป็นสุ้มเสียงที่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยได้ยินมา ดังนั้นไม่สามารถคาดคิดคำนวณว่านั่นเป็นวัตถุเรื่องราวใด

นั่นเป็นเสียงอึงอล เป็นเสียงฮูๆ ถึงกับเป็นเสียงครืนครัน คล้ายกับเครื่องโม่บินถึงกลางฟ้า ราวกับกังหันหมุนวนที่ขอบฟ้า หรือคล้ายกับผึ้งที่มีขนาดใหญ่กว่าผู้คนเก้าร้อยเก้าสิบเก้าหมื่นตัวบินลงจากฟ้า หรือคล้ายกับหุง

ที่ใหญ่กว่ามุสิกตัวหนึ่งชอนไชเข้ามายังรูหู แทรกชอนถึงห้วงสมอง

...นั่นที่แท้เป็นวัตถุใด?

คำตอบคือไม่ทราบ

เพราะว่าได้ยินแต่เสียง

ไม่เห็นรูปลักษณ์

เพียงทราบว่า "มัน" เคลื่อนจากไกลตาเป็นใกล้เข้ามา และคล้ายกับ

ไตรหมุนเวียนอยู่กลางหาว

สอง เป็นเสียงร้องของคนผู้หนึ่ง

คนส่งเสียงร้องดังจากปากถนน

ดังจากปากตรอกกระเบื้อง

คนผู้นั้นร้องบอกชื่อวิชาฝีมือแขนงหนึ่ง

เมื่อมันร้องบอกชื่อวิชาฝีมือนี้ออกมา ชาวยุทธจักรจะนึกถึงชื่อ

บุคคลคนหนึ่ง

...แป๊ะโซ้วปวย

คนผู้นั้นส่งเสียงร้องว่า

"สามครรชนีมุ่งฟ้า"

มันร้องซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า

"สวรรค์ สามครรชนีมุ่งฟ้า โอ สวรรค์ สามครรชนีมุ่งฟ้า"

มันอุทานคำ "สวรรค์" ติดต่อกัน แสดงว่าคนผู้นี้ได้รับความตื่น

ตระหนกตกใจถึงเพียงไหน

คนที่ร่ำร้องความจริงหนักแน่นเยือกเย็น

ในหอลมพิรุณโปรย มันได้ชื่อว่าเป็นคนที่หนักแน่นเยือกเย็น

ระหว่างที่แป๊ะโซ้วปวยกุมอำนาจในฐานะหัวหน้าหอ ก็ให้ความสำคัญต่อมันยิ่ง

มันคือซุนยี้อ

ชุนเอ๊อที่ตื่นตระหนก เพราะว่ามันเคยทำงานรับใช้แป๊ะโซ้วปวย

มันมองปราดเดียวก็ดูออกว่า ที่คนบ้าคลั่งนี้ใช้ออกเป็นครรชนีประจำตัวของแป๊ะโซ้วปวย

...คนบ้าคลั่งนี้ ใช้วิชาครรชนีของแป๊ะโซ้วปวยได้อย่างไร?

แต่ผู้ที่ตื่นตระหนกมิเพียงชุนเอ๊อคนเดียว

อีกคนหนึ่งไม่ได้ส่งเสียงร้องออกมา แต่ในใจบังเกิดความตระหนกตกใจอย่างรุนแรง

ในความตื่นตระหนกยังฉุกใจได้คิด และคับข้องเคืองชุ่น

มาตรว่าในใจมันบังเกิดความตื่นตระหนก แต่มันไม่ส่งเสียงร้องออกมา ในโลกแทบไม่มีเรื่องราวที่ทำให้คนผู้นี้ร้องอุทานออกมา

แม้แต่ควงดาที่ทอประกายราวเพชรลูกก็ไม่ฉายวิ่แววที่ตื่นเต้นตระหนกแม้แต่น้อย

สีหน้ามันยังโดดเดี่ยวอ้างว้าง

มุมปากของมันยังเม้มสนิทอย่างเย็นชา

ขนคิ้วมันดส้ายมีดดาบ กระดูกคิ้วสูงชันราวชุนเขาไกลตา

ทั้งแฝงความทะนงดุจยอดเขาหิมะ

เพียงแต่หากเป็นบุคคลที่คุ้นเคยกับมันและจับตาดูมัน จะพบว่าพริบตาที่คนบ้าคลั่งนั้นใช้ออกด้วยสามครรชนีมุ่งฟ้า ,บหน้าที่ขาวซีดของมันพลันแดงก่ำ ต่อจากนั้นสีสันซีดจางลง กลับคืนสู่ความขาวซีดดุจเดิม

มันกระทั่งศีรษะยังไม่เงยขึ้น เพราะกระดูกก้านคอของมันหักไป

มันคือผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าตึกหกทุนครึ่ง...มังกรกัมหัวเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียพบเห็นเรื่องตระหนกไม่ตื่นเต้น

แต่ว่าในใจมันลอบตื่นตระหนก ใช้ความคิดอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้า

...ทนบนหลังคาตึกไฉนใช้สามครรชนีมุ่งฟ้าได้?

...หรือว่าแปะโข้วปวยยังไม่ตาย?

...แต่ว่าคนบ้าคลั่งใต้แสงจันทร์มิใช่แปะโข้วปวย หากแต่เป็นกวนฉิก

...กวนฉิกไฉนปรากฏกายในที่นี้?

...กวนฉิกที่ปรากฏโฉมอีกครั้ง ไฉนยิ่งอ่อนยาว์กว่าเดิม?

หลังความตื่นตระหนก มันผูกโยงเรื่องการปรากฏตัวของกวนฉิกเข้ากับการอยู่ในเหตุการณ์ของบัณฑิตคลื่นพิโรธ ค่อยฉุกใจได้คิด แต่ก็เพิ่มความคับข้องใจ และตัดพ้อในใจ

...ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง

เด็กปวยเกียนั่งอยู่บนเก้าอี้หวาย

ข้างเก้าอี้หวายสอดไม้รวก ใช้ชายฉกรรจ์รวบผมยาวเข้าหากันสี่คนทำหน้าที่แบกหาม

เด็กปวยเกียนั่งอย่างสุขสบาย

กระทั่งลักษณะการแต่งกายของมันก็ให้ความรู้สึกที่สบายตา น่าเอ็นดูยิ่งนัก

ในยุทธจักรร่ำลือว่ากระดูกก้านคอของมันหักไป

มันน้อยครั้งจะประมือกับผู้คน แต่ชาวยุทธจักรไม่มีผู้ใดไม่กลัวเกรงมัน ในยุทธจักรนครหลวงมีคำร้องขับขานว่า "ไม่กลัวหอลมพิรุณโปรยโอนเอน เพียงกลัวเอี้ยบ้อเชี้ยขมวดคิ้วดำเคร่ง ไม่เกรงตึกหกหุนครึ่งรีดนาทาเร้น เพียงกริ่งเกรงเด็กปวยเกียเงยหน้าขึ้น"

เอี้ยบ้อเชี้ยกับเด็กปวกเกียเป็นมันสมองของขุมกำลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในยุทธจักรสองขุม จากคำร้องขับขานนี้เป็นที่เห็นถึงศักดิ์ฐานะของทั้งสองได้อย่างได้เห็นเด็กปวยเกียก้มศีรษะงอหลัง ในชีวิตมันเพียงยอมรับนับถือลุ้ยซุ่งแต่ผู้เดียว

แม้แต่ลุ้ยซุ่งที่เจ้าอุบายความคิด ขณะที่ครองอำนาจยังก่อการขบ

ทันไม่น้อย

เมื่อคิดกระทำการใหญ่ ต้องเพาะความแค้นกับผู้คน หากไม่เพาะความแค้น ไม่สามารถกระทำการใหญ่สำเร็จ

แต่เด็กปวยเกียยังระมัดระวังตัว พยายามหลีกเลี่ยงจากการเพาะสร้างศัตรู หลักการของมันคือ...ยอมผูกสัมพันธ์กับพันคน ไม่เพาะความแค้นกับคนหนึ่ง

หากเพาะสร้างความแค้น ผู้อื่นก็ให้อภัยมัน ทราบว่ามันมีความจำเป็น

แต่ยามใดที่เพาะความแค้น มันไม่ต้องการให้ผู้ใด "ให้อภัย" ทั้งนี้เพราะมันต้องใช้ฝีมืออันเฉียบขาด กำจัดอีกฝ่ายให้สิ้นซาก ฟังว่ามันไม่เงยหน้าขึ้น พอเงยหน้าขึ้นต้องฆ่าคน

ดังนั้นทั้งหมดทราบดีว่า บุคคลที่ได้รับการยกย่องที่สุดในตึกหกหุนครึ่งคือเด็กปวยเกีย แต่ผู้ที่ยากตอแยที่สุดก็เป็นเด็กปวยเกีย

...มาตรว่าไม่มีผู้ใดเห็นมันลงมือก็ตาม

แต่คืนนี้ในบริเวณมีคนผู้หนึ่งที่เคยเห็นมันลงมือ

คนผู้นี้ย่อมเป็นสุ้ยกุ้ง

สุ้ยกุ้งย่อมล่วงรู้วิชาฝีมือของเด็กปวยเกีย

ครั้งกระโน้นมันนึกชะล่าใจต่อพลังฝีมือของเด็กปวยเกีย เป็นเหตุให้ถูกมีดบินของเด็กปวยเกียชัดทะลุอก แทบจบชีวิตไป

แต่ว่ามันไม่ตาย

ผู้ที่ฆ่ามันคือเด็กปวยเกีย ผู้ที่ช่วยชีวิตมันก็เป็นเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียสั่งให้หมอมือดีซู่ได้ฮวงช่วยชีวิตมัน พร้อมทั้งฝากคำพูดถึงมันว่า "ลูกผู้ชายชาตรีไม่ควรที่จะทรยศ ไม่ควรลอบทำร้ายหากไม่มีฝีมือที่กล้าแข็ง ต่อให้มีโอกาสที่ดีเพียงไหนก็จะหลุดลอยไป หากท่านไม่สามารถปลุกปลอบความเข้มแข็งของตัวเอง มิสู้ถอนตัวจากยุทธจักร แม้นว่าสามารถกระทำการใหญ่อีกครั้ง จึงไม่เสียทีที่ข้าพเจ้าช่วยชีวิตท่าน"

คำพูดเหล่านี้เกิดผลสะท้อนต่อสุ้ยกุ้งอย่างใหญ่หลวง

...มาดรว่ามันหลีกลี้จากการไล่ล่าฆ่าฟันของนักสู้ผู้กล้า ห่างไกลจากความผิดถูกในยุทธจักร กลายเป็นคนแบกอุจจาระผู้หนึ่ง แต่จนแล้วจนรอดมันยังไม่ยอมไปจากเตรหลวง และไม่ปล่อยวางวิชาฝีมือ

มันถูกโค่นล้มลง

แต่มันยังไม่ตาย

...นั่นล้วนเป็นเพราะเด็กปวยเกียย

ตอนนี้เด็กปวยเกียยมาแล้ว มันนั่งอยู่บนเก้าอี้หวาย ใช้ให้คนแบกหามมา

สุ้ยกุ้งจดจำมันออก

สุ้ยกุ้งไม่มีวันลืมเลือนมัน

มันที่ดูไปให้ความรู้สึกที่สุขสบาย แม้ตายในเงื้อมมือมันก็ดูล้ายตายอย่างสุขสบาย

แต่ตอนนี้เด็กปวยเกียยแม้นั่งอย่างสุขสบาย จิตใจคงไม่ปลอดโปร่งเบาสบายเท่าใด

...ไม่เพียงเพราะการปรากฏตัวของกวนฉิก

หากยังสืบเนื่องจากการปรากฏกายของอีกคนหนึ่ง

เป็นเอี้ยบ้อเชี้ยเอง

"เทพยดาองค์ใดหนอให้เราจิวยี่เกิดมา แล้วเหตุใดจึงให้ขงเบ้งเกิดมาด้วยเล่า?"

ปัญหาอยู่ที่ผู้ใดเป็น "จิวยี่" ผู้ใดจึงเป็น "ขงเบ้ง"?

ทั้งหมดล้วนทราบว่าจิวยี่มีความรู้ความสามารถทางทหาร ทั้งกุมความแตกในกังตั๋ง แต่สุดท้ายยังพ่ายแพ้แก่ขงเบ้ง

ทั้งหมดก็ทราบว่าเด็กปวยเกียยเป็นมันสมองของศึกหกทุ่นเตวิ่ง

แต่เสนาธิการของหอลมพิรุณโปรยคือไม่หลอกลวงขราทารกเอี้ยบ้อเซี้ย ปะการนี้ไม่ว่าสุ้ยซุ่งกับโซวมั่งจิ้มมีชีวิตอยู่หรือไม่ ล้วนไม่มีการเปลี่ยนแปลง

เนื่องจากเด็กปวยเกียยังคงอยู่ แผนฮุบกลินตีกหกหุนครึ่งของเอี้ยบ้อเซี้ยจึงไม่ประสบผล

และเนื่องจากเอี้ยบ้อเซี้ยตำรงคงอยู่ แผนโจมตีหอลมพิรุณโปรยของเด็กปวยเกียจึงพบกับความล้มเหลว

ทั้งสองเป็นศัตรูคู่อริกัน

...แต่คล้ายกับว่าทั้งสองล่วงรู้กันและกัน อย่างน้อยรู้ซึ้งถึงแผนอุบายของอีกฝ่าย

ดังนั้นตีกหกหุนครึ่งได้รับความกระทบกระเทือน ยังตำรงคงอยู่ หอลมพิรุณโปรยแม้ผ่านคลื่นลม ยังยืนหยัดอยู่โดยไม่ล้มลง

เพราะว่ามีเด็กปวยเกีย

เพราะว่ามีเอี้ยบ้อเซี้ย

...เพราะว่ามีบุคคลเช่นนี้คอยค้ำยันสถานการณ์เอาไว้

ปัญหาอยู่ที่สุดท้ายผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ? ผู้ใดเป็นจิวยี่ ผู้ใดเป็นขงเบ้ง?

ตอนนี้ไม่มีผู้ใดทราบว่า ผู้ชนะในตอนท้ายเป็นใคร เพียงแต่เมื่อเด็กปวยเกียเดินทางมา เอี้ยบ้อเซี้ยสมควรอยู่ในเหตุการณ์ด้วย

ในนครหลวงพอเกิดเหตุการณ์สำคัญ ต้องไม่อาจขาดคนของตีกหกหุนครึ่ง ยิ่งไม่อาจขาดคนของหอลมพิรุณโปรย

...หากเป็นเมื่อกาลก่อน ยังไม่อาจขาดคนของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์

แต่ตอนท้ายสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ล่มสลาย เซียนวิเศษอมตะกับจูเซี่ยวเอียเสียชีวิต เต้งชังแซกับยิ่มกุ้ยซิ้งเข้าสังกัดตีกหกหุนครึ่ง ส่วนศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกอันลึกลับ รวมทั้งเจ้าศักดิ์สิทธิ์หลงห้ากวนฉิกกลับปรากฏกายบนหลังคาตึกโบราณ หลังความเปลี่ยนแปลง ผู้นำของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์กลายเป็นตัวเอกตีกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยอยู่ในฐานะผู้สังเกตการณ์

เหตุาารณ์วุ่นวายพอบังเกิด เอี้ยบ้อเซี้ยแห่งหอลมพิรุณโปรยก็มาแล้ว
เด็กปวยเกียแห่งตึกหกหุนครึ่งก็เดินทางมาเช่นกัน
เด็กปวยเกียนั่งบนเก้าอี้แคร่หาม ปรากฏขึ้นที่มุมถนน
เอี้ยบ้อเซี้ยนั่งอยู่บนหลังม้า
คนกุมบังเหียนม้าคือซุนฮื้อ
ซุนฮื้อพอเห็นกวนฉิกลงมือ ต้องร้องขานชื่อวิชาสามตราชนีมุ่งฟ้า
ดังมา

พร้อมกันนั้นก็สะกิดความตื่นตระหนกแก่เอี้ยบ้อเซี้ยและเด็กปวยเกีย
แต่ว่าพวกมันล้วนไม่แสดงออกทางสีหน้าและลมปาก
ประการนี้แสดงว่าพวกมันมีความเหมือนอย่างยิ่ง แทบมิใช่ศัตรูคู่อริ
หากแต่คล้ายอยู่บนแนวร่วมเดียวกัน
เช่นเดียวกับที่วิธีการเดินทางของมัน ล้วนเลือก "พาหนะ" แทน
เท้าด้วยเท้า
คนหนึ่งนั่งบนเก้าอี้หวาย ใช้ไม้รวกแบกยก
คนหนึ่งนั่งบนหลังม้าที่ปูพรมกำมะหยี่หนานุ่ม
พวกมันล้วนรู้จักทำตัวให้สุขสบาย เก็บออมกำลังไว้ อย่างนั้นจึง
สามารถรักษาสติปัญญาและสมรรถนะร่างกาย เพื่อรับมือกับเรื่องราวสำคัญ
และปัญหายุ่งยากทั้งปวง
แต่ว่าผู้มาย่อมไม่เพียงเด็กปวยเกียกับเอี้ยบ้อเซี้ย
ในเมื่อคนของตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรยล้วนมาแล้ว
แต่งการไหนเลยไม่มีความเคลื่อนไหวได้?
คนของทางการก็เดินทางอย่างสุขสบาย
เขาโดยสารเกี้ยวมา
เขาคือพี่ใหญ่ของสี่ยอดมือปราบ...บ้อเซ้ง

ป๊อเช้งมาแล้ว

เนื่องจากทิชิ่ว ตุยเมี่ย แนฮ้วยล้วนมีภารกิจสำคัญ ถูกส่งออกไปสะสางคดี ดังนั้นผู้ที่รั้งอยู่ในนครหลวง ช่วยเหลือจูกัวะชิงแซคิดอ่านวางแผน คือศิษย์พี่ใหญ่ที่ทุพพลภาพพิการ...บ้อเช้ง (ไร้ไมตรี) เสิงไง้อื้อ

บ้อเช้งแม้สองเท้าพิการ แต่ปฏิกิริยาหาชักช้าไม่

มิเพียงไม่ชักช้า ทั้งยังเคลื่อนไหวด้วยความรวดเร็วตลอดมา มิหน่ำซ้ำวิชาตัวเบาของบ้อเช้งได้รับการยกย่องอย่างสูงยังมีฝีมือการใช้อาวุธลับก็ได้รับการกล่าวขวัญว่าหายิ่งหย่อนกว่าตระกูลถังแดนเสฉวนไม่

ที่โดดเด่นที่สุดคือสติปัญญาของเขา

...ความพิการทางร่างกาย ทำให้เขาใช้สติปัญญาให้เกิดประโยชน์กว่าเดิม

บ้อเช้งมิใช่คนที่ฝากชะตาอยู่ที่ฟ้า

เขาเห็นว่าชะตาของเขาขึ้นอยู่กับเขา

ตอนนี้เขามาแล้ว

เขาโดยสารเกี้ยวมา

คนแบกเกี้ยวเป็นเด็กรับใช้ชุดเขียวสี่คน

คราครั้งนี้เด็กปวยเกียที่นั่งเก้าอี้หวาย เอี้ยบ้อเซี้ยที่โดยสารม้า ยังมีบ้อเช้งที่อยู่ในเกี้ยว ล้วนเดินทางมาเข้าร่วมเหตุการณ์สะท้านสะเทือนนครหลวงในคืนนี้

พวกเขาล้วนเป็นผู้ทรงภูมิปัญญาในแดนดิน ทั้งยังเป็นคนมีชื่อเสื่องลือ กลับโคจรมาพบกันโดยไม่นัดหมาย

ถึงกับไม่เพียงพวกเขาทั้งสาม

ยังมีอีกคนหนึ่งนั่งรถม้าเลิศหรูมา

คนขับรถเป็นชายหนุ่มหน้าตาหมดจด ถึงกับหมดจดกว่าสตรีสองนาง

ผู้ที่นั่งอยู่ในรถม้าเป็นคนร่างอ้วนกลมป้อม ข้อมือซ้ายสวมกำไลมุก

แผง แหน้วนางข้างซ้ายสวมวงแหวนมรกตผู้หนึ่ง

คนรางอ้วนยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มีโทสะต่อผู้ใด คล้ายพระสังกัจจายน์หน้าที่มีองค์หนึ่ง

แต่ในนครหลวงแห่งนี้ ไม่ว่าในยุทธจักรหรือทางการ นายทหารหน้าหอกบ้านร้านถิ่นล้วนไม่กล้าดอแยคนร่างอ้วนผู้นี้

ทั้งนี้เพราะมันแซ่จู

มันคือจูง้วยเม้ง

หัวหน้ากรมราชทัณฑ์ที่มีอำนาจในการเคี่ยวเข็ญลงทัณฑ์ผู้คนจู้ ยงเม้ง

จูง้วยเม้งก็มาแล้ว

...ในนครหลวงเมื่อเกิดเหตุการณ์สำคัญ ย่อมไม่อาจขาดมัน

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ตำแหน่งของมันแทบถูกยิ่มเส้ายิ่มอ่วงซึ่งมันให้การสนับสนุนเข้าแทนที่ ทั้งนี้เพราะฉั่วเกียต้องการให้ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์แทนมัน

ฉั่วเกียเห็นมันมีสัมพันธ์ไมตรีกับทุกฝ่าย ดังนั้นเริ่มไม่ไว้วางใจมัน

ช่วงเวลานั้นจูง้วยเม้งเก็บเนื้อเก็บตัว ปล่อยวางมือปล่อยวางอำนาจชูทิศทางลมอย่างเงียบงัน จวบกระทั่งฉั่วเกียถูกฮุยจงฮ่องเต้สั่งพักราชการแล้วปล่อยกุมอำนาจในกรมราชทัณฑ์ใหม่

ตอนนี้มันก็มาแล้ว

...ครั้งกระโน้นโซวมั่งจิ้มนำแปะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะมุ่งเหลาซาอะเพื่อเจรจากับเด็กปวยเกีย จูง้วยเม้งก็ไปสังเกตการณ์ ค่ำคืนนี้นครหลวงเกิดเภทเปลี่ยนแปลง มันไหนเลยไม่มาได้?

ยามนั้นเอี้ยป๊อเซี้ยที่มีไฝตรงหว่างคิ้ว ป๊อเซ็งที่สองเท้าพิการ จูง้วยเม้งที่อ้วมแย้มแจ่มใส พากันเงยหน้ามองมายังหลังคาศึกโบราณเป็นจุดเดียว

ขณะที่เช็กเสียวเชียงกับชุนแชเฮี้ยต่อสู้กัน พวกเขาก็ได้รับรายงานรีบรุดเดินทางมา แต่ตอนนี้เช็กเสียวเชียงกับชุนแชเฮี้ยกลายเป็นแนวร่วมเดียวกัน เตรียมรับมือกับกวนฉิกผู้บ้าคลั่ง

มีเพียงหนึ่งเดียวที่ไม่ได้เงยหน้าขึ้น

เป็นเด็กป่วยเกีย

ใช่เป็นเพราะกระดูกก้านคอของมันหักไป ดังนั้นไม่สามารถเงยหน้าขึ้น? หรือมันเห็นว่าในชีวิตของคนก้มหัวมากกว่าเงยหน้า เมื่อยังไม่ถึงเวลามันไยต้องเงยหน้าขึ้น?

มาตรว่ามันไม่ได้เงยหน้าขึ้น แต่ก็สดับฟังและแยกแยะ

มันรับรู้ทุกความเคลื่อนไหวบนหลังคาตึกอย่างชัดแจ้ง

มันแม้ไม่ได้เงยหน้าขึ้น แต่ในใจบังเกิดความตื่นตระหนกกว่าผู้ใด

ทั้งยังสะท้อนใจยิ่งว่า

คราก่อนที่เหลาซาฮะ กวนฉิกซึ่งถูกล่ามโซ่ตราตรวน ใช้กำลังเพียงลำพัง หาญสู้กับหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยโซวมั่งจิ้มกับแป๊ะโช้วปวยและเฮ้งเซี่ยวเจียะ ทั้งปะทะกับหัวหน้าตึกหกหุนครึ่งสุ้ยซุ่งและมัน อาศัยยอดฝีมือทั้งห้ายังไม่อาจพิชิตกวนฉิกได้ บัดนี้เฮ้งเซี่ยวเจียะถูกบีบบังคับออกจากนครหลวง โซวมั่งจิ้มกับแป๊ะโช้วปวยต่อสู้จนตกตายตามกัน ส่วนสุ้ยซุ่งจบสิ้นชีวิตไปก่อน คงเหลือแต่มันอยู่ที่นี่คนเดียว

มันย่อมต้องสะท้อนใจ

กวนฉิกดูไปยิ่งเสียสติ ยิ่งไร้ผู้ต่อต้านกว่าเดิม

เปลือกนอกของมันยิ่งอ่อนเยาว์กว่าเดิม

สำหรับกับกวนฉิก อายุคล้ายเดินถอยหลังก็มิปาน

นี่เป็นเรื่องราวใด?

ส่วนมันยังก้มหัวตั้งแต่เช้าจรดค่ำ วุ่นวายกับการสะสางการงาน ยังไม่ได้พบกับความรักที่ปรารถนา ทำให้ทั้งเหนื่อยทั้งขวา

...อย่างน้อยมันรู้สึกว่าจิตใจตัวเองขราเป็นพิเศษ

ดังนั้นขณะที่ผู้คนทั้งหลายพบเห็นกวนฉิกซึ่งหายสาบสูญเป็นเวลานาน ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้งที่ดื่นตระหนกก็ดื่นตระหนก ที่เหลือเชื่อก็เหลือเชื่อ

โดยเฉพาะมันสะท้อนใจที่สุด

หากแม้นผู้คนกลุ่มใหญ่พลันหลงเหลือคนคนเดียว ความเปลี่ยวเหงานั้นท่านเคยสัมผัสมาหรือไม่?

ความรุ่งเรืองทั้งมวลสุดท้ายต้องคืนสู่ความว่างเปล่า การพบปะทั้งหลายในที่สุดต้องแยกย้ายจากกัน โลหิตที่ร้อนระอุต้องเย็นลง ความรักร้อนแรงต้องมีวันลดลง บุปผาบานแล้วโรยรา คนมีชีวิตอยู่ต้องตาย รูปคือศูนยตา แต่ศูนยตาไม่แน่ว่าเป็นรูป

คนชาญฉลาดย่อมขยันหมั่นเพียร ทั้งมีโชคดี ต้องพบกับความสำเร็จ แต่ไม่ว่าอย่างไรชีวิตยังเปลี่ยวเหงาราวหิมะ

ดังนั้นมีบ้างบางคนไม่ชมชอบความครึกครื้น หลังจากที่หาตัวห่างจากความครึกครื้น ก็ต้องเผชิญกับความเวิ้งว่างเปล่าเพียงลำพัง

...ทั้งนี้เพราะความรกร้างหลังความรุ่งเรือง จึงเป็นความเปล่าเปลี่ยวที่แท้จริง ความโดดเดี่ยวหลังความครึกครื้น จึงเป็นความเดียวดายที่แท้จริง

เพราะเหตุนี้เด็กปวยเกียก้มหน้าก้มตาทำงาน น้อยครั้งจะไปมาหาสู่กับผู้คน และน้อยครั้งจะสนุกสนานรื่นเริง

...มีอันใดคู่ควรให้เบิกบานใจ ในที่สุดคนที่อยู่ร่วมกันต้องแยกจาก สิ่งที่ท่านต้องการอยากได้พอได้มา แท้ที่จริงไม่จำเป็นต้องได้มา อย่างนั้นความเบิกบานใจชั่วแล่นมีประโยชน์ใด สุดท้ายอาจแลกกับความเศร้าเสียใจไปชั่วชีวิต

เด็กปวยเกียเป็นคนที่เศร้าเสียใจ

ถึงแม้ไม่มีผู้ใดทราบว่ามันถูกทำร้ายจิตใจก็ตาม

มันเป็นบุคคลที่มีข้อกำหนดกฎเกณฑ์
ทั้งควบคุมดูแลชีวิตความเป็นอยู่ของตัวเอง
มันเพียงทำงานเฉพาะหน้าให้ดีที่สุดทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีที่สุด
...ขอเพียงทำงานเหล่านี้ให้ดีที่สุด มันเท่ากับกำหนดชะตากรรมของผู้คนหลายหมื่นคน มีอิทธิพลต่อยุทธจักรนครหลวง นี่เป็นความภาคภูมิใจของมัน
ไม่มีเหตุผลอื่นอีก

บุคคลอื่นรวมทั้งเอ็กเสียวเชียง ขุนแขเอี้ย ผู้วิเศษประกายดำ บัณฑิตคลื่นพิโรธและผู้คุมหน้าทั้งสอง ล้วนเห็นกวนฉิกใช้ออกด้วยวิชาสามตรรชนีมุ่งฟ้า

สามตรรชนีมุ่งฟ้าที่เคยเป็นวิชาตรรชนีของแป๊ะโช้วปวย
สามตรรชนีมุ่งฟ้าพอใช้ออก ในบริเวณพลันเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงชั้นเสียงปงเมื่อขลุ่ยโบราณในมือบัณฑิตคลื่นพิโรธหักเป็นสองท่อน
ผู้คลุมหน้าร่างเตี้ยสันทัดคล้ายถูกหมัดต่อยใส่ปากสุ้มเสียงพลันเปลี่ยนเป็นแหบพร่า
เสียงกู่อันแหลมเล็กของคนร่างสูงโปร่งก็ชะงักขาดหาย
พริบตานั้นมีแต่เสียงร่ำร้องของกวนฉิกดังว่า
"ชะตาคนขึ้นอยู่กับเรา..."
มันแยกเขี้ยวหัวร่อ หัวร่ออย่างคลุ้มคลั่งกล่าวอีกว่า
"...ไม่ขึ้นอยู่กับฟ้า"
ดูท่ามันไม่เพียงฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ ทั้งยังกลับคืนสู่ความเชื่อมั่นตลอดจนความลำพองผยอง
จากนั้นมันกวาดตามองทุกผู้คน ถามว่า
"เมื่อครู่เป็นผู้ใดต่อสู้กันในที่นี้?"

มันชี้มือไปยังเซ็กเสียวเซียง ถามว่า
"เจ้าหรือ?"
ต่อจากนั้นชี้มือไปยังซุนแชเฮี้ย ถามว่า
"เป็นเจ้า?"
มันชี้มือไปยังผู้วิเศษประกายตำ ถามอีกว่า
"หรือว่าเจ้า?"
มันชี้มือไปทั้งสิ้นสามครั้ง ถามผู้คนสามคน
คนทั้งสามมีปฏิกิริยาและชะตากรรมที่แตกต่างกัน
กวนฉิกชี้มือในระยะห่างหนึ่งวาเจ็ดเชียะ เซ็กเสียวเซียงยังรู้สึกร่าง
กายเผ่าวูบหนึ่ง
เขาความจริงระวังป้องกันอยู่ก่อน
เขากลัวกวนฉิกจี้นิ้วแต่ไกล
ดังนั้นเขาหลบวูบไปด้านข้าง
ตามเหตุผลตรรชนีนี้ไม่สามารถจู่โจมถูกเซ็กเสียวเซียง หากมีพลัง
ตรรชนีจริง ก็ต้องจู่โจมถูกอากาศธาตุ
แต่เซ็กเสียวเซียงยังรู้สึกร่างร้อนผ่าวูบหนึ่ง
ตรงกันข้ามกับซุนแชเฮี้ยรู้สึกร่างเย็นวาบคราหนึ่ง
เป็นกระแสความเย็นที่คุกคามคน
กวนฉิกพอชี้มือมาที่มัน มันก็เบี่ยงตัวหลบเลี่ยงไปด้านข้าง
หากแม้นตรรชนีของกวนฉิกนี้แฝงพลังตรรชนี ตรรชนีนี้ก็ต้อง
จู่โจมใส่อากาศธาตุ
แต่ว่าไม่มีประโยชน์
ซุนแชเฮี้ยยังรู้สึกร่างเย็นวาบคราหนึ่ง
เป็นความเย็นจากส้นเท้าถึงหัวใจ จากหัวใจพลุ่งขึ้นถึงศีรษะ
เช่นนี้เป็นว่า การชี้มือของกวนฉิกทั้งสองคราไม่ได้ใช้พลังตรรชนี

ถึงกับไม่ใช่พลังฝีมือ หากแต่เป็นพลังอันยิ่งใหญ่ไพศาลชนิดหนึ่ง ใช้ออกได้ตามใจปรารถนา ในที่สุดมันสามารถใช้พลังธรรมชาติของห้วงจักรวาลโดยที่ผู้คนไม่อาจต่อต้านแข็งขืนได้

พลังเช่นนี้กล้าแข็งแต่ซ่อนแร้น รุนแรงแต่ค่อนโยน มีพลังแต่ไร้วี่แวว

พริบตานั้น เซ็กเสียวเซียงกับซุนนเชเฮี้ยแยกย้ายถลันหลบท่าครรชนีแต่ล้วนหลบไม่พ้น

ผู้ที่ปะทะกับครรชนีนี้ กลับเป็นผู้วิเศษประกายดำ

สามครรชนีมุ่งฟ้าที่กวนฉิกใช้ออก ครรชนีแรกเป็นท่าทลายอธรรม

ครรชนีนี้ซ่อนเร้นโดยไม่ปล่อยออก

ครรชนีที่สองของสามครรชนีมุ่งฟ้าเป็นท่าสะท้านขวัญ แต่ครรชนีนี้หอจี้ถึงก็หยุดมือ

ครรชนีที่สามคืออริสวรรค์

ท่าครรชนีนี้ถูกกระตุ้นให้แผ่พุ่งออก

ผู้ที่กระตุ้นยั่วยุคือผู้วิเศษประกายดำ

ผู้วิเศษประกายดำพอได้ยินกวนฉิกถามมัน ต้องสะท้านใจขึ้นมา

จากนั้นมันบังเกิดความคิดต่อสู้ขึ้น

ตอนแรกที่มันถือกระบี่ขึ้นบนหลังคาตึก ก็เกิดความคิดต่อสู้พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับซุนนเชเฮี้ยกับเซ็กเสียวเซียงสักครา

ระหว่างนี้มันน้อยครั้งจะบังเกิดความคิดต่อสู้ ต่อให้บังเกิดขึ้น ก็สามารถควบคุมได้

แต่คืนนี้ความรู้สึกเช่นนี้รุนแรงเป็นพิเศษ

มันแทบถูกความคิดเอาชนะแผดเผาจนบาดเจ็บ

นี่เป็นเพราะเหตุใด?

จบกระทั่งมันพบเห็นกวนฉิก ค่อยล่วงรู้ที่มาของความคิดต่อสู้

ทแกงตัวเอง

...ที่แท้เทพการต่อสู้ที่แท้จริงอยู่ในห้องหับเบื้องล่างนี้เอง

การคงอยู่ของเทพแห่งการต่อสู้ ก่อให้เกิดการสัประยุทธ์ขึ้น

เทพแห่งการต่อสู้กระตุ้นความคิดต่อสู้ของทุกผู้คน

ดังนั้นกวนฉิกพอชี้มือมาที่ผู้วิเศษประกายดำ ผู้วิเศษประกายดำ

ก็ไม่หลบหลีก หากแต่ตอบโต้กลับไปหนึ่งกระบวนท่า

มันโอบมือเป็นวง แผ่พุ่งพลังประหลาดที่ย้อนทวน โอบล้อมดรรชนี

นั่นไว้ คล้ายสุนัขล่าเหยื่อหลายสิบตัวล้อมกัดเสือร้ายตัวหนึ่ง ต้องบีบบังคับ

ก็เพียงพลัดตกลงในกับดักจึงยอมเลิกรา

หากตกอยู่ในสนามพลังของมัน เท่ากับพลัดร่วงลงสู่หุบเหว อยู่ใน

เทพไม่อาจต่อต้านแข็งขืนต้องถูกบดทำลายถ่ายเดียว

กระบวนท่านี้เป็นวิชาไม้ตายของมัน ขนานนามว่าหลุมดำ

หลุมดำเกิดจากการฝึกปรือยอดวิชาประกายดำเป็นเวลาหลายสิบปี

ต่อให้ศัตรูฝีมือกล้าแข็งกว่านี้ เมื่อถูกม้วนไปในหลุมดำ ต้องแพ้พ่าย

ต้องตกตายสถานเดียว

ตอนนี้ผู้วิเศษประกายดำใช้ออกด้วยพลังแห่งการล้อมปราบ และ

เตรียมทำลายนี้

มันพลันบังเกิดความคิดโค่นกวนฉิกล้มลง

...ทางที่ดีสามารถจู่โจมสังหารกวนฉิก

...ขอเพียงสังหารกวนฉิกได้ มันย่อมเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่ง

แผ่นดิน

ปรกติมันไม่มีความทะเยอทะยานคิดเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งแห่ง

แผ่นดิน แต่ตอนนี้กลับบังเกิดความคิดเช่นนี้อย่างรุนแรง

ดังนั้นกวนฉิกพอชี้มือมาที่มัน มันก็ใช้หลุมดำเข้าปะทะ

ซึ่งความจริงไม่ว่าผู้ใดก็คาดเดาไม่ออกว่ากวนฉิกคิดใช้ท่าอริสวรรค์ในสามครรชนีมุ่งฟ้าหรือไม่

แต่ผู้วิเศษประกายคำพอใช้ไม้ตายหลุมดำ คิดชักนำศัตรูลง "หลุม" แรนฉิกพลันถอนท่าอริสวรรค์กลับไป พึมพำว่า

"สะท้านฝัน"

นี่เป็นข้อความสั้นๆแต่สำหรับกวนฉิกคล้ายเป็นความฝันอันวาบหวามทั้งเกิดความรู้สึกผูกพัน

...คล้ายกับความรักอันคลั่งไคล้ประการหนึ่ง
มันใช้ครรชนีสะท้านฝันอย่างเชื่องช้า
เชื่องช้าและหอมหวาน คล้ายกับเป็นฝันกลางวันดื่นหนึ่ง
ฝันที่สะท้านดื่น
มันถอนท่าอริสวรรค์ เปลี่ยนเป็นความฝันมุ่งใสใจกลางหลุมดำ
คล้ายประกายสายฟ้าแลบจู่โจมใสใจกลางหลุมดำ
ผู้วิเศษประกายดำไม่ทันรั้งกระบวนท่ากลับ
ยามนี้หากมันไม่สู้สิบต่อ ได้แต่ถูกทำลายภายได้ฝันร้าย
มันได้แต่ทุ่มเทใช้ยอดวิชาประกายดำออกไป
ยอดวิชาประกายดำเป็นพลังแห่งความตาย
ประกายสีดำก่อตัวม้วนกลืนครรชนีที่คล้ายความฝัน

แต่กวนฉิกกดนิ้วหัวแม่มือ ควัดเขี่ยนิ้วก้อย ดีดพุ่งนิ้วกลาง ใช้ออกด้วยท่าทลายอธรรม

มันใช้ครรชนีสะท้านฝันทิ่มทำลายหลุมดำ ใช้ท่าทลายอธรรมเข้าปะทะกับประกายดำ

ความดำพลันแปรสภาพเป็นสีขาว
ประกายเปลี่ยนรูปทรงเป็นสีดำ
พริบตาเนั้น ดำขาวกลับตาลปัตร รูปทรงกระตุกบิดเบี้ยว ผู้วิเศษ

ประกายดำรู้สึกว่าเนื้อเยื่อบนใบหน้าชิ้นหนึ่งฉีกขาด แม้แต่แก้วหูและเยื่อหุ้มหัวใจคล้ายฉีกขาด ยอดวิชาประกายดำบังเกิดรอยโหว่ ไม่สามารถรวมพลังได้

มันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง เพียงร้องคำ "พลัง..." สุ้มเสียงก็ชะงักขาดหาย

เป็นกวนฉิกกู่ร้องตัดบทมันว่า

"ชะตาคนขึ้นอยู่กับเรา..."

ทางหนึ่งกล่าว ทางหนึ่งดีดนิ้วใช้ออกด้วยท่าหิมะย่อย ตามด้วยท่าแวกโปร่งใส

นี่เป็นหนึ่งในท่าสังหารของตรรชนีสะท้านเทพของแป๊ะโซ้วปวย

ประกายดำของผู้วิเศษประกายดำถูกทำลาย หลุมดำถูกทิ่มทะลวง เห็นแน่ชัดว่าไม่มีเรี่ยวแรงต่อสู้ขัดขืนอีก

แต่แล้วยามนั้น ผู้วิเศษประกายดำคล้ายเปลี่ยนไป

เปลี่ยนเป็นพลังสีดำกลุ่มหนึ่ง

ท่าหิมะย่อยพอจู่โจมเข้ามายังพื้นที่สีดำนี้ พลันเสื่อมสูญสิ้นพลัง กลับกลายเป็นปุยนุ่นกองหนึ่ง ไม่มีอำนาจการทำลายอันใด

กวนฉิกเหลือกตาที่มีตาขาวมากกว่าตาดำขึ้น ตวาดคำ "ประเสริฐ" พลันยึดกายขึ้น

มันขยับตัววูบหนึ่ง ไม่เห็นเคลื่อนไหวอย่างไร ก็บรรลุถึงเบื้องหน้าผู้วิเศษประกายดำ

มันยื่นมือปราดออก ตะปบคว้าใส่ใจกลางพลังสีดำ

มือของมันคล้ายประกายสายฟ้า คล้ายมีดดาบเล่มหนึ่ง ทิ่มทะลวงถึงใจกลางพลังสีดำ

ได้ยินเสียงคำรามแหบพร่าครึ่งเสียง ผู้วิเศษประกายดำเคลื่อนกายไปข้างไปเจ็ดแปดก้าว ร่างสะท้อนโงนเงนเสียหลัก ผมเผ้ายุ่งสยาย ใบหน้าปกคลุมด้วยพลังสีดำ ร้องว่า

"พลังไร้สภาพ..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ไม่สามารถกล่าวต่อ แสดงว่าพลาดท่าเสียทีต่อกวนฉิกครั้งหนึ่ง

นับตั้งแต่ผู้วิเศษประกายดำใช้หลุมดำออกสีหน้ากวนฉิกก็ปรากฏแววปิติยินดี

คล้ายกับว่ามีคนกล้าลงมือต่อมัน นับเป็นเรื่องที่คู่ควรกับการยินดี

หลังจากที่มันเจาะผ่านหลุมดำ ทำลายยอดวิชาประกายดำ และทิ่มทะลวงกลุ่มพลังสีดำ สีหน้ามันถึงกับปรากฏแววลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง

แต่หลังความลิงโลดยินดี ที่ปรากฏขึ้นแทนที่คือความรู้สึกที่อ้างว้างชนิดหนึ่ง

แต่ว่าสีหน้าอันอ้างว้างปรากฏวูบแล้วหายวับ

เปลี่ยนเป็นลิงโลดยินดีอีกครา

ทั้งนี้เพราะยามนั้นเกิดเรื่องประการหนึ่งขึ้น

สมควรบอกว่าเป็นปรากฏการณ์หลายสิ่ง

เป็นสีสันอันเฉิดฉายชนิดหนึ่ง

เป็นเสียงดนตรีระรื่นหูชนิดหนึ่ง

ยังมีกลิ่นที่หอมจรุงชนิดหนึ่ง

รวมทั้งการเคลื่อนไหวที่แทบสังเกตไม่ออกประการหนึ่ง

ปรากฏการณ์เหล่านี้บังเกิดเป็นพลังขุมหนึ่ง ครอบคลุมใส่กลางหลังของกวนฉิก

พร้อมกับปรากฏการณ์ทั้งสี่สิ่ง ยังบังเกิดสุ้มเสียงหนึ่งท่องสวดว่า

"โอมปอยูหลันเจอลี"

ทั้งหลายทั้งปวงนี้จู่โจมใส่กวนฉิกโดยพร้อมเพรียง

กวนฉิกสะท้านขึ้นๆ ถูกสายฟ้าฟาดใส่

แสงจันทร์ส่องต้องใบหน้ามัน

สีหน้ามันลิงโลดแทบคลุ้มคลั่ง
มันทันขวับไปเผชิญหน้ากับคนที่ลงมือต่อมัน
คนที่ลงมือต่อมันเป็นบัณฑิตคลื่นพิโรธโง้วคี้ยัง
ไม่เพียงแต่บัณฑิตคลื่นพิโรธ ผู้ที่จู่โจมลงมือต่อมันเ ยังมีผู้คลุมหน้าท่งสงงนั้น
คนร่างสูงโปร่งใช้ออกด้วยฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับ มุ่งไล่ใช้ขอกแขนซ้ายขวาของกวนฉิก
คนเคี้ยสันทัดใช้ฝ่ามือไร้ครรชนีกระแทกใส่ทรวงอกลำคอของกวนฉิก
ทั้งสองยังผิวปากเป่าเป็นเสียงดัง
พวกมันลงมือด้วยความรวดเร็ว ดุดันมุ่งสังหาร
ความเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ก็รวดเร็วลี้ลับสุดเปรียบปาน
แต่สำหรับกับกวนฉิก ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่มันคล้ายมิใช่พลังฝ่ามือที่แฝงคลื่นเสียงความหอม กับท่าฝ่ามือกรงเล็บที่ลอบทำร้าย
หากแต่เป็นเสียงสวดและเสียงผิวปากเหล่านั้น
กวนฉิกหมุนตัวไปเงยหน้าขึ้น แสงจันทร์เขียวซีดพอดีสาดส่องต้องท่วหะมัน
มันพลันยกมือฟาดใส่ขม่อม
ขม่อมของมันเอง
จากนั้นมันขู่คำรามว่า
"ชะตาขึ้นอยู่กับเราไม่ขึ้นอยู่กับฟ้า"
การฟาดฝ่ามือใส่ขม่อมตัวเองของกวนฉิกครั้งนี้ เป็นเหตุให้สภาพการต่อสู้แปรเปลี่ยนไป
ควรทราบว่าขม่อมเป็นหนึ่งในจุดชีวิตบนร่างผู้คน ต่อให้คนแกร่งมาพอฟาดใส่ ยังรับบาดเจ็บสาหัส อย่าว่าแต่สุดยอดฝีมือเช่นกวนฉิก
ต่อให้มันลงมือต่อตัวเอง ก็ไม่ยั้งมือไว้ไมตรี

แต่กวนฉิกพอฟาดฝ่ามือใส่ขม่อมตัวเอง ก็อ้าปากกระอักโลหิตคำหนึ่ง ที่ดวงตายังมีสายเลือดไหลซึมออกมา

โลหิตคำนั้นพอดีพุ่งใส่ใบหน้าผู้คลุมหน้าร่างเตี้ยสันทัดนั้น

นั่นเพียงเป็นโลหิตคำหนึ่ง

แต่โลหิตคำหนึ่งก็สลายวิชาฝ่ามือไร้ตรรชนีที่มันพากเพียรฝึกปรือเป็นเวลาหลายสิบปี ทั้งยังกระแทกมันร่วงหล่นลงจากหลังคาดึก

จากนั้นกวนฉิกกรีดปาดนิ้วทั้งห้า ท่าตรรชนีร้อยเปลี่ยนพันแปลงกลับใช้ออกด้วยตรรชนีสะท้านเทพของแป๊ะโซ้วปวย นับตั้งแต่ท่าแรกวสันต์น้ำฝน วสันต์วิษุวัติ เชิงเหมิง ธัญพิรุณ ต้นดิมหันต์ อุดมน้อย ฤดูทำนา*

ตรรชนีเหล่านี้บ้างแหวกฝ่าอากาศดังแหลมเล็ก บ้างคล้ายเป็นท่วงทำนองอันไพเราะ บ้างเป็นสีสันสดใส บ้างเป็นเส้นสายสีดำ บ้างส่งกลิ่นคาวเลือด บ้างแฝงกลิ่นของซากอสุภ

บัณฑิตคลื่นพิโรธใช้ฝ่ามือหอมหลากสีสันใส่กวนฉิก กวนฉิกก็ตอบโต้ด้วยวิชาตรรชนีอันพลิ้วพราย

บัณฑิตคลื่นพิโรธถึงกับมือไม้ปั่นป่วน พลังฝ่ามือที่ความจริงแฝงกลิ่นหอม ยามนี้กลับเพิ่มสีสันเข้าไป ความจริงเป็นท่วงท่าฝ่ามือที่แฝงสำเนียงแต่แล้วกลายเป็นท่าสัมผัสจับต้อง ก่อกวนจนสับสนวุ่นวาย

ความสำเร็จด้านพลังฝ่ามือของมัน ความจริงบรรลุถึงขอบเขตขั้นสูงล้ำ แต่ยามนี้ถูกท่าตรรชนีของกวนฉิกสะกดข่มไว้ คล้ายใยแมงมุมที่ถูกลมหัดจนพันกัน

เมื่อเป็นเช่นนี้กลับกลายเป็นไม่สามารถใช้ออกได้

พริบตานี้ บัณฑิตคลื่นพิโรธคล้ายกับใช้สำเนียงในท่าฝ่ามือท้าสู้กับสีสันในเพลงฝ่ามือตัวเอง ใช้ท่วงท่าสัมผัสในฝ่ามือปะทะกับกลิ่นหอมของ

---

* ชื่อฤดูกาลย่อยในยี่สิบสี่ฤดูกาลตามปฏิทินจันทรคติของจีน

เพลงฝ่ามือตัวเอง

มันมือไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน เสียขบวนรวนเรเป็นการใหญ่

นับตั้งแต่บัณฑิตคลื่นพิโรธออกท่องเที่ยวต่อสู้กับศัตรูเป็นต้นมา นี่เป็นครั้งแรกที่มันสู้อย่างลำบากยากเย็น ทั้งไม่เป็นไปตามความต้องการ

มันยังคืออยู่ แต่ว่าผู้คลุมหน้าร่างสูงโปร่งกลับย่ำแย่ยิ่งกว่า

กวนฉิกไม่ลืมเลือนมัน ยิ่งไม่ลืมเลือนฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับของมัน

กวนฉิกใช้ตรรชนีต่อมัน แต่ใช้ออกเพียงตรรชนีเดียว

เป็นท่าตรรชนีสะท้านสัตว์จำศีล

คนร่างสูงโปร่งนั้นความจริงคิดฉวยโอกาสที่บัณฑิตคลื่นพิโรธลงมือต่อกวนฉิก ดึงดูดความสนใจของกวนฉิก ผนึกกำลังกับคนเตี้ยสันทัดลอบทำร้ายอีกฝ่าย แต่กวนฉิกพอฟาดฝ่ามือใส่ขม่อมตัวเอง กระอักโลหิตคำหนึ่ง มันก็ฉุกคิดว่าผิดท่า

มันพอฉุกคิดว่าผิดท่า ก็คิดล่าถอย

แต่กวนฉิกใช้ท่าตรรชนีต่อมันแล้ว

พริบตานั้น คนร่างผอมสูงเผชิญหน้ากวนฉิกอย่างถนัดถนี่ แต่ห้วงเวลาเองมันกลับปรากฏภาพเงาร่างคนผู้หนึ่งผุดขึ้น

เป็นแป๊ะโซ้วปวย

มันเคยเผชิญหน้ากับแป๊ะโซ้วปวยบนท้องถนนหน้าเหลาชาอะ

ตอนนั้นมันจู่โจมสังหารหญิงรับใช้ของสุ้ยซุ้ง แป๊ะโซ้วปวยคิดลงมือต่อมัน ล้างแค้นให้กับหญิงรับใช้นั้น ประจวบกับกวนฉิกปรากฏกายขึ้น ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยเพียงรุกไล่ศักดิ์สิทธิ์ที่หกจนมือไม้ปั่นป่วน แต่ไม่ทันฆ่ามัน

แต่ว่าตอนนั้นศักดิ์สิทธิ์ที่หกบังเกิดความรู้สึกที่แปลกประหลาดประการหนึ่ง

...มันต้องฆ่าแป๊ะโซ้วปวย

...ไม่เช่นนั้นมันต้องจบชีวิตในเงื้อมมือแปะโร้วปวยแน่นอน

จวบกระทั่งมันทราบข่าวการตายของแปะโร้วปวย ค่อยบังเกิดความยินดีกว่าผู้ใด

มันเสางารถมีชีวิตสืบต่อ

เพื่อมีชีวิตด้วยดี มันไม่คำนึงถึงวิธีการที่ใช้

ครั้งกระโน้นมันทรยศต่อกวนฉิกด้วยเหตุผลสองประการ

หนึ่งคือมีชีวิตสืบไป

สองคือมีชีวิตด้วยดี

มันความจริงมีชาติตระกูลที่ต่ำต้อย บิดามารดาพี่ชายพี่สาวเป็นบ่าวไพร่หญิงรับใช้ บิดามันสร้างความไม่พอใจแก่ผู้เป็นนาย ถูกตัดนิ้วมือห้านิ้ว ทิ้งให้อยู่ในห้องเก็บฟืนที่เหนียบหนาว ทั้งเจ็บปวดทั้งถูกแช่แข็งจนฟ้าสางกลับไม่มีผู้ใดกล้าคลี่คลุมพรมขนสัตว์ให้แก่มัน

พี่ชายมันยังอนาถยิ่งกว่า เพราะชอบพอกับญาติสตรีของผู้เป็นนาย หลังจากถูกพบเห็น ก็ถูกฟาดตายทั้งเป็น ทั้งยังไม่มีผู้ใดกล้าไปแจ้งความ

นับแต่นั้นครอบครัวมันถูกผู้คนดูหมิ่นเกลียดชังกว่าเดิม มาตรว่าพี่สาวมันถูกนายน้อยข่มขืน ทั้งหมดกลับกล่าวหาพี่สาวมันเป็นฝ่ายยั่วยวนนายน้อย

คอนนั้นมันตกลงใจว่าไม่ขอรั้งอยู่ในบ้านอันโสมมนั้นอีกต่อไป

มันต้องออกมาสร้างฐานะ

มันต้องล้างแค้น

ตั้งแต่มันจำความได้ เห็นนายน้อยและคุณหนูของผู้เป็นนายมีความเป็นอยู่อย่างเลอเลิศ ส่วนมันกลับลำบากยากเข็ญเพียงนั้น มันก็ตั้งใจว่าจะขอมีชีวิตที่ดี

ดังนั้นมันออกจากบ้านเกิด ลองดูว่ามีชื่อเสียงหรือไม่ สามารถฆ่าล้างตระกูลของเฮ้งเซี่ยวฉิกแห่งเมืองเซียงฮ้วงได้หรือไม่

หากคิดล้างแค้น มีวิธีการเพียงสองวิธี

หนึ่ง มันต้องเสริมสร้างตัวเองให้เข้มแข็ง

คิดเสริมสร้างตัวเองให้เข้มแข็งต้องฝึกวิทยายุทธ์

สอง มันต้องผลักดันให้ตัวเองแข็งกล้า

คิดผลักดันให้ตัวเองแข็งกล้า ต้องเข้าร่วมกับขุมกำลังอื่น

จากนั้นมันพบว่าหากฝึกวิชาฝีมืออันเที่ยงธรรม ต่อให้ฝึกปรือไปชั่วชีวิต ก็ยากจะเด่นล้ำเหนือผู้อื่น

มันเปลี่ยนเป็นฝึกวิชาอธรรม

ฝ่ามือหงส์ร่วงเป็นวิชาฝ่ามืออันชั่วร้าย กรงเล็บมังกรหลับยิ่งเป็นวิชาฝีมืออันอำมหิต มันพอฝึกวิชาฝีมือทั้งสองแขนง นิสัยใจคอก็แปรเปลี่ยนไป ต่อจากนั้นสูญเสียสมรรถภาพทางเพศ กลายเป็นบุคคลประหลาดพิกล

มันทางหนึ่งฝึกปรือวิชาฝีมืออันชั่วร้าย ทางหนึ่งเข้าร่วมกับขุมกำลังฝ่ายอธรรม

ตอนนั้นอิทธิพลของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์แผ่ขยายถึงเมืองเซียงฮ้วงแล้ว

มันมีการแสดงออกที่โดดเด่น ดังนั้นได้รับความชื่นชมจากศักดิ์สิทธิ์ที่สอง ที่ห้า ที่หกของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ยุคนั้น เลื่อนเป็นหัวหน้าสาขาสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ประจำเมืองเซียงฮ้วง

มันพอก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าสาขา ก็ถึงเวลาที่ตระกูลของทมิฬน้อยเฟิงเซี่ยวฉิกประลบคราเคราะห์แล้ว

มันสังหารบุรุษของตระกูลเฮ้งทั้งหมด และข่มขืนสตรีของตระกูลเฮ้งลงมืออย่างชุดราก็ถอนโคน

แต่มันเมื่อกระทำเช่นนี้ ทางการย่อมต้องสืบสาวเอาความ

มันได้แต่ออกจากเมืองเซียงฮ้วง ขอความคุ้มครองจากเจ้าศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ เข้าสู่สำนักใหญ่ของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ที่นครหลวง

แต่ว่าทมิฬน้อยเฮ้งเซี่ยวฉิกเป็นสมาชิกของขบวนขวานบินตระกูลอี้
ดังนั้นขบวนขวานระดมกำลังออกตามล่ามัน

ยังมีทางการปิดประกาศนำจับมัน ดังนั้นเน็นต้องคลุมหน้า ปกปิดรูปโฉมเอาไว้

นี่กลับสอดคล้องกับรูปแบบของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ นอกจากเจ้าศักดิ์สิทธิ์ที่เจ็ดกวนฉิกแล้ว ที่หลงเหลือล้วนคลุมหน้าก่อการ เพราะเหตุนี้ช่วยให้มันรอดจากการถูกไล่ล่าเอาชีวิต

มันความจริงชื่อเตียอุ้ย พลอยเปลี่ยนชื่อเป็นเตียเลียกซิม

มันยังมีพี่น้องร่วมปู่เดียวกันคนหนึ่งมีชื่อเดิมว่าเตียฮั่น

เตียฮั่นก็เป็นคนอาภัพ มีชะตาชีวิตไม่ต่างกับมัน

ดังนั้นมันกับเตียฮั่นต่างเข้าสังกัดสหพันธ์หลงฟ้า เตียฮั่นก็เปลี่ยนชื่อเป็นเตียทิชิ่ว

หลังจากนั้นในยุทธจักรปรากฏยอดฝีมือคู่หนึ่ง ฉายาทิชิ่วไคฮวย (บุปผาบนต้นไม้เหล็ก)

ต้นไม้เหล็กมีบุปผางอกเงย ความจริงเป็นเรื่องยากเย็นยิ่ง

พวกมันที่ต่อสู้ดิ้นรน เพียงต้องการเป็นผู้กำหนดชีวิตตัวเอง

...แต่ผลสุดท้ายเล่า?

กวนฉิกฝึกวิทยายุทธ์จนเสียสติ สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์เริ่มตกต่ำ ไม่อาจต้านทานการรุกคืบของตึกหกหุนครึ่งกับหอลมพิรุณโปรย

แต่ว่าในวิกฤตการณ์ก็เป็นโอกาสอันประเสริฐ

เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วล้วนยึดมั่นในหลักการสองข้อ

พวกมันต้องมีชีวิตต่อไป และมีชีวิตด้วยดี

ดังนั้นพวกมันทรยศต่อกวนฉิก

พวกมันเมื่อคิดทรยศต่อกวนฉิก ก็ต้องได้รับความไว้วางใจจากกวนฉิกก่อน

ดิคได้รับความไว้วางใจจากกวนฉิก ก่อนอื่นต้องประจบสอพลอ
[illegible]ในสิ่งที่ผู้มีจิตปณิธานไม่ลดตัวลงกระทำ

ตอนนั้นกวนฉิกโคจรพลังผิดแนวทาง เข้าสู่สภาพธาตุไฟเข้าแทรก
[illegible]จะวิปลาสฟั่นเฟือน

กวนฉิกมักเห็นกลางอากาศมีวิหคใหญ่บินวนดังอึงอล เห็นใต้พื้น
[illegible]มีหนอนยาวเลื้อยปราดดังครืนครั่น เหล่าศักดิ์สิทธิ์เชิญหมอมาตรวจรักษา
[illegible]หาเหตุไม่ออกได้แต่ชักนำกวนฉิกไปพักรักษาตัวในที่ซึ่งมีทิวทัศน์รื่นรมย์
[illegible]ครั้งสุดท้ายกวนฉิกกลับบอกว่า ในป่าเขามีคนแต่งกายสีเขียวเข้ม ถือ
[illegible]กระบองอัคคียิงใส่ต้นไม้จนปรุพรุน ระหว่างที่เดินทอดน่องกลางวิกาล กลับ
[illegible]เห็นคนแก่สองคนอยู่บนดวงจันทร์

ทั้งหมดได้แต่น้อมเชิญกวนฉิกกลับนครหลวง กวนฉิกกลับ "ฝันเห็น"
[illegible]ว่าสลัดเตี้ยที่ชูธงรูปดวงอาทิตย์ทำการฆ่าล้างเมือง ปล้นฆ่ากระทำชำเรา
[illegible]สร้างความเจ็บช้ำรันทดแก่มัน เอาแต่ร่ำไห้คร่ำครวญ ไม่เป็นอันกินอันนอน

ทั้งหมดไม่ทราบว่ากวนฉิกกล่าวว่ากระไร เพียงทราบว่ากวนฉิก
[illegible]เสียสติแล้ว

กวนฉิกเสียสติ ทั้งหมดจึงไม่เสียสติด้วย

ตอนนั้นโชวมั่งจิ้มนำทอลมพิรุณโปรยผุดขึ้นอย่างรวดเร็ว ดึกหก
[illegible]หุนครึ่งก็ขยายอิทธิพลฮุบกลืนพื้นที่ของสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ สหพันธ์เจ็ด
[illegible]ศักดิ์สิทธิ์ได้แต่ตั้งรับถ่ายเดียว

ทางด้านวังหลวงเริ่มก่อตั้งหน่วยงานสะพาน แต่ดึกหกหุนครึ่งของ
[illegible]ผู้คนรุ่งมีสภาพคล้ายผนังเหล็กกำแพงทองแดง ทอลมพิรุณโปรยของโชวมั่ง-
[illegible]จิ้มก็มั่นคงดั่งหินผา หน่วยงานสะพานของปิงเอ่งโทยกับบี้กงกงไม่อาจโยก
[illegible]คลอนได้ มีแต่ฉวยโอกาสที่สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์เผลอมทรุดลง ทำการ
[illegible]ถวายบังคมเพื่อแทนที่

ปิงเอ่งโทยได้รับคำแนะนำจากบี้กงกงว่า ความสำเร็จเริ่มจากการ

สามัคคีกลมเกลียว ความย่อยยับเริ่มจากความวุ่นวายภายใน ดังนั้นซื้อตัวเตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วก่อน

ซึ่งความจริง สถานการณ์ในตอนนั้นไม่อนุญาตให้บุปผาบนต้นไม้เหลือแม้แต่ปฏิเสธการ "ซื้อตัว"

ทั้งนี้เพราะศักดิ์สิทธิ์ที่สองเมี่ยงจินพอปฏิเสธการ "ซื้อตัว" ของปิงเอ่งโทย ก็เสียชีวิตอย่างลึกลับ ศักดิ์สิทธิ์ที่หนึ่งเชียนวิเศษอมตะฉวยโอกาสชักนำจูเชี่ยวเอียเข้ามาแทนที่ รั้งตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์ที่สอง

แต่ถึงแม้สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ยากประคับประคองไว้ได้ ยังมีบุคคลที่จงรักภักดี เช่นศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหก

เพื่อบรรลุถึงเป้าหมาย "มีชีวิตต่อไปและมีชีวิตด้วยดี" เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วได้แต่เข้าสังกัดหน่วยงานสะพานอย่างลับๆ

ภารกิจประการแรกของพวกมันคือ กำจัดศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าลื่อพั่วกุนกับศักดิ์สิทธิ์ที่หกเตียฮุงอี่

ศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกกลับตายได้เงื้อมมือพวกเดียวกัน

สุดท้ายเตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วทรยศต่อกวนฉิก ชักนำกวนฉิกเข้าสู่แถบพั่วปั้งมึ้งปล่อยให้มันต่อสู้กับเหล่ายอดฝีมือ

ปิงเอ่งโทยกับบี้กงกงไม่มีความมั่นใจว่าจะพิฆาตฆ่ากวนฉิกได้ จึงวางแผนให้ยอดฝีมือของหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกทุนครึ่งกำจัดฆ่าคนผู้นี้

แต่ที่น่าดื่นตระหนกคือ กวนฉิกแม้คลุ้มๆ คลั่งๆ ยังมีพลังฝีมือสูงสุดยอด

ถึงแม้โชวมั่งจิ้ม ลุ้ยซุ่ง เฮ้งเชี่ยวเจียะ แปะโช้วปวย เต็กปวยเกีย ผนึกกำลัง ยังฆ่ากวนฉิกไม่สำเร็จ

มาตรว่าก่อนการต่อสู้ เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วที่รับตำแหน่งศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหกแทน จะใช้ข้ออ้างว่ากวนฉิกฆ่าฟันพี่น้องในสหพันธ์ จำต้องล่ามโซ่ตราตรวนกวนฉิกไว้ ทั้งยังแพร่พิษปล่อยคุณไสย ใช้คำสาปสะกด

ถวนฉิกอยู่ก่อน แต่ทั้งหมดยังจัดการกับถวนฉิกไม่ได้

หากมิใช่ถวนฉิกถูกสายฟ้าฟาดใส่ เกรงว่าผู้ตายกลับเป็นเหล่ายอดกิเลกที่กลุ้มรุมจู่โจมมัน

ท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทยที่ลอบจับตาดูเหตุการณ์ พลันฉุกใจได้คิดขึ้น

...ถวนฉิกมีฝีมือสูงเยี่ยม ทั้งยังเสียสติ หากสามารถรั้งตัวไว้ใช้สอยหน่วยงานสะพานยังไม่บรรลุเป้าหมายหรือ?

...บี้กงกงเสนอให้เรากำจัดถวนฉิก หากเราไม่กำจัดฆ่าทิ้ง เมื่อมีถวนฉิกเป็นผู้ช่วย เราก็ไม่จำเป็นต้องใช้สอยจิ้งจอกเฒ่าเช่นบี้กงกงอีกต่อไป

...เราที่ตั้งชื่อชุมกำลังว่าหน่วยงานสะพานเพียงเพื่อยืมมือชันทีเฒ่าผู้นี้ทำงานให้กับเราเท่านั้น

...ถวนฉิกมีฝีมือร้ายกาจปานนี้ ทั้งยังรับบาดเจ็บ หากเราช่วยเหลือมันมิเพียงต้องสำนึกในบุญคุณ

นี่เป็นความคิดเห็นของปิงเอ่งโทยในตอนนั้น

ดังนั้นปิงเอ่งโทยส่งสัญญาณให้เตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วเปลี่ยนแผนการเป็นช่วยเหลือถวนฉิกไป

พวกมันปล่อยหมอกพิษควันพิรุณรางเลือนออก

ปิงเอ่งโทยยังเสนอหน้าชิงตัวถวนฉิกไป

แต่ผลที่สุดปิงเอ่งโทยสยบถวนฉิกไม่สำเร็จ

ถวนฉิกบัดเดี๋ยวสติเลอะเลือน บัดเดี๋ยวสติแจ่มใส แต่ไม่ยอมศิโรราบและไม่ยอมรับการใช้สอยจากผู้คน

ดังนั้นถวนฉิกกลายเป็น "เผือกเผาที่ลวกมือ" ของปิงเอ่งโทย

ปิงเอ่งโทยเห็นไม่สามารถครอบงำถวนฉิก ทำให้ตระหนักในข้อเท็จจริงประการหนึ่ง

คิดเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ตั้งตัวเป็นเจ้า ทั้งสลัดหลุดจากบี้กงกง ต้องแข็งสร้างตัวเองให้เข้มแข็ง

...หากมีพลังฝีมือระดับเดียวกับกวนฉิกยังไม่สำเร็จกิจการใหญ่หรือ?
ดังนั้นปิงเอ่งโทยมุ่งเป้าไปที่เกาทัณฑ์รันทดของง้วนจับซาหัง
มันต้องได้ครอบครองตำราอักษรดีรี
ทั้งต้องฝึกปรือลมปราณฝันภัไยศ
มันปล่อยปละละเลยกวนฉิก
ปล่อยให้กวนฉิกบ้าคลั่งไป

ตอนนั้นเตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วกลับถูกผู้คน "ซื้อตัว" ไปอีก
ผู้ที่ "ซื้อตัว" พวกมันไปคือฉั่วเกีย
ตอนนั้นฉั่วเกียยังครองตำแหน่งมหาเสนาบดี ทั่วทั้งแผ่นดินเพียงรองผู้ต่ำกว่าคนคนเดียว แต่อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น
ฉั่วเกียเห็นสมควรซื้อตัวผู้ที่ล่วงรู้โครงสร้างภายในของหอลมพิรุณโปรย ตึกหกหุนครึ่ง สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์และหน่วยงานสะพาน
ตามข้อเสนอของพ่อบ้านซุน เห็นว่ามกปักชิ้ง (เทพอุดรนซ่มก) กับเตียเลียกชิมเตียทิชิ่วเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด
มกปักชิ้งคุมกำลังหน่วยลมหุนหันความจริงเป็นคนสนิทของโชวมั่งจิ้ม หลังจากที่โชวมั่งจิ้มสิ้นอำนาจ มันไม่ยอมทำงานรับใช้แปะโช้วปวย แปรพักตร์เข้าร่วมกับตึกหกหุนครึ่ง กลายเป็นคนของลุ้ยซุ้ง
นี่หมายความว่ามกปักชิ้งล่วงรู้โครงสร้างของหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง ตามเหตุผลมกปักชิ้งเมื่อทรยศต่อหอลมพิรุณโปรย ยอมรับใช้ลุ้ยซุ้งแทน ขอเพียงเกลี้ยกล่อมมันสำเร็จ ไม่แน่ว่าจะทรยศต่อตึกหกหุนครึ่งรับใช้ฉั่วเกียแทน
แต่ตอนนั้นฉั่วเกียลอบหนุนหลังตึกหกหุนครึ่ง ไม่สะดวกกับการดึงตัวบุคคลของตึกหกหุนครึ่งไป ดังนั้นมุ่งเป้ามาที่เตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่ว
เตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วเติบโตจากสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ จนได้เลื่อนตำแหน่งเป็นศักดิ์สิทธิ์ที่ห้าและหก ต่อมาเข้าร่วมกับหน่วยงานสะพาน

กงเยเป็นองครักษ์ประจำตัวปิงเอ่งโทย

เนื่องจากปิงเอ่งโทยกับบี้กงกงเป็นทั้งบุคคลในบ้านเมือง ทั้งเป็นกงยุทธจักร ดังนั้นทุกความเคลื่อนไหวของหน่วยงานสะพานได้รับความเห็นชอบจากฉั่วเกีย แต่แล้วฉั่วเกียพบว่าหน่วยงานสะพานเริ่มปีกกล้าขาแข็ง มีความทะเยอทะยานไม่น้อย จึงเริ่มดึงตัวบุคคลของหน่วยงานสะพานไป

ดังนั้นเตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วถูกฉั่วเกีย "เรียกตัว" ไปในลักษณะนี้

เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วเห็นว่าฉั่วเกียมีอำนาจยิ่งกว่า พวกมันเมื่อจะใช้ฉั่วเกีย ยิ่งมี "อนาคตก้าวไกล" กว่าเดิม

นี่นับว่าสอดคล้องกับเจตนารมณ์พวกมันที่ว่า

ต้องมีชีวิตต่อไป

ยังต้องมีชีวิตด้วยดี

การมีชีวิตต่อไปและมีชีวิตด้วยดีต้องจ่ายค่าตอบแทน

บุคคลเช่นฉั่วเกียต้องไม่ใช้สอยคนที่ไม่มีประโยชน์ต่อมัน

เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเอง "มีประโยชน์" ต้องมีการแสดงออก

ฉั่วเกียมีผู้มีความรู้ความสามารถมากมายเตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วมีโอกาส "แสดงออก" ไม่มากนัก

ปิงเอ่งโทยเป็นคนระแวงสงสัย ป้องกันตัวเองอย่างรัดกุม บี้กงกงยิ่งเป็นเจ้าจอกเฒ่าเจ้าเล่ห์ เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วคิดขายพวกมัน เกรงว่าไม่มีใครให้ "ขาย" ได้

พวกมันได้แต่ "ขาย" กวนฉิก

เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วรายงานต่อฉั่วเกียว่า กวนฉิกถูกปิงเอ่งโทย "ถ่วงตัวไว้"

ฉั่วเกียฟังว่ากวนฉิกมีพลังฝีมือสูงสุดยอดจึงคิดรั้งตัวกวนฉิกไว้ใช้สอย ต่อให้ไม่อาจใช้สอยอย่างน้อยก็ไม่ปล่อยให้ปิงเอ่งโทยกับบี้กงกงใช้สอย นี่เป็นความคิดของฉั่วเกีย

และเป็นแบบฉบับของฉั่วเกีย

สิ่งที่มันไม่ได้ครอบครอง ผู้อื่นอย่าคิดหมายครอบครอง

มัน "ขโมยตัว" กวนฉิก

ปฏิบัติการครั้งนี้ ย่อมเป็นเตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วดำเนินการ

บุปผาบนต้นไม้เหลือกล่วงรู้นิสัยใจคอของกวนฉิก ก่อนหน้านี้ใช้เวทมนตร์ปล่อยคุณไสยใส่กวนฉิก เป็นเหตุให้กวนฉิกสติเลอะเลือนกว่าเดิม ดังนั้นรู้ซึ้งถึงวิธีการควบคุมอดีตผู้นำสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างดี

หากมิใช่ตึกหกทุนครึ่งสอดมือเข้ามา เตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วคงควบคุมกวนฉิกเป็นผลสำเร็จแล้ว

นั่นนับเป็นความดีความชอบอันยิ่งใหญ่

น่าเสียดายที่สุ้ยซุ้งสั่งให้บัณฑิตคลื่นพิโรธอาศัยพลังจิตอันเร้นลับชิงตัวกวนฉิกไป

คืนนี้แสงจันทร์สกาว

แต่เตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วกลับอารมณ์ขุ่นมัว

พวกมันใช้ความพยายามอย่างยากเย็น ค่อยสืบทราบว่ากวนฉิกถูกควบคุมตัวอยู่ที่อุนกงกู่แทะ (ตึกเก่าตระกูลอุน) แห่งนี้

ฉั่วเกียหลังจากสูญเสียอำนาจ เห็นว่าตัวเองยิ่งต้องการตัวยอดฝีมือชาวยุทธจักรเพื่อช่วยเหลือมันอีกแรงหนึ่ง

...ในยุทธจักรยากจะมีบุคคลที่มีฝีมือเช่นกวนฉิก

ฉั่วเกียแม้ถูกปลดจากตำแหน่งมหาเสนาบดี แต่ยังกุมอำนาจอย่างลับๆ

มีบ้างบางคนต่อให้หมดอำนาจ ยังบันดาลให้ผู้คนบังเกิดความเกรงขาม คล้ายกับพยัคฆ์ตัวหนึ่งแม้ปราศจากเขี้ยวเล็บ ยังคงเป็นพยัคฆ์ตัวหนึ่งอยู่ เช่นเดียวกับเตียทิชิ่วยังเป็นเขี้ยวเล็บของฉั่วเกีย

ตำแหน่งของฉั่วเกียแม้หลุดลอย แต่อิทธิพลและผลสะท้อนยังคงอยู่แม้แต่เขายังกระจายอยู่ในบ้านเมือง เพียงรอคอยท่านผู้เฒ่าออกคำสั่งคำเดียว

ฉั่วเกียเท่ากับเก็บเนื้อเก็บตัว เพื่อรอโอกาสย้อนกลับมาใหม่ ด้วยขุมกำลังที่มันเพาะสร้างเป็นเวลาหลายสิบปี ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจโค่นมันลงได้

ขุมกำลังส่วนหนึ่งของมัน มาจากยอดฝีมือชาวยุทธจักรที่กวาดต้อนอยู่ในสังกัด

ในเป้าหมายที่มันคิดแย่งชิง ย่อมเป็นกวนฉิก

ฉั่วเกียไม่สนใจว่าเจตนารมณ์ของฟ้าเป็นฉันใด

มันยังคงความมักใหญ่ใฝ่สูงไม่เสื่อมคลาย ความคิดของมันคือเจตนารมณ์ของฟ้า

...ทั้งนี้เพราะเจตนารมณ์ของฟ้าเป็นผู้คนปลูกฝังขึ้นมา

อานุภาพฟ้ายากหยั่งคำนวณ แต่ผลจากการที่ฉั่วเกียรับใช้ฮุยจงต่งเต้อย่างยาวนาน สามารถหยั่งรู้พระประสงค์ของโอรสสวรรค์นี้ได้

ฉั่วเกียเชื่อมั่นว่า ต่อให้ฮุยจงฮ่องเต้มีพระทัยปฏิรูป แต่ก็ไม่ยิ่งเหยัดถึงที่สุด จะช้าเร็วต้องตามตัวมันมาบริหารราชการแผ่นดิน เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงพระเกษมสำราญต่อไป

...มีแต่มันจึงสามารถตอบสนองพระประสงค์ของฮ่องเต้

หากฮุยจงฮ่องเต้ตั้งพระทัยปฏิรูปจริง บุคคลแรกที่ต้องปฏิรูปคือพระองค์เอง

ฮุยจงฮ่องเต้กับฉั่วเกียเฉกเช่นริมฝีปากกับฟัน ซึ่งต้องพึ่งพากันและกัน หากริมฝีปากเช่นมันย่อยยับ ฟันก็หนาวสะท้าน

ฉั่วเกียคาดว่าอย่างเร็วสามถึงห้าเดือน อย่างช้าหนึ่งถึงสองปี ฮุยจงต่งเต้จะทรงคืนตำแหน่งแก่มันเพื่อให้มันจัดสรรเรื่องสนุกสนานให้แก่พระองค์

ฉั่วเกียมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยม

มันทราบว่าชะตาผู้คนขึ้นอยู่กับฟ้า แต่บัญชาสวรรค์อยู่ในความ

ควบคุมของมัน ดังนั้นมันไม่สนใจว่าบัญชาสวรรค์ขึ้นอยู่กับฟ้าหรือไม่ ตอนนี้มันถอยอำพรางรุก เตรียมการกลับคืนสู่อำนาจใหม่

ดังนั้นมันหมายมั่น "ชิงตัว" กวนฉิกมาให้จงได้ หากไม่ได้ตัวก็ฆ่าทิ้งไป

เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วย่อมทุ่มเทอย่างสุดความสามารถ พวกมันหวังว่าจะได้รับความชื่นชมยินดีจากฉั่วเกีย

พวกมันย่อมหวังว่าฉั่วเกียกลับคืนสู่อำนาจใหม่ มาตรว่ามีคนยุยงให้ฉั่วเกียเร่งดำเนินการแผ้วทางกลับคืนสู่ตำแหน่ง ฉั่วเกียกลับกล่าวว่า "เราเคยครองอำนาจ และเคยตกต่ำมา ตอนนี้เพียงคิดชมดูความเปลี่ยนแปลง ไม่คิดมีส่วนร่วมกำหนดชะตาบ้านเมืองอีก"

...หากเป็นเช่นนั้นจริง เป็นสิ่งที่บุปผาบนต้นไม้เหล็กไม่ต้องการเห็นที่สุด

หลังจากที่สหพันธ์หลงฟ้าล่มสลาย บุปผาบนต้นไม้เหล็กได้ชื่อว่าทรยศต่อเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้า มาตรว่าปิงเอ่งโทยกล่าวคำชมเชย แต่ก็ไม่มอบหมายหน้าที่สำคัญให้ ก่อนที่พวกมันจะถูกฉั่วเกียซื้อตัวไป พวกมันเคยคิดเข้าร่วมกับตึกหกหุนครึ่ง หรือหอลมพิรุณโปรยสำนักใดสำนักหนึ่ง

แต่เตียทิชิ่วเห็นว่าสุ้ยซุ่งตายแล้ว สุ้ยมี้ทรยศ สุ้ยต๋งเทียนรับบาดเจ็บสาหัส เด็กปวยเกียพิการไม่สมบูรณ์ สุ้ยซุ้งเป็นสตรีเพศอ่อนแอ ตึกหกหุนครึ่งยากจะคืนสู่ความยิ่งใหญ่เช่นกาลก่อน ดังนั้นไม่คิดเข้าสังกัด

เตียเลียกซิมความจริงคิดเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรย แต่หลังจากนั้นไม่นานแป๊ะโซ้วปวยทรยศ เกิดความวุ่นวายภายใน สุดท้ายโซวมั่งจิ้มกับแป๊ะโซ้วปวยตกตายพร้อมกัน เฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นหัวหน้าหอลมพิรุณโปรยกับผู้นำเจดีย์งวงช้าง เตียเลียกซิมจึงเปลี่ยนใจไม่ยอมเข้าสู่หอลมพิรุณโปรย

มันไม่ชมชอบเฮ้งเซี่ยวเจียะ เพียงได้ยินชื่อ "เฮ้งเซี่ยวเจียะ" ก็นึกรังเกียจ มันเองไม่สามารถอธิบายว่าเป็นเพราะเหตุใด

เตียทิชิ่วกลับกล่าวเป็นเชิงสัพยอกว่า "ท่านรังเกียจเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เพราะชื่อของมันนั่นเอง"

มันอธิบายว่า "มันเรียกว่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ แต่ผู้ที่ทำร้ายท่านบ้านช่องพี่น้องผู้คนล้มตายเรียกว่าเฮ้งเซี่ยวฉิก"

เตียเลียกซิมค่อยได้คิด แต่มันยังไม่ชมชอบเฮ้งเซี่ยวเจียะ

...ความสัมพันธ์ระหว่างคนต่อคน บางครั้งเป็นเรื่องแปลกประหลาดน่าสนใจยิ่ง บางคนท่านชมชอบมันโดยไร้สาเหตุ แต่บางคนพอพบหน้าก็มีนึกรังเกียจ

ดังนั้นเตียเลียกซิมไม่ยอมเข้าร่วมกับหอลมพิรุณโปรยเด็ดขาดพวงกันเข้ามกับถังปัอง้และปิงหึงเสี้ยว ซึ่งเข้าสังกัดหอลมพิรุณโปรยเพราะเฮ้งเซี่ยวเจียะ

เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วเพราะเพื่อไต่เต้าขึ้นไป เคยเข้าสังกัดค่ายพวกเจ็ดแปดสำนัก ทำงานเป็นผู้คุ้มกันภัย ทั้งยังเคยรับใช้จูง้วยเม้ง เคยขับเหล้าให้แก่ปิงเอ่งโทย สุดท้ายทำงานรับใช้ฉั่วเกีย ด้วยเรื่องของกวนฉิกโดยเฉพาะ

ระหว่างที่พวกมันสังกัดสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์เคยรับใช้กวนฉิก เมื่อแปวผักตร์เข้าร่วมกับหน่วยงานสะพาน เคยลักพาตัวกวนฉิก บัดนี้เป็นสมุนของฉั่วเกีย ก็ได้รับมอบหมายให้คร่ากุมกวนฉิก

ดังนั้นอนาคตของพวกมันเท่ากับว่า...

สำเร็จก็กวนฉิก ล้มเหลวก็กวนฉิก

พวกมันสืบสาวจากเบาะแส ค่อยล่วงรู้สถานที่ซึ่งตึกหกหุนครึ่งซ่อนตัวกวนฉิกไว้

พวกมันเนื่องจากรู้ซึ้งถึงนิสัยใจคอของกวนฉิก ดังนั้นทำการสรุปเป็นประการ

หนึ่ง ตึกหกหุนครึ่งควบคุมตัวกวนฉิก จุดประสงค์หลักเพื่อใช้สอยมัน หวังพึ่งพาพลังฝีมือของมัน ศักดิ์ฐานะของมัน และผลสะท้อนของมัน มาตรว่าสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ของเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้าจะล่มสลาย

แต่ยังมีกองกำลังที่กระจัดกระจายอยู่ในยุทธจักรไม่น้อย ผู้ที่จงรักภักดีเช่นตั้งจ้ำคุ้ยกับลี้เจียวอั้งยังรอรับบัญชาจากกวนฉิกอยู่

หากคิดใช้สอยกวนฉิกที่เสียสติ ต้องสะกดอาการเสียสติของกวนฉิกลงก่อน

เท่าที่พวกมันทราบ กวนฉิกไม่ได้วิกลจริตทั้งสิ้น

มันเพียงแต่หลงงมงาย

หลงงมงายสตรีนางหนึ่ง

พวกมันไม่แน่ใจว่าสตรีนางนี้เป็นใคร เพียงทราบว่ากวนฉิกมักรำพึงรำพันถึงเซี่ยวแป๊ะ (แป๊ะน้อย)

เซี่ยวแป๊ะ เซี่ยวแป๊ะ...

นั่นสมควรเป็นชื่อของคนผู้หนึ่ง

ทั้งดาดว่าเป็นชื่อของสตรีนางหนึ่ง

...เซี่ยวแป๊ะที่แท้เป็นใคร?

เตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วไม่ทราบ เพียงทราบว่ากวนฉิกบัดเดี๋ยวสติเลอะเลือนบัดเดี๋ยวแจ่มใส มีอยู่ครึ่งหนึ่งสืบเนื่องจากคิดถึงเซี่ยวแป๊ะ

กวนฉิกมิใช่สติเลอะเลือนตลอดเวลา บางครั้งมันผ่านสถานที่บางแห่งคล้ายถูกสิ่งใดดึงดูดใจ มีสุ้มเสียงใดเรียกหามัน มันจะนั่งชัดสมาธิโคจรพลังช่วงเวลานั้นมันมีสติแจ่มใสขึ้นมากนักทั้งเคลื่อนไหวเช่นเดียวกับคนปรกติทั่วไป

มิหนำซ้ำความกล้าแข็งของพลังฝีมือแทบบรรลุถึงขั้นสูงสุดยอดแล้ว

แต่พลังฝีมือของมันยิ่งสูงส่ง คนยิ่งงมงาย ยิ่งพร่ำพึมพำถึงเซี่ยวแป๊ะ

ผู้ใดเป็นเซี่ยวแป๊ะ?

ที่นครโบราณลกเอี้ยงมีชาวยุทธจักรฉายาสลาตันคำเซี่ยวแป๊ะ

แต่ผู้ที่กวนฉิกคิดถึงมิใช่มันเด็ดขาด

ทั้งนี้เพราะมันเป็นบุรุษ

มิหนำซ้ำจากการตรวจสอบของเตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่ว ในชีวิต

กวนฉิกไม่เคยเหยียบย่างไปยังเมืองลกเอี้ยง ทั้งไม่เกี่ยวดองกับเชี่ยวแป๊ะนั้น มาตรว่าได้ยินฉายาสลาตันคำ ก็ไม่มีปฏิกิริยาใด

ดังนั้นเตียเลียกซิมกับเตียทิชิ่วหันมาตรวจสอบความเป็นอยู่ของกวนฉิก ค่อยพบว่ากวนฉิกพอไปยังถ้ำหินผลึก เหมืองแร่ ปากปล่องภูเขาไฟเผาเจ้า ตึกโบราณ ตลอดจนโบราณสถาน อาการของมันจะทุเลาอย่างประหลาด

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ ยังมีพลังฝีมือเพิ่มพูน

ผู้งมงายนี้มาตรว่าสติเลอะเลือน แต่ก็มีฝีมือถึงขั้นสุดยอด นับเป็นโอกาสที่จะใช้สอยให้มันลงมือ

ตึกหกทุนครึ่งที่ชิงตัวกวนฉิกไป ทราบว่าตกอยู่ภายใต้การจับตาดูของกรมราชทัณฑ์ หอลมพิรุณโปรย กองกำลังของฉั่วเกีย คิดเคลื่อนย้ายบุคคลเช่นกวนฉิกออกจากนครหลวง เกรงว่าไม่ง่ายนัก

ดังนั้นกวนฉิกยังถูกควบคุมตัวอยู่ในนครหลวง

การซ่อนเร้นใหญ่มักซ่อนเร้นในตลาดร้านถิ่น

ในนครหลวงมีสถานที่ใช้ซ่อนตัวกวนฉิกไม่มากนัก

เตียทิชิ่วกับเตียเลียกซิมจึงบีบพื้นที่ค้นหาแคบเล็กลง

พวกมันยังใคร่ครวญถึงปัญหาที่ว่า ในนครหลวงมีผู้ใดควบคุมกวนฉิกได้?

พวกมันนึกถึงจูกัวะชิงแช ง้วนจับชาหัง ชู่ไต้ฮวง และบัณฑิตคลื่นพิโรธ

...บัณฑิตคลื่นพิโรธฝึกฝีมือจากถ้ำหินผลึก ไม่แน่ว่าสามารถสร้างงานเหล็กแม่เหล็ก ใช้พลังจิตเข้าควบคุมกวนฉิก

แต่จูกัวะชิงแชไม่เคยหาตัวกวนฉิก

ท่านคล้ายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ถึงกับไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้

...ท่านจะอย่างไรดำรงตำแหน่งไท่หู่ ปกครองสี่ยอดมือปราบ ต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรี ไม่สมควรยุ่งเกี่ยวกับการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักรเกินไป

ส่วนง้วนจับชาหังเสียชีวิตแล้ว

ซู่ได้ฮวงเป็นคนของดึกหกหุนครึ่ง ดังนั้นเตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วจับตาดูคนผู้นี้อย่างใกล้ชิด

...ด้วยวิชาแพทย์ของซู่ได้ฮวง บวกกับความสามารถพิเศษของบัณฑิตคลื่นพิโรธ คิดรักษาเยียวยาและสะกดควบคุมกวนฉิกไว้ หาใช่เรื่องยากลำบากไม่

ภายใต้ข้อสรุปเหล่านี้เตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วทางหนึ่งสำรวจสถานที่ทางหนึ่งจับตาดูบุคคล

ในที่สุดพวกมันพบเห็นบัณฑิตคลื่นพิโรธแวะเวียนมาที่ตึกเก่าตะกูลอุนอยู่บ่อยครั้ง

ในค่ำคืนจันทร์กระจ่างนี้ พวกมันมาเสาะหากวนฉิก

ดังนั้นพวกมันเกิดการต่อสู้กันในตึกโบราณหลังนี้

วิจารณ์ตามพลังฝีมือ เตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่วยังมิใช่คู่มือของบัณฑิตคลื่นพิโรธ

แต่บัณฑิตคลื่นพิโรธต้องแบ่งแยกสมาธิดูแลกวนฉิก

ที่ประจวบเหมาะคือ ซุนแชเฮี้ยกับเช็กเสียวเซียงก็ต่อสู้ชิงชัยกันบนหลังคาตึกโบราณ

ภายใต้แรงดึดดูดใจอันลี้ลับ กวนฉิกจึงทลายกระเบื้องหลังคาทะยานขึ้นบนหลังคาตึก

บัณฑิตคลื่นพิโรธกับเตียเลียกชิมและเตียทิชิ่วคิดผนึกกำลังสยบกวนฉิกเอาไว้ ก็ไม่ทันการณ์

กวนฉิกคล้ายนกเหยี่ยวที่หลุดจากกรงโบยบินขึ้นฟ้า ไม่อาจสาวดึงกลับมา ไม่สามารถจับตัวได้

ยามนั้นกวนฉิกใช้โลหิตคำหนึ่งกระแทกเตียทิชิ่วกลิ้งตกลงจากหลังคาตึก ใช้ดรรชนีสะท้านเทพสะกดสภาวะจู่โจมของบัณฑิตคลื่นพิโรธ

ท่แแใช้ทำละท้านสัตว์จำศีล จุโจมใส่เตียเลียกซิม
ครรชนีนี้ทำให้เตียเลียกซิมนึกถึงคนผู้หนึ่ง
นึกถึงแป๊ะโซ้วปวย
แป๊ะโซ้วปวยที่ความคิดหมายโบยบิน มิมีวันดับสิ้นสูญ

ภาคปลาย

ใต้หล้าไม่อาจต่อต้าน

ดันไม่ไม่เรียงรายน้ำไหลผ่าน ภูเขาสูงมิอาจกั้นแม่งติ่วต่อง

บทที่ 12

มฤษย์เทวะ

ราตรีจันทร์กระจ่างฟ้า

บนหลังคาตึกโบราณ

บุปผาบนต้นไม้เหล็ก บัณฑิตคลื่นพิโรธ ยังมีผู้วิเศษประกาะดำเผชิญ

ก้นคนบ้าคลั่งกวนฉิก

กวนฉิกจี้นิ้วออกด้วยท่าสะท้านสัตว์จำศีลใส่เตียเลียกซิมที่ร่างสูงโปร่ง

พอเห็นท่าตรรชนีนี้ เตียเลียกซิมคล้ายเห็นแปะโช้วปวยที่เสียทระนง

ตั้งมีฝีมือโหดเหี้ยมอำมหิตเคลื่อนไหวที่เบื้องหน้าวูบหนึ่ง

ไม่ทราบเพราะเหตุใด เตียเลียกซิมพอนึกถึงแปะโช้วปวยก็ประหวั่น

พรั่นใจ

...มันต้องฆ่าคนผู้นี้ ไม่เช่นนั้นต้องถูกคนผู้นี้ฆ่าทิ้ง

ตอนนี้คนผู้นี้แม้ตายแล้ว แต่กวนฉิกกลับใช้วิชาตรรชนีของคนผู้นี้

ตีตามา

มันพอเทียนท่าสะท้านสัตว์จำศีล ก็สูญสิ้นความคิดต่อสู้

ความคิดต่อสู้แม้สิ้นสูญ แต่ความต้องการมีชีวิตรอดกลับคุโชน

ความคิดต่อสู้เป็นการเอาชนะคะคาน แต่มันไม่หวังเอาชนะ เพียงคิดมีชีวิตรอด

มันยังต้องมีชีวิตสืบไป

และมีชีวิตด้วยดี

เพื่อมีชีวิตสืบไป มันไม่อาจตาย

มันใช้ฝ่ามือหงส์ร่วง งอนิ้วทั้งห้าตะปบคว้าใส่พลังตรรชนีที่แหวกฝ่าอากาศมาถึง

เสียงทึบเมื่อหลังมือมันถูกพลังตรรชนีทะลวงทะลุไป

ที่แท้ฝ่ามือหงส์ร่วงพอรวมพลังที่ฝ่ามือ มือข้างนั้นจะมีสภาพอ่อนนุ่มดาบกระบี่แทงไม่เข้า แต่ฝ่ามือของมันไม่ว่ากระทบถูกส่วนใดบนร่างศัตรู โครงกระดูกของคู่ต่อสู้จะอ่อนร่วน จวบกระทั่งหลุดลุ่ยหมดสิ้น

ดังนั้นผู้ที่ถูกฝ่ามือหงส์ร่วงฟาดใส่ มักอ่อนร่วนดุจดินเหลว แต่ในเวลาอันสั้นยังไม่ตาย หากทว่าผลที่สุดมิอาจไม่ตาย

แต่ท่าตรรชนีของกวนฉิกกลับทะลวงทะลุหลังมือของมัน เจาะผ่านใจกลางฝ่ามือของมัน ยังคงมุ่งใส่ลำคอมัน

ดีที่เตียเลียกชิมนอกจากฝึกฝ่ามือหงส์ร่วง ยังร่ำเรียนกรงเล็บมังกรหลับ

ฝ่ามือหงส์ร่วงของมันพอถูกทำลาย ก็เปลี่ยนเป็นใช้กรงเล็บมังกรหลับ ปิดสกัดลำคอเอาไว้

กรงเล็บมังกรหลับความจริงเป็นวิชากำลังภายนอกอันแกร่งกร้าว เตียเลียกชิมกลับฝึกในแนวทางกำลังภายใน ใช้กรงเล็บตะปบคว้าจุดชีวิตบนร่างผู้คน มิใช่ตะปบคอหอย ก็ควักใส่ดวงตา ไม่เช่นนั้นก็คว้าใส่ร่างท่อนล่างและไข่คัน

มันไม่เพียงใช้กระบวนท่าอันชั่วร้ายเช่นนี้ต่อให้คู่ต่อสู้ที่เป็นบุรุษแม้กระทั่งคู่มือที่เป็นสตรียังคงจู่โจมลงมือ

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ มันพอฝึกวิชาฝีมือทั้งสองแขนงนี้ ตัวเองก็แปรสภาพเป็นไม่ชายไม่หญิง ผลกระทบด้านจิตใจ ทำให้มันลงมืออย่างชั่วร้ายกว่าเดิม

มันพอใช้พลังกรงเล็บออก พลังนิ้วฝ่ามือก็ปกคลุมพื้นที่รัดมีห้าวาหมายความว่าท่าตรรชนีของกวนฉิกไม่ทันจี้พุ่งถึงตัว ก็ถูกพลังกรงเล็บอันเกี่ยกเย็นชั่วร้ายของมันสลายคลายไป

ผลสุดท้ายสลายคลายไม่สำเร็จ

เสียงซี่เมื่อพลังตรรชนีทะลวงผ่านพลังกรงเล็บ จู่โจมใส่ใจกลางกรงเล็บ ปรากฏโลหิตกระเซ็นซ่าน กรงเล็บของเตียเลียกซิมเพิ่มรูโลหิตอีกรูหนึ่ง

ดีที่ฝ่ามือกรงเล็บของเตียเลียกซิมแม้รับบาดเจ็บติดต่อกัน ยังมีปฏิกิริยารวดเร็ว กลับหงายหน้าไปด้านหลัง

มันพอหงายหน้าส้มตัวลง ตรรชนีของกวนฉิกก็พุ่งใส่อากาศธาตุ

...ดีที่มันหงายหน้าหลบเลี่ยง

...ดีที่มันฝึกฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับ ยับยั้งท่าตรรชนีของกวนฉิกไว้วูบหนึ่ง ค่อยหงายหน้าหลบเลี่ยงจากตรรชนีปลิดชีวิตทันท่วงที

เนื่องจากมันหงายหน้าอย่างเร่งร้อน ตัวมันถึงกับรู้สึกถึงอาการปวดแปลบจับใจ เส้นเอ็นที่คอกลับบิดพลิกไป

อาการเจ็บปวดจับใจ กลับช่วยให้เตียเลียกซิมมีสติแจ่มใส

ดีที่มีสติแจ่มใส ดังนั้นมันมีปฏิกิริยารวดเร็วกว่าเดิม

เมื่อมันหงายหน้าหลบเลี่ยง ที่เบื้องล่างกลับมีคนโห่ร้องชมเชยคำหนึ่ง

เสียงร้องชมเชยครั้งนี้ ย่อมไม่ได้ดังจากปากเด็กปวยเกี้ย

และไม่ได้เปล่งจากปากบ้อเช้งภายในเกี้ยว

จูง้วยเม้งบนหลังม้าก็ไม่ร้องชมเชย มันเพียงหยีตาชมดูกวนฉิก

คนที่ร้องชมเชยก็มิใช่ชุนอี้

ชุนอี้อชมดูจนลมหายใจแทบขาดห้วง

ย่อมมิใช่ลุ้ยกุ้งเช่นกัน

มันอยู่ในฐานะคนแบกอุจจาระ ดังนั้นไม่กล้าส่งเสียงร้องออกมา

เอี้ยบ้อเชี้ยก็ไม่ร้องออกมา

บุคคลเช่นเอี้ยบ้อเชี้ยรักษาความสุขุมเยือกเย็นไว้ ต่อให้ฟ้าถล่มลงมาสีหน้าก็เป็นปรกติไม่เปลี่ยนแปลง

คนที่ร้องชมเชยกลับเป็นคนยามที่อยู่หน้าปากตรอกนั้น

มันร้องคำ "ประเสริฐ" ออกมา

อาจบางทีผู้ที่ใช้ท่วงท่านี้เป็นยอดฝีมือเช่นบัณฑิตคลื่นพิโรธ "คนยาม" นั้นคงไม่ร้องชมเชยออกมา

ท่วงท่านี้พลิกสภาพจากตกตายเป็นรอดชีวิต ไหวพริบในการปรับตัวตามเหตุเปลี่ยนแปลงนับว่าหายากยิ่ง

แต่ว่ายังไม่มีประโยชน์

ทั้งนี้เพราะเตียเลียกชิมเผชิญกับกวนฉิก

พลังดรรชนีนี้พอพุ่งใส่อากาศธาตุ กลับบังเกิดเสียงปง ปง ปง หนักๆ สามครา คล้ายพลุไฟแตกระเบิดติดต่อกัน แต่พลังดรรชนีกลับไม่สิ้นสลาย

มันหักวกวูบหนึ่ง กลับพุ่งจู่โจมลงจากกลางอากาศ

ยังคงจู่โจมใส่เตียเลียกชิม

ดรรชนีนี้คล้ายวิญญาณไม่ยอมผุดเกิด เช่นเชื้อโรคเกาะกินกระดูกตามรังควานเตียเลียกชิม

กวนฉิกสามารถใช้ดรรชนีนี้ตามใจปรารถนา สีหน้าปรากฏแววลิงโลดยินดีกว่าเดิม

เห็นแน่ชัดว่าเตียเลียกชิมต้องจบสิ้นแล้ว

ดีที่เดียเลียกชิมเป็นคนที่มีปฏิกิริยารวดเร็ว ทั้งมีไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง

มันส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ตบฟาดฝ่ามือทั้งสองลงพร้อมกับส้มตัวลง

ที่เบื้องล่างของมันเป็นหลังคาตึกสองมือมันส้วนฟาดใส่กระเบื้องหลังคา

เสียงดังครมเมื่อกระเบื้องหลังคายุบทลายลงอีกแถบหนึ่ง

มาตรว่าฝ่ามือหงส์ร่วงกับกรงเล็บมังกรหลับของมันถูกกวนฉีกใช้วิชาตรวชนีของแปะโช้วปวยจู่โจมทำลาย แต่นี่เป็นการทุ่มเทพลังฝีมือชั่วชีวิตของมัน จึงหนักหน่วงรุนแรงยิ่ง

แว่วเสียงเกรียวกราว ร่างของเตียเลียกชิมร่วงหล่นลงภายในตึกพร้อมกับหินกระเบื้องที่กระเด็นเซ็นซ่าน

หลังคาตึกโบราณยุบทลายครั้งแล้วครั้งเล่า ดีที่ตึกโบราณมีโครงสร้างที่แข็งแรง ไม่เช่นนั้นคงพังครืนไปแล้ว

หลังคาตึกถูกฟาดทะลุแถบใหญ่ คล้ายกับฟ้ายังไม่ถล่ม แต่ดินแดกกลายแล้ว

สำหรับเตียเลียกชิม นี่เป็นโอกาสดิ้นรนเอาชีวิตรอดครั้งสุดท้าย

มันกลิ้งตัวลงไปในบัดดล

ในเสียงครืนครั่นเลื่อนลั่น ยังแฝงเสียงซี่ ทั้งยังมีเสียงหนักๆ คล้ายกับเคาะห้องหัวใจที่กำลังสูบฉีดโลหิต

แต่ระหว่างการต่อสู้ที่ต่อเนื่องตามกัน ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทันสังเกตข่าวการที่บางเบา และไม่ให้ความสำคัญกับสุ้มเสียงที่ไม่สลักสำคัญนี้

ถึงอย่างไรเตียเลียกชิมหนีรอดจากตรรชนีสะท้านเทพแล้ว

หลังคาตึกแตกทะลุ ผงคลีคละคลุ้งอบอวล ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าที่เบื้องล่างมีสภาพอย่างไร

แต่เตียเลียกชิมนับว่ามีชีวิตสืบไป

ขอเพียงมันยังมีชีวิตอยู่หลังการต่อสู้ครั้งนี้มันจะมีชื่อกระเดื่องเลื่องลือ

มีข่าวสารบางประการดูไปมีน้ำหนักเบา ไม่สลักสำคัญเท่าใด แต่มักเกิดผลสะท้อนที่หนักหนาสาหัส

สมมติเช่นการเจ็บป่วย

ผู้คนเข้าใจว่าเพียงส่งเสียงไอไม่กี่คราหรือมีตุ่มผื่นคันขึ้นไม่กี่จุด หาได้ใส่ใจไม่ ผลที่สุดกลายเป็นโรคร้ายที่ไม่อาจรักษา

เตียเลียกซิมพอร่วงลงจากหลังคาตึก ผู้คนที่ชมดูการต่อสู้แทบส่งเสียงโห่ร้องโดยพร้อมเพรียง

ด้วยพลังฝีมือของเตียเลียกซิม สามารถหลบรอดถึงตอนนี้ นับว่าไม่ง่ายตายจริงๆ

แต่คราครั้งนี้มีคนผู้หนึ่งไม่ร้องชมเชย

เป็นคนยามนั้น

เมื่อครู่เตียเลียกซิมหงายหน้าหลบรอดจากท่าดรรชนี มันเป็นหนึ่งเดียวที่โห่ร้องชมเชย ตอนนี้กลับปิดปากลง

เพียงสั่นศีรษะคราหนึ่ง

ส่วนซุนยี้อเป็นหนึ่งในผู้คนที่โห่ร้องชมเชย

มันเป็นคนที่มากด้วยไหวพริบ

ไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงทำให้มันมีชีวิตอยู่

ดังนั้นมันชมชอบศึกษาไหวพริบรับเหตุเปลี่ยนแปลงของผู้คน

อย่างนั้นตัวเองจึงมีไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วกว่าแม่นยำกว่า

ยอดฝีมือผู้หนึ่งต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมแต่หากไม่ถนัดในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง ได้แต่เป็นยอดฝีมือระดับกลาง ตรงกันข้ามกับยอดฝีมือระดับกลางหากมีไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง จะเป็นยอดฝีมือที่สูงเยี่ยม

เพราะรู้จักรับเหตุเปลี่ยนแปลง จึงรู้จักพลิกแพลงกระบวนท่า

เมื่อประมือกับผู้คน ต้องรู้จักพลิกแพลงปรับเปลี่ยนกระบวนท่า

ชุนอี้ที่ไห่ร้องชมเชย เพราะ "ผู้คลุมหน้าร่างสูงโปร่ง" นี้มีฝีมือไม่สูงเกี่ยมเท่าใด แต่เพื่อดิ้นรนมีชีวิตรอด กลับปรับตัวพลิกแพลงเช่นนี้ มันจึงร้องชมเชยออกมา

มันเป็นหนึ่งในผู้คนที่ไห่ร้องชมเชย

ผู้ที่ไห่ร้องชมเชยย่อมไม่เพียงมันคนเดียว

มันทางหนึ่งไห่ร้องชมเชย ทางหนึ่งจับตาดูความเคลื่อนไหวของผู้อื่น

นี่เป็นลักษณะพิเศษประการหนึ่งของมัน

ผู้คนบางคนพอถือกำเนิดเกิดมา สามารถแบ่งจิตใจเป็นหลายทาง

กาลกอนเฮ้งเซี่ยวเจียะให้ความสำคัญกับชุนอี้อ เพราะสังเกตเห็นลักษณะพิเศษของมันข้อนี้

ชุนอี้อพบว่าทั้งหมดล้วนไห่ร้องชมเชย แต่มีคนผู้หนึ่งไม่

ในเสียงร้องชมเชยของทั้งหมด คนผู้นี้เพียงทอดถอนใจคำหนึ่ง

ทอดรอนใจอย่างแผ่วเบาราวใบไม้ร่วง

แต่ว่ามีน้ำหนักยิ่ง

ทั้งนี้เพราะชุนอี้อให้น้ำหนักแก่คนผู้นี้ยิ่ง

คนผู้นี้เป็นเอี้ยบ้อเซี้ย

หลังจากที่เฮ้งเซี่ยวเจียะออกจากนครหลวงเอี้ยบ้อเซี้ยเป็นทั้งพ่อบ้านเป็นทั้งเสนาธิการของหอลมพิรุณโปรย ส่วนชุนอี้อนำหนึ่งร้อยแปดคดีเข้าปฏิบัติหน้าที่

คนทั้งสองร่วมมือกันด้วยดี

ทั้งนี้เพราะเอี้ยบ้อเซี้ยทราบว่า ตัวเองต้องการบุรุษหนุ่มฉกรรจ์เช่นชุนเหื้อเป็นทัพหน้าออกรบทัพจับศึก

ขณะที่ชุนอี้อทราบว่าตัวเองไม่อาจขาดบุคคลเช่นเอี้ยบ้อเซี้ยคอยหนุนหลัง ไม่เช่นนั้นมีเรื่องราวและบุคคลที่มันไม่สามารถรับมือได้

ดังนั้นชุนอี้อให้น้ำหนักกับเอี้ยบ้อเซี้ยเป็นพิเศษ

คนผู้นี้นับเป็นผู้อาวุโสสี่รุ่น

นับตั้งแต่ผู้ก่อตั้งหอลมพิรุณโปรยโชวเจียหมอสืบทอดถึงโชวมั่งจิ้ม จนถึงเฮ้งเชี่ยวเจียะ ล่าสุดคือเซ็กเสียวเชียง เอี้ยบ้อเชี้ยรับตำแหน่งพ่อบ้าน ควบคุมดูแลหอขาว ทำหน้าที่เป็นมันเสมองตลอดมา

เพียงแต่ระหว่างที่แปะโช้วปวยยึดอำนาจในหอลมพิรุณโปรย มันได้หายสาบสูญไป

มันแสดงความจงรักภักดีต่อโชวมั่งจิ้ม ไม่ยอมรับใช้แปะโช้วปวย

ประการนี้ซุนฮื้อยอมรับว่าไม่อาจเทียบเปรียบได้

แต่ตอนนั้นมันไม่มีทางเลือกอื่นอีก

หากมันออกจากหอลมพิรุณโปรย จะไม่ได้ปกครองหนึ่งร้อยแปดคดี แปะโช้วปวยต้องฆ่ามันแน่นอน

อย่าว่าแต่มันยังตกอยู่ภายใต้การควบคุมของเนี่ยอ่อ

แต่มันยังผ่านพันจนได้

วีธีของมันคืออดทน

มันทั้งไม่ล้มล้างแปะโช้วปวย ยังคงทำงานรับใช้ เร่งฝึกอบรมบุคคลให้แก่แปะโช้วปวย

มันไม่ได้กระทำเพื่อแปะโช้วปวย หากแต่รักษาชุมกำลังให้แก่หอลมพิรุณโปรย

สุดท้ายโชวมั่งจิ้มย้อนกลับมาใหม่ แปะโช้วปวยสั่งให้เนี่ยอ่อฆ่าซุนฮื้อก็สายเกินการณ์

เมื่อซุนฮื้อล่วงรู้ความคิดฆ่าฟันของแปะโช้วปวย จึงนำหนึ่งร้อยแปดคดีทรยศต่อแปะโช้วปวย

บวกกับเอี้ยบ้อเชี้ยบุกเข้ามาจากภายนอก เป็นเหตุให้แปะโช้วปวยพบกับความพินาศดับสูญ

แต่แล้วคืนนี้มันกลับพบเห็นครรชนีสะท้านเทพของแปะโช้วปวย

ยอดวิชาดรรชนีนี้เป็นกวนฉิกใช้ออกมา

โดยเฉพาะท่าสะท้านสัตว์จำศีล รุกไล่เตียเลียกซิมหลบหลีกอย่าง

แแแเยิน เห็นแน่ชัดว่าหลบไม่พ้น แต่ยังคงหลบรอดได้

มันพลันเห็นวิชาดรรชนีของแปะโช้วปวย แทบคาดคิดว่าเป็นแปะ-

โช้วปวยกลับมาแก้แค้น

ดังนั้นมันภาวนาให้เตียเลียกซิมหลบรอดจากดรรชนีสะท้านเทพ

มันแลับกลายเป็นแนวร่วมกับเตียเลียกซิม

แค่เอี้ยบ้อเชี้ยกลับทอดถอนใจ

การทอดถอนใจแฝงความหมายมากมาย

บ้างแสดงออกถึงความสะท้อนใจ

บ้างถ่ายทอดบอกความเศร้าโศกเสียใจ

บ้างเป็นการสะท้อนความรู้สึกที่ไม่เห็นด้วย

...เอี้ยบ้อเชี้ยที่แท้หมายความว่ากระไร?

ซุนยี้อไม่เข้าใจ

มันจึงเอ่ยว่า

"ซิงแซไฉนทอดถอนใจ?"

"เราเศร้าเสียดาย"

"เศร้าเสียดายอันใด?"

"เสียดายแทนเตียเลียกซิม"

"เสียดายที่ดรรชนีนี้ไม่ได้ฆ่ามัน?"

"ไม่ ที่เราเศร้าเสียดายคือดรรชนีนี้ยังคงฆ่ามัน"

"มันมิใช่หลบรอดได้หรือ?"

"มันหลบไม่พ้น"

"เห็นได้อย่างไร?"

"กวนฉิกคาดคำนวณว่ามันต้องใช้วิธีนี้หลบเลี่ยง คนผู้นี้นับเป็นเทพ

แห่งการต่อสู้ ล่วงรู้การสู้สัประยุทธ์ทุกรูปแบบ มันพอทิ้งตัวลงไป พลังครรชนีของกวนฉิกก็จี้พุ่งใส่เศษกระเบื้องชิ้นหนึ่ง เศษกระเบื้องชิ้นนั้นจู่โจมถูกเตียเลียกชิม ทั้งปลิดชีวิตขณะที่มันร่วงหล่นลงไป

ซุนยี้อเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เอี้ยบ้อเซี้ยจึงกล่าว

"ท่านลองเข้าไปตรวจดู"

ซุนยี้อพุ่งฝ่าห้องหับเข้าไปชมดูจริงๆ

มันเป็นบุรุษหนุ่มวัยฉกรรจ์ ไม่ว่าเรื่องราวใดต้องพิสูจน์ให้รู้แน่ ไม่เช่นนั้นไม่ยอมรับนับถือ

แต่ในที่สุดมันยอมรับนับถือ

กับข้อสังเกตของเอี้ยบ้อเซี้ย มันได้แต่ใช้คำ "นับถือ"

มันพุ่งตัวไปในตึก

นี่เป็นตัวตึกของมหาบัณฑิตรัชกาลก่อน แต่ตอนนี้ถูกทิ้งรกร้าง

ภายในตัวตึกมืดมิดเป็นแผ่นผืน

ซุนยี้อสืบเสาะไปยังตำแหน่งที่เตียเลียกชิมร่วงหล่นลง สามารถเสาะพบคนจากกองหินเศษกระเบื้องโดยเร็ว

คนผู้นี้ตายแล้ว

ที่หน้าผากถูกทะลวงเป็นรู โลหิตยังไหลรินออกมา

จริงดังที่ว่า พริบตาที่มันพลิกตัวลงภายในตึก พลังครรชนีที่จู่โจมใส่อากาศธาตุพอดีพุ่งถูกเศษกระเบื้องชิ้นหนึ่ง ชิ้นส่วนกระเบื้องกระเด็นเซ็นซ่าน พอดีพุ่งใส่หน้าผากมันเป็นรูๆ หนึ่ง

มันตายแล้ว

ตายในสภาพสองตาเบิกโพลง

มันจะอย่างไรยังตายใต้ท่าครรชนีของแปะโช้วปวย

มาตรว่าแปะโช้วปวยเสียชีวิตไปนานแล้ว แต่มันยังไม่อาจรอดชีวิตจากท่าครรชนีของแปะโช้วปวย

ชุนยื่อชมดูจนสูดลมหายใจเข้าไปอย่างหนาวเหน็บ
มันทราบว่าตัวเองยังต้องเรียนรู้จากเอี้ยบ้อเซี้ยอีกมากนัก
มันปลดผ้าคลุมหน้าของเตียเลียกชิมลงมาอย่างสำรวม พร้อมกับ
กุ่เคิด
...จะอย่างไรคนตายแล้ว คงไม่ต้องคลุมหน้าอีกต่อไป
ต่อจากนั้นมันเงยหน้าขึ้น พอมองผ่านช่องแตกทะลุบนหลังคาตึก
ก็เห็นฉากการต่อสู้อย่างดุเดือดจนคาวเดือนไร้ประกาย
บัณฑิตคลื่นพิโรธความจริงต่อสู้กับกวนฉิก ยามนี้ยิ่งไม่อยู่นิ่งเฉย
ตลอดทั้งร่างมันส่งกลิ่นหอมหวนชวนดม เปล่งเสียงสำเนียงระรื่นหู
ฝ่ามือทั้งสองหวยพุ่งสีสันหลากหลาย แต่กวนฉิกเพียงจี้นิ้วออก ก็รุกไล่มัน
ถึงไม้ปั่นป่วนเป็นพัลวัน
หากทว่ากวนฉิกไม่ได้เผชิญหน้ากับบัณฑิตคลื่นพิโรธ
มันจี้พุ่งตรรชนีกลับหลัง
คล้ายกับว่าอาศัยบัณฑิตคลื่นพิโรธ ยังไม่คู่ควรให้มันเผชิญหน้า
กวนฉิกต่อสู้กับบัณฑิตคลื่นพิโรธ คล้ายยังไม่สาแก่ใจ
มันเป็นบุคคลที่เย้ยฟ้าท้าพสุธา
ดังนั้นมันเลือกคู่ต่อสู้อีกสองคน
เป็นชุนแขเอี้ยกับเซ็กเสียวเชียง
วิชาฝีมือที่มันใช้ออกเป็นดาบและกระบี่

กวนฉิกทองเหลือแขนข้างเดียว
ในมือมันไม่มีดาบ และปราศจากกระบี่
แต่ที่มันใช้ออกเป็นวิชาดาบเพลงกระบี่จริงๆ
ที่มันใช้ออกเป็นมือดาบ
เป็นดาบคะนึงหา

ทั้งยังใช้หัตถ์กระบี่

เป็นกระบี่วิญญาณสลาย

นั่นเป็นพลังตาบกับพลังกระบี่

ที่สร้างความตื่นตระหนกแก่ผู้คนคือ ตาบคะนึงหากับกระบี่วิญญาณสลายความจริงเป็นวิชาฝีมือที่สร้างชื่อให้แก่เฮ้งเซี่ยวเจียะ

แต่กวนฉิกสามารถใช้ออก

...กวนฉิกเรียนรู้ได้อย่างไร?

ตาบคะนึงหากับกระบี่สลายวิญญาณที่มันใช้ออก ประหนึ่งอาชาสวรรค์พาดผ่านนภา ต่อเนื่องตามกันไม่ขาดตอน

กวนฉิกที่แท้เป็นมนุษย์เทวะอันใด?

...มันเป็นคน หรือเป็นภูตผี?

...หากว่าเป็นคน ใช่เป็นคนหรือไม่?

...หากเป็นภูตผี ใช่เป็นภูตบดีหรือไม่?

...หรือว่ามิใช่ทั้งสิ้น มันเป็นเทพองค์หนึ่ง

เป็นเทพแห่งการต่อสู้

คนผู้นี้คล้ายไม่กลัวการต่อสู้

ทั้งยังชมชอบต่อสู้

มันตอแยบัณฑิตคลื่นพิโรธยังไม่เพียงพอ กลับยกมือแผ่พุ่งพลังตาบประกายกระบี่ จู่โจมโหมใส่เซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ย

ซุนแชเฮี้ยสะบัดกระบี่

ประกายกระบี่ของมันคล้ายประกายสายฟ้า

มันร่างสูงหกเชียะสามนิ้ว กระบี่ยาวเจ็ดเชียะสามนิ้ว สภาวะกระบี่ดุดันอำมหิต

หลักการใช้กระบี่ของมันคือ...

ใช้ออกหนึ่งกระบี่ ต้องฆ่าคนผู้หนึ่ง

มันนับเป็นเทพกระบี่ผู้หนึ่ง

น่าเสียดายที่คราครั้งนี้เทพกระบี่เผชิญกับเทพแห่งการต่อสู้

ประกายกระบี่ของมันเผชิญกับพลังกระบี่ของกวนฉิก

กระบี่ของมันคมกล้า เป็นของจริงแท้แน่นอน กระบี่ของกวนฉิกกลับเป็นความว่างเปล่า เป็นสิ่งสมมติ

กวนฉิกตวัดมือใช้พลังกระบี่ ใช้ความไม่มีเอาชนะสิ่งที่มีอยู่

ชุนแชเฮี้ยความจริงปลอดโปร่งเฉื่อยชา

มันไม่ให้ความสำคัญกับชื่อเสียง

ยึดถือลาภยศเช่นผงธุลี

มันไม่แสวงหาอำนาจ

อาจบางทีหนึ่งเดียวที่มันให้ความสำคัญ มีแต่กระบี่และความงาม

กระบี่ทำให้ชีวิตของมันมีความหมาย

มรรคากระบี่คือวิถีแห่งผู้กล้า สำหรับกับมัน กระบี่และผู้กล้าแทบเป็นความหมายเดียวกัน

ความงามทำให้มันมีชีวิตชีวากว่าเดิม

ความงามคือสตรี การติดพันหญิงงามทำให้มันมีชีวิตอย่างสุขสำราญมีสีสันกว่าเดิม

ดังนั้นที่มันใช้ออกเป็นเพราะกระบี่อันสง่างาม

ทุกกระบี่ล้วนสง่างาม

มันยังเป็นคนไม่เกรงกลัวผู้ใด

แต่ว่ามันเผชิญกับกวนฉิก

กวนฉิกใช้ออกด้วยกระบี่ที่ว่างเปล่า

...เป็นกระบี่วิญญาณสลาย

ไม่มีกระบี่ มีแต่พลังกระบี่

พลังกระบี่ยังไม่บรรลุถึง คนก็วิญญาณสลาย

เพลงกระบี่ที่ว่างเปล่านี้ ทุกกระบวนท่าล้วนสะกดข่มเพลงกระบี่ที่มี 'ตัวตน" ของซุนแชเอี้ย

เพลงกระบี่ของซุนแชเอี้ยต่อให้งามสง่ากว่านี้ อิสรเสรีกว่านี้ จะอย่างไรเป็นเพลงกระบี่ที่มี "ตัวตน" มีร่องรอยให้สืบสาว

แต่ว่ากวนฉิกไม่มี

ในมือไร้กระบี่

กระบี่ไร้กระบวนท่า

กวนฉิกกรีดวาดมือเปล่า ราวกับว่าจิตใจมันก็ว่างเปล่า

แต่กระบี่ของมันกลับสะกดพิชิตกระบี่ของซุนแชเอี้ยอยู่ทุกวิถีทาง

มาตรว่าท่ากระบี่เหล่านี้คล้ายกับใช้ออกตามใจปรารถนา แต่ก็เป็นท่ากระบี่ของเฮ้งเชี่ยวเจียะจริงๆ

พวกมันเคยเห็นท่ากระบี่นี้

อย่างน้อยเอี้ยบ้อเชี้ยคุ้นเคยกับผู้ที่ใช้เพลงกระบี่เช่นนี้ ซุนฮื้อก็เคยเห็นเพลงกระบี่ชนิดนี้

...เฮ้งเชี่ยวเจียะความจริงเป็นคนที่ปลงตโปร่งไม่นำพา

เขาไม่ยึดติดชัยชนะ ไม่ยึดถือความพ่ายแพ้ ไม่ยึดติดความรุ่งเรือง ไม่ยึดถือความตกต่ำ กระทั่งความเป็นความตายก็ไม่นำพา

เนื่องจากเขาไม่ยึดติด ไม่นำพา จึงฝึกเพลงกระบี่เช่นนี้สำเร็จ

ยามนี้เพลงกระบี่เช่นนี้ถูกกวนฉิกใช้ออก ทุกกระบวนท่ากลายเป็นดาวข่มของเพลงกระบี่มุ่งฟ้าของซุนแชเอี้ย

กระบี่ของซุนแชเอี้ยเริ่มเป็นสีเขียว

มันพอต่อสู้ถึงที่สุด กระบี่จะเปล่งประกายสีเขียว

สีหน้าก็เช่นกัน

สีหน้ามันเริ่มเขียวปัด

สีหน้าของเช็กเสียวเซียงกลับเป็นสีขาว
เป็นขาวซีด
กระบี่ของมันเปล่งประกายเย็นเยียบ
กระบี่ขาวราวหิมะที่โปร่งใส
เพียงแต่ที่กวนฉิกจู่โจมใส่มันมิใช่กระบี่
หากแต่เป็นตาบ

มิใช่เพลงกระบี่

หากแต่เป็นเพลงดาบ

เช็กเสียวเซียงความจริงใช้ออกด้วยเพลงกระบี่ ที่ไม่ต้องการชีวิต
มากกว่าแฝงอารมณ์ความรู้สึกชนิดหนึ่ง

นี่เป็นเพลงกระบี่ที่เปลี่ยวเหงาชนิดหนึ่ง

เนื่องด้วยเช็กเสียวเซียงกอปรด้วยบุคลิกแห่งราชัน แนวทางกระบี่
แฝงเขาจึงโอ่อ่าอาจหาญ

ชีวิตที่ผ่านมาของเขา เคยสำเร็จเป็นเจ้าและล้มเหลวกลายเป็นโจร
ที่ใหญ่ไร้ผู้ต่อต้าน และหนีเตลิดเป็นพันลี้ แต่เพลงกระบี่ของเขาหาเป็นเช่น
นั้นไม่

เพลงกระบี่ของเขาโดดเด่นทะนง สำเร็จก็เป็นเจ้า ล้มเหลวก็เป็นเจ้า
แต่เพลงกระบี่ของเขาพอดีเผชิญกับดาบคะนึงหา
เพลงดาบนี้บัญญัติโดยผู้สันโดษภูษาฟ้า
ผู้สันโดษภูษาฟ้าโค้วเชี่ยอิดเป็นบุคคลที่ให้ความสำคัญกับความรัก
บุคคลที่ให้ความสำคัญกับความรักย่อมบัญญัติเพลงดาบที่แฝงน้ำใจ
แต่ผู้ที่ขจรขจายเพลงดาบชุดนี้คือเฮ้งเชี่ยวเจียะ
เฮ้งเชี่ยวเจียะเป็นบุคคลที่มากรัก
...เขาเคยพลาดรักหลายครั้งครา
แต่ว่าเขามีหลักการว่า...

ยินยอมพลาดรักรับบาดเจ็บต่อไป ไม่ใช่พลาดรักจนไม่กล้าที่จะรัก

สำหรับกับความรัก เขาปลงไม่ตก และวางไม่ลง

ประการสำคัญยิ่งกว่าคือ เขาไม่ต้องการปลงตก และไม่ต้องการปล่อยวาง

เพราะว่าไม่จำเป็น

ถือกำเนิดเป็นผู้คนต้องมีความสุขหรรษา มีความทุกข์สุขพลัดพรากอยู่ร่วม ประกอบด้วยอารมณ์ทั้งเจ็ดและความต้องการทั้งหก

ดังนั้นผู้ที่เน้นอารมณ์ถือความรู้สึกเช่นเขา เฮ้งเซี่ยวเจียะสามารถใช้เพลงดาบที่มากรักมากน้ำใจมากความคะนึงหาได้อย่างเลิศล้ำกว่าผู้ที่บัญญัติคิดค้นขึ้นมาอีก

ตอนนี้ผู้ที่ใช้เพลงดาบชุดนี้กลับเป็นกวนฉิก

กวนฉิกงมงาย

มันงมงายในรัก

กวนฉิกบ้าคลั่ง

มันบ้าคลั่งกับการฝึกวิชาบู๊

ดังนั้นมันสอดใส่ความรักไว้ในวิชาบู๊

ดาบคะนึงหาของมันพอใช้ออก พอดีสะกดเพลงกระบี่ที่บรรยายความรัก แฝงอารมณ์ความรู้สึกของเซ็กเสียวเชียงเอาไว้

เพียงคิดถึงแต่ไม่คะนึงหา

คะนึงหากัดกร่อนผู้คนขรา

ความคะนึงหาความจริงเป็นดาบเล่มหนึ่งตัดสายน้ำสายน้ำยิ่งหลั่งไหลสะบั้นรักความรักยิ่งลึกล้ำ กระบี่สะบั้นรัก ลืมเลือนรักของเซ็กเสียวเชียงพอเผชิญกับพลังดาบเช่นนี้ เฉกเช่นตัดไม่ขาด ยิ่งสางยิ่งยุ่ง ทำให้เพลงกระบี่เมฆพลิ้วสายน้ำไหลของเขากลับกลายเป็นโคลนเลน ถูกหน่วงเหนี่ยวฉุดรั้งเอาไว้

เพลงกระบี่ที่ฝันโชคชะตาของเชิกเสียวเชียงพอเผชิญกับสำนึกดาบ
ก็ทำให้หวนรำลึกนี้ก็มลายหายสูญ ไม่เกิดการทำลายล้างได้

ดาบคะนึงหาไม่มีดาบ

กระบี่กลับมีกระบี่

คะนึงหาคล้ายดาบกระบี่คล้ายสายรุ้ง

ตอนแรกสภาวะกระบี่ของเชิกเสียวเชียงคล้ายสายรุ้ง หลังจากนั้น
ก็ทำต่อเนื่องคล้ายขาดตอน พลังดาบเปรียบเสมือนร่างแหที่ไร้สภาพปากหนึ่ง
ก็คลุมกระบี่ที่คล้ายมังกรร้ายของเชิกเสียวเชียง จนไม่อาจดิ้นหลุดได้

กระบี่คล้ายมังกรคำราม

สำนึกดาบไร้จิตสำนึก

ดาบช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

กวนฉิกอาศัยหนึ่งต่อสู้สาม

ใช้ตรรชนีสะท้านเทพของแป๊ะโซ้วปวย รุกไล่บัณฑิตคลื่นพิโรธจนมือ
ไม่มีที่แปวน มีสภาพหวุดหวิดหวาดเสียว

ทั้งยังใช้กระบี่สลายวิญญาณของเฮ้งเซี่ยวเจียะตรึงซุนแชเฮี้ยไว้
และใช้ดาบคะนึงหาสะกดข่มเชิกเสียวเชียง

เฮี้ยบ้อเชี้ยเห็นผิดท่า

มันไม่อาจปล่อยให้เชิกเสียวเชียงพลาดท่าเสียทีในที่นี้ ยิ่งไม่ยอมให้
เพื่อมังกรของพวกมันรับบาดเจ็บได้เงื้อมมือกวนฉิก

ดังนั้นมันคิดออกคำสั่ง ให้ซุนฮื้อเรียกระดมหนึ่งร้อยแปดคดี สู้พัว
พันกวนฉิกไว้ ให้เชิกเสียวเชียงพักผ่อนหอบหายใจสักครา

แต่มันไม่ทันออกคำสั่ง

กวนฉิกกลับลอยตัวกระโดดลงจากหลังคาดึก เปิดฉากจู่โจมใส่ผู้คน
ที่แหงนคอตั้งบ่าชมดูการต่อสู้อยู่

กวนฉิกอาศัยกำลังเพียงลำพัง ต่อสู้กับยอดฝีมือสามคน คล้ายยังไม่สาแก่ใจ

มันพลันกระโดดลงจากหลังคาตึก

ซึ่งความจริงเช็กเสียวเซียง ซุนแชเอี้ย บัณฑิตคลื่นพิโรธล้วนเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ เกรงว่ายากจะมีคนที่ต่อสู้กับพวกมันคิดหยุดมือก็หยุดมือ

แต่ว่ากวนฉิกคิดหยุดก็หยุดได้

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ มันแม้หยุดมือ แต่ดรรชนีสะท้านเทพ กระบี่สลายวิญญาณและดาบคะนึงหาที่โหมใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ ซุนแชเอี้ยและเช็กเสียวเซียงยังรักษาสภาวะการจู่โจมไว้

ทั้งที่คนกระโดดลงไปแล้ว

มันพอกระโดดลงจากหลังคาตึก เป้าหมายอันดับแรกคือเด็กปวยเกีย

มันไฉนมุ่งใส่เด็กปวยเกีย?

...ไฉนมุ่งเป้าไปที่คนพิการที่ก้มหัวอยู่ตลอดเวลา?

กวนฉิกลอยตัวดุจปักษาราตรี พุ่งโฉบใส่เด็กปวยเกีย

แต่ขณะที่มันพุ่งตัวลงจากหลังคาตึก ต้องผ่านที่ซึ่งผู้วิเศษประกายดำทรงกายอยู่

ผู้วิเศษประกายดำชมดูกวนฉิกอาศัยหนึ่งจู่โจมสามจนตาลายสะลานคิดไม่ถึงกวนฉิกบอกไปก็ไป ก่อนไปยังฟาดใส่มันหนึ่งฝ่ามือ

ฝ่ามือนี้ไม่มีใดพิเศษพิสดาร

...หากบอกว่ามีความประหลาดลี้ลับคือ ขณะที่ยื่นฝ่ามือออก ริมฝ่ามือเปล่งประกายอ่อนจางเลือนรางชนิดหนึ่ง

ผู้วิเศษประกายดำเป็นคนที่ระมัดระวังอย่างยิ่ง

มันระวังป้องกันคนตลอดมา

...ขอเพียงเป็นคนต้องระวังป้องกัน ทั้งนี้เพราะคนจะทำร้ายคน

มันทางหนึ่งชมดูการต่อสู้ ทางหนึ่งระวังป้องกัน

ทั้งระวังป้องกันเบื้องบน และระวังป้องกันเบื้องล่าง

...เบื้องบนมีเทพแห่งการต่อสู้เช่นกวนฉิก เบื้องล่างมีคนต่ำช้าเช่นจูง้วยเม้ง เจ้าหน้าที่บ้านเมืองเช่นบ้อเช้ง ยังมีศัตรูเช่นเอี้ยบ้อเซี้ย

แต่พริบตาที่กวนฉิกลอยตัวขึ้น พุ่งข้ามศีรษะมัน ทั้งฟาดฝ่ามือลงมาแทบไม่ทันฉุกคิดหลบเลี่ยง

แม้กระทั่งมันก็ไม่เข้าใจว่าเป็นเพราะเหตุใด

...เป็นมันเฉื่อยช้าลง?

...หรือว่าต้องมนต์สะกด?

ผู้วิเศษประกายดำยามกะทันหันไม่ทันได้คิด ผู้ที่สังเกตการณ์อยู่ด้านข้างกลับเข้าใจ

จูง้วยเม้งเห็นเช่นนั้นก็เข้าใจได้

นั่นเป็นพลังสภาวะ

...พลังสภาวะของกวนฉิก

...พลังสภาวะที่ไม่อาจต้านทานรับได้

ถึงกับสะกดผู้วิเศษประกายดำไว้

เช่นเดียวกับที่บ้อเช้งทำความเข้าใจว่า...

นั่นเป็นภาวะแห่งมาร

...ภาวะแห่งมารของกวนฉิก

ภาวะแห่งมารนั้นสยบผู้วิเศษประกายดำเอาไว้

ทั้งยังคร่าขวัญของทุกผู้คนในบริเวณ

เอี้ยบ้อเซี้ยก็ทำความเข้าใจดุจเดียวกันว่า

ผู้วิเศษประกายดำถูกกวนฉิกสะกดพิชิตไว้...ไม่ว่าเปลี่ยนเป็นผู้ใด หากอยู่ในสภาพเช่นเดียวกับผู้วิเศษประกายดำ ก็ไม่มีปัญญาหลบหลีกาอดพ้น

แต่ถึงแม้ผู้วิเศษประกายดำหลบไม่พ้น ยังสามารถปิดป้องและตีโต้ตอนนี้มันปิดป้องและตีโต้กลับไป

พลังการตอบโต้รุนแรงยิ่ง

ผู้วิเศษประกายดำพอลงมือ คล้ายรวมรั้งเอาความมืดทั้งมวลของสุดฟ้าสุดดินเอาไว้

ความมืดเป็นความชั่วร้าย

พลังความมืดแห่งต่ำใต้ของมันใช้สังหารศัตรูอย่างชั่วร้าย

มันเมื่อไม่ทันหลบเลี่ยงจากท่าฝ่ามือของกวนฉิก จึงลงมือตอบโต้

พลังจู่โจมของทั้งสองปะทะกันอย่างหักโหม

ประกายดำกับพลังสีขาวพอปะทะหาญหัก ร่างของผู้วิเศษประกายดำก็ลอยลิ่วออกไป

มันทางหนึ่งลอยลิ่ว ทางหนึ่งคิดไขว่คว้าอันใด คิดยึดเหนี่ยวสิ่งใดไว้ แต่ว่าทั้งกระเบื้องทั้งไม้ขื่อยุบทลายลง ในเสียงดังครืนครั่น ตึกโบราณพังทลายไปอีกแถบหนึ่ง

ร่างของมันก็ร่วงหล่นลงไป ปากยังร่ำร้องว่า

"พลังกระบี่ไร้สภาพ...พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง"

ร่างของมันพอดีปะทะชนกับคนผู้หนึ่ง

คนผู้นี้เพิ่งฟื้นฟูเรี่ยวแรง คิดกระโดดขึ้นมา ผู้วิเศษประกายดำกลับกดทับลง

ตอนนี้ร่างของผู้วิเศษประกายดำบรรจุไว้ด้วยพลังสองชนิด

หนึ่งเป็นพลังยอดวิชาประกายดำของตัวเอง หนึ่งเป็นพลังกระบี่ไร้สภาพของกวนฉิก

พลังทั้งสองชุมนี้รวมอยู่ในร่างเดียว กระจายไปทั่วร่าง คนที่กระโดดขึ้นมากลับปะทะชนใส่ร่างมัน

ทนผู้นั้นส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ร้องถึงกลางคันก็ขาดหายไป

คนผู้นี้ย่อมเป็นเตียทิชิ่ว

เตียทิชิ่วความจริงยังไม่ตาย

มันเพียงถูกกวนฉิกกระแทกกระอักโลหิตคำหนึ่ง ปลิวลิ่วลงจากหน้าผาตีก

อย่างลำบากยากเย็น มันค่อยดิ้นรนลุกขึ้น คิดกระโดดขึ้นมายังหน้าผาตีก

แต่แล้วมันปะทะชนกับผู้วิเศษประกายดำและพลังกระบี่สีขาวทั้งแผ่งขุมนั้น

ผู้วิเศษประกายดำร่วงลิ่วลงไป กวนฉิกกลับดอยตัวขึ้นมา จากนั้นทิ้งร่างลง

คล้ายกับว่าพลังลมปราณส่วนตัวของมัน บวกกับพลังลมปราณประกายดำของผู้วิเศษประกายดำช่วยเสริมเพิ่มพูนพลังฝีมือของมันกล้าแข็งกว่าเดิม

ท่วงท่าสภาวะของมันก็ดุร้ายกว่าเดิม

และเร่งร้อนกว่าเดิม

มันโถมใส่เด็กปวยเกีย ทางหนึ่งร้องถามว่า

"ซุ้งยี่เล่า?..."

ท่าร่างมันรวดเร็วเพียงไหน สุ้มเสียงพอดังก็พุ่งตัวถึงเบื้องหน้าเด็กปวยเกีย ยื่นมือตะปบคว้าใส่

ดูท่ามันคิดรวบคว้าปกเสื้อเด็กปวยเกีย กระชากคนขึ้นมาแล้วค่อยว่ากล่าว

มือของมันคว้าใส่ปกเสื้อเด็กปวยเกียแล้ว

เด็กปวยเกียพลันบิดตัวคราหนึ่ง

นี่เป็นการบิดกระดุกอย่างประหลาดชนิดหนึ่ง

คล้ายถูกสายฟ้าฟาดใส่
ราวกับเป็นโรคลมชัก
จากนั้นเด็กปวยเกียกลับเป็นฝ่ายคว้ามือของกวนฉิกไว้
กวนฉิกแห่นเสียงอย่างเย็นชา ถามย้ำว่า
"...ซุ้งยี้เล่า?"
พร้อมกันนั้นมือของมันแผ่พลังสีขาวสายหนึ่ง กระแทกมือขวาของเด็กปวยเกียพันห่างไป

แต่เด็กปวยเกียลงมืออีกคราครั้งนี้มันใช้สองมือคว้าจับข้อมือของกวนฉิกเอาไว้
กวนฉิกหลงเหลือแขนข้างเดียว
เด็กปวยเกียกลับมีสองมือ
กระบวนท่าเหล่านี้พลิกแพลงกลับกลายอย่างรวดเร็ว แต่เอี้ยบ้อ-เชี้ยยังสังเกตแนวทางกระบวนท่าของเด็กปวยเกียออก
คราครั้งนี้เอี้ยบ้อเชี้ยอดร้องมิได้ว่า
"วิชาคว้าจับละทิ้งบุตร นี่เป็นวิชาคว้าจับละทิ้งบุตร"
นี่เป็นวิชาคว้าจับที่สาบสูญจากการถ่ายทอดห้าร้อยหกสิบเจ็ดปี วิชาคว้าจับก่อนหน้านี้ เมื่อเปรียบกับวิชาคว้าจับนี้ ถึงกับมืดสลัวไร้ประกาย วิชาคว้าจับหลังจากนั้นพอเปรียบกับยอดวิชาคว้าจับนี้ ไม่อาจนับเป็นอย่างไรได้
ตามคำร่ำลือ วิชาคว้าจับนี้มิเพียงสะกดกระดูกเส้นเอ็นจุดสำคัญของผู้คน ยังสามารถรักษาโรคประหลาดพิสดาร ที่น่ากลัวคือ ผู้คนที่ถูกคว่ำกุมคล้ายต้องคุณไสย ได้รับผลกระทบทางเส้นประสาท กลับเปลี่ยนนิสัยใจคอไป
ยังมีวิชาคว้าจับนี้ ไม่เพียงเวลายืนสามารถใช้ออก ขณะลอยอยู่กลางอากาศก็สามารถใช้ออก แม้แต่เวลานั่งหรือนอนยังใช้ออกได้
ในส่วนของผู้ฝึกวิชาคว้าจับนี้ ก็มีสภาพพิกลพิการ มาตรว่าไม่ถึงกับทุพพลภาพ ก็บกพร่องพิการ

การฝึกวิชาไม้ตายนี้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนใหญ่หลวงไปแล้ว

ผู้ที่บัญญัติคิดค้นวิชาคว้าจับนี้คือปักโชยใจ

ก่อนที่จะบัญญัติคิดค้นวิชาไม้ตายนี้ มันมีฉายาว่าบ่วยเหลาซิงแซ (ท่านไม่ชราภาพ)

แต่หลังจากที่มันฝึกวิชาไม้ตายนี้สำเร็จสร้างชื่อเลื่องระบือทั่วแผ่นดิน ผู้คนเขาเยาะอยู่ลับหลัง กลับเรียกขานมันว่าเจาะจื้อเจาะซุน (ไร้บุตรไร้หลาน)

มันที่เปลี่ยนจากท่านไม่ชราภาพปักโชยใจ กลายเป็นไร้บุตรไร้หลานปักโชยใจ เพราะมีเหตุผลสองประการ

หนึ่ง ร่างท่อนล่างของมันได้รับบาดเจ็บกลายเป็น "ไร้บุตรไร้หลาน" จริงๆ

สอง ตอนแรกผู้คนชื่นชมผมหงอกขาวหน้าหล่อเหลาราวกับหยกเจาะพฤติถือคุณธรรมธัมมะ หยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า แต่แล้วนิสัยใจคอปักโชยใจเปลี่ยนไป กลายเป็นโหดเหี้ยมอำมหิต ดังนั้นผู้คนสาปแช่งให้มันไร้บุตรไร้หลาน

ปรากฏว่าปักโชยใจไร้ลูกหลานจริงๆ ได้แต่รับศิษย์ถ่ายทอดวิชาให้ ศิษย์ของมันหากไม่ตายก็พิการ แทบไม่มีผู้ใดมีจุดจบที่ดี

แต่ว่าวิชาคว้าจับนี้ร้ายกาจเกินไป ดังนั้นถึงแม้การฝึกวิชาไม้ตายนี้ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง ยังมีคนคิดฝึกปรือ

เพียงแต่เมื่อถึงตอนท้ายปรากฏว่า ผู้ที่ฝึกปรือบ้างตกตาย บ้างพิการ บ้างทุพพลภาพ ล้วนไม่มีจุดจบที่ดี ในที่สุดวิชาไม้ตายนี้จึงสาบสูญจากการเผยแพร่

ตอนนี้ปลับปรากฏขึ้นอีก

ปรากฏขึ้นในมือเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียใช้รับมือกับกวนฉิก

มิหนำซ้ำสยบกวนฉิกเอาไว้

หากกวนฉิกเป็นคนปรกติธรรมดาที่มีมือสองมือ ด้วยพลังฝีมือของมันย่อมยากที่จะสยบไว้

จนใจที่กวนฉิกหลงเหลือมือเดียว

มือที่น่าเวทนา

มือที่น่ากลัวนัก

ดังนั้นเด็กปวยเกียใช้สองมือคว้าจับมือของกวนฉิกเอาไว้

ความร้ายกาจของมือคว้าจับละทิ้งบุตร มิใช่อยู่ที่ตะปบคว้า มิใช่อยู่ที่คว้าจับ หากแต่อยู่ที่มือ ตลอดจนวิธีการ

ขอเพียงศัตรูเผยช่องว่างรอยโหว่ หรือเปิดเผยตำแหน่งต่อผู้ที่ฝึกวิชาไม้ตายนี้ มาตรว่าเพียงเป็นดิ่งหู นิ้วก้อย หรือแม้แต่ปอยผมมันก็สามารถสยบตลอดทั้งตัว และจู่โจมสังหารอีกฝ่ายได้

อย่าว่าแต่เด็กปวยเกียคว้ามือของกวนฉิกไว้แล้ว

กวนฉิกเป็นชนชั้นใด ไหนเลยถูกผู้คนสยบไว้โดยง่ายดายได้?

เด็กปวยเกียคว้าจับมือของกวนฉิกไว้จริง

มือของกวนฉิกไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

กระทั่งคนก็ไม่อาจขยับเคลื่อนไหว

แต่ว่านิ้วมือของมันเคลื่อนไหว

เคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วและลี้ลับ

มันบัดเดี๋ยวงอนิ้วหัวแม่มือ บัดเดี๋ยวยืดเหยียดนิ้วกลาง บัดเดี๋ยวยืดหดนิ้วชี้ นิ้วกลาง นิ้วนาง ปากพร่ำบ่นพึมพำว่า

"ผู้ประจัญไพร่พลประชิดแนวล้วนสลายอยู่เบื้องหน้า"

เด็กปวยเกียความจริงมีสีหน้าขาวซีดอยู่แล้ว

ยามนี้ถึงกับกลายเป็นซีดสลด

มันใช้กำลังบิดมือของกวนฉิก แต่ไม่อาจใช้เรี่ยวแรงได้

มันได้แต่ส่งเสียงร้องออกมาว่า

"เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำ"

นั่นเป็นเคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำ ซึ่งเป็นวิชาประจำตัวของหัวหน้าตึกเทาหุนครึ่งลุ้ยซุ่ง

เป็นวิชาที่สร้างชื่อเสียง ใช้พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้านของลุ้ยซุ่ง

แต่ว่ายอดวิชาประจำตัวของลุ้ยซุ่ง ไฉนถูกกวนฉิกใช้ออก?

นี่ที่แท้เป็นเรื่องราวใด?

เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำมาจากเคล็ดประทับเก้าคำแห่งนิกายมนตรยานพร้งกระโน้นระหว่างที่แปะโช้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและโซวมั่งจิ้มผนึกกำลังต่อสู้กับกวนฉิก ลุ้ยซุ่งเคยใช้ออก ทั้งยังสะกดกวนฉิกเอาไว้

ขณะที่ลุ้ยซุ่งใช้เคล็ดวิชาและท่าประทับแห่งนิกายมนตรยาน ต้องหลอมรวมพลังลมปราณวิธีการและสติพละเป็นน้ำหนึ่งอันเดียว พริบตาที่ใช้สติพละ ใช้จิตสำนึก ใช้นิ้วมือ สามารถพลิกผันจักรวาล กำราบภูตสยบเทพได้

เคล็ดวิชาเก้าคำนี้มาจากตำราเป้าผอจื่อ* มีความเดิมว่า "ผู้ประจัญไพร่พลประชิดแนว ล้วนสลายอยู่เบื้องหน้า" แต่ละคำสามารถแปลงเป็นท่าปางมือพิเศษเฉพาะ และเป็นรูปแบบที่ผู้ฝึกวิชามนตรยานใช้สื่อสารสัมพันธ์กับพลังลี้ลับจากฟ้า

แต่ว่าเคล็ดวิชาเก้าคำแห่งมนตรยานนี้ มีท่าปางมือที่ต้องใช้ออกด้วยสองมือ ยกตัวอย่างเช่นท่าปางมือแรกปางพื้นฐานไม่เคลื่อน ท่าปางมือที่สามปางราชสีห์นอก ท่าปางมือที่หกปางร้อยรัดใน และท่าปางมือที่เก้าปางมือซ่อนรอย ล้วนต้องใช้ทั้งสองมือ

---

* ชื่อตำราโบราณ แต่งโดยเก๋อหง ประกอบด้วยหมวดในและหมวดนอก เขียนถึงวิธีบำเพ็ญตนสำเร็จเป็นเซียน ตลอดจนวิชาคาถาอาคม จัดเป็นหนึ่งในตำรามนวิทยาพรตลัทธิเต๋า

เนื่องจากลุ้ยซุ่งนิ้วด้วนไปสามนิ้ว จึงต้องสวมนิ้วปลอม แต่ไม่มีอันใดไม่สะดวก ตรงกันข้ามกลับบัญญัติเป็นท่าปางมือข้างเดียวขึ้น

ส่วนความเร็วช้าเป็นรูปแบบของการแสดงท่าปางมือสองชนิด

นั่นคือรุกอย่างรวดเร็ว

และจู่โจมอย่างเชื่องช้า

ไม่ว่าอย่างไรลุ้ยซุ่งมีมือสองมือ เพียงขาดไปสามนิ้ว ส่วนกวนฉิกหลงเหลือมือข้างเดียว

มือข้างเดียวไหนเลยสามารถใช้เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำได้?

กวนฉิกสามารถ

มิเพียงสามารถ มิหนำซ้ำยังขยับนิ้วทั้งห้าหลุดพ้นจากการคว้าจับของเด็กปวยเกียว กลายเป็นฝ่ายรุกไล่

เด็กปวยเกียตกอยู่ในห้วงคับขันโดยเร็ว

กวนฉิกกลับใช้มือข้างเดียวใช้เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำ ซึ่งต้องอาศัยสองมือค่อยใช้ออกได้

มันพลิกสภาพจากเพลี่ยงพล้ำเป็นเหนือกว่า

เปลี่ยนจากตั้งรับเป็นฝ่ายรุกไล่

ตอนแรกมันยังท่องบ่นคำ "ผู้ประจัญไพร่พลประชิดแนวล้วนสลายอยู่เบื้องหน้า" พอถึงตอนท้ายกลับเปล่งประกายแห่งพุทธะ กอปรด้วยภาวะแห่งพุทธะ ใช้สติพละชักนำพลังแห่งจักรวาล พลังธรรมชาติที่ก่อเกิดและสะกดข่มกันเองมาเป็นของตน หลอมรวมอิทธิแห่งเทพพุทธะรวมกับพลังประจำตัว ก่อเกิดเป็นพลังฆ่าฟันและพลังทำลายล้างอย่างใหญ่หลวง

ดังนั้นเด็กปวยเกียคับขันอันตรายแล้ว

...ผู้ใดกอบกู้สภาพคับขันอันตรายของเด็กปวยเกียได้?

ไม่มีผู้ใด

นอกจากมันเอง

มันใช้คำพูดประโยคหนึ่งช่วยเหลือตัวเอง
ขณะเดียวกันก็หันเหเป้าจู่โจมของกวนฉิก
คำพูดประโยคนั้นคือ
"นางตกอยู่ในเงื้อมมือมัน"
เพียงคำพูดประโยคนี้ก็พอแล้ว
กวนฉิกพลันหยุดมือ
มันหันขวับไป
ดวงตาทอประกายดุร้าย
โถมใส่ผู้คนอีกคนหนึ่ง
มันโถมใส่คนผู้นี้ เท่ากับจู่โจมลงมือใส่ผู้คนสองคน
ทั้งนี้เพราะซุนยี่ออยู่ร่วมกับเอี้ยบ้อเซี้ย
พวกมันมิเพียงสังกัดหน่วยงานเดียวกัน ทั้งยังลงเรือล่าเดียวกัน
เป็นแนวร่วมเดียวกันและผูกพันผลได้ผลเสียร่วมกัน

ขณะที่เด็กปวยเกียกล่าวคำ "นางตกอยู่ในเงื้อมมือมัน" สายตากวาดมองไปที่เอี้ยบ้อเซี้ย

ขณะที่มันกวาดตาไปยังเอี้ยบ้อเซี้ย เอี้ยบ้อเซี้ยก็จับจ้องมองมาที่มัน

มันทราบว่าในผู้คนทั้งหมด คนที่ต้องการเห็นมันตกตายตำตาเป็นเอี้ยบ้อเซี้ย

เหตุผลรวบรัดยิ่ง

หลายปีมานี้ มันกับเอี้ยบ้อเซี้ยหนึ่งสังกัดตึกหกทุนครึ่ง หนึ่งสังกัดตลาดเพิ่รุณโปรย ไม่ว่าตอนที่ลุ้ยซุ่งหรือลุ้ยซุ้งกุมอำนาจ ไม่ว่าขณะที่โซวมั่ง-จิ้นหรือเซ็กเสียวเซียงปกครองดูแล พวกมันทั้งสองล้วนเป็นบุคคลหมายเลขหนึ่งของหน่วยงาน ถือว่า "อยู่ต่ำกว่าคนหนึ่ง อยู่เหนือผู้คนนับหมื่น"

วันเวลาที่ผ่านมา เอี้ยบ้อเซี้ยวางแผนล่อลวงหนของเด็กปวยเกียมา

ติดกับ หรือเด็กปวยเกียออกอุบายกำจัดฆ่าคนของเอี้ยบ้อเชี้ย แต่ระหว่างคนทั้งสองไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจโค่นอีกฝ่ายลงย่อมพอกพูนเป็นความแค้นอันลึกล้ำ

เอี้ยบ้อเชี้ยย่อมไม่ต้องการให้เด็กปวยเกียยังอยู่ในตึกหกหุนครึ่งหาไม่รังแต่ขัดขวางแผนการใหญ่ของมัน

เด็กปวยเกียก็ไม่ต้องการให้เอี้ยบ้อเชี้ยดำรงอยู่ในหอลมพิรุณโปรยไม่เช่นนั้นแผนการของมันยากลุล่วงได้

ดังนั้นเด็กปวยเกียทราบว่า เอี้ยบ้อเชี้ยภาวนาให้มันตกตาย

เด็กปวยเกียมีวิธีจัดการกับศัตรูของมัน

หนึ่งคือเปลี่ยนจากศัตรูเป็นสหาย แปรพุมกำลังของศัตรูมาเป็นกำลังของตน

สองหลีกเลี่ยงจากการปะทะ มันจะไม่ประมือกับฝ่ายตรงข้ามโดยตรงหากต้องต่อสู้จริงๆ จะยืมมือผู้อื่นกำจัดศัตรูให้แก่ตัวเอง

หากไม่ถึงคราจำเป็น เด็กปวยเกียจะไม่ลงมือ

อย่างน้อยไม่ลงมือด้วยตัวเอง

สาม หากหลบไม่พ้น ได้แต่รับศึก เมื่อสู้ศึกจะไม่ละเว้นชีวิตศัตรูไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามย้อนกลับมาอีก

ในชีวิตมันน้อยครั้งจะลงมือ ตอนนี้เผชิญกับกวนฉิก มันมิอาจไม่ลงมือ

แต่มันยังสู้กวนฉิกไม่ได้

สี่ หากมันสู้ศัตรูไม่ได้จริงๆ จะทันเหเป้าจู่โจมของศัตรู

วิธีหันเหความสนใจของศัตรูมีอยู่มากมาย ทั้งให้ศัตรูล่วงรู้ว่ามีศัตรูที่น่าชังกว่านี้ หรือมีวัตถุเรื่องราวเป็นที่ต้องการกว่านี้

ศัตรูพอแบ่งแยกสมาธิ หันเหความสนใจไปมันก็มีโอกาสให้ฉกฉวยได้

ตอนนี้เป็นเช่นนี้เอง

มันทราบว่ากวนฉิกต้องการหาสุ้ยซุ้ง

กวนฉิกจึงเสาะหามัน

ดังนั้นมันโยน "เผือกเผาที่ลวกมือ" ใบนี้ออกไป
โยนใส่เอี้ยบ้อเซี้ย
มันคับขันอันตราย จึงภาวนาให้เอี้ยบ้อเซี้ยตกอยู่ในอันตราย
ทางที่ดีคือเอี้ยบ้อเซี้ยตกตาย ส่วนมันรอดชีวิต
กวนฉิกหันขวับไปยังเอี้ยบ้อเซี้ยในบัดดล
ต่อให้เด็กปวยเกียไม่คิดเหนี่ยวรั้งมันไว้ชั่วขณะยังทำไม่ได้
อย่าว่าแต่เด็กปวยเกียไม่คิดเหนี่ยวรั้ง
เด็กปวยเกียปรารถนาให้กวนฉิกฆ่าเอี้ยบ้อเซี้ยให้แก่มัน

เอี้ยบ้อเซี้ยความจริงคิดสั่งให้ซุนฮื้อเรียกระดมหนึ่งร้อยแปดคดี คลี่คลายสถานการณ์ให้แก่เซ็กเสียวเชียง

แต่แล้วสภาวะจู่โจมของกวนฉิกแปรเปลี่ยนไป ก่อนอื่นฟาดผู้วิเศษประกายดำลงจากหลังคาตึก จากนั้นโถมเข้าหาเด็กปวยเกียทวงถามคน เห็นแน่ชัดว่าจะจู่จมสังหารเด็กปวยเกีย แต่เด็กปวยเกียใช้คำพูดประโยคเดียวกระตุ้นให้กวนฉิกจู่โจมใส่มัน

กวนฉิกยื่นมือตะปบใส่เอี้ยบ้อเซี้ย
มันไม่เกรงอกเกรงใจ
ทั้งเหิมเกริมยิ่งนัก
...แต่ว่ามันมีคุณสมบัติที่เหิมเกริม
อย่าได้เห็นมันยื่นมือตะปบปราดตามอำเภอใจ แท้ที่จริงแฝงพละกำลังกับความเชื่อมั่นและพลังฝีมืออย่างเต็มเปี่ยม
ท่าตะปบนี้รวดเร็วเด็ดขาด แต่แฝงความเปลี่ยนแปลงนานัปการ ล้วนพลังลี้ลับพิสดาร ซุนฮื้อเพียงมองแวบเดียว ก็อกสั่นขวัญหาย
เอี้ยบ้อเซี้ยเองแทบไม่ต้องช้อนตาขึ้น ก็ทราบว่านี่เป็นวิชามือเล็บเหี่ยวทรงพลัง

ในความทรงจำของเอี้ยบ้อเซี้ย ตลอดจนข้อมูลที่มันเก็บรวบรวมไว้นึกไม่ออกว่ากวนฉิกกับผู้ที่ใช้วิชามือเล็บเหยี่ยวทรงพลังมีส่วนเกี่ยวข้องอันใด

แต่นี้ไม่สำคัญ

กวนฉิกที่เบื้องหน้าเมื่อสามารถใช้ดรรชนีสะท้านเทพกับสามดรรชนีมุ่งฟ้าของแป๊ะโข้วปวย ทั้งสามารถใช้ดาบคะนึงหากับกระบี่สลายวิญญาณของเฮ้งเซี่ยวเจียะ ทั้งยังสามารถใช้เคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำของสุ้ยซุ่งยังมีวิชาฝีมือใดไม่สามารถใช้ออก?

ปัญหาเพียงอยู่ที่จะทำลายอย่างไร รับมืออย่างไร?

ไม่อาจทำลายได้

ไม่อาจรับมือได้

กวนฉิกในยามนี้ ไม่คล้ายเป็นคนผู้หนึ่ง

หากแต่คล้ายเทพอสูรรูปหนึ่ง

หากว่ามันเป็นคน ก็มิใช่คนธรรมดา หากทว่าเป็นมนุษย์เทวะ

มนุษย์เทวะที่หลอมรวมมนุษย์กับเทวะเป็นร่างเดียวกัน

กวนฉิกเปล่งประกายร้อนแรง

มันทางหนึ่งลงมือ ทางหนึ่งตวาดถามว่า

"ซุ้งยี้เล่า?"

...ซุ้งยี้ย่อมเป็นสุ้ยซุ้ง

สุ้ยซุ้งย่อมไม่ตกอยู่ในเงื้อมมือเอี้ยบ้อเซี้ย

...หากสุ้ยซุ้งตกอยู่ในเงื้อมมือหอลมพิรุณโปรยแผ่นดินคงสงบสันติแล้ว

เอี้ยบ้อเซี้ยยิ่งมายิ่งพบว่า สุ้ยซุ้งยากรับมือกว่าบิดาของนางอีก

อาจบางทีสุ้ยซุ่งมีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าสุ้ยซุ้งมากนัก แต่ความสุขุมเยือกเย็น การถอยอำพรางรุกของสุ้ยซุ่ง อย่างน้อยยังมีร่องรอยเบาะแสสามารถระวังป้องกัน แต่เมื่อประลองฝีมือประลองปัญญากับสุ้ยซุ้ง จะพบว่าสตรีนาง

ที่ผิดกล้ำสุดหยั่งคาด นางดูไปไม่มีประสบการณ์ยุทธจักร บริสุทธิ์ไร้เดียงสา แต่บางครั้งเจ้าเล่ห์แสนกล ซ่อนคมในรอยยิ้ม จนบัดนี้เอี้ยบ้อเซี้ยยังคาดเดาไม่ออกว่านางรู้จักวิทยายุทธ์หรือไม่

เอี้ยบ้อเซี้ยเพียงมีข้อสรุปประการหนึ่ง

ผู้คนเข้าใจว่าเด็กปวยเกียเป็นผู้จงรักภักดี ระหว่างที่ลุ้ยซุ่งมีชีวิตอยู่ก็เฉดวายชีวิตรับใช้ หลังจากที่ลุ้ยซุ่งเสียชีวิต มันยังซื่อสัตย์ภักดีต่อลุ้ยซุ้งเพื่อตอบแทนบุญคุณของบิดานาง

แต่เอี้ยบ้อเซี้ยหาได้คาดคิดเช่นนั้นไม่

มันเห็นว่าเด็กปวยเกียไม่ได้จงรักภักดีต่อลุ้ยซุ้งเพื่อตอบแทนบุญคุณลุ้ยซุ่ง หากแต่เด็กปวยเกียหลงรักลุ้ยซุ้ง

...เมื่อรักคนผู้หนึ่ง จึงยินยอมเสียสละทุกสิ่งเพื่อนาง

อย่าว่าแต่บุคคลเช่นเด็กปวยเกีย ต่อให้รักคนผู้หนึ่ง ก็ไม่แสดงออกโดยพลการ

ยิ่งอย่าว่าแต่คนที่มันรักเป็นลุ้ยซุ้ง

บุคคลเช่นลุ้ยซุ่งหากรักชอบคนผู้หนึ่ง ก็ไม่สะดวกกับการแสดงออก

อย่าว่าแต่วันนี้นางมีศักดิ์เป็นรักษาการตำแหน่งหัวหน้าตึกหกหุนครึ่ง

...นางยังรักษาการตำแหน่งหัวหน้าตึกไม่ได้เป็นหัวหน้าตึกหกหุนครึ่ง

บุคคลเช่นเด็กปวยเกีย นอกจากไม่รักชอบ ยามใดที่บังเกิดจิตปฏิพัทธ์ จะหลงละเมอเพ้อฝันอย่างคลั่งไคล้

เด็กปวยเกียเป็นคนที่ลึกซึ้ง

คนที่ลึกซึ้งย่อมมีรักที่ลึกล้ำ

...ผู้ที่ฝึกวิชาบู๊เมื่อฝึกถึงตอนงมงาย อาจโดจรพลังผิดแนวทาง ถูกแทรกไฟเข้าแทรก

ความรักก็เช่นเดียวกัน

...หากบอกว่าความรักเช่นสายน้ำ บางครั้งน้ำสามารถพยุงเรือไว้

และสามารถจมเรือได้ ดังนั้นรักถึงตอนคลั่งไคล้ อาจถูกธาตุน้ำเข้าแทรก

หากบอกว่าวิถีแห่งพุทธะมีทั้งสิ้นแปดหมื่นสี่พันประการ อย่างนั้นหนทางสู่ความเป็นมารไยมิใช่มีแปดหมื่นสี่พันประการเช่นกัน?

เอี้ยบ้อเซี้ยถึงกับตั้งข้อสงสัยว่า...

เด็กปวยเกียเพราะหลงรักสุ้ยซุ้ง จึงจงรักภักดีต่อตึกหกหุนครึ่ง ถึงกับทุ่มเทแรงกายแรงใจในครึ่งชีวิตลงไป หาใช่เพราะเพื่อตอบแทนความไว้วางใจของสุ้ยซุ่งไม่

ดังนั้นเอี้ยบ้อเซี้ยเห็นว่า หากตัวเองควบคุมสุ้ยซุ้งได้ เท่ากับควบคุมเด็กปวยเกียเอาไว้

แต่ว่าสุ้ยซุ้งย่อมไม่อยู่ในความควบคุมของมัน

ดังนั้นมันยังต่อสู้ช่วงชิงกับเด็กปวยเกียต่อไป

หอลมพิรุณโปรยยังตั้งประจันกับตึกหกหุนครึ่งสืบไป

บทที่ 13

ผลวิชาไม่สิ้นสุด

กวนฉิกตะปบคว้าเส้นผมของเอี้ยบ้อเซี้ย

ตะปบคว้าอย่างดุร้าย

...มันยังลงมืออย่างเขื่องโข คล้ายกับไม่ว่าผู้ใดก็หลบไม่พ้น ถึงกับไม่มีปัญญาหลบเลี่ยง

ซึ่งความจริงการลงมือของกวนฉิกเป็นบุคลิกภาพชนิดหนึ่ง เพียงแต่บุคลิกภาพนั้นก็สะกดจนผู้คนหลบไม่พ้น ถึงกับไม่กล้าหลบเลี่ยง

อย่าว่าแต่ความสูงส่งของฝีมือมันบรรลุถึงขั้นคาดคิดไม่ถึง ไม่ทราบว่ามันฝึกปรือจากที่ใด ฝึกปรือสำเร็จได้อย่างไร?

ส่วนเอี้ยบ้อเซี้ยน้อยคนที่เคยเห็นมันลงมือ

ทั้งนี้เพราะเอี้ยบ้อเซี้ยน้อยครั้งจะลงมือ

มันเห็นว่าการจัดการกับศัตรูเพียงพึ่งพาสมอง มิใช่พึ่งพามือเท้า...คนเพียงสองมือสองเท้า สามารถทำลายล้างผู้คนนับพันนับหมื่น

ไม่เพียงแต่ฆ่าคน การช่วยคนก็เช่นเดียวกัน
ดังนั้นหากไม่ถึงคราจำเป็น มันจะไม่ลงไม้ลงมือ
มันไม่เห็นว่าการใช้กำลังสามารถแก้ปัญหาทั้งหมดได้
มันทุ่มเทแรงใจกับด้านอื่น
ยกตัวอย่างเช่นการเก็บข้อมูล
มันเห็นว่าการเกาะกุมข้อมูลของคนผู้หนึ่งแทบเท่ากับควบคุมคนผู้นี้ทั้งสิ้น หากคนที่ควบคุมเป็นยอดอัจฉริยะ สามารถใช้ให้มันฆ่าคนมากมาย ช่วยคนมากหลาย และกระทำเรื่องราวมากหลาย

อย่าว่าแต่ข้อมูลที่แม่นยำเป็นความรู้ชนิดหนึ่ง
เอี้ยบ้อเชี้ยเชื่อมั่นว่าความรู้คือพลัง
...พลังที่ทรงพลังกว่าพละกำลังอีก
ดังนั้นมันหาความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา และมอบหมายหน้าที่สำคัญแก่ผู้มีความรู้ที่ข้างกาย
...มีความรู้เท่ากับมีพลัง
แต่มิใช่หมายความว่ามันไม่ให้ความสำคัญกับพลังฝีมือหรือละเลยด้านกำลัง
...เมื่อมีรูปโฉมของหนันเว่ย* จึงสามารถรถึงความงดงาม แม้นมีศัสตราเช่นหลงเฉวียน** จึงสามารถตัดสินชี้ชะตา
ขอเพียงเอี้ยบ้อเชี้ยมีเวลา จะฝึกวิชาฝีมืออย่างลับๆ
เพียงแต่น้อยคนที่เคยเห็นพลังฝีมือของมัน ยิ่งน้อยครั้งที่เห็นมันใช้ท่าไม้ตายออกมา
แต่ละคนล้วนมีท่าไม้ตายของตัวเอง

---

*หมายถึงหนันจือเว่ย ตามบันทึกจั้นกว๋อเซ่อ เจ้ารัฐจิ่นคือจิ่นหวินกงได้ครอบครองหนันจือเว่ย ถึงกับไม่ออกว่าราชการสามวัน

**ชื่อกระบี่โบราณสมัยเลียดก๊ก ประกอบด้วยกระบี่ทองเหลืองกับไทอา

...โดยเฉพาะผู้ที่เพาะสร้างอำนาจบารมี

ขอเพียงถนัดจัดเจน ถือเป็นท่าไม้ตาย ผู้ที่สร้างชื่อเสียงในยุทธจักร ต้องมีความสามารถที่เจนจัดชนิดหนึ่ง

...ไม่ว่าเป็นดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ โหราศาสตร์หรือคณิตศาสตร์ เป็น พิณ หมากล้อม กวี ลายมือ ภาพวาด หรือกระบี่ ดาบ ทวน เกาทัณฑ์ กระบอง ล้วนมีท่าไม้ตายประจำตัวอยู่ท่าสองท่า

เมื่อถึงยามคับขันสำคัญ ท่าไม้ตายนี้สามารถใช้ช่วยชีวิต หรือสังหาร ท่านได้

...อย่างนั้นไม้ตายของเอี้ยบ้อเชี้ยเป็นอะไร?

ไม่มีผู้ใดทราบ

ตอนนี้เอี้ยบ้อเชี้ยแสดงฝีมือของมันออกมาแล้ว

มันมิอาจไม่แสดงฝีมือ

ทั้งนี้เพราะศัตรูกล้าแข็งเกินไป

ศัตรูของมันคือกวนฉิก

ท่าไม้ตายของเอี้ยบ้อเชี้ยเป็นดาบ

ดาบไม่มีอันใดพิเศษพิสดาร

ที่พิเศษพิสดารคือคนที่ใช้ดาบ และวิธีการที่ใช้ดาบ

ในมือเอี้ยบ้อเชี้ยความจริงไม่มีดาบ ดาบมาจากที่ใด?

ดาบอยู่ที่ตัวมัน

อยู่ในแขนเสื้อ

ที่มันใช้ออกเป็นดาบในแขนเสื้อ

ซ่อนดาบในแขนเสื้อเฉกเช่นซ่อนดาบในรอยยิ้ม สุดที่ผู้คนจะระวังป้องกันได้

เพลงดาบเช่นนี้เมื่อใช้ออกโดยปัญญาชนเช่นเดี๋ยเหัดเชี้ย หาได้อยู่

เหนือความคาดหมายผู้คนไม่

...คนเช่นใดมีนิสัยใจคอเช่นนั้น

...คนนิสัยใจคอเช่นใดจะใช้อาวุธเช่นนั้น

เอี้ยบ้อเชี้ยใช้ดาบในแขนเสื้อ คล้ายเป็นเรื่องชอบด้วยเหตุผล

...โชวมั่งจิ้มใช้ดาบแขนเสื้อแดง ความจริงเป็นเพลงดาบในแขนเสื้อ เอี้ยบ้อเชี้ยติดตามรับใช้โชวมั่งจิ้ม ย่อมต้องซึมซับรับเอาปมเด่นในเพลงดาบของโชวมั่งจิ้มมา

แต่เพลงดาบของเอี้ยบ้อเชี้ยมีความแตกต่างกับโชวมั่งจิ้มประการหนึ่ง

ประกายดาบของโชวมั่งจิ้มคล้ายความฝัน สำนึกดาบเบาบาง กระทั่งเงาดาบก็แฝงอารมณ์ความรู้สึกนานัปการ

ดาบแขนเสื้อแดงสดใส แต่ละดาบสร้างความดื่นตะลึงแก่ผู้คน

ดาบของมันยังแฝงรสชาติความหวานชนิดหนึ่ง

แต่ละดาบถึงกับบันดาลให้ผู้คนลืมเลือนความเป็นความตาย

ประกายดาบโชวมั่งจิ้มคล้ายแสงสีดราสายัณห์

ทมทาบโชวมั่งจิ้มทล้เยสะยองฝนพว่างพวม

เพลงดาบของโชวมั่งจิ้มอำมหิตและสวยงาม

...อาจบางทีโชวมั่งจิ้มเป็นคนเยือกเย็นอำมหิต แต่ถือครองดาบที่สวยงามเล่มหนึ่ง เช่นเดียวกับที่มันกอปรด้วยหัวใจถือคุณธรรมดวงหนึ่ง

สรุปแล้ว เพลงดาบของมันสูงส่งเหนือธรรมดา

เอี้ยบ้อเชี้ยหาเป็นเช่นนั้นไม่

มันพอใช้ดาบ สำนึกดาบ คมดาบ สภาวะดาบ ประกายดาบ กระแสลมดาบล้วนดุร้าย

มันไม่ดุร้ายไม่ได้

หนึ่งนั้นดาบของมันสั้นยิ่ง

เพียงหนึ่งเชียะสามนิ้ว

ดาบสั้นเช่นนี้คิดจู่โจมศัตรูมิอาจไม่ดุร้าย คนที่ใช้ดาบมิอาจไม่ดุดัน
ดาบสั้นแต่คมกล้าเช่นนี้ ไม่อาจตั้งรับ ได้แต่รุกจู่โจม รุกแทน
การรับ

สอง พลังฝีมือและเพลงดาบของมันไม่เทียบเท่าโชวมั่งจิ้ม
ด้วยฝีมือและเพลงดาบของโชวมั่งจิ้ม ย่อมสะท้อนความสูงสง่า
ดุดัน

แต่ว่าเอี้ยบ้อเชี้ยทำไม่ได้
มันจะอย่างไรเจียดเวลาฝึกฝีมืออย่างลับๆ ปัญหาอยู่ที่บุคคลที่มี
ภารกิจรัดตัวเช่นเอี้ยบ้อเชี้ย มีเวลาว่างไม่มากนัก
ดังนั้นเวลาฝึกฝีมือสั้นยิ่ง
และน้อยนิดยิ่ง
การฝึกฝีมือเป็นเช่นเดียวกับทุกเรื่องราว หากคิดหวังความสำเร็จที่
เท่าเล้ำ ต้องมีความมุ่งมั่นหมั่นเพียร มีความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยว
หลังจากนั้นต้องเพิ่มพูนพรสวรรค์และสติปัญญา
พรสวรรค์ของเอี้ยบ้อเชี้ยอยู่ที่ปัญญาความคิด หาใช่วิชาฝีมือไม่
ดังนั้นเอี้ยบ้อเชี้ยฝึกฝีมือ เพียงเพื่อใช้เป็นประโยชน์เท่านั้น
หมายความว่าการลงมือเกิดจากการถูกบีบคั้นบังคับ
เพลงดาบของมันไม่น่าดู
เพียงเพื่อหวังผล
เพลงดาบของมันมีชื่อว่าดาบที่ต้านไม่อยู่
ดาบของมันล้วนต้องการชีวิต
แต่ละดาบล้วนจู่โจมใส่จุดชีวิต
เอี้ยบ้อเชี้ยฟันดาบใส่มือของกวนฉิก
ดาบเร็วดุจสายฟ้า

สภาวะตาบฉับพลัน

กวนฉิกหลงเหลือมือข้างเดียว ย่อมไม่ต้องการให้มือข้างนี้ได้รับความเสียหายอันใด

กวนฉิกหดมือกลับ

การหดมือเป็นปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณ มิใช่กระบวนท่าฝีมือ แต่กวนฉิกเพียงหดมือตามใจนึก ก็หลบรอดจากตาบนี้

มันเพียงหดมือเล็กน้อย ก็ลงมือเป็นคำรบสอง ลงมือโดยตะกุยใส่

ท่าตะกุยของมันนี้เป็นวิชากรงเล็บมังกรหลับ

กรงเล็บมังกรหลับของเตียเลียกซิม

ตะกุยใส่ศีรษะเอี้ยบ้อเซียอย่างหักโหม

เอี้ยบ้อเซี้ยตวาดคำหนึ่ง แทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา ฟันดาบใส่นิ้วมือของกวนฉิก

ตาบนี้พลิกแพลงอย่างรวดเร็ว

สองตาของกวนฉิกพลันแปรเปลี่ยนไป

เปลี่ยนเป็นเกรี้ยวกราดกว่าเดิม

บ้าคลั่งกว่าเดิม

ลูกตามันขุ่นขาว ความจริงทอประกายเขียวปัด แต่ยามนี้คล้ายเกิดไฟอสูรสองกลุ่มเผาไหม้ดวงตาของมัน

...เป็นไฟอสูรสิงสถิตดวงตามัน หรือภาวะแห่งมารยึดครองจิตใจมัน?

มันขยับมือ เคลื่อนไหวนิ้วมือ

ท่ากรงเล็บของมันแปรเปลี่ยนไป เปลี่ยนจากกรงเล็บมังกรหลับเป็นฝ่ามือหงส์ร่วง

นั่นเป็นท่าไม้ตายของเตียเลียกซิมเช่นกัน

..เตียเลียกซิมตายได้ตรรชนีสะท้านเทพของมันแล้ว แต่วิชาประจำ

ท่ามกลางเตียเฉียกชิมกลับถูกกวนฉิกใช้ออก

ฝ่ามือหงส์ร่วงเป็นแนวทางหยุ่นเยือก นับการใช้ความอ่อนหยุ่น

พิชิตแข็งกร้าว เห็นแน่ชัดว่าดาบของเอี้ยบ้อเชี้ยต้องตกไปในมือกวนฉิกแล้ว

แต่ว่าดาบของเอี้ยบ้อเชี้ยแปลกประหลาดยิ่ง

ยืดยาวเป็นสามเชียะเจ็ดนิ้ว

ดาบพอยืดยาว สภาพการณ์ก็เปลี่ยนไป

ความจริงเป็นกวนฉิกคว้าใส่ดาบของมัน ยามนี้กลายเป็นมันฟันใส่

ที่ข้อมือของกวนฉิก

กวนฉิกก็คิดไม่ถึงว่าจะเผชิญกับดาบนี้

มันพลันหดนิ้วทั้งห้า กลับหดรั้งไปในฝ่ามือ เปลี่ยนเป็นกระแทกใส่

ที่ดาบของเอี้ยบ้อเชี้ย

มันเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว

กวนฉิกเริ่มใช้กรงเล็บมังกรหลับ เปลี่ยนเป็นฝ่ามือหงส์ร่วง ยามนี้

เป็นใช้ออกด้วยไม้ตายของเตียทิชิ่ว นามฝ่ามือไร้ครรชนี

นี่เป็นท่าฝ่ามือที่ไร้ครรชนี

สมควรบอกว่าเป็นท่าฝ่ามืออันชั่วร้าย ที่ฝึกจนนิ้วมือหดหายไป

เสียงดังเมื่อดาบในมือเอี้ยบ้อเชี้ยถูกกระแทกกระเด็นไป

ดาบปลิวกระเด็น

แต่สภาวะดาบยังอยู่

ทั้งยังฟันใส่กวนฉิก

เป็นดาบที่ปราศจากประกายดาบ

เป็นเพลงดาบที่ปราศจากคมดาบ

นี่จึงเป็น "ดาบที่ด้านไม่อยู่" ที่แท้จริง

เอี้ยบ้อเชี้ยใช้ดาบจากแขนเสื้อ

แขนเสื้อมันฝังใยเมืดที่เบาบางและคมกล้าอยู่ก่อน

ยามนี้ ที่มันใช้ออกจึงเป็นดาบในแขนเสื้อที่แท้จริง
กวนฉิกถูกทำร้ายตาบหนึ่ง

เมื่อครู่เชิกเสียวเชียง ขุนแขเอี้ย ผู้วิเศษประกายดำ บัณฑิตคลื่นพิโรย เตียเสียกชิม เตียทิชิ่ว เด็กปวยเกียล้วนประมือกับกวนฉิก
ทั้งหมดย่อมฆ่ากวนฉิกไม่ได้
ทั้งไม่อาจทำร้ายกวนฉิก
แต่ตอนนี้กวนฉิกกลับถูกทำร้าย
...ถูกเอี้ยบ้อเชี้ยทำร้าย
ในผู้คนทั้งหมด เอี้ยบ้อเชี้ยมีฝีมืออ่อนด้อยที่สุด
มันสามารถทำร้ายกวนฉิก เหตุผลเพียงหนึ่งเดียวคือ...
มันไม่ได้ใช้วิชาฝีมือ
หากแต่ลอบทำร้าย
แต่ไม่ว่าใช้วิธีการใด เอี้ยบ้อเชี้ยถือว่าฟันใส่กวนฉิกดาบหนึ่ง
กวนฉิกถูกฟันใส่ดาบหนึ่ง ตัยงงงงันงุบ
มันคล้ายคิดไม่ถึงว่ามีดาบเช่นนี้ และเพลงดาบเช่นนี้
ดังนั้นมันร้องคำ "ประเสริฐ" จากนั้นยื่นมือรับดาบไว้
...ดาบที่ความจริงเป็นของเอี้ยบ้อเชี้ย ซึ่งถูกกระแทกกระเดน กำลังตกหล่นลงมา
มันฟันดาบใส่เอี้ยบ้อเชี้ย
เมื่อครู่กวนฉิกต่อสู้กับยอดฝีมือเจ็ดคน ล้วนไม่ได้ใช้ดาบ
และไม่ได้ใช้อาวุธ
ตอนนี้มันกลับใช้ดาบ
ดาบนี้พอฟันลง แทบไม่เห็นดาบ และไม่เห็นผู้คน มีแต่ประกายดาบที่เฉิดฉาย คล้ายเงาร่างของคนรัก

ดาบพอกรีดผ่าน ปรากฏเป็นรูปโค้งราวกับไหล่กลมมนของหญิง
งามบริสุทธิ์
ดาบพอทิ้งลง ยังแฝงราศีอันงดงามชวนรัดรึง
เอี้ยบ้อเชี้ยเห็นเช่นนั้น ต้องส่งเสียงราวครวญครางออกมาว่า
"ดาบแขนเสื้อแดง..."
นี่เป็นเพลงดาบอันเลิศภพจบพสุธาของนายเหนือมัน...โชวมั่งจิ้ม
เมื่อเผชิญกับดาบนี้ มันก็อับจนปัญญา
มันหลบไม่พ้น
ได้แต่รอความตาย
แต่ว่ากวนฉิกใช้เพลงดาบแขนเสื้อแดงของโชวมั่งจิ้มได้อย่างไร?

เอี้ยบ้อเชี้ยยังไม่ตาย
ทั้งนี้เพราะที่ข้างกายมันยังมีซุนยี้อ
ซุนยี้อพอเห็นเอี้ยบ้อเชี้ยลงมือ ก็ทราบว่าสถานการณ์คับขันอันตราย
มันแกร่งกำลังตั้งท่าเป็นเวลานาน
ดังนั้นยามคับขันจวนเจียนเช่นนี้ มันเสือกแทงทวนออกไป
มันเป็นทายาทรุ่นหลังของสมาคมทวนวิเศษปากใหญ่ตระกูลซุน
ที่มันใช้ออกย่อมเป็นเพลงทวน
แต่เพลงทวนของมันคล่องแคล่วปราดเปรียว คล้ายเพลงพู่กันท่า
ทรรชนี
มันคล้ายกำลังใช้พู่กันจี้จุด มุ่งใส่จุดจี่งซิมที่ใต้ซอกแขนของกวนฉิก
มันจ่โจมใส่ตำแหน่งที่ต้องปิดป้อง
กวนฉิกหลบเหลือมือเดียว มิอาจไม่รักษามือข้างเดียวนี้เอาไว้
จุดจี่งซิมก็เป็นหนึ่งในจุดชีวิตบนร่างผู้คน ต่อให้กวนฉิกมีฝีมือสูงล้ำ
กว่านี้ ก็มิอาจไม่คุ้มครองจุดชีวิตนี้

กวนฉิกคำรามคำหนึ่ง รั้งดาบกลับคืนจริงๆ

มันวกดาบฟันปลายทวนของซุนอี้อหักสะบั้น

ซุนอี้อทุ่มเทใช้เพลงทวนอย่างสุดฝีมือ เพียงยื้อชีวิตเอี้ยบ้อเชี้ยได้ชั่วขณะหนึ่ง

กวนฉิกรั้งดาบกลับ จากนั้นฟันดาบที่สองออก

ยังคงฟันใส่ศีรษะเอี้ยบ้อเชี้ย

ดาบนี้โอ่อ่าอาจหาญ เอี้ยบ้อเชี้ยทั้งรับไม่ได้ และหลบไม่พ้น

เห็นแน่ชัดว่าดาบพอฟันลง ศีรษะต้องถูกปลิดปลง พลันปรากฏวัตถุสิ่งหนึ่งพุ่งโฉบเข้ามา

วัตถุนั้นตัวเบาราวกับนก

...นกที่ไร้ขาตัวหนึ่ง

นกที่ไร้ขาไยมิใช่ได้แต่โบยบิน ไม่อาจหยุดพักเท้าได้

ยามใดที่หยุดบิน ต้องร่วงหล่นลงมาตกตาย

เช่นเดียวกับปณิธานของแป๊ะโซ้วปวยที่ว่า...

ความคิดหมายโบยบินมิมีวันดับสิ้นสูญ

แต่ผู้มามิใช่แป๊ะโซ้วปวย

หากยังมีตัวเบากว่าแป๊ะโซ้วปวย

คนผู้นี้เห็นบินมาราวกับวิหคตัวหนึ่ง บินคว้างที่เบื้องหน้ากวนฉิกอย่างสวยงาม ตวัดมือตวาดว่า

"ชัดจู่โจม"

มือที่ตวัดขึ้นเป็นมือซ้าย

มือซ้ายแผ่พุ่งประกายสีขาวสายหนึ่ง

มือขวาที่ไม่ขยับเคลื่อนไหว กลับแตกระเบิดเป็นประกายอ่อนจางสีแดง เหลือง คราม เขียว ดำ ขาวสิบเจ็ดสายใส่กวนฉิก

กวนฉิกส่งเสียงร้องคำหนึ่ง ชัดพุ่งดาบในมือใส่ชายหนุ่มที่สดใสกว่า

งง่างามกว่า เย็นชากว่าแปะโข้วปวย

จากนั้นมันใช้มือว่างเปล่า ใช้ออกด้วยเคลื่อนวิชาเร็วช้าเก้าคำ แต่ละเคลื่อนวิชาแผงเสียงตวาดดังปานฟ้าร้องคำหนึ่ง

พริบตานั้น อาวุธกลับเต็มท้องฟ้าถูกเคลื่อนวิชาเร็วช้าเก้าคำของมันกระแทกร่วงหล่นหมดสิ้น

แต่ยังมีอยู่เล่มหนึ่งที่มันไม่อาจกระแทกร่วงหล่น

นั่นเป็นอาวุธลับที่ชัดออกจากมือซ้ายของชายหนุ่มนั้น

อาวุธลับที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง

และฝีมือชัดอาวุธลับที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง

ฝีมือชัดอาวุธลับของเขา สมควรใช้คำ "โอ่อ่าผ่าเผย"

...คล้ายกับว่าที่เขาชัดออกเป็น "อาวุธลับที่เปิดเผย"

ในโลกหลังมีเพียงคนผู้หนึ่งที่ชัดอาวุธลับเช่นนี้

นั่นคือบ้อเช้ง ซึ่งจัดอยู่อันดับแรกในสี่ยอดมือปราบ

พริบตาคุจประกายไฟ อาวุธลับที่ "เปิดเผย" นั้นพุ่งถึงเบื้องหน้ากวนฉิก

อาวุธลับที่ "เปิดเผย" เล่มนี้คล้ายวิญญาณที่บินข้ามน้ำข้ามทะเลผ่านขุนเขาบรรพต หมายมั่นชักนำกวนฉิกลงสู่ปรภพ

แม้แต่ชนชั้นกวนฉิกก็ยากที่จะหลบเลี่ยง ถึงกับไม่สามารถต้านทานรับอาวุธลับนี้ได้

กวนฉิกตวาดก้องคำหนึ่ง

จากนั้นมันบิดศีรษะสลัดผมเผ้า

ผมเผ้าปลิวกระจายวุ่นวาย

มันกลับใช้ผมเผ้าม้วนพันอาวุธลับที่ "เปิดเผย" ของบ้อเช้งเอาไว้

ทั้งยังกระแทกอาวุธลับที่ "เปิดเผย" นั้นร่วงหล่น

ยามกะทันหันอาวุธลับที่ทั้งเปิดเผยและลอบเร้นของบ้อเช้ง ถูกกระแทกร่วงหล่นหมดสิ้น

แต่ดาบที่กวนฉิกซัดพุ่งออก ยังแหวกจู่โจมใส่บ้อเช้ง
ดาบที่เร่งร้อนรุนแรงนัก
บ้อเช้งพอซัดอาวุธลับออก ร่างก็ตกวูบลง
สองเท้าของเขาพิการ ดังนั้นยิ่งต้องเสาะหาที่หยั่งเท้า
เขาคล้ายนกที่ไร้ขา ได้แต่โบยบิน ไม่สามารถหยุดเกาะสิ่งใด
แต่ดาบของกวนฉิกมาถึงแล้ว

ดาบที่ซัดพุ่งออกนี้มิเพียงแฝงพลังซัดจู่โจมของกวนฉิก มิหนำซ้ำพริบตาที่กวนฉิกซัดดาบหลุดจากมือ ยังงอนิ้วดีดพุ่งตรรชนีออก

เป็นกระบวนท่าในสามตรรชนีมุ่งฟ้าของแปะโช้วปวย นามสะท้านฝัน

ยามนี้พลังตรรชนีหล่อหลอมไปในสำนึกดาบ

ดาบคือตรรชนี

ตรรชนีคือวิถี

ประกายดาบดั่งความฝัน

ดาบกลับปลุกผู้คนตื่นจากความฝัน

บ้อเช้งที่กำลังหาที่หยั่งเท้า ไหนเลยหลบรอดจากดาบนี้ได้?

บ้อเช้งที่สองเท้าพิการไหนเลยรับท่าตรรชนีนี้ได้?

ดาบนี้พอซัดออก บ้อเช้งต้องตายแน่นอน

แม้แต่คนยามที่มุมถนนก็อุทานดังเอ๊ะ คล้ายทอดถอนรำพึงว่า

"ดาบสะท้านฝัน"

ใต้แสงจันทร์สาดส่อง คนผู้นี้สวมหมวกเล้ยปิดบังรูปโฉม แต่ในมือถือโคมกระดาษส่องทาง ส่องเห็นเคราเหลืองชีดหรือมแหรีมที่ใต้คางของมันสั่นพลิ้วทั้งที่ปราศจากลมโชย

...อาจบางทีเพราะพลุ่งพล่านใจ หนวดเคราจึงสั่นไหว

เคราะสำหรับเคาะบอกโมงยามของมันหนาหนัก ทั้งเหลืองอร่ามคล้ายหลอมสร้างจากทองคำ

ไม้ตีสุนัขในมือมันยาวยิ่ง ทั้งหนักอึ้งยิ่ง ส่วนปลายเรียวแหลมคล้าย

กระบอง

มันย่อมมิใช่คนยามธรรมดา

...มันเป็นใคร?

ดาบที่แฝงพลังตรรชนีบรรจุถึง

พลังตรรชนีหนุนส่งดาบมาถึง

แต่ว่าบ้อเชังไม่ตาย

มีคนรับดาบนี้แทนเขา

ทั้งยังรับไว้อย่างหักโหม

คนที่รับดาบไม่เพียงคนเดียว

หากแต่เป็นสองคน

ที่รับดาบไว้เป็นกระบี่

...เป็นกระบี่สองเล่ม

ประกอบด้วยมือกระบี่สองคน

เป็นเช็กเสียวเชียงกับซุนนชเอี้ย

ทั้งสองสาดพุ่งร่างลงจากหลังดาดึกกระบี่ทั้งสองเล่มผนึกรวมเป็นหนึ่งเดียว ต้านทานรับดาบนี้ไว้ และปัดกระแทกดาบนี้ร่วงหล่น

หากมิใช่ทั้งสองผนึกกระบี่คู่รับดาบนี้เอาไว้ บ้อเชังสามารถหลบรอดจากดาบนี้หรือไม่?

ไม่ทราบได้

หากมิใช่เช็กเสียวเชียงกับซุนนชเอี้ยผนึกกำลัง อาศัยกำลังคนหนึ่งคนใด สามารถรับดาบล่าชีวิตนี้ได้หรือไม่?

ไม่ทราบได้

กับเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น ผู้คนได้แต่ขบคิดคาดเดา ไม่มีวันทราบว่า

ผลสุดท้ายเป็นอย่างไร?

แต่ความ "บังเอิญ" มักเปลี่ยนแปลง "ประวัติศาสตร์" ขณะที่ "ประวัติศาสตร์" มักเกิดจากเรื่องราวโดย "บังเอิญ"

ดาบร่วงหล่น
กระบี่ตวัดขึ้น
หนึ่งเป็นกระบี่งมงาย
หนึ่งเป็นกระบี่ผิดพลาด
...ในโลกหล้าผู้ใดไม่งมงาย? ผู้ใดไม่ผิดพลาด? ในชีวิตของคนดำเนินไปท่ามกลางความงมงายและผิดพลาด
ยามนี้ เช็กเสียวเซียงกับซุนแชเยี้ยพากันหันหน้าหากวนฉิก
ทั้งสองตระเตรียมสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กัน
กวนฉิกคล้ายบังเกิดความคิดต่อสู้ไม่สิ้นสุด
มันแสยะแยกเขี้ยว ส่งเสียงดังในลำคอ ที่น่าประหลาดคือ เบื้องบนนภาใต้จันทราคล้ายบังเกิดเสียงสะท้อนดังมา
ต่อจากนั้นกวนฉิกลงมืออีกครา
จู่โจมใส่เช็กเสียวเซียง ขณะเดียวกันก็จู่โจมใส่ซุนแชเยี้ย
ซุนแชเยี้ยเห็นสีสันอันสวยงาม
เป็นความงามละลานถึงที่สุด
...หากต้องจบชีวิตใต้สีสันอันสวยงามเช่นนี้ แม้ตายก็วาบหวามใจ
สีสันเพียงเป็นรูปลักษณ์ความงามชนิดหนึ่ง หาใช่ศัสตราวุธไม่ ไหนเลยใช้จู่โจมผู้คนสังหารศัตรู?
ตอนนี้กวนฉิกกลับใช้ "สีสัน" เป็นอาวุธ
...สีสันเป็นอาวุธอันดุร้ายของมัน
มันใช้สีสันจู่โจมใส่ซุนแชเยี้ย
เช็กเสียวเซียงกลับได้ยินสุ้มเสียงสำเนียง

เป็นสุ้มเสียงอันไพเราะเสนาะโสตถึงที่สุด

...หากต้องจบสิ้นชีวิตภายใต้สุ้มเสียงไพเราะหูที่สุด แม้ตายก็ยินดีเต็มพร้อมใจ

ดนตรีเพียงเป็นคลื่นเสียงชนิดหนึ่ง หาใช่ศัสตราวุธไม่ ไหนเลยใช้ดูโจมตีรุสังหารผู้คน?

แต่ตอนนี้กวนฉิกใช้คลื่นเสียงเป็นอาวุธ

...คลื่นเสียงเป็นอาวุธร้ายของมัน

ใช้จู่โจมใส่เซ็กเสียวเชียง

เซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ยล้วนมีใช่มือชั้นธรรมดาหากพวกเขาเพียงเผชิญกับคลื่นเสียงและสีสัน อาจสามารถต่อกรได้

แต่ขณะที่คลื่นเสียงกับสีสันรุกรานต่อพวกเขา ยังบังเกิดกลิ่นหอมกลิ่นหนึ่ง

กลิ่นหอมพอกระทบนาสิกเซ็กเสียวเชียงคล้ายเป็นกลิ่นไม้จันทน์หอม คล้ายเป็นพุทธะแสดงตน ให้เขาวางดาบประหาร กลับใจพบฟากฝั่ง

เซ็กเสียวเชียงไม่ได้ถือดาบ

แต่เป็นกระบี่

...ตอนนี้เขาไหนเลยวางกระบี่ลงได้?

หากวางกระบี่ลง แทนที่จะสำเร็จเป็นพุทธะ คงกลับกลายเป็นปีศาจ... เป็นปีศาจได้คมดาบของกวนฉิก

แทบเป็นเวลาเดียวกัน ซุนแชเฮี้ยก็สูดได้กลิ่นหอมนี้ แต่ในความรู้สึกของมัน คล้ายเป็นกลิ่นกายสาวบริสุทธิ์ ชวนให้ผู้คนเคลิบเคลิ้มงมงาย ทั้งเป็นยาเสพย์ติดแย้ยวน และเป็นการเรียกหาให้มันละทิ้งกระบี่ โผเข้าสู่ความหอมจรุงในมือมันมีกระบี่

...ตอนนี้มันสามารถละทิ้งกระบี่หรือไม่?

ละทิ้งกระบี่เป็นความถูกต้อง หรือเป็นความผิดพลาด?

...หากละทิ้งกระบี่ จะได้พบรักหรือ? หากปราศจากกระบี่ สุดท้ายใช่กลับกลายเป็นวิญญาณใต้เงื้อมมือกวนฉิกหรือไม่?

ในความเคลิบเคลิ้มเลอะเลือนของเซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ย ยังมีผู้คนอีกคนหนึ่งที่ตื่นตระหนกยิ่งกว่า

เป็นบัณฑิตคลื่นพิโรธ

บัณฑิตคลื่นพิโรธนับว่ารับตรรชนีสะท้านเทพของกวนฉิกไว้ได้ขณะจะสาดพุ่งร่างลงจากหลังคาตึก พอเพ่งตามอง ถึงกับหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

ที่แท้กวนฉิกซึ่งคล้ายมีความแค้นกับฟ้าทั้งเป็นศัตรูกับผู้คนทั้งแผ่นดิน กลับใช้วิชาฝีมือแขนงหนึ่งต่อเซ็กเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ย

เป็นไม้ตายประจำตัวของมัน...ฝ่ามือหอมหลากสีสัน

...สวรรค์ ท่าไม้ตายของเราตกไปอยู่ในมือกวนฉิกตั้งแต่เมื่อใด?

...มันเรียนรู้วิชาฝีมือที่เราบัญญัติคิดค้นขึ้นได้อย่างไร?

เมื่อครู่มันใช้เพลงฝ่ามือและพลังลมปราณนี้ต่อกวนฉิก ตอนนี้กวนฉิกกลับใช้ต่อเซ็กเสียวเชียงและซุนแชเฮี้ย

การพบเห็นครั้งนี้ สร้างความแตกตื่นตะลึงอานแก่บัณฑิตคลื่นพิโรธยามกะทันหันไม่กล้าพุ่งตัวลงไปเข้าร่วมวงต่อสู้

บัณฑิตคลื่นพิโรธปาดเช็ดเหงื่อ

ที่มันหลั่งออกมาเป็นเหงื่อระอุ

...เป็นความละอาย

ที่มันละอายคือ กวนฉิกคล้ายกับใช้วิชาฝีมือที่มันบัญญัติคิดค้นขึ้นได้ดีกว่ามันอีก

มันยังหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

...เป็นความหวาดหวั่น

ก่อนหน้านี้มันใช้ฝีมือพิเศษเฉพาะสะกดกวนฉิกเอาไว้ แต่ตอนนี้มัน

เห็นกวนฉิกใช้กำลังเพียงลำพังสู้พวกมาก ยังช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบค่อย
ทราบว่ากวนฉิกมีฝีมือสูงส่งถึงเพียงไหน

มันตะลึงลานกับที่ แต่มีคนผู้หนึ่งนึกหาแผนการรับมือ

คนผู้นี้ต้องนึกหาวิธีรับมือได้ ทั้งนี้เพราะมันมีฉายานามว่าคำนวณ
ไม่คลาดเคลื่อนผิดพลาด

มันยังมีอีกฉายาหนึ่งว่าไม่หลอกลวงชราทารก

มันย่อมเป็นเอี้ยบ้อเซี้ย

กวนฉิกใช้ฝ่ามือทอมหลากสีสัน แฝงพลังปั่นป่วนในฤดีต่อเซ็ก-
เสียวเชียงกับขุนแขเอี้ย

มันความจริงไม่มีความแค้นกับคนทั้งสอง

มันไม่ได้หมายมั่นสังหารคนทั้งสอง

สำหรับกับมัน นี่เป็นการทดลองอย่างหนึ่ง

...มันคิดทดสอบวิชาฝีมือแขนงหนึ่ง

มันคล้ายเด็กทารกผู้หนึ่งที่เล่นอย่างสนุกสนาน ประสาทความรู้สึก
ทุกส่วนถูกปลุกเร้าขึ้นมา ไม่ยอมยุติเลิกรา

ดวงตามันทอประกายลิงโลด

มันยังกรีดมือวาดเท้า

ใช้กระบวนท่าที่ "คิดค้นขึ้นใหม่" ออกไป

ปัญหาอยู่ที่หากท่านคิดทดสอบว่าตัวเองมีพละกำลังเพียงไหน
เช่นการยกก้อนหินถอนต้นไม้ ประลองกำลังกับสัตว์ร้าย

ท่านต้องการทราบว่าตัวเองมีเสน่ห์เพียงไหน สามารถสัมผัสกับผู้คน
ทุกเมื่อผู้คนมากน้อยเท่าใดยินยอมรับใช้ท่าน มีหญิงงามมากมายเพียงไหน
ยอมเสยบต่อท่าน

ท่านคิดพิสูจน์มนตราของเงินทอง สามารถเป็นพ่อค้า ประกอบ

ธุรกิจดู ท่านต้องการรับรู้ถึงอำนาจ สามารถรับราชการ เข้าสู่แวดวงการเมือง

แต่การทดสอบ "กระบวนท่าใหม่" ได้แต่ใช้คนเป็นเครื่องทดสอบ

ทั้งนี้เพราะมีแต่ "คน" จึงรับกระบวนท่าได้ คนจึงปิดป้องต้านรับได้ กระตุ้นให้เกิดการพลิกแพลงกระบวนท่า คิดค้นาระบวนท่าใหม่ ใช้ออกด้วยท่าไม้ตาย

แต่การทดสอบเช่นนี้ต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างใหญ่หลวง

...จ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิต

สรรพสิ่งในโลกหล้า นับชีวิตคนมีค่าที่สุด

หากไม่มีชีวิต ก็ปราศจากทุกสรรพสิ่ง

ความรักเป็นความหวานชื่นในชีวิต ดังนั้นสำคัญยิ่ง อิสรภาพเป็นส่วนที่ดีที่สุดในชีวิต ดังนั้นสำคัญยิ่งกว่า แต่หากปราศจากชีวิต ก็ไม่อาจซ่องเสพทุกสิ่งได้

ดังนั้นชีวิตสำคัญที่สุด

กวนฉิกกลายเป็นคลุ้มคลั่ง

มันไม่สนใจทุกสิ่ง

มันต้องการทดสอบจนกิตผล

...มันจึงไม่สนใจว่าผู้ใดเป็นผู้ใดตาย ผู้ตายใช่เป็นอัจฉริยบุรุษแห่งยุคหรือไม่?

หากเชิกเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ยต่อสู้อย่างสุดกำลัง ใช่ผ่านการทดสอบได้หรือไม่?

นี่ไม่มีคำตอบ

เพราะเอี้ยบ้อเชี้ย

เอี้ยบ้อเชี้ยไม่ยินยอมให้สหายของมันต้องจบสิ้นชีวิต

ดังนั้นมันพอเห็นเชิกเสียวเชียงกับซุนแชเฮี้ยคับขันอันตราย ก็ร้องเตือนกว่า

'สุ้ยซุ้งอยู่ที่มัน...ถูกมันจับตัวไป"
มันทางหนึ่งร่ำร้อง ทางหนึ่งชี้มือไป
ชี้มือไปยังคนผู้หนึ่ง

ผู้ใดจับตัวสุ้ยซุ้งไป?
...สุ้ยซุ้งไข่ตกอยู่ในเงื้อมมือมันจริงหรือไม่?
เหล่านี้ล้วนไม่สำคัญ
ประการสำคัญคือ กวนฉิกลงมือเล่นสนุกสนาน
มันคล้ายเด็กทารกผู้หนึ่งที่เล่นจนคลั่งไคล้ เล่นจนลืมตัว
แต่มีข้อยกเว้นประการหนึ่ง
เมื่อมันได้ยินชื่อ "สุ้ยซุ้ง" ทุกประการของมันล้วนเปลี่ยนไป
เปลี่ยนเป็นสลักสำคัญ เปลี่ยนเป็นร้อนรุ่มและเดือดดาล
มันส่งเสียงคำรามปานฟ้าถล่มดินทลายว่า
"...ผู้ใดจับตัวซุ้งยี้ไป?"
ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด
แต่ทั้งหมดมองตามปลายนิ้วของเอี้ยบ้อเชี้ย เพียงเห็นคนผู้หนึ่ง
เป็นเด็กปวยเกีย
เด็กปวยเกียทำให้เอี้ยบ้อเชี้ยตกอยู่ในห้วงอันตราย เอี้ยบ้อเชี้ยก็คืน
แทนแก่เด็กปวยเกีย
เด็กปวยเกียไม่อาจรับมือกวนฉิก จึงล่อลวงกวนฉิกจู่โจมใส่มัน
ทดแทนมันใช้วิธีการนี้ต่ออีกฝ่าย
มันเกรงว่ากวนฉิกไม่ยอมเชื่อ ดังนั้นชี้มือไปยังเด็กปวยเกีย ร่ำร้องว่า
"...สุ้ยเสียวเจี๋ยะ (คุณหนูตระกูลสุ้ย) ตกอยู่ในเงื้อมมือมันตลอดเวลา
ทนทัดร้ายต่อซุ้งโกวเนี้ยมานานแล้ว..."
คำพูดเหล่านี้พอกล่าว ใบหน้ากวนฉิกคล้ายชโลมด้วยโลหิต ดวงตา

คล้ายมีเปลวไฟพวยพุ่งออกมา
นั่นมิใช่ความคิดต่อสู้อีก
หากแต่เป็นความคิดฆ่าฟัน

เด็กปวยเกียพอพังใจหายวาบ
พลันเงยหน้าขึ้น
ในที่สุดมังกรก้มหัวเด็กปวยเกียเงยหน้าขึ้นแล้ว
ดวงตามันแฝงอารมณ์ความรู้สึก ซ่อนความหม่นหมอง ขนตางอนยาว
ต่อให้เป็นประกายตาของหญิงงาม ยังไม่น่าดูเท่ากับมัน
อย่าว่าแต่แววตาของมันตอนนี้แฝงความดื่นตระหนก
เป็นความสะท้านหวั่นไหวชนิดหนึ่ง
เด็กปวยเกียเพียงขยับตัวคราหนึ่ง
มาตรว่าอยู่ในยามแตกตื่นพรั่นพรึง ท่างท่าของมันยังรักษาความสุภาพอ่อนโยนเอาไว้
นี่บันดาลให้ผู้คนบังเกิดความห่วงใยขึ้น
...คนที่สุภาพเรียบร้อย และหมดจดคมคายเช่นมัน อยู่ในตึกหกหุนครึ่งกลางนครหลวง ซึ่งชุมนุมด้วยบุคคลทุกระดับชั้น เหตุใดมีชีวิตอยู่ได้ ทั้งยังอยู่อย่างสุขารมณ์ถึงเพียงนี้?
แต่ต่อให้เด็กปวยเกียปลอดโปร่งเยือกเย็นกว่านี้ พบเห็นความเปลี่ยนแปลงไม่ตระหนกกว่านี้ ตอนนี้ก็ไม่อาจสงบนิ่งอีก
ทั้งนี้เพราะมารคลุ้มคลั่งมาแล้ว
กวนฉิกลอยตัวเข้าหามัน ทั้งยังขู่คำรามว่า
"ส่งมอบตัวซุ้งยี้คืนมา..."
พลางยื่นมือตะปบใส่

แต่แทนที่จะตะปบใส่เด็กปวยเกีย กลับมุ่งเป้าไปที่ซุนแชเยี้ย
ในสถานการณ์เช่นนี้ มันไฉนเปิดฉากจู่โจมใส่ซุนแชเยี้ย?
มันจู่โจมใส่ซุนแชเยี้ยด้วยจุดประสงค์ใด?
มันกับซุนแชเยี้ยไม่มีความแค้นต่อกัน เหตุใดคิดฆ่ามันให้จงได้?
ไม่ มันไม่คิดฆ่าซุนแชเยี้ย
มันเพียงคิดช่วงชิงกระบี่ของซุนแชเยี้ย
เป้าหมายของมันเป็นกระบี่ของซุนแชเยี้ย
แต่กลับจู่โจมใส่เช็กเสียวเชียง
มันใช้ออกด้วยเคล็ดวิชาเร็วช้าเก้าคำจู่โจมใส่เช็กเสียวเชียง ท่าปางมือบัดเดี๋ยวหลอกล่อบัดเดี๋ยวจริงจัง ท่าครรชนีบัดเดี๋ยวเร็วบัดเดี๋ยวช้า คนก็เปลี่ยนเป็นกึ่งเทพกึ่งมาร
ตอนนี้มันพอใช้ออกครรชนีหนึ่ง ก็ส่งเสียงตวาดคำหนึ่ง
แต่ละเสียงคล้ายอสนีบาตยามแล้ง บรรจุพลังเปี่ยมล้น
ที่น่าตระหนกก็คือ มันต่อสู้กับยอดฝีมือหลายคน ผ่านการต่อสู้หลายรอบ มิเพียงไม่เหนื่อยล้า มิหนำซ้ำพลังลมปราณยิ่งแข็งกล้า แม้กระทั่งความคิดต่อสู้ก็ยิ่งมายิ่งรุนแรง
เมื่อมันตวาดถึงคำที่สาม เช็กเสียวเชียงแทบไม่อาจปิดป้องต้านรับได้แล้ว
ซุนแชเยี้ยสะบัดกระบี่เข้าช่วยเหลือในบัดดล
การช่วยเหลือเช่นนี้พอดีกับอารมณ์ของกวนฉิก
ซุนแชเยี้ยรู้สึกเบื้องหน้าสายตาดำมืดวูบหนึ่ง
เป็นความ "ดำมืด" ของการใช้ยอดวิชาประกายดำ
ยอดวิชาประกายดำของผู้วิเศษประกายดำ
หลังความดำมืดวูบหนึ่ง ซุนแชเยี้ยก็ถูกกวนฉิกช่วงชิงกระบี่ไป
ประกายกระบี่ดุจมังกรเขียว ตกไปในมือกวนฉิกแล้ว

แต่ใต้แสงจันทร์ก็ปรากฏรุ้งโลหิตสายหนึ่งขึ้น

เป็นผู้ใดได้รับบาดเจ็บ

เอี้ยบ้อเชี้ยเห็นใบหน้าเซ็กเสียวเซียงเปื้อนโลหิต เสื้อผ้าซุนแชเอี้ยกี แปดเปื้อนโลหิต

ยังมีบนร่างกวนฉิกปรากฏประกายโลหิตขึ้น

...ที่แท้เป็นประกายโลหิตของผู้ใด?

เซ็กเสียวเซียงกับซุนแชเอี้ยหันไปมองหน้ากันด้วยความตระหนก

พวกเขาทราบกระจ่างแก่ใจว่า ตัวเองถูกฝ่ามือหอมหลากสีสันของกวนฉิกสะกดไว้ สมาธิจิตใจก็แทบถูกพลังปั่นป่วนในฤดีสยบไว้ ดีที่เอี้ยบ้อ-เชี้ยส่งเสียงร้อง แบ่งแยกสมาธิของกวนฉิกไป

เนื่องจากกวนฉิกยังไม่รู้ซึ้งถึงแนวทางพลังฝีมือของบัณฑิตคลื่นพิโรธ ดังนั้นพอแบ่งแยกสมาธิ อำนาจการควบคุมก็ลดลง ซุนแชเอี้ยกับเซ็กเสียว-เซียงก็ดิ้นรนหลุดพ้นมาได้

แต่พวกเขาไม่ทันระงับสติลงมือตอบโต้ กวนฉิกก็ใช้เคล็ดประทับเร็วข้าเก้าคำต่อพวกเขา

พริบตานั้นซุนแชเอี้ยกับเซ็กเสียวเซียงส่งกระแสจิตถึงกัน กำหนดยุทธวิธีรับมือขึ้น

เซ็กเสียวเซียงรับศึกด้านตรง ซุนแชเอี้ยคอยจู่โจมจากด้านข้าง

เพลงกระบี่หนึ่งอักษรของเซ็กเสียวเซียง พอเผชิญกับเคล็ดวิชาเร็วข้าเก้าคำของกวนฉิก เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็ตกอยู่ในห้วงคับขัน

ดังนั้นซุนแชเอี้ยใช้ออกด้วยเพลงกระบี่รัญจวนใจ

มันจู่โจมใส่ทรวงอกกวนฉิก

กวนฉิกยื่นมือช่วงชิงกระบี่ของมันไป

แต่ก็ได้รับบาดเจ็บ

รับบาดเจ็บที่กลางหลัง

...ซุนแซเย้ยจู่โจมกระบี่ใส่ด้านหน้า แต่ท่าสังหารอยู่ทางด้านหลัง

กวนฉิกคล้ายเสียสติ มีความแค้นกับฟ้า ผูกพันอาฆาตกับดิน ทั้งพยาบาทมาดร้ายต่อผู้คนทั้งแผ่นดิน

เห็นมันยืดกายขึ้น

หุ่งโถมใส่เด็กปวยเกีย

มันแทงกระบี่ปราดออก

กระบี่เป็นสีเขียวหม่น

กระบี่ตั้งชื่อว่าผิดพลาด

...เพียงไม่ทราบว่าการเสือกส่งกระบี่ของมันครั้งนี้เป็นถูกหรือผิด?

สำหรับกับกวนฉิก ถูกผิดมีข้อแตกต่างหรือไม่? ในใจมันยังสามารถแบ่งแยกความผิดถูกหรือไม่?

ไม่ผิดมาก่อน ไหนเลยถูกต้องได้?

...เรื่องราวในโลกหล้า ระหว่างถูกหรือผิด งมงายหรือแจ่มใส ไหนเลยแยกแยะได้? ไหนเลยเปิดโอกาสให้บอกกล่าวได้?

บทที่ 14

เทพสังหาร

กระบี่แทงปราดใส่เด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียตื่นตระหนก

มันลอยตัวหลบเลี่ยง

หลบรอดหนึ่งกระบี่

กระบวนท่านี้หลบรอดอย่างหมดจดสวยงาม แม้แต่บ้อเซ้งยังร้อง

ทวงเชยคำ "ประเสริฐ" ออกมา

น่าเสียดายกระบี่แรกผ่านพ้น กระบี่ที่สองติดตามมาถึง

เด็กปวยเกียเผชิญกับกระบี่นี้ ได้แต่ทอดถอนใจ

เช็กเสียวเซียงกลับควบคุมรางออกมา

...ทั้งนี้เพราะเขาพบเห็นเพลงกระบี่ของตัวเอง

เพลงกระบี่ที่ฝันโชคชะตาชนิดหนึ่ง

...นั่นความจริงเป็นเพลงกระบี่พิเศษเฉพาะของเขา ยามนี้กวาดมือ

กลับใช้ออกมา ราวกับเป็นท่ากระบี่ที่มันบัญญัติขึ้นเอง

เมื่อประสบสภาพเช่นนี้ เผชิญกับเทพแห่งการต่อสู้อันบ้าคลั่งนี้ เชิกเสียวเชียงนอกจากครวญครางออกมา ยังสามารถกล่าวกระไรได้?

เด็กปวยเกียไม่ได้รับกระบี่นี้

แต่ว่ามันตอบโต้อย่างทันท่วงที ด้วยการใช้ภาษาสื่อสาร

...มันไม่ต้องใช้มือเท้าใช้อาวุธ กระทั่งกระบวนท่าก็ไม่ใช้ออก เพียงใช้คำพูดหนึ่ง "ตอบโต้" กลับไป

อาวุธของมันเป็นคำถามคำหนึ่ง มันถามว่า

"ท่านยังจำเชี่ยวแป๊ะได้หรือไม่?"

กวนฉิกงงงันวูบหนึ่ง กระบี่ผ่อนช้าลง กระบวนท่าก็ผ่อนช้าลง

เด็กปวยเกียกล่าวสืบต่อ

"เชี่ยวแป๊ะคือลุ้ยซุ้งโกวเนี้ย"

...ที่แท้ "เชี่ยวแป๊ะ" คือลุ้ยซุ้ง

ประการนี้ไม่รู้สึกเหนือความคาดหมาย ทั้งนี้เพราะขณะที่กวนฉิกสูญเสียสติสัมปชัญญะร่ำร้องเรียกหาแต่ "เชี่ยวแป๊ะ" ยามนี้ฟื้นฟูสติสัมปชัญญะมาบ้าง ก็คิดเสาะหา "ซุ้งยี้" อย่างนั้น "เชี่ยวแป๊ะ" อาจเป็น "ลุ้ยซุ้ง"

อย่าว่าแต่คำ "ซุ้ง" (พิสุทธิ์) กับคำ "แป๊ะ" (ขาว) ความจริงมีความหมายใกล้เคียงกัน ดังนั้นอาจหมายถึงบุคคลเดียวกัน

...สตรีคนเดียวกัน

สตรีที่กวนฉิกรักชอบ และผูกพันรักมั่น

ได้ยินเด็กปวยเกียกล่าวอีกว่า

"ลุ้ยซุ้งโกวเนี้ยเป็นผู้รักษาการตำแหน่งหัวหน้าตึกพวกเรา เราเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของนาง มีแต่ปกป้องคุ้มครองนาง ตอนนี้เชี่ยวแป๊ะกลับถูกผู้คนจับตัวไป..."

เอ่ยถึงตอนนี้ จงใจหยุดเล็กน้อย

จริงดังคาดหมาย กวนฉิกร้องถามว่า

"ผู้ใด? ผู้ใดจับตัวนางไป?..."

เด็กปวยเกียค่อยกล่าวว่า

"มีผู้ใดจับตัวผู้คนไปตามอำเภอใจได้?...ย่อมเป็นคนของกรม

ราชทัณฑ์"

ขณะกล่าว มันกวาดตาไปยังจูง้วยเม้ง

มันไม่จำเป็นต้องชี้มือไป

มันพอเอ่ยถึง "กรมราชทัณฑ์" ทุกผู้คนก็กวาดมองไปยังจูง้วยเม้ง

...คนผู้นี้แทบเป็นตัวแทนของกรมราชทัณฑ์

กรมราชทัณฑ์คือมัน

มันคือกรมราชทัณฑ์

เด็กปวยเกียยังกล่าวอีกว่า

"เซี่ยวแปะถูกพวกมันจับตัวไป...ท่านว่าสุ้ยซุ้งโกวเนี้ยตกอยู่ในมือ

ผู้ใด?"

ขณะที่มันถามคำถามนี้ กวนฉิกก็สะบัดกระบี่จู่โจม

จู่โจมใส่จูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งที่ปรกติยิ้มแย้มแจ่มใส ยามนี้ถึงกับยิ้มไม่ออก ไม่อาจเค้น

ออกยิ้มแม้แต่น้อย

กระบี่มาถึง

กระบี่สีเขียว

ประกายกระบี่ขับใบหน้าอวบขาวของมันเป็นสีเขียว

กระทั่งดวงตามันยังเป็นสีเขียว

มันคิดไม่ถึงว่าเด็กปวยเกียเพียงกล่าววาจาไม่กี่ประโยค กวนฉิกจะมุ่ง

เป้ามาที่มัน

เมื่อครู่มันยังอยู่บนภูผา ชมดูพยัคฆาต่อสู้กัน ชั่วพริบตามันก็ตกอยู่ในห้วงอันตราย

หมากของเด็กปวยเกียที่ใช้คำพูดหันเหเป้าหมายนี้ ใช้ได้อย่างแยบคายยิ่ง

ตอนแรกเด็กปวยเกียอ้างว่าเอี้ยบ้อเซี้ยล่วงรู้ร่องรอยของ "สุ้ยซุ้ง" แต่แล้วเอี้ยบ้อเซี้ยป้ายความผิดมาที่เด็กปวยเกีย หาก.เด็กปวยเกีย "ยัดเยียดของกลาง" ไปที่ผู้อื่น กวนฉิกไม่แน่ว่าจะยอมเชื่อ

หากไม่ยอมเชื่อ ต้องบ้าคลั่งกว่าเดิม

มันพอบ้าคลั่ง ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจสะกดมันไว้ได้

ดังนั้นเด็กปวยเกียเอ่ยถึงร่องรอยของ "เซี่ยวแป๊ะ" ก่อน

..."เซี่ยวแป๊ะ" เป็นคำเรียกหาที่กวนฉิกใช้กับสุ้ยซุ้ง

เรื่องนี้ผู้อื่นยากที่จะทราบได้ แต่ด้วยศักดิ์ฐานะของเด็กปวยเกีย ย่อมล่วงรู้มากกว่าผู้อื่น

มิหนำซ้ำเด็กปวยเกียอยากจนตกอยู่ในห้วงกับขันค่อยไข้ออก

หากมันใช้แผนเดิมต่อกวนฉิก บอกว่าเอี้ยบ้อเซี้ยจับตัวสุ้ยซุ้งเอาไว้ กวนฉิกอาจไม่เชื่อ

...กวนฉิกเพียงงมงาย หาได้โง่งมไม่

ดังนั้นเด็กปวยเกียเพียงเอ่ยถึง "เซี่ยวแป๊ะ" หาได้บ่งบอกว่าเป็น "สุ้ยซุ้ง" ไม่

แต่ในใจกวนฉิก "ซุ้งยี้" คือ "เซี่ยวแป๊ะ"

จากนั้นเด็กปวยเกียค่อยโยนเผือกเผาที่ลวกมือใส่จูง้วยเม้ง

มันความจริงไม่ต้องการล่วงเกินจูง้วยเม้ง แต่ว่าฉั่วเกียลอบสั่งการถึงศึกหกทุนครึ่ง ให้กำจัดจูง้วยเม้ง

...เหตุใดฉั่วเกียคิดกำจัดจูง้วยเม้ง? ฉั่วเกียมิใช่ใช้สอยจูง้วยเม้งเป็น

มีอเพชฌฆาตให้กับมันหรอกหรือ?

เคยมีวันเวลาเช่นนั้นจริง

แต่ตอนนี้แปรเปลี่ยนไปแล้ว

พร้อมกับวันคืนที่พันผ่าน เรื่องราวในโลกเกิดการเคลื่อนย้าย คนก็แปรเปลี่ยนไป

ฉั่วเกียถูกพักราชการ ดูจากเปลือกนอกหมดสิ้นอำนาจ แท้ที่จริงยังสั่งการอย่างลับๆ มันพบว่าจูง้วยเม้งมีจุดยืนไม่แน่วแน่ ระหว่างที่ย่องเต้มีพระประสงค์ปลดมันออกจากตำแหน่ง จูง้วยเม้งมิเพียงไม่ช่วยแก้ต่างให้ ยังมีท่าทีเอน,อียงไปทางจูกัวะชิงแช

ฉั่วเกียมีความทรงจำดียิ่ง

มันไม่ลืมเลือนเรื่องเหล่านี้

ดังนั้นรอจนย่องเต้ทรงคลายพิโรธ มีท่าทีผ่อนปรนมัน ทราบว่าเวลากลับคืนสู่ตำแหน่งอยู่ไม่ไกลนัก จึงเริ่มวางแผนเตรียมการ

ในจำนวนนี้มีอยู่ข้อหนึ่งคือ เปลี่ยนตัวหัวหน้ากรมราชทัณฑ์

มันคิดบรรจุยิ่มเส้ายิ่มอ่วงแทนที่จูง้วยเม้ง

มันเห็นว่ายิ่มอ่วงเฉลียวฉลาดกว่าจูง้วยเม้ง

ประการสำคัญคืออยู่ในโอวาทกว่า

อย่าว่าแต่ยังมียิ่มเส้าคอยควบคุมยิ่มอ่วง

ดังนั้นมันออกคำสั่งลับถึงตีกหกทุนครึ่ง หากสบโอกาสให้ "กำจัด" จูง้วยเม้ง

สำหรับตีกหกทุนครึ่ง ตามความเห็นของสุยซุ่ง ก็คิดกำจัดสิ่งกีดขวาง เช่นจูง้วยเม้ง ทั้งนี้ก็เพราะว่า...

หลังจากที่จูง้วยเม้งมีความดีความชอบในการถวายการอารักขาเจ้าพิ้วตที่เรือนรมความหอม ฮุยจงย่องเต้ทรงให้ความสำคัญกับจูง้วยเม้ง ทรงพิจารณาเลื่อนตำแหน่งมันขึ้นจากหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ ให้ร่วมบริหารราชการ

แผ่นดิน

นี่เป็นโอกาสที่จะใกล้ชิดฮ่องเต้ และเข้าใกล้ศูนย์กลางอำนาจ จูง้วยเม้งไหนเลยยอมปล่อยปละละเว้น

จูง้วยเม้งก็ทราบว่า ตำแหน่งของมันในปัจจุบันเป็นที่หมายปองของผู้คนไม่น้อย แต่หากเปรียบกับขุนนางใหญ่เช่นเฮ้งโพ่วหรือจูเมี่ยง ยังอยู่ห่างช่วงใหญ่

คนมองสู่เบื้องสูง

น้ำไหลลงเบื้องต่ำ

มันย่อมคิดปีนป่ายขึ้นสู่ที่สูง

มันทราบว่าก่อนที่ฉั่วเกียจะคืนสู่อำนาจ มันสมควรประกอบความดีความชอบใหญ่หลวง ฮ่องเต้จึงทรงแต่งตั้งตำแหน่งให้แก่มัน

...ประกอบความดีความชอบอันใด?

คำตอบคือล้มล้างตีกหกหุนครึ่ง

จูง้วยเม้งเห็นว่านี่เป็นความดีความชอบที่สร้างความพอพระทัยแก่ฮ่องเต้ จากการสังเกตของมัน หลังจากที่ฮ่องเต้ทรงถูกลบหลู่ที่ที่พักเรียนเปียกเอี้ย ถูกคิดร้ายหมายปลงพระชนม์ที่เรือนรมความหอม ทรงดำริที่จะกำจัดกวาดล้างชาวยุทธจักรที่มีฝีมือติดตัว

ดังนั้นขอเพียงมันเร่งกวาดล้างค่ายสำนักในนครหลวง ฮ่องเต้ต้องคลายพระทัยกว่าเดิม เมื่อถึงเวลานั้น มันยังไม่ได้เลื่อนตำแหน่งหรือ?

แต่หากคิดจัดการกับเสือร้าย ต้องจัดการเสือร้ายใหญ่โต

...จัดการเสือร้ายใหญ่โต ค่อยมีความดีความชอบใหญ่หลวง

แต่ว่ามันไม่กล้าลูบคมของหอลมพิรุณโปรย หนึ่งนั้นนับตั้งแต่เช็กเสียวเชียงรักษาการแทนหัวหน้าหอลมพิรุณโปรย มีสภาพกล้าแข็งขึ้นลอง มันทราบว่าผู้ที่หนุนหลังหอลมพิรุณโปรยเป็นจูกัวะชิงแซ

ส่วนสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์มีสภาพเสื่อมทรุดลง ไม่ว่าอย่างไรไม่อาจ

แท้เป็น "เสือร้ายใหญ่โต"

สำหรับหมู่คณะสร้างฝันและเจดีย์งวงช้างล้วนมีความสัมพันธ์กับหอ

แห่งพิรุณโปรย ไม่สะดวกกับการแตะต้อง

ดังนั้นมันมุ่งเป้ามาที่ตึกหกหุนครึ่ง

...ตึกหกหุนครึ่งมีเงื่อนไขสอดคล้องกับที่จูง้วยเม้งคิดกวาดล้าง

หนึ่ง มันเป็น "เสือร้ายใหญ่โต"

สอง มันเริ่มเสื่อมอำนาจ

สาม มันได้รับการหนุนหลังจากฉั่วเกีย

หากจูง้วยเม้งคิดประกอบความดีความชอบ ต้องกวาดล้างมันโดย

ราบคาบ

ดังนั้นมันลอบสั่งการให้กรมราชทัณฑ์และเจ้าหน้าที่กรมเมืองจับตา

ดูตึกหกหุนครึ่งอย่างลับๆ

ตึกหกหุนครึ่งมีหูตามากมาย ย่อมทราบเรื่องนี้โดยเร็ว

ดังนั้นชนชั้นผู้นำตึกหกหุนครึ่งแค้นคนอ้วนนี้แทบตาย

เด็กปวยเกียจึงเสือกไสเทพแห่งการต่อสู้ผู้นี้ใส่จูง้วยเม้ง

ผลการผลักไสครั้งนี้เป็นอย่างไร ยังไม่ทราบชัด แต่กวนฉิกกับ

จูง้วยเม้งล้วนถูกจู่โจมคราหนึ่ง

...อย่างน้อยถูกจู่โจมพร้อมกัน

เด็กปวยเกียไม่ได้ต่อยหมัด

ถึงกับไม่ได้ลงมือ

เพียงใช้ประกายตา

เด็กปวยเกียเงยหน้าขึ้น กวาดมองกวนฉิกแวบหนึ่ง

กวนฉิกรู้สึกปวดแปลบตา คล้ายถูกเข็มที่เผาไฟจนแดงสองเล่ม

แทงใส่ดวงตา ราวกับถูก "จักษุมีด" แทงใส่สองครา

กวนฉิกไม่นำพา

แต่ทั้งหมดเห็นกวนฉิกยกมือขยี้ตา จากนั้นโฉมใส่จูง้วยเม้ง

...ขณะเดียวกัน ดวงตามันมีโลหิตไหลซึม เป็นน้ำตาเลือดสองสาย

ผู้ที่อกสั่นขวัญแขวนยิ่งกว่าคือจูง้วยเม้ง

มันคิดไม่ถึงว่าเด็กปวยเกียจะเอ่ยถึงมันต่อกวนฉิก

เด็กปวยเกียยังจับจ้องมองมันคราหนึ่ง

มันรู้สึกคล้ายถูกแทงใส่สองมีด

...คล้ายถูกจักษุมีดแทงใส่

ทิ่มแทงจนเจ็บปวดนัก

ไม่เพียงแต่กวนฉิกและจูง้วยเม้ง ผู้คนในบริเวณพอสบตากับเด็กปวยเกีย ล้วนมีความรู้สึกปวดแปลบราวถูกเข็มแทง

อย่างน้อยรู้สึกสายตาอ่อนล้า

พริบตานั้น ทุกผู้คนได้คิดถึงหลักเหตุผลข้อหนึ่ง ทั้งประเมินฝีมือของเด็กปวยเกียใหม่

หนึ่ง เด็กปวยเกียผู้นี้ช่างลึกล้ำสุดหยั่งคาด

สอง เด็กปวยเกียมีพลังฝีมือไม่ธรรมดา

สาม มาตรว่าเด็กปวยเกียแสดง "ฝีมือ" ออกมา แต่ไม่แน่ว่าจะเป็นไม้ตายเพียงหนึ่งเดียว หรือเป็นไม้ตายสุดท้ายของมัน

สี่ บุคคลเช่นเด็กปวยเกียไม่เคลื่อนไหวก็แล้วกันไป พอเคลื่อนไหวต้องสะท้านขวัญผู้คน

ห้า ดังนั้นมันพอลงมือ ก็ใช้ออกด้วยวิชาดว้าจับละทิ้งบุตร พอเงยหน้าขึ้น สายตาก็แผ่พุ่งพลังออก

สรุปแล้ว เด็กปวยเกียผู้นี้ไม่อาจประมาทตุนคลน มิเพียงไม่อาจประมาทดูแคลน ทั้งยังต้องประเมินฝีมือใหม่

นี่เป็นคามเห็นร่วมกันของเอี้ยบ้อเซี้ย เช็กเสียวเซียง บ้อเช้งและ "คนยาม" นั้น

แต่มิใช่กวนฉิก

กวนฉิกความจริงตกเป็นเป้าจู่โจม

ถูกจักษุมีดของเด็กปวยเกียแทงใส่สองตรา

มันปวดตายิ่ง

ดังนั้นมันหลับตาลง

มัน.พียงได้คิดประการหนึ่ง

...ทีนหัสามารถถ่ายทอดพลังลมปราณผ่านทางประกายตา

...มันกระทำได้ เราก็กระทำได้

กวนฉิกเคยกระทำแล้ว

ตราก่อนที่หน้าเหลาซาฮะ มันเพียงกวาดมองผู้คนแวบหนึ่ง แม้แต่แม้ะโช้วปวยที่มีใจทะเยอทะยาน ยังสูญเสียความคิดต่อสู้ไป

ถึงกับคิดใคร่ตาย

หากไม่มีสวรรค์กับนรก ไม่มีความเชื่อด้านวัฏสงสารทางพุทธ ตาย ก็คือตาย ความตายคือการสิ้นสุดของชีวิต เป็นการดับสูญของทุกสิ่ง

สภาพของจูง้วยเม้งคล้ายเข้าสู่นิพพาน

ทั้งนี้เพราะสารรูปของมันคล้ายพระสังกัจจายน์รูปหนึ่ง

ศีรษะที่ใหญ่โต ใบหน้ากลมป้อม รูปร่างที่อ้วนฉุ หยีตาแย้มยิ้ม ท้องที่นูนออกมาเพียงพอกับการรองรับทุกสิ่ง

มันย่อมมิใช่พุทธะ

มันเองเคยกล่าวว่าเป็นเชิงเยาะเย้ยตัวเองว่า "เราเป็นเศียรพุทธใจมารพิษ"

บุคคลที่ละโมบโลภหลงเช่นมัน ย่อมไม่อาจสำเร็จเป็นพุทธะ เพียงเป็นพุทธมามกะที่กราบไหว้พุทธรูป บริจาคเงินทอง ทุกวันพระกินเจ หวังให้พุทธองค์คุ้มครองมันอยู่เย็นเป็นสุข มีอายุยั่งยืนยาว

...ขณะที่กราบไหว้พระ มันย่อมปล่อยวางมือที่ชุ่มโชกด้วยโลหิตไปยังด้านข้าง

มันมีความรู้ในเชิงพุทธ ด้านลัทธิเต๋าและฝ่ายบัณฑิต ไม่เช่นนั้นคงไม่ได้เลื่อนตำแหน่งถึงระดับนี้

...มันใช้วิชาความรู้ของมันประจบผู้บังคับบัญชา ปกครองพวกพ้องบริวาร จัดการกับศัตรู และคบหาสหาย

บุคคลเช่นมันย่อมรักตัวกลัวตาย

มันคิดมีชีวิตอยู่

มีชีวิตอย่างเลิศหรู ทั้งมีอายุยืนยาวถึงร้อยปี ทางที่ดีเป็นคนอายุยืนถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปี ไม่เช่นนั้นต่อให้เป็นเต่า มันก็ไม่นำพา

ขอเพียงมีชีวิตสืบไปด้วยดี

แต่พริบตานี้มันพลันคิดใคร่ตาย

สาเหตุเป็นเพราะมันความจริงยังยิ้มอยู่

ความยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นท่าทีของมันตลอดมา

และเป็นอาวุธของมัน

คำพังเพยมีว่าไว้ "หมัดกล้าแข็งไม่ต่อยใบหน้ายิ้ม" มันยิ้มราวกับพระสังกัจจายน์ ผู้ใดหักใจต่อยใส่มัน?

หากท่านไม่ลงมือ มันจะลงมือแล้ว

...มันพอลงมือ จะเข่นฆ่าจนไม่หลงเหลือแม้สัตว์เลี้ยง

แต่ที่แล้วมามันน้อยครั้งจะลงมือ

หากไม่ถึงคราจำเป็น มันก็ไม่ลงมือ

คราครั้งนี้มันเข้าใจว่าสามารถชมดูเหตุการณ์อยู่ด้านข้าง แต่แล้ว

ปรากฏเทพแห่งการต่อสู้เหินลงจากฟ้า

รอยยิ้มของมันถึงกับผนึกค้าง

กวนเฉิกจู่โจมลงมือต่อมันแล้ว

พอลงมือก็ใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับละทิ้งบุตร

วิชาคว้าจับละทิ้งบุตรที่เด็กปวยเกียเพิ่งลงมือต่อมัน

มาตรว่ากวนฉิกคล้ายยังไม่ทันดูดซึมและย่อยสลายวิชาคว้าจับแขนงนี้แต่ก็ใช้ออกอย่างมีท่วงท่าสภาวะ

ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือสภาวะจู่โจมของกวนฉิก

กวนฉิกไม่คล้ายผู้คน

หากแต่คล้ายเทพ

...เป็นเทพสังหาร

....เทพสังหารที่แม้กระทั่งเทพศักดิ์สิทธิ์ยังมิกล้าพิฆาตให้อาสัญ

มาตรว่ามันกอปรด้วยรังสีการฆ่าฟันอย่างรุนแรง แต่มันยังมิใช่สิ่งที่ระวังป้องกันที่สุด

ทวนเปิดเผยปิดป้องง่าย เกาทัณฑ์ลับยากระวัง

กวนฉิกเคลื่อนไหวอย่างเปิดเผย กล้าต่อสู้กล้าปะทะ ตัดสินความเป็นความตาย มันย่อมเป็น "ทวนเปิดเผย"

...ซึ่งความจริง "ทวนเปิดเผย" ก็ยากปิดป้อง แต่ "เกาทัณฑ์ลับ" ที่จู่โจมภายใต้ทวนเปิดเผย ยิ่งยากระวังป้องกัน

"เกาทัณฑ์ลับ" เป็นใคร?

มันมิใช่คน หากแต่เป็น "เกาทัณฑ์" จริงๆ

เป็นเกาทัณฑ์จักษุ

เกาทัณฑ์จักษุยังคงมาจากเด็กปวยเกีย

เด็กปวยเกียหลังจากเงยหน้าขึ้น กวาดมองทั้งสิ้นสองครา

ใช้ออกทั้งสิ้นสองกระบวนท่า

เป็นหนึ่งมีดหนึ่งเกาทัณฑ์

มีดดาบมุ่งใส่กวนฉิก

เกาทัณฑ์ยิงใส่จูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งคิดไม่ถึงว่าเด็กปวยเกียจะมุ่งเป้ามาที่มัน ดังนั้นขณะที่เด็กปวยเกียทางหนึ่งกล่าววาจา ทางหนึ่งมองมาที่มัน มันทางหนึ่งสดับฟัง ทางหนึ่งมองดูเด็กปวยเกีย

มันพอสบตา รู้สึกปวดตาราวถูกเข็มทิ่มแทง
พริบตานั้น จูง้วยเม้งอดหลับตาลงมิได้
ขณะเดียวกัน กวนฉิกโถมจู่โจมมาถึง
กวนฉิกพอลงมือ ก็คว้าจับปกเสื้อมัน
จูง้วยเม้งที่จับกุมคนชั่วนาตาปี คราครั้งนี้กลับถูกผู้คนจับตัวไว้
ในโลกที่แท้มีกรรมสนองหรือไม่?

หากแม้นมี คงไม่มีเรื่องใดเปรียบหัวหน้ากรมราชทัณฑ์จูง้วยเม้งที่เที่ยวจับกุมคน ทรมานคน ถึงกับฆ่าคน ยามนี้กลับถูกกวนฉิกตะปบคว้าไว้ราวกับลูกไก่ตัวหนึ่ง

แต่ว่าจูง้วยเม้งนับเป็นจิ้งจอกเฒ่าตัวหนึ่ง
มิหนำซ้ำเป็นจิ้งจอกเฒ่าที่กลอกกลิ้งยิ่ง
...ความสามารถที่ถนัดจัดเจนที่สุดของจิ้งจอกเฒ่าเทียบะไว?
คือหนีหาย

กวนฉิกจับตัวจูง้วยเม้งเอาไว้
แต่ตอนนี้มันหัวร่อมิออกร้องไห้ไม่ได้อยู่บ้าง
ทั้งนี้เพราะในมือมันเหลือเพียงชุดยาวตัวหนึ่ง
ชุดยาวย่อมเปลื้องปลดจากร่างจูง้วยเม้ง
จูง้วยเม้งความจริงถูกกวนฉิกตะปบคว้าไว้ แต่แล้วใช้ออกด้วยท่าเปลื้องอาภรณ์สละตำแหน่ง "เล็ดลอด" จากเงื้อมมือกวนฉิก

หากแม้นกวนฉิกมีสองมือ หรือว่าช่ำชองชำนาญวิชาคว้าจับละทิ้งบุตรกว่านี้ ต่อให้จูง้วยเม้งคิดหนีหน้า ก็หนีไม่รอด

จูง้วยเม้งพอหนีเอาตัวรอด ก็อ้าปากคิดหมายอธิบาย พลันเห็นมังกรเขียวตัวหนึ่งแหวกฝ่าอากาศมาถึง

นั่นเป็นอะไร?

เป็นกระบี่

กระบี่ชื่อผิดพลาด

นั่นความจริงเป็นกระบี่ของซุนแชเฮี้ย ขณะที่กวนฉิกมุ่งเป้ามาที่จูง้วยเม้ง ความจริงคิดคร่ากุมคนผู้นี้ไว้ก่อน ดังนั้นชัดกระบี่ออกจากมือแล้วปลดปล่อยมือตะปบคว้าผู้คน ยามนี้ตะปบคว้าถูกชุดยาวตัวหนึ่ง จึงใช้ลมปราณบังคับกระบี่ คุมกระบี่เหินจู่โจมใส่จูง้วยเม้ง

กระบี่ความจริงไม่ได้เป็นของกวนฉิก

กระบี่ก็ไม่ได้อยู่ในมือกวนฉิก

มันหลงเหลือมือเดียว แต่สามารถใช้ลมปราณบังคับกระบี่ กระบี่เล่มนั้นคล้ายถูกมือที่ไร้สภาพข้างหนึ่งควบคุมบังคับ แหวกจู่โจมใส่จูง้วยเม้งที่ยังไม่ทันระงับขวัญอันแตกตื่นลง

จูง้วยเม้งไหนเลยมีเวลาอธิบายได้?

อย่าว่าแต่ตอนนี้มันยังปวดตา

...เกาทัณฑ์จักษุของเด็กปวยเกีย ทำให้สายตาของมันไม่ฟื้นคืนสู่สภาพเดิม

ยามนี้มันยิ้มไม่ออกแล้ว

ประกายสีเขียวบรรลุถึงแล้ว

กระบี่ชัดถูกเป้าหมาย

ตรึงเป้าหมายติดกับพื้น

...ผิดแล้ว

นั่นมิใช่จูง้วยเม้ง

หากแต่เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่หลังชุดยาวของจูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งใช้ท่วงท่าจักจั่นทองลอกคราบ พุ่งตัวออกไป แต่ก็สร้างความตื่นตระหนกแก่มัน จนหลั่งเหงื่อเย็นเยียบออกมา

มันคาดไม่ถึงว่ากวนฉิกไม่เปิดโอกาสให้มันอธิบาย ก็คิดจู่โจมสังหารมันในกระบี่เดียว

ซึ่งความจริงกวนฉิกไม่ได้คิดฆ่ามัน

มันเพียงคิดคร่ากุมจูง้วยเม้งไว้เค้นถามถึงร่องรอยของสุ้ยซุ้งเซี่ยวแปะ

แต่ว่ามันปวดตา

มันถูกจักษุมีดของเด็กปวยเกียทำร้าย

มันเจ็บปวดจนต้องหลับตาลง

อาการปวดตายิ่งกระตุ้นความคิดลงมือของมัน

ขณะที่มันใช้ลมปราณบังคับกระบี่ ยังหลับตาอยู่

มันได้แต่จู่โจม ไม่อาจรั้งกลับมา

ดังนั้นกระบี่ที่เหินจู่โจม แทบปลิดชีวิตของจูง้วยเม้งไป

แต่จูง้วยเม้งก็ลอก "คราบ" อย่างรวดเร็ว

...หากแม้นกระบี่ทิ่มแทงพลาดผิด สภาวะกระบี่ต้องไม่หยุดยั้งลง ยังคงไล่กวดตามจูง้วยเม้งไป

ตอนนี้กลับตรึงถูกเป้าหมาย

มาตรว่าเพียงเป็นเสื้อผ้าของจูง้วยเม้งก็ตาม

กระบี่ปักตรึงกับพื้น

สภาวะกระบี่สิ้นสุดยุติ

แต่จูง้วยเม้งยังไม่รอดจากห้วงอันตราย

มันยังถูกกวนฉิกคร่ากุมไว้

จูง้วยเม้งยังถูกกวนฉิกคร่ากุมไว้...ประการนี้ไม่น่าประหลาด

ที่น่าประหลาดคือ กวนฉิกหลับตา "คร่ากุม" จูง้วยเม้งไว้

กวนฉิกที่หลับตา ลงมือด้วยมือเดียว ใช้ออกตามประสาทความรู้สึก แล้วใช้วิชาคว้าจับอย่างช่ำชองชำนาญ ลึกล้ำพิสดารกว่าตอนที่ลืมตาอยู่อีก แม้แต่เด็กปวยเกียยังแตกตื่นตะลึงลาน

ที่แท้กวนฉิกไม่ได้ใช้วิชาคว้าจับละทิ้งบุตร หากแต่ใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับละทิ้งภรรยา

ประการนี้อาศัยผู้คนส่วนใหญ่ในบริเวณจำแนกไม่ออก แต่เด็กปวยเกียกลับทราบกระจ่างแก่ใจ

ทั้งนี้เพราะมีแต่มันจึงทราบว่า คิดอาศัยมือข้างเดียวใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับละทิ้งบุตร ช่างยากเย็นถึงเพียงไหน มีแต่มันจึงทราบกระจ่างว่าไพโลกหล้ามีเพียงมันที่เรียนรู้วิชาคว้าจับนี้ ตอนนี้กวนฉิกกลับใช้ออกด้วยวิชาคว้าจับละทิ้งภรรยา เป็นยอดวิชาคว้าจับที่มันได้ยินแต่ชื่อยังไม่อาจเรียนรู้ได้

...แม้แต่มันยังไม่เรียนรู้ กวนฉิกใช้ออกได้อย่างไร?

ก่อนหน้านี้ท่านไม่ชราภาพปิกโซยใจต้องจ่ายค่าตอบแทนที่ "ไร้บุตรไร้หลาน" ค่อยฝึกปรือวิชาคว้าจับละทิ้งบุตรได้ แต่ยังฝึกวิชาคว้าจับละทิ้งภรรยาไม่สำเร็จ

ฟังว่าวิชาคว้าจับนี้เป็นท่าไม้ตายของฮูหยินสุดยอดฝีมือผู้หนึ่ง สุดยอดฝีมือนี้เป็นเจ้าสำนักชารโลหิต มีฝีมือสูงส่งสุดยอด แต่ว่าไร้น้ำใจไมตรี พอประสบความสำเร็จก็สลัดละทิ้งภรรยา เนื่องจากมันมีฝีมือสูงเยี่ยม ไม่ว่ามันกระทำเรื่องราวใด ไม่มีผู้ใดกำราบได้

ดังนั้นฮูหยินที่เฉลียวฉลาดของมันจึงบัญญัติวิชาคว้าจับขนงหนึ่งไม่ว่าคนผู้นี้มีฝีมือสูงส่งเพียงใด พลังลมปราณลึกล้ำเพียงไหน นางสามารถใช้วิชาคว้าจับนี้สยบมันเอาไว้

...มาตรว่ามันมีฝีมือสูงสุดยอด ยังไม่อาจหนีรอดจากนิ้วมือเรียวแห่งภรรยา

จากข้อนี้เป็นที่เห็นได้ว่า วิชาคว้าจับละทิ้งภรรยาร้ายกาจพิสดารถึงเพียงไหน

ท่านไม่ชราภาพปักโชยใจเคยรับทราบวิชาคว้าจับนี้ ทั้งตั้งใจฝึกปรือแต่ฝึกไม่สำเร็จ ได้แต่ทอดถอนใจกล่าวว่า "นั่นเป็นวิชาฝีมือที่มีแต่สตรีค่อยเรียนรู้ เราร่ำเรียนไม่สำเร็จ"

แต่ตอนนี้วิชาคว้าจับละทิ้งภรรยากลับถูกกวนฉิกใช้ออก

...หากบอกว่าวิชาคว้าจับละทิ้งบุตรพิสดารถึงขั้นขอเพียงคว้าใส่ตำแหน่งใดของฝ่ายตรงข้าม แม้กระทั่ง "สัมผัส" ถูกติ่งหู นิ้วก้อยหรือเส้นผมก็สามารถสยบศัตรู อย่างนั้นวิชาคว้าจับละทิ้งภรรยาขอเพียง "สัมผัส" ถูกเส้นผม นิ้วเท้าหรือแม้กระทั่งปกเสื้อ ชายผ้า หนวดเคราหรือผ้าโพกศีรษะ ก็สามารถคร่าชีวิตฝ่ายตรงข้าม

กวนฉิกหลับตาลง
มันมีมือเพียงข้างเดียว
มันใช้มือข้างเดียวคว้าใส่จูง้วยเม้ง
จูง้วยเม้งก็หลับตาลง
พริบตาที่กวนฉิก "คร่ากุม" มันไว้ มันพลันเปลี่ยนไป
...เปลี่ยนเป็นเสื้อผ้ากองหนึ่ง

คนเป็นคน คนไหนเลยเปลี่ยนเป็นเสื้อผ้าตัวหนึ่งหรือกองหนึ่งได้?
แต่ว่าจูง้วยเม้งกระทำได้
พริบตานี้จูง้วยเม้งคล้ายเปลี่ยนเป็นงูตัวหนึ่ง เป็นลูกหนังใบหนึ่ง
งูคืองู ลูกหนังคือลูกหนัง ไหนเลยนำมาปะปนรวมกัน?
แต่จูง้วยเม้งทั้งคล้ายงู และคล้ายลูกหนัง
หากบอกว่ามันเป็นงู เพราะมันเปลื้องเสื้อผ้าออกมาชุดแล้วชุดเล่า ราวกับงูที่ลอกคราบไม่สิ้นสุด

หลังจากเปลื้องปลดออกมา ค่อยทราบว่ามันสวมเสื้อผ้ามากมายหลายชั้น

คราครั้งนี้เป็นชั้นที่สาม ค่อยพบว่าจูงวยเม้งสวมใส่เสื้อผ้าสีเนื้อหลังจากที่มันเปลื้องปลดติดต่อกันหลายชุด กลับไม่อ้วนฉุยุ้ยอ้ายปานนั้น ถึงกับผ่ายผอมลงอย่างรวดเร็ว

...มันความจริงไม่อ้วนฉุถึงเพียงนั้น
มันลอกคราบออกมาชั้นแล้วชั้นเล่า
แต่ว่าจูงไม่คล้ายกับมัน
จูงไม่มีความสามารถเท่ากับมัน
...อย่างน้อยจูงไม่สามารถลอกคราบชั้นแล้วชั้นเล่าติดต่อกัน
มิหนำซ้ำไม่คล้ายลูกหนัง
ซอให้ตอนที่ม้วนขดตัวก็ไม่คล้าย
แต่มันคล้าย
มันคล้ายลูกหนังที่ถูกต่อยใส่หมัดหนึ่ง เตะใส่เท้าหนึ่ง พลันดีดกระดอนขึ้นมา
สภาวะเร่งร้อนรวดเร็ว
ทั้งแปลกประหลาด
...ดังนั้นหากคิดลงมือต่อมัน มันไม่ทราบดีดกระดอนถึงที่ใด ถึงกับไม่ทราบว่ามัน "เกลือกกลิ้ง" ถึงซอกมุมใด
เพราะเหตุนี้มันคล้ายลูกหนัง
มันไม่เพียงแต่ใบหน้ากลมป้อม ส่วนท้องกลมนูนราวกับลูกหนังสองใบ
ตัวมันก็คล้ายลูกหนัง
...อย่างน้อยมีลักษณะกลม สามารถดีดกระดอนเกลือกลิ้งไป
พอดีดกระดอนก็หายวับ
พอเกลือกกลิ้งก็ไปไกลวาเศษ

กวนฉิกพอตะปบคว้ามันเอาไว้ มันก็ลอกๆราบหลุดรอดไปไกลหนึ่งวาแปดเชียะ ในมือกวนฉิกเพียงถือเสื้อผ้ากองหนึ่ง

กวนฉิกขมวดคิ้ว ละทิ้งกองเสื้อผ้า

จากนั้นมันเถอนกระบี่ หันหน้าหาจูง้วยเม้ง

ยามนั้นจูง้วยเม้งหน้าซีดเผือดเล็กน้อย

มันหันหน้าหาดมกระบี่ และเทพอสูรที่ถูกประกายกระบี่ชับเน้นจนใบหน้าเขียวปัด

กวนฉิกลืมตาขึ้นแล้ว

จักษุมืดของเด็กปวยเกียเพียงทำร้ายดวงตามันชั่วขณะหนึ่ง

จูง้วยเม้งก็ลืมตาเช่นกัน

มาตรว่าปวดตา แต่เกาทัณฑ์จักษุของเด็กปวยเกียไม่ถึงกับทำร้ายมันจนมองไม่เห็น

แต่ยามนั้นเอี้ยบ้อเซี้ย บ้อเช้ง เซ็กเสียวเซียง ซุนแซเอี้ย รวมทั้งผู้วิเศษประกายดำที่เพิ่งพลิกตัวกระโดดปราดขึ้นมา ล้วนได้คิดขึ้น

กวนฉิกทั้งที่หลับตา กลับใช้วิชาคว้าจับอย่างแยบคายยิ่งกว่า ลึกล้ำพิสดารยิ่งกว่า

ขณะเดียวกันจูง้วยเม้งขณะที่หลับตา ก็ใช้กระบวนท่าป้าอ๋องถอดเกราะได้อย่างแนบเนียน ไร้ร่องรอยให้สืบสาว

พริบตานั้น คนทั้งสองประมือกันตามประสาทความรู้สึก กลับสอดรับกันถึงเพียงนั้น

แต่เด็กปวยเกียยังได้คิดมากกว่าผู้คนในบริเวณอีกประการหนึ่ง

...ที่แท้วิชาคว้าจับละทิ้งภรรยาสมควรใช้ออกด้วยมือเดียว หาได้ใช้ด้วยสองมือไม่

มิน่าเล่าปักโซยใจจึงฝึกปรือวิชาคว้าจับละทิ้งภรรยาไม่สำเร็จ

การได้คิดครั้งนี้ สร้างความลิงโลดยินดีแก่เด็กปวยเกีย
จากนั้นมันสะท้านหวั่นไหวต่อเรื่องราวอีกประการหนึ่ง
เป็นคำพูดประโยคหนึ่ง
คำพูดของจูง้วยเม้ง
ตอนนั้นจูง้วยเม้งเพิ่งพักผ่อนหอบหายใจ
แต่ลมหายใจของมันยังไม่เป็นปรกติ ทั้งเผชิญหน้ากับกวนฉิก
ยังมีกระบี่ในมือเทพอสูรผู้นี้
แต่มันสามารถกล่าววาจา ดังนั้นกล่าวว่า
"ลุ้ยซุ้งไม่ได้อยู่ที่เรา"
กวนฉิกขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แผดเสียงร้องว่า
"มันบอกว่านางอยู่ที่มัน มันก็บอกว่านางยังอยู่ที่มัน ตอนนี้มันบอก
ว่านางอยู่ที่เจ้า... พวกเจ้ากลั่นแกล้งก่อกวนเรา?"
กวนฉิกกล่าวคำ "มัน" "นาง" "มัน" ติดต่อกัน แสดงว่าร้อนรุ่มใจสุด
ระงับ ด้วยพลังฝีมือและศักดิ์ฐานะของกวนฉิก ความจริงไม่สมควรกล่าว
วาจาจับต้นชนปลายไม่ถูกเช่นนี้
แต่ทั้งหมดล้วนฟังออกได้...
"มัน" คนแรกของกวนฉิกหมายถึงเด็กปวยเกีย "มัน" คนที่สอง
หมายถึงเอี้ยบ้อเชี้ย สำหรับ "นาง" ย่อมเป็นลุ้ยซุ้ง สำหรับ "เจ้า" หมายถึง
จูง้วยเม้ง
จูง้วยเม้งย่อมฟังเข้าใจ
มันย่อมไม่กล้า "กลั่นแกล้งก่อกวน" เทพอสูรเช่นกวนฉิก
...อย่าว่าแต่ตอนนี้เทพอสูรตนนี้คุกคามเข้าใกล้มันถึงเพียงนี้
มันระเบิดคำพูดออกมาว่า
"ท่านเข้าใจผิดแล้ว"
"เรา เข้า ใจ ผิด?"

"ลุ้ยซุ้งคือลุ้ยซุ้ง เชี่ยวแปะคือเชี่ยวแปะ เชี่ยวแปะมิใช่ลุ้ยซุ้ง ลุ้ยซุ้งก็มิใช่เชี่ยวแปะ"

"เชี่ยวแปะ...ลุ้ยซุ้ง..."

"ที่ท่านต้องการหาคือเชี่ยวแปะ หาใช่ลุ้ยซุ้งไม่"

"...ที่เราต้องการหาคือ...เชี่ยวแปะ?"

"ถูกแล้ว คนที่ท่านรักคือเชี่ยวแปะ ลุ้ยซุ้งเพียงแทนที่นาง...ผู้ที่กลั่นแกล้งก่อกวนท่านมิใช่เรา หากแต่เป็นเด็กปวยเกียและลุ้ยซุ้ง"

กวนฉิกสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่

มันยกมือฟาดใส่ขม่อมตัวเอง จนดวงตา ใบหู จมูก มุมปากมันล้วนปรากฏโลหิตไหลซึมออกมา

ท้องนภาคล้ายปราฏวัตถุใดพุ่งผ่าน คล้ายฝาหม้อใบหนึ่ง คล้ายจานใบใหญ่ ยิ่งคล้ายแมงปอยักษ์ตัวหนึ่ง ส่งเสียงอึงคะนึง บัดเดี๋ยวดังบัดเดี๋ยวค่อย

กวนฉิกยกมือแตะหน้าผาก ทวนคำว่า

"เชี่ยวแปะมิใช่ลุ้ยซุ้ง ลุ้ยซุ้งมิใช่เชี่ยวแปะ..."

มันร่ำร้องราวเสียสติว่า

"พวกเจ้ากลั่นแกล้งก่อกวนเรา...เจ้าพูดปด..."

จูง้วยเม้งกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า

"เราไม่ได้พูดปด ที่ท่านต้องการหาเป็นเชี่ยวแปะ หาใช่ลุ้ยซุ้งไม่ ท่านอย่าได้หลงกลของตีกหกหุนครึ่งไป"

ดวงตากวนฉิกคล้ายมีโลหิตพวยพุ่ง ยกมือกุมศีรษะ ส่ายร่างโงนเงนแทบล้มลง พึมพำว่า

"ที่เราต้องหาเป็น...เชี่ยวแปะ...มิใช่ลุ้ยซุ้ง?"

"ถูกต้อง"

จูง้วยเม้งเน้นย้ำอย่างเด็ดเดี่ยว

คำพูดมันคล้ายตะปูตอกใส่หัวใจของกวนฉิก
ตะปูที่ชั่วร้าย
ตะปูที่แหลมคม
สำหรับกับกวนฉิก นี่ยังทำร้ายมันบาดเจ็บยิ่งกว่าการต่อสู้ใดๆ
กวนฉิกพลันแหงนหน้าคู่ร้องดังยาวนาน กล่าวว่า
"เชี่ยวแป๊ะ...เชี่ยวแป๊ะ...ท่านอยู่ที่ใด? ท่าน อยู่ ที่ ใด?"

สุ้มเสียงมันเต็มไปด้วยความเศร้าสลด ที่แท้ "เชี่ยวแป๊ะ" มิเพียงเป็นชื่อหนึ่ง หากแต่เป็นความทรงจำที่โศกซึ้งตรึงใจช่วงหนึ่ง เป็นความหลังที่บีบคั้นก่อนลำไส้ขาดช่วงหนึ่ง

ลมหอบหนึ่งพัดกรูมา ผมเผ้าของกวนฉิกพัดกระพือพลิ้ว กลับพัดเอาผมเผ้าของมันหลุดหายไปกระจุกแล้วกระจุกเล่า ผมเผ้าที่เหลือสะท้อนประกายสีเงินใต้แสงจันทร์

พริบตานั้นผมดำของมันกลับหลุดลุ่ยไป ผมเผ้าที่เหลือกลายเป็นหงอกขาว

...นั่นเป็นความหลังอันใด กลับทำร้ายอัจฉริยบุรุษผู้นี้ถึงเพียงนี้?

...เชี่ยวแป๊ะเป็นใคร?

...เชี่ยวแป๊ะกับสุ้ยซุ้งมีความสัมพันธ์อันใด?

พริบตานั้น ผู้คนในบริเวณล้วนบังเกิดความเคลือบแคลงสงสัย และใคร่อยากรู้อย่างรุนแรง

บทที่ 15

ลิขิตชีวิตเอง

ได้ยินกวนฉิกเอื้อนรำพันว่า

"ลาภยศดั่งเมฆาเคลื่อนคล้อย เขาขาดน้ำแห้งขอดไร้น้ำใจ ลมสารท พัดผ่านจากฝันไฝ่ สำเร็จล้มเหลวไม่อนาทร..."

มันพร่ำรำพัน ยามกระทบโสตผู้อื่นไม่นับเป็นอย่างไร เซ็กเสียวเซียง ผ่านประสะท้านหวั่นไหว

ยามนี้กวนฉิกบังเกิดความวิปโยคหดหู่ จึงเอื้อนเอ่ยเงื่อนปมในดวงใจออกมา ที่แล้วมาเขาเพียงทราบว่ากวนฉิกเป็นปรมาจารย์วิชาบู๊ ต่ำต้อยทราบว่ากวนฉิกสมเป็นอัจฉริยะประหลาด แต่ยังไม่ทราบว่ากวนฉิกมีความรู้ในเชิงอักษรถึงเพียงนี้

ด้วยคำเหล่านี้กลั่นจากอารมณ์ความรู้สึกของกวนฉิก กลับทำร้ายจิตใจของเซ็กเสียวเซียง สะกิดให้เซ็กเสียวเซียงนึกถึงสัมพันธ์รักที่ยากจะตัดจากเสือกอั๋งหลุย

ซึ่งความจริงไม่เพียงเช็กเสียวเซียง แม้แต่เด็กปวยเกียก็สะท้อนใจ

เพียงแต่เช็กเสียวเซียงคิดถึงเส็กอั้งหลุย เด็กปวยเกียกลับนึกถึงสุ้ยซุ้ง

กวนฉิกพลันร่ำร้องว่า

"เซี่ยวแปะ อุนเซี่ยวแปะ เราตามหาท่านอย่างยากเย็น เราคับแค้นเพราะรัก สวรรค์ เหตุใดสวรรค์ข่มเหงเราถึงเพียงนี้ กลั่นแกล้งเราถึงเพียงนี้?"

ทุกผู้คนพอได้ยินเสียงพร่ำเพรียกเรียกหาของมัน ล้วนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย

หนึ่ง ดูท่าโรควิกลจริตของกวนฉิก ครึ่งหนึ่งสืบเนื่องจากสตรีที่ชื่ออุนเซี่ยวแปะ แสดงว่าข้อมูลที่มีอยู่มีข้อผิดพลาด

สอง ฟังดูกวนฉิกมิเพียงฟื้นฟูสติสัมปชัญญะมาบ้าง ทั้งยังฟื้นฟูความทรงจำบางส่วน อย่างน้อยจำแนกออกว่าเซี่ยวแปะมิใช่สุ้ยซุ้ง

สาม ที่แท้เซี่ยวแปะแซ่อุน หรือว่า...

ทั้งหมดนึกถึงข้อนี้ ไม่ทันคาดเดาต่อไป กวนฉิกก็เปิดฉากจู่โจม

เป็นการจู่โจมที่รุนแรงที่สุดและร้ายกาจที่สุด

กวนฉิกพบกับความผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มันตามหาเซี่ยวแปะไม่พบ

...เซี่ยวแปะถึงกับมิใช่สุ้ยซุ้ง

มันบังเกิดความโกรธแค้นที่ถูกหลอก ที่นากลัวยิ่งกว่าคือ ความคาดหวังที่มีอยู่พังพินาศไป

นี่ทำให้ความโกรธเกรี้ยวของมันไม่มีที่ระบาย

วิธีระบายออกเพียงหนึ่งเดียวของมันคือต่อสู้

การต่อสู้ความจริงเป็นรูปแบบการดำรงคงอยู่ของมัน และเป็นรูปแบบของชีวิตของมัน

...อย่าว่าแต่ตอนนี้มันทอดอาลัยตายอยาก ไม่คิดมีชีวิตสืบไป

ต่อให้ตกตาย มันก็เลือกวิธีต่อสู้

...ต่อสู้จนตัวตาย

กวนฉิกฟาดฟันกระบี่ใส่จูง้วยเม้ง

พลังกระบี่แหวกฝ่าอากาศใสใบหน้ายิ้มขงจูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งเผชิญการจู่โจมอีกครั้ง

มันความจริงเข้าใจว่า อาศัยคำพูดเหล่านี้สามารถตรึงกวนฉิกไว้ ทำให้กวนฉิกจับต้นชนปลายไม่ถูก กลายเป็นเสียสติกว่าเดิม

ไม่เช่นนั้นอย่างน้อยสามารถเบี่ยงเบนความสนใจของกวนฉิก มันก็ยิ่งมหาสนองคืนผู้ใช้ ให้กวนฉิกจัดการกับมังกรกัมหัวเด็กปวยเกีย

มันยังนึกโชคดีที่ตัวเองรับตำแหน่งหัวหน้ากรมราชทัณฑ์

...มันอาศัย "ตำแหน่ง" ของมัน ค้นพบเบาะแสที่ผู้คนไม่ล่วงรู้ รวมทั้งความจริงที่ถูกปกปิด ตลอดจนความลับที่น้อยคนทราบได้

ตอนนี้มันอาศัย "ความลับ" เหล่านี้ช่วยชีวิตตัวเอง

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกยากที่จะรับมือเกินไป

...คนผู้นี้มีฝีมือสูงเยี่ยมเกินไป ซับซ้อนเกินไปจริงๆ

นั่นมิใช่คน

หากแต่เป็นเทพแห่งการต่อสู้

จูง้วยเม้งเชื่อมั่นว่าขอเพียงเป็นคน มันล้วน "จัดการ" ได้ ต่อให้วันนี้จัดการไม่ได้ ก็ค่อยๆ ดำเนินการ สมควรจัดการได้หมดสิ้น

แต่ว่ากวนฉิกทำไม่ได้

นี่มิใช่คนธรรมดา หากแต่เป็นภูตร้าย คนผู้หนึ่งไหนเลยสามารถดูดซับรับเอาวิชาฝีมือที่เพิ่งเผชิญมา เพิ่งประมือมากลายเป็นของตน ทั้งใช้ออกได้ในบัดดล?

มันความจริงเข้าใจว่าตัวเองสามารถใช้ "ข่าวสาร" อันร้ายกาจนี้แพร่กระจายความคิดต่อสู้ของกวนฉิก

อย่างน้อยสามารถยืมมือกวนฉิกทำลายล้างเด็กปวยเกีย

มันถนัดจัดเจนในการใช้วิชาป้าอ๋องถอดเกราะ มิเพียงแต่กระบวนท่า ยังครอบคลุมถึงหลักการปฏิบัติตัว วันนี้เด็กปวยเกียลอบทำร้ายมันคราหนึ่ง มันก็ยืมหอกสนองคืนผู้ใช้ ซัดย้อนใส่ฝ่ายตรงข้าม

ควรทราบว่าหลักการรับราชการในยุคสมัยนั้น เคล็ดลับสำคัญที่สุดคือ "ผละทิ้ง"

หากต้องแบกหม้อดำ ควรรู้จัก "ผละทิ้ง" โดยผละทิ้งแก่เพื่อนร่วมงาน มิตรสหาย ตลอดจนราษฎรที่ไร้ความผิด

หากเป็นความดีความชอบ ย่อมต้อง "แบารับ" เอาไว้

ความดีความชอบใหญ่หลวงต้องแบกรับ ขณะเดียวกันต้องรู้จักผละทิ้ง ผ่อนหนักเป็นเบา หันหางเสือตามลม ยืมดาบฆ่าคน ความสำคัญล้วนอยู่ที่ "ผละทิ้ง"

แม้นว่าเกิดความผิดพลาด ต้องรู้จัก "หลบหลีก" อย่างรวดเร็ว

ขอเพียงเป็นเรื่องเสี่ยงอันตรายไม่กระทำ สิ่งที่กระทบถึงอนาคตอันเรืองรองไม่ยุ่งเกี่ยว รวมทั้งสิ่งที่ส่งผลถึงลาภยศสรรเสริญของตัวเอง กระทั่งแตะต้องยังไม่แตะต้อง เหล่านี้ต้องรู้จัก "ผละทิ้ง" อย่างเหมาะเจาะ

จูง้วยเม้งอาศัยเคล็ดความ "ผละทิ้ง" เลื่อนตำแหน่งขึ้นมาตลอดเวลา จนบัดนี้ยังนั่งตำแหน่งหัวหน้ากรมราชทัณฑ์อย่างมั่นคง

แต่มันเพียงถือเป็นหลักไมล์หลักหนึ่ง หาใช่จุดสิ้นสุดไม่ มันยังจะไต่เต้าขึ้นไป

ขึ้นสู่เส้นทางแห่งอำนาจ

ดังนั้นถึงแม้ว่ามันทำร้ายนักสู้ผู้กล้าไม่น้อย เพาะสร้างความแค้นไม่น้อย แต่ชื่อเสียงของมันยังไม่ตกต่ำ ยังได้รับคำวิจารณ์ในทางบวก

อย่างน้อยหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ที่หน้าอิ้ม ยังดีกว่าหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ที่เคียดขึ้งอำมหิต

อย่างน้อยสนิทสนมกว่ามากนัก

มิหนำซ้ำมันไม่เพียงเป็นสุนัขรับใช้คนบุญหนักศักดิ์ใหญ่ บางครั้งก็เป็นคดีที่ถูกปรักปรำให้หลายรายสำเร็จโทษอันธพาลโฉดเศรษฐีหน้าเลือดไม่น้อย

มันยังเป็น "ต้นหญ้าบนกำแพง" ไม่ว่าเป็นลมพัดจากในหรือนอกกำแพง มันล้วนเอนลู่ไปทางนั้น ทั้งเอนเอียงอย่างรวดเร็ว

เพราะเหตุนี้ฉั่วเกียที่รู้หลักรับราชการอย่างลึกซึ้ง จึงล่วงรู้ถึงจุดมุ่งหมายของมัน พบว่ามันไม่ซื่อสัตย์ คิดหาคนสนิทแทนที่มัน

จูง้วยเม้งคล้ายไม่นำพาทุกสิ่ง ไม่ว่าอะไรยินยอมยกให้ แต่ตำแหน่งนี้ไม่ยอมถอยแม้สักครึ่งก้าว

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่านี่ไม่อาจล่าถอยเด็ดขาด

...หากถอยเพียงก้าวเดียว ต้องตายโดยไร้ที่กลบฝัง

คนที่เคยดำรงตำแหน่งเช่นมัน คนอยู่อำนาจอยู่ คนอยู่บารมีอยู่ หากเกิดการเปลี่ยนตำแหน่ง อำนาจหลุดลอยไป ก็อันตรายมากแล้ว

ทั้งนี้เพราะบาปกรรมที่เคยก่อ เรื่องราวที่กระทำไว้จะย้อนใส่มัน ทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชาที่เป็นสมุนคู่ใจ หากเผชิญแรงกดดันจากเบื้องบนสุดท้ายจะอ้างคำ "ล้างญาติเพื่อคุณธรรม" คุมตัวมันสู่แดนประหาร

ดังนั้นบุคคลเช่นมันถือว่า "ตำแหน่ง" หมายถึงชีวิต เป็นหลักประกันที่ไม่อาจสูญเสียไปเด็ดขาด

มันมักบอกว่าตัวเองมีนิสัยเช่นสายน้ำ ยกอ้างหลักคำสอนในวิถีแห่งเต๋าที่ว่า "ในโลกไม่มีสิ่งใดอ่อนนุ่มกว่าน้ำ หว่าในการเอาชนะเหนือสิ่งที่แข็งแกร่ง ไม่มีใดยิ่งใหญ่กว่าน้ำ" มันมักบอกว่าตัวเองไม่ช่วงชิง ดังนั้นในโลกไม่มีสิ่งใดช่วงชิงได้ ซึ่งความจริงมันมิใช่ไม่ช่วงชิง หากแต่รู้จักถอยเพื่อรุก ไม่ช่วงชิงในสิ่งที่ไม่อาจช่วงชิง หากเกี่ยวพันถึงผลประโยชน์ มันจะช่วงชิงโดยไม่ลดราวาศอกแม้แต่น้อย

เพราะเหตุนี้ผู้คนบอกว่ามัน "ท้องนูนสามารถรองรับทุกสิ่ง" ทั้ง

บอกว่ามันรู้จักปรับตัวเช่นสายน้ำ มันมักหัวร่อหิหะไม่ตอบคำ คล้ายกับยอมรับโดยดุษณี

ซึ่งความจริงหากเป็นเรื่องที่มันยึดถือ มันจะเยื้อแย่งถึงที่สุด อย่าว่าแต่นิสัยเช่นสายน้ำ ถึงกับระเบิดอารมณ์ดุจอัคคี

มันนอกจากรู้ซึ้งถึงหลักการปฏิบัติตัวเช่นนี้ ยังก้าวล้ำไปอีกขั้นหนึ่งด้วยการอาศัยเคล็ดความ "ผละทิ้ง" บัญญัติเป็นวิชาฝีมือประจำตัว

นี่คือวิชาป้าอ๋องถอดเกราะของมัน

ความพิสดารของวิชาป้าอ๋องถอดเกราะ อยู่ที่ "ผละทิ้ง"

ไม่รับปาก

ไม่สัญญา

ไม่ถือจริยะ ไม่รักษาคุณธรรม

ไม่เปิดโอกาสให้ผู้คนฉกฉวยและไม่ปล่อยให้ตัวเองอยู่ในห้วงอันตราย

ช่วงเวลานี้กวนฉิกลงมือต่อจูง้วยเม้งสามครั้งสามคราจูง้วยเม้งตกอยู่ในห้วงตับขันสามครั้งสามคราแต่กวนฉิกพบกับความล้มเหลวติดต่อกันหากทว่ามันไม่ล่าถอย

เพียงรุกโดยไม่ถอย

มันเป็นบุคคลที่เผชิญเข้มแข็งยิ่งเข้มแข็ง พบความมองอาจยิ่งอาจหาญ

คราครั้งนี้กวนฉิกเปิดฉากจู่โจมต่อจูง้วยเม้งเป็นคำรบสี่ จูง้วยเม้งความจริงเข้าใจว่า กวนฉิกพอทราบข่าวของเซียวแป๊ะ จิตใจจะไม่อยู่กับตัว คิดไม่ถึงกวนฉิกยังเปิดฉากจู่โจมโหมรุกต่อมัน

มันคาดคิดไม่ถึงว่ากวนฉิกไม่กังวลสนใจต่อร่องรอยของเซียวแป๊ะ

...กวนฉิกลำบากลำบนเพื่อนาง ตรมตรอมทั้งกายและใจเพราะนาง เหตุใดพอทราบข่าวของนาง กลับคิดฆ่าปิดปากมัน?

...นี่เที่นท้เป็นเรื่องราวใด?

กวนฉิกฟาดฟันกระบี่มาอีกครา

กระบี่นี้คล้ายผ่าศิลาแยกภูเขา ฟันฮั้วซัวด้วยพลัง

กระบี่ยังไม่บรรลุถึง สนามพลังรอบกายจูง้วยเม้งล้วนผนึกแข็งตัว พลังกาวฆ่าฟันแตกปะทุออก สุดที่มันจะเปลื้องปลดได้ วิธีเดียงหนึ่งเดียวได้แต่รับไว้อย่างหักโหม

มันประมือกับกวนฉิกทั้งสิ้นสามครั้ง ล้วนแต่หลบเลี่ยง โดยไม่ต่อบโต้กลับไป

มันใช้วิชำป้าอ๋องถอดเกราะ ซึ่งดัดแปลงจากแนวทางการปฏิบัติตัวของมัน รับมือกับการจู่โจมของกวนฉิก

แม้แต่เมื่อหลายปีก่อน หอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งต่อสู้แตกหักกัน ชุมกำลังทั้งสองฝ่ายล้วนขอความช่วยเหลือจากจูง้วยเม้ง

แน่นอน พวกเขายังหวังได้รับการสนับสนุนจากท่านเจ้าน้อยทวนเทพยดากระบี่โลหิตปิงเอ่งโทย

ตอนนั้นหน่วยงานสะพานเริ่มแทนที่สหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ ท่านเจ้าน้อยแม้ยังไม่เผยโฉมเช่นปัจจุบัน แต่ก็เริ่มเปล่งประกายฉายแสง กอปรกับยังไม่ประกาศจุดยืน ทั้งหมดล้วนคิดดึงตัวมันมาอยู่ฝ่ายตน

แต่ในที่สุดปิงเอ่งโทยยังแสดงความทะเยอทะยาน สร้างหน่วยงานสะพานเป็นชุมกำลังอีกสายหนึ่ง คิดชิงความเป็นใหญ่ในแผ่นดิน

ปิงเอ่งโทยได้รับความช่วยเหลือจากบี้กงกง ทั้งอาศัยบารมีของปิงเม้งผู้เป็นบิดาบุญธรรม บวกกับหน้าตาที่หล่อเหลาของตัวเอง ยังมีวิชาที่ได้มาโดยไม่คำนึงถึงวิธีที่ใช้ ในที่สุดก่อตั้งหน่วยงานสะพานเคียงคู่กับหอลมพิรุณโปรยและตึกหกหุนครึ่ง กลายเป็นรูปสามเส้า

จูง้วยเม้งเล่า?

มันเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดล่วงเกินมัน หวังได้รับการสนับสนุนจากมัน

ขอเพียงมันให้การหนุนหลัง เท่ากับไม่ต้องวิตกว่าจะถูกตั้งข้อหากระทำผิด สามารถกระทำการอย่างอุกอาจเต็มที่

การต่อสู้แตกหักระหว่างหอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่งครั้งนั้น จูง้วยเม้งก็ลงมือ แต่ไม่ได้ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

มันให้การช่วยเหลือทั้งสองฝ่าย

ทางด้านนี้มันลงมือต่อเด็กปวยเกีย เพื่อทดสอบฝีมือที่แท้จริงของมังกรกัมหัวผู้นี้

แต่มันทดสอบไม่ออก

จวบกระทั่งวันนี้มันค่อยรับทราบวิชาดาบจับละทิ้งบุตรของเด็กปวยเกีย รวมทั้งฝีมือป้ายความผิดยัดเยียดของกลางของเด็กปวยเกีย ทำให้มันแทบจบชีวิตได้เงื้อมมือกวนฉิก

ตอนนั้นมันยัง "ทดสอบ" โซวมั่งจิ้ม

มันทดสอบทราบว่าโซวมั่งจิ้มมีพลังอำนาจในการทำศึก ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือ โซวมั่งจิ้มยังมีพี่น้องอันเข้มแข็งสองคน

...เป็นแป๊ะโซ้วปวยกับเฮ้งเซี่ยวเจียะ

ตอนนั้นมันย่อมทดสอบทราบว่า อาการบาดเจ็บที่เท้าของโซวมั่ง-จิ้มหนักหนายิ่ง ถึงกับเคลื่อนไหวไม่สะดวก

มันเคยแพร่งพรายเรื่องนี้ต่อแป๊ะโซ้วปวย ข่าวนี้แสดงว่ามีส่วนเร่งรัดให้แป๊ะโซ้วปวยทรยศต่อโซวมั่งจิ้มเร็วกว่าเดิม

แต่การทดสอบทั้งสองครั้งนั้น มันใช้วิธีลอบจู่โจมต่อโซวมั่งจิ้มกับเด็กปวยเกีย

คราครั้งนี้กลับทำไม่ได้

กวนฉิกฟาดฟันกระบี่มา

มันไม่อาจถลันหลบไปทางซ้าย

...ถลันหลบไปทางซ้ายต้องถูกคมกระบี่ฟันใส่

และไม่อาจหลบหลีกไปทางขวา
...หลบหลีกไปทางขวาต้องถูกปลายกระบี่แทงใส่
มันไม่อาจพุ่งตัวขึ้นไป
...พุ่งตัวขึ้นไปต้องถูกพลังกระบี่เดชสังหาร
และไม่อาจหมอบฟุบร่างลง
...หมอบฟุบร่างลงต้องถูกตัวกระบี่ฟาดฟัน
มันไม่อาจล่าถอยไปด้านหลัง
...ล่าถอยไปด้านหลังต้องถูกพลังกระบี่ทำร้าย
และไม่อาจรุกไปข้างหน้า
...รุกไปข้างหน้ารังแต่เร่งเร้าสภาวะกระบี่สังหาร
จูงวยเม้งได้แต่ยืนหยัดปักหลัก รับไว้อย่างหักโหม
ตลอดทั้งร่างของมันแบ่งพองขึ้น คล้ายกับตางดกที่พองลม ยกมือที่
คล้ายไม้ตีกลองทั้งคู่ ประกบสองมือเข้าหากัน คิดหนีบประกบกระบี่ของ
เงวนฉีกไว้
กระบวนท่าของมันรวบรัดยิ่ง
แต่ก็เป็นสุดยอดกระบวนท่า
ดราครั้งนี้แม้แต่คนยามนั้นยังร้องโพล่งว่า
"มือเปล่าชิงอาวุธ"

..มือเปล่าชิงอาวุธเป็นชื่อที่พื้นเพธรรมดายิ่ง
ในยุทธจักรไม่ว่าผู้ใดสามารถใช้ฝีมือเช่นนี้ แม้แต่ชาวบ้านร้านถิ่น
แม้แต่นักศึกษา สตรีและเด็กก็เคยได้ยินชื่อ "วิชาฝีมือ" นี้
วิชาฝีมือนี้ไม่แปลกพิสดาร
แต่น้อยคนที่ใช้ได้อย่างแนบเนียน
วิชามือเปล่าชิงอาวุธหมายถึงการใช้มือเปล่าเข้าช่วงชิงอาวุธในมือผู้อื่น

นี่หาใช่เรื่องง่ายดายไม่ ท่านสามารถใช้จัดการกับคู่มือที่ฝีมืออ่อนด้อยกว่าท่าน หากว่าศัตรูมีฝีมือกล้าแข็งกว่าท่าน ท่านไหนเลยอาศัยฝ่ามือเลือดเนื้อทั้งคู่แย่งชิงอาวุธในมือมันได้?

นี่เป็นวิชาฝีมือที่เผชิญการทดสอบยิ่งกว่าวิชาคว้าจับ

วิชาคว้าจับสามารถใช้มือเปล่าสู้กับหมัดเปลือย ส่วนมือเปล่าชิงอาวุธคือท่านมือเปล่า แต่ฝ่ายตรงข้ามถืออาวุธกับมือ

ตอนนี้จูง้วยเม้งกลับใช้วิชามือเปล่าชิงอาวุธต่อคู่มือที่กล้าแข็งถึงที่สุดเช่นกวนฉิก

อาวุธเป็นกระบี่

กระบี่ที่ชื่อผิดพลาด เมื่อใช้ออกโดยสุดยอดฝีมือผู้หนึ่ง คมกระบี่ยิ่งเย็นเยียบ ยิ่งดุกคามคน

ขณะที่กวนฉิกใช้กระบวนท่านี้ สีหน้าประหลาดพิกลอยู่บ้าง

ดึงกับลี้ลับแฝงเลศนัยอยู่บ้าง

มันกำลังยิ้ม

แต่แววตามันกลับเศร้าหม่นหมอง

...เป็นความเศร้าที่เสียใจยิ่ง สะเทือนอารมณ์ยิ่ง

สีหน้าตอนที่มันใช้กระบี่น่าตระหนกยิ่ง แต่แววตากลับมากรัก รอยยิ้มเศร้าเสียใจยิ่ง

คนที่มากรักจะเศร้าเสียใจได้โดยง่าย

...คนผู้หนึ่งพานไร้น้ำใจประเสริฐกว่า คนที่ไร้น้ำใจจึงไม่เศร้าเสียใจเพราะรัก ทุกข์หม่นหมองเพราะรัก

แต่หากกระทั่งน้ำใจยังไม่มี คนผู้นี้นับเป็นคนหรือไม่? ยังเป็นคนทำอะไร?

กวนฉิกแสดงว่าเป็นคนเศร้าเสียใจเพราะรัก ทุกข์หม่นหมองเพราะรัก มันหลงงมงายและเสียสติเพราะเชี่ยวแปะ

แต่หากมันเป็นคนที่รักแน่วแน่ไม่แปรผัน หลังจากที่ล่วงรู้ร่องรอยของเชี่ยวแป๊ะ เหตุใดกลับคิดฆ่าจูง้วยเม้งในกระบี่เดียว?

มันกลัวว่าลีกล้ำไม่ยืนยาว? หรือเกรงว่ารักซึ้งยามซึ้งเปลี่ยนเป็นจืดจาง? หรือว่าดูไปคล้ายมากรักแต่ทว่าไร้น้ำใจ?

ผู้ใดทราบได้?

คำ "ในความเห็นท่านเล่า?" เป็นคำถามคำหนึ่งตลอดกาล คำตอบของแต่ละคนผิดแผกแตกต่าง คำ "ผู้ใดทราบได้" มิใช่คำถาม หากทว่าความหมายของมันเท่ากับ "ไม่ทราบ" หรือว่า "แล้วแต่มันเถอะ"

...ในโลกมีเรื่องราวมากมาย มีคำถามมากหลาย มีความยุ่งยากมากหลาย สุดท้ายได้แต่ปล่อยให้ "แล้วแต่มันเถอะ"

ไม่ปล่อยให้แล้วแต่มันจะเป็นไร? รังแต่แสหาความยุ่งยากใส่ตัวเอง ผลสุดท้ายของการยึดถือ ปรากฏว่าเรื่องราวไม่เป็นไปตามที่ผู้คนต้องการ

ดังนั้นในบางครั้ง การปล่อยให้แล้วแต่โชคชะตาไม่แน่ว่าเป็นความหอดอาลัย เพียงแต่เป็นท่าทีต้องชีวิตที่ไม่แสวงหา ไม่ตอแยความกลัดกลุ้มใส่ตัว

จูง้วยเม้งคิดใช้ท่ามือเปล่าชิงอาวุธ ช่วงชิงกระบี่ของกวนฉิก

กระบี่ในมือของกวนฉิก ความจริงช่วงชิงมาจากซุนแชเฮี้ย

กระบี่ชื่อผิดพลาด

จูง้วยเม้งก็ผิดแล้ว

กระบวนท่านี้ไม่อาจช่วงชิงกระบี่ของกวนฉิก

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกไม่ได้ฟาดฟันกระบี่ลง

กระบี่นี้ไม่ได้ฟันใส่ด้านหน้า หากแต่จู่โจมใส่ด้านหลัง

จูง้วยเม้งถูกกระบี่ทำร้ายทางด้านหลัง

แต่ว่ามันไม่ตาย

ถึงกับไม่รับบาดเจ็บ

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกเพียงใช้กระบี่ ไม่แผ่พุ่งพลังออก

ปลายกระบี่จ่อใส่กล้ามเนื้อกลางหลังของจูง้วยเม้ง ได้ยินกวนฉิกรำพึงว่า

"...นักเว่าฟ้าเวทนา...ในที่สุดเราล่วงรู้ร่องรอยของอุนเชี่ยวแปะแล้ว..."

พลางจ่อปลายกระบี่ไปข้างหน้า สร้างความเจ็บปวดแก่จูง้วยเม้งจนยืดกายไปข้างหน้า กวนฉิกกล่าวสำทับว่า

"...เจ้าบอกต่อเรา เชี่ยวแปะอยู่ที่ใด? เชี่ยวแปะอยู่ที่ใดกันแน่?"

กวนฉิกจู่โจมกระบี่ที่เบื้องหน้าจูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งกลับถูกกระบี่ทำร้ายทางด้านหลัง

กวนฉิกไม่ได้ฆ่าจูง้วยเม้ง

แต่จูง้วยเม้งถูกสยบไว้แล้ว

ถูกสยบใต้กระบี่ของกวนฉิก

...แต่มิใช่เพลงกระบี่ของกวนฉิก

หากทว่าเป็นเพลงกระบี่ของซุนแชเอี้ย นามเพลงกระบี่จิตรัญจวน

นี่เป็นการแบ่งสำนึกกระบี่เป็นสองทาง บางครั้งใช้กระบี่ฆ่าคน บางคราใช้จิตสำนึกทำร้ายคน ท่านต้านรับกระบี่ได้ แต่ไม่อาจรับมือจิตสำนึก ท่านต้านรับจิตสำนึกได้ แต่ไม่อาจปิดป้องท่ากระบี่

เป็นหนึ่งในสองเคล็ดวิชาใจกระสันกับจิตรัญจวนของซุนแชเอี้ย

ซุนแชเอี้ยเคยใช้เคล็ดกระบี่จิตรัญจวนต่อกวนฉิก

กวนฉิกจึงใช้สยบจูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งยังถูกกวนฉิกสยบไว้

กวนฉิกเสือกส่งสภาวะกระบี่ไปเบื้องหน้าอีกเล็กน้อย จูง้วยเม้งเจ็บปวดจนคร่างหนักๆ ออกมา

มันคิดไม่ถึงว่าตัวเองเสนอข่าวสารของอุนเชี่ยวแปะ แทนที่จะเป็นผลดีกลับกลายเป็นร้าย ชีวิตตัวเองต้องตกไปในเงื้อมมือกวนฉิก

มันได้ยินกวนฉิกรำพึงคำ "นับว่าฟ้าเวทนา" ต้องลอบคร่ำครวญในใจว่า หากฟ้าเวทนา ขอให้เวทนามันก่อน ทั้งนี้เพราะสถานการณ์ของมันตอนนี้ย่ำแย่ยิ่ง ผู้ที่สยบมันเป็นคนเสียสติผู้หนึ่ง

ยังมีเรื่องใดที่อันตรายกว่าการตกอยู่ในเงื้อมมือคนเสียสติผู้หนึ่งอีก?

มี นั่นคือคนเสียสตินั้นยังถืออาวุธมีคมเล่มหนึ่ง

เป็นกระบี่ชื่อผิดพลาด

นี่เป็นอาวุธที่สร้างชื่อแก่ซุนแชเอี้ย มันที่ตั้งชื่ออาวุธว่า "ผิดพลาด" ฟังว่ามีเหตุผลหลายประการ

หนึ่ง มันเคยใช้กระบี่นี้ฆ่าคนผิด

สอง มันเห็นว่าทุกครั้งที่ฆ่าคนผู้หนึ่ง ล้วนเป็นความตกต่ำชนิดหนึ่ง เป็นความ "ผิดพลาด" อีกครั้ง

สาม ในยุทธจักรล้วนเข้าใจว่าอาวุธของมันเป็นกระบี่เล่มนี้ ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ดังนั้นอาวุธของมันคือความผิดพลาดประการหนึ่ง

ตอนนี้สิ่งที่กวนฉิกถืออยู่ในมือ ใช้จ่อใส่จุดชีวิตของจูง้วยเม้ง เป็นอาวุธร้ายที่ได้ชื่อว่าฆ่าคนผิดไป ไหนเลยไม่สร้างความอกสั่นขวัญหายแก่จูง้วยเม้งได้?

ดังนั้นจูง้วยเม้งได้แต่กล่าวตะกุกตะกักโดยที่ไม่มีความมั่นใจว่า

"เราไม่ทราบว่าเซี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยอยู่ที่ใด..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ได้ยินเสียงคำรามเบาๆ ที่กลางหลังปวดเปลบคราหนึ่ง จูง้วยเม้งรีบกล่าวสืบต่อ

"กล่าวตามความสัตย์ เราแม้ไม่ทราบว่านางตกอยู่ในมือผู้ใด แต่ยังพอคาดเดาออก...มิหนำซ้ำเราทราบว่ามีบุคคลสองคนล่วงรู้ว่านางอยู่ที่ใด"

กวนฉิกขู่คำรามว่า

"ผู้ใด?"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"ท่านต้องการให้เราบอกจริงๆ?"

กวนฉิกเพียงกล่าวว่า

"ท่านกล้าไม่บอก?"

ตราครั้งนี้จูง้วยเม้งมิเพียงปวดแปลบ หากแต่รู้สึกมีความเยียบเย็นถึงขีดสุดขนิดหนึ่งแล่นจากกลางหลัง จู่โจมถึงขั้วหัวใจ มันทราบว่าคนผู้นี้ไม่มีเหตุผล ดังนั้นรีบกล่าวว่า

"เรามิใช่ไม่บอก เราอยู่ที่กรมราชทัณฑ์เป็นเวลานาน พบเห็นเหตุการณ์ที่ผู้ต้องสงสัยขณะจะเปิดเผยชื่อคนบงการ กลับถูกฆ่าปิดปากมามากมาย กลัวว่าสักวันหนึ่งตัวเองจะเป็นเช่นเดียวกับพวกมัน ชีวิตเราไม่นับเป็นอย่างไร เพียงกลัวความลับกลายเป็นตำมืดต่อไป เป็นเหตุให้ท่านไม่ได้พบกับอุนโกวเนี้ยอย่างนั้นก็เป็นความเสียใจมากแล้ว"

มันกล่าววิงวอนร้องขอความกรุณา ด้วยทีท่าน่าเวทนาสงสาร

มันกล่าวอย่างอ้อมค้อม แท้ที่จริงบอกใบ้ต่อกวนฉิกว่าไม่อาจฆ่ามัน

...มันพอตกตาย ข่าวคราวของเซี่ยวเปะก็ขาดสะบั้นสิ้นสูญแล้ว

...มันไม่อาจตาย

แต่ขณะที่มันบอกว่า "ชีวิตเราไม่นับเป็นอย่างไร" ย่อมกล่าวด้วยท่าทีที่หน้าด้านไร้ยางอาย

จูง้วยเม้งทำตัวเป็นตลกร้ายต่อหน้าผู้กล้าในนครหลวง อย่างน้อยมีปฏิกิริยาที่แตกต่างกันสามประการ

หนึ่งคือซุนแชเฮี้ย

มันหยามดูแคลนจูง้วยเม้ง มันเป็นบุคคลที่ยอมตายไม่ยอมสยบ หากต้องคุกเข่าเพื่อมีชีวิต มันขอยืนตายอย่างอาจหาญ

มันคิดไม่ถึงว่าหัวหน้ากรมราชทัณฑ์เช่นจูง้วยเม้ง ปรกติชี้นิ้วบงการออกคำสั่ง ยามนี้พอถูกสยบ กลับยอมศิโรราบ เพียงหวังมีชีวิตสืบไป

มันไม่ทราบว่าการกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตต่อไปเช่นนี้ ยังมีความหมาย

ดันใด?

อีกผู้หนึ่งคือเซ็กเสียวเซียง

เขารู้สึกสะท้อนใจยิ่ง

ทั้งนี้เพราะเขาเคยหลบหนีมาก่อนตอนนั้นเขาแม้แขนขาดรับบาดเจ็บ ต่ายพินาศผู้คนล้มตาย บนเส้นทางแห่งการหนีเอาชีวิตรอด เขายังเป็นมังกร ตัวหนึ่ง

มังกรที่พิโรธเดือดดาล

เขาคิดไม่ถึงว่าเพื่อความอยู่รอด ยามอยู่ต่อหน้าผู้คนเช่นนี้ จูง้วยเม้งจะวิงวอนขอความกรุณา โดยไม่รักษาหน้าตัวเองถึงเพียงนี้ อย่าง นั้นความอับอายอัปยศที่ตัวเองเคยได้รับมา หากนำมาเปรียบเทียบกัน ก็ไม่นับเป็นอย่างไรแล้ว

ยังมีอีกคนหนึ่งคือซุนยี้อ

ซุนยี้อถนัดในปรับตัว

ความสามารถในการปรับตัวของซุนยี้อ ยังเหนือกว่าวิชาฝีมือของ มันอีก

มันความจริงสิ่นไหลตุจสายน้ำ ยามนี้พอเห็นการแสดงออกของ จูง้วยเม้ง ต้องยอมรับว่าไม่อาจเทียบเปรียบได้

...ที่แท้คนผู้หนึ่งเพื่อความอยู่รอด กลับยอมกล้ำกลืนฝืนอัปยศ ปราศจากความละอายใจถึงเพียงนี้

ได้ยินกวนฉิกกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"ผู้ใดกล้าทำร้ายเจ้า? เมื่อมีเราอยู่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่กล้าแตะต้องเจ้า"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่ามีฝีมืออันดับหนึ่ง ย่อมไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องท่าน ทั้ง เห็นแก่หน้าท่าน ยามกะทันหันอาจไม่มีผู้ใดกล้าแตะต้องท่าน แต่หากท่าน จากไปจะทำอย่างไร? เราเปิดโปงความลับของพวกมัน พวกมันยังจะปล่อย

ปละละเว้นเราผู้นี้หรือ? มิใช่เราไม่บอก หากแต่ไม่กล้าบอก"

กวนฉิกร้องดังๆ ว่า

"ไม่ต้องกลัว บอกมาอย่างเต็มที่ ไม่ว่าเราอยู่หรือไม่ ผู้ใดกล้าแตะต้องเจ้า เท่ากับตอแยเราผู้แซ่กวน"

คำพูดนี้พอกล่าว จูง้วยเม้งมีสีหน้ากระหยิ่มยินดีขึ้นมา ทุกผู้คนต้องหันไปมองหน้ากัน ซุนแชเอี้ยแค่นเสียงอย่างเย็นชากล่าวว่า

"คนที่เสียสติไม่ว่ากล่าวอันใด ล้วนไม่อาจยึดถือได้ มันเองไม่เป็นตัวของตัวเอง ยังมีบรรทัดฐานอันใด?"

กระบี่ของมันถูกกวนฉิกช่วงชิงไป กานฉิกยังใช้เพลงกระบี่จิตรัญจวนของมันออกมา หากมันยังมีอารมณ์ดีก็แปลกไปแล้ว

จูง้วยเม้งฉวยโอกาสกล่าวว่า

"ท่านผู้เฒ่าได้ยินกับหูแล้ว วันนี้ท่านควบคุมสถานการณ์ ยังมีวาจาระคายหูเช่นนี้ ยามใดที่ท่านจากไปไกล ชีวิตของเราได้แต่ฝากชะตาขึ้นอยู่กับฟ้าแล้ว"

กวนฉิกคลุ้มคลั่งขึ้นมา ร้องว่า

"หากฝากชะตาขึ้นอยู่กับฟ้า มิสู้ตายเสียประเสริฐกว่า เราพานไม่ฝากชะตาขึ้นอยู่กับฟ้า ไม่ปล่อยให้ฟ้าลิขิตชีวิต"

จากนั้นมันกล่าวเป็นเชิงให้กำลังใจว่า

"เจ้าไม่ต้องกลัว เรามิเพียงถ่ายทอดยอดวิชาแก่เจ้า จะได้ไม่ต้องกริ่งเกรงต่อคนต่ำช้า ยังจะหาทางคุ้มครองเจ้า รับรองไม่มีผู้ใดกล้าข่มเหงเจ้า"

จูง้วยเม้งพอฟัง นับว่ายินดีอย่างไม่คาดหมายจริงๆ

ทุกผู้คนล้วนหน้าแปรเปลี่ยนไป ทราบว่ากวนฉิกแม้มีฝีมือสูงสุดยอดแต่สติเลอะเลือนงมงาย เกรงว่าต้องถูกจูง้วยเม้งหลอกใช้แล้ว

ได้ยินกวนฉิกตวาดสำทับว่า

"เจ้ายังไม่บอกอีก?"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"เราคาดเดาว่าเชี่ยวแป๊ะอยู่ในนครหลวง"

ทุกผู้คนรับฟังจนดื่นตระหนกยิ่ง

ไม่ว่าผู้ใดล้วนดูออกว่ากวนฉิกหลงรักอุนเชี่ยวแป๊ะอย่างลึกล้ำ เป็นความรักที่แม้ตายไม่เปลี่ยนผัน มาตรว่าต้องตายเก้าครั้งก็ปราศจากคำตัดพ้อ

...หากแม้นมีคนควบคุมตัวเชี่ยวแป๊ะไว้ ไยมิใช่เท่ากับควบคุมกวนฉิกไว้ในมือ ขอเพียงควบคุมตัวกวนฉิกอยู่ในมือ สามารถเรียกลมเรียกฝนตามอำเภอใจแล้ว

กวนฉิกกล่าวว่า

"นางอยู่ในนครหลวง? นางอยู่ที่ใดของนครหลวง ท่านบอกต่อเราเราจะไปหานาง"

จูง้วยเม้งกล่าวคำ "เราไม่ทราบ" หลังจากนั้นกล่าวสืบต่อโดยเร็วว่า

"แต่มีผู้คนสองคนที่ทราบแน่นอน"

"ผู้ใด?"

"อุนมึ่ง"

กวนฉิกทวนคำว่า

"อุนมึ่ง? อุนมึ่งแห่งลกเอี้ยง?"

"มันเป็นบิดาบุญธรรมของเชี่ยวแป๊ะ ในยุทธจักรมีคำเล่าลือว่าเชี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยอาจเป็นชู้รักของมัน และอาจเป็นลูกนอกสมรสของมัน ยิ่งอาจเป็นหมากสำคัญที่มันวางอยู่ในนครหลวง หมากตานี้ล้วนส่งผลกระทบถึงโชวมั่งจิ้มแห่งหอลมพิรุณโปรย สุ้ยซุ่งแห่งตึกหกทุนครึ่ง ยังมีท่านผู้เฒ่าผู้นั้นความจริงเป็นคนส่งตัวเชี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยเข้านครหลวง และให้เชี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยใช้แช่อุนของมัน หากมันไม่ทราบ ยังมีคนทราบ"

กวนฉิกชักถามว่า

"...ยังมีผู้ใด?"

"ปึงเอ่งโทย"

"ปึงเอ่งโทย?...มันเป็นใคร?"

"มันเป็นชายหนุ่มที่ทรงอิทธิพลที่สุดมีฝีมือสูงเยี่ยมที่สุดในนครหลวง"

"...มันทราบได้อย่างไร? เชี่ยวแป๊ะมีส่วนเกี่ยวข้องใดกับมัน?"

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"มันย่อมทราบ คนผู้นี้อาศัยปึงกองลิ้มผู้เป็นบิดาบุญธรรมของมันสร้างสัมพันธ์กับผู้คนไม่น้อย ล่วงรู้เรื่องราวไม่น้อย เมื่อปีก่อนอุนมึ่งคิดเดินทางเข้านครหลวง เปลือกนอกเพื่อตามตัวอุนยิ้วผู้เป็นบุตรีกลับไป แท้ที่จริงคิดหมายตามหาเชี่ยวแป๊ะ แต่ยังไม่ทันเข้านครหลวง ก็ถูกยันกลับไป ผู้ที่ยันมันกลับไปคือปึงเอ่งโทยเอง ฟังว่ามันเกลี้ยกล่อมอุนมึ่งกลับไป ความจริงแล้วมัน 'ข่มขู่' มิให้อุนมึ่งเข้าสู่นครหลวง ไม่เช่นนั้นคนของมันจะจัดการกับเชี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยก่อน"

กวนฉิกกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

"เจ้าหมายความว่า...ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนอุบาย...ยังมีอีกคนหนึ่งที่ล่วงรู้ร่องรอยของเชี่ยวแป๊ะคือ..."

"ย่อมเป็นท่านเจ้าน้อยปึงเอ่งโทยแล้ว"

กวนฉิกกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า

"อย่างนั้นอุนมึ่งกับปึงเอ่งโทยอยู่ที่ใด?"

ตอนนี้มันนับว่าเข้าใจเรื่องหนึ่ง ขอเพียงเสาะพบปึงเอ่งโทยหรืออุนมึ่งจะล่วงรู้ร่องรอยของเชี่ยวแป๊ะแล้ว

จูง้วยเม้งกล่าวว่า

"อุนมึ่งแห่งลกเอี๊ยงย่อมอยู่ที่เมืองลกเอี๊ยง"

"อย่างนั้นผู้แซ่ปึงเล่า?"

"มันอยู่ในนครหลวง"

"เจ้านำเราไปหามันในบัดดล"

จูง้วยเม้งฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"คนผู้นี้ยากเสาะหา..."

ไม่ทันกล่าวจบ รู้สึกปวดแปลบที่กลางหลัง แทบเข้าใจว่าถูกปลายกระบี่แทงทะลุหลังโผล่พ้นออกทางทรวงอกแล้ว

ดีที่ยังไม่

ดังนั้นมันรีบกล่าวสืบต่อ

"คนผู้นี้ออกตามล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ ไม่ทราบกลับถึงนครหลวงหรือไม่ แต่ว่ามันยังมีคนสมรู้ร่วมคิดอีกคนหนึ่ง คนผู้นี้มีความสัมพันธ์กับเซี่ยวแป๊ะไก๋เนี้ยอย่างลึกซึ้ง..."

กวนฉิกกล่าวด้วยความรำคาญว่า

"มันผู้นี้เป็นใคร?"

"มันคือชันทีฝ่ายในบี้กงกง"

กวนฉิกพลันนึกออก กล่าวว่า

"กระบองเทิดฟ้าบี้อู่เกี้ย?"

จูง้วยเม้งรู้สึกว่าน้ำเสียงของกวนฉิกพลุ่งพล่านเป็นพิเศษ รู้สึกเหนือความคาดหมายอยู่บ้าง กล่าวว่า

"เป็นบี้อู่เกี้ยเอง...ท่านผู้เฒ่ารู้จักมัน?"

กวนฉิกกล่าวอย่างขุ่นแค้นว่า

"เราไหนเลยไม่รู้จักมัน? มันเป็นศิษย์ของเจ้าเตียโฮ้วแห่งไฮวั้อิมครั้งกระโน้นเจ้าเตียโฮ้วบัญญัติเคล็ดวิชาดาบกระบี่หนึ่งพันหนึ่งกระบวนท่า แต่แล้วพ่ายแพ้แก่เคล็ดวิชาหนึ่งพันหนึ่งของอุ้ยแซแซแซ ดังนั้นทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเคล็ดดาบกระบี่หนึ่งพันหนึ่งกระบวนท่านั้น สรุปรวบยอดรวมเป็นกระบวนท่าเดียว บัญญัติเป็นเพลงกระบองเทิดฟ้า เราไหนเลยไม่รู้จักเจ้าโจรเฒ่าที่ขโมยร่ำเรียนวิชาผู้นี้?"

จูง้วยเม้งและพวกคิดไม่ถึงว่ากวนฉิกกลับเปิดเผยประวัติความเป็นมา

และแนววิชาฝีมือของบี้กงกง ล้วนดื่นเต้นตระหนกยิ่ง

ได้ยินกวนฉิกซักถามว่า

"มันผู้นี้หมกตัวอยู่ที่ใด?"

จูง้วยเม้งได้แต่ชี้มือไป กล่าวว่า

"มันอยู่ที่นี้"

ทุกผู้คนมองตามปลายนิ้วมัน พบว่าจูง้วยเม้งชี้มือไปยังคนยามที่ปากตรอกนั้น

คนยามนั้นเคาะเกราะบอกเวลา

เป็นเวลายามสามกับอีกสองจุด

หลังจากนั้นคนยามนั้นถอนใจเบาๆ คำหนึ่ง ดันหมวกเล้ยบนศีรษะขึ้นเล็กน้อย แสงโคมที่ถืออยู่ในมือส่องต้องเคราหรอมแหรมราวกับหนวดข้าวโพดของมัน ดูไปเหลืองซีดเป็นพิเศษ

"คิดไม่ถึงยังถูกท่านจดจำออก"

คำพูดของมันประโยคนี้กล่าวกับจูง้วยเม้ง

เมื่อเป็นเช่นนี้ มันเท่ากับยอมรับว่าเป็นบี้กงกง

จูง้วยเม้งยิ้มออกมา กล่าวว่า

"เราคิดหาตัวกวนเสี่ยจู้ (เจ้าศักดิ์สิทธิ์แซ่กวน) ก่อนคนอื่น ดังนั้นใช้คนสะกดรอยซู่ได้ยวงกับบุปผาบนต้นไม้เหล็ก ผลสุดสะกดรอยถึงตึกเก่าตระกูลอุนหลังนี้ ทั้งยังพบเห็นร่องรอยของบัณฑิตคลื่นพิโรธ ดังนั้นทราบว่าเรื่องราวมีเลศนัย ต่อจากนั้นคนของเราพบเห็นคนยามลึกลับผู้นี้เคลื่อนไหวอยู่ละแวกนี้ เราสั่งให้เอี้ยมเพ้งตรวจสอบดู มันคาดเดาว่าเป็นท่าน เราเห็นว่าแม้กระทั่งบี้กงกงยังรุดมาด้วยตัวเอง คาดว่ากวนเสี่ยจู้คงอยู่ในห้องนี้แล้ว ดังนั้นเราไม่คิดแหวกหญ้าให้งูตื่น เพียงจับตาดูความเคลื่อนไหวในที่นี้อย่างใกล้ชิด เมื่อบี้กงกงท่านรุดมาบัญชาการ ความจริงไม่มีที่ให้คนของกรม

เมืองเช่นพวกเราสอดมือเข้ามา..."

บี้กงกงกล่าวว่า

"ดังนั้นท่านผลักไสเราให้แก่กวนฉิก?"

จูง้วยเม้งยังปั้นรอยยิ้มทั่วใบหน้า

ทั้งนี้เพราะมันแน่ใจว่ากวนฉิกไม่ฆ่ามันแล้ว

...รังสีการฆ่าฟันที่ค้านหลังมันพลันสิ้นสูญ ทั้งยังได้ยินเสียงหวีดเคลื่อนผ่านศีรษะมัน เคลื่อนคล้อยไปยังเบื้องบนศีรษะของ "คนยาม" นั้น

ดังนั้นมันก่ล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ท่านความจริงคิดเสาะหากวนเสี่ยจู้ กวนเสี่ยจู้ก็ต้องก"รหาท่าน"

บี้กงกงกล่าวว่า

"ท่านเป็นคนรู้จักเกาะกุมโอกาสจริงๆ ท่านอาศัยตำแหน่งหน้าที่ของท่านส้างความลับไม่น้อย และอาศัยความลับเหล่านี้หาผลประโยชน์ไม่น้อย เราเลื่อมใสท่านนัก"

จูง้วยเม้งยังแย้มยิ้มดุจพระสังกัจจายน์ กล่าวว่า

"มิกล้ารับ ด้วยตำแหน่งรับผิดชอบของท่าน ก็สร้างโอกาสไม่น้อย ทุกประการของเราล้วนเรียนรู้จากผู้อาวุโส และเข้าใจเพียงผิวเผิน"

บี้กงกงกล่าวว่า

"เพียงผิวเผินอันใด เราเห็นว่าท่านเหนือล้ำยิ่งกว่า"

พลันได้ยินกวนฉิกกล่าวว่า

"บี้อู่เกี้ย?"

บี้กงกงก็กล่าวเสียงทุ้มหนักว่า

"กวนฉิก"

กวนฉิกกล่าวว่า

"เรารู้จักเจ้า"

บี้กงกงกล่าวเสียงเครียดว่า

"พวกเราพบกันอีกแล้ว"

กวนฉิกถามตรงๆ ว่า

"เชี่ยวแปะอยู่ที่ใด?"

บี้กงกงหัวร่อออกเสียง เสียงหัวร่อแฝงความอ้างว้างและอับจนปัญญา ทั้งยังแฝงแหบพร่าอยู่บ้าง บันดาลให้ผู้คนเกิดความรู้สึกขึ้น

...คนที่เบื้องหน้าเป็นชายชราผู้หนึ่ง ไม่ว่ามันมีพลังฝีมือลึกล้ำปานใด ตำแหน่งสูงส่งเพียงไหน จะอย่างไรเป็นชายชราไม้ใกล้ฝั่งผู้หนึ่ง

วันเวลาไม่หยุดยั้งรั้งรอผู้คนจริงๆ

บี้กงกงกล่าวว่า

"เราก็ตามหานาง ผ่านไปหลายปีเรายังตามหานาง"

มันฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"เรายังเข้าใจว่าผู้ที่ถูกคุมขังอยู่ที่นี้เป็นนาง คิดไม่ถึงจะเป็นท่าน"

กวนฉิกกระชากเสียงว่า

"ท่านต้องการหาเชี่ยวแปะ ไยไม่ค้นหาอย่างเปิดเผย กลับลับๆ ล่อๆ หลบๆ ซ่อนๆ เช่นนี้?"

บี้กงกงหัวร่ออย่างแห้งแล้ง กล่าวว่า

"ฉิกเอี้ย (นายท่านที่เจ็ด) น้อยครั้งจะออกมาฆาตโผนในยุทธจักรจริงๆ กลับไม่ทราบว่าตอนนี้เราผู้แซ่บี้เปรียบเป็นสุนัขตกน้ำที่เหล่านักสู้ผู้กล้าร้องตะโกนให้ทุบตี เราเป็นมุสิกวิ่งข้ามถนนที่ไม่ว่าผู้ใดก็คิดหวดใส่กระบองหนึ่ง"

กวนฉิกเงียบงันชั่วขณะ จึงค่อยกล่าววาจา ดูท่าหลังจากกรำศึกติดต่อกัน มันคล้ายฟื้นฟูสติสัมปชัญญะ คนยิ่งเยือกเย็นอำมหิตกว่าเดิม

ได้ยินกวนฉิกกล่าวว่า

"เราจำได้ว่าท่านมีเพลงกระบองล้ำเลิศ บนถนนมีผู้ใด จึงสร้างความหวาดหวั่นวิตกแก่ท่าน?"

บี้กงกงหัวร่อต่างแห้งแล้ง กล่าวว่า

"เป็นเพลงกระบองตอแยเรื่องราวใส่เราเอง"

กวนฉิกกล่าวอย่างจริงจังว่า

"คืนนี้เราคิดรับทราบเพลงกระบองเทิดฟ้าของท่านอีกครา"

บี้กงกงคล้ายถูกอสนีบาตฟาดใส่ร่าง ชั่วครู่ค่อยกล่าวอย่างหดหู่ว่า

"นี่เป็นคำพูดที่เราไม่ต้องการได้ยินที่สุด"

กวนฉิกกล่าวว่า

"เราในวันนี้ มิใช่เราคนก่อน ท่านในวันนี้ก็มิใช่ท่านเมื่อกาลก่อน การประมือของพวกเราครั้งนี้คงตื่นเต้นเร้าใจยิ่ง"

บี้กงกงกลับกล่าวว่า

"เราไม่ต้องการความตื่นเต้นเร้าใจ เราเพียงคิดผ่านชีวิตอย่างปรกติธรรมดา เราไม่มีความฝันอีก คนที่ไร้ซึ่งความฝันเท่ากับสูญเสียส่วนที่เร้าใจในชีวิตไป เราไม่คล้ายกับท่าน ท่านมีชีวิตอยู่ในความฝันตลอดมา เชี่ยวแปะต่อความฝันของท่าน หลายปีมานี้ ท่านจดจ่ออยู่กับพลังฝีมือ ส่วนเรามีการกิจวุ่นวายเกินไป เรามิใช่คู่มือของท่าน"

มันกลับยอมรับว่าพลังฝีมือสู้กวนนิกไม่ได้ระหว่างนี้มันเป็นบุคคลที่มีพลังฝีมือลึกล้ำสุดหยั่งคาด หลังจากที่มันหวดผู้นำหน่วยปฏิภาณฟ้าเตียซาปาตายคากระบอง ชาวธรรมะล้วนคิดฆ่ามัน แต่ไม่กล้าลงมือ ฝ่ายอธรรมนึกยินดี ทั้งรักทั้งแค้นมัน

...ทั้งนี้เพราะหากสามารถโค่นบี้กงกงลงจะได้รับการยอมรับว่ามีฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีความมั่นใจว่าสามารถโค่นมันลง

ตอนนี้มันอยู่ต่อหน้าเหล่ายอดฝีมือ กลับยอมรับว่ามิใช่คู่มือของกวนฉิก

บี้กงกงหาตื่นเต้นยินดีไม่ กล่าวว่า

"ท่านคิดฟุ้งซ่านไปแล้ว เราเป็นขันทีผู้หนึ่ง เป็นคนที่ถูกจักตอน

ทั้งยังเป็นขันทีชราผู้หนึ่ง"

กวนฉิกกล่าวเสียงกระด้างว่า

"ดีที่ท่านยังหานางไม่พบ ผู้ที่หาเชี่ยวแปะพบสมควรเป็นเรา เชี่ยวแปะเป็นของเรา"

บี้กงกงหัวร่ออย่างหดหู่ กล่าวว่า

"เชี่ยวแปะเป็นศิษย์น้องของเรา เราเสาะหานางเพื่อสานฝันเมื่อครั้งกระโน้น หามีความคิดเป็นอื่นไม่"

กวนฉิกกล่าวว่า

"ตกลง ถือว่าเราเชื่อท่าน แต่ท่านต้องบอกต่อเราจะเสาะหาซุ้งยี้...ไม่จะเสาะหาเชี่ยวแปะพบได้อย่างไร?"

บี้กงกงกล่าวอย่างอับจนปัญญาว่า

"เรามิใช่เสาะหานางอยู่หรือ หากล่วงรู้ร่องรอยของนาง คงไปหาแต่แรกแล้ว"

"แต่ท่านทราบว่ามีคนล่วงรู้ว่านางอยู่ที่ใด"

"ผู้ใด?"

กวนฉิกกล่าวคำ "ปึง..." พลางจ่อกระบี่ไปยังเบื้องหน้า

จูง้วยเม้งรีบกล่าวเสริมว่า

"ปึงเอ่งโทย"

กวนฉิกกล่าวถามว่า

"...ปึงเอ่งโทยนั้นอยู่ที่ใด? เจ้านำเราไปพบกับมันเราจะยกเว้นไม่ลงมือต่อเจ้า"

บี้กงกงได้แต่ทอดถอนใจกล่าวว่า

"ตอนนี้ท่านเจ้าน้อยไม่อยู่ในนครหลวง"

กวนฉิกกล่าวด้วยความเสียใจอยู่บ้าง และกระดือรือร้นอยู่บ้างว่า

"อย่างนั้นคืนนี้เราท่านยากหลีกเลี่ยงจากการต่อสู้ได้"

การศึกตั้งเค้าขึ้นอีกคราว

ซึ่งความจริงนับแต่เปิดฉากการต่อสู้เป็นต้นมา กวนฉิกต่อสู้กับยอดฝีมือทั้งสิ้นสิบเอ็ดคน

มันไม่ได้พ่ายแพ้ ตรงกันข้ามยิ่งต่อสู้ยิ่งเข้มแข็ง ความคิดต่อสู้ยิ่งเต็มเปี่ยม

ยอดฝีมือทั้งสิบเอ็ดคนล้วนเพลี่ยงพล้ำแก่มัน มันสู้พลางดูดซับวิชาฝีมือของคนเหล่านั้นพลาง จากนั้นใช้จู่โจมศัตรู ทั้งยังบัญญัติคิดค้นเพิ่มเติมเช่นขยับขยายวิชาคว้าจับละทิ้งบุตร เป็นวิชาคว้าจับละทิ้งภรรยา

แต่มันยังไม่สมอยาก

ยังคิดต่อยตีอีก

ดังนั้นมันเสาะหาบี้กงกง

แน่นอน ค่ำคืนนี้กวนฉิกเผชิญแต่ขนชั้นยอดฝีมือ

แต่บี้กงกงเป็นบุคคลที่โดดเด่นอย่างยิ่ง

ถึงแม้มันเพียงเป็นขันทีผู้หนึ่ง รับตำแหน่งขันทีฝ่ายใน แต่เนื่องจากถวายการปรนนิบัติฮ่องเต้ ทั้งใกล้ชิดกับขุนนางใหญ่ ดังนั้นกุมอำนาจอย่างลับๆ

มันมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ซุกงำประกายอย่างมิดชิด ทุกผู้คนเพียงทราบว่ามันมีฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่ทราบว่าสูงล้ำถึงระดับใด

สำหรับแนวทางพลังฝีมือของมัน ทุกผู้คนบังเกิดความรู้สึกลึกล้ำสุดหยั่งคาด

...คาดลึกล้ำสุดหยั่งคาดน่ากลัวกว่าสามารถหยั่งคาด

บี้กงกงน้อยครั้งจะลงมือ

ผู้ที่เคยประมือกับมัน หากมิใช่ตกตายก็ไม่กล้าเอ่ยถึงเหตุการณ์ที่ประมือกับมัน

หมายความว่ามันพอลงมือ ต่อให้ไม่ทำร้ายผู้คนถึงแก่ความตาย อย่างน้อยก็สะกดผู้คนจนยอมรับนับถืออย่างหมดหัวใจ

ยอดฝีมือทั่วไปได้แต่โค่นศัตรู หรือจู่โจมสังหารคู่ต่อสู้ แต่บี้กงกงบรรลุถึงขั้นพิชิตชัยอย่างเด็ดขาด ศัตรูถึงกับปิดปากสนิท

นี่ไม่ง่ายดายนัก

จวบกระทั่งการศึกที่ตลาดผัก บี้กงกงค่อยเปิดเผยฝีมือแท้จริงออกมา

มันใช้เพลงกระบองเทิดฟ้าออก

เป็นเพลงกระบองเทิดฟ้าที่เจ้าเตียโอ้วแห่งฮว้อิมบัญญัติคิดค้นขึ้นหลังจากที่หนึ่งร้อยหนึ่งเคล็ดกระบวนท่าดาบกระบี่พ่ายแพ้แก่วิชาหนึ่งพันหนึ่งของอุ้ยแชแชแช

ดังนั้นผู้รอบรู้ในยุทธจักรค่อยๆ คาดเดาที่มาของแนววิชาฝีมือบี้กงกงออก

ทั้งหมดล้วนทราบว่า เจ้าเตียโอ้วพอล่วงเข้าปัจฉิมวัย มีพลังฝีมือบรรลุถึงขั้นน่าตระหนก แต่ว่ามันไม่ยอมรับศิษย์ ไม่ไว้เนื้อเชื่อใจผู้ใดทั้งสิ้น

อย่างน้อยมันประกาศว่าไม่รับศิษย์บุรุษอีก เพียงรับศิษย์สตรีสองคน

...อาจบางทีเป็นเพราะศิษย์สตรีไม่ส่งผลกระทบต่อฐานะในยุทธจักรของมัน

มันคล้ายเคยรับศิษย์ที่มีอายุค่อนข้างมากคนหนึ่ง แต่ไม่มีผู้ใดทราบว่าคนผู้นี้มีชื่อเรียงเสียงใด

เจ้าเตียโอ้วไฉนละเมิดกฎเกณฑ์รับศิษย์ผู้นี้ ทั้งหมดก็ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ ทั้งไม่เข้าใจว่า ศิษย์ที่รับสืบทอดวิชาจากเจ้าเตียโอ้วไฉนไม่ผุดขึ้นในยุทธจักร

...ที่แท้มันผุดขึ้นแล้ว

เพียงแต่มันผุดขึ้นจากวังในแทน

บี้างกงแม้เปิดเผยแนวิชาฝีมือออกมา แต่การลงมือครั้งนั้นก็สะท้านทั่วบริเวณ

มันหวดเตียชาปาตายคากระบอง

...ผู้นำหน่วยปฏิภาณฟ้าเตียชาปาเป็นผู้ทรงอิทธิพลในยุทธจักรกระบองนี้ของบี้กงกง กล่าวได้ว่าเพาะความแค้นกับชาวยุทธจักรอย่างลึกล้ำ

ดังนั้นชาวยุทธจักรนครหลวงพอเอ่ยถึงบี้กงกง ส้วนบังเกิดความเดียดแค้นจับใจ แต่ก็มิอาจไม่ยอมรับว่า...

ในยุทธจักรนครหลวงยากจะมีคนที่มีฝีมือเทียบเท่าบี้กงกง นอกจากจูกัวะชิงแซ หรือเฮ้งเซี่ยวเจียะแล้ว ไม่มีผู้ใดสามารถวิจารณ์ร่วมกับมันได้

แม้แต่เฮ้งเซี่ยวเจียะ ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นคู่มือของบี้กงกง

เฮ้งเซี่ยวเจียะอายุยังเยาว์ ต่อให้มีฝีมือสูงเยี่ยมกว่านี้ พลังการฝึกปรือยังไม่กล้าแข็งพอ

แม้กระทั่งจูกัวะชิงแซ ก็มีคนตั้งข้อสงสัยว่า จูกัวะชิงแซใช่ชราแล้วหรือไม่?

จูกัวะชิงแซไม่ได้ลงมือเป็นเวลานาน พลังฝีมือใช่ถดถอยหรือไม่?

สรุปแล้ว บี้กงกงมีฐานะโดดเด่นในยุทธจักรนครหลวง อย่างที่ยากจะมีคนเสมอเหมือน

แต่คราครั้งนี้มันเผชิญพบกันกวนฉิก

...หากบอกว่ากวนฉิกยังมีคู่มือที่โด่นไม่ลง เกรงว่ามีเพียงบี้กงกง

...หากบอกว่าในนครหลวงยังมีคนที่จะจัดการกับบี้กงกง คาดว่ามีแต่กวนฉิกผู้นี้

ยอดฝีมือในบริเวณล้วนครุ่นคิดเช่นนี้

ทั้งหมดพกพาจิตใจที่ลิงโลด รอดูการต่อสู้ที่สะท้านนครหลวง

...นี่คล้ายกับผู้เชี่ยวชาญด้านอัญมณีพบเห็นเพชรลูกที่ไร้ตำหนิลูกหนึ่ง จิตรกรที่รักภาพวาดยิ่งชีวิตได้พบภาพวาดอันงามวิจิตรใบหนึ่ง ต่อให้ไม่ได้

ครอบครองเพชรลูกหรือภาพวาด ก็คิดชมดูสักครั้ง สัมผัสสักครา

จิตใจคนล้วนเป็นเช่นนี้

อย่าว่าแต่ไม่ว่าผู้ใดก็ปรารถนาให้มีคนรับมือกวนฉิกได้ ไม่ว่าผู้ใดก็ภาวนาให้มีคนจัดการกับขันทีฝ่ายในบี้กงกง ไม่ว่าเกิดจากความคิดล้างแค้นหรือริษยาก็ตาม คนพอขึ้นถึงเบื้องสูง ย่อมมีคนต้องการเห็นมันสะดุดล้มลง ร่วงฟาดปางตาย ต้นไม้ที่สูงชะลูด ก็มีมดแมลงคิดกัดแทะให้มันหักโค่นล้มลง

มาดว่าจุดประสงค์ที่ต้องการเห็นการต่อสู้ชิงชัยระหว่างกวนฉิกกับบี้กงกงมีความแตกต่าง แต่ก็มีส่วนพ้องตรงกันโดยไม่นัดหมาย

แม้แต่เอี้ยบ้อเซี้ยก็ไม่มีข้อยกเว้น

มันกับบี้กงกงความจริงไม่มีความแค้นต่อกัน

แต่บี้กงกงสังหารอุนป้อกับเตียซาปา

เตียซาปาเป็นบุคคลที่มันเคารพนับถือ

อุนป้อเป็นขุนพลมือดีของหอลมพิรุณโปรย

มันย่อมคิดล้างแค้นให้แก่คนเหล่านี้ อย่าว่าแต่บี้กงกงยังเป็นที่ปรึกษาของหน่วยงานสะพาน เป็นมันสมองของปึงเอ่งโทย

ตำแหน่งนี้เท่ากับเป็นคู่อริกับเอี้ยบ้อเซี้ยโดยปริยาย

โดยเหตุและผล เอี้ยบ้อเซี้ยย่อมต้องการให้กวนฉิก "จัดการ" กับบี้กงกง

แต่ชุนอี้ไม่

มันชมชอบชมดูการต่อสู้

...นั่นคงเป็นการต่อสู้ที่เร้าใจยิ่ง

แต่ชุนอี้ยังไม่ลืมเรียนถามเอี้ยบ้อเซี้ยว่า

"ผู้ใดเป็นเชี่ยวแป๊ะ?"

นั่นเป็นปัญหาคาใจมัน

และเป็นปัญหาในจิตใจทั้งหมด

มันไม่ถามว่า "เชี่ยวแปะอยู่ที่ใด?" ทั้งนี้เพราะมันดูออกว่า กวนฉิก ต้องตามหาเชี่ยวแปะ ไม่ว่าผู้ใดขอเพียงล่วงรู้ร่องรอยของเชี่ยวแปะ กวนฉิก จะไม่ปล่อยปละละเว้น ดังนั้นมันไม่ถามเอี้ยบ้อเชี้ย ต่อให้เอี้ยบ้อเชี้ยทราบ ก็ไม่อาจตอบคำถามนี้ต่อหน้าผู้คนหมู่มาก หากว่าไม่ทราบ หรือไม่อาจบอก ซุนยี้อย่อมทราบว่าไม่จำเป็นต้องถาม

มันยึดถือเอี้ยบ้อเชี้ยเป็นอาจารย์

มันทราบว่าตัวเองมีส่วนที่ต้องเรียนรู้จากเอี้ยบ้อเชี้ยอีกมาก

มันไม่ยอมพลาดโอกาสของการเรียนรู้

...คนผู้หนึ่งพากเพียรเรียนรู้โดยไม่ลดละ เป็นเพราะรักความก้าวหน้า กล่าวถึงที่สุดคือ มันเห็นว่าตัวเองต้องประสบความสำเร็จกว่านี้

ซุนยี้อก็ประเมินตัวเองเช่นนี้

...คนผู้หนึ่งมีแต่ทราบว่าตัวเองจะประสบความสำเร็จกว่านี้ จึงขยันหมั่นเพียร ไม่เช่นนั้นไยต้องทุ่มเทพลังงานสูญเปล่า มิสู้มีชีวิตอย่างเรียบง่ายอยู่อย่างสุขกายสบายใจประเสริฐกว่า

ซุนยี้อเห็นคนสามัญธรรมดาเช่นเฮ้งเชี่ยวเจียะยังเจริญก้าวหน้าก้าวขึ้นเป็นผู้นำ มันเห็นว่าสักวันหนึ่งตัวเองก็ต้องทำได้ .

มันมีความรู้สึกว่า อย่างน้อยมันมีจิตปณิธานกว่าเฮ้งเชี่ยวเจียะ

...เฮ้งเชี่ยวเจียะไม่อินังขังขอบเกินไป คนผู้นี้นอกจากถือน้ำใจรักษาคุณธรรมแล้ว คล้ายไม่ใส่ใจทุกเรื่องราว

มันทาเป็นเช่นนั้นไม่

มันกล้ำกลืนฝืนทน ไต่เต้าสู่ที่สูง มันคิดใช้ช่วงเวลาที่หนุ่มฉกรรจ์ก้าวขึ้นสู่จุดสูงสุดของชีวิต ต่อจากนั้นค่อยวางมือ ถอนตัวล่าถอย จึงไม่เสียทีที่ถือกำเนิดเกิดมา

นี่จึงเป็นเรื่องราวที่ปรารถนาอย่างยิ่งยวด

ดังนั้นมันฉกฉวยโอกาสที่จะเรียนรู้ไม่ยอมพลาดโอกาสของการเรียนรู้

ทั้งนี้เพราะมันคิดก้าวล้ำนำหน้า ทั้งล้ำหน้าตัวเอง และล้ำหน้าบุคคลที่โดดเด่น

นี่ย่อมรวมถึงเอี้ยบ้อเซี้ย

...ลูกศิษย์ผู้หนึ่งหากไม่สามารถมีความสำเร็จเหนืออาจารย์ ไม่นับเป็นศิษย์ที่ดี

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"เราก็ไม่ทราบชัด"

"แต่จากข้อมูลที่โซวซุนเอี้ยง ซึ่งเป็นคนโปรดของโซวเล่าเส้าจู้ (หัวหน้าหอผู้เฒ่าแซ่โซว) เก็บรวบรวมไว้ในหอขาว มีเบาะแสอยู่ว่า เจ้าเตียโฮ้วในบั้นปลายชีวิตรับศิษย์สามคน ศิษย์บุรุษมิชาติกำเนิดลึกลับ เพียงรับใช้เจ้าเตียโฮ้วช่วงสั้นๆ คนผู้นี้ไม่มีชื่อ จวบกระทั่งระหว่างนี้เราค่อยทำความเข้าใจกับความเป็นมาของมัน"

"โซวเล่าเส้าจู้" ที่มันเอ่ยถึง คือผู้ก่อตั้งหออมพิรุณโปรยโซวเจียหมอ

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวสืบต่อ

"สำหรับศิษย์สตรีอีกสองคน ก็ไม่ทราบชื่อแซ่ตลอดจนความเป็นมา แต่ผู้คนเรียนขานเป็น 'ซาโกวเนี้ย' กับ 'แป๊ะโกวเนี้ย' ภายหลังซาโกวเนี้ยคล้ายบวชเป็นชี มีการคบหากับผู้สันโดษภูษาฟ้า นี่เป็นข่าวที่เราทราบจากจูกัวะชิงแซ"

จูกัวะชิงแซเป็นศิษย์น้องของผู้สันโดษภูษาฟ้า ข่าวคราวของจูกัวะชิงแซย่อมมีความน่าเชื่อถืออย่างสูง

ผู้ที่ซุนยี้อบังเกิดความสนใจใคร่อยากรู้ที่สุด ย่อมเป็นบุคคลที่สามนามแป๊ะโกวเนี้ย

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"มีอยู่ช่วงหนึ่งที่แป๊ะโกวเนี้ยสาบสูญจากยุทธจักร จากการสืบสาวของโซวซุนเอี้ยง แป๊ะโกวเนี้ยอาจไม่ได้แซ่แป๊ะ หากแต่มีความสัมพันธ์กับ

ว้านเล่ายี่ห้อตระกูลอุนต่อมาโชวชุนเอี้ยงถูกสุ้ยซุ่งแห่งตึกหกหุนครึ่งซุ่มสังหาร เบาะแสจึงขาดหายแต่เพียงนี้"

โชวชุนเอี้ยงเป็นชุนพลของทอลมพิรุณโปรยกลับตายใต้เงื้อมมือสุ้ยซุ่ง นับเป็นที่น่าเสียดายนัก

เอี๋ยบ้อเชี้ยกล่าวสืบต่อ

"เรารับช่วงสืบสาวต่อไป พบว่าผู้นำเจ็ดศักดิ์สิทธิ์หลงฟ้ากวนฉิกมีน้องสาวนามกวนเจียวตี้ ต่อมานางแต่งให้กับสุ้ยซุ่ง สุ้ยซุ่งอาศัยการสังหารโชวชุนเอี้ยงสร้างชื่อให้แก่ตัวเอง หลังจากตบแต่งกวนเจียวตี้เป็นภรรยาก็ยึดครองตึกหกหุนครึ่งเป็นผลสำเร็จ"

ชุนฮื้อทราบว่าเอี๋ยบ้อเชี้ยเอ่ยถึงสุ้ยซุ่งกับกวนเจียวตี้ ต้องมีสาเหตุเคลือบแฝงแน่นอน

จริงดังคาดหมาย เอี๋ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"กวนเจียวตี้มีเพื่อนหญิงนางหนึ่งเรียกว่าเชี่ยวแป๊ะ ฟังว่านางงามปานหยาดฟ้า เย้ยบุปผาให้ได้อาย เป็นที่ลุ่มหลงงมงายของกวนฉิก ทุกผู้คนเข้าใจว่าหลังจากที่กวนเจียวตี้แต่งให้กับสุ้ยซุ่งอีกไม่นานกวนฉิกคงจัดงานมงคลตบแต่งเชี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยเป็นภรรยา แต่แล้วเชี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยพลันหายสาบสูญไร้ข่าวคราว มีคนบอกว่าเคยพบเห็นนางที่ตึกหกหุนครึ่ง..."

เอ่ยถึงตอนนี้ ต้องฝืนยิ้มพลางกล่าวว่า

"แน่นอน เรื่องนี้ไม่สามารถพิสูจน์ยืนยัน"

มันย่อมไม่สามารถพิสูจน์ยืนยัน

ทั้งนี้เพราะทอลมพิรุณโปรยกับตึกหกหุนครึ่ง ความจริงเป็นศัตรูคู่อริกัน

มันเป็นกุนซือของตึกหกหุนครึ่ง ย่อมไม่สามารถไปสืบสาวเรื่องนี้ด้วยตัวเอง อย่าว่าแต่ต่อให้มันส่งคนไปเป็นไส้ศึก ก็ต้องสืบสาวเรื่องราวที่เกี่ยวพันถึงความเป็นตายของสำนัก ยังมีผู้ใดคิดติดตามเรื่องส่วนตัวที่ไม่มีคุแต่ใ

ความสำคัญเช่นนี้?

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอีกว่า

"แต่นี่มิใช่ไม่มีเบาะแสทั้งสิ้นหลังการหายสาบสูญของเซี่ยวแป๊ะโกวเนี้ย สติสัมปชัญญะของกวนฉิกเริ่มเลอะเลือน ยี่สิบปีให้หลัง ตระกูลสุ้ยมีบุตรที่เติบโตเจริญวัย ซึ่งคือสุ้ยซุ้ง ฟังว่านางมีรูปโฉมประพิมพ์ประพายคลับคล้ายเซี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยเมื่อครั้งกระโน้น เพียงแต่เซี่ยวแป๊ะโกวเนี้ยกระปรี้กระเปร่าแจ่มใส สุ้ยซุ้งเสียวเจียะสุภาพนุ่มนวล สำหรับกวนเจียวตี้ ถูกความเจ้าชู้กรุ้งกริ่งของสุ้ยซุ่ง สร้างความโกรธแค้นจนกระอักโลหิต ไม่ทราบนางอยู่แห่งหนใด ตอนนี้บี้กงกงเมื่อเป็นศิษย์บุรุษของเจ้าเตียโฮ้ว ซาโกวเนี้ยอาจเป็นสหายต่างเพศ*ที่ร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กับเฮ้งเซี่ยวเจียะ อย่างนั้นชาติกำเนิดตลอดจนร่องรอยของเซี่ยวแป๊ะโกวเนี้ย อาจได้รับการเปิดเผยแล้ว..."

---

* หมายถึงเพศตรงข้ามกับเพศของตน

บทที่ 16

มารปะทะมาร

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวเพียงนี้เท่านั้น

...อาจบางทียังมีข้อความสืบต่อ อาจบางทีไม่มี แต่ไม่ว่ามีหรือไม่ มันไม่ได้กล่าวต่อ

มันไม่ทันบอกกล่าว

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกกับบี้กงกงต่อสู้กันแล้ว

ขณะที่เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวกับซุนฮื้อ กวนฉิกก็เร่งรัดต่อบี้กงกงว่า

"เจ้าลงมือเถอะ"

บี้กงกงยังกล่าวอย่างยืนกรานว่า

"เราไม่คิดลงมือ"

กวนฉิกกล่าวอย่างชุ่นข้องร่ำคาญว่า

"เจ้าไม่ลงมือ เราจะลงมือแล้ว"

บี้กงกงกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เราไม่คิดต่อสู้กับท่าน"

กวนฉิกตวาดว่า

"เจ้าไม่ต่อสู้ก็ต้องต่อสู้ นอกจากท่านส่งมอบตัวเชี่ยวแป๊ะออกมา"

บี้กงกงพลันชี้มือไป ร้องบอกว่า

"ระวังคนอ้วนนั้นลอบทำร้าย..."

มันไม่ระบุชื่อ "จูง้วยเม้ง" หากแต่เรียกเป็น 'คนอ้วน" แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ทราบว่ามันหมายถึงจูง้วยเม้ง

บัณฑิตคลื่นพิโรธแม้ร่างอ้วนฉุ จะอย่างไรเป็นบัณฑิตคงแก่เรียน หากเปรียบกับจูง้วยเม้ง เฉกเช่นน่องแพะข้างหนึ่งกับม้ามแพะม้ามหนึ่ง

กวนฉิกคำรามคำหนึ่ง นิ้วทั้งห้าคล้ายกลีบกล้วยไม้ ปาดมือกลับหลังไป

จูง้วยเม้งงงงันวูบหนึ่ง

มันไม่ได้ลงมือแต่อย่างไร

ตอนนี้มันได้รับความคุ้มครองแล้ว ไยต้องตอแยกวนฉิกด้วย?

มันเปิดโปงว่าคนยามนั้นคือบี้กงกงทั้งระบุว่าบี้กงกงย่อมรู้ว่องวอยของเชี่ยวแป๊ะ

กวนฉิกก็ให้คำรับรองความปลอดภัยของมัน หันไปเสาะหาบี้กงกง

มันคิดยืมมือกวนฉิกจัดการกับบี้กงกงหรือว่าบี้กงกงรวมกำลังทั้งหมดกำจัดกวนฉิกไป สรุปแล้วคนที่มีพลังฝีมือกล้าแข็งกว่ามัน ทางที่ดีอย่าได้คำรงคงอยู่ในนครหลวง อย่าได้มีชีวิตอยู่ในโลกอีกต่อไป

มันปรารถนาให้กวนฉิกกับบี้กงกงต่อสู้จนตกตายตามกันแต่ไม่คิดลอบทำร้ายต่อกวนฉิก

มันทั้งไม่จำเป็น

และไม่มีความกล้าพอ

ดังนั้นบี้กงกงพอชี้มือมา แม้แต่มันก็งงงันวูบใหญ่

...เราไม่ได้ลงมือ

จากนั้นมันเข้าใจจิตเจตนาของบี้กงกงในบัดดล

...ขันทีเฒ่าที่ชั่วร้ายนัก

มันอ้วนฉุดั่งสุกร องคาพยพบนใบหน้าคล้ายสุกร ทั้งรับประทานจุราวสุกร แต่มันสมองไม่โง่ทึบเช่นสุกร

มันทั้งเฉลียวฉลาดทั้งดื่นตัว

มันพลันเข้าใจเจตนาอันชั่วร้ายของบี้กงกง แต่ก็ไม่ทันการณ์แล้ว

ควนฉิกพอได้ยินเสียงร้องของบี้กงกง ก็จู่โจมลงมือ

ควนฉิกกระทั่งศีรษะก็ไม่เหลียวกลับ ก็ฟาดฝ่ามือกลับหลังใส่จูง้วยเม้ง และไม่ทันอธิบาย

เนื่องด้วยทั้งสองอยู่ในระยะประชิดใกล้ จูง้วยเม้งได้แต่รับฝ่ามือนี้อย่างหักโหม

ฝ่ามือของจูง้วยเม้งอวบหนา ข้อนิ้วหยาบ แต่กระดูกอ่อนนุ่ม

สีสันฝ่ามือของมันเป็นสีแดงชาด

แต่ว่ามันกลับฝึกปรือฝ่ามือทรายดำ

ฝ่ามือแดงชาดเป็นลักษณะของคนมั่งมีศรีสุข ฝ่ามือทรายดำกลับเป็นวิชาฝีมืออันชั่วร้าย ยอดฝีมือที่มีชื่อเสียงไม่ยอมลดตัวลงฝึกปรือวิชาฝ่ามือนี้

แต่จูง้วยเม้งกลับฝึกปรือ และใช้ออกอยู่เสมอ

เหตุผลรวบรัดยิ่ง

...ฝ่ามือทรายดำมีประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอเพียงมีประโยชน์ มันจะใช้ออก

...นี่เป็นรูปแบบการทำงานของจูง้วยเม้ง

มันใช้ฝ่ามือทรายดำรับฝ่ามือของควนฉิกอย่างหักโหม

มันตวัดสองมือที่เป็นสีแดงชาด หากแต่ผนึกพลังฝ่ามือทรายดำต้านปะทะกับฝ่ามือเดียวของควนฉิก

พริบตาดุจประกายไฟ จูง้วยเม้งรู้สึกว่าฝ่ามือของกวนฉิกนี้มีเลศนัย

ภายใต้แสงจันทร์สาดส่อง ฝ่ามือของกวนฉิกข้างนี้มิเพียงมีเลศนัย ทั้งยังแปลกประหลาดยิ่ง

กวนฉิกฟาดฝ่ามือกลับหลังอย่างรวดเร็ว แต่กระบวนท่าไม่แปลกประหลาด อย่างนั้นมีอันใดน่าแปลก มีที่ใดประหลาด?

ความแปลกประหลาดอยู่ที่ฝ่ามือของกวนฉิก คล้ายปราศจากสิ่งหนึ่ง

นี่เป็นความรู้สึกของจูง้วยเม้ง แต่ไม่สามารถจำแนกแยกแยะออกว่าฝ่ามือของกวนฉิกปราศจากสิ่งใด

ซึ่งความจริงไม่เพียงสิ่งเดียว

จูง้วยเม้งพอประฝ่ามือกับกวนฉิก ค่อยได้ข้อสรุปอย่างชัดเจน

นั่นเป็นนิ้วมือ

ฝ่ามือของกวนฉิกคล้ายปราศจากนิ้วมือ

นิ้วมือทั้งห้านิ้วคล้ายหายไป

...ย่อมมิใช่ขาดด้วนหรือสูญหายไป หากแต่ข้อนิ้วที่หนึ่งและสอง ล้วนหดหายไปในข้อนิ้วที่สามกับใจกลางฝ่ามือ

ดูเผินๆ คล้ายกับว่ามือของกวนฉิกเป็นฝ่ามือที่ไม่มีนิ้วทั้งห้า

เป็นฝ่ามือไร้ตรรชนี

พริบตานั้น กวนฉิกกลับใช้ออกด้วยท่าไม้ตายของเตียทิชิ่ว...ฝ่ามือไร้ตรรชนี

ฝ่ามือไร้ตรรชนีย่อมเป็นวิธีฝ่ามืออันชั่วร้าย เมื่อฝึกปรือสำเร็จ นิ้วมือตัวเองจะถูกกัดกร่อนหลุดร่วงทีละข้อนิ้ว

ความชั่วร้ายอำมหิตของวิชาฝ่ามือนี้ นับเป็นที่คาดคิดได้

กวนฉิกกลับเรียนรู้วิชาฝ่ามืออันชั่วร้ายนี้ ทั้งยังใช้ออกอย่างแยบคายยิ่งกว่า

เสียงฉาดดราหนึ่ง กวนฉิกพอปะทะฝ่ามือกับอีกฝ่าย ก็ส่งเสียงร้อง

คำหนึ่ง จากนั้นได้ยินเสียงป้าบ มีคนผายลมคราหนึ่ง สุดท้ายจูง้วยเม้งค่อยลอยลิ่วออกไป

จูง้วยเม้งลอบร้องคำ 'โชคช่วย' ในใจ แม้แต่กวนฉิกยังประเมินฝ่มือจูง้วยเม้งใหม่

จูง้วยเม้งที่นึกโชคดี เพราะมันพบว่ากวนฉิกสลายพลังไปกว่าครึ่ง กวนฉิกความจริงฟาดฝ่ามือออกด้วยพลังเก้าส่วน แต่พอฟาดถึงกลางคันเพียงใช้พลังไม่ถึงสี่ส่วน

ที่แท้กวนฉิกพบว่า จูง้วยเม้งหาได้ลงมือลอบทำร้ายมันไม่

มาตรแม้นเป็นเช่นนั้น จูง้วยเม้งยังรู้สึกร้อนรุ่มราวมีไฟสุมอกสร้างความอึดอัดขัดข้องแก่มัน จนคิดอาเจียนออกมา ดังนั้นใช้เคล็ดวิชาป้าอ๋องถอดเกราะ หยิบยืมพลังจู่โจมพุ่งถอยค่อยสลายพลังจู่โจมไปกว่าครึ่ง

แต่ที่กวนฉิกลอบนับถือเลื่อมใสจูง้วยเม้งคือ คนอ้วนฉุนี้มีฝีมือที่ไม่ธรรมดาจริงๆ

...อย่างน้อยการผายลมของมันผายได้พอดีเป็นที่สุด

จูง้วยเม้งพอผายลมออกมาเท่ากับพลังพิษในฝ่เมียไร้ศรรชนีออกจากร่างจนหมดสิ้น

ดังนั้นฝ่ามือของกวนฉิกนี้หาได้ทำร้ายจูง้วยเม้งไม่

สำหรับกับจูง้วยเม้ง คล้ายกับถูกไฟอสูรเผาผลาญกาย ความทรมานที่ได้รับ มีแต่ตัวเองที่ทราบได้

จูง้วยเม้งหยิบยืมพลังฝ่ามือของกวนฉิกพุ่งถอยจากวง แต่มีคนผู้หนึ่งหลบลี้เร็วกว่ามันอีก

เป็นผู้ใด?

ที่เหนือความคาดหมายคือ มันเป็นบี้กงกงที่ใส่ความว่าจูง้วยเม้งคิดลอบทำร้ายต่อกวนฉิก

ด้วยศักดิ์ฐานะของบี้กงกง กลับหลบหนีโดยไม่ทันต่อสู้กัน?

มันหลบหนีจริงๆ

หลบหนีอย่างรวดเร็ว ตลอดทั้งร่างกายกลับเป็นไฟสีเหลืองจุดหนึ่ง และเงาร่างที่ลี้ลับดังภูตพรายหายวับไปกับตา

อาจบางทีบี้กงกงเป็นบุคคลที่ผ่านคลื่นแรงลมแรง ผ่านความรุ่งเรืองและตกต่ำยิ่งกว่าผู้ใด ดังนั้นครุ่นคิด

...หลบหนีก็หลบหนี ไม่นับเป็นอย่างไรได้

...นอกจากชีวิตแล้ว ยังมีอันใดปล่อยวางไม่ลง?

...ยังคงหนีเอาชีวิตรอดก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

ดังนั้นมันหลบหนี

บางครั้งการหนีก็เป็นกลยุทธ์ชนิดหนึ่ง

เช่นเดียวกับการถอย

หลักเหตุผลนี้คล้ายคลึงกับการตั้งรับก็เป็นวิธีการรุกชนิดหนึ่ง

ในมือมันถือไฟสีเหลืองจุดหนึ่ง นั่นเป็นโคมกระดาษดวงหนึ่ง

พลังไฟสีเหลืองเป็นเงาสีลับพุ่งภูตพรายสายหนึ่ง คล้ายเงาปีศาจที่เกาะติดกับโคมกระดาษก็มิปาน

ไฟสีเหลืองจุดนั้นเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว

มันรวดเร็ว แต่กวนฉิกรวดเร็วยิ่งกว่า

กวนฉิกความจริงอยู่กลางถนน พลันกระโดดปราดขึ้นบนหลังคาตึก

มันแม้เสียสติ แต่ไม่โง่เขลา

วิกาลมืดมิด ตรอกซอยคับแคบ มีทางเยกซับซ้อน คนพอลดเลี้ยวโค้ง ก็ยากหาพบได้ ดังนั้นมันใช้ยุทธวิธีอยู่ที่เบื้องสูง

มันขึ้นบนหลังคาตึก มองจากเบื้องสูงลงมา ไฟสีเหลืองพุ่งไปที่ใดมันก็พุ่งปราดไปยังทิศทางนั้น

ไฟสีเหลืองตกอยู่ในคลองจักษุมัน

บี้กงกงยังอยู่ที่ใต้เท้ามัน

ดูไปคล้ายกับว่าคนทั้งสองหนึ่งหลบหนีบนดิน หนึ่งไล่กวดอยู่บนฟ้า

หนึ่งหลบหนี หนึ่งไล่ตาม

หนึ่งเป็นไฟสีเหลือง หนึ่งเป็นเทพอสูร

มิเพียงแต่บี้กงกงหลบหนี กวนฉิกไล่ติดตาม ผู้ที่ชมดูการต่อสู้พวกกันติดตามไป

อย่างน้อยพวกมันคิดชมดูว่า ผลการต่อสู้ระหว่างบี้กงกงกับกวนฉิกเป็นอย่างไร?

คนเหล่านี้ความจริงเป็นชนชั้นผู้นำในนครหลวง แต่กลับติดตามดูการต่อสู้ที่ไม่มีความจำเป็น และไม่มีความชัดเจน หากเบื้องบนมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์เฝ้าดูพฤติการณ์ของสัตว์ ไม่ทราบรู้สึกน่าหัวร่อหรือน่าเศร้า?

กวนฉิกไล่กวดตามจนผมเผ้ากระเพื่อพลิ้วภายใต้แสงจันทร์สาดส่องปรากฏเป็นสีขาวราวเงินยวง มันติดตามถึงตอนท้าย พลันกู่ร้องเสียงแหลมเล็กยื่นมือไปยังเบื้องหน้า

การยื่นมือออกไปครั้งนี้ ไฟสีเหลืองที่เคลื่อนตัวอย่างรวดเร็วพลันยืดยาวขึ้น เสียงพึบเมื่อลุกไหม้ขึ้นมา กลายเป็นอัคคีกลุ่มหนึ่ง

ที่มันใช้ออกเป็นพลังหยุ่นเยียบของฝ่ามือหงส์ร่วง ทั้งยังแฝงเคล็ดวิชาสามดรรชนีมุ่งฟ้าของแป๊ะโข้วปวย ค่อยจู่โจมถูกเป้าหมาย

แสงไฟพอลุกไหม้ สภาพการเคลื่อนตัวค่อยเชื่องช้าลงวูบหนึ่ง

กวนฉิกตวาดก้องร้องขึ้น ลอยตัวลงจากหลังคาตึก ลงมือดุจเดียวกับตอนที่มันตะปบคว้าเด็กปวยเกีย คว้าใส่หลังโคมกระดาษ

มันมีความเชื่อมั่นว่าต้องจู่โจมถูกเป้าหมาย

...คนที่มันคิดคร่ากุม ไม่อาจหนีรอดได้เด็ดขาด

ทั้งนี้เพราะมันคือกวนฉิก

มันต้องกระทำให้จงได้

มิเพียงกระทำให้จงได้
มิเพียงแต่มันเชื่อมั่นในตัวเอง แม้แต่ผู้ที่ชมดูอยู่ก็เชื่อมั่นดุจเดียวกัน
ทั้งนี้เพราะทุกผู้คนทราบว่ามันมีความสามารถเช่นนี้
มันต้องกระทำได้
แต่ว่าผิดว่า
ครั้งนี้มันทำไม่ได้

กวนฉิกคำนวณผิดไปแล้ว

การตะปบคว้าครั้งนี้กลับคว้าใส่อากาศธาตุ มันกลับเปิดเผยแผ่นหลังให้แก่ศัตรู

...บี้กงกง

มีคนบอกว่าปี้กงกงเป็นจิ้งจอกเฒ่าตัวหนึ่ง

เมื่อมีคนสอบถามจูก้วะซิงแซ จูก้วะซิงแซเพียงยกมือลูบเครา แย้มยิ้มไม่ตอบคำ

ยังมีคนสอบถามปิงกองิ้ม ปิงกองิ้มกล่าวว่า "ปี้กงกงมีความสำเร็จสูงยิ่ง"

ทั้งยังมีคนสอบถามปิงเอ่งโทยผู้เป็นบุตรบุญธรรมของปิงกองิ้ม ตอนนั้นปิงเอ่งโทยมีอายุไม่ถึงยี่สิบปี คำตอบของมันคือ

"นอกจากบิดาบุญธรรมของข้าพเจ้าแล้ว ท่านผู้เฒ่าเป็นอาจารย์อันประเสริฐสิ่งที่ข้าพเจ้าคิดเรียนรู้จากท่านผู้เฒ่าเกรงว่าชั่วชีวิตยังเรียนรู้ไม่หมดสิ้น นั่นมิใช่ความกลอกกลิ้งเจ้าเล่ห์หากแต่เป็นภูมิปัญญาที่ไม่ธรรมดา"

ยังมีคนถามบี้กงกงตรงๆ บี้กงกงกลับไม่มีโทสะ เพียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"จิ้งจอกเฒ่า? เราไหนเลยสำเร็จเป็นเซียนจิ้งจอกได้? เราเพียงเป็นสุนัขแก่ที่ทำหน้าที่เฝ้าบ้าน จงรักภักดีต่อชาติบ้านเมืองและราชบัลลังก์"

มีคนกล้าสอบถามซึ่งหน้าเช่นนี้ ย่อมไม่รวบรัดธรรมดา อย่างน้อยต้องมีกำลังขวัญกล้าพอ และมีหน้ามีตาอยู่บ้าง

...หากไม่มีหน้ามีตา กระทั่งพบหน้ายังไม่มีโอกาสพบทาน ไหนเลยสอบถามต่อหน้าได้?

คนที่สอบถามคือซู่ได้ฮวง

มันเป็นหมอมีชื่อ เป็นหมอหลวงแทนที่ซู่ได้ฮู

ไม่ว่าผู้ใดต้องเจ็บไข้ได้ป่วย ต่อให้เป็นคนมีฝีมือสูงล้ำกว่านี้ ก็อาจไม่สบาย ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดล่วงเกินบุคคลที่มีวิชาแพทย์สูงเยี่ยมถึงเพียงนี้

ดังนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คิดล่วงเกินสองพี่น้องตระกูลซู่ ไม่สะดวกกับการปฏิเสธการตอบคำถามของซู่ได้ฮวง

มีแต่แป๊ะโช้วปวยเพราะเห็นว่าซู่ได้ฮูจงรักภักดีต่อโชวมั่งจิ้ม กลับหักใจฆ่าซู่ได้ฮูด้วยอำมหิตเท่ากับปิดทางถอยของตัวเอง

แต่ไม่ว่าตอบอย่างไร บี้กงกงคล้ายจิ้งจอกเฒ่าตัวหนึ่งจริงๆ

ในความมืดมิด แสงไฟที่ยืดยาวเจิดจ้าสะดุดตาเป็นพิเศษ

ยามกะทันหันนอกจากแสงไฟกลุ่มนี้แล้ว วัตถุเรื่องราวข้างเคียงล้วนเลอะเลือนไม่ชัดเจน

กวนฉิกเข้าใจว่าบี้กงกงอยู่หลังดวงโคมจึงยื่นมือตะปบใส่

แต่มันคว้าถูกอากาศธาตุ

ที่นั้นไม่มีคน

คนอยู่ที่ด้านหลังมัน

เสียงหวีดหวิวพลันดัง ตัดรูลงมือแล้ว

ลงมือที่ด้านหลังมัน

บี้กงกงใช้พลังลมปราณบังคับโคมกระดาษลอยไปข้างหน้า ตัวมันอยู่ล้าหลังไฟสีเหลืองจุดนั้นกว่าสิบเอ็ดเชียะ

ดังนั้นกวนฉิกพอพุ่งตัวเข้ามาลงมือ เท่ากับเปิดเผยแผ่นหลังแก่มัน

มันเฝ้ารอโอกาสเช่นนี้

ตอนนี้โอกาสมาถึงแล้ว

มันย่อมไม่ปล่อยปละละเว้น

มันเสือกส่งไม้ตีสุนัขที่ถืออยู่ในมือออกแทงใส่กระดูกสันหลังของกวนฉิก

มันทราบว่ากวนฉิกเลอะเลือนอยู่บ้าง

...คนที่สติเลอะเลือน กระดูกสันหลังท่อนที่ห้าและเจ็ดต้องมีปัญหาอยู่บ้าง

มันเลือกทิ่มแทงใส่ตำแหน่งนั้น

วาดมังกรต้องแต้มนัยน์ตา จับโจรจับหัวหน้า ตอนนี้มันคิดจู่โจมสังหารคนผู้นั้น จะมุ่งใส่จุดชีวิตของมัน

ไม้ตีสุนัขของมันใช้ออกด้วยท่ากระบอง ตอนแรกที่ใช้บังเกิดเป็นเสียงซี่ จมูกข้างซ้ายของมันปรากฏเลือดกำเดาไหลออกมา

กระบวนท่าของมันนี้ กลับบรรจุพลังลมปราณอย่างเปี่ยมล้น

สภาวะจู่โจมของมันแปลกพิเศษยิ่ง กลับปิดหมุนข้อมือ ยกยกเถิงระดับเอว แทงจากล่างขึ้นบนใส่กวนฉิก

ตำแหน่งมุมที่จู่โจมประหลาดลี้ลับ ประการสำคัญคือ ทุกท่วงท่าของมันล้วนมุ่งสู่ฟ้า

กระบวนท่าชิงจู่โจมของมันครั้งนี้หวาดเสียวอันตรายยิ่ง

ทุกผู้คนเข้าใจว่ามันล่าถอย แท้ที่จริงมันถอยอำพรางรุก หาโอกาสชิงจู่โจม

เมื่อเผชิญกับเทพแห่งการต่อสู้เช่นกวนฉิก มันไม่อาจล่าถอย

หากล่าถอยต้องตายอย่างอนาถ

ดังนั้นมันชิงเป็นฝ่ายจู่โจม

จู่โจมโดยไม่ทันระวังป้องกัน

กระบวนท่านี้จู่โจมประสบผล

แต่เรื่องราวหลังจากนี้เป็นที่น่าตื่นตระหนก หากทว่ามีแต่บี้กงกงที่ทราบแน่แก่ใจแต่ผู้เดียว

นั่นสืบเนื่องจากท่ากระบองของมันแทงถูกเป้าหมาย

ไม่แทงถูกยังพอทำเนา พอแทงถูกเป้าหมาย กลับสร้างความตื่นตระหนกแก่บี้กงกงจนขวัญหาย

มันแทงถูกกวนฉิกชัดๆ

แทงใส่กระดูกสันหลังท่อนที่เจ็ดของกวนฉิก

แต่พริบตานั้นกระดูกสันหลังของกวนฉิกคล้าย "แตก" แยกออก

ตัวมันไม่ได้แตกแยกออก

ทีปริแตกแยกออกเป็นแผ่นหลังของกวนฉิก กล่าวโดยเคร่งครัดเพียงเป็นกระดูกสันหลังของกวนฉิก

กระดูกสันหลังท่อนที่หกและเจ็ดของมันพลันแตกแยกออก จากนั้นหุบเข้าหากัน หนีบส่วนปลายของไม้ตีสุนัขเอาไว้

กระดูกสันหลังไม่ใช่ "อาวุธ" บี้กงกงไม่เข้าใจว่ากระดูกสันหลังของคนผู้หนึ่งไฉนแตกแยกออก จากนั้นหนีบประกบอาวุธสังหารของมัน

แต่ตอนนี้มันไม่ทันขบคิดโดยละเอียด

มันถูกชู่ขวัญจนสูญเสียความคิดอ่านไป

คงเหลือแต่ไหวพริบในการรับเหตุเปลี่ยนแปลง

มันยังสามารถรับเหตุเปลี่ยนแปลง

หลังความตระหนกตกใจ ความสามารถในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงของมันมิเทียงไม่สิ้นสูญ ตรงกันข้ามกลับรวดเร็วเร่งร้อนกว่าเดิม

...นี่คือประสบการณ์จากการต่อสู้

บี้กงกงตวัดเขี่ยปลายไม้ตีสุนัข แทงใส่ไขกระดูกของกระดูกสันหลัง

กระดูกสันหลังท่อนที่หกและเจ็ดของกวนฉิกถูกเขี่ยคลายออก ไม่

สามารถหนีบปลายไม้ตีสุนัขของบี้กงกงอีกต่อไป

บี้กงกงรั้งไม้ตีสุนัขกลับมาทันเวลา

แต่มันไม่ล่าถอย

หากล่าถอยในตอนนี้ ฝ่ายตรงข้ามต้องตอบโต้กลับแน่นอน

มันลงมือครั้งแรกประสบความเพลี่ยงพล้ำ หากฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสรุกตอบโต้ คงยากที่จะต้านรับไว้ได้

บี้กงกงเร่งมือจู่โจมอีก

มันแทงจากล่างขึ้นบน ใช้ออกอีกหนึ่งกระบอง

คราครั้งนี้กระแสลมหนักหน่วงแหลมคม คล้ายสากปราบมารที่หลอมสร้างจากทองเหลืองหนักนับร้อยชั่งแหวกจู่โจมออก มุ่งใส่จุดเจ็กจิ้มที่ท้ายทอยของกวนฉิก

มันไม่เชื่อว่าตำแหน่งนี้สามารถหนีบไม้ตีสุนัขของมันได้

ไม้ตีสุนัขของมันถูกคว้าไว้อีก

เพียงแต่คราครั้งนี้ไม่ได้จู่โจมใส่กระดูกข้อต่อของกวนฉิก ย่อมไม่อาจใช้จุดเจ็กจิ้มหนีบคว้าไม้ตีสุนัข

หากทว่าเป็นมือของกวนฉิก

เป็นมือเปล่า

เป็นกระบวนท่ามือเปล่าชิงอาวุธ

กวนฉิกใช้มือเดียวคว้าจับไม้ตีสุนัขของมันไว้

กวนฉิกพอยกมือขึ้น ก็ตะปบช่วงชิงไม้อาวุธของบี้กงกง

ที่แล้วมามันคิดตะปบคว้าก็ตะปบคว้า คิดช่วงชิงก็ช่วงชิง

มันถือดีในฝีมือ และในความเป็นจริง มันขวัญกล้าฝีมือเข้มแข็งยิ่ง

บี้กงกงอาศัยเพลงกระบองเทิดฟ้าสร้างชื่อระท้านนครหลวง มันกลับลงมือกระชากช่วงชิง

ยามนั้นเหล่ายอดฝีมือเร่งรุดมาถึง กลับเห็นกวนฉิกแผ่พุ่งพลังเผาโคมกระดาษ สกัดยับยั้งเส้นทางหลบหนีของบี้กงกง จากนั้นเห็นบี้กงกงชิงเป็นฝ่ายรุก แทงไม้ตีสุนัขใส่กลางหลังกวนฉิก มิคาดกระบวนท่านี้พบกับความล้มเหลว เมื่อเสือกแทงไม้ตีสุนัขเป็นคำรบสอง กลับถูกกวนฉิกตะปบคว้าอาวุธเอาไว้

ทุกผู้คนชมดูจนตาลายละลาน อกสั่นขวัญหาย พลันได้ยินบี้กงกงกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก เตราเหลืองชีดสั่นพลิ้วทั้งปราศจากลมโชย คล้ายกับยื่นมือออกช่วงชิงไม้ตีสุนัขกลับไป

พริบตานั้น ไม้ตีสุนัขเปลี่ยนมือครั้งแล้วครั้งเล่า สถานการณ์ผันแปรตลอดเวลา

ตามเหตุผลวัตถุในมือกวนฉิก ไหนเลยปล่อยให้ผู้คนช่วงชิงกลับไป ซึ่งความจริงมีแต่มันที่ล่วงรู้ถึงความทุกข์ยากที่ได้รับ

มันพอตะปบช่วงชิงไม้ตีสุนัขมา ก็พบเห็นเรื่องราวสามประการ

เป็นความรู้สึกพิเศษสามประการ

หนึ่งคือหนักอึ้ง

ไม้ตีสุนัขนี้กลับหนักอึ้งเป็นพิเศษ มีน้ำหนักมากเป็นพิเศษ

สองคือร้อนลวก

ที่มันกำอยู่ในมือ คล้ายกระบองเหล็กที่ไกล้หลอมละลายด้ามหนึ่ง

สามคือสั่นสะเทือน

อาการสั่นสะเทือนที่ถ่ายทอดมาจากไม้ตีสุนัข ทำให้มันแทบยึดกุมไม่มั่น ทั้งยังแฝงความรู้สึกอันดุร้ายชนิดหนึ่ง

แม้แต่บุคคลที่ดุร้ายเช่นกวนฉิกยามกะทันหันแทบไม่อาจทนทานรับได้

ดังนั้นสิ่งที่อยู่ในมือมัน คล้ายกับเผือกเผาที่ลวกมือ

กวนฉิกตะปบช่วงชิงไม้ตีสุนัขมา จากนั้นพบว่าอาวุธนี้กลับแข็งขัดต่อมัน ไม่ใช่สมบัติของมัน หากมิใช่มันมีพลังการฝึกปรืออันลึกล้ำ คงถูกไม้

ดีสุนัขกระแทกทำร้ายบาดเจ็บบอบช้ำแล้ว

...“อาวุธ” เล่มนี้แม้หลุดจากมือเจ้าของ แต่อำนาจ
ยังคงอยู่

มิหนำซ้ำมีอานุภาพอันร้ายแรง

พริบตาที่งงงัน บี้กงกงก็ลงมือตอบโต้ ช่วงชิงไม้ตีสุนั

ไม้ตีสุนัขกลับไปในมือบี้กงกงอีกครั้ง

สีหน้าของบี้กงกงแปลกประหลาดยิ่ง

มันคล้ายเป็นคนที่ “รับมอบกระบอง” ไว้เท่ากับรับม
สำคัญ ทั้งปล่อยวางไม่ลง และไม่สามารถปล่อยวางลง

มันเมื่อรับกระบองไว้ สมควรกระทำเรื่องราวเพื่อกระ

มันกับกระบองหลอมรวมเป็นหนึ่ง

มันถือกระบองมั่น สีหน้าพลันแปรเปลี่ยนไป

ผมเผ้าหนวดเคราของมันลุกชี้ชัน หน้าตาคล้ายราช
ร่างแผ่ซ่านกลิ่นอายชนิดหนึ่ง

...นั่นเป็นกลิ่นอายของคนชรา หรือว่าเป็นกลิ่นอายม่

พริบตานั้นมันไม่คล้ายเป็นขันทีวังในเพียงหนึ่งเดียวที่ไ
ไม่คล้ายเป็นขันทีชราที่ทรงอิทธิพลในยุทธจักรนครหลวง หา
มารคนหนึ่ง

...มารที่ปลิดปลงศัตรูสหาย สังหารภูตเทพให้สิ้นซาก
ตอนนี้จิตมารของมันกำเริบเสิบสาน ยังเป็นมารยิ่งก
กระบองอยู่ในมือบี้กงกง

มันกลับกลายเป็นบ้าคลั่ง

มันควงกระบองราวคลุ้มคลั่ง

กระบองหมุนควงคนบ้าคลั่ง

บี้กงกงกลับควงไม้ตีสุนัขต่างกระบอง มิหนำซ้ำยิ่ง

ยิ่งควงยิ่งขยายใหญ่ ยิ่งควงยิ่งเกรี้ยวกราด ยิ่งควงยิ่งดุร้าย

เมื่อถึงตอนท้ายไม่เพียงเป็นความดุร้าย ทั้งยังเป็นความ "ว่างเปล่า"

ว่างเปล่าที่ดุร้าย

ดุร้ายกลายเป็นว่างเปล่า

บี้กงกงสืบเท้าทีละก้าว เปลี่ยนจากรุกเป็นรับ เปิดฉากจู่โจมใส่กวนฉิกดุจลมตลุ่มฝนตลั่ง ประหนึ่งผลักภูเขาถมทะเล

นับตั้งแต่กวนฉิกเปิดฉากต่อสู้เป็นต้นมา นี่นับเป็นาารศึกที่ยากเอาชนะที่สุด

ยามกะทันหันกวนฉิกได้แต่ตั้งรับ กัดฟันสู้ศึก

เทพแห่งการต่อสู้กลับถูกกระบองเทิดฟ้าของบี้กงกงสะกดไว้ ไม่สามารถเปิดฉากจู่โจมเช่นที่แล้วมาได้

ทุกผู้คนชมดูจนนิยมชมเชย ลอบโห่ร้องในใจ

แต่มีผู้คนสามคนที่มีสีหน้าเคร่งเครียด

หนึ่งคือเด็กปวยเกีย

สีหน้าของเด็กปวยเกียไม่สู้ดี

...บี้กงกงมีฝีมือกล้าแข็งถึงเพียงนี้ ดูท่าหน่วยงุนสะพานเป็นศัตรูอันเข้มแข็งจริงๆ

มันเป็นบุคคลหมายเลขสองของตึกหกหุนครึ่ง ความเข้มแข็งอ่อนแอของหน่วยงานตรงข้าม มีส่วนเกี่ยวพันกับมันอย่างแนบแน่น

...ศัตรูเมื่อแข็งกล้า เท่ากับแสดงออกถึงความอ่อนแอของตัวเอง

อีกคนหนึ่งคือเอี้ยบ้อเชี้ย

สีหน้าของมันก็ไม่ดีนัก

...สภาพของมันใกล้เคียงกับเด็กปวยเกีย มันฟังว่าบี้กงกงใช้เพลงกระบองหวดสังหารอุนป้อกับเตียซาปา วันนี้ได้พบพาน นับว่าร้ายกาจสมคำเล่าลือจริงๆ

ศัตรูเมื่อ "ร้ายกาจสมคำร่ำลือ" แสดงว่าฝ่ายตนตกอยู่ในห้วงวิกฤต ยามกะทันหันนึกไม่ออกว่าในหอลมพิรุณโปรยมีผู้ใดรับมือบี้กงกงได้

...หากในหอลมพิรุณโปรยไม่มีคนสะกดบี้กงกงได้ อย่างนั้นขันทีชราผู้นี้บวกกับปีงเอ่งโทยที่เจิดจ้าตุจตาทิตย์ยามเที่ยง ไยมิใช่ส่งผลดุกคามต่อฝ่ายมันอย่างใหญ่หลวง?

ยังมีอีกคนหนึ่งคือจูง้วยเม้ง

สีหน้าของมันแปรเปลี่ยนจนปั้นยาก

มันความจริงคิดยืมมือกวนฉิกกำจัดบี้กงกงที่เป็นศัตรูสำคัญ แต่ว่าเรื่องราวไม่เป็นไปตามที่นึกฝัน ดูท่าทีบี้กงกงอาศัยเพลงกระบองเทิดฟ้า ช่วงชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบกว่ากวนฉิก

หากแม้นบี้กงกงได้ชัย โค่นกวนฉิกลง วันหน้าไม่ว่าในทางการเมืองหรือปฏิบัติการลับ ผู้แซ่บี้จะปล่อยปละละเว้นมันหรือ?

...หากเปลี่ยนเป็นมัน ก็ต้องแก้แค้นเช่นกัน

ดังนั้นจูง้วยเม้งยิ่งครุ่นคิดยิ่งอกสั่นขวัญแขวน คิดหันหางเสือตามลมก็ไม่ทันการณ์

อย่าว่าแต่มันปะทะกับกวนฉิกหนึ่งฝ่ามือ พลังพิษของฝ่ามือไร้ตรรชนียังขจัดไม่หมดสิ้น มันเกิดอาการพะอืดพะอมคิดอาเจียน ไม่สบายอย่างยิ่ง

ตรงกันข้ามกับเซ็กเสียวเชียง ชุนแชเอี้ยและพวกที่ชมดูการต่อสู้ด้วยความกระตือรือร้นสนใจ

ชุนแชเอี้ยความจริงชมชอบการต่อสู้ มักประลองกระบี่ชิงชัยกับผู้คนเพียงแต่ไม่ต้องการอำนาจเท่านั้น

เมื่อครู่มันถูกความคิดต่อสู้และเพลิงอำมหิตที่สืบเนื่องจากกวนฉิกกระตุ้นให้ลงมือหาญหักกับเซ็กเสียวเชียงรอบหนึ่ง หลังจากนั้นยังผนึกกำลังกับเซ็กเสียวเชียง ต่อสู้กับกวนฉิกอีกระลอกหนึ่ง

หากมีคนเอาชนะมันอย่างเปิดเผย มันล้วนยอมรับนับถือ

ดังนั้นมันนับถือเลื่อมใสกวนฉิก

ตอนนี้บี้กงกงกลับใช้เพลงกระบองเทิดฟ้าสะกดกวนฉิกเอาไว้ มันย่อมนับถือเลื่อมใสบี้กงกงเช่นกัน

เช็กเสียวเชียงกีบังเกิดความเคารพต่อบี้กงกง แต่ความรู้สึกของมันแตกต่างจากซุนแชเอี้ย

เขากับบี้กงกงมีความแค้นอยู่บ้าง

ระหว่างที่เขาหลบหนี เคยได้รับการช่วยเหลือจากเตียซาปา แต่บี้กงกงกลับหวดสังหารเตียซาปา

อย่าว่าแต่บี้กงกงยังเป็นผู้นำคนหนึ่งของหน่วยงานสะพาน ซึ่งถือเป็นฝ่ายตรงข้าม

หากปราศจากบี้กงกง เพียงอาศัยปิงเอ่งโทยคนเดียว หน่วยงานสะพานยังไม่ผุดขึ้นอย่างรวดเร็วถึงเพียงนี้

เขายังนึกชิงชังชายชราผู้นี้

...บี้กงกงมีอายุสูงวัย ทั้งยังเป็นขันที ยังลุ่มหลงอำนาจ สุมหัวกับปิงเอ่งโทยก่อหวอดในยุทธจักร ทำร้ายสหายร่วมแนว

หากปราศจากบี้กงกง ทั้งหมดก็ปราศจากข้อกริ่งเกรง อย่าว่าแต่ฟังว่าวีรบุรุษปิงกอจิ้มไม่พอใจต่อพฤติการณ์ของปิงเอ่งโทยผู้เป็นบุตรบุญธรรม หากลงมือสั่งสอนปิงเอ่งโทย เขาก็จะฉวยโอกาสทำลายล้างหน่วยงานสะพานไป

ตอนนี้เช็กเสียวเชียงพอเห็นบี้กงกงลงมือ อดบังเกิดความยกย่องมิได้

ขันทีผู้หนึ่งสามารถมีพลังฝีมือถึงระดับนี้ ต้องผ่านการปรับรากฐานหุ่มเทความพากเพียรพยายามอย่างมาก

ชายชราผู้หนึ่งฝึกปรือยอดวิชาสำเร็จ หากให้มันอยู่อย่างอ้างว้างจวบจนแก่เฒ่า เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

...ในสถานการณ์บ้านเมืองปัจจุบัน ขุนนางตงฉินแม่ทัพชาญศึกถูกทำจัดลิดรอน ไม่อาจแสดงความรู้ความสามารถรับใช้บ้านเมือง ชาเชั้นบี้กงกง

หากไม่แสวงหาทางลัดก้าวขึ้นสู่อำนาจ ไยมิใช่เสียทีที่ฝึกปรือยอดวิชามา?

ดังนั้นเชิกเสียวเซียงเข้าใจแล้ว

...ยามนี้คิดกระทำการใหญ่ บรรลุปณิธานที่ตั้งไว้ ต้องล่วงเกินบุคคลบางคน เอาใจบุคคลบางกลุ่ม ยากที่จะหลีกเลี่ยงจากการถูกโจมตีหรือเข้าใจผิด

เชิกเสียวเซียงพลันเข้าใจสภาพที่เป็นอยู่ ตลอดจนความรู้สึกของบี้กงกง โดยไม่นึกถึงผลได้ผลเสียระหว่างตนเองกับอีกฝ่าย

เขากลับคืนสู่เชิกเสียวเซียงที่ใช้สอยผู้มีความรู้ความสามารถยกย่องเชิดชูแต่วีรบุรุษผู้กล้า

เชิกเสียวเซียงที่ผ่านความทุกข์สุขพลัดพรากอยู่ร่วม ทั้งเห็นชั่งและเห็นชิดชาว่า ชีวิตมนุษย์เป็นบทบาทที่ไม่เกี่ยวข้องกัน แม้ผูกพันอาลัยอาวรณ์ในที่สุดแยกย้ายไปคนละทาง ท่านคือท่าน เราคือเรา ไม่มีเรื่องที่แม้นไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด อีกฝ่ายหนึ่งจะไม่อาจมีชีวิตสืบไป หลังความเศร้าเสียใจ เขาปราศจากความเสียใจอีก คงเหลือแต่ความจริงจังและจริงใจ ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่มีวันดับสูญ

การต่อสู้ดำเนินสืบไป

เงากระบองแน่นขนัดคุจขุนเขา แต่ว่าคนตัวเบาราวนางแอ่น

เงากระบองนับพันชั้น กักกวนฉิกเอาไว้ ต้องาระโดดหลบหลีก เคลื่อนร่างย้ายตำแหน่งตลอดเวลา

ครั้นเมื่อต่อสู้นานเข้า บี้กงกงอดหายใจฟิดฟาดมิได้

กลิ่นอายของคนชราของมันยิ่งมายิ่งฉุนเฉียว ตัวมันคล้ายสัตว์ร้ายที่พิโรธตัวหนึ่ง หอบเอากลิ่นเหม็นคลุ้งอย่างประหลาด คำรามคำรนหมายฉกกัดเหยื่อ

อย่าได้เห็นมันชราภาพ ส่งเสียงหอบหายใจ ดังนั้นเข้าใจว่า

เรี่ยวแรงมั่มต่อเนื่อง ซึ่งความจริงมันยิ่งทอบหายใจ ความคิดต่อสู้ยิ่งลุกโชน กระแสลมกระบองยิ่งหนักหน่วง รังสีฆ่าฟันที่แฝงมากับกระบองยิ่งรุนแรงกว่าเดิม

กระบองซึ่งความจริงเป็นไม้ตีสุนัขยาวเพียงสามเชียะแปดนิ้ว ต่อมายืดยาวหนึ่งวาสองเชียะ ตอนนี้ยาวถึงหนึ่งวาแปดเชียะ

กระบองยาวหนึ่งวาแปดเชียะ ทุกกระบองมุ่งฟ้า ทุกกระบวนท่าหมายมั่นเอาชีวิต .

กวนฉิกดล้ายไม่มีเรี่ยวแรงปิดป้องต้านทาน ได้แต่กระโดดหลบหลีกถ่ายเดียว

เอี้ยบ้อเชี้ยกลับกล่าวกับซุนยี้อด้วยสีหน้าวิตกกังวลว่า

"ท่านดูสีหน้าของกวนฉิก"

ซุนยี้อสังเกตเห็นแล้ว

กวนฉิกที่ถูกกักอยู่ในเงากระบอง ปล่อยผมยุ่งสยาย หน้าตาเป็นประกาย ประกายตาเจิดจ้า คล้ายเด็กทารกผู้หนึ่งพบเห็นของเล่นอันใด คิดไขว่คว้ามาครอบครองให้จงได้

...หากมันตกอยู่ในจุดอับจริงๆ ไฉนมีสีหน้าเช่นนั้น?

...มาตรว่ามันมีชีวิตแขวนบนเส้นด้าย เหตุใดไม่วิตกทุกข์ร้อน?

ซุนยี้อความจริงคิดถาม

แต่แล้วมันพบว่าไม่จำเป็นต้องถาม

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกตอบโต้แล้ว

มันพลิกสภาพจากรับเป็นรุก หลุดพ้นจากห้วงคับขัน ดำเนินการตอบโต้

การตอบโต้ครั้งนี้ไม่พึ่งพาผู้ใด หากแต่อาศัยพลังฝีมือตัวเอง

มันเพียงยกมือขึ้น ก็บังเกิดเสียงหวีดหวิว พลังกระบี่สายหนึ่งก็แหวกฝ่าอากาศออกไป

มันมีเพียงมือเดียว ทั้งไม่มีอาวุธ แต่บี้กงกงที่ควงกระบองด้วยสองมือกลับต้องตกเป็นฝ่ายตั้งรับ

มันเพียงยกมือวาดแขน ก็ปรากฏพลังกระบี่อันเกรี้ยวกราดสายหนึ่งแหวกฟุ้งออกไป

บี้กงกงหลบซ้ายเลี่ยงขวา ผมเผ้าหนวดเคราพัดพลิ้ว ชายเสื้อปลิวไสว เริ่มตกอยู่ในสภาพทุลักทุเล

ครานี้เซ็กเสียวเซียงกับซุนแชเย้ยที่รักชอบกระบี่และฝึกเพลงกระบี่ต้องหันไปมองหน้ากัน ร้องโพล่งว่า

"พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง"

นี่เป็นยอดวิชาประจำตัวของกวนฉิก...พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง

ก่อนหน้านี้กวนฉิกต่อสู้กับยอดฝีมือสิบเอ็ดล้วนหยิบยืมใช้วิชาฝีมือของศัตรูคู่ต่อสู้ ยามนี้เผชิญกับบี้กงกง กลับใช้ออกด้วยยอดวิชาที่เป็นหนึ่งไม่มีสองออกมา

กระบองหนักหน่วงดุจขุนเขา

กระบี่เบาบางราวขนนก

กระบี่ในมือกวนฉิกปราศจากวัตถุธาตุ ไม่มีตัวกระบี่คมกระบี่ หากแต่เป็นพลังกระบี่

พลังกระบี่ไปได้ทุกแห่งหน ใช้ออกได้ตามใจปรารถนา ไม่มีสิ่งใดทำลายไม่ได้ ไม่มีอาวุธใดต้านทานรับได้

พลังกระบี่ของมันพอใช้ออก กระบองของบี้กงกงมีเพิ่มความ "หนักหน่วง" กว่าเดิม

กระบองของมันความจริงเป็นไม้ตีสุนัขเล็กเรียว แต่พอร่ายรำใช้เพลงกระบองออก ทุกกระบองมุ่งฟ้าเปลี่ยนเป็นยืดยาวหยาบใหญ่ หากยังควงกระบองราววัตถุที่เบาหวิว

แต่พอเผชิญกับพลังกระบี่ของกวนฉิก "กระบอง" ของมันก็เปลี่ยนไป

เปลี่ยนเป็นหดสั้นลง

กลายเป็นเรียวเล็กลง

ถึงกับคล้ายยิ่งมายิ่งหนักอึ้ง เมื่ออยู่ในมือบี้กงกง ราวกับไม่มีเรี่ยวแรงใช้ออก

กวนฉิกทางหนึ่งกู่ร้อง ทางหนึ่งใช้กระบวนท่า พอยกมือประกบนิ้วก็แผ่พุ่งพลังกระบี่ออก สีหน้าและแววตาเป็นประกาย แม้แต่เส้นผมอันยุ่งเหยิงก็ทอประกาย

มันกู่ร้องพลางตวาดว่า

"ทิ้งกระบอง"

บี้กงกงผมเผ้าหนวดเคราเหลืองซีด ใบหน้าเหลืองซีด กระทั่งแววตาก็กลายเป็นเหลืองซีด

หลังการต่อสู้อย่างยืดยาว คนของหอลมพิรุณโปรย ตีกหกหุนครึ่ง กรมราชทัณฑ์และกรมเมืองล้วนรุดมายังที่เกิดเหตุ จุดคบเพลิงลุกช่วงโชติส่องต้องใบหน้าบี้กงกงจนเหลืองเข้ม

ทั้งยังส่องเห็นเค้าความอิดโรยของมัน

คนที่มีสายตาแหลมคมถึงกับดูออกว่าผมเผ้าหนวดเคราของบี้กงกงหลุดร่วงลงมาทีละเส้น

เศษผมหนวดเคราพัดพลิ้วในพลังกระบี่ได้แสงคบไฟ สภาพอันคับขันของบี้กงกงเป็นที่คาดคำนวณได้

แต่ว่าคำพูดต้องย้อนกลับมากล่าว พลังกระบี่ความจริงไร้ประกาย ประกายอาวุธมาจากที่ใด?

มาจากสองทาง

หนึ่งเป็นกระบอง

หนึ่งเป็นพลังกระบี่

พลังกระบี่ของกวนฉิกกลับเปล่งประกายฉายแสงที่ยากบ่งบอก

บรรยายชนิดหนึ่ง

นั่นคล้ายเป็นแสงสว่างจากท้องฟ้า คล้ายอัคคีฟ้าส่องสว่าง

กระบองของบี้กงกงความจริงคำมีดที่อด้าน แต่ขณะร่ายรำก็เปล่ง

ประกายลี้ลับชนิดหนึ่ง

ประกายมันเลื่อมเรืองรอง

ดังนั้นเอี้ยบ้อเชี้ยอดกล่าวมิได้ว่า

"มันยังไม่พ่ายแพ้"

ซุนฮี้อชมดูไม่เข้าใจ

...กระบองเริ่มหดสั้นลง

...พลังกระบี่ยืดเหยียดยาว

บี้กงกงไหนเลยไม่พ่ายแพ้ได้?

เอี้ยบ้อเชี้ยคล้ายสังเกตความเคลือบแคลงสงสัยของซุนฮี้อออก จึง

กล่าวว่า

"กระบวนท่ามันเป็นฝ่ายปราชัย สภาวะสิ้นสูญ พลังใกล้หมดสิ้น แต่จิตสำนึกไม่ดับสูญ ท่านดูกระบองของมันยังมีประกาย แสดงว่าไฟในอกมันยังไม่มอดดับ"

"ดังนั้นมันยังสามารถสู้สืบต่อ"

นี่เป็นข้อสรุปของมัน

การสรุปเป็นความสามารถเฉพาะตัวของมันได้

มันมักบรรยายสรุปต่อนายเหนือของมันแก่โชวเจียหมอ โชวมั่งจิ้ม และเซ็กเสียวเซียง

แต่มิใช่เฮ้งเชี่ยวเจียะ

เฮ้งเชี่ยวเจียะชมชอบเข้าร่วมประชุม ไม่ชมชอบสรุป เขามักเปิดโอกาสให้เอี้ยบ้อเชี้ยทำหน้าที่สรุป

บทสรุปที่ดีมาจากการวิเคราะห์และข้อวินิจฉัยที่แม่นยำ

เอี้ยบ้อเชี้ยมีความสามารถในการวินิจฉัย
ครั้งนี้มันคาดการณ์ไม่ผิด
ทั้งนี้เพราะมันไม่ทันกล่าวจบ สภาพการต่อสู้ก็แปรเปลี่ยนไป
บี้กงกง "ทิ้งกระบอง" จริงๆ
แต่มันไม่พ่ายแพ้
กลับเป็นฝ่ายโถมใส่

กวนฉิกตวัดสำทับคำหนึ่ง

ผู้คนที่ชมดูการต่อสู้รู้สึกเบื้องหน้าสายตากระจ่างวูบ คล้ายกับท้องฟ้า
-สว่างวูบหนึ่ง"

บี้กงกงสะท้านชั้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่
กระบองของมันหลุดลอยจากมือ
หุ่งฝ่าอากาศออกไป
ในมือมันไร้กระบอง
แต่กระบองยังอยู่
กระบองยังอยู่ในมือมัน
มือของมันเป็นกระบอง

บทที่ 17

พลังกระบี่เกี่ยวกล่อม

คนที่รักชอบสมบัติ เมื่อเห็นทอกงามอัญมณีล้ำค่า ต้องจับจ้องมองดู ดูบคลำไม่วางมือ

คนที่ชมชอบหญิงงาม เมื่อพบพานโฉมสะคราญงามเฉิดฉัน ต้องเคลิบเคลิ้มหลงใหล ใจวาบหวิวหวั่นไหว

คนที่โปรดปรานอาหาร พอเห็นอาหารโอชะที่เอมโอช ถึงกับคิดถึงลิ้มชิมรส น้ำลายสอแทบหยดหยาด

แต่ว่าคนในบริเวณล้วนเป็นชนชั้นยอดฝีมือ

แต่ละคนล้วนมีวิชาฝีมือที่โดดเด่นเฉพาะ

ดังนั้นสิ่งที่ทั้งหมดให้ความจดจ่อก็เป็นวิชาฝีมือ

...ท่านรักคนผู้หนึ่ง ค่อยบังเกิดความรู้สึกที่แท้จริง

...ท่านพอจดจ่อกับกิจการอย่างหนึ่ง จึงมีความสำเร็จที่เด่นล้ำ

คนเหล่านี้มีความสำเร็จระดับปรมาจารย์ เพราะว่าแต่ละคนเทุ่มเท

ความมานะพยายามไม่น้อย

หมายความว่าทั้งหมดลุ่มหลงต่อวิชาการต่อสู้

ดังนั้นกวนฉิกพอเผยโฉมและลงมือ ไม่ว่าเป็นศัตรูหรือสหาย หรือมิใช่ศัตรูมิใช่สหาย ล้วนถูกกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น

ทั้งหมดบ้างถูกบีบบังคับ บ้างเกิดจากความยินยอมเอง ล้วนเข้าร่วมวงต่อสู้ ผ่านการประมือกับกวนฉิกมาแล้ว

แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจจัดการกับเทพแห่งการต่อสู้ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจมีเปรียบได้

ตอนนี้กวนฉิกต่อสู้กับบี้กงกง

การต่อสู้ครั้งนี้ทั้งเร้าใจกว่า ทั้งเป็นสุดยอดของฝีมือยิ่งกว่าการต่อสู้ที่ผ่านมา

ดังนั้นไม่ว่าเชิกเสียวเซียงหรือซุนแชเอี้ย เอี้ยบ้อเซี้ยหรือซุนฮื้อเด็กปวยเกียหรือบัณฑิตคลิ่นพิโรธ ล้วนชมดูจดจ่อ ต้องคืบใกล้เข้าไปทีละน้อย

...นี่เป็นการศึกครั้งสำคัญ ไม่อาจพลาดเด็ดขาด

...สมควรชมดูให้ชัดเจนกว่านี้

สำหรับกับทั้งหมดที่เป็นชนชั้นยอดฝีมือทุกกระบวนท่าของกวนฉิกและศัตรูของมัน ล้วนเป็นเครื่องชี้ทางสว่าง บังเกิดผลในการกระตุ้นปลุกเร้า

ดังนั้นทั้งหมดไม่ต้องการพลาดทุกกระบวนท่วงท่า ทุกรายละเอียดปลีกย่อยของการต่อสู้

ดังนั้นการต่อสู้ระหว่างกวนฉิกกับบี้กงกง แม้ปรากฏพลังกระบี่เกลื่อนกล่น เงากระบองดั่งขุนเขา แต่ยอดฝีมือที่ชวัญกล้าแข็งเหล่านี้ ยิ่งชมดูยิ่งจดจ่อ ยิ่งมายิ่งคืบใกล้ กลายเป็นวงล้อมรูปทรงกลมวงหนึ่ง

...ที่แท้เป็นเพราะทั้งหมดชมดูการต่อสู้จนลืมตัว หรือว่าคิดโอบล้อมกวนฉิกเอาไว้ มิให้เทพแห่งการต่อสู้ที่แทบไร้ผู้ต่อต้านผู้นี้มีชีวิตรอดออกจากนครหลวง?

รอเพียงไม่มีผู้ใดจัดการกับกวนฉิกได้ การดำรงคงอยู่ของกวนฉิกเท่ากับสะท้อนถึงความล้มเหลวของทั้งหมด

...อย่างน้อยมิใช่ความสำเร็จแน่นอน

กล่าวถึงที่สุดมีผู้ใดไม่เห็นแก่ตัว?

แต่ที่เหนือความคาดหมายคือ ผู้ที่เปิดฉากรุโจมเหล่ายอดฝีมือที่โอบล้อมรอบมิใช่กวนฉิก หากทว่าเป็นบี้กงกง

บี้กงกงปล่อยกระบองหลุดจากมือ

ศัตรูของมันคือกวนฉิก

กวนฉิกกำลังใช้ออกด้วยพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง นี่เป็นไม้ตายประจำตัวของมัน ทั่วทำลายร่างทั่วทั้งแผ่นดินไม่มีผู้ใดที่กล้าประมาทศัตรูเช่นกวนฉิก

ในยุทธจักรมีบุคคลที่เป็นตำนาน เป็นผู้บัญญัติคิดค้นอยู่มากมาย แต่ก็มีคนที่ขโมยลอกเลียน หรือเลียนแบบอย่างผู้อื่นเช่นกัน สมมติเช่นผู้ที่ใช้สมปราณธาตุธรรมชาติ ค่ายกลกระบี่สองสัณฐาน พลังเอกะจักรวาล เพลงหมัดวชิระ พลังปัญญาบารมี... ล้วนบอกว่าตัวเองเป็นฝ่ายเที่ยงแท้มาตรฐาน แต่ในจำนวนนี้มีส่วนที่จริงแท้สักเท่าใด?

สรุปแล้ว วัตถุเรื่องราวใดก็ตาม ไม่ว่าเป็นคนหรือสินค้าพอมีชื่อเสียงจะมีคนชูธงแอบอ้าง ทำการหลอกลวงต้มตุ๋น

พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างก็เช่นกัน ในยุทธจักรอาจมีผู้ใช้พลังกระบี่เช่นนี้ไม่น้อย แต่ผู้ที่สามารถใช้พลังกระบี่เช่นนี้ยังมีชีวิตอยู่ตอนนี้มีเพียงกวนฉิกคนเดียว

มีผู้คนมากมายบอกว่าตัวเองรู้จักใช้กระบี่ สามารถแผ่พุ่งพลังกระบี่ แต่อย่าว่าแต่แผ่พุ่งพลังกระบี่ เพียงผู้ที่สามารถใช้กระบี่ที่แท้จริง เกรงว่ามีน้อยกว่าน้อย

อย่าว่าแต่ที่กวนฉิกใช้ออก เป็นที่สุดของพลังกระบี่ นามพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง

ดูเผินๆ กวนฉิกเพียงประกบนิ้วกรีดวาดมีดตามใจนึก แต่พอยกมือทำท่า ก็เป็นสุดยอดของฝ่ามือ เฉกเช่นลิปิกรมีชื่อตวัดพู่กันเขียนตัวหนังสือหวัดจิตรกรลือนามสะบัดพู่กันวาดภาพสีหมึก นักลีลาศที่เจนจัดเพียงหมุนตัวแหงนเงยหน้า ล้วนเป็นผลงานชั้นสุดยอด ดูไปรวบรัดง่ายดาย แท้ที่จริงผ่านการฝึกนับครั้งไม่ถ้วน ขณะที่ทุกกระบวนท่วงท่าของกวนฉิก เพียงพอกับการสะท้านฟ้าสยบภูตเทพ

บี้กงกงก็เป็นยอดฝีมือ

มันยังเป็นยอดฝีมือในยอดฝีมือ

เพลงกระบองของมันก็เป็นสุดยอดของเพลงกระบอง

บี้กงกงย่อมรู้ซึ้งถึงความร้ายกาจของกวนฉิกยิ่งกว่าผู้ใด

แต่ว่ามันกลับละทิ้งกระบอง มันคิดใช้มือเปล่ารับพลังกระบี่ของกวนฉิก

มิหนำซ้ำกระบองที่มันละทิ้ง ไม่ได้ซัดขว้างใส่กวนฉิก

หากแต่ซัดขว้างใส่ยอดฝีมือที่ล้อมวงชมดูการต่อสู้อยู่ผู้หนึ่ง

ยอดฝีมือที่อ้วนฉุที่สุด

จูง้วยเม้งเอง

ย่อมเป็นจูง้วยเม้ง

หากมิใช่จูง้วยเม้ง ค่ำคืนนี้บี้กงกงไยต้องต่อสู้กับกวนฉิก?

บี้กงกงย่อมเคียดแค้นจูง้วยเม้ง

บุคคลเช่นบี้กงกงหากผูกใจเจ็บแค้นผู้ใด จะเฝ้ารอจนสบโอกาสเหมาะเพื่อจัดการกับคนผู้นั้นอย่างเต็มที่

แต่ไม่ว่ามองจากด้านใด นี่คล้ายมิใช่โอกาสเหมาะ

...ศัตรูเท่นกวนฉิกไหนเลยชะล่าเลินล่อได้?

อย่าว่าแต่กวนฉิกยังทุ่มเทใช้พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างออกแล้ว
ในเวลาเช่นนี้บี้กงกงกลับชัดกระบองใส่จูง้วยเม้ง นี่คู่ควรหรือ?
บี้กงกงความจริงเป็นคนลึกซึ้งเยือกเย็น การเสี่ยงอันตรายเช่นนี้คู่ควรหรือ?

ผู้คนในบริเวณนับจูง้วยเม้งอัวนฉุที่สุด
จูไปอุ้ยอ้ายที่สุด
าระบองนี้ชัดออกอย่างกะทันหัน พุ่งมาโดยไม่คาดฝัน
มิเพียงคล้ายกับอาชาพาดผ่านฟ้า ทั้งยังคล้ายอาชาพยศดุร้าย ไม่อาจต้านทานปะทะได้
กระบองแหวกฝ่าอากาศดุจมังกรเหิน พุ่งใส่หน้าอย่างหักโหม
กระบองยามกรีดผ่านอากาศ บังเกิดเสียงแหลมเล็กเสียดประสาท
เสียงหวีดหวิวแหลมเล็กพอดัง กระบองก็บรรลุถึงแล้ว
ดูท่าบี้กงกงยินยอมใช้มือเปล่าสู้กับกวนฉิก แต่ต้องชัดกระบองตรึงว่างจูง้วยเม้งติดกับพื้นจึงยอมเสิกรา
จูง้วยเม้งถูกกระบองพุ่งใส่
มันส้มตึงลง มิหนำซ้ำส้มระทวยลงกับพื้น
แต่ในความเป็นจริง จูง้วยเม้งคล้ายอาชาพาดผ่านฟ้า ลอยตัวขึ้นจากแหล่ง ที่ถูกกระบองตรึงเอาไว้เป็นเสื้อผ้าของมัน
ตอนนั้นมันทยอยสวมใส่เสื้อผ้าดังเดิม
ดังนั้นมันใช้แผนจักจั่นทองลอกคราบบวกกับท่าร่างม้าเปล่าพาดผ่านฟ้า หลบรอดจากกระบองนี้เป็นผลสำเร็จ
มันสมควรหลบรอดจากกระบองนี้
แต่หลังจากนั้นอีกสิบห้าวัน มันกลับท้องร่วงไม่หยุด
มันความจริงน้อยครั้งจะท้องร่วง มิหนำซ้ำดูแลร่างกายเป็นพิเศษ

คนอ้วนเช่นมันกลับมีระบบย่อยอาหารและการขับถ่ายเป็นอย่างดี มีผิวพรรณเรียบลื่นนวลเนียน กระทั่งริดสีดวงหรือรอยกลากเกลื้อนก็ไม่มี

ทั้งนี้เพราะมันรู้จักดูแลร่างกาย

มันยังมักมากกามคุณ มีคนเคยกล่าวว่า "จูเก็งจั้ง (หัวหน้ากรมแซ่จู) มักเด็ดดมบุปผา ไฉนยังรักษาความคึกคักแจ่มใสไว้? โกวเนี้ยทั้งหลายมักชมเชยว่า จูเอี้ย (นายท่านแซ่จู) ทั้งแข็งแกร่ง ทั้งกร่ำศึกได้อย่างยาวนาน"

จูง้วยเม้งยิ้มพลางกล่าวว่า "ไม่มีใด ทุกเรื่องราวเพียงรักษาความพอดีไว้ เราชมชอบสตรี ยิ่งเป็นหญิงสาวเยาว์วัย ยิ่งสร้างความกระตือรือร้นคึกคักแก่เรา แต่เราไม่หมกมุ่นเกินเลย วันหนึ่งเพียงหนึ่งคน อย่างมากวันหนึ่งสองสามครั้งก็พอ"

ก่อนหน้านี้ยิ่มเส้ายิ่มอ่วงพอฟัง ล้วนชมเชยไม่ขาดปาก บอกว่าจูง้วยเม้งมีพลังงานเหลือเฟือ จึงกร่ำศึกโดยไม่เหนื่อยอ่อน

หลังจากนั้นยิ่มเส้ายิ่มอ่วงเข้าร่วมกับฉั่วเกีย คนใกล้ชิดของจูง้วยเม้งเปลี่ยนเป็นเซ็กเซ่ากับเซ็กซิบ พวกมันก็ชมเชยจูง้วยเม้งว่า

"จูเก็งจั้งยิ่งมายิ่งหนุ่มฉกรรจ์แล้ว"

"ผิวกายของจูเอี้ยยังขาวนวลกว่าสตรีอีก"

เมื่อถามถึงเคล็ดลับในการดูแลร่างกายจูง้วยเม้งกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า "ทุกเรื่องราวไม่เกินเลย สนุกสนานเพียงชั่วครู่ชั่วยาม แต่ต้องอดออมกำลังไว้จะสุขสำราญจนแก่เฒ่า"

มันฝึกฝีมือ แต่ไม่ดร่ำเคร่งเกินไป

มันชมชอบสตรี แต่ไม่กระชั้นถี่เกินไป

มันรักชอบสมบัติ แต่รู้จักกระจายสมบัติ

มันหลงอำนาจยิ่งกว่า แต่ยังไม่ถึงกับทุ่มเทชีวิตเข้าช่วงชิง

มันรับประทานผักมากเป็นพิเศษ วันหนึ่งอุจจาระสี่ห้าครั้ง ปัสสาวะร่วมสิบครั้ง มีคนหัวร่อเยาะมันว่า "คนอ้วนอุจจาระปัสสาวะมาก" มันกลับ

ยิ้มอยู่ในใจ

คนผู้หนึ่งมีระบบการย่อยและขับถ่ายที่ปลอดโปร่ง จึงสามารถดูดซับส่วนที่มีประโยชน์ต่อร่างกายไว้ มันอ้วนฉุถึงเพียงนี้ ยังรักษาความกระปรี้กระเปร่าไว้ เพราะอาศัยเหล็ดสับหนึ่งรับหนึ่งปล่อย หนึ่งรับประทานหนึ่งถ่ายออกนั่นเอง

แต่คืนนี้มันเพิ่งรับท่าฝ่ามือไร้ตรรชนีของกวนฉิก ทั้งเผชิญกับกระบองเหล็กฟ้าของบุ้กงกง พอกลับไปก็เริ่มถ่ายท้อง

วันเดียวถ่ายสิบหกครั้ง

รายจนย่ำแย่อย่างมาก

สามวันให้หลัง มันอาศัยพลังการฝึกปรือหยุดการถ่ายท้อง รักษาพลังธาตุเอาไว้ แต่ก็กลายเป็นอีกโรคหนึ่ง

กลายเป็นโรคบิด

ถ่ายเป็นมูกเลือด

ถ่ายครั้งละหนึ่งถังไม้

วันหนึ่งอย่างน้อยแปดครั้ง

มูกเลือดเหม็นคลุ้งกว่าอุจจาระอีก

มันมองดูถังไม้รองรับอุจจาระ เห็นมีเศษเนื้อชิ้นเล็กชิ้นน้อย เกรงว่ากระทั่งลำไส้ ตับอ่อน ตับ เครื่องในล้วนถ่ายออกมาแล้ว

มันมองดูจนวิงเวียนศีรษะ

ยิ่งรู้สึกเจ็บปวดใจ

มันเชิญซู่ได้ฮวงมาตรวจอาการ หมอหลวงที่ขึ้นมาแทนที่พี่ชายพินิจพิเคราะห์มันอยู่ครู่ใหญ่ จึงกล่าว

"เราไม่อาจรักษาโรคของท่าน"

"ท่านมีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ สามารถทุเลาหายดีหรือไม่ ขึ้นอยู่กับพลังการฝึกปรือของท่าน"

"เลือดคั่งกับเลือดพิษล้วนต้องถ่ายออกมา อย่าได้สะสมอยู่ภายในกาย ไม่เช่นนั้นต้องตายแน่นอน"

"ท่านถ่ายต่อเถอะ ถ่ายให้มากกว่านี้"

แต่ว่าโรคบิดสร้างความทรมานแก่จูง้วยเม้งยิ่ง

กาลก่อนมันยึดถือการถ่ายทุกข์หนักเป็นความสุขอย่างหนึ่ง ทางหนึ่งนั่งถ่าย ทางหนึ่งอ่านหนังสือ นึกถึงเรื่องราวต่างๆ ตอนนี้ย่อมไม่แล้ว

แต่ซูไต้ฮวงยังกล่าวว่า

"ดูจากสีหน้าท่าน หน้าผากเปล่งประกายเหลือง ทั้งใบหน้าแดงก่ำ ไม่คล้ายมีเรื่อง ต้องผ่านด่านนี้ไปได้แน่นอน..."

แต่มันกล่าวเสริมว่า

"นี่เป็นการดูลักษณะราศี มิใช่หลักการแพทย์ ...ท่านรับไปประกอบการพิจารณาเถอะ"

...พิจารณามารดาท่าน

จูง้วยเม้งด่าทอในใจ

มันเพียงต้องการได้ยินข่าวดี

ดีที่วิชาแพทย์กับวิชานรลักษณ์มีอยู่หลายส่วนที่ตรงกัน และเชื่อมโยงกัน จูง้วยเม้งหยุดถ่ายเป็นมูกเลือด ทุเลาหายดีราวปาฏิหาริย์

แต่มันไม่มีวันลืมเลือนหนึ่งฝ่ามือของกวนฉิก และหนึ่งกระบองของบี้กงกง

มาตรว่ามันใช้ท่าร่างม้าเปล่าผ่านนภาหลบรอดจากหนึ่งฝ่ามือหนึ่งกระบองนั้นก็ตาม

จูง้วยเม้งหลบรอดจากกระบองนี้

มันแตกตื่นไม่คลาย แต่ผู้ที่ตื่นตระหนกยิ่งกว่าคือกวนฉิก

กวนฉิกพอเผชิญหน้าบี้กงกง ก็แสดงท่าทีคุกคามเดน ยังไม่ทันประมือ

ก็วางตัวเป็นผู้ชนะ

ไม่ว่าผู้ใดล้วนคาดการณ์ว่ามันต้องพิชิตชัยแน่นอน

แต่ในความเป็นจริง พอเริ่มประมือกัน บี้กงกงกลับชิงเป็นฝ่ายมีเปรียบ

มันกลับเป็นฝ่ายรุกไล่กวนฉิก

...จวบกระทั่งกวนฉิกใช้ออกด้วยพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง

พลังกระบี่พอใช้ออก เพลงกระบองลดทอนลง

บี้กงกงพลันละทิ้งกระบอง

บางครั้งการละทิ้งกระบองเพื่อจู่โจมที่ร้ายกาจยิ่งกว่า

มันชัดขว้างกระบองใส่จูง้วยเม้ง

สำหรับกับกวนฉิก ไม่ว่าการจู่โจมเยี่ยงไร ใช้อาวุธชนิดไหน มันล้วนไม่กลัว

แต่มันคิดไม่ถึงว่าบี้กงกงแทนที่จะจู่โจมใส่มันกลับมุ่งเป้าไปที่จูง้วยเม้ง

มันเพิ่งประกาศว่า ขอเพียงจูง้วยเม้งบอกชื่อคนที่อาจล่วงรู้ร่องรอยของเซี่ยวเปี๊ะ มันจะรับประกันความปลอดภัยของจูง้วยเม้ง ไม่ปล่อยให้ผู้ใดทำร้ายจูง้วยเม้งได้

แต่ตอนนี้บี้กงกงกลับเปิดฉากจู่โจมใส่จูง้วยเม้งต่อหน้าเหล่ายอดฝีมือ

หากบี้กงกงมุ่งจู่โจมใส่มัน พอตีสบอารมณ์ของมัน

แต่บี้กงกงกลับชัดกระบองใส่จูง้วยเม้งด้วยอำมหิต

นี่ทำให้กวนฉิกตั้งตัวไม่ทัน

มันห้าวหาญชาญศึก ชมชอบการต่อสู้ ถนัดในการจู่โจมคน ถึงกับฆ่าคน แต่ไม่คุ้นกับการช่วยคน และคุ้มครองคน

ฝีมือการช่วยคนกับฆ่าคนเป็นคนละเรื่อง คนละแนวทางกัน

ดังนั้นกระบองพอพุ่งใส่จูง้วยเม้ง กวนฉิกถึงกับใจหายวาบ

มาตรว่าจูง้วยเม้งหลบรอดได้อย่างหวุดหวิดหวาดเสียวแต่ผู้ที่แบ่งแยกสมาธิคือกวนฉิก

...มันหวั่นวิตกว่าจูง้วยเม้งถูกกระบองซัดใส่

นี่สอดคล้องกับเจตนาของบี้กงกง

บี้กงกงเป็นคนของหน่วยงานสะพาน

มันถือกำเนิดจากแดนใต้ ที่แถบเนี่ยน้ำถือว่า "สะพาน" หมายถึงลวดลายที่แพรวพราว

บี้กงกงมีลวดลายตลอดมา

จุดประสงค์ของมันเพื่อแบ่งแยกสมาธิของกวนฉิก

ทั้งหมดเข้าใจว่ากวนฉิกเพียงออกปากให้ความคุ้มครองจูง้วยเม้งไม่ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง แต่บี้กงกงหาคาดคิดเช่นนั้นไม่

มันทราบว่ากวนฉิกพอลั่นปากต้องปฏิบัติตาม

ทั้งหมดเข้าใจผิดคิดว่า คนที่เสียสติผู้หนึ่งเพียงกล่าวเหลวไหล ไม่ยึดถือจริงจัง แต่ต่อให้กวนฉิกเสียสติจริงๆ คนเสียสติผู้หนึ่งพอกล่าววาจาจากปาก ล้วนยึดถือเป็นจริงเป็นจัง

โดยเฉพาะคนเสียสติเช่นกวนฉิก

ดังนั้นบี้กงกงยึดถือข้อนี้ ซัดกระบองจู่โจมใส่จูง้วยเม้ง

หนึ่งนั้นเพื่อแก้แค้น

ทั้งนี้เพราะจูง้วยเม้งเปิดเผยศักดิ์ฐานะของมัน โยนระเบิดทั้งลูกใส่มัน

สองเพื่อแบ่งแยกสมาธิของกวนฉิก

กวนฉิกเป็นผู้เหี้ยมหาญแห่งยุค หากผู้ที่มันรับปากให้ความคุ้มครองต้องจบชีวิตต่อหน้า ย่อมรู้สึกเสื่อมเสียหน้านัก

มันคาดคำนวณถูกต้อง

กวนฉิกถูกกอกวนจนวอกแวก

พริบตานั้น บี้กงกงฉวยโอกาสสะอึกจู่โจมใส่กวนฉิก

มันใช้ออกด้วยเพลงกระบองคร่าชีวิตที่แท้จริง

เป็นกระบองเทิดฟ้าที่แท้จริง

กระบองเทิดฟ้าที่แท้จริงจู่โจมจากมือมัน
จากนิ้วกลางของมัน
นิ้วมือมันคือกระบอง
กระบองคือนิ้วมือ
ดังนั้นตราบใดที่มันคงอยู่ กระบองก็คงอยู่
ด้วยพลังการฝึกปรือของมัน ไม่จำเป็นต้องพึ่งพากระบองที่เป็นรูปเป็นร่างแต่อย่างไร.

ตัวมันคือกระบอง
คนอยู่กระบองอยู่
บี้กงกงในยามนี้จึงถือว่าจู่โจมลงมืออย่างแท้จริง
ใช้ออกด้วยเพลงกระบองที่แท้จริง
ใช้กระบองเทิดฟ้าซึ่งสะท้านยุทธจักรนครหลวง หาญสู้กับพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างอันเกริกไกร
ฟ้ากว้างดินไพศาล
กระบองของมันกลับสั้นยิ่ง
เพียงนิ้วมือเดียวเท่านั้น
เป็นนิ้วกลาง
แต่เพลงกระบองนิ้วกลางของมันพอใช้ออก สภาพการต่อสู้พลันเปลี่ยนไป
กวนฉิกพอแบ่งแยกสมาธิคิดไปช่วยเหลือจูง้วยเม้ง ก็เผยจุดอ่อนออกมา
บี้กงกงจู่โจมใส่ "จุดอ่อน" นั้นในบัดดล
กวนฉิกความจริงปรากฏจากช่องว่างจุดอ่อน
หากบอกว่ามี ช่องว่างจุดอ่อนของมันอยู่ที่ "แขนเดียว" ของมัน
มันหลงเหลือแขนข้างเดียว

ซึ่งก็หมายความว่า หากมันมีสองมือครบถ้วนเช่นเดียวกับผู้อื่นอย่างนั้นจะไม่เผยช่องว่างจุดอ่อนนี้ออกมาแล้ว

แต่หากมิใช่กวนฉิกคิดช่วยเหลือจูง้วยเม้ง จนแบ่งแยกสมาธิไป ต่อให้มิ่นหลงเหลือแขนเดียว ก็ไม่เปิดเผยช่องว่างจุดอ่อนออกมา

ช่องว่างจุดอ่อนชั่วพริบตา

เพียงพอให้จู่โจมสิบครั้งครา

เพลงกระบองนิ้วมือของบี้กงกงสั้นและทื่อด้-น แต่สภาวะจู่โจมกลับองอาจ หาญกล้า แข็งกร้าว ดุร้ายกว่าถือกระบองอยู่ในมืออีก

ทุกกระบวนท่าที่มันใช้ออกเป็นทั้งเพลงกระบอง ทั้งท่าดรรชนี และเพลงกระบี่

มันยังจู่โจมธาตุพลังชนิดหนึ่งออก

เป็นพลังกระบอง

มันคิดใช้พลังทำลายพลัง

ใช้ "พลังกระบอง" สะกด "พลังกระบี่" ของกวนฉิก

กระบองของมันความจริงเป็นอาวุธอันดุร้าย

ไม่มีท่าใดไม่ดุร้าย

ไม่มีส่วนใดไม่ดุร้าย

แต่ตอนนี้เพลงกระบองของมันใช้ผ่านดรรชนี หนึ่งกระบวนท่าเท่ากับพันกระบวนท่า ความ "ดุร้าย" กลับคืนสู่ความ "ว่างเปล่า"

เป็นพลังอันว่างเปล่าที่สะกดจนผู้คนละทิ้งการต่อสู้ ถึงกับละทิ้งชีวิตชนิดหนึ่ง

พลังชุมนี้มาจากตัวบี้กงกง จากปลายนิ้วของมัน

นี่จึงเป็นเพลงกระบองที่บี้กงกงบัญญัติคิดค้น โดยดัดแปลงจากเพลงกระบองขั้นสุดยอดของเจ้าเตียโอ้ว

นี่จึงเป็นกระบองเทิดฟ้าที่แท้จริง

จวบกระทั่งขั้นต่อสู้ระยะประชิดติดตัว ทุกกระบองของบี้กงกงยังคงมุ่งสู่ฟ้า

กวนฉิกคล้ายถูกรุกไล่จนพลังกระบี่ตกทอนลง

คล้ายไม่สามารถตอบโต้กลับไป

นับตั้งแต่บี้กงกงใช้ครรชนีแทนกระบอง มือเดียวของมันน้อยครั้งจะยกขึ้น

ไม่ยกมือขึ้น ไหนเลยสามารถแผ่พุ่งพลังกระบี่ได้?

สามารถ

ผู้อื่นไม่สามารถ กวนฉิกพานสามารถ

ต่อให้มันไม่ยกมือ ไม่ตวัดแขน ก็สามารถแผ่พุ่งพลังกระบี่ที่เป็นหนึ่งไม่มีสองออก

มิหนำซ้ำยังเกรี้ยวกราดกว่า แหลมคมกว่าตอนที่มันยกมือขึ้นอีก

ทั้งนี้เพราะนี่จึงเป็น "พลังกระบี่" ที่แท้จริงของมัน

ทั้งนี้เพราะมันเป็นกวนฉิก

มีแต่มันจึงใช้ "พลังกระบี่" ที่พิเศษเฉพาะเช่นนี้ได้

"กระบอง" ของบี้กงกงจู่โจมใส่ความว่างของมัน ซึ่งเป็นตำแหน่งที่แขนขาด

กวนฉิกก็ตอบโต้กลับไป

การตอบโต้เกิดจากแขนขาดของมัน

มันาลับใช้แขนขาดแผ่พุ่งพลังกระบี่

...เมื่อไม่มีแขน ไหนเลยใช้พลังกระบี่ได้?

ซึ่งความจริงคำถามนี้ คล้ายใช่แต่ไม่ใช่

...ไม่มีกระบี่ ไหนเลยแผ่พุ่งพลังกระบี่ได้?

พลังกระบี่คือ "พลัง" ไม่ใช่กระบี่ ผู้ที่สามารถแผ่พุ่งพลังราวกับกระบี่

ก็สามารถแผ่พุ่งพลังกระบี่ได้

ดังนั้นไม่จำเป็นต้องมีกระบี่ ค่อยแผ่พุ่งพลังกระบี่ได้

เพราะเหตุนี้การแผ่พุ่งพลังกระบี่ ไม่แน่ว่าต้องใช้มือ เช่นเดียวกับที่ต้องการความรู้ ไม่แน่ว่าต้องอ่านหนังสือ บางครั้งการเดินทางหมื่นลี้ รับรู้รับฟังให้มาก ก็มีความรู้หลากหลายเช่นกัน

กวนฉิกจึงแผ่พุ่งพลังกระบี่จากแขนขาด

พริบตานั้นโลกกลับตาลปัตร มันใช้แขนขาดแผ่พุ่งพลังกระบี่ แขนขาดกลายเป็นอาวุธอันร้ายกาจของมัน

จุดอ่อนของกวนฉิกความจริงเป็นแขนขาด ตอนนี้ไม้ตายของมันกลับมาจากแขนขาด

มันใช้แขนขาดแผ่พุ่งพลังกระบี่ ยังแหลมคมกว่า รุนแรงกว่าแขนข้างที่ครบถ้วนสมบูรณ์นั้นอีก

นี่จึงเป็นพลังกระบี่

เป็นพลังกระบี่ที่แท้จริง

ยามนั้นถึงแม้ว่าฟ้ากว้างดินไพศาล แต่รังสีการฆ่าฟันกลับปกคลุมอยู่ทุกแห่งหน

ทั่วแผ่นฟ้าแผ่นดินมีแต่พลังกระบี่

รุนแชเอี้ยเบิกตามองดูการต่อสู้ที่เดือดเนื้อร้อนใจครั้งนี้จนปากอ้าตาค้าง

เช็กเสียวเชียงอดกล่าวมิได้ว่า

"ในชีวิตท่านรักชอบกระบี่ ฝึกเพลงกระบี่ จมอยู่กับมรรคากระบี่ ขอถามที่กวนฉิกใช้ออกตอนนี้ใช่เป็นกระบี่หรือไม่?"

รุนแชเอี้ยตอบราวกับต้องมนต์สะกดว่า

"ใช่"

เช็กเสียวเชียงถามอีกว่า

"นี่เป็นเพลงกระบี่อันใด?"

"เป็นพลังกระบี่"

"นั่นมิใช่พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างเช่นเดียวกับที่เคยใช้ออกทรอกหริะ?"

ซุนแชเฮี้ยตาเป็นประกาย กล่าวว่า

"ไม่เป็นเช่นเดียวกัน"

มันกล่าวเสริมเพิ่มเติมว่า

"ที่แล้วมาเป็นพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างตามธาตุธรรมชาติ ตอนนี้ที่มันใช้ออกเป็นพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างล้วน"

เซ็กเสียวเซียงแยกแยะออกในบัดดล กล่าวว่า

"หมายความว่าขาดธาตุธรรมชาติไป"

ซุนแชเฮี้ยคล้ายค้นพบหลักเหตุผลที่แท้ อธิบายว่า

"นี่เป็นความแตกต่างของแก่นสาร เมื่อครู่มันใช้พลังกระบี่ตามธาตุธรรมชาติ ซึ่งเกิดจากพรสวรรค์ส่วนตัว แต่ตอนนี้มิใช่แล้ว กวนฉีกไม่ว่าใช้อะไรล้วนบังเกิดเป็นพลังกระบี่ แม้แต่สัตส่วนที่พิการยังกลายเป็นพลังจู่โจมอันกล้าแข็ง นี่มิใช่ธาตุธรรมชาติ และไม่ได้จากการฝึกฝนในภายหลัง หากแต่เป็นพลังกระบี่ที่ชักนำมาจากมหาพรหมา ทั้งเก้าฟ้าสิบดิน ขอเพียงมันบังเกิดความคิด จะแผ่พุ่งพลังกระบี่ออก..."

มันทอดถอนใจกล่าวว่า

"นี่จึงเป็นพลังกระบี่ที่แท้จริง"

ตอนนี้กวนฉีกแผ่พุ่งพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง

...พลังกระบี่นี้ทลายออกจากร่าง

...และไร้สภาพไร้ร่องรอย

แต่นี่ไม่มีการแบ่งแยกว่าเป็นพลังตามธาตุธรรมชาติ หรือได้จากการฝึกฝนในภายหลัง ขอเพียงบังเกิดความคิด พลังกระบี่ก็แผ่พุ่งออก

เปรียบกับพลังกระบี่ที่แล้วมา ยังก้าวล้ำนำหน้าอีกก้าวใหญ่

เป็นความก้าวล้ำนำหน้าที่แทบคร่าชีวิตบี้กงกงไป

หากเป็นพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างที่เกิดจากธาตุธรรมชาติบี้กงกงยังสามารถต่อกรได้

อย่างน้อยสามารถแปลงจาก "มีกระบอง" เป็น "ไร้กระบอง"

...ไร้กระบองยังสูงส่งกว่ามีกระบองเพลงกระบองที่ใช้ออกก็เลิศล้ำกว่า

แต่ยามเมื่อแขนขาดของกวนฉิกยังสามารถแผ่พุ่งพลังกระบี่ออกมันก็ไม่อาจรับได้แล้ว

มาดรว่าฟ้ากว้างดินไพศาล แต่บี้กงกงแทบไม่มีที่ยืนหยัดทรงกาย

ทั้งนี้เพราะพลังกระบี่อยู่ทุกแห่งหน

พลังกระบี่เป็นท่าไม้ตาย

ท่าไม้ตายที่คร่าชีวิตมัน

การต่อสู้ดำเนินถึงขั้นนี้ บี้กงกงแทบจบชีวิตไปแล้ว

...หากมิใช่พลันเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้น

กล่าวตามความสัตย์ เซ็กเสียวเชียงรังเกียจความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันมิใช่เรื่องดี

ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันมักเป็นความเปลี่ยนแปลงที่น่าตระหนก

เซ็กเสียวเชียงเห็นว่ายุทธจักรควรเปลี่ยนแปลง มิอาจไม่เปลี่ยนแปลง

...หากไม่เปลี่ยนแปลง จะกลายเป็นความชะงักงัน สูญเสียแรงขับเคลื่อนไป

แต่ความเปลี่ยนแปลงไม่ควรเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน หากทว่าก้าวไปทีละขั้นทีละตอน ขจัดส่วนที่ยุ่งเหยิงเหลือแต่แก่นสาร รักษาส่วนที่ดีเลิศลิดรอน

ด้านที่ไม่ดีทิ้ง คัดส่วนที่อ่อนแอเหลือแต่ความเข้มแข็ง

ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จึงถือว่าปรกติ ค่อยบังเกิดความแปลกใหม่ขึ้น สามารถดำรงคงอยู่ในยุทธจักรที่ลมแรงฝนแรง

นี่เป็นความคิดของเขา

ดังนั้นหน่วยงานของเขาต้องแสวงหาความเปลี่ยนแปลง สร้างตัวเองให้เข้มแข็งตลอดเวลา

แต่เป็นความ "เปลี่ยนแปลง" ดุจสี่ฤดูกาลที่เข้ามาแทนที่ มิใช่ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

...ค่ายเทียมเมฆที่เขาก่อร่างสร้างขึ้นกลับบังเกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน ผลจากการที่เขาไว้วางใจคนใกล้ชิด เป็นเหตุให้ค่ายพินาศคนล้มตาย

พลังฝีมือของเขาก็เช่นกัน

เขาแสวงหาความใหม่ แสวงหาความเปลี่ยนแปลง แต่สรรพเปลี่ยนแปลงไม่ห่างจากรากเหง้า กระบวนท่าที่เขาคิดค้นขึ้นใหม่ มาจากวิชาฝีมือขั้นพื้นฐานของเขา

ที่แล้วมาเขาเห็นว่า ไม่มีของเก่าไหนเลยมีของใหม่ ไม่มีขราไหนเลยมีฉกรรจ์ ไม่มีพื้นฐานไหนเลยมีทุกวันนี้?

เขาปรับรากฐานเป็นอย่างดี มีพลังการฝึกปรือลึกล้ำ ผู้คนจำนวนมากเข้าใจว่า เซ็กเสียวเชียงประสบความสำเร็จตั้งแต่เยาว์วัย กลับละเลยพื้นฐานอันลึกล้ำของเขาไป

เซ็กเสียวเชียงเป็นอัจฉริยบุรุษผู้หนึ่ง แต่ยังเห็นสมควรเปลี่ยนแปลงตามลำดับ มิใช่เปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน

การเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหันโดยไม่สนใจพื้นฐานดั้งเดิม ทุบทำลายทุกสิ่งที่มีอยู่ สุดท้ายสามารถสร้างสรรค์ใหม่หรือไม่ มีการจัดตั้งใหม่หรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่ อย่างน้อยมิใช่เอาแต่ทำลายล้าง โดยปราศจากการ

สร้างสรรค์

เนื่องจากเขาเป็นผู้นำค่ายสำนักอันดับหนึ่งในยุทธจักรนครหลวง เฉกเช่นเศียรของหมู่มังกร ดังนั้นเขามิเพียงไม่ยินกรานความเห็นส่วนตัว ทั้งยังถ่ายทอดบอกความคิดอ่านของตัวเองต่อพี่น้องในหอลมพิรุณโปรยและเจดีย์งวงช้าง

...การอบรมกล่อมเกลานับเป็นห่วงลูกโซ่ที่สำคัญอย่างยิ่ง

ทางด้านนี้เขากับเอี้ยบ้อเชี้ยเห็นพ้องต้องกันว่า หากคิดควบคุมหน่วยงานเช่นหอลมพิรุณโปรยกับเจดีย์งวงช้าง ในฐานะผู้นำต้องดำเนินการอบรมกล่อมเกลา จึงไม่ซ้ำรอยของโซวมั่งจิ้ม

โซวมั่งจิ้มนับเป็นผู้นำที่หายากยิ่ง มันไม่เคยระแวงสงสัยพี่น้องตัวเอง ทั้งกอปรด้วยสติปัญญาความกล้าหาญ มาตรว่าป่วยเป็นโรคเจ็ดสิบสองชนิดยังมุมานะบากบั่นตลอดเวลา

มันสามารถใช้สอยบุคคล จึงมีผู้ช่วยเช่นเฮ้งเชี่ยวเจียะกับแป๊ะโซ้วปวย

น่าเสียดายที่มันไม่ระวังป้องกันคน และละเลยด้านการ "อบรมกล่อมเกลา"

ดังนั้นแป๊ะโซ้วปวยทรยศหักหลัง เป็นเหตุให้มันพบกับความย่อยยับ มาตรว่าผลที่สุดปราบความไม่สงบลงได้ แต่เพื่อมิให้หอลมพิรุณโปรยตกอยู่ใต้อาณัติผู้อื่น มันได้แต่ยอมตาย

ไม่ว่าอย่างไร การตายของโซวมั่งจิ้มเป็นเรื่องราวที่น่าเสียดายยิ่ง

แป๊ะโซ้วปวยมุ่งช่วงชิงอำนาจ ก็ละเลยการอบรมกล่อมเกลา ดังนั้นในห้วงคับขัน ผู้ที่ทรยศต่อมันยังกระทำด้วยความเฉียบขาดยิ่งกว่าที่มันทรยศต่อโซวมั่งจิ้มอีก

หลังจากนั้นเฮ้งเชี่ยวเจียะดูแลหอลมพิรุณโปรยช่วงหนึ่ง เขาให้ความสำคัญกับการใช้ตัวเองเข้ากล่อมเกลา

ส่วนเชี่ยวเชียงกล่อมเกลาด้วยถ้อยคำ

ทั้งสองล้วนให้ความสนใจต่อการกล่อมเกลาด้วยจริยะของจูกัวะชิงแซ

ตามเหตุผลหมู่คณะสร้างฝันมีสมุนบริวารมากมาย หยั่งรากฝังลึกอยู่ในตลาดร้านถิ่น สมควรมีอิทธิพลยิ่งกว่าทอลมพิรุณโปรย

แต่ในความเป็นจริง แรงดึงดูดใจของมันยังไม่เท่ากับเจดีย์งวงช้างซึ่งเฮ้งเซี่ยวเจียะเพิ่งก่อตั้งขึ้น

สาเหตุเป็นเพราะผู้นำหมู่คณะสร้างฝันคือฮวยโกวฮวดกับอุนมั่งเช้งไม่เน้นสร้างจริยธรรม ใช้ถ้อยคำกล่อมเกลา และประพฤติตัวเป็นแบบอย่างนั่นเอง

ซึ่งก็หมายความว่า พวกมันไม่เน้นที่ผลของการอบรมกล่อมเกลา ดังนั้นขาดแรงดึงดูดใจเท่าที่ควร

เฮ้งเซี่ยวเจียะชมชอบคบค้าสมาคม ระหว่างที่พบปะสังสรรค์ ก็ถ่ายทอดความคิดเห็น ตลอดจนจิตวิญญาณของเขาออกไป ผู้คนที่อยู่ร่วมกับเขาล้วนซึมซับรับไปโดยไม่รู้ตัว

ส่วนเซ็กเสียวเซียงช่างเจรจาพาที ทั้งมีความรู้ในเชิงอักษร

เขาถนัดในการพูดจาชักจูง แสดงความสามารถในการโน้มน้าวจิตใจออกมา ทำให้ผู้คนยอมรับความเห็นของเขา และก้าวเดินปฏิบัติตาม

แต่ถ้อยอักษรสามารถตีความได้หลายทาง ต่อให้เป็นภาษาที่สละสลวยกว่านี้ อาจถูกผู้คนเข้าใจผิดไป

ดังนั้นเซ็กเสียวเซียงเคยแสดงความเห็นว่าด้วยความเปลี่ยนแปลง เห็นว่ายุทธจักรควรที่จะเปลี่ยนแปลง กลับถูกผู้คนตีความว่าเป็นความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันกับการสมควรเปลี่ยนแปลงเป็นคนละเรื่องกัน

ทั้งสองประการนี้มีความแตกต่างอย่างมาก

ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันเป็นการกระทำที่เด็ดขาด

ควรที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นลำดับขั้นตอนอย่างหนึ่ง

ความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันเป็นความเคลื่อนไหวล้มล้าง มุ่งทำลายโดยสิ้นเชิง

ควรที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นขั้นตอนระยะยาว ซึ่งผู้คนสามารถปรับตัวได้

ดังนั้นเซ็กเสียวเซียงถูกผู้คนปล่อยข่าวว่า .ขาต้องการสลายระบบที่เป็นอยู่ในยุทธจักร แยกภาพรวมของยุทธจักรออกเป็นเสี่ยงๆ ชักชวนให้ทั้งหมดโค่นล้มเขา

เซ็กเสียวเซียงขุ่นเคืองใจยิ่ง หลังจากนั้นไม่แสดงความเห็นอีก

...เราไม่ต้องการให้ผู้คนประเภทนี้เข้าใจ

...เรากระทำการใด ก็ไม่ขอความเห็นชอบจากผู้คนประเภทนี้

...ขอเพียงเราไม่ละอายใจ รักษาความเป็นตัวของตัวเราก็ใช้ได้แล้ว

คนที่ไม่ถือเหตุผล ไม่ควรแก่การสนใจ หากโต้เถียงโดยใช่เหตุ มิสู้ทำสิ่งที่มีคุณค่า ความหมายประเสริฐกว่า

เมื่อได้คิดเช่นนี้ เขาค่อยสงบจิตใจลง

เพลิงโทสะก็สงบลง

หลังจากนั้นเขาขอให้เอี้ยบ้อเชี้ยตรวจสอบ

ในที่สุดตรวจพบว่าเป็นข่าวลือที่ดึกหกหุนครึ่งปล่อยออกมา

พวกมันยังเล่าลือว่า เซ็กเสียวเซียงคร่ำครึงมงาย ไม่ฝึกฝีมือ ไม่ดูแลกิจการ พาตัวตกต่ำอย่างน่าเสียดาย

...คาดว่าเป็นเด็กปวยเกียปล่อยข่าวเพื่อโจมตีเขา

เซ็กเสียวเซียงยิ่งรู้สึกว่าเด็กปวยเกียผู้นี้น่าสนใจยิ่ง

มิหนำซ้ำลึกซึ้งน่ากลัวยิ่ง

ทั้งนี้เพราะคนผู้นี้ไม่แน่ว่าต้องใช้กำลังถึงกับไม่แน่ว่าต้องใช้แผนอุบายก็สามารถโจมตีศัตรูบางครั้งเพียงปล่อยข่าวลือก็มีอำนาจในการทำลายล้างผู้คน

...ที่แท้มันจงใจบิดเบือนคำพูดของเรา เพื่อให้เราโต้แย้ง ต้องการให้เราโกรธแค้น

...คู่มือเช่นนี้นับว่าสมใจยิ่ง

เนื่องจากมีศัตรูเช่นเดือกปวยเกีย เขาไม่อาจเพิกเฉยเกียจคร้าน ยิ่งต้องแสวงหาความรุดหน้า

นี่นับเป็นศัตรูอันประเสริฐ

ศัตรูเช่นนี้ทำให้เขาพบเห็นความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

ถึงแม้ว่าเช็กเสียวเซียงไม่ชมชอบความเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันก็ตาม

แต่ตอนนี้เขากลับพบเห็นเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันทันด่วน

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกกลับกระทำเรื่องราวหนึ่ง

กระทำเรื่องราวที่ไม่ว่าผู้ใด ไม่ว่ายอดฝีมือไหนก็ไม่กระทำ และไม่กล้ากระทำ

มันพลันเปลี่ยนกระบวนท่า

มันแทนที่จะจู่โจมกระบวนท่าใส่บี้กงกง กลับจู่โจมใส่ผู้ที่ชมดูการต่อสู้อยู่

..ซุนแชเยี้ยเอง

ซุนแชเยี้ยขณะชมดูการต่อสู้อย่างจดจ่อ และด้วยจิตใจที่ระทึก คิดไม่ถึงกวนฉิกพลันจู่โจมใส่มัน

ดราครั้งนี้มิเพียงแต่ซุนแชเยี้ยคาดคิดไม่ถึง แม้แต่เช็กเสียวเซียงที่ข้างกาย และถนัดในการรับเหตุเปลี่ยนแปลงก็คาดคิดไม่ถึงเช่นกัน

กวนฉิกกลับเลียนเยี่ยงบี้กงกง ซึ่งเผชิญหน้ากับศัตรูเข้มแข็ง แต่ชัดกระบองใส่จูง้วยเม้ง

เพียงแต่จูง้วยเม้งกับซุนแชเยี้ยมีสภาพแตกต่างกัน

...อย่างน้อยในสายตาของเซ็กเสียวเชียงเห็นว่าแตกต่างอย่างมาก
ทั้งนี้เพราะเขายึดถือซุนแชเฮี้ยเป็นสหายแล้ว
สหายที่ไม่ต่อยตีไม่รู้จัก หลังต่อยตีให้ความนิยมยกย่อง
กวนฉิกแผ่พุ่งพลังกระบี่ใส่ซุนแชเฮี้ยที่ชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้างทางหนึ่งตวาดว่า
"สู้กันตัวต่อตัวไม่สมอยาก เจ้าชมดูอย่างจดจ่อที่สุด พานเข้ามาเถอะ"
มันเพียงใช้ออกหนึ่งกระบี่
แต่สำหรับกับซุนแชเฮี้ย กระบี่นี้พอใช้ออกเบื้องหน้าสายตามีแต่ประกายกระบี่และพลังกระบี่ ยามกะทันหันไม่สามารถหลบหลีก ไม่อาจปิดป้องต้านทาน ไม่มีปัญญาล่าถอย มีแต่หนทางตายสายเดียว
กวนฉิกอันร้ายกาจ
กระบี่ที่ร้ายกาจนัก
ซุนแชเฮี้ยตวาดคำ "มาได้ประเสริฐ" กลับสะอึกเข้าหาพลังกระบี่เช่นฆ่าใส่กวนฉิก
ท่วงท่าสภาวะของมันยังอาจหาญกว่าพลังกระบี่ที่เจิดจ้าดุจสายรุ้งอีก
ทั้งหมดชมดูจนตะลึงลาน
ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่เคยเห็นวิธีการต่อสู้เช่นนี้มาก่อน
บี้กงกงมีพลังฝีมือสูงล้ำสุดยอด
ส่วนกวนฉิกเป็นเทพแห่งการต่อสู้ เป็นมารอันบ้าคลั่ง
แต่ซุนแชเฮี้ยกลับไม่คำนึงถึงชีวิต
มันใช้กระบี่ประจัญพลังกระบี่ ใช้กำลังชวัญปะทะกับกำลังชวัญ ใช้ชีวิตแตกหักกับชีวิต
เพลงกระบี่ของมันมีแต่ "ประจัญ"
กล่าวตามความสัตย์ ซุนแชเฮี้ยไม่มีหนทางรับมือกับพลังกระบี่ของกวนฉิก

...จะอย่างไรมันหลบไม่พ้น ไม่อาจต้านทานได้ ไยไม่ทดลองเสี่ยงดู?

กระบี่ของมันเคยตกไปในมือกวนฉิก ตอนนี้กลับมาอยู่ในมือมัน

กระบี่ของมันชื่อผิดพลาด

...จะอย่างไรในชีวิตของคนยากหลีกเลี่ยงจากการกระทำเรื่องผิดพลาด เดินทางผิดพลาดมากมาย ตอนนี้ต่อให้ผิดพลาดอีกครั้งจะเป็นไร?

ยังคงผิดพลาดอีกครั้งเถอะ

ดังนั้นซุนแชเฮี้ยใช้ออกด้วยท่ากระบี่คลุ้มบุปผาคลั่ง

มันแทนที่จะล่าถอยกลับสะอึกเข้าหา

แทนที่จะตั้งรับกลับชิงเป็นฝ่ายรุก

มันใช้ส่วนคม ส่วนปลายแหลมของกระบี่ตอบโต้ใส่พลังกระบี่ของกวนฉิก

กวนฉิกตวาดคำ "ประเสริฐ" พลังกระบี่แปรเปลี่ยนอีกครา

แปรเปลี่ยนเป็นสองสาย

สายหนึ่งแผ่พุ่งจากมือมัน ต้านรับกระบองเทิดฟ้าของบี้กงกง

สายหนึ่งแผ่พุ่งออกจากแขนขาด รับสภาวะกระบี่ของซุนแชเฮี้ยไว้

มันคนเดียวใช้พลังกระบี่สองสาย ยังควบคุมบังคับได้ตามใจปรารถนา

มันคล้ายยังไม่สมอยาก ดังนั้นตวาดว่า

"เจ้าก็มาเถอะ"

จากนั้นแผ่พุ่งพลังกระบี่สายหนึ่งออก

...ครั้งนี้มันจู่โจมใส่ผู้ใด?

มันคนเดียวรับมือบี้กงกงกับซุนแชเฮี้ยยังไม่สะใจ ยังไม่สมอยากอีกหรือ?

ปัญหาอยู่ที่มันแผ่พุ่งกระบี่ออกสองสายแม้แต่แขนขาดยังแผ่พุ่งพลังกระบี่ออก ยังมีส่วนใดใช้พลังกระบี่ได้?

พลังกระบี่ที่สามจะแผ่พุ่งออกได้อย่างไร?

สำหรับผู้อื่น นี่เป็นเรื่องเป็นไปไม่ได้

แต่กวนฉิกกระทำได้ มิหนำซ้ำกระทำได้โดยไม่ยากเย็น

ทั้งนี้เพราะมันไม่ธรรมดา

มันกระทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำไม่ได้

...ต่อให้มันยังไม่ถึงกับไร้ผู้ต่อต้าน อย่างน้อยเข้าสู่ช่วงแห่งความไร้ผู้ต่อต้านแล้ว

กวนฉิกที่ไร้ผู้ต่อต้าน

พลังกระบี่สายที่สามกลับพวยพุ่งออกจากปาก

มันอ้าปากขึ้น บังเกิดเสียงชี่ พวยพุ่งพลังกระบี่สายหนึ่งออก

พลังกระบี่ที่พวยพุ่งจากปากมัน ยังเกรี้ยวกราดกว่าที่แผ่พุ่งจากแขนขาด ขณะที่พลังกระบี่ที่แผ่พุ่งจากแขนขาด ก็รุนแรงกว่าที่แผ่พุ่งจากมือขวา

ซึ่งก็หมายความว่า พลังกระบี่ที่มันแผ่พุ่งออก ไม่ขึ้นอยู่กับวัตถุที่เป็นสื่อนำว่าสมบูรณ์หรือไม่เหมาะสมหรือไม่ หากแต่อยู่ที่จิต ขึ้นอยู่กับใจบังคับใช้ตามใจปรารถนา ปล่อยออกรั้งเข้าตามใจปรารถนา

พลังกระบี่สายที่สามของมัน กลับพวยพุ่งใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ

บัณฑิตคลื่นพิโรธชมดูการต่อสู้อยู่ด้านข้าง เมื่อคู่มันต่อสู้กับกวนฉิกตกอยู่ในห้วงคับขัน แต่ไม่ต้องการพลาดชมการต่อสู้ที่เร้าใจในคืนนี้ ดังนั้นไม่ยอมจากไป

แต่มันคาดคิดไม่ถึงว่ากวนฉิกพลันลงมือต่อมัน

มิหนำซ้ำบอกลงมือก็ลงมือ อ้าปากพวยพุ่งพลังกระบี่ออก

มันได้แต่รับศึก

จำต้องเข้าร่วมวงต่อสู้

ได้ยินกวนฉิกกู่ร้องดังยาวนาน ทางหนึ่งกล่าววาจา ทางหนึ่งพวยพุ่งพลังกระบี่จู่โจมใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ

"ท่านฝึกพลังลมปราณ ลองดูว่าลมปราณท่านกล้าแข็งหรือลมปราณเรากล้าแข็ง? ดูว่ากระบี่มันรวดเร็วหรือกระบี่เรารวดเร็ว? พิสูจน์ดูว่ากระบองของมันร้ายกาจหรือว่าพลังกระบี่เราร้ายกาจ?"

มันลงมือพลางกล่าววาจาพลาง ทั้งกล่าวด้วยความปลอดโปร่ง

บัณฑิตคลื่นพิโรธคิดตอบคำ

แต่ไม่อาจตอบได้

มันถูกพลังกระบี่รุกเร้าจนไม่อาจตอบวาจา

บี้กงกงก็ไม่ตอบคำ

เพียงกัดฟันรับศึก

ระหว่างการต่อสู้ มันยังกวาดตามองรอบข้าง สำรวจดูหิ้นที่ส่วนต่างๆ

มันมองดูอะไร?

มันค้นหาอะไร?

มีแต่ซุนแซเฮี้ยที่ตอบคำ

มันต่อสู้อย่างแข็งขัน ปลุกเร้าความคิดต่อสู้ถึงขีดสุด ทั้งยังตวาดว่า

"พลังกระบี่ไร้สภาพ"

คำพูดนี้ไม่มีใดพิเศษพิสดาร นับตั้งแต่กวนฉีกจัดการกับบี้กงกงมิใช่ใช้ยอดวิชาแขนงนี้หรอกหรือ?

แต่เซ็กเสียวเชียงรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนไป

สีหน้าเปลี่ยนเป็นเขม็งตึงเครียดกว่าเดิม

บุคคลเช่นกวนฉีกเคยกุมอำนาจใหญ่ ตอนนั้นหอลมพิรุณโปรยกับฝักหกหุนครึ่ง ยังไม่ทรงอิทธิพลเท่ากับสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์ของมัน

ตอนนี้มันเสียสติแล้ว อำนาจหลุดลอยไป แต่ชื่อเสียงยังดำรงคงอยู่

หากแม้นมีคนถามมันว่าต้องการอำนาจหรือชื่อเสียง? ยึดถืออำนาจสำคัญกว่า หรือชื่อเสียงสำคัญกว่า? มันคงตอบว่า

"ขุนเชี่ยวแป๊ะ"

ตอนนี้มันไม่ต้องการอำนาจ

และไม่คิดหวังมีชื่อเสียง

มันเพียงต้องการอยู่ร่วมกับหญิงคนรัก

...มาตรว่าไม่ได้อยู่ร่วม มันเพียงทุ่มเทให้กับพลังฝีมือ ฝีแปรียให้ดีที่สุด คิดค้นสิ่งที่แปลกใหม่ที่สุด

ไม่ว่าอำนาจหรือชื่อเสียง มันล้วนไม่ใส่ใจและไม่แสวงหา แต่หากคนผู้หนึ่งกระทำเรื่องราวได้โดดเด่นกว่าผู้ใด จนถึงกับไร้ผู้ต่อต้าน อย่างนั้นชื่อเสียงและอำนาจจะประดังมาเอง โดยเฉพาะขณะที่มันไม่ให้ความสำคัญกับวัตถุเรื่องราวเหล่านี้ ชื่อเสียงและอำนาจยิ่งคล้ายเชื้อโรคเกาะกินกระดูกไม่อาจสลัดหลุดได้

แต่สำหรับกวนฉิกในตอนนี้ สิ่งเหล่านี้ล้วนไม่สำคัญ

ประการสำคัญคือมันสูญเสียอุนเซี่ยวแปะไป

ตอนนี้คงเหลือแต่ความคิดต่อสู้

มันคิดต่อยตี

และคิดช่วงชิงชัยชนะ

ดังนั้นมันแผ่พุ่งพลังกระบี่ออก

ใช้ออกด้วยวิธีที่แปลกใหม่

เมื่อซุนแชเอี้ยร้องคำ "พลังกระบี่ไร้สภาพ" เชิกเสียวเชียงก็หน้าแปรเปลี่ยนเป็นบุคคลแรก

ทั้งนี้เพราะเขารับฟังเข้าใจ

...พลังกระบี่ไร้สภาพไม่น่าประหลาด แต่ว่าขาดคำ "ทำลายร่าง" ไป

ที่น่ากลัวอยู่ที่ข้อความซึ่งขาดหายไป

เช่นเดียวกับก่อนหน้านี้พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่าง ไม่แฝงพลังธาตุธรรมชาติ หากแต่พลังกระบี่ของกวนฉิกหลุดพ้นจากข้อจำกัดของพลังธาตุธรรมชาติ เปลี่ยนเป็นปล่อยออกรั้งเข้าตามใจปรารถนา

ดังนั้นแม้แต่แขนขาดของมันยังแผ่พุ่งพลังกระบี่ได้

ตอนนี้พลังกระบี่ที่มันใช้ออก ก็ตัดทอนคำ "ทำลายร่าง" ไป

ซึ่งก็หมายความว่า พลังกระบี่ของมันสามารถใช้ออกจากทุกสถาน โดยไม่จำเป็นต้องหยิบยืมว่าง หรือทลายออกจากร่างอีก

หลังจากตัดข้อความทิ้งไป ข้อจำกัดก็ลดน้อยลง หมายความว่า พลังกระบี่ของมันมีเส้นทางกว้างไกลกว่าเดิม แทบบรรลุถึงสุดขอบฟ้าใต้แผ่นพื้นพสุธาแล้ว

ตอนนี้กวนฉิกสามารถพวยพุ่งพลังกระบี่จากปาก แม้กระทั่งตอนกล่าววาจาคำหนึ่ง ก็สามารถพวยพุ่งพลังกระบี่สายหนึ่ง

นี่จึงเป็นพลังกระบี่ที่แท้จริง

เป็นพลังกระบี่ที่ไร้ผู้ต่อต้าน

พลังกระบี่ของมันไม่ยอมรับนับญาติใดๆ

กระบี่เย็นพลังปราณร้อน

กระบี่ของมันเป็นกระบี่ประหารเทพล้างตระกูล

มันใช้ลมปากบังคับกระบี่

กระบี่คือมัน

มันคือกระบี่

เมื่อถึงขั้นนี้ กวนฉิกไม่เพียงเป็นเทพแห่งการต่อสู้ หากแต่กลายเป็นไร้ผู้ต่อต้าน

ไร้คู่มือต้านติด

เนื่องจากไร้คู่มือต้านติด มันจึงเสาะหาคู่มือ

...หากไม่มีคู่มือต้านติด เกรงว่าต้องยึดถือตัวเองเป็นคู่มือแล้ว

ดังนั้นกวนฉิกจู่โจมลงมืออีกครั้ง

ครั้งนี้มันกวาดกระบี่ใส่เด็กปวยเกีย

เหตุผลที่กวนฉิกจู่โจมใส่เด็กปวยเกียคือ

"เราไม่ชมชอบเจ้าก้มหัว เจ้าเงยหน้าขึ้นให้เรา เจ้าไม่เงยหน้าขึ้น เราจะจู่โจมจนเจ้าเงยหน้าขึ้น"

เด็กปวยเกียก็ทราบว่ากวนฉิกต่อสู้จนกระเหี้ยนกระหือรือ

มันมิใช่ไม่ได้ระวังป้องกัน

แต่มันนึกไม่ออกว่า กวนฉิกที่ใช้ทั้งมือที่ครบถ้วนกับแขนขาด ทั้งยังใช้ปากพวยพุ่งกระบี่ ยังใช้สิ่งใดจู่โจมต่อมันได้?

ยังมี

ทั้งไม่เพียงสายเดียว

หากทว่าเป็นสองสาย

เป็นเนตรกระบี่

...กวนฉิกใช้ดวงตาพวยพุ่งพลังกระบี่

ดวงตามีพลัง

ประกายของดวงตาเรียกว่าประกายตา ความคมของดวงตาเรียกว่าสายตา ความหมายที่ถ่ายทอดผ่านดวงตาเรียกว่าคลื่นสายตา

ประกายตาของกวนฉิกคล้ายสายฟ้า

และคล้ายกระบี่

ดวงตาทั้งสองของมันพวยพุ่งเนตรกระบี่สองสาย ประกายตาคล้ายสายฟ้าคล้ายกระบี่ พอดีปะทะกับจักษุมืดที่เด็กปวยเกียช้อนตาขึ้น แทบปรากฏสะเก็ดไฟแลบกระจาย

กวนฉิกตั้งใจใช้เนตรกระบี่ต่อเด็กปวยเกีย ทั้งนี้เพราะมันจำได้ว่าเด็กปวยเกียเคยใช้จักษุมืดต่อมัน จนมันแทบพลาดท่าเสียที

คมมีดเยียบเย็น

จักษุมืดเยียบเย็นยิ่งกว่า

กวนฉิกเป็นคนไม่ยอมรับความพ่ายแพ้

ทั้งนี้เพราะมันไม่เคยพ่ายแพ้มาก่อน

ตอนนี้มันมิเพียงใช้กำลังเพียงลำพัง ประลองกับกระบองของบี้กงกง ประจัญกับกระบี่ของซุนแชเฮี้ย หักล้างลมปราณกับบัณฑิตคลื่นพิโรธ ยังไม่ลิมปะทะกับจักษุมีดของเด็กปวยเกีย

แม้แต่เด็กปวยเกียที่หนักแน่นเยือกเย็น พบพานเรื่องตระหนกไม่ตื่นเต้น ก็ถูกดึงเข้าสู่วงต่อสู้

ตอนนี้กวนฉิกกลายเป็นหนึ่งต่อสู้สี่

ไม่ใช่เพียงสี่

หากแต่เป็นหนึ่งต่อสู้ห้า

บุคคลที่ห้าคือผู้วิเศษประกายดำ

ผู้วิเศษประกายดำคิดหลีกลี้หนีห่างออกไป เพิ่งก้าวเท้าออก ได้ยินกวนฉิกตวาดว่า

"เจ้าคิดหนี? เข้ามาเล่นพร้อมกันเถอะ"

ผู้วิเศษประกายดำใจสั่นสะท้าน หรือว่ากวนฉิกร้องช้าชวนมัน? แต่กวนฉิกใช้กำลังเพียงลำพัง ต่อสู้กับยอดฝีมือสี่คน ไม่มีเหตุผลที่สังเกตเห็นความเคลื่อนไหวของมัน

แต่ในความเป็นจริง กวนฉิกจับตาดูมัน

คำพูดนี้ก็กล่าวกับผู้วิเศษประกายดำ

ทั้งนี้เพราะพร้อมกับเสียงดัง พลังกระบี่ก็บรรลุถึง

เสียงหวีดหวิวดังขึ้น พลังกระบี่สายหนึ่งจู่โจมถึงกลางหลังผู้วิเศษประกายดำ

ผู้วิเศษประกายดำใช้ลมปราณประกายดำรับกระบี่นี้เอาไว้ แต่พลังกระบี่สายที่สองก็บรรลุถึง ชั่วพริบตาหักหาญกับผู้วิเศษประกายดำเจ็ดแปดกระบวนท่า

ผู้วิเศษประกายดำมิเพียงไม่อาจล่าถอย ทั้งยังเดินย้อนกลับไป

เดินย้อนกลับเข้าวงต่อสู้ กลายเป็นส่วนหนึ่งของวงต่อสู้

ผู้วิเศษประกายดำมิเพียงขวัญสั่นวิญญาณสะท้าน ถึงกับแทบสูญเสียความคิดต่อสู้ไป

กวนฉิกยังร้ายกาจกว่า น่ากลัวกว่าที่มันคาดคิดไว้อีกมากนัก

ผู้วิเศษประกายดำแม้มีความคิดเช่นนี้ แต่ผู้อื่นยังตื่นตระหนกยิ่งกว่า

เอี้ยบ้อเซี้ยเป็นหนึ่งในจำนวนนั้น

มันบังเกิดความตื่นตระหนกสามประการ

หนึ่ง ผู้วิเศษประกายดำสามารถหักหาญกับกวนฉิกสิบเจ็ดสิบแปดกระบวนท่า มีพลังฝีมือสูงล้ำกว่าที่คาดคำนวณไว้มากนัก

สอง ความสามารถในการต่อสู้ของกวนฉิกมิเพียงเหนือมนุษย์ ถึงกับเหนือเทพเจ้า ตอนนี้มันต่อสู้กับผู้วิเศษประกายดำแต่ไกล โดยแผ่พุ่งพลังกระบี่ออกจากหว่างคิ้ว

มันเพียงโคจรพลัง ก็ปรากฏพลังกระบี่แผ่พุ่งจากหว่างคิ้ว จู่โจมใส่ผู้วิเศษประกายดำ

นี่ไม่จำกัดเพียงพลังกระบี่ไร้สภาพ

กระบี่ของมันอยู่ในใจ

พลังอยู่ที่จิตสำนึก

ตอนนี้ไม่อาจใช้คำอื่น ได้แต่ใช้คำว่า "พลังกระบี่"

ไม่มีชื่อใดที่จะจำกัดการใช้พลังกระบี่ของกวนฉิกอีก

แม้กระทั่งจุดเส้นทั้งสามร้อยหกสิบห้าแห่งบนร่าง ก็สามารถแผ่พุ่งพลังกระบี่ได้

เอี้ยบ้อเซี้ยยังบังเกิดความตื่นตระหนกประการที่สาม

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกจู่โจมกระบี่ใส่มันแล้ว

กวนฉิกย่อมไม่มีเหตุผลที่จะปล่อยปละละเว้นเอี้ยบ้อเซี้ย
เพียงแต่มันไม่เพียงจู่โจม "กระบี่" เดียว
หากแต่ใช้ออกคราเดียว "สองกระบี่"
คราครั้งนี้มันใช้ขนคิ้วแผ่พุ่งพลังกระบี่
มันขยับขนคิ้วทั้งสองข้างพร้อมกัน
ขนคิ้วข้างซ้ายจู่โจมใส่เอี้ยบ้อเซี้ย
ขนคิ้วข้างขวาจู่โจมใส่บ้อเช้ง

หมายความว่ากวนฉิกเป็นฝ่ายท้าสู้ ใช้พลังกระบี่ต่อสู้กับซุนแซเอี้ย เต็กปวยเกีย บ้อเช้ง บัณฑิตคลั่นพิโรธ บี้กงกง เอี้ยบ้อเซี้ย ผู้วิเศษประกาย-ดำรวมเจ็ดยอดฝีมือ

ช่างเป็นกวนฉิกที่หาญสู้หมู่ยอดฝีมือ สมเป็นเทพแห่งการต่อสู้อย่างแท้จริง

บทที่ 18

ต่อสู้ไม่ดุ๊ด

ระหว่างสมบัติและอำนาจ สิ่งใดสำคัญกว่า?

สำหรับกับบุคคลเช่นจูง้วยเม้ง ไม่มีสมบัติไหนเลยมีอำนาจ เมื่อมีอำนาจไม่กลัวไม่มีสมบัติ

เมื่ออยู่ในนครหลวง นอกจากท่านมีความสามารถเหนือคน มีโชคดีเป็นพิเศษ จึงพบกับความสำเร็จ ไม่เช่นนั้นไร้เงินทองไร้อำนาจ เกรงว่าท่านมาหาที่ตาย ได้แต่รอความตาย

สถานที่นี้ถือความเป็นจริงยิ่งกว่าสถานที่ใด ผู้ที่ชอบผจญภัย นิยมเสี่ยงอันตราย สามารถผาดโผนโจนทะยานอย่างเต็มที่

ผู้ที่มีจิตปณิธานต่างหนุนเนื่องมายังนครหลวง คิดแสดงฝีมือสักครา แต่ผลที่สุดมักไม่บรรลุปณิธาน ประสบความตกต่ำยากไร้ พกความล้มเหลวกลับไป

จูง้วยเม้งความจริงก็มีความมุ่งมาดปรารถนาอย่างแรงกล้า

...ความมุ่งมาดปรารถนานั้นย่อมแตกต่างกับมันในทุกวันนี้ ซึ่งเพียงนึกถึงแต่อิทธิพลอำนาจและผลประโยชน์เฉพาะหน้า

ตอนนั้นมันก็ตั้งจิตปณิธานชำระสะสางโลกหล้า ตอนแรกที่เข้าสู่กรมราชทัณฑ์ มันคิดรื้อฟื้นคดีที่ไม่เป็นธรรม ทวงถามความยุติธรรมให้แก่ชาวบ้านที่ไร้ความผิด

แต่เมื่ออยู่ในสถานที่เหลวแหลกฟอนเฟะ เช่นในบ้านเมืองหรือกรมราชทัณฑ์นานเข้า มันทราบว่านี่ทำไม่ได้ หากมันไม่ยอมฟอนเฟะ ได้แต่ถอนตัวจากไป

บุคคลแรกที่ชักนำมันเข้าสู่วงการ เป็นผู้อาวุโสของกรมเมืองนามฮากิกตุง

ฮากิกตุงได้ชื่อว่าซื่อสัตย์สุจริต รักและปกป้องผู้ใต้บังคับบัญชา หากเบื้องบนมีคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยเหตุผล มันแสร้งรับปากแต่ไม่ปฏิบัติตาม มักอ้างมลทินให้แก่ราษฎร

น่าเสียดายที่มันด่วนเสียชีวิต

มันล่วงเกินขุนนางไท้หู่เนี่ยซือเซ้ง ถูกผลักไสเข้าคุก ถูกทุบตีจนถึงแก่ความตาย

การตายของมันทำให้จูง้วยเม้งได้คิดว่าวิถีแห่งฟ้าไม่เที่ยงธรรม คนดีงามประสบเคราะห์กรรม

อีกคนหนึ่งคือลี้ฮั่นเจ็ง

นี่เป็นเพื่อนร่วมงานของจูง้วยเม้ง ทั้งสองเคยต่อสู้บากบั่นด้วยพลังศรัทธาร่วมกัน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง จูง้วยเม้งถูกปรักปรำว่ารับสินบน เป็นลี้ฮั่นเจ็งเสนอหน้าออกมา ยืนยันความบริสุทธิ์ให้แก่มัน

แต่ลูกผู้ชายเช่นลี้ฮั่นเจ็งก็ไม่อาจรักษาตัวรอด

มันดิดกับเสียชีวิต

ในกรมเมืองต้องมีไส้ศึก เปิดเผยร่องรอยของมัน เป็นเหตุให้มันถูกศัตรูซุ่มทำร้าย ใช้ทวนทิ่มแทงจากแก้มซ้ายทะลุออกทางโหนกแก้มขวา

มีคนสันนิษฐานว่าเป็นฝีมือของหน่วยงานสะพาน แต่ที่แท้เป็นการลงมือของผู้ใด ไม่สามารถตรวจสอบได้

ขณะที่ลี้ฮั่นเจ็งเสียชีวิต เพิ่งมีอายุยี่สิบแปดปี

การตายของลี้ฮั่นเจ็ง สร้างความละล้าละลังให้จูง้วยเม้งขึ้นมา

...อันใดเรียกว่าดีชั่วมีผลสนองบั้นปลาย?

...ผู้ที่ไม่สมควรตาย พานเป็นคนหนุ่มวัยฉกรรจ์

สิ่งที่โยกคลอนจิตใจมัน เป็นเหตุให้จูง้วยเม้งเปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ คือการตายของลิ้มเอี่ยวติก

ลิ้มเอี่ยวติกยังเป็นคนรุ่นหลังมัน เป็นชายหนุ่มที่มันให้การสนับสนุนขึ้นมา

มันตั้งจิตปณิธาน กอปรด้วยสติปัญญา พบเรื่องราวตระหนกไม่ตื่นตัน มีสัมมาคารวะอันดี แต่เมื่อถึงเวลาผดุงความยุติธรรม ไม่เสียดายกับการตบโต๊ะตวาดว่า พอถึงเวลาต่อสู้ให้กับผู้ด้อยโอกาส ต้องชักกระบี่ยืดกายออกไป

มันศึกษาเล่าเรียน ขวนขวายหาความรู้เพิ่มเติม ระหว่างที่ทำงานในกรมราชทัณฑ์ ถือความสุจริตเป็นที่ตั้ง ได้รับการแซ่ซ้องจากมวลชน ทั้งจัดการกับสุนัขรับใช้และเขี้ยวเล็บของผู้มีอำนาจไม่น้อย

จูง้วยเม้งพอพบพานคนล้วนบอกว่า ลิ้มเอี่ยวติก "ยอด.เยี่ยม" จริงๆ

มิ.พียงฝีมือยอดเยี่ยม วิธีการยอดเยี่ยม ความรู้ด้านอักษรยอดเยี่ยม แม้แต่การจัดการกับคนชั่วช้านักการเมืองโฉดก็ยอดเยี่ยม

จูง้วยเม้งเคยคิดเลื่อนตำแหน่งลิ้มเอี่ยวติกขึ้นเป็นรองหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ จะได้ชำระสะสางกรมราชทัณฑ์ให้สะอาดหมดจด

ขณะที่ลิ้มเอี่ยวติกคิดทำงานเพื่อชาติเพื่อราษฎร์สมดังปณิธานที่วางไว้ มันพลันเลาโลกไป

ตายอย่างเป็นปริศนา

ลิ้มเอี่ยวติกก็ตายแล้ว

ข่าวร้ายนี้ส่งผลกระทบกระเทือนทางจิตใจต่อจูง้วยเม้งอย่างรุนแรงไม่อาจปลุกปลอบใจรื้อฟื้นปณิธานแรกเริ่มขึ้นมาอีก

...คนดีไม่มีชีวิตยืนยาว คนชั่วช้าก่อหวอดนับพันปี คนที่สมควรตายมากมายไม่ตาย ลิ้มเอี่ยวติกกลับตายแล้ว

จูง้วยเม้งถึงกับร่ำไห้กับการด่วนตายจากของลิ้มเอี่ยวติก

พร้อมกับการตายของลิ้มเอี่ยวติก จิตปณิธานของมันก็ถูกกลบฝังอยู่ใต้พื้นพสุธา

ตอนนี้มันเพียงคิดหวังสร้างชื่อ คิดกุมอำนาจ คิดกอบโกยเงินทอง และเพาะสร้างอิทธิพล

มันไม่เสียดายกับการลดตัวประพฤติต่ำช้า แต่ยังไม่ลืมทวงถามความยุติธรรมให้แก่ลิ้มเอี่ยวติก

สงงมดิเช่นการต่อสู้ครั้งนี้ มันจงใจฉุดลากบี้กงกงลงน้ำ ด้วยเหตุผลที่ไม่อาจบอกกล่าวต่อผู้คนอยู่ข้อหนึ่ง

...มันระแวงสงสัยว่าลิ้มเอี่ยวติกตายใต้การลอบสังหารของหน่วยงานสะพาน

...แม้แต่ลี้ยั่นเจ็งก็อาจจบชีวิตใต้เงื้อมมือของหน่วยงานสะพาน

ดังนั้นมันคิดยืมมือกวนฉิก กำจัดบี้กงกงไปก่อน

...ฉวยโอกาสที่ผู้นำหน่วยงานสะพานปิงเอ่งโทยยังไม่กลับคืนสู่นครหลวง กำจัดมันสมองของหน่วยงานนี้ไปก่อนแล้วค่อยว่ากล่าว

นี่เป็นความลับส่วนตัวของมัน

แต่ไม่ว่าจูง้วยเม้งมีความจำเป็นส่วนตัวอันใด กวนฉิกไม่ได้ลืมเลือนมัน

กวนฉิกเปิดฉากจู่โจมใส่มัน ทางหนึ่งตวาดว่า

"คนอ้วนวางใจ เราจะไม่ฆ่าเจ้า แต่หากเราไม่ลงมือต่อเจ้า ทั้งหมดจะเข้าใจว่าเรากลัวเจ้า ดังนั้นเจ้าอย่าได้นิ่งเฉยแล้ว"

มันคล้ายกล่าวอย่างปลอดโปร่ง

แต่ขณะเดียวกัน ปรากฏประกายกระบี่สายหนึ่งพวยพุ่งใส่จูง้วยเม้ง

จูง้วยเม้งก็ทราบว่าตัวเองไม่อาจชมดูการต่อสู้ต่อไปได้

มันทอดถอนใจคำหนึ่ง สาวเท้าเข้าร่วมวงต่อสู้ เปลี้องชุดยาว บิดม้วนพันถือไว้ในมือ ค่อยระบายลมหายใจ เปล่งเสียงดังออกมา ต่อจากนั้นลงมือ

ชุดยาวของมันเป็นอาวุธของมัน

วิชาฝ่ามือนี้เรียกว่าสายรัดหลวมคลายไม่เสียใจ

..แต่สำหรับจูง้วยเม้งซึ่งตอนแรกตั้งใจรับใช้มวลชน บัดนี้เปลี่ยนเป็นนึกถึงแต่ผลประโยชน์ส่วนตน ต่อให้ไม่เสียใจ ใช่ปราศจากความละอายใจหรือไม่?

จูง้วยเม้งพอเข้าร่วมวงต่อสู้เหล่ายอดฝีมือในบริเวณบังเกิดความรู้สึกคล้ายตาข่ายฟ้าแผ่นหนา คลี่คลุมจากทุกทิศทาง

แต่กวนฉิกแสดงว่าไม่มีความรู้สึกเช่นนี้

มันยังคงบุกซ้ายจู่โจมขวา ลงมือตามใจปรารถนา ทั้งช่วงชิงเป็นฝ่ายได้เปรียบ

จวบกระทั่งคนผู้หนึ่งลงมือ

คนที่ลงมือคือเซ็กเสียวเชียง

สถานการณ์นับว่าแปลกประหลาดอยู่บ้าง

กวนฉิกคนเดียวต่อสู้กับผู้วิเศษประกายดำ บี้กงกง เอี้ยบ้อเซี้ย บัณฑิต-คลั่นพิโรธ บ้อเช้ง ซุนแชเอี้ย เด็กปวยเกีย จูง้วยเม้งแปดยอดฝีมือ นอกจากไม่นับซุนยี้อกับลุ้ยกุ้ง ซึ่งไม่ถือเป็นยอดฝีมือแล้ว มีเพียงหนึ่งเดียวที่มันไม่

บีบบังคับให้ลงมือ

นั่นคือเชี็กเสียวเซียง

กวนฉิกเป็นจอมยุทธ์อันบ้าคลั่ง มันพบพานคนล้วนลงมือ ยิ่งเป็นยอดฝีมือยิ่งยินดี เหตุใดงดเว้นเชี็กเสียวเซียงคนเดียว?

แม้แต่เชี็กเสียวเซียงก็บังเกิดความประหลาดใจอยู่บ้าง

...ฝ่ายตรงข้ามไฉนไม่สนใจตัวเรา?

เพราะดูแคลนเรา? หรือว่า...

เขาไม่เข้าใจ

แต่เขาไม่คิดอยู่นิ่งเฉย

เขาสะบัดกระบี่จู่โจมใส่กวนฉิก

เขากับซุนแชเอี้ยสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ กระบี่หนึ่งงมงาย กระบี่หนึ่งผิดพลาด กลุ้มรุมจู่โจมใส่กวนฉิก

เขาพอเข้าร่วมวงต่อสู้ ก็กลายเป็นเก้ายอดฝีมือผนึกกำลังต่อสู้กับกวนฉิก

นี่มีข้อแตกต่างจากการศึกเมื่อครู่

เมื่อครู่กวนฉิกอาศัยกำลังเพียงลำพัง ต่อสู้กับยอดฝีมือทั้งเก้า ยังมีเตียเลียกชิมกับเตียทิชิ่ว

แต่นั่นเป็นการแยกย้ายจู่โจมลงมือ

ตอนนี้กลับเป็นการใช้กำลังเพียงลำพังต่อสู้กับยอดฝีมือนครหลวงทั้งเก้าคน

คนเหล่านี้ล้วนมีความสำเร็จในเชิงฝีมือ มีชื่อเสียงเกียรติภูมิเลื่องลือ แต่กวนฉิกคนเดียวกลับต่อสู้กับพวกมันเก้าคน

นี่นับเป็นการต่อสู้อย่างดุเดือดที่ไม่เคยมีมาในประวัติศาสตร์ของยุทธจักรอย่างแท้จริง

เสียงดูๆ และอึงอลบนท้องฟ้าอึ่งดังกว่าเดิม

จันทร์ฉายสะท้อนแสงออกจากชั้นเมฆอันแน่นหนา

ทั่วแผ่นพื้นพสุธาคล้ายถูกปกคลุมด้วยบรรยากาศอันลี้ลับชนิดหนึ่ง นครโบราณซึ่งเป็นที่ตั้งของนครหลวงแห่งนี้ กีถูกความคิดต่อสู้ซึ่งประดังเข้ามาสุมอัดแน่นจนแทบระเบิดออก

คล้ายกับว่ายังมีเรื่องราวใดเกิดขึ้น

...แต่ทุกประการที่สมควรเกิดขึ้น มิใช่เกิดขึ้นแล้วหรือ?

ค่ำคืนใต้แสงจันทร์...

ยอดฝีมือที่หลากหลาย...

ต่อสู้อย่างดุเดือดรุนแรง

หรือยังมีเรื่องราวสำคัญยิ่งกว่าเกิดขึ้น?

ผู้ใดทราบ?

.พียงแต่ผู้ที่มีความรู้สึกอ่อนไหวเช่นเช็กเสียวเชียง เด็กปวยเกีย เอี้ยบ้อเซี้ยและบ้อเช้งมีความรู้สึกนึกคิดประการหนึ่ง...

คล้ายยังมีเรื่องอันใดเกิดขึ้น

คลื่นเสียงที่ขอบฟ้ายิ่งดังยิ่งใกล้เข้ามา บางครั้งคล้ายเป็นเสียงฟ้าร้องหนักๆ ดัง มาแต่ไกล บางคราคล้ายปรากฏตั๊กแตนตัวมหึมาบินวนอยู่กลางหาว

..นั่นเป็นตัวอะไร?

ย่อมมิใช่ตั๊กแตน นอกจากเป็นตั๊กแตนเก้าพันหมื่นตัวชอนไชใส่รูหูของท่าน

และมิใช่ฟ้าร้อง มันไม่หนักทึบเพียงนั้น ไกลโพ้นเพียงนั้น มาดรว่าบัดเดี๋ยวลอยขึ้นบัดเดี๋ยวจมลง จะอย่างไรมีตำแหน่งแห่งที่ คล้ายกับมีวัตถุอันมหึมามนึกตัวอยู่ที่นั้น พุ่งซ้ายซอกซอนขวา แต่ไม่อาจดิ้นหลุดออกมา

นั่นคล้ายเป็นการทำลายล้างชนิดหนึ่ง แม้ทราบว่าไม่มีหวัง หากยัง

คิดกรีดทำลายขอบฟ้าออกมา

บ้อเช้ง ซุนแชเฮี้ยและเซ็กเสียวเซียงพอฟังอดสะท้านใจมิได้

พวกเขาไม่สามารถนึกโยงใยถึงอันใด เพียงมีความรู้สึกว่าเป็นความลี้ลับที่ไม่ชอบมาพากลชนิดหนึ่ง แต่ก็บอกไม่ถูกว่าเป็นอะไร

มีเพียงคนผู้หนึ่งที่คิดเห็นแตกต่าง

มันคือกวนฉิก

ในใจกวนฉิกมักมีสุ้มเสียงหนึ่งร้องเรียกตลอดเวลา

เซี่ยวแปะ เซี่ยวแปะ...

ตอนนี้สุ้มเสียงนี้คล้ายยิ่งมายิ่งใกล้เข้ามา หากทว่าคำเรียกหาเปลี่ยนไป เปลี่ยนเป็นเรียกหาว่า

ตั่วกอ ตั่วกอ...

มีแต่กวนฉิกที่ทราบว่า นั่นเป็นเสียงของผู้ใด เป็นผู้ใดร่ำร้องเรียกหา

มันทางหนึ่งสดับฟัง ทางหนึ่งลงมือราวบ้าคลั่ง

มีแต่มันที่ทราบแน่แก่ใจ...

มันยิ่งต่อสู้อย่างดุเดือด ยิ่งมีศัตรูเพิ่มมากขึ้น เสียงร้องเรียกนั้นยิ่งเด่นชัด ยิ่งเคลื่อนใกล้เข้ามา

ดังนั้นมันปลุกปลอบสมาธิสู้สืบต่อ

มันไม่ต้องการให้ข่าวสารขาดหายไป

ไม่ว่าสุ้มเสียงนั้นเป็นจริงหรือหลอกหลอนก็ตาม

ในชีวิตมันมีเรื่องราวที่ไม่สำนึกเสียใจอยู่สองประการ

หนึ่งคือวิชาบู๊

หนึ่งคือเรื่องความรัก

ในส่วนของเซ็กเสียวเซียง ก็มีเรื่องราวที่สำนึกเสียใจอยู่สองประการ

หนึ่งคือกิจการ

หนึ่งคือความรัก

...กิจการคือหน้าที่การงานของเขา ซึ่งก็คือวิชาบู๊ของกวนฉิก

เมื่ออยู่ในยุทธจักร มีแต่วิทยายุทธ์กล้าแข็งจึงสำเร็จกิจการใหญ่ได้ เช่นเดียวกับการประกอบการค้า หากไม่มีทุนรอนไหนเลยประสบความสำเร็จได้?

ในฐานะลูกผู้ชายชาตรี ย่อมตั้งจิตปณิธานใหญ่ ผลที่สุดไม่ว่าพลาดเรื่องสำคัญ หรือบรรลุปณิธานที่วางไว้ และจะอย่างไรไม่อาจสูญเสียอารมณ์ความรัก

แต่ต่อให้ได้ประสบพบรักจะเป็นไร?

...ได้มาแล้วไม่สูญเสียไปหรือ? จอมยุทธ์หญิงงามสามารถอยู่ร่วมจนแก่เฒ่าหรือไม่? มีความรักตราบชั่วฟ้าดินสลายหรือไม่? มีความสุขจวบชีวิตวายหรือไม่?

แต่พวกเขายังค้นหา

ชั่วชีวิตของพวกเขายังคงค้นหา

ผู้คนมีชีวิตอยู่เพื่อค้นหาอยู่แล้ว

ทิศทางและเป้าหมายที่ทั้งหมดค้นหาอาจไม่ตรงกัน แต่ความหมายแห่งการค้นหาของชีวิตเป็นเช่นเดียวกัน

บี้กงกงก็กำลังค้นหา

...ค้นหาวิธีที่จะโค่นกวนฉิกลง

ยามนี้ทั้งหมดล้วนจมอยู่ในบรรยากาศของการต่อสู้ จนลืมสิ้นทุกสิ่ง การจู่โจมสังหารกวนฉิก กลายเป็นเป้าหมายเพียงหนึ่งเดียว

ผู้ใดสามารถจู่โจมสังหารกวนฉิก จะได้ชื่อว่าไร้ผู้ต่อต้าน

ไม่ว่าผู้ใดล้วนคิดได้ชื่อว่าไร้ผู้ต่อต้าน

...เพียงแต่ค่าตอบแทนของการได้ชื่อว่าไร้ผู้ต่อต้านใหญ่หลวงเพียงไหน?

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ทราบ แต่ค่าตอบแทนต้องใหญ่โตยิ่ง ใหญ่โตถึงกับผู้ที่

ตั้งเป้าหมายของชีวิตว่าจะต้อง "ไร้ผู้ต่อต้าน" กลายเป็นความคิดที่หลงลำพอง ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง

แต่พานมีคนคิดเป็นที่หนึ่ง ได้ชื่อว่าไร้ผู้ต่อต้าน แทนที่จะดำรงคงอยู่ร่วมกัน เฉกเช่นร้อยบุปผาบานพร้อมพรักร่วมกัน

ผู้คนแบ่งเป็นเข้มแข็งอ่อนแอ มีทั้งโดดเด่นและต่ำต้อย เมื่อได้รับชัยชนะ จะเพาะเป็นความทะเยอทะยาน สุดท้ายย่อมได้ชื่อว่าเป็นไร้ผู้ต่อต้าน

ไร้ผู้ต่อต้านมิใช่เปลี่ยวเหงา

ไร้ผู้ต่อต้านเพียงเป็นความเศร้าชนิดหนึ่ง

นี่เฉกเช่นกับบัลลังก์มังกรของฮ่องเต้ เมื่อก้าวขึ้นนั่ง ก็ไม่สามารถเป็นเช่นประชาราษฎร

เมื่อไม่อาจเป็นคนธรรมดาสามัญ ก็สูญเสียความสุขของการเป็นคนไป

ไร้ผู้ต่อต้านมีอันใดดี?

มาตรว่าหยิบยื่นให้ก็ไม่ต้องการ

สำหรับกับบุคคลบางคนเช่นผู้สันโดษภูษาฟ้า มหาสมณะเกียจคร้านพิการและเฮ้งเซี่ยวเจียะ สมควรเป็นเช่นนั้น

บี้กงกงความจริงก็คิดเป็นใหญ่ในแผ่นดิน แต่นั่นเป็นเรื่องเมื่อนานปีมาแล้ว

ตอนนั้นมันยังหนุ่มแน่นเยาว์วัย แต่ฉลาดหลักแหลม มีบุคลิกโดดเด่นเข้าใจว่าตัวเองสามารถสร้างกิจการเลื่องลือ

แต่เรื่องราวหาเป็นไปตามความปรารถนาไม่

มันไม่ทันก้าวเท้าผู้กล้าออกไป แต่เนื่องจากมันเย่อหยิ่งเกินไปทำตัวโดดเด่นเกินไป ดังนั้นศัตรูบุกตระกูลบี้ยามวิกาล ครอบครัวของมันล้วนเสียชีวิตในกองเพลิง มีแต่มันอาบเลือดฝ่าวงล้อม หลบหนีออกมา

ตอนนั้นไม่ว่าผู้ใดก็ไม่ยอมยื่นมือช่วยเหลือมัน

มันทราบว่าศัตรูมีกำลังพวกมาก ทั้งมีฝีมือกล้าแข็ง หากมันคิดล้าง

แค้นโดยวู่วาม รังแต่จบชีวิตสูญเปล่า

มันคิดของคำชี้แนะจากยอดคนท่านหนึ่ง หากแม้นยอดคนท่านนั้นยอมแนะนำสั่งสอน มันต้องสยบศัตรูได้แน่นอน

แต่คนผู้นั้นไม่ยอมแนะนำสั่งสอน

...อาจบางทีคนผู้นั้นก็มีความจำเป็นส่วนตัว ทั้งนี้เพราะตามกฎของสำนัก ขอเพียงถ่ายทอดฝีมือแก่ศิษย์ ตัวเองก็ไม่อาจใช้ออก บี้กงกงมิใช่ญาติมิใช่มิตร คุนผู้นั้นก็เป็นบุคคลกึ่งเทพกึ่งมาร ไหนเลยยอมถ่ายทอดยอดวิชาให้?

คนผู้นั้นไม่อนุญาต บี้กงกงกลับชโมยร่ำเรียน

มิหนำซ้ำบี้กงกงใช้ความมานะบากบั่น กลับฝึกปรือสำเร็จ

วิชาฝีมือนั้นเรียกว่าครรชนีเทพมรณะ

บี้กงกงพอฝึกปรือครรชนีเทพมรณะสำเร็จศัตรูของมันเฉกเช่นได้รับคำเรียกหาจากเทพมรณะ ในที่สุดจบชีวิตได้ครรชนีมัน

แต่เรื่องนี้สร้างความโกธรแค้นแก่คนผู้นั้น ด้วยเหตุผลสองประการ

หนึ่ง บี้กงกงใช้ครรชนีประจำตัวของมันโดยพลการ

สอง คนที่บี้กงกงฆ่าเป็นลูกศิษย์หลานศิษย์ของมัน

ดังนั้นบี้กงกงแม้ฝึกปรือยอดวิชา ชำระล้างแค้นสำเร็จ แต่ก็ล่วงเกินบุคคลที่ไม่สมควรล่วงเกินและล่วงเกินไม่ได้คนหนึ่ง

...เป็นง้วนจับชาหัง

ง้วนจับชาหังเสาะหาบี้กงกง คาดคั้นถามว่าบี้กงกงชโมยร่ำเรียนวิชาฝีมือของมันหรือไม่ และฆ่าคนเหล่านั้นหรือไม่?

บี้กงกงยอมรับทั้งสองข้อ ง้วนจับชาหังจึงบอกให้มันฆ่าตัวตาย

บี้กงกงในวัยฉกรรจ์ย่อมมีความถือดีเปี่ยมล้น บอกว่าง้วนจับชาหังต้องการชีวิตมัน ได้แต่ลงมือ

ผลการต่อสู้ปรากฏว่าบี้กงกงพ่ายแพ้อย่างอนาถ

แต่งัวนจับซาหังไม่ฆ่ามัน ไม่ทราบเป็นเพราะนิยมชมชื่นมันเป็นลูกผู้ชายคนหนึ่ง หรือจงใจเดี่ยวเชิญทรมานมัน

งัวนจับซาหังเพียงจับตอนมัน

ร่างท่อนล่างของบี้กงกงได้รับความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง สูญเสียความเป็นลูกผู้ชายไป

งัวนจับซาหังเห็นมันพังทลายลง กลาย,ป็นทอดอาลัยตายอยาก ก็ไม่หยามหยันมันอีกทั้งยังอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว หนุนส่งมันเป็นขันทีวังใน

...แน่นอน นั่นต้องผ่านพิธีการ "ตอนร่าง" อีกรอบหนึ่ง

ตอนนั้นบี้กงกงสูญเสียความคิดต่อสู้ เห็นว่าเป็นขันทียังดีกว่าตกตายหลังความพ่ายแพ้อย่างอนาถครั้งนั้น จิตปณิธานของมันล้วนดับสูญสลาย

แต่มันเป็นขันทีระยะเวลาหนึ่ง ก็ค่อยๆ พบเห็นประโยชน์ของการเป็นขันที

นั่เจะอย่างไรเป็นตำแหน่งที่ใกล้ชิดฮ่องเต้ ฮองเฮาพระสนม และเชื้อพระวงศ์สูงศักดิ์ ซึ่งก็หมายความว่า มันมีโอกาสเข้าใกล้ศูนย์กลางอำนาจมากกว่าผู้ใด

เนื่องจากมันเป็นขันที ดังนั้นมีประสบการณ์ปาฏิหาริย์ประการหนึ่ง

นั่นคือท่านเจ้าสูงอายุที่สามารถเข้านอกออกในวังหลวงผู้หนึ่ง ให้ความชื่นชมมันเป็นพิเศษ

ท่านเจ้าสูงอายุให้การสนับสนุนมัน ทั้งยังรับมันเป็นศิษย์อย่างลับๆ

คนผู้นี้ย่อยเป็นเจ้าเตียโอ้ว

เจ้าเตียโอ้วแห่งไฮจ้อิม

เจ้าเตียโอ้วที่แท้พึงตาต้องใจลักษณะภายนอกของบี้กงกง หรือว่าเลือกมันเพราะว่าบี้กงกงมิใช่ "บุรุษ" ผู้หนึ่ง ล้วนไม่อาจทราบได้

ที่แล้วมาเจ้าเตียโอ้วไม่รับศิษย์บุรุษ

มันเห็นว่าการรับศิษย์เป็นเรื่องที่ส่งผลเสีย หาเป็นผลดีต่อตัวเองไม่ แต่ว่ามันไม่มีลูกหลาน ต่อให้เป็นลูกในไส้ของมันก็ไม่ยอมรับมันเป็นบิดา

...อาจบางทีเป็นเพราะเจ้าเตียโอ้วหาว่าบี้กงกงไม่ยอมมีลูกหลาน จึงลอบรายทอดเคล็ดกระบองเทิดฟ้าแก่บี้กงกง

ตอนนั้นบี้กงกงเริ่มเจริญวัย แต่มีซือเจ้ (ศิษย์ผู้พี่ที่เป็นสตรี) อยู่สองคน พวกนางความจริงอายุเยาว์กว่าบี้กงกง แต่เนื่องจากเจ้าเตียโอ้วรับพวกนางเป็นศิษย์สตรี จึงมีศักดิ์เป็นซือเจ้ของบี้กงกง

คนหนึ่งเรียกว่าซาโกวเนี้ย คนหนึ่งคืออุนเชี่ยวแป๊ะ

พวกนางทั้งสองล้วนรู้จักเพลงกระบอง หากแต่ใช้ผ่านอาวุธชนิดอื่น

ต่อมามันพบว่า ผู้ที่สามารถใช้กระบองร่ายรำเพลงกระบองมีแต่มันคนเดียว

พวกนางยังทำไม่ได้

ดังนั้นมันคาดคำนวณจิตเจตนาของเจ้าเตียโอ้วออก

...ต้องเป็นบุรุษที่สูญเสียสมรรถภาพทางเพศ จึงใช้เพลงกระบองเช่นนี้ได้

เจ้าเตียโอ้วไม่ต้องการให้เพลงกระบองซึ่งดัดแปลงจากหนึ่งพันหนึ่งเคล็ดความดาบกระบี่สาบสูญจากการถ่ายทอด

หลังจากที่มันเข้าใจข้อนี้ ยิ่งมีสัมมาคารวะ เก็บเนื้อเก็บตัวกว่าเดิม

ตอนนั้นบี้กงกงลิ้มรสความยากลำบากทั้งมวล ทราบว่าผลแห่งการหลงลำพองลืมตน รังแต่แส่หาความอัปยศใส่ตัว

มันเฝ้ารอคอย

รอให้เจ้าเตียโอ้วตกตาย

...ก่อนที่เจ้าเตียโอ้วจะตายจากไป บี้กงกงไม่กล้าเปิดเผยตัวเอง ประพฤติตนเป็นที่ริษยา

มีแต่รอจนเจ้าเตียโอ้วตายไป มันจึงกล้าแสดงยอดวิชา ทวงถามความแค้นจากง้วนจับซาหัง

มันได้แต่รอคอย

ในชีวิตมันแทบผ่านไปภายใต้การรอคอยและอดทน

เมื่อมันทราบข่าวการตายของเจ้าเตียโอ้ว ตัวมันก็แก่ชรา ง้วนจับซาหังก็ตายแล้ว

...ต่อให้ง้วนจับซาหังยังไม่ตาย ด้วยพลังฝีมือของบี้กงกง ไม่แน่ว่าจะสยบอีกฝ่ายได้ ทั้งนี้เพราะง้วนจับซาหังก็มีฝีมือรุดหน้าเช่นกัน

แต่หลายปีที่ผ่านมา เพื่อสะกดอิทธิพลของง้วนจับซาหัง บี้กงกงคบค้าสมาคมกับยอดฝีมือชาวยุทธจักร ตลอดจนขุนนางชันทีจำนวนหนึ่ง

ในจำนวนนี้นับปิงเอ่งโทยโดดเด่นที่สุด

ง้วนจับซาหังตายแล้ว

ความแค้นของบี้กงกงมิต้องชำระล้างแล้ว

แต่มันเพาะสร้างปิงเอ่งโทยจนแดิบโตแข็งกล้า

...มันเองไม่มีลูกหลาน ปิงเอ่งโทยให้ความเคารพต่อมัน ดังนั้นมันทุ่มเทแรงกายแรงใจต่อท่านเจ้าน้อย เพื่อให้สืบทอดปณิธานยิ่งใหญ่ของมัน

มันจะอย่างไรอายุสูงวัยแล้ว

มันฝากความหวังทั้งหมดอยู่ที่ปิงเอ่งโทย

มันหวังว่าปิงเอ่งโทยไม่สร้างความผิดหวังแก่มัน

มันความจริงยังมีความทะเยอทะยานอยู่บ้าง

มันคิดรอให้เจ้าเตียโอ้วตายก่อน

แต่ก่อนที่เจ้าเตียโอ้วจะตกตาย มันพบว่านอกจากมีผู้คนจำนวนมากตกตายด้วย ไม่เช่นนั้นยังไม่ถึงรอบให้มันครองความเป็นใหญ่

คนเหล่านี้ครอบคลุมทั้งจูกัวะชิงแซ ชิมโอ้วเซี้ยง กวนฉิก เตียซาปา โซวมั่งจิ้ม สุ้ยซุ่งเป็นต้น

ต่อให้รอจนคนเหล่านี้ตายหมดสิ้น บี้กงกงพบว่าในชนรุ่นใหม่ของยุทธจักร ก็มีบุคคลที่โดนเด่นซึ่งส่งผลคุกคามต่อมัน เช่นเฮ้งเซี่ยวเจียะ หลอสุยกัก ที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

...คลื่นลูกหลังไล่คลื่นลูกแรก คนรุ่นใหม่แทนที่คนรุ่นเก่า หากท่านเข้าใจว่ายอดฝีมือรุ่นหลังสู้รุ่นก่อนไม่ได้ ภายใต้ความคิดอันคร่ำครึงมงายนี้จะช้าเร็วต้องถูกโค่นล้ม ถูกผู้อื่นแทนที่

ตอนนี้บี้กงกงไม่คิดครองความเป็นใหญ่ในแผ่นดินแล้ว

ถึงแม้ว่าพลังฝีมือของมันลึกล้ำกว่าเดิม เพลงกระบองสูงล้ำกว่าเดิม หน่วยงานสะพานของมันก็แย่ขยายอิทธิพล มีกำลังเข้มแข็งกว่าเดิม

แต่ว่ามันละทิ้งความคิดชิงความเป็นใหญ่ไป

วันนี้มันพลันบังเกิดความคิดต่อสู้ เพราะมีเหตุผลสองประการ

หนึ่ง มันพบว่าปิงเอ่งโทยคิดกำจัดมัน คิดแทนที่ตำแหน่งของมัน มันบังเกิดความคับข้องใจ ไม่ยอมรับชะตากรรม

สอง สืบเนื่องจากความเคียดแค้นของกวนฉิก

ในที่สุดขันทีชราผู้นี้ถูกกระตุ้นความคิดต่อสู้ขึ้น

มันเคยพิฆาตฆ่าเตียชาปา

...มาตรว่านั่นเกิดจากการถูกบีบคั้นบังคับ แต่ในนักสู้ผู้ห้าวหาญของยุทธจักรนครหลวง ยึดถือมันเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่ง

เมื่อคู่มันต่อสู้กับกวนฉิก

...ในเหล่ายอดฝีมือทั้งหมด มีแต่มันที่ต่อสู้กับกวนฉิกนานที่สุด และคู่คี่ก้ำกึ่งที่สุด

ชิงแก่จะอย่างไรเผ็ดร้อนกว่า

มันเป็นชิงแก่ที่แท้จริง

ด้วยสายตาที่เจนโลกของมัน ยังพบเห็นเรื่องหนึ่ง

...เป็นช่องโหว่ของกวนฉิก

การพบเห็นครั้งนี้ ได้จุดประกายความคิดช่วงชิงความเป็นเศียรหมู่มังกรของมันขึ้นมาใหม่

ผู้ใดสามารถจู่โจมสังหารกวนฉิก ผู้นั้นเท่ากับไร้ผู้ต่อต้าน

ขอเพียงมันไร้ผู้ต่อต้าน มันจะเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน ศักดิ์ฐานะนี้จะได้รับการบันทึกในประวัติศาสตร์ โดยที่ไม่มีผู้ใดลบเลือนไปได้

ฝีมือที่ไร้ผู้ต่อต้าน...เต็มไปด้วยความเย้ายวนใจเป็นเกียรติยศที่สูงสุด

การต่อสู้กลางวิกาลครั้งนี้ ทั้งหมดล้วนต่อสู้จนบังเกิดความกระเหี้ยนกระหือรือขึ้น

ทั้งหมดคิดจู่โจมสังหารกวนฉิก

ไม่ว่าโดยเหตุผลกลใด เพื่อชื่อเสียงหรือเพื่ออำนาจ ทั้งหมดล้วนทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

ในส่วนของบี้กงกง ตั้งใจว่าก่อนที่มันจะถอนตัวเร้นกาย คิดกระทำการอันระบือลือลั่นสักครั้งอย่างนั้นในยุทธจักรต้องจารึกถึงการดำรงคงอยู่ของมันเอาไว้

...ซึ่งความจริงมันเริ่มเหนื่อยหน่าย มันมีความรู้สึกว่าปึงเอ่งโทยไม่ยอมรับมัน อย่างนั้นมันยังคงถอนตัวไปประเสริฐกว่า

ผู้วิเศษประกายดำก็คิดจู่โจมสังหารกวนฉิก

ขอเพียงบุคคลเช่นกวนฉิกมีชีวิตอยู่ในโลา ไม่ว่าดาถาอาคม ความสามารถอันลี้ลับของมันล้วนกลายเป็นเสือกระดาษ ถูกเปิดโปงว่าเป็นของเล่นของทารก

...อย่าว่าแต่มันแทบตายใต้เงื้อมมือกวนฉิกมันเป็นคนจดจำความแค้นดังนั้นต้องล้างแค้นให้จงได้

มันยังมีท่าไม้ตายยังไม่ใช้ออก ยามนี้มันสะสมพลังสภาวะตระเตรียมใช้ออก

เอี้ยบ้อเชี้ยความจริงไม่คิดต่อสู้กับกวนฉิก

แต่มันไม่มีทางเลือกอื่นอีก

มันถูกมารอันบ้าคลั่งผู้นี้ฉุดลากเข้ามา ด้วยพลังฝีมือของมัน ยังไม่อาจดิ้นรนหลุดออกไป

มันได้แต่รับศึก

รอจนกวนฉิกเปิดฉากจู่โจมใส่มัน มันค่อยใช้ดาบป้องกันตัว

ใช้ดาบที่ต้านไม่อยู่ของมัน

แต่ว่ามีอยู่หลายครั้ง ที่ดาบของมันแทบต้านทานสภาวะจู่โจมของกวนฉิกไม่อยู่

ดีที่บ้อเช้งช่วยเหลือทันท่วงที

บ้อเช้งก็ไม่คิดโค่นล้มกวนฉิก

แต่ว่าบ้อเช้งคิดจับตัวคนผู้นี้ไปดำเนินคดี

...ถึงแม้เขาทราบว่าคิดจับตัวเทพแห่งการต่อสู้นี้ไปดำเนินคดี เป็นเรื่องแทบเป็นไปไม่ได้ อย่าว่าแต่ต่อให้จับตัวกวนฉิกได้ เกรงว่าไม่มีคุกคุมขังใตสามารถจองจำมารบ้าคลั่งตนนี้ได้

แต่บ้อเช้งมิอาจไม่ลงมือ

...ภาระหน้าที่ของเขาคือ กระทำเรื่องราวที่ทราบดีว่าทำไม่ได้ แต่โดยความรับผิดชอบต้องกระทำให้จงได้

เนื่องจากบ้อเช้งปราศจากกำลังภายใน ดังนั้นด้านพลังฝีมือ มิเพียงสู้บี้กงกง ผู้วิเศษประกายดำไม่ได้ ถึงกับไม่สามารถเทียบเปรียบกับซุนยี้อหรือลุ้ยกุ้ง

ดังนั้นบ้อเช้งพลอยถูกไฟสงครามม้วนเข้าไป ไม่เป็นตัวของตัวเอง

ยอดวิชาของเขาอยู่ที่ฝีมือการใช้อาวุธลับ

เมื่อถึงคราคับขันสำคัญ บ้อเช้งจะใช้อาวุธลับออก

รวมทั้งช่วยตัวเองและช่วยผู้อื่น

อาวุธลับของบ้อเช้งยังใช้ได้ผลยิ่ง

ดังนั้นเขาช่วยเหลือเอื้ยบ้อเชี้ยได้ทันท่วงที ทั้งยังช่วยเหลือมากกว่าหนึ่งครั้ง

เช็กเสียวเซียงกับซุนแชเอี้ยช่วยเหลือกันและกันมากกว่าหนึ่งครั้ง

ทั้งสิ้นเจ็ดครั้ง

เช็กเสียวเซียงช่วยมากกว่าซุนแชเอี้ยหนึ่งครั้ง

ทั้งสองล้วนไม่คิดจู่โจมสังหารหากแต่เป็นคนที่กอปรด้วยความคิดต่อสู้ยามนี้ความคิดต่อสู้ของทั้งสองล้วนถูกกระตุ้นหนุนขึ้นมา

ทั้งสองผนึกกระบี่คู่ หมายมั่นโค่นเทพแห่งการต่อสู้นี้ลง

...ลูกผู้ชายความจริงคิดต่อสู้ชิงชัย มาดรแม้นบอกตัวเองไม่คิดประชันขันแข่งกับผู้ใด เพียงคิดก้าวล้ำตัวเอง นั่นต้องเป็นคำพูดที่หลอกตัวเองหลอกผู้อื่น ไม่ตรงกับความเป็นจริง

ท่านอยู่ในยุทธจักร คิดสร้าง "ผลงาน" สักครา ผลงานที่ว่าครอบคลุมถึงการเปรียบเทียบกับผลสำเร็จของผู้อื่น นับเป็นการประลองชนิดหนึ่ง อย่าว่าแต่ท่านไม่ต่อสู้กับผู้อื่น ผู้อื่นก็ท้าสู้กับท่าน

คนมีชีวิตอยู่เพื่อต่อสู้ ต่อสู้กับฟ้า ต่อสู้กับดิน ต่อสู้กับตัวเอง ต่อสู้กับความรัก ต่อสู้กับเหตุผล ต่อสู้กับโรคร้าย ต่อสู้โดยไม่เลิกรา ไม่มีทางเลือกได้

เปลือกนอกของจูง้วยเม้งไม่ชอบที่จะต่อสู้

ซึ่งความจริงตัวมันยากที่จะ "ต่อกร" ด้วย ผู้ที่ต่อกรกับมันมิใช่ลงสู่ปรภพ ก็ต้องผลักไสเข้าคุกคุมขัง

แต่ที่แล้วมามันน้อยครั้งจะต่อสู้อย่างเปิดเผย

เพียงช่วงชิงอย่างลับๆ

จูง้วยเม้งถึงกับเห็นว่า การต่อสู้อย่างเปิดเผยเป็นการละเล่นของเด็ก การช่วงชิงอย่างลับๆ จึงเป็นวิธีการของผู้ใหญ่

แต่เมื่อมันเร่วมมือกับยอดฝีมือดอีกแปดคนต่อสู้กับกวนฉิก กลับออกแรงแข็งขัน คล้ายผู้คนเก้าคนผนึกรวมกำลัง ต่างฝ่ายต่างแสดงฝีมือ ผู้

ใดโค่นกวนฉิกลง จู่โจมสังหารเทพแห่งการต่อสู้ได้ ผู้นั้นจะเป็นยอดฝีมือที่หนึ่งแห่งแผ่นดิน เป็นผู้พิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน

...ขอเพียงมันพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน ไม่ว่าฉั่วเกียหรืออ่องเต้ ล้วนต้องอวยยศเลื่อนตำแหน่งแก่มัน ได้รับลาภยศสรรเสริญไม่สิ้น

ดังนั้นจูง้วยเม้งพลอยทุ่มเทเรี่ยวแรง คิดเอาชนะกาะต่อสู้รอบนี้

ส่วนบัณฑิตคลื่นพิโรธคงเหลือจุดประสงค์เพียงประการเดียว...

ฆ่ากวนฉิกแล้วค่อยว่ากล่าว

ทั้งนี้เพราะกวนฉิกสร้างความประหวั่นพรั่นใจแก่มัน

...เทพแห่งการต่อสู้นี้มีพลังฝีมือสูงส่งไปแล้ว

...มารอันบ้าคลั่งตนนี้มีความสามารถในการต่อสู้น่ากลัวไปแล้ว

มันสำนึกตัวว่ามิใช่คู่มือของกวนฉิกเกรงว่าสร้างความผิดหวังแก่สุยซุ่ง ไม่สามารถคุมตัวกวนฉิกกลับไปยังตึกหกทุนครึ่ง แต่มันสามารถผนึกกำลังกับยอดฝีมืออีกแปดคน จู่โจมสังหารกวนฉิก ในเมื่อไม่อาจใช้สอย ต้องกำจัดฆ่าทิ้ง

หลังจากที่มันต่อสู้กับท่านน้ำมันวิเศษ จนรับบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย นี่เป็นการต่อสู้ที่มันทุ่มเทใช้ฝีมือถึงที่สุด

ทุกผู้คนคล้ายทุ่มเทความสามารถที่มีอยู่ ยึดถือการจู่โจมสังหารกวนฉิกเป็นเป้าหมายสูงสุดเพื่อทำการพิสูจน์ประการหนึ่ง...

ผู้ใดจึงพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน?

เด็กปวยเกียไม่เคยคิดพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน

ทั้งนี้เพราะมันทราบว่ามันความจริงกระทำได้แต่ว่ามันไม่สามารถแล้ว

...กระดูกก้านคอของมันหักไป

มิหนำซ้ำกาลก่อนมันกระทำความผิดพลาดประการหนึ่ง ก่อนที่จะสุล่วงเรื่องราวนั้น ในชีวิตมันทั้งไม่อาจ และจะไม่เงยหน้าขึ้น

ดังนั้นทุกครั้งที่มันเงยหน้าขึ้น ล้วนลำบากกินแรงยิ่ง

มันเงยหน้าด้วยความลำบากยากเย็นกว่าผู้ใด
ทุกครั้งที่มันเงยหน้าขึ้น เพื่อต่อสู้และรับศึก
...มันเองหรือว่าตัวเองไม่คู่ควรกับการเงยหน้าเป็นผู้คน
แต่ครั้งนี้อาจมีข้อยกเว้นอยู่บ้าง
หากสามารถโค่นกวนฉิกลง นับเป็นเรื่องที่ควรแก่การเงยหน้าขึ้น
ดังนั้นเด็กปวยเกียถูกชักจูงเข้าสู่วงต่อสู้เช่นเดียวกับบ้อเช้งและเอี้ยบ้อเซี้ย แต่ลงมืออย่างดุดันอำมหิต ทั้งยากระวังป้องกัน

ผู้ที่ยากระวังป้องกันมิเพียงแต่กวนฉิก

...ยอดฝีมืออีกแปดคนล้วนมีความรู้สึกเช่นนี้

ทั้งหมดความจริงมีเป้าหมายศัตรูเดียวกัน แต่เด็กปวยเกียลงมือโดยไม่นึกถึงเหตุผล บางครั้งจู่โจมใส่บ้อเช้ง บ้อเช้งรีบลอยตัวพุ่งถอย พอดีอุดทางถอยของกวนฉิก บางครั้งพลันจู่โจมใส่เอี้ยบ้อเซี้ย เอี้ยบ้อเซี้ยต้องวกตาบกลับมาป้องกันตัว กลายเป็นใช้ดาบแลกชีวิตกับกวนฉิก

กวนฉิกย่อมไม่แลกชีวิตด้วย

มันยังคิดต่อสู้ต่อไป

ดังนั้นมันหลีกเลี่ยงจากวิชาคว้าจับของเด็กปวยเกีย หลบเลี่ยงดาบของเอี้ยบ้อเซี้ย ถลันหลบอาวุธลับของบ้อเช้ง จากนั้นแผ่พุ่งพลังกระบี่ออก

พลังและกระบี่เต็มท้องฟ้า

ยามนั้นกวนฉิกแยกพลังกับกระบี่ออกจากกัน

กระบี่คือกระบี่

พลังคือพลัง

พลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างไม่คงอยู่แต่แรก ตัวมันคือกระบี่ การคงอยู่ของมันคือพลัง มันใช้การคงอยู่ของมันต่อสู้กับยอดฝีมือแห่งยุคทั้งแปดคน ยิ่งต่อสู้ยิ่งห้าวหาญ ยิ่งต่อสู้ยิ่งสมอยาก

มันกู่ร้องคำรน

มันช่องเสพกับการต่อสู้

สำหรับกับมัน การต่อสู้คือการช่องเสพชนิดหนึ่ง

แต่ในโลกหล้าไม่ว่าการศึกสงครามใด ในที่สุดต้องสิ้นสุดยุติ

ไม่ว่ายุคในทางดีหรือร้าย ชั่วคราวหรือจีรัง เช่นเดียวกับมีเกิดก็มีตาย มีเหตุต้องมีผล ไม่ว่าช้าหรือเร็ว ต้องมีผลสรุป

ครืนๆ

องๆ

สุ้มเสียงสองประการนี้ หนึ่งดังจากฟ้า หนึ่งสะท้อนจากบนดิน

ทั้งหมดย้ายสถานที่ต่อสู้จนบนพื้น กลับขึ้นไปบนหลังคาตึกอีก นี่เป็นตึกโบราณที่ไม่ได้รับการดูแลมานาน บนกระเบื้องหลังคามีตะไคร่เขียวครึ้ม แต่สำหรับกับยอดฝีมือทั้งสิบนี้สามารถโรมรันพันตูบนหลังคาตึกโดยไม่ยากเย็น

ตึกรามละแวกนี้ความจริงเป็นที่อยู่ของขุนนางครอบครัวใหญ่ คนทั้งสิบต่อสู้กันเนิ่นนานถึงเพียงนี้ ย่อมชักจูงให้ผู้คนออกมามุงดู

ผู้คนที่ห้อมล้อมมุงดูยิ่งมายิ่งมาก ในจำนวนนี้มีทั้งคนชรา ทั้งเด็กและสตรี

พวกมันเข้าใจว่าพบเห็นเชียนวิเศษเสียอีก

...หากมิใช่เชียนวิเศษ ไหนเลยสามารถเหาะเหินบนหลังคาตึก?

พวกมันทั้งห้อมล้อมมุงดู ทั้งชี้มือชี้ไม้วิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา

มีบ้างบางคนหมอบซุ่มในมุมมืดของตัวตึก เข้าใจว่าอยู่ในสถานที่อันปลอดภัย สามารถชมดู "เชียนวิเศษสัประยุทธ์" อย่างวางใจ

ดังนั้นในกลุ่มยอดฝีมือ นับบ้อเช้งร้อนรุ่มใจที่สุด

ทั้งนี้เพราะเขาเป็นมือปราบ

หน้าที่ของเขาคือรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง ให้ความคุ้มครองแก่ราษฎร

เขากริ่งเกรงว่าจะทำร้ายชาวบ้านที่ไร้ความผิด

ด้วยพลังฝีมือของพวกเขาทั้งสิบ มาตรว่าต่อสู้กันบนหลังคาตึกยามกะทันหันยังไม่เหยียบย่ำกระเบื้องสันหลังคาแตกเสียหาย

แต่หากปะทะแตกหัก อย่าว่าแต่กระเบื้องสันหลังคา เกรงว่าตึกเก่าทั้งหลัง รวมทั้งสิ่งปลูกสร้างแถบนี้คงยากรักษาไว้ ทั้งไม่ทราบว่าจะกระทบถึงผู้คนที่มาชมดูความสนุกสนานถึงเพียงไหน

บ้อเช้งหวั่นวิตกว่าคนที่ไร้ความผิดจะได้รับผลกระทบบาดเจ็บล้มตาย

แต่ว่าเขาอับจนปัญญา

ยามนั้นยอดฝีมือทั้งเก้าผนึกกำลังต่อสู้กับกวนฉิก บังเกิดเป็นลมพายุของการต่อสู้อย่างรุนแรง บ้อเช้งอาศัยอาวุธลับอันเผ็ดร้อน อย่างมากรักษาชีวิตไว้ เป็นไปไม่ได้ที่จะดับไฟสงครามครั้งนี้ ยิ่งอย่าว่าแต่คิดลงไปแจ้งให้ชาวบ้านที่เบื้องล่างสลายตัว

ซึ่งความจริงมีคนผู้หนึ่งสามารถรับหน้าที่นี้

มันก็เป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ทั้งยังเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์

มันย่อมเป็นจูง้วยเม้ง

แต่จูง้วยเม้งจึงไม่สนใจเรื่องเหล่านี้

สมุนคู่ใจของมันนามเซ็กเช่ากับเซ็กชิบ ก็ไม่สนใจเรื่องเช่นนี้

นอกจากนี้ยังมีคนผู้หนึ่งสามารถแก้ไขวิกฤติการณ์เบื้องหน้า

นั่นย่อมเป็นเอี้ยบ้อเชี้ย

น่าเสียดายที่ในยอดฝีมือทั้งหลาย เอี้ยบ้อเชี้ยเป็นส่วนที่อ่อนด้อยที่สุด ทั้งไม่สามารถฝ่าออกจากวงต่อสู้ ซุนยี้อก็ไม่สามารถกระทำแทน

ทั้งนี้เพราะซุนยี้อหายหน้าไปแล้ว

เอี้ยบ้อเชี้ยย่อมทราบว่าซุนยี้อหนีหายไปที่ใด

ดังนั้นถึงแม้เอี้ยบ้อเชี้ยพบเห็นวิกฤตการณ์ครั้งนี้ แต่ไม่มีปัญญาแก้ไขได้

ยอดฝีมือทั้งเก้าล้วนม้วนเข้าสู่วังวนของการศึก ฯอเพียงการต่อสู้เริ่มต้นขึ้น ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหยุดยั้งชะงักมือหรือถอนตัวออกไป

ทั้งหมดได้แต่สู้สืบต่อ

มาตรว่าตอนนี้มีคนคิดหยุดมือ ก็ไม่อาจดิ้นหลุดออกจากวังวนแห่งการต่อสู้ ต้องหักหาญต่อไปจวบจนปรากฏผลแพ้ชนะ หรือพิสูจน์ความเป็นตาย

ถึงแม้ว่ากวนฉิกคล้ายกับยิ่งต่อสู้ยิ่งลิงโลด ยอดฝีมือทั้งเก้าคล้ายกับยิ่งต่อสู้ยิ่งหวาดหวั่น แต่ไม่ว่าผู้ใดต่างต้องยอมรับสภาพที่เกิดขึ้น

ทั้งหมดต้องเป็นผู้เสียสละให้กับการต่อสู้

ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่มีข้อยกเว้น กวนฉิกก็เช่นเดียวกัน

เมื่อเกิดการต่อสู้ ไม่มีผู้ชนะโดยเด็ดขาด ที่ว่าผู้ชนะคือ อีกฝ่ายจ่ายค่าตอบแทนใหญ่หลวงกว่าเท่านั้น

ดังนั้นทางที่ดีอย่าให้เกิดศึกสงคราม

แต่หากไม่สามารถหลีกเลี่ยง อย่างน้อยควรกระทำเพื่อบรรลุเรื่องราวสองประการ

หนึ่งคือรักษาชีวิตไว้

สองคือช่วงชิงชัยชนะ

แน่นอน หากกระทำได้และโชคดีพอ ไม่ว่าผู้ใดล้วนหวังว่า ผลการต่อสู้จบลงด้วยชัยชนะเป็นของฝ่ายธัมมะ

น่าเสียดายเรื่องราวในโลกมักเป็นผู้เข้มแข็งกลืนคนอ่อนแอ อำนาจเผด็จการครองเมือง

ดังนั้นจึงปรากฏวีรบุรุษ

จึงเรียกร้องหาจอมยุทธ์

พร้อมกับการปรากฏของวีรบุรุษ ทำให้ยุคสมัยกลายเป็นยิ่งใหญ่

เพราะการทดสอบของยุคสมัย วีรบุรุษจึงได้รับการยกย่อง

มีแต่ผู้ที่ยอมฝืนรับอัปยศเพื่อมวลชนพิทักษ์รักษาคุณธรรม ทวง

ถามความยุติธรรมให้แก่ส่วนรวม จึงเป็นวีรบุรุษที่แท้
เพียงแต่ทอดตาทั่วหล้า ผู้ใดคู่ควรเป็นวีรบุรุษ?

สุ้มเสียงองๆ เป็นเสียงของฝูงชนที่มุงดูอยู่เบื้องล่าง พวกมันชี้มือชี้ไม้ วิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา คาดเดาว่าผู้ใดแพ้ผู้ใดชนะ ผู้ใดจึงเป็นเซียนเดินดิน?

เสียงครืนๆ ดังจากเบื้องบน
เบื้องบนย่อมเป็นท้องนภา
...เหตุใดท้องฟ้าส่งเสียงเช่นนี้ติดต่อกัน?
ไม่ว่าผู้ใดก็อธิบายไม่ได้

ซึ่งความจริง หากเบื้องบนมีเทพสถิต สิ่งที่เทพสวรรค์ชี้แนะ เกรงว่าน้อยคนที่เข้าใจ เพียงทราบว่าสวรรค์กลั่นแกล้งคน ต่อให้มีคนอ้างว่าล่วงรู้คำชี้แนะของสวรรค์เบื้องบน เพียงเป็นการดูถูกดูหมิ่นเทพเจ้าเท่านั้น

หว่างกลางของท้องฟ้าเบื้องบนกับแผ่นพื้นพสุธา บังเกิดเสียงขวับขวับดังขึ้น

นั่นมิใช่เสียงฝนดาบ และมิใช่เสียงกระแสลมกระบี่ หากแต่เกิดจากเสียงชายเสื้อปะทะลมของกวนฉิกกับเก้ายอดฝีมือ

ทั้งหมดต่อสู้กันบนหลังคาตึกกลางนครหลวง

ในยอดฝีมือทั้งเก้าที่ต่อสู้กับกวนฉิก มีอยู่หกคนเป็นฝ่ายรุก ได้แก่ บี้กงกง ซุนแซเอี้ย ผู้วิเศษประกายดำ จูง้วยเม้ง บัณฑิตคลั่นพิโรธ กับเชี๊กเสียวเซียง ที่เหลืออีกสามคนเป็นฝ่ายรับ ได้แก่เด็กปวยเก๊ย เอี้ยบ้อเซี้ยกับบ้อเชัง แต่ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจหลุดพ้นจากวงต่อสู้ ทุกผู้คนล้วนถูกปกคลุมอยู่ใต้พลังกระบี่ของกวนฉิก ถึงแม้ว่ามันมีเพียงคนเดียว มีเพียงแขนเดียวก็ตาม

แต่กวนฉิกอาศัยหนึ่งด้านรับเก้า ยามกะทันหันไม่สามารถช่วงชิง

ชัยชนะได้

มิหนำซ้ำมันยังแบ่งแยกสมาธิอยู่บ้าง

เพราะว่าสุ้มเสียง

...เป็นเสียงที่ดังจากท้องฟ้าเบื้องบน

ยังมีเสียงร่ำร้อง

...เสียงร่ำร้องจากก้นบึ้งหัวใจ

...เชี่ยวแป๊ะ เชี่ยวแป๊ะ ท่านอยู่ที่ใด?

พริบตาที่กวนฉิกใจเลื่อนลอย เสียสมาธิชั่ววูบ พลันเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน แทบคร่าชีวิตผู้คนไป

...มิใช่คร่าชีวิตกวนฉิก

ด้วยพลังฝีมือสูงส่งสุดยอดของกวนฉิก คิดคร่าชีวิตมันไม่ง่ายนัก ผู้ที่แทบพลาดท่าเสียชีวิต กลับเป็นหัวหน้ากรมราชทัณฑ์ที่ได้ชื่อว่ากลอกกลิ้งจนกลมเกลี้ยง

จูง้วยเม้งเอง

บทที่ 19

ฝ่าตากมีรัก

จูง้วยเม้งคับขันอันตราย

มันที่ดกอยู่ในห้วงคับขัน มิใช่สืบเนื่องจากกวนฉิกที่เป็นศัตรูคู่ต่อสู้ หากแต่เกิดจากบี้กงกงซึ่งเป็นคู่แค้น

บี้กงกงเปิดฉากจู่โจมใส่กวนฉิกอย่างดุร้ายรุนแรงที่สุด

ตามหลักการต่อสู้ "สั้นหนึ่งนิ้ว อันตรายหนึ่งส่วน" ตอนนี้มันใช้นิ้วมือต่างกระบอง ดังนั้นชิงเป็นฝ่ายจู่โจมตลอดเวลา แต่ด้านจิตใจยังรักษาความเยือกเย็นไว้

มันคิดโค่นกวนฉิก

แต่คิดเช่นฆ่าจูง้วยเม้งยิ่งกว่า

...เป็นจูง้วยเม้งบีบบังคับมันสูญสิ้นหนทางถอย ได้แต่เผชิญหน้ากับกวนฉิก

การโค่นกวนฉิกเป็นความต้องการชนิดหนึ่ง

การสังหารจูง้วยเม้งกลับเป็นความจำเป็นชนิดหนึ่ง

ทั้งนี้เพราะจูง้วยเม้งเป็น "ศัตรูทางการเมือง" ของมัน หากมันคิดครองอำนาจ จูง้วยเม้งต้องคอยขัดขวาง ต่อให้มันคิดถอนตัว บุคคลผู้นี้ก็ไม่ปล่อยให้มันมีชีวิตปั้นปลายอย่างสงบ

ดังนั้นมันต้องฆ่าคนผู้นี้

...มิเพียงลงมือเพื่อตัวเอง ทั้งยังกำจัดฆ่าเพื่อปิงเอ่งโทย

ท่านเจ้าน้อยฉลาดหลักแหลม มีไหวพริบปราดเปรียว แต่เมื่อเผชิญกับจอมเจ้าเล่ห์เช่นจูง้วยเม้ง ยังต้องเปลืองสมองไม่น้อย

ปิงเอ่งโทยเคยซื้อตัวคนผู้นี้หลายครั้ง

จูง้วยเม้งยินยอมให้ปิงเอ่งโทย "ซื้อตัว"

...หากจูง้วยเม้งปฏิเสธบอกปัดยังดีกว่า อย่างน้อยจะได้แบ่งแยกศัตรูสหายอย่างชัดเจน

แต่ว่าจูง้วยเม้งคกปากรับคำ หากทว่าไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง หากเป็นผลประโยชน์ มันยังคงรับไว้ดังเดิม

ปิงเอ่งโทยคิดกำจัดคนผู้นี้ แต่ไม่สะดวกกับการลงมือ

หนึ่ง คนอ้วนนี้ดูไปไม่มีอำนาจการทำลายล้าง แต่เกรงว่าที่เจ็ดแห่ง-แผ่นดินที่กอปรด้วยอำนาจการทำลายล้าง ยังไม่แน่ว่าจัดการกับคนผู้นี้ได้

สอง คนผู้นี้มีตำแหน่งสูงยิ่ง ไม่สะดวกกับการฆ่าอย่างเปิดเผย ได้แต่ลงมือเป็นการลับ

สาม ปิงเอ่งโทยเคยใช้คนลงมือ แต่พบกับความล้มเหลว

...คนที่ลงมือล้มเหลว หากมิใช่ชิงฆ่าตัวตาย ก็ถูกจูง้วยเม้งฆ่าทิ้ง ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่เปิดเผยว่าคนบงการอยู่หลังฉากเป็นหน่วยงานสะพานทั้งนี้เพราะพวกมันเองไม่ทราบว่าคนสั่งการคือปิงเอ่งโทยกับบี้กงกง

ต่อให้ไม่เกิดเหตุการณ์ในคืนนี้ บี้กงกงก็คิดกำจัด "หนามตำตา" เช่นจูง้วยเม้ง

เพียงแต่มันกับจูงวัยเม้งต่างรับราชการอยู่ในบ้านเมือง ดังนั้นต้องหลีกเลี่ยงจากการเผชิญหน้าโดยตรง

ตอนนี้โอกาสมาถึงแล้ว

บี้กงกงรู้สึกว่าคืนนี้น่าประหลาดนัก

มันความจริงเป็นโรคหอบหืด แต่คืนนี้ต่อสู้เป็นเวลานาน อาการหอบหืดไม่กำเริบขึ้น

ตัวมันความจริงแฝงกลิ่นอายของผู้ชราชนิดหนึ่ง แต่หลังการต่อสู้กลับส่งกลิ่นที่กระตุ้นให้ผู้คนคึกคักเข้มแข็งชนิดหนึ่ง

สีหน้ามันความจริงปกคลุมด้วยเค้าความชราภาพ แต่ตอนนี้ผมเผ้าหนวดเคราย่ิงเหลืองเข้ม ใบหน้ากลับเป็นประกาย

ดังนั้นมันต้องฉกฉวยโอกาสในคืนนี้ จู่โจมสังหารศัตรูทางการเมือง

...ท่านเคยได้ยินเสียงโอกาสเคาะประตูเรียกหรือไม่?

...นั่นยังเบากว่าเสียงเคาะประตูของชีวิตอีก

...หากท่านไม่ตั้งใจฟัง ไม่ทันเปิดประตู ตอนที่เปิดประตูไม่เตรียมการต้อนรับ จะพลาดโอกาสได้โดยง่าย

...โอกาสที่คลาดคลาไม่กลับคืนมา ต่อให้กลับคืนมา ท่านก็มิใช่ท่านในตอนนั้น โอกาสอันดีอาจกลายเป็นวิกฤตได้ทุกเมื่อ

...โอกาสความจริงเป็นโชควาสนา

...ดังนั้นมีบ้างบางคนรอคอยโอกาสชั่วชีวิต ตัดพ้อโอกาสไปชั่วชีวิต ซึ่งความจริงโอกาสอาจเป็นสิ่งที่ใจคับแคบ มันมาแล้วจากไป มาโดยไม่แฝงสีสันจากไปโดยไม่ร่ำลา

...อย่าได้รอคอยโอกาส

...หากแม้นหนุ่มแน่นพอ มีกำลังวังชาพอควรที่จะสร้างโอกาส ฉุดลากโอกาสเข้ามาในห้องหับ ยัดใส่กระเป๋าท่าน ไม่ต้องรบกวนให้มันเคาะประตูของท่าน

กวนฉิกกี่รุ่นวายกับการสร้างโอกาส

สร้างโอกาสจู่โจมผู้คน และให้ผู้อื่นจู่โจมใส่มัน

สำหรับกับมัน นี่อาจเป็นการซ่องเสพ เป็นโอกาสซักซ้อมที่ดีที่สุด

ในศัตรูทั้งเก้า ผู้ที่สร้างแรงกดดันแก่มันมากที่สุด เป็นบี้กงกงกับจูง้วยเม้ง

หากบอกว่ามันแบ่งพลังฝีมือออกเป็นห้าส่วน มันใช้พลังส่วนหนึ่งจัดการกับบี้กงกง อีกส่วนหนึ่งจัดการกับจูง้วยเม้ง ที่เหลืออีกสามส่วนใช้จัดการกับคู่มืออีกเจ็ดคน

ตอนนี้มันยังจัดการได้อย่างเหลือเฟือ

จวบกระทั่งเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน

ขณะที่ซุนแชเอี้ยเสือกกระบี่ใส่กวนฉิก กวนฉิกพลันกระทำเรื่องหนึ่ง

มันไม่หลบหลีกเลี่ยงหนี กลับสะอึกกายไปเบื้องหน้า

กระบี่ของซุนแชเอี้ยแทบแทงถูกกวนฉิก ด้วยระยะห่างอันน้อยนิด ทำให้ซุนแชเอี้ยเกิดความรู้สึกหลอนว่าทิ่มแทงถูก

แต่ในที่สุดไม่ได้ทิ่มแทงถูก

กวนฉิกกลับฉวยโอกาสที่ประชิดใกล้ งอนิ้วดีดใส่ตัวกระบี่คราหนึ่ง

เสียงพับเมื่อประกายกระบี่สีเขียวสายหนึ่งแหวกพุ่งออกไป

พุ่งใส่บี้กงกง

บี้กงกงคิดไม่ถึงว่ากวนฉิกกลับหยิบยืมกระบี่ที่มีสภาพ แผ่พุ่งพลังกระบี่ที่ไร้สภาพออก ยามรีบร้อนดีดนิ้วกลางข้างขวา ใช้เคล็ดวิชากระบองรับพลังกระบี่ไว้

พลังกระบี่และกระบองพอปะทะ ซุนแชเอี้ยรู้สึกกระบี่ในมือสั่นสะท้านร่างดีดพุ่งไปห้าเชียะ แต่คนยังตกอยู่ในลมพายุแห่งการต่อสู้ หาได้หลุดพ้นออกมาไม่

ตรงกันข้ามกับบี้กงกงพอรับพลังกระบี่ไว้ ที่ข้อนิ้วบังเกิดเสียงกร๊อบ

ร่างงอตัวดุจกุ้งเผา แสดงว่าเจ็บปวดรวดร้าวยิ่ง

ที่แท้กระดูกนิ้วมือของมันถูกกระแทกหักไป

กวนฉิกความจริงสามารถฉวยโอกาสซ้ำเติม ปลิดปลงสังหารบี้กงกงใต้คมกระบี่

จูง้วยเม้งกลับเปิดฉากจู่โจม แต่มิใช่มุ่งใส่บี้กงกง หากแต่จู่โจมใส่กวนฉิก

มันทำเช่นนี้เพราะยึดถือว่า หากริมฝีปากย่อยยับฟันหนาวยะเยือก

...ขณะที่เผชิญศัตรูกล้าแข็งเช่นกวนฉิก มาตรว่าสูญเสีย "พันธมิตร" ที่มีความสามารถในการต่อสู้ไปคนหนึ่ง สถานการณ์ใช่คับขันอันตรายยิ่งกว่าหรือไม่?

เหตุแปรเปลี่ยนนี้เกิดขึ้นดุจประกายสายฟ้า จูง้วยเม้งไม่มีเวลาขบคิดใคร่ครวญ

มันใช้ออกหนึ่งกระบวนท่า

ใช้กระบวนท่า "คลุม" ใส่กวนฉิก

...ใช้ชุดยาวของมันคลุมใส่

เสื้อผ้าที่มันสวมใส่เป็นอาวุธของมัน สามารถใช้จู่โจม และใช้หลบหนีแน่นอน หากเป็นยามปรกติยังใช้สวมใส่ประดับกาย

มันอยู่ในยุทธจักร สามารถ "ครอบคลุม" สำเร็จ เมื่ออยู่ในวงราชการก็สามารถ "รับประทาน" ลง จะมากจะน้อยมีส่วนเกี่ยวข้องเคล็ดวิชาป้าอ๋องถอดเกราะ

ตอนนี้มันคลี่สะบัดชุดยาว ครอบลงยังศีรษะกวนฉิก

หากกวนฉิกถูกมันครอบเอาไว้ ต่อให้ห้าวหาญชาญศึกกว่านี้ ก็มีสภาพไม่ต่างกับคนทุพพลภาพ

ได้ยินเสียงปงๆ ๆ ดิดต่อกัน ชุดยาวในมือจูง้วยเม้งปลิวเวียนว่อนไปรอบข้าง ดั่งราวกับผีเสื้อกลางบุปผา

เสื้อผ้าของมันฉีกขาดหมดสิ้น
ที่ทำลายเสื้อผ้ามันฉีกขาดย่อมเป็นพลังกระบี่
พลังกระบี่ของกวนฉิก
แต่เสียงปงๆ ที่ดังติดต่อกัน มิใช่กระแสลมของพลังกระบี่
หากทว่าเป็นเสียงที่เปล่งจากปากกวนฉิก
เมื่อมันเปล่งเสียงปงเสียงแรก เท่ากับใช้ออกหนึ่งกระบี่ เมื่อดังถึงคำรบห้า หมายความว่าจู่โจมห้ากระบี่
มันกลับส่งเสียงจู่โจมกระบี่
สำเนียงกระบี่ของมันทำลายชุดยาวที่จูง้วยเม้งคลี่คลุมลงมา โดยที่มันมิต้องลงมือ
จูง้วยเม้งเมื่อ "คลุม" กวนฉิกไม่สำเร็จ ได้แต่ถอนตัวล่าถอย
ยามนั้นมันคับขันอันตรายแล้ว
บี้กงกงความจริงงอตัว พลันยืดตัวตรง
จากนั้นทิ่มนิ้วใส่จูง้วยเม้ง
นิ้วมือของคนยาวเพียงไหน?
ต่อให้เป็นนิ้วที่ยาวที่สุด อย่างมากยาวสามนิ้ว
แต่นิ้วมือบี้กงกงพลันยืดยาว ราวกับเป็นกระบองสีเนื้อท่อนหนึ่ง
ไม่ว่านิ้วมือข้างขวาของมันหักหรือไม่ ตราครั้งนี้มันใช้ออกด้วยนิ้วกลางข้างซ้าย
มันใช้นิ้วต่างกระบอง หวดใส่จุดสำคัญของจูง้วยเม้ง
พริบตาที่จูง้วยเม้งถูกลอบทำร้ายต้องบังเกิดความคิดประการหนึ่งขึ้น
...ฟ้าช่างอยุติธรรมนัก
มันคลี่คลายสถานการณ์ให้แก่บี้กงกงบี้กงกงกลับคิดร้ายหมายชีวิตมัน
มันดูแลกรมราชทัณฑ์ เห็นคนที่ไร้ความผิดและผู้กระทำผิดจำนวน

มากร้องร่ำครวญ แต่ไม่ได้รับการเหลียวแล มันก็เชื่อคำกล่าวที่ว่า "ฟ้าดินอยุติธรรม"

แต่มันไม่คิดเป็นวีรบุรุษ หรือเป็นผู้กล้า เพียงทำหน้าที่หัวหน้ากรมราชทัณฑ์ต่อไป

ตอนนี้มันคิดไม่ถึงว่าความ "อยุติธรรมของฟ้า" จะบังเกิดแก่มันอย่างกะทันหัน

ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้ บี้กงกงกลับลอบทำร้ายมัน

คราครั้งนี้มันจบสิ้นแล้ว

มันไม่อาจหลบรอดจากกระบองนี้

มันรู้ซึ้งถึงความจริงที่ว่า "พรานล่าสัตว์ต้องจบชีวิตบนเขา แม่ทัพดับดิ้นสิ้นชื่อกลางสมรภูมิ"

แต่มันคาดคิดไม่ถึงว่า ตัวเองกลับประสบเคราะห์กรรมขณะกระทำความดี

ที่แผ่นหลังผู้คนมีจุดสำคัญอย่างน้อยยี่สิบเจ็ดแห่ง ขอเพียงกระแทกถูกส่วนใด ล้วนถึงแก่ความตาย

ซึ่งความจริงไม่เพียงนี้เท่านั้น

ขอเพียงคนลงมือใช้อาวุธมีคม ไม่ว่าฟันใส่ส่วนใดบนร่างกายผู้คนจะเป็นเหตุให้ถึงแก่ชีวิต

เพียงความเจ็บปวดและโลหิตที่หลั่งไหล ก็เป็นเหตุให้ถึงแก่ความตาย

บางครั้งไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธมีคม บางครั้งเพียงแหร่ระบาด หรือเป็นเชื้อโรค ก็สามารถทำลายชีวิตผู้คน โดยเฉพาะยอดฝีมือเช่นบี้กงกง ไม่ว่านิ้วมือมันจู่โจมส่วนใดของผู้คน ล้วนต้องเสียชีวิต

ดังนั้นหากว่าจูง้วยเม้งไม่อาจหลบรอดจากท่าจู่โจมนี้ คงต้องตายแน่นอน

มีคนจำนวนมากตกอยู่ในห้วงคับขันอันตราย มักมีคนยินยอมยื่นมือช่วยเหลือ สาเหตุเป็นเพราะคนเหล่านี้ปรกติสร้างบุญกุศล มีมนุษย-สัมพันธ์เป็นเลิศ

แต่คำกล่าวนี้ไม่แน่นอนเสมอไป คนใจบุญสุนทานมากมายไม่มีผลบั้นปลายที่ดี ตรงกันข้ามคนชั่วช้าก่อกรรมทำเข็ญ ากลับมีจุดจบที่ดี เป็นที่ผิดหวังของผู้คนนัก ในเมื่อไม่มีเรื่องของกฎแห่งกรรมก็คำนึงถึงแต่ผลประโยชน์เฉพาะหน้า โดยไม่สนใจผลสุดท้ายอันใดแล้ว

ศาสนาพุทธมักสั่งสอนผู้คนว่ากรรมสนองมีจริง สิ่งที่ได้รับในชาตินี้เป็นผลจากชาติปางก่อน ที่ถือปฏิบัติในชาตินี้ เพื่อผลของชาติหน้า คำสอนนี้ต้องได้รับการพิสูจน์ทางสงสารวัฏ จึงเชื่อถือได้ กล่าวถึงที่สุดแล้ววิถีแห่งฟ้าไม่เที่ยง ฟ้าดินไร้ซึ่งความยุติธรรม แม้นสอนให้เป็นคนดี แต่ไม่ตอบสนองด้วยดี

ยังมีคนบอกว่าผู้ใดก่อกรรมชั่ว หรือสร้างความดี ผลจะตกแก่คนรุ่นหลัง อย่างนั้นยิ่งไม่มีเหตุผล ตัวเองไม่ได้รับ ากลับให้ผู้อื่นรับแทน แม้กระทั่งบุตรธิดาในสายเลือด ทุกข์สุขที่ได้รับไม่เท่ากับรับรู้ด้วยตัวเอง หากปล่อยให้ผู้อื่นรับผลแทน ความยุติธรรมของฟ้าอยู่ที่ใด?

ที่แท้เบื้องบนมีความยุติธรรมของฟ้าหรือไม่ หากแม้นมี ขอให้สำแดงแต่เนิ่นๆ เพื่อให้ผู้คนมีความสงบทางใจ มีที่พักพิงใจ แม้นหากไม่มีก็บ่งบอกให้ทราบ ทั้งหมดจะได้หักเล่ห์ชิงเหลี่ยม ต่อสู้เลี่ยงเป็นเสี่ยงตายกัน

เช่นเดียวกับเหล่าผู้เหี้ยมหาญในนครหลวงคืนนี้

...พวกมันผนึกกำลังต่อสู้กับผู้เข้มแข็งคนหนึ่ง ขณะเดียวกันก็ต่อสู้กันเอง

ถึงอย่างไรการต่อสู้ไม่มีวันสิ้นสุด
หากเป็นจอมยุทธ์ไม่มีวันก้มหัวให้
แม้นเป็นผู้เหี้ยมหาญไม่มีวันยอมสยบ

จูง้วยเม้งความจริงเป็นคนยึดได้หดได้ แต่หากต้องจบชีวิตภายใต้การลอบทำร้ายของบี้กงกง ยังไม่ยินยอมพร้อมใจ และไม่ยอมจำนน

แต่ว่ามันไม่ได้จบชีวิต

มีคนยื่นมือช่วยเหลือมัน

ในครึ่งชีวิตที่ผ่านมาของมันได้ผูกสัมพันธ์ไม่น้อย สร้างน้ำใจไว้ไม่น้อย แต่ก็ก่อกรรมทำชั่ว ทำร้ายผู้คนเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ตอนนี้ผู้ที่ลงมือช่วยเหลือกลับมิใช่คนที่ได้รับน้ำใจจากมัน

หากทว่าเป็นกวนฉิก

กวนฉิกพลันเห็นบี้กงกงจู่โจมทำร้ายจูง้วยเม้ง มันกำลังใช้มือเดียวต่อสู้กับมือสิบแปดช้าง

มันลั่นปากว่าจะให้ความคุ้มครองจูง้วยเม้ง มันต้องกระทำให้จงได้

...มาตรว่ายอดฝีมือนครหลวงมากหลายจู่โจมใส่มันคนเดียว แต่มันยังควบคุมสถานการณ์โดยรวมไว้

ทั้งหมดถูกมันชักจูงโดยไม่รู้ตัว ต่อสู้กันบนหลังคาตึกไม่เลิกรา

แต่กวนฉิกจะอย่างไรมีมือข้างเดียว

มือของมันไม่ยืดยาวพอ

มันใช้พลังกระบี่รับมือกับยอดฝีมือเก้าคน

แต่ว่าเส้นผมของมันยืดยาวพอ

กวนฉิกชู่คำรามก้อง เส้นผมเส้นหนึ่งคล้ายกระบี่สีดำสายหนึ่ง แทงใส่ปลายนิ้วของบี้กงกง

นั่นคล้ายกระบี่เล่มหนึ่ง

เป็นกระบี่สีดำ

...กระบี่ที่เล็กเรียวดุจเส้นลวด

มาตรว่าเพียงเป็นเส้นผมเส้นหนึ่ง แต่บี้กงกงยังไม่กล้าประทะด้วย

มันรั้งตรรชนีกลับ

พร้อมกันนั้นเปลี่ยนกระบวนท่า
มันจู่โจมนิ้วมือทั้งห้าใส่จูง้วยเม้ง
นิ้วมือทั้งห้าดั่งกระบอง
...ก่อนหน้านี้มันใช้เพลงกระบองนิ้วเดียวทำร้ายเตียซาปาถึงแก่ชีวิต ตอนนี้กลับใช้นิ้วมือห้านิ้วโดยพร้อมเพรียง
มันเปลี่ยนกระบวนท่าอย่างรวดเร็ว แต่กวนฉิกปรับเปลี่ยนกระบวนท่ารวดเร็วยิ่งกว่า
บี้กงกงใช้นิ้วมือทั้งห้า
กวนฉิกกลับสลัดศีรษะ ใช้ออกหลายสิบกระบี่
มันใช้ผมเผ้าที่ยุ่งสยายแทนกระบี่
ทุกกระบี่คร่าชีวิต
ดวงตาบี้กงกงแปรเปลี่ยนเป็นเขียวปัด
มันคิดไม่ถึงว่าจู่โจมสังหารจูง้วยเม้งไม่สำเร็จ กลับตอแยเงากระบี่เกลื่อนฟ้า พลังกระบี่ทั่วนภาใส่ตัว
ได้ยินกวนฉิกร้องว่า
"เราบอกแล้วว่าห้ามมิให้พวกเจ้าทำร้ายคนอ้วนนี้ต่อหน้าเรา เจ้ากล้าฆ่ามันเราจะฆ่าเจ้า"
เส้นผมมันคล้ายกระบี่
พลังกระบี่ครอบคลุมลงยังศีรษะ
บี้กงกงหักล้างกระบวนท่าพลางหลบหลีกกระบี่พลาง ยังต้องต้านทานกำแพงพลังหลายสิบสายนั้นพลาง
มันถูกบีบบังคับให้ป้องกัน ดังนั้นมันกระทำเรื่องหนึ่ง
มันยังมีมืออีกข้างหนึ่ง
นิ้วมืออีกห้านิ้ว
มันจู่โจมกระบวนท่าใส่เซ็กเสียวเซียงที่ข้างกาย

กระบวนท่าเดียวห้ากระบอง

เช็กเสียวเชียงก็คิดไม่ถึงว่าบี้กงกงจะจู่โจมลงมือต่อเขา ถึงแม้ว่าการจู่โจมครั้งนี้ต่างกับที่หมายมั่นเอาชีวิตจูง้วยเม้งก็ตาม

มันเพียงบีบบังคับเช็กเสียวเชียงลงมือ

เช็กเสียวเชียงฝืนใจรับห้ากระบองนั้นไว้ กลับเห็นเงา,ส้นผมดั่งขุนเขาตัวเองต้องเผชิญหน้ากับเส้นผมกระบี่นับร้อยพันสาย

พริบตานั้นค่อยแสดงวิชาฝีมือแท้จริงออกมา

เห็นเช็กเสียวเชียงพบกระบวนท่าหักล้างกระบวนท่า พบเส้นผมตัดเส้นผม พบกระบี่ปะทะกระบี่ เผชิญพลังทำลายพลัง อึดใจเดียวต่อสู้กันสี่ร้อยกว่ากระบี่

เส้นผมเงากระบี่ของกวนฉิกพลันสลายวับ

เช็กเสียวเชียงก็รั้งกระบี่กลับ

เสียงสวบคราหนึ่ง ประกายสีเขียววูบขึ้นแวบหนึ่ง กวนฉิกจู่โจมใส่เช็กเสียวเชียงอีกกระบี่

นี่จึงเป็นกระบี่ที่แท้จริง

กระบี่นี้ใช้ออกอย่างรวดเร็วบรรลุถึงขีดสุดของความเร็วกับเพลงกระบี่

เช็กเสียวเชียงเห็นกระบี่นี้ทิ่มแทงมา โดยไม่แฝงเคล็ดความเปลี่ยนแปลง กระบวนท่าก็ราบเรียบธรรมดา แต่กระบี่นี้จึงเป็นสุดยอดของเพลงกระบี่

ร้อยพันกระบี่ พันหมื่นกระบวนท่า ล้วนไม่เทียบเท่ากับประกายรัศมีของกระบี่นี้

เช็กเสียวเชียงไม่ทันใช้กระบี่ตอบโต้

ต่อให้ใช้กระบี่ปิดป้อง ก็ไม่อาจต้านทานรับกระบี่นี้

...ต้านทานรับไม่ได้ก็ไม่ต้านทาน

เช็กเสียวเชียงกู่ร้องดังยาวนาน แทนที่จะล่าถอย กลับสืบเท้าออก

ไปหนึ่งก้าว

ก้าวออกไปก้าวใหญ่

การก้าวเท้านี้ดูเผินๆ คล้ายรุกหน้า แท้ที่จริงถอยปราดไปวาเศษ

พอดีหลบรอดจากกระบี่นี้

กระบี่ของกวนฉิกแทงใส่อากาศธาตุ

เสื้อผ้าที่ทรวงอกเชึกเสียวเชียงกลับถูกทิ่มแทงเป็นรู ปอยผมที่จอนหูก็ร่วงพรูลงมา

แต่เขาไม่ตาย

ทั้งไม่ได้รับบาดเจ็บ

ในที่สุดเขาหลบรอดจากกระบี่นี้

แต่ว่าเขาคล้ายผ่าน "ความตาย" ครั้งหนึ่ง

กระบี่ที่มีนามทำลายไม่ได้ ยังถูกเชึกเสียวเชียงคลี่คลายทำลายหลบรอดไปได้

เชึกเสียวเชียงที่แท้หลบรอดจากกระบี่ที่รวมรั้งพลังแห่งฟ้าดินของกวนฉิกนี้ได้หรือไม่?

คำตอบนี้เกรงว่ามีเพียงผู้คนสองคนที่ทราบได้

หนึ่งเป็นคนจู่โจมกระบี่

หนึ่งเป็นคนรับกระบี่

คือกวนฉิกกับเชึกเสียวเชียง

สหายที่ดีล่วงรู้จิตใจ ควักหัวใจตีนผ่แก่กันและกัน

แต่ในบางครั้ง ศัตรูที่ดีเป็นผู้รู้ใจ สื่อสารถึงกันยิ่งกว่า

ศัตรูที่ดีคล้ายปลายมีดกับคมดาบ ฝ่ามือกับหลังมือ สุริยันกับจันทรา คล้ายเป็นสองด้านของร่างเดียว เป็นคนละมุมของฉากเดียวกัน เป็นความฝันกับความจริง

บางครั้งความฝันเป็นความจริง

ความจริงเป็นความฝัน
ยามนั้นเซ็กเสียวเซียงไม่ได้ถูกกระบี่ทำร้าย
แต่เขาทราบแน่แก่ใจประการหนึ่ง...
กวนฉิกอ่อนข้อให้หนึ่งกระบี่
พริบตานั้นกวนฉิกถ่ายทอดเสียงทางลมปราณ กล่าวกับเซ็กเสียว-เซียงคนเดียวว่า
"เจ้ามือเดียวยังมีความสำเร็จถึงขั้นนี้ นับว่าไม่ง่ายนัก เราก็เป็นคนแซนเดียว เราไม่ฆ่าเจ้า"
เซ็กเสียวเซียงสะท้านหวั่นไหว
ปฏิกิริยาของเขามิใช่สำนึกขอบคุณ หากแต่แตกตื่นตระหนก
ในเวลาและสถานการณ์เช่นนี้กวนฉิกเพียงลำพังหาญสู้เหล่ายอดฝีมือมิเพียงช่วงชิงชัยชนะได้โดยง่ายดาย ทั้งยังควบคุมบังคับได้ตามใจปรารถนา ทั้งละเว้นชีวิต และรักษาหน้าของเขาไว้ ถ่ายทอดเสียงทางลมปราณต่อเขาโดยที่ผู้อื่นไม่สามารถได้ยิน ขีดความสามารถในการต่อสู้ของกวนฉิก บรรลุถึงขั้นลึกล้ำสุดจะหยั่งแล้ว
...ทั้งน่ากลัวไปแล้ว
นี่มิใช่มนุษย์
หากแต่เป็นเทพ
หรือว่าเป็นมาร
ยามนี้กวนฉิกมีสีหน้าโดดเดี่ยวทะนง คล้ายจมอยู่ในห้วงความครุ่นคิด
มันเงยหน้ามองท้องฟ้า
แผ่นฟ้าไร้สุ้มเสียง
กวนฉิกทางหนึ่งต่อสู้ ทางหนึ่งแหงนมองท้องฟ้า หรือว่ามันมีความในใจอยู่เต็มอก คิดถามไถ่ต่อฟ้า?
เทพฟ้า ฟ้าไม่กระจ่าง

ถามดิน ดินไร้สำเนียง

แต่แล้วยามนั้น พลันได้ยินที่ชายคาตึกมีเสียงเอื้อนเอ่ยว่า

"ร่วมเดินทางกับท่าน เกาะกุมมือของท่าน ครองคู่อยู่กับท่าน...ฉิกกอ (พี่เจ็ด) ท่านลืมเลือนคำมั่นสัญญาของพวกเราแล้วหรือ?"

คำพูดเหล่านี้กล่าวด้วยความเศร้าสร้อยละห้อยหวน เปี่ยมด้วยความรักผูกพัน โศกศัลย์ถึงที่สุด

กวนฉิกรับฟังจนหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลาย ร่ำร้องว่า

"เซี่ยวแป๊ะ เซี่ยวแป๊ะ ท่านอยู่ที่ใด? คำมั่นสัญญาของพวกเรา แม้สุดสิ้นดินฟ้ายังไม่ลืนเลือน ท่านที่แท้ต้องการให้เรารอถึงเมื่อใด? ท่านคิดหลบซ่อนตัวถึงเวลาไหน?"

สุ้มเสียงเศร้าสลด สีหน้าโศกซึ้ง คนอ้างว้างกว่าเดิม

พริบตาที่เสียสมาธิ ยอดฝีมือทั้งเก้าพากันสะอึกเข้ามา คิดจู่โจมสังหารมัน

แต่กวนฉิกปล่อยผมยุ่งสยาย ยืนแน่วนิ่งไม่เคลื่อนไหว

มันไม่ได้ตอบโต้

และไม่ปิดป้อง

เพียงยื่นกระบี่ออกไป

กระบี่ชี้ขึ้นฟ้า

เสียงครืนคราหนึ่ง ประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบ ตามด้วยเสียงฟ้าร้องหลายคา

เมื่อประกายสายฟ้าสว่างวูบขึ้น เห็นที่ขอบฟ้ามีวัตถุสิ่งหนึ่งคล้ายนกยักษ์ ผนึกค้างอยู่กลางอากาศ ส่งเสียงฮูๆ ดังประหลาดพิกล

...ที่แท้สุ้มเสียงประหลาดดังจากวัตถุสิ่งนี้

แต่เมื่อสดับตรับฟังหาเป็นเช่นนั้นไม่

...สุ้มเสียงประหลาดคล้ายดังจากใจคน แต่ละคนมีเสียงสูงต่ำ

หนักเบาไม่เท่ากัน แน่นอน ในใจกวนฉิกบังเกิดเป็นคำถาม กลบสรรพเสียงทั้งหมดไป

กวนฉิกยกชูกระบี่ขึ้นฟ้า

ท่วงท่านี้ผนึกเป็นพลังอันน่ากลัวชุมหนึ่ง ไม่ว่าผู้ใดก็บุกไม่เข้า ทั้งไม่อาจประชิดใกล้เข้าไป

สุดฟ้าสุดดิน มีแต่กวนฉิกไร้ผู้ต่อต้าน

จากนั้นมันแผดเสียงร่ำร้องว่า

"เชี่ยวแป๊ะ ท่านอยู่ที่ใด? เราความจริงรักท่าน...ทานเข้าใจเราผิดไปแล้ว"

ที่ใต้ชายคาดีกบังเกิดสุ้มเสียงสตรีเสียงหนึ่งดังว่า

"ท่านรักเรา? หากท่านรักเราจริง...คราก่อนไฉนให้สุ้ยซุ่งยกบุตรีให้แก่ท่าน?"

กวนฉิกสะท้านขึ้นดุจถูกสายฟ้าฟาดใส่ ทอดถอนใจกล่าวว่า

"เราเข้าใจว่าสตรีที่ดีกหกหุนครึ่งเป็นท่าน...เราเข้าใจว่าท่านไปขอพึ่งพิงสุ้ยซุ่ง...สวรรค์ ท่านกับสุ้ยซุ้งมีหน้าตาคล้ับคล้ายนัก..."

สตรีที่ใต้ชายคาดีกคล้ายไม่พอใจ แค่นหัวร่ออย่างเย็นชากล่าวว่า

"เหลวไหล นางกับเรามีอายุต่างกันมากมาย ท่านไหนเลยยึดถือนางเป็นเราได้?"

กวนฉิกงงงันวูบหนึ่ง จึงกล่าวเสียงแหบพร่าว่า

"...เราผิดแล้ว แต่พวกท่านมีหน้าตาคล้ับคล้ายจริงๆ ส่วนเรา...วันเวลาที่ผ่านมาเราสติเลอะเลือน น้อยครั้งจะมีช่วงเวลาที่แจ่มใส พลังฝีมือนี้เกี่ยวกรำเราสาหัสมากแล้ว"

มันเป็นเทพแห่งการต่อสู้

เป็นปรมาจารย์สำนักหนึ่ง

แต่ยามอยู่ต่อหน้าหญิงคนรัก กลับยอมรับผิดอย่างเปิดเผย มาตร

ว่าอยู่ท่ามกลางเหล่ายอดฝีมือ ก็ไม่ปกปิดความรู้สึกของตัวเอง

ได้ยินกวนฉิกร่ำร้องว่า

"เซี่ยวแปะ เซี่ยวแปะ ไม่ว่าการเคี่ยวกรำอันใด ล้วนไม่เท่ากับความคิดถึงที่เรามีต่อท่าน ท่านกลับมาเถอะ อย่าได้หลบเลี่ยงเราอีกแล้ว"

สุ้มเสียงจากใจจริงของมัน สร้างความหดหู่ใจแก่ผู้รับฟัง

ท่ากระบี่เดียวค้ำฟ้าของมัน ก่อเกิดเป็นสนามพลังอันยิ่งใหญ่ สะกดผู้คนที่คิดเปิดฉากจู่โจมเอาไว้ บวกกับคำพูดเหล่านี้ ทำให้เซ็กเสียวเซียง บ้อเช้ง เอี้ยบ้อเซี้ยและซุนแซเฮี้ย ซึ่งความจริงคิดต่อสู้พิสูจน์ผลแพ้ชนะกับมัน บ้างเกิดความคิด "เลิกรามือ" ขึ้น

สตรีนางนั้นเงียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงอ้อยอิ่งว่า

"เรามิใช่รอท่านอยู่ที่นี้หรอกหรือ? ท่านต้องการพบเราก็มาเถอะ"

มาตรว่ากวนฉิกจิตใจไม่อยู่กับตัว แต่สำนึกกระบี่และพลังสภาวะของมันยังคงอยู่

ตราบใดที่ความคิดต่อสู้และสำนึกการฆ่าฟันของมันยังคงอยู่ ไม่ว่าผู้ใดก็ไม่อาจจู่โจมสังหารกวนฉิกได้

แต่กวนฉิกพอได้ยินคำชักชวนของสตรีนางนั้น ความคิดต่อสู้และสำนึกการฆ่าฟันทั้งมวลล้วนมลายหายสิ้น รับคำคราหนึ่ง จากนั้นลดสภาวะกระบี่ลง ตวาดว่า

"เปิด"

พริบตานั้นเหล่ายอดฝีมือที่โอบล้อมมันคล้ายเผชิญกับระลอกคลื่นสาดซัดใส่ร่าง พร้อมกับการลดกระบี่ลงชี้ใส่แต่ไกล วงล้อมถูกทำลายแยกออกเป็นช่อง

กวนฉิกบอกไปก็ไป

มันลอยตัวไปยังชายคาตึก

ชายคาของตึกโบราณสลักเสลาอย่างสวยงาม
ตึกโบราณปลูกสร้างตระหง่านในนครหลวง
แต่ว่าใต้ชายคาตึกเป็นอะไร?
หากแม้นมีคน เป็นผู้ใด?
หากเกิดเรื่องขึ้น จะเกิดเรื่องใด?
หากแม้นมีรัก...
ฟ้าหากมีรักฟ้าก็ชรา
กวนฉิกลอยลิ่วลงจากชายคาตึก
มันไม่เสียดายกับการทุ่มเททุกสิ่ง
เพียงเพื่อพบหน้าเชี่ยวแป๊ะสักครา
จิตใจมันฝักใฝ่อยู่ที่เชี่ยวแป๊ะ
มันเสียสมาธิ จิตใจวอกแวก มาตรว่ามันยังเป็นกวนฉิกที่เป็นหนึ่งไม่มีสองก็ตาม
ใต้ชายคาตึกมีคน
มิหนำซ้ำยังเป็นสตรีนางหนึ่ง
...นางใช่เป็นเชี่ยวแป๊ะหรือไม่?
...ในที่สุดมันได้พบกับเชี่ยวแป๊ะหรือไม่?
กวนฉิกลิงโลดยินดี
ดังนั้นไม่ทันสังเกตเห็นว่า ใต้ม่านราตรีพลันปรากฏประกายสีขาวลี้ลับวูบขึ้น
...เป็นประกายกระบี่
ประกายกระบี่นี้รวดเร็วดุจดาวตก
กระบี่นี้คล้ายไม่ได้ชักออกมา หากแต่ดีดพุ่งออกมา
คมกระบี่บังเกิดเสียงหวีดหวิวแหลมคม
...แต่ตอนแรกเริ่มสภาวะ กลับปราศจากสุ้มเสียง ทั้งเงียบสงัดงัน

เต็มไปด้วยสำนึกของความตาย
จวบกระทั่งกระบี่เข้าใกล้ศัตรู ค่อยบังเกิดเสียงหวีดหวิวดังขึ้น
กวนฉิกพอรู้สึกตัวก็สายเกินการณ์
มันไม่ทราบว่าที่ได้ชายคาตึกยังมีบุคคลอื่น
กวนฉิกในยามนี้ไม่รับรู้ว่ามีบุคคลอื่น
ในสายตาของมันมีแต่เชี่ยวแป๊ะ

คนมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง ไม่ว่าเป็นบุคคลยิ่งใหญ่เพียงไหน สมควรมีชีวิตอยู่เพื่ออุดมการณ์ ความมุ่งมาด คนรัก และญาติมิตร

หากว่ามันมีแต่บุคคลอื่น โดยไม่นึกถึงตัวเอง อย่างนั้นมันคงยากจะมีชีวิตสืบไป

...ในโลกแห่งการต่อสู้ช่วงชิง การที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป และมีชีวิตอย่างเข้มแข็งไม่ง่ายดาย หากท่านไม่สามารถมีชีวิตอยู่เพื่อความมุ่งมาดปรารถนาของตัวเอง จะถูกผู้อื่นกลืนหายไปโดยไม่รู้ตัว

คนที่จู่โจมทำร้ายมีความอดทนสูงยิ่ง
มันเฝ้ารออยู่ที่นี้เป็นเวลานาน
เพียงเพื่อรอโอกาสจู่โจม
เพื่อใช้กระบี่นี้
กระบี่นี้มีนามว่ากระบี่ในฝัน
ตัวมันก็มีชื่อ ระหว่างนี้มีชื่อเสียงเรียงนามในนครหลวง
มันมีฉายาพบกันในฝัน
มันจัดอยู่อันดับแรกในกระบี่สัตตพิฆาต...หลอสุยกัก
หลอสุยกกชมชอบนอน
มันมักง่วงเหงาหาวนอน
แต่มันเข้านอนมิใช่เพราะความเกียจคร้าน
หากแต่เพื่อปลุกเร้าตัวเอง

เพื่ออาศัยเวลานอนฝึกกระบี่ในฝัน

ดังนั้นมันสำเร็จยอดวิชากระบี่

ในกระบี่สัตตพิฆาต นับมันมีพลังฝีมือสงบสุด มิหนำซ้ำในชาวยุทธจักรที่รับใช้ฉั่วเกีย มันกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินเป็นเคเโปรดของฉั่วเกียที่สุด

มันรั้งอยู่ที่นี้ เพื่อจู่โจมสังหารกวนฉิก

...เมื่อไม่อาจใช้สอย ก็กำจัดฆ่าทิ้ง

นี่เป็นคำสั่งของฉั่วเกีย

หลอสุยกักยินดีปฏิบัติตามคำสั่งนี้

...ผู้ใดสังหารกวนฉิกได้ ผู้นั้นจะพิชิตโดยไร้ผู้ต่อต้าน

โดยเฉพาะหลังการศึกที่กวนฉิกอาศัยหนึ่งต้านรับยอดฝีมือทั้งสิบในคืนนี้ ชื่อของกวนฉิกต้องสะท้านทั่วแผ่นดิน หากมันสังหารกวนฉิกได้ จะแยกตัวออกจากสามกระบี่ที่หลงเหลืออยู่ ก่อร่างตั้งสำนักของตัวเองขึ้น

ดังนั้นมันอดทนรอคอย

รอที่จะจู่โจม

จู่โจมคราเดียวต้องสังหาร

หลอสุยกักความจริงมีโอกาสจู่โจมสังหารกวนฉิกได้

ซึ่งก็หมายความว่า ภารกิจการสังหารกวนฉิกอาจสำเร็จโดยเงื้อมมือมัน

หากมิใช่ยังมีกระบี่นั้น

ประกายกระบี่นั้นขาวยิ่ง

แฝงความมงมงายอยู่บ้าง

กระบี่นี้ใช้ออกทีหลังบรรลุถึงก่อนตรงเข้าปะทะกับกระบี่ของหลอสุยกัก บังเกิดเป็นเสียงดังประหลาด แทนที่จะเป็นเสียงโลหะปะทะ กลับคล้ายเป็นทำนองของนิกายมนตรยานแห่งทิเบต

กระบี่แยกออกจากกัน

หลอสุยกักส่ายร่างโงนเงน โอนเอนไปทางขวาเล็กน้อย ผมยาวปอยหนึ่งปรกลงมายังหว่างคิ้ว

สีหน้ามันหม่นหมอง

ดวงตาทอแววอาฆาต

คู่มือของมันชาวยิ่ง

มือก็ชาวยิ่ง

แต่ที่ชาวยิ่งกว่าคือกระบี่

เป็นเซ็กเสียวเชียงเอง

เสื้อผ้าบริเวณทรวงอกของเขาเพิ่มจุดสีแดงจุดหนึ่ง ทั้งขยายใหญ่ทีละน้อย คล้ายเมฆแดงหย่อมหนึ่ง

เซ็กเสียวเชียงจู่โจมกระบี่ออก

เขาใช้กระบี่ต้านทานรับท่ากระบี่ลอบสังหารให้กับกวนฉิก

...แต่ว่ากระบี่ของหลอสุยกักยากต้านทานรับได้

ดังนั้นเขารับบาดเจ็บ

กวนฉิกมองดูคราบโลหิตที่ทรวงอกของเขาค่อยล่วงรู้ว่าเมื่อครู่นี้หลอสุยกักจู่โจมกระบี่ และเซ็กเสียวเชียงใช้กระบี่ต้านทานไว้

มันมองดูบาดแผลที่ทรวงอกเซ็กเสียวเชียงถามว่า

"เจ้าไฉนต้านทานกระบี่นี้ให้กับเรา?"

เซ็กเสียวเชียงกลับคืนสู่ท่วงท่าอันเกียจคร้าน และเห็นชี้งต่อทางโลกกล่าวอย่างเปิดอกว่า

"เมื่อครู่ท่านไม่ได้ฆ่าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าติดค้างท่านหนึ่งกระบี่ ข้าพเจ้าไม่ต้องการติดค้างน้ำใจท่าน"

กวนฉิกถลึงตาใส่เขา กล่าวว่า

"ตกลง เจ้าไม่ติดค้างผู้ใดทั้งสิ้น"

จากนั้นมันสาวเท้าไป

มันไม่ได้คุกคามเข้าหาหลอสุยกัก มาตรว่าตอนนี้หลอสุยกักจะรับบาดเจ็บ เกรงว่าไม่อาจหลบรอดจากการจู่โจมของมัน แต่มันก็ไม่ได้ลงมือตอบโต้

ทั้งนี้เพราะในโลกไม่มีเรื่องใดสำคัญกว่าการพบหน้าเซี่ยวแป๊ะอีก

...ไม่ว่าดินฟ้าม้วยมอด น้ำทะเลเหือดแห้งหาย มันก็ต้องพบกับเซี่ยวแป๊ะ

มันต้องการพบกับนาง

นากจากนั้นไม่มีความต้องการอื่นอีก

หากท่านเคยรัก จะทราบว่าการรักคนผู้หนึ่งเป็นเช่นนี้

ถึงกับไม่นึกถึงตัวเอง เพียงนึกถึงอีกฝ่าย

การรักคนผู้หนึ่งเป็นเรื่องราวที่ปวดร้าว

แต่ว่าท่านไม่รักได้หรือ?

ความรักเป็นความสุขอันยิ่งใหญ่

การถูกรักเป็นพระคุณชนิดหนึ่ง

ในที่สุดกวนฉิกเห็นนางแล้ว

นางอยู่ใต้ชายคาตึก อยู่ใต้ประกายกระบี่สีเขียวของกวนฉิก คล้ายบุปผาใต้ชะง่อนผาที่ทั้งงามเฉิดฉัน แต่แฝงพิษร้ายดอกหนึ่ง

กวนฉิกส่งเสียงคราง ออกมา คล้ายกับถูกทำร้ายที่หัวใจคราหนึ่ง

"ท่าน..."

สตรีนางนั้นกล่าวว่า

"ท่านเห็นเราแล้ว ท่านยังลังเลอันใด?"

"เรา..."

"ท่านเข้ามา จะได้ชมดูเราให้ชัดเจน..."

กวนฉิกในยามนี้กลับคล้ายลูกแกะที่เชื่องเชื่อ เดินเข้าหาอย่างเลื่อนลอย

ปลายกระบี่ของมันตกห้อยลง

มันมีความรู้สึกคล้ายจริงคล้ายภาพลวง

ราวกับอยู่ในความฝัน

...เป็นนางหรือ?

...มิใช่นางกระมัง?

...ไหนเลยเป็นนาง?

...นางที่แท้เป็นความจริงในฝันหรือว่าเป็นความฝันที่จริงแท้ดื่นหนึ่ง?

แต่แล้วยามนั้น ปรากฏคนผู้หนึ่งถลันถึงเบื้องหน้าสตรีนางนั้น

คนผู้นั้นร่างผอมสูง

จมูกของมันยาวราวจมูกสุนัข และคล้ายกุนเชียงเส้นหนึ่งแขวนอยู่กลางใบหน้า

แต่จมูกของมันพันผ้าเอาไว้ คล้ายเร้นบาดเจ็บยังไม่ทุเลา ทำให้ดูไปน่าขบขันอยู่บ้าง

กวนฉิกพอพบเห็นคนผู้นี้ ในใจไม่รู้สึกขบขันแม้แต่น้อย

ทั้งนี้เพราะสมาธิจิตใจของมันถูกสตรีที่ได้ชายคาดึกดึงดูดไว้ ที่เบื้องหน้าสตรีนั้นพลันเพิ่มคนผู้หนึ่ง มันเพียงงงงันวูบหนึ่ง

กวนฉิกไม่มีความคิดต่อสู้อีก

แต่ฝ่ายตรงข้ามฉวยโอกาสที่มันเสียสมาธิพลันลงมือ

คนผอมสูงปลดห่อผ้าลงจากกลางหลัง

มันแก้ห่อผ้าออก

อาทิตย์เที่ยงคืนสว่างจ้า

ในมือมันคล้ายบังเกิดอาทิตย์พันดวง

ผู้วิเศษประกายตำไม่ชมชอบแสงสว่าง

มันกลัวแสงสว่าง

มันชมชอบความมืด

มันความจริงเร้นกายถึงด้านหลังกวนฉิกตระเตรียมลงมือ

ทั้งนี้เพราะมันดูออกว่ากวนฉิกสูญเสียความคิดต่อสู้ จิตใจจดจ่ออยู่กับสิ่งอื่น

...ยามนี้ไม่ลงมือสังหาร จะรอถึงเวลาใด?

หากสังหารกวนฉิกได้ นับแต่นี้จะมีชื่อเสียงเกริกไกร

มันเร้นกายเข้าใกล้ด้านหลังกวนฉิก ตระเตรียมใช้วิชาไม้ตายของมัน...หลุมดำ

แต่คนที่ด้านตรงข้ามชิงลงมือ

คนที่ลงมือคือที่เจ็ดแห่งแผ่นดิน

มันพอลงมือ เกิดแสงสว่างจ้าดุจกลางวัน

นั่นเป็นประกายชนิดหนึ่ง แต่มิใช่ดวงอาทิตย์ที่ให้แสงสว่างแก่โลก

หากทว่าเป็นการทำลายล้าง ความพินาศย่อยยับ

นั่นเป็นประกายแห่งความตาย

ประกายนี้แสงสว่างวูบอย่างกะทันหัน

ไม่ว่าผู้ใดเผชิญกับแสงสว่างนี้ ต้องจบชีวิตใต้ลำแสงสว่าง

กวนฉิกเข้าใจว่าพบพานอุนเชี่ยวแปะ คนตกอยู่ในห้วงความรู้สึกคล้ายจริงคล้ายลวง

แต่แล้วที่เจ็ดแห่งแผ่นดินปรากฏกายขึ้น

พร้อมกันนั้นแผ่พุ่งประกายแห่งความตายออก

ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไม่คิดเป็น "ที่เจ็ด" อีกต่อไป หากแต่คิดเป็น "ที่หนึ่ง"

...คิดเป็น "ที่หนึ่ง" ย่อมต้องสังหารกวนฉิกซึ่งเป็นที่หนึ่งแห่งแผ่นดินก่อน

คราครั้งนี้ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินอาจจู่โจมสังหารกวนฉิกได้
หากมิใช่ปรากฏปุยเมฆนี้เคลื่อนคล้อยมาอย่างทันการณ์

ปุยเมฆสีขาว

เมฆขาวราวกับร่ม คล้ายกับใช้มือนับร้อยพันข้างคลี่กางออก
เมฆร่มสีขาวคลี่คลุมห่อผ้าของที่เจ็ดแห่งแผ่นดินไว้
ประกายในห่อผ้าไม่อาจพวยพุ่งออกมาได้
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินหน้าแปรเปลี่ยนกลับกลายชุกเก็บห่อผ้าถอยปราดไป
ที่เบื้องหน้ามันเพิ่มหลวงจีนรูปหนึ่ง
หลวงจีนรูปนี้หมดจดคมคายยิ่ง ทำให้ผู้คนจำแนกไม่ออกว่าเป็นบุรุษหรือสตรี?
กวนฉิกพอเห็นอีกฝ่าย สีหน้าปรากฏแววมึนงงสงสัยขึ้น กล่าวว่า
"ท่านคือ... ซาโกวเนี้ย..."
หลวงจีนนั้นผงกศีรษะรับ หดรั้งแส้ปัดที่ถืออยู่ในมือกลับมา
ที่สะกดอาทิตย์พันดวงในห่อผ้าที่เจ็ดแห่งแผ่นดินกลับเป็นแส้ปัดด้ามนี้
หลวงจีนนั้นยังประนมมือกล่าวว่า
"อมิตตพุทธ ตอนนี้มีแต่ซาโกวที่เป็นสามเหี่ยวเฉา ไม่มีซาโกวที่หมายถึงสตรีที่สาม"
ทั้งหมดบังเกิดความตื่นตระหนกยิ่ง
ทั้งนี้เพราะเหล่ายอดฝีมือล้วนทราบว่า ซาโกวได้ชิอหลบหนีออกจากนครหลวงพร้อมกับเฮ้งเซี่ยวเจียะและพวก ตอนนี้ซาโกวได้ชิอปรากฏกาย เฮ้งเซี่ยวเจียะใช่กลับมายังนครหลวงแล้วหรือไม่?
ที่เจ็ดแห่งแผ่นดินก็วิตกปัญหาข้อนี้ ดังนั้นร้องเสียงแหลมเล็กว่า
"เฮ้งเซี่ยวเจียะเล่า?"

ซาโกวได้ชือกล่าวเสียงราบเรียบว่า

"ก้อนหินน้อยหรือ? มันหากจะมาก็มา หากไม่มาถึง แสดงว่าไม่ถึงเวลา"

กวนฉิกคล้ายไม่ได้ยินคำตอบโต้ของทั้งสองฝ่าย พึมพำว่า

"ซาโกว ซาโกว เป็นท่านจริงหรือ? ท่านมาแล้วหรือ?..."

มันกับเชี่ยวแปะเคยมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง ส่วน "ซาโกวเนี้ย" เป็นเหือนหญิงกับเชี่ยวแปะ มันพลันพบพานซาโกวได้ชือ ต้องรำลึกถึงความหลัง บังเกิดความพลุ่งพล่านใจสุดระงับ

ซาโกวได้ชือกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบดุจเดิมว่า

"เรามาแล้ว ท่านยังอยู่ที่นี้ทำอะไร? ยังคงกลับคืนสู่ฝั่งเถอะ"

กวนฉิกกล่าวอย่างเลื่อนลอยว่า

"เราหรือ? เรามาหาเชี่ยวแปะ... ท่านดู เชี่ยวแปะก็มาแล้ว"

ซาโกวได้ชือส่ายหน้ากล่าวว่า

"นางหรือ? นางมิใช่เชี่ยวแปะ นางเป็นสุ้ยซุ้งสุ้ยโกวเนี้ย"

กวนฉิกพลันพลุ่งพล่านใจขึ้นมา

จากคำพูดนี้มันค่อยได้คิดขึ้น

มันเห็นสตรีที่เบื้องหน้าโดยชัดตา

นั่นมิใช่เชี่ยวแปะจริงๆ

หากแต่เป็นสุ้ยซุ้งแห่งตึกหกหุนครึ่ง

กวนฉิกกระทืบเท้ากล่าวว่า

"แต่ว่าพวกนาง...ไฉนคล้ายเหมือนกันถึงเพียงนี้?"

ซาโกวได้ชือกล่าวว่า

"เหมือนลักษณ์เกิดจากใจ ใจสับสนภาพลักษณ์สับสน ใจกระจ่างภาพลักษณ์กระจ่าง"

ท่านกล่าวเสริมว่า

"แต่พวกนางมีอายุห่างกันยี่สิบปี เซี่ยวแปะมิใช่ลุ้ยซุ้ง ลุ้ยซุ้งก็มิใช่เซี่ยวแปะ"

กวนฉิกพลุ่งพล่านใจขึ้นมา กระดูกทั้งร่างลั่นเกรียวกราว ชู่คำรามว่า

"นาง...นางกลับกล้าสวมรอยเป็นเซี่ยวแปะ เราจะฆ่านาง เราจะฆ่านาง เราจะฆ่านาง!"

ซาโกวได้ซือยืดกายขวางอยู่เบื้องหน้าลุ้ยซุ้ง กล่าวด้วยความเยือกเย็นว่า

"ท่านไม่อาจฆ่าลุ้ยโกวเนี้ย นางเป็น..."

ไม่ทันกล่าวจบ เสียงฮู ฮู ที่ขอบฟ้ายิ่งดังกว่าเดิม

ซาโกวได้ซือเงยหน้าขึ้น กล่าวด้วยความสงสัยใจว่า

"นั่นเป็นอะไร?"

กวนฉิกกลับไม่เลอะเลือนสงสัย ตอบอย่างชัดเจนว่า

"นั่นเป็นวัตถุของอนาคต เกิดช้อผิดพลาดของกาลเวลา โยยบินมายังที่นี้"

ซาโกวได้ซือไม่เข้าใจว่าเป็นวัตถุใด แต่สามารถอธิบายเรื่องราวได้ กล่าวว่า

"ดังนั้นขอเพียงปรับเปลี่ยนช่วงเวลาทุกประการจะไม่เป็นเช่นที่เป็นอยู่ ถึงกับไม่ดำรงคงอยู่ หากแต่แตกดับสิ้นสูญ"

กวนฉิกพึมพำว่า

"มันอาจมารับเรา"

จากนั้นกล่าวเสริมว่า

"จะอย่างไรเซี่ยวแปะไม่มา เราได้แต่ต่อสู้ ได้แต่จากไป ท่านบอกต่อเราว่าเซี่ยวแปะสบายดีหรือไม่?"

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"คนถือกำเนิดเกิดมา ความจริงแล้วท่านคือท่าน เราคือเรา เทพุ

และผลอีกทั้งกรรมสนองล้วนเป็นปรัตยะ ท่านไยต้องยึดติดไป?"

จากนั้นกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เชี่ยวแป๊ะรักท่านดุจเดิม นี่เป็นความสัตย์จริง"

ควงตากวนเฉิกทอประกายพิสดาร สีหน้าท่าทีแปรเปลี่ยนไป คล้ายกับเมื่อได้ยินคำพูดนี้ก็ยินยอมพร้อมใจ พลันโยนกระบี่ในมือทิ้ง กล่าวว่า

"...ฟ้าไม่รองรับเรา เรารองรับตัวเอง...หากท่านไร้จิตใจเราก็เลิกรา..."

กล่าวจบเงยหน้าขึ้น

ยามนั้นวัตถุกลางนภาราตรีลอยต่ำลงมา

ชายคาตึกกลับเป็นส่วนที่สูงชะลูดที่สุดในละแวกเ.ถบนี้

กวนฉิกพลันส่งเสียงคำรามปานฟ้าร้อง

มันชี้มือขึ้นฟ้า

เสียงครืนคราหนึ่ง ปรากฏประกายสายฟ้าแลบผ่าน

ขณะที่ฟ้าคำรนยังไม่คำรน กวนฉิกพลันกระทำเรื่องราวประการหนึ่ง

มันลอยตัวขึ้นไป

ทะยานขึ้นกลางนภา

...คล้ายกับคิดสกัดวัตถุประหลาดที่ส่งเสียงฮู่ๆ นั้น

มันขณะจะลอยตัวยังไม่ลอยตัว พลันรู้สึกถึงกระแสพลังอันมหาศาลขุมหนึ่ง

พลังขุมนี้ความจริงใหญ่หลวง ยามนี้ยังผนึกรวมกับพลังลี้ลับแห่งท้องนภา รวมเป็นกระแสคลื่นที่สามารถกลบกลืนทุกสิ่ง ม้วนกวาดใส่กวนฉิก

พลังอันมหาศาลนี้มาจากวัตถุสิ่งหนึ่ง

เป็นกระบอง

กระบองชักจูงลมพายุแห่งจักรวาล

นั่นเป็นกระบองของบี้กงกง

มันเก็บกระบองเทิดฟ้าขึ้นมาใหม่ มันความจริงละทิ้งกระบองใช้ตรรชนี ยามนี้ละทิ้งตรรชนีใช้กระบองอีกครั้ง

มันควงกระบองเทิดฟ้าหวดใส่กวนฉิก

กวนฉิกไม่กล้าดูแคลนกระบองนี้

มันทราบว่ากระบองนี้รวมรั้งพลังฝีมือชั่วชีวิตของบี้กงกง

นั่นไม่เพียงเป็นพลังของมนุษย์ปุถุชน ทั้งยังรวมรั้งพลังของจักรวาลฟ้าดิน

มันกู่ร้องเสียงแหลมเล็ก ขวางกระบี่ที่ตระเตรียมทิ้งขว้างเข้าปิดป้องต้านทาน

กระบองหวดใส่ตัวกระบี่ คมกระบี่พลันเปล่งประกายสีเขียวเย็นเยียบวูบหนึ่ง

กวนฉิกพลันละทิ้งกระบี่

ขณะที่ละทิ้งกระบี่ มันงอนิ้วชี้แตะกับนิ้วหัวแม่มือ เสียงขวับมือกระบี่กลับกลายเป็นมังกรเขียวตัวหนึ่ง แหวกพุ่งฝ่ารัตติกาลไป

มันละทิ้งกระบี่ เพราะทราบว่ากระบี่นี้ไม่อาจรับกระบองนี้ได้

หากใช้ต้านรับอย่างหักโหม กระบี่ต้องหักสลาย

...เกรงว่ากระบี่หักคนล้มตาย

มิหนำซ้ำมันไม่เคยทำลายอาวุธของผู้คน มันเป็นคนชื่นชมวิชาฝีมือและอาวุธ มาตรว่าเสียสติ แม้ว่างมงาย ประการนี้ยังไม่เปลี่ยนแปลง

ดังนั้นมันชัดกระบี่ออก

มันยื่นมือคว้าจับปลายกระบองไว้

ทั้งสองหยุดยืนบนหลังคาตึกวูบหนึ่ง

ได้ยินเสียงครืดคราด ตึกโบราณสั่นคลอน กวนฉิกพลันคลายมือถอยปราด กระบองนี้จึงหวดใส่หลังคาตึก

กวนฉิกคว้าจับกระบองไว้ได้ แต่ยังไม่อาจหยุดสภาวะกระบอง มัน

จะอย่างไรมีมือเพียงข้างเดียว

แต่กวนฉิกพอยกมือปิดสกัด ก็สลายพลังกระบองส่วนใหญ่ไป พลังที่หลงเหลือเพียงหวดใส่หลังคาตึก

เสียงเกรียวกราวดังติดต่อกันกระเบื้องหลังคาแม้พังทลายไปแถบใหญ่ แต่ยังไม่กระทบกระเทือนถึงโครงสร้างของตัวตึก ชายคาและขื่อเสายังคงอยู่

แต่ว่ากระเบื้องที่แตกทลายร่วงพรูดุจห่าฝนพร่างพรมลงยังกลางถนน

ที่เบื้องล่างมีผู้คนมุงดูอยู่กลุ่มใหญ่

แม้แต่กวนฉิกยังหน้าแปรเปลี่ยนไป

บี้กงกงก็ทราบว่าตัวเองก่อเหตุเภทภัยขึ้น แต่เพลงกระบองของมันเมื่อครู่ทุ่มเทพลังฝีมือชั่วชีวิต เมื่อใช้ออกก็ไม่อาจรั้งกลับคืน

ผู้คนที่เบื้องล่างส่งเสียงร้องอุทาน วิ่งแตกฮือหลบหนี เห็นแน่ชัดว่าต้องถูกเศษกระเบื้องกระแทกทำลาย พลันปรากฏประกายสีขาวสายหนึ่งม้วนเป็นวง ต้านทานเศษกระเบื้องเหล่านั้น กวาดไปยังลานตึกที่ไร้ผู้คน

แต่ว่าเขามีเพียงคนเดียว และแขนข้างเดียว

คนคนเดียว กระบี่เล่มเดียวยังไม่อาจสกัดเศษกระเบื้องที่ร่วงพร่างพรูลงมาได้หมดสิ้น

ยามนั้นปรากฏคนชุดเขียวผู้หนึ่งกรีดฝ่าอากาศ ยื่นมือช้อนรับกระบี่ที่กวนฉิกชัดขว้างออกเอาไว้ ควงกระบี่เป็นประกายวันแน่นหนา ปัดกระแทกเศษกระเบื้องที่หลงเหลือปลิวกระเด็น

คนที่คุมกระบี่สีขาวต้านเศษกระเบื้องตอนแรกคือเซ็กเสียวเซียง

กระบี่ของเขามีชื่อว่างมงาย

เขาไม่อาจทนดูชาวบ้านที่ไร้ความคิดถูกเศษกระเบื้องกระแทกทำร้ายดังนั้นลอยตัวขึ้น ต้านทานเศษกระเบื้องส่วนใหญ่เอาไว้

คนชุดเขียวในตอนหลังคือซุนแชเอี้ย

กระบี่ของมันมีชื่อว่าผิดพลาด

มันเพิ่งรับกระบี่ของตัวเองกลับคืน ก็ผนึกกำลังกับเซ็กเสียวเซียงด้านทานเศษกระเบื้องให้แก่ชาวบ้านที่ไร้ความผิด

สองคนสองกระบี่ หนึ่งขาวหนึ่งเขียว กวาดเศษกระเบื้องไปยังตำแหน่งที่ไร้ผู้คน

แต่กระเบื้องที่แตกแหลกสลายมีจำนวนมาก ที่เบื้องล่างก็มีผู้คนกระจัดกระจาย อาศัยสองคนสองกระบี่ คิดต้านทานเศษกระเบื้องมิให้ทำร้ายคน ยังทำไม่ได้

ได้ยินบ้อเช้งกู่ร้องคำหนึ่ง บังคับร่างลอยตัวขึ้น ยื่นสองมือตะปบปราดไขว้คว้าเศษกระเบื้อง ซัดออกไปกระแทกเศษกระเบื้องอื่นกระเด็นกระตอนทำการช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง

เขายังเห็นคนผู้หนึ่งลงมือ

คนที่ลงมือคือกวนฉิก

กวนฉิกสูดลมหายใจลึกๆ คำหนึ่ง

จากนั้นยื่นมือดูดดูด

คราครั้งนี้มันไม่ได้แผ่พุ่งพลังกระบี่

เพียงแต่ใช้พลัง

พลังชุมนี้คล้ายสนามแม่เหล็กอันกล้าแข็ง เศษกระเบื้องคล้ายกลับกลายเป็นเศษเหล็ก ถูกมันดูดรั้งเอาไว้ จากนั้นค่อยร่วงหล่นลงยังลานตึกที่ปราศจากผู้คน

ผลจากการที่กวนฉิกหยิบยืมพลังอันลี้ลับของจักรวาล บวกกับกระบี่หนึ่งขาวหนึ่งเขียว และฝีมือซัดกระเบื้องของบ้อเช้ง ค่อยคลี่คลายวิกฤตการณ์ของเศษกระเบื้อง ซัดพุ่งทำร้ายคนไปได้

ยามนั้นผู้คนที่มุงดูอยู่กลางถนนหนีหายหมดสิ้น เซ็กเสียวเซียงกับซุนแชเอี้ยค่อยลอยตัวขึ้นบนชายคาตึก ใบหน้าขาวซีดอมเขียว ทรวงอกสะท้อนขึ้นลง แสดงว่าการลงมือช่วยคนเมื่อครู่ทุ่มเทอย่างสุดกำลัง ยังกิน

แรงกว่าการสู้ศัตรูอีก

กวนฉิกมองดูคนทั้งสาม เมื่อครู่มันไม่ลงมือต่อเซ็กเสียวเชียงกับบ้อเช้งด้วยอำมหิต เพราะนึกเวทนาที่ทั้งสองมีสภาพพิการ ยามนี้ยิ่งบังเกิดความนิยมชมชื่น พึมพำว่า

"โลกนี้เมื่อปรากฏผู้กล้า เราไยต้องบากหน้ามีชีวิตอีกต่อไป?"

ดวงตามันทอแววคล้ายเมามายคล้ายงมงายอีกครา แหงนหน้ามองท้องฟ้า รำพึงรำพันว่า

"เซี่ยวแป๊ะ เซี่ยวแป๊ะ ท่านผละจากไป ทิ้งให้เราทนทุกข์ทรมานอยู่ในโลกหล้า ตอนนี้เราคิดติดตามท่านไป ท่านรอเราด้วย"

แต่ขณะจะกระโดดลอยตัว ผู้คนที่เร้นกายถึงด้านหลังมันทั้งสองพากันเปิดฉากจู่โจม

ม่านวิกาลพลันดำมืดเป็นแผ่นผืน
ความดำมืดเป็นพลังชนิดหนึ่ง
พลังชนิดนี้ดระเตรียมกลืนกวนฉิกไป
แต่ในความดำมืดยังระเบิดเป็นประกายหลากสีสันออกมา
ทั้งยังแฝงกลิ่นหอมชนิดหนึ่ง
นี่เป็นพลังหลุมดำของผู้วิเศษประกายดำ กับพลังหอมหลากสีสันของบัณฑิตคลื่นพิโรธ
ทั้งสองลงมือโดยพร้อมเพรียง เพื่อจู่โจมสังหารกวนฉิก
...หากสังหารกวนฉิกสำเร็จ จะได้รับยกย่องเป็นจอมยุทธ์ในจอมยุทธ์
ปัญหาอยู่ที่หากมันฆ่าคนด้วยวิธีการอันต่ำช้า ต่อให้มันเป็นจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่ ตัวมันนับเป็น "จอมยุทธ์" หรือไม่?
แต่พวกมันทั้งสองล้วนไม่ได้เป็นจอมยุทธ์ผู้ยิ่งใหญ่
ทั้งนี้เพราะกวนฉิกลอยตัวขึ้น เตะออกสองเท้า

เท้าหนึ่งเตะใส่ผู้วิเศษประกายดำ

เท้าหนึ่งถีบใส่บัณฑิตคลื่นพิโรธ

สองเท้านี้ไม่มีใดพิเศษพิสดาร ทั้งไม่รวดเร็วเป็นพิเศษ และไม่ใช่ออกจากแง่มุมพิเศษแต่ผู้วิเศษประกายดำกับบัณฑิตคลื่นพิโรธยังถูกเตะถีบใส่

อาจบางทีความพิสดารของเพลงเท้ากวนฉิกอยู่ที่แยบคายคล้ายที่อ้านหรืออาจบางทีผู้วิเศษประกายดำกับบัณฑิตคลื่นพิโรธคิดไม่ถึงว่ากวนฉิกมีเพลงเท้าสูงส่งถึงเพียงนี้ จึงถูกเตะถีบใส่

ทั้งสองพากันกลิ้งตกลงจากชายคาตึก

พวกมันความจริงมีพลังฝีมือสูงเยี่ยม แต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด พอถูกเตะถีบใส่ ล้วนไม่อาจหยุดร่างเอาไว้ กลิ้งตกลงจากหลังคาตึก

ลุ้ยกุ้งพอดีอยู่ใต้ชายคาตึก

มันความจริงเงยหน้าชมดูการต่อสู้ นี่เป็นการตึกที่ไม่เคยมีมาแต่โบราณกาล ดังนั้นมันไม่ยอมพลาดชมทุกกระบวนท่วงท่า

ผลสุดท้ายคนทั้งสองพอดีร่วงหล่นลงมาทางด้านนี้

ลุ้ยกุ้งยืนดูโดยที่แบกถังไม้อยู่บนบ่าสองใบ

เป็นอุจจาระสองถัง

ลุ้ยกุ้งความจริงสามารถเอี้ยวตัวหลบเลี่ยง แต่ยามนั้นมันพลันบังเกิดความคึกคะนอง กลับสืบเท้าออกไปครึ่งก้าว ขยับยกถังอุจจาระขึ้น

เสียงดูมๆ เมื่อผู้วิเศษประกายดำกับบัณฑิตคลื่นพิโรธพากันร่วงลงในถังอุจจาระ

พวกมันมิเพียงเปรอะเปื้อนคราบอุจจาระ จนรีบตะกายขึ้นจากถัง ทั้งยังกระอักกระอ่วนยิ่งกว่าถูกเพลิงเผาไหม้ ไหนเลยมีบุคลิกภาพของยอดฝีมืออีก

ในเสียงด่าทอของทั้งสอง ลุ้ยกุ้งทิ้งถังอุจจาระ ส่งเสียงหัวร่อดังๆ

แล้วผละจากไป

กวนฉิกเตะศัตรูที่ลอบทำร้ายทั้งสองลงจากหลังคาตึก ตัวเองกลับพกพาความรู้สึกที่ทอดอาลัยตายอยากลอยตัวขึ้น

แต่แล้วยามนั้น ประกายสายฟ้าเปลี่ยนเป็นสีแดง

สายฟ้าเป็นสีขาว

กระบี่เป็นสีแดง

ประกายสายฟ้าไฉนเปลี่ยนเป็นสีแดง?

เพราะประกายกระบี่

...เพราะกระบี่ในมือชายหนุ่มชุดขาวซึ่งเป็นเจ้าน้อยผู้สูงศักดิ์คนหนึ่ง

กวนฉิกไม่ได้พบกับเชี่ยวแป๊ะหลังความยินดีกลายเป็นความว่างเปล่า

มันลอยตัวขึ้น คล้ายยังคิดสกัดวัตถุประหลาดลำนั้น

แต่แล้วเหตุแปรเปลี่ยนพลันอุบัติ

ในประกายสายฟ้าแลบแปลบปลาบ พลันปรากฏประกายกระบี่พุ่งผ่านกลางลายฟ้า

สายฟ้าขาวโพลน

กระบี่แดงเลือด

คนใช้กระบี่คือท่านเจ้าน้อยปิงเอ่งโทย

มันพอดีกลับถึงนครหลวง

ผู้ถูกกระบี่ทำร้ายคือกวนฉิก

แต่มันไม่ได้ร่วงหล่นลง

เสียงบึมคราหนึ่ง ร่างที่ลอยอยู่กลางอากาศของกวนฉิกสะท้านขึ้นคราหนึ่ง ระเบิดเป็นบุปผาโลหิตกลุ่มหนึ่ง

แต่ท่วงท่าสภาวะของมันยังไม่หยุดลง กลับพุ่งชนใส่วัตถุที่ใบกบิน

อยู่กลางอากาศนั้น

ต่อจากนั้นเป็นเสียงระเบิดที่ชวนสยองดังขึ้น

สุดท้ายทุกประการหายวับกับตา

เหลือแต่ความว่างเปล่า

วัตถุประหลาดที่เหินบินกับกวนฉิกล้วนกลืนหายกับนภากาศราวกับว่าหนึ่งคนหนึ่งวัตถุนี้ ไม่ได้ดำรงคงอยู่มาก่อน

ที่บังเกิดที่เบื้องหน้าทั้งหมดคล้ายเป็นความฝันตื่นหนึ่ง และคล้ายมิใช่ความจริง เพียงไม่ทราบที่แท้เป็นความจริงในความฝัน หรือเป็นความฝันในความจริง?

ความฝันมิใช่ความฝัน

ความจริงเป็นความจริง

ตาสู่งามของซาโกวได้ซึมเอ่อคลอด้วยน้ำตา กล่าวว่า

"มันจากไปแล้ว"

สุ้ยซุ้งแหงนมองท้องฟ้า คล้ายยังไม่ยอมเลิกรา คล้ายยังไม่เข้าใจ ปากกล่าวว่า

"มันจากไปแล้วจริงๆ?"

ซาโกวได้ซึมกล่าวว่า

"มันคือมัน มาอย่างโอ่อ่า ไปอย่างผ่าเผย จะอย่างไรระหว่างที่มีชีวิตอยู่ในโลก ต้องระทมทุกข์เพราะรัก ไม่อาจโอ่อ่าผ่าเผยได้"

กวนฉิกพอหายวับไปอย่างกะทันหัน เหล่ายอดฝีมือล้วนสูญเสียที่ยึดเหนี่ยวไป

คืนนี้ทั้งหมดลงมือพร้อมกันด้วยจุดประสงค์ใด?

เพราะเพื่อกวนฉิก

ทั้งหมดคิดท้าสู้กับกวนฉิก

แต่แล้วกวนฉิกพลันหายวับไปต่อหน้า

ทั้งหมดล้วนบังเกิดความเวิ้งว้างเลื่อนลอย คล้ายฝันไปตื่นหนึ่ง คงเหลือแต่ความว่างเปล่า?

พวกมันขบคิดไม่เข้าใจว่า ที่บินวนอยู่เหลางยากาศ ส่งเสียงหูๆ นั้นเป็นวัตถุสิ่งใด?

ที่แท้เป็นสิ่งมีชีวิตหรือวัตถุธาตุ?

เป็นวัตถุจริงแท้หรือเป็นภาพหลอน?

พวกมันออกปากถามซาโกวได้ซือ

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"ไม่มีวัตถุประหลาดอันใด หากบอกว่ามีล้วนเป็นความรู้สึกหลอนในจิตใจ"

ปิงเอ่งโทยใช้กระบี่ประสบผล แต่กวนฉิกกลับหายสาบสูญไป

มันเฝ้ารอเป็นเวลานาน ค่อยจู่โจมกระบี่นี้ต่อหน้าเหล่ายอดฝีมือ

กระบี่นี้แม้บรรจุพลังลมปราณ ดำนวณจังหวะเวลาเป็นมั่นเหมาะแต่มันยังไม่สามารถจู่โจมสังหารกวนฉิก

...ถึงแม้ว่ากวนฉิกไม่ทราบเป็นตายร้ายดีประการใด แต่ไม่อาจบอกว่ามันสังหารกวนฉิกเป็นผลสำเร็จ

ปิงเอ่งโทยรู้สึกว่าตัวเองลงมือสูญเปล่า

มันคิดระบายโทสะใส่ซาโกวได้ซือ

...ระหว่างที่ตามล่าเฮ้งเซี่ยวเจียะ หากมิใช่ซาโกวได้ซือคอยปกป้องมันอาจกำจัดเฮ้งเซี่ยวเจียะเป็นผลสำเร็จ

เมื่อมีบี้กงกงกับที่เจ็ดแห่งแผ่นดินมันสมควรจู่โจมสังหารซาโกวได้ซือได้ไม่ยากนัก

แต่ว่าเช็กเสียวเชียงแสดงจุดยืนออกมา

เขายืนอยู่ฝ่ายซาโกวได้ซือ

เขาพอเคลื่อนไหว เอี้ยบ้อเชี้ยก็คล้อยตาม

ยังมีซุนแชเฮี้ยกับบ้อเช้ง

ทั้งสองล้วนเป็นแนวร่วมเดียวกับเซ็กเสียวเชียง

เมื่อเป็นเช่นนี้ ซาโกวได้ซือเพิ่มเซ็กเสียวเชียง ยังมีบ้อเช้ง ทั้งยังมีซุนแชเฮี้ย ปึงเอ่งโทยเห็นว่าคืนนี้ไม่อาจหาญหักด้วยกำลัง

อย่าว่าแต่มันไม่ทราบว่าเช้งเชี่ยวเจียะกลับมายังนครหลวงหรือไม่?

...หากเพิ่มก้อนหินน้อยนี้ ฝ่ายตรงข้ามก็มีขุมกำลังเหนือล้ำกว่ามันแล้ว

มันไม่มีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม

...เรื่องที่ไม่มีความมั่นใจ มันจะไม่กระทำ

ปึงเอ่งโทยเรียกระดมผู้คน จากนั้นถอนตัวจากไป

สำหรับลุ้ยซุ้งยังเคลื่อนไหวเร็วกว่าก้าวหนึ่ง เรียกตัวบัณฑิตคลื่นพิโรธกับเด็กปวยเกียจากไปอย่างเงียบงัน

บี้กงกงความจริงยังหอบหายใจ แต่พอพบหน้าปึงเอ่งโทย ดสายกับเห็นหลานชายตัวเองกลับบ้านมาฉลองวันตรุษ กล่าวอย่างเมตตาปรานีว่า

"ท่านกลับมาแล้ว"

"ข้าพเจ้ากลับมาแล้ว"

"ระหว่างทางท่านลำบากมากแล้ว"

"ทางด้านนี้สร้างความลำบากแก่ท่านแล้ว"

บี้กงกงหยีตามองดูท้องนภา กล่าวว่า

"กวนฉิกเล่า? มันไฉนสาบสูญไปต่อหน้า?"

ปึงเอ่งโทยตอบว่า

"ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ แต่พวกเราจะไม่ปล่อยให้คนผู้นี้มีชีวิตรอดกลับมา อย่าว่าแต่มันถูกข้าพเจ้าแทงใส่หนึ่งกระบี่ คาดว่าคงไม่มีชีวิตยืนยาวอีก

ต่อไป'

บี้กงกงรับฟังจนใจสั่นสะท้าน รับคำคราหนึ่ง

กล่าวตามความสัตย์ปีงเอ่งโทยแม้เป็นอัจฉริยบุรุษที่มันเพาะสร้างขึ้นแต่ไม่ทราบเพราะเหตุใด มันยิ่งมายิ่งเกรงกลัวท่านแจ้าน้อย ถึงกับยิ่งมายิ่งไม่เข้าใจคนผู้นี้

บทที่ 20

รักแล้นแต่หนหลัง

เหล่ายอดฝีมือความจริงคิดแยกย้ายจากไป แต่เอี้ยบ้อเชี่ยกลับเรียน ถามที่มาของเรื่องราวหนึ่งจากซาโกวได้ซือซาโกวได้ซือก็รั้งตัวเซ็กเสียวเชียงไว้ บอกว่ามีเรื่องคิดบอกต่อเขา โดยกล่าวว่า

"เรื่องที่เราคิดบอก หวังให้ท่านมีส่วนรับรู้ หลังจากล่วงรู้ก็กระทำเรื่องราวบางประการ"

เซ็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"เฮ้งเชี่ยวเจียะไกล้กลับมาแล้ว มันจึงเป็นผู้นำหอลมพิรุณโปรย สมควรให้มันกระทำเรื่องราว หาใช่ข้าพเจ้าไม่"

ซาโกวได้ซือไม่เห็นพ้องด้วย กล่าวว่า

"ท่านกล่าวเช่นนี้เท่ากับแบ่งเขาแบ่งเรา ยิ่งอย่าว่าแต่หากมันกลับมาจริงๆ ไม่แน่ว่าจะกระทำเรื่องราว หรือยอมรับตำแหน่งเดิม"

เอี้ยบ้อเชี้ยรับฟังไม่เข้าใจ ถามว่า

"เพราะเหตุใด?"

เซ็กเสียวเซียงก็ถามว่า

"มันเกิดเรื่องอันใด?"

ซาโกวไต้ซือกล่าวว่า

"เรื่องนี้อย่าเพิ่งเอ่ยถึง เราคิดบอกเล่าเรื่องของกวนฉิกและร่องรอยของเชี่ยวแปะโกวเนี้ย"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างจริงจังว่า

"เรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อยุทธจักรอย่างใหญ่หลวง เราต้องการทราบรายละเอียดตั้งแต่แรก"

ซาโกวไต้ซือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ซึ่งความจริงรายละเอียดของเรื่องนี้ไม่ซับซ้อน เพียงกระทบถึงความรักความชังสองรุ่น และบุญคุณความแค้นสามชาติภพ ดังนั้นยากที่จะคลี่คลายได้"

เซ็กเสียวเซียงกับเอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"ความรักความชังสองรุ่น?"

"บุญคุณความแค้นสามชาติภพ?"

ซาโกวไต้ซือกล่าววว่า

"ซึ่งความจริงปัญหาสืบเนื่องจากเชี่ยวแปะโกวเนี้ยเป็นสตรีที่มากรัก"

เอี้ยบ้อเซี้ยผงกศีรษะกล่าววว่า

"คาดว่าคงเป็นเช่นนั้น หากเชี่ยวแปะโกวเนี้ยไม่งดงามมากรัก เทพแห่งการต่อสู้กวนฉิกคงไม่ลุ่มหลงงมงายถึงเพียงนี้"

ซาโกวไต้ซือบอกเล่าว่า

"เชี่ยวแปะโกวเนี้ยความจริงเป็นศิษย์รักของเจ้าเตียโอ้วแห่งไอวัอิมซือแป๋เพียงรับศิษย์สองคน คนหนึ่งคือเรา คนหนึ่งคือเชี่ยวแปะ ส่วนอีกครึ่งคนคือบี้อู่เกี้ย หรือบี้กงกงในปัจจุบัน ในส่วนของบี้อู่เกี้ยไม่นับว่ามีพันธะผัน

อาจารย์กับศิษย์ ท่านผู้เฒ่าย่อมรักเอ็นดูเซี่ยวแป๊ะที่สุด หลังจากที่ซือแป๋ถอนตัวออกจากยุทธจักร เซี่ยวแป๊ะมีโอกาสไปถึงเมืองลกเอี้ยง ได้รู้จักกับบุคคลสำคัญของร้านเล่าบี่ห้อตระกูลอุนคืออุนมึ่ง นี่สมควรบอกว่าไม่ทราบความรักเริ่มต้นได้อย่างไร ทั้งสองกลับคลอเคลียย่างสนิทสนม..."

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"แต่ว่าตอนนั้นอุนมึ่งมิใช่มีภรรยาคู่ชีวิตแล้วหรือ?"

ชาโกวได้ซือทอดถอนใจกล่าวว่า

"ปัญหาอยู่ที่นี้เอง เซี่ยวแป๊ะเย่อหยิ่งถือดีถึงเพียงไหน ไหนเลยยอมรับเรื่องที่สองหญิงมีสามีคนเดียว? ดังนั้นนางผละจากมา เดินทางถึงนครหลวงแต่ผู้เดียว"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"หญิงงามเช่นนี้มาถึงนครหลวงย่อมสั่นสะเทือนยุทธจักรนครหลวงแล้ว"

ชาโกวได้ซือกล่าวว่า

"ย่อมแน่นอน นางได้รู้จักกับยอดฝีมืออันดับหนึ่งของนครหลวงตอนนั้น ซึ่งเป็นผู้นำสหพันธ์เจ็ดศักดิ์สิทธิ์...กวนฉิก กวนฉิกลุ่มหลงงมงายในตัวนาง นางก็ชื่นชมภูมิปัญญาของกวนฉิก ทั้งสองกลายเป็นคู่รักในยุทธจักร มีชีวิตที่เชียนวิเศษยังอิจฉา"

เช็กเสียวเซียงรับฟังถึงตอนนี้ ต้องทอดถอนใจคำหนึ่ง

เขาทราบว่าความนี้ต้องเกิดการเปลี่ยนแปลง

ความสุขที่เอ่อล้น ยากที่จะไม่รั่วไหลออกไป

เขากับเสี่กอั้งหลุยก็เคยมีชีวิตที่หวานชื่น ผลสุดท้ายต้องแยกทางกัน

ชาโกวได้ซือกล่าวว่า

ปัญหาอยู่ที่เซี่ยวแป๊ะแสวงหาความรักที่อุ่นระอุ หาทราบไม่ว่าความรักที่แท้จริงคือความรับผิดชอบประการหนึ่ง นางเป็นสตรีที่ใช้ชีวิตทั้งหมดค้นหาความรักอันสมบูรณ์พร้อม ดังนั้นไม่ยินยอมให้อารมณ์เย็นชืดลง นาง

ไม่ทราบว่าสิ่งที่ล้ำค่าที่สุดในโลกคือความรักอันลึกล้ำ มิใช่ความพลุ่งพล่านชั่วแล่น กวนฉิกจะอย่างไรเป็นผู้นำสหพันธ์หนึ่ง มันมีภารกิจมากมายต้องสะสาง มันยังเป็นผู้งมงายในวิชาบู๊ กำลังฝึกพลังกระบี่ไร้สภาพทำลายร่างถึงขอบเขตที่ไม่มีผู้ใดบรรลุถึงมาก่อนเมี่ยเป็นเช่นนี้เชี่ยวแปะจึงขาดการเหลียวแลสร้างความคับข้องเคืองขุ่นแก่นาง จนใจที่กวนฉิกไม่อาจแบ่งแยกสมาธิได้ซึ่งความจริงระหว่างที่มันอยู่ร่วมกับเชี่ยวแปะ ทำให้ต้องปล่อยวางเรื่องราวในสหพันธ์ เป็นเหตุให้เจ้าศักดิ์สิทธิ์อื่นในสหพันธ์ฉวยโอกาสยึดอำนาจก่อความวุ่นวาย บวกกับมันฝึกวิชาถึงขั้นสำคัญ หากแบ่งแยกจิตใจเป็นสองทางจะถูกธาตุไฟเข้าแทรก"

เซ็กเสียวเซียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"น่าเสียดายที่เชี่ยวแปะไม่เข้าใจภารกิจของบุรุษ"

ซาโกวได้ซือค้อนเขาวงหนึ่ง กล่าวว่า

"บุรุษไหนเลยเข้าใจความในใจของสตรี เชี่ยวแปะเข้าใจว่ากวนฉิกเริ่มเบื่อหน่ายนาง อย่างนั้นนางมิสู้จากไปแต่เนิ่นๆ ที่นางต้องการคือความรักที่งามพร้อมสมบูรณ์ นางพบว่าความรักของกวนฉิกจืดจางลง จดจ่ออยู่กับการฝึกฝีมือ เข้าใจว่ามันไม่รักนางอีกแล้ว ดังนั้นนึกได้อุบายหนึ่ง จงใจคบหากับสุ้ยซุ่งแห่งตึกหกหุนครึ่ง เพื่อสร้างความหึงหวงแก่กวนฉิก..."

เอี้ยบ้อเชี้ยกระทืบเท้ากล่าวว่า

"หาทราบไม่ว่าเมื่อเป็นเช่นนี้รังแต่แบ่งแยกสมาธิจิตใจของกวนฉิก..."

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"ถูกต้อง กวนฉิกแบ่งแยกสมาธิจิตใจ ถูกธาตุไฟเข้าแทรก คนกลายเป็นกึ่งงมงายกึ่งเสียสติ"

เซ็กเสียวเซียงกล่าวด้วยความเสียดายว่า

"นี่ใยมิใช่สบอารมณ์ของสุ้ยซุ่ง?"

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

'แต่ลุ้ยซุ่งก็รักเชี่ยวแปะด้วยใจจริง มันปฏิบัติต่อเชี่ยวแปะต่างกับเหล่าสตรีที่เป็นเครื่องเล่นของมัน ขณะที่เชี่ยวแปะขอพักพิงกับมัน นางอุ้มครรภ์ของกวนฉิกแล้ว แต่ว่ากวนฉิกหาทราบไม่ เชี่ยวแปะคลอดบุตรที่ตึก-หกหุนครึ่งเป็นเด็กหญิงนางหนึ่ง นางไม่ได้แยแสต่อลุ้ยซุ่ง ลุ้ยซุ่งก็ไม่ส่วงเกินนาง เพียงแต่ขณะที่เชี่ยวแปะตั้งครรภ์อารมณ์อ่อนไหว ขอให้ลุ้ยซุ่งส่งข่าวถึงกวนฉิกว่านางรอมันอยู่ที่ตึกหกหุนครึ่ง แต่ลุ้ยซุ่งไม่ได้ทำเช่นนั้น กลับใช้คนแจ้งต่อกวนฉิกว่า เชี่ยวแปะอยู่ร่วมกับมัน..."

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

'ลุ้ยซุ่งความจริงเป็นบุคคลเช่นนี้ มันไม่ได้บังคับขืนใจเชี่ยวแปะ ถือเป็นปาฏิหาริย์แล้ว เชี่ยวแปะแสดงว่ารู้จักคนไม่ถ่องแท้"

เช็กเสียวเชียงกล่าวถามซาโกวไต้ซือว่า

"หมายความว่ากวนฉิกไม่ทราบว่าเชี่ยวแปะตั้งครรภ์ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของมัน?"

"ไม่ทราบ"

"กวนฉิกมิใช่รักเชี่ยวแปะหรอกหรือ? มันไม่ได้ออกมาตามหาเชี่ยว-แปะ?"

ซาโกวไต้ซือกล่าวว่า

"มันออกมาตามหา แต่มันคิดไม่ถึงว่าเชี่ยวแปะอยู่ในนครหลวง ทั้งยังอยู่ร่วมกับศัตรูคู่อริของมัน มันเคยไปตามหาเชี่ยวแปะที่เมืองไฮว้อิม แต่หาไม่พบ จากนั้นไปยังเมืองลกเอี้ยง ก็ไม่มีวี่แววใด กลับทำร้ายอุนมึ่งบาดเจ็บ"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"นี่นับว่าเข้าใจผิดไม่น้อย"

ซาโกวไต้ซือกล่าวว่า

"ตอนนั้นกวนฉิกมีปัญหาสองด้าน หนึ่งคือหน้าที่การงาน สหพันธ์เจ็ดทักษิกสิทธิ์ของมันหลังจากขึ้นถึงจุดสูงสุด ต้องประสบปัญหาทั้งภายนอกภายใน

ผู้คนดีตัวออกห่าง อีกด้านหนึ่งเป็นพลังฝีมือของมัน หากคิดก้าวล้ำถึงจุดสูงสุด ต้องมีความตั้งใจเฉกเช่นกระโดดลงจากหน้าผา"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวด้วยความสะท้อนใจว่า

"แต่ในเวลาเช่นนี้ เชี่ยวแป๊ะกลับไปจากมัน"

เช็กเสียวเชียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"สำหรับกับกวนฉิก ไม่ว่ากิจการงานหรือพลังฝีมือ ล้วนไม่สำคัญเท่ากับเชี่ยวแป๊ะ"

ซาโกวได้ชือกล่าวว่า

"แต่มันพานสูญเสียเชี่ยวแป๊ะไป ได้แต่ทุ่มเทสมาธิจิตใจทั้งหมดที่จุดๆ หนึ่ง"

เอี้ยบ้อเชี้ยกล่าวว่า

"นั่นคือพลังฝีมือ มันเข้าใจว่าหากฝึกฝีมือถึงขั้นสูงสุด ก็ไม่กลัวการทรยศ ปราศจากคู่มือด้านติดแล้ว"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ต่อให้มันมีภูมิปฏิภาณอันเลิศล้ำ ช่วงเวลานั้นคิดแสวงหาความก้าวหน้า สุดท้ายยังประสบธาตุไฟเข้าแทรก"

ซาโกวได้ชือกล่าวว่า

"มันเท่ากับกลายเป็นมาร ส่วนเชี่ยวแป๊ะหลังคลอดบุตร เข้าใจว่าชายคนรักใจดำอำมหิต ตัดสินใจสลัดละทิ้งเครื่องถ่วง มอบทารกให้ลุ้ยซุ่งเลี้ยงดูตัวเองออกเดินทางไกล คิดพลีชีพบูชารัก"

เอี้ยบ้อเชี้ยสันนิษฐานว่า

"เช่นนี้เป็นว่า ตอนนั้นเชี่ยวแป๊ะกล้ำกลืนฝืนมีชีวิตอยู่ เพื่อคลอดทารกออกมานั่นเอง"

ซาโกวได้ชือกล่าวว่า

"ถูกแล้ว นับแต่โบราณกาลมา บิดามารดารักผูกพันกับบุตรธิดา

เนื่องจากสุ้ยซุ่งโอนอ่อนผ่อนตามเชี่ยวแป๊ะ ดังนั้นเชี่ยวแป๊ะไม่เฉลียวใจเป็นอื่น จึงฝากทารกไว้กับสุ้ยซุ่งอย่างวางใจ ตัวเองคิดแสวงหาความตาย แต่เนื่องจากสุ้ยซุ่งรักปกป้องนางเกินไป สร้างความหึงหวงแก่กวนเจียวตี้ ผู้เป็นภรรยาของสุ้ยซุ่ง กวนเจียวตี้คิดแก้แค้นให้แก่พี่ชาย จึงวางยาต่อเชี่ยวแป๊ะ"

เช็กเสียวเชียงถามโพล่งว่า

"เชี่ยวแป๊ะตายแล้ว?"

...คำถามนี้มีความสำคัญยิ่ง หากเชี่ยวแป๊ะตายแล้ว หัวใจกวนฉิกเท่ากับตายตาม หากนางยังไม่ตาย ต่อให้กวนฉิกรับบาดเจ็บสาหัส แต่หัวใจยังมีชีวิตอยู่

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"เชี่ยวแป๊ะตายไม่สำเร็จ นางพบพานวีรบุรุษวีรสตรีแห่งยุค ทั้งสองช่วยกันอบรมกล่อมเกลา พร้อมกับขอให้อุนมึ่งขจัดพิษให้แก่เชี่ยวแป๊ะ นอกจากช่วยชีวิตของนาง ยังเปลี่ยนแปลงแนวคิดของนาง'

เอี้ยบ้อเชี้ยขมวดคิ้วกล่าวว่า

"ด้วยศักดิ์ฐานะของเชี่ยวแป๊ะโกวเนี้ย วีรบุรุษวีรสตรีที่สามารถอบรมกล่อมเกลานางมีแต่..."

เช็กเสียวเชียงตากระจ่างวูบ ชิงกล่าวว่า

"ปิงกอง้ิมกับซึงเชี่ยวง้อ"

...ปิงกอง้ิมเป็นบิดาบุญธรรมปิงเอ่งโทย พกพากระบี่ท่องทั่วยุทธจักร ซึงเชี่ยวง้อเป็นคู่รักของปิงกอง้ิม

ซาโกวได้ซือรับคำ กล่าวว่า

"ทั้งสามออกท่องไปทั่วหล้าด้วยกัน แต่เชื้อพิษของเชี่ยวแป๊ะยังขจัดไม่หมดสิ้น ดังนั้นไม่กล้าพบกับกวนฉิก นางเป็นสตรีไม่ธรรมดา เมื่อทราบว่ากวนฉิกคิดถึงนาง เป็นเหตุให้ฝึกฝีมือผิดแนวทาง ถูกธาตุไฟเข้าแทรก จึงตกลงใจเร้นกาย ไม่ต้องการเป็นเครื่องถ่วงของกวนฉิก หากทราบไม่ว่าความ

คิดเช่นนี้ทำร้ายกวนฉิกสาหัสกว่าเดิม เนื่องจากปิงเอ่งโทยเป็นบุตรบุญธรรมของปิงกองิ้ม ดังนั้นปิงเอ่งโทยคงเคยพบหน้าเชี่ยวแปะ ล่วงรู้ร่องรอยและข่าวสารของนาง"

เอี้ยปัอเชี้ยมีจิตใจละเอียดอ่อน ดังนั้นเกาะกุม "เซ็มมุ่ง" ซึ่งอยู่เบื้องหลังความทรงจำที่แทบตกหล่นไปเล่มหนึ่ง ถามว่า

"อย่างนั้นเด็กทารกที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเชี่ยวแปะโกวเนี้ยกับกวนฉิกเล่า?"

ซาโกวได้ซือตอบว่า

"ยังอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง"

"ทารกนั้นเป็นบุรุษหรือสตรี?"

"เป็นสตรี นางคือลุ้ยซุ้งเอง"

เอี้ยบ้อเชี้ยกับเซ็กเสียวเซียงค่อยเข้าใจในบัดดลพากันขบคิดคาดเดาว่า

"ลุ้ยซุ่งพอทราบว่ากวนเจียวตี้วางยาต่อเชี่ยวแปะยามโกรธแค้นจึงทำร้ายกวนเจียวตี้บาดเจ็บ นับแต่นั้นกวนเจียวตี้สาบสูญจากยุทธจักร กลายเป็นคดีปริศนารายหนึ่ง"

"ดังนั้นลุ้ยมี่และพวกจึงสามารถแทรกตัวอยู่ในตึกหกหุนครึ่ง"

"มิน่าเล่าลุ้ยซุ้งคลับคล้ายเชี่ยวแปะ"

"ครั้งกระโน้นลุ้ยซุ่งยังใช้ลุ้ยซุ้งเป็นเหยื่อ ทางหนึ่งจัดแจงหมั้นหมายลุ้ยซุ้งกับโชวมั่งจิ้มแห่งทอลมพิรุณโปรย อีกทางหนึ่งจัดการให้กวนฉิกพบกับลุ้ยซุ้ง จุดประสงค์เพื่อให้กวนฉิกสองพ่อลูกประพฤติผิดศีลธรรมอันดี ทำลายมันโดยสิ้นเชิง"

"มิน่าเล่าลุ้ยซุ่งไม่ยอมให้ลุ้ยซุ้งฝึกฝีมือ เชี่ยวแปะหลงไว้วางใจลุ้ยซุ่งเป็นเหตุให้กวนฉิกถูกเดี่ยวกรำไปชั่วชีวิต"

ซาโกวได้ซือทอดถอนใจกล่าวเสริมว่า

"แต่ว่าลุ้ยซุ่งเป็นบิดาเลี้ยงที่ดี ลุ้ยซุ้งก็เป็นบุตรียันปวะเสริฐของลุ้ยซุ่ง

ส่วนเชี่ยวแป๊ะกับกวนฉิกไม่เคยดูแลลุ้ยซุ้งมาก่อน คงมีแต่อุนมึ่งที่แสดงความเอื้ออาทรต่อนาง"

เช็กเสียวเชียงสูดลมหายใจคำหนึ่ง กล่าวว่า

"ขอบคุณท่านที่บอกเรื่องเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าท่านไฉนถ่ายทอดบอกเรื่องเหล่านี้ต่อข้าพเจ้า?"

ซาโกวได้ซือกล่าวว่า

"เหตุผลรวบรัดยิ่ง แนวฟ้าสมบูรณ์พึงสร้างความเข้มแข็งแก่ตัวเอง ท่านเป็นเศียรหมู่มังกรในนครหลวง เอี้ยชิงแซ (ท่านผู้แซ่.อี้ย) เป็นกุนซือของท่าน เมื่อกุมความลับเช่นนี้ ต้องมีส่วนช่วยต่อกิจการของหอลมพิรุณโปรย ลุ้ยซุ้งเป็นคนที่น่าเวทนา เป็นสตรีที่เดียวตาย นางมีชาติกำเนิดเช่นนี้ ควรที่จะชักจูงช่วยเหลือนาง ไม่แน่ว่านางจะนำตีกหกทุนครึ่งออกจากความมืดสู่ที่สว่าง เป็นขุมกำลังฝ่ายธัมมะ แม้นว่ารวมกำลังเข้ากับหอลมพิรุณโปรย เจดีย์งวงช้างและหมู่คณะสร้างฝัน ยังกลัวไม่สำเร็จกิจการใหญ่อีกหรือ? อย่าว่าแต่เราแม้ล่วงรู้ต้นสายปลายเหตุของเรื่อง แต่ยังไม่มีโอกาสบอกกล่าวต่อกวนฉิกหรือเชี่ยวแป๊ะ ขณะที่เราไม่อาจรั้งอยู่ในนครหลวงนานไป ดังนั้นหวังให้มีคนถ่ายทอดบอกต่อกวนฉิกหรือเชี่ยวแป๊ะ เพราะเหตุนี้เฮ้งเชี่ยวเจียะขอให้เราบอกเล่าเรื่องนี้ต่อพวกท่าน นี่เป็นความประสงค์ของมันเช่นกัน"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเข้าใจแล้ว หลังจากรับรู้ต้นสายปลายเหตุ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าข้าพเจ้าอย่าได้รับทราบยังดีกว่า"

ซาโกวได้ซือกล่าวอย่างสงสัยใจว่า

"คำพูดนี้หมายความอย่างไร?"

เช็กเสียวเชียงกล่าวว่า

"เมื่ออยู่ในวังวนแห่งการต่อสู้ช่วงชิงในยุทธจักร ยิ่งปล่อยวางความเมตตาสงสาร ความเห็นอกเห็นใจและความรักไว้อีกทาง ยิ่งเป็นผลดีต่อตัวเอง

ในชีวิตข้าพเจ้าผ่านการเคี่ยวกรำ เผชิญกับคลื่นลม ผลที่สุดคลื่นยังเป็นคลื่น ลมยังเป็นลม"

ชาโกวได้ชือเพ่งตามองเช็กเสียวเชียง กล่าวว่า

"แต่ว่าท่านไม่อาจนิ่งเฉยดูดาย ใช่หรือไม่?"

เช็กเสียวเชียงทอดถอนใจกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงยังไม่บรรลุถึงบ้าน"

พลันได้ยินคนผู้หนึ่งร้องว่า

"กุนซือ (เสนาธิการ) หาพบแล้ว"

คนกล่าววาจาคือซุนยี้อ

ระหว่างการต่อสู้อันลือลั่น ซุนยี้อ "หายสาบสูญ" ไประยะหนึ่ง

เอี้ยบ้อเซี้ยทราบว่ามันไปทำอะไร และเข้าใจว่ามันหาผู้ใดพบแล้ว ดังนั้นร้องถามว่า

"เตียทิชิ่วยังไม่ตาย?"

ซุนยี้อกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเสาะพบมันจากซากปรักหักพัง มันยังมีลมหายใจอยู่"

เอี้ยบ้อเซี้ยกล่าวว่า

"มีลมหายใจก็ประเสริฐ เราสามารถสอบถามถึงรายละเอียดที่กวนฉิก เสียสติจากมัน นี่เป็นเงื่อนงำที่สำคัญยิ่ง"

ชาโกวได้ชือมองดูเอี้ยบ้อเซี้ย กล่าวว่า

"ท่านดำนวณลึกซึ้ง ในความวุ่นวายไม่ละเลยข้อปลีกย่อย นับเป็นกุนซือที่หายากยิ่ง"

เอี้ยบ้อเซี้ยหัวร่อฮาๆ กล่าวว่า

"ท่านในความวุ่นวายแสวงหาความสุขสบายทั้งไม่ลืมเลือนเรื่องของบุตรธิดายุทธจักร ยิ่งเป็นได้ชือ* ที่ยากพบพาน"

---

*พระคุณเจ้า

ชาโกวไต้ซือชม้ายมองเซ็กเสียวเซียง กล่าวว่า

"เราไม่นับเป็นอย่างไร เราเพียงเป็นเซียนวิเศษจอมปลอม เป็นคนว่างงานที่แท้จริง ส่วนเซ็กไต้เฮียบ (วีรบุรุษแซ่เซ็ก) เป็นมังกรหงส์ในแดนดิน เหินลมอย่างทันการณ์ เฉกเช่นต้นไผ่ไม่เรียงรายน้ำไหลผ่าน ภูเขาสูงมิอาจกั้นเมฆลิ่วล่อง"

เซ็กเสียวเซียงยิ้มพลางกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าเพียงเป็นวีรบุรุษอันน้อยนิด หากทว่าเป็นมารราตะอันดับหนึ่ง"

ซุนแชเอี้ยที่เป็นเพื่อนคู่ใจคนใหม่พอฟัง ต้องปรบมือหัวร่อดังๆ ออกมา หัวร่อจนกระเบื้องหลังคาสั่นไหว ดึกโบราณแทบสิ้มครืนแต่ยังไม่สิ้มครืน ขณะที่ยามอรุณรางใกล้รุ่ง หากยังไม่รุ่งสาง

จบตอนเศียรหมู่มังกร